F
900
S28
S6

Skarstedt
Washington och des
svenska befolkning

F900.S28S6
0 0206 00152317 7
Skarstedt, Ern/Washington och dess sve
University of Idaho Library

Date Due

IU-ICarbS			
MAY 16 1978			

Demco 293-5

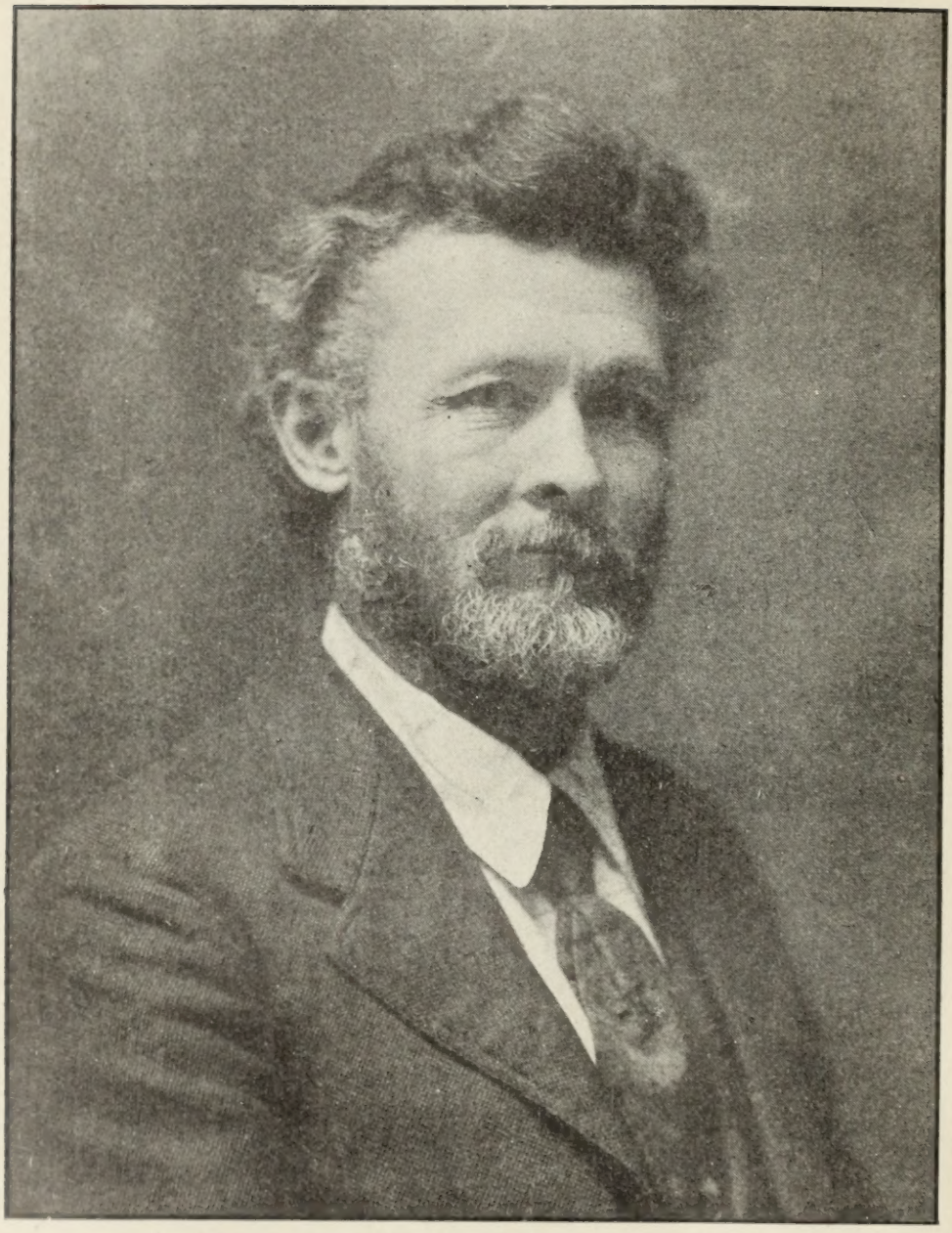

Ernst Skarstedt.

Washington

OCH DESS

Svenska Befolkning.

— Af —

ERNST SKARSTEDT,

förf. till "Oregon och Washington", "Våra Pennfäktare" m. fl.

Med en färglagd karta öfver Washington, 300 porträtt och 87 andra illustrationer.

På förf:s förlag under medverkan af

F. W. LONEGREN.

Tryckt hos

WASHINGTON PRINTING CO.

Seattle, Wash., 1908.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Brigham Young University-Idaho

http://www.archive.org/details/washingtonochdes00skar

F
900
S28
S6

FÖRORD.

Redan i slutet af 1880-talet ådrogo sig de norra vestkuststaterna en betydlig uppmärksamhet i östern, icke minst bland den skandinaviska befolkningen. Bref med förfrågningar om förhållandena i Oregon och Washington ingingo talrikt till både enskilda personer, tidningar och handelskamrar. För att alltså fylla ett synbart behof, åtminstone hvad skandinaverna beträffade, företog sig undertecknad att skrifva en bok om de två nämda staterna och deras skandinaviska befolkning. Boken, hvars namn var "Oregon och Washington", utkom 1890 och möttes med välvilligt erkännande från såväl kritikens som allmänhetens sida.

Under de 18 år, som sedan dess förflutit, har nordvestkustens område genomgått en storartad utveckling. Hvad som skrefs om detsamma 1890, ja t. o. m. mycket senare, är redan till stor del föråldradt. Nybyggen ha förvandlats till blomstrande samhällen; små byar ha blifvit stora städer; ödemarker, som 1890 ansågos odugliga till odling, gifva nu rika grödor. Nyfikenheten beträffande förhållandena här ute är bland österns befolkning lika stor i dag som 1890, om icke ännu större. När derför några af mina vänner tillrådde mig att antingen utgifva en ny, tidsenlig upplaga af min förra bok eller också skrifva en ny bok öfver samma ämne, lyssnade jag med begärlighet till förslaget. Det enda, som i någon mån afkylde ifvern, var hågkomsten af det klena **ekonomiska** resultat, som bokslutet öfver mitt förra arbete uppvisade, äfvensom medvetandet om egen oförmåga att på sätt, som är absolut nödvändigt för ett dylikt företags framgång, väcka intresse för detsamma bland landsmännen. Det gäller näml. här återigen den finansiella frågan. Utan att på förhand vara tillförsäkrad ett visst understöd är det för en medellös person, hur förtrogen han än f. ö. månde vara med det ämne han förelagt sig att behandla, otänkbart att få till stånd ett verk, som kräfver så dryga utgiftningskostnader som det här föreliggande. Hade jag icke lyckats få till hjelp mannen med den utomordentliga öfvertalningsförmågan, den outtröttligt ihärdige, optimistiske och orädde tidningsmannen F. W. Lonegren, hade jag troligen i förtviflan uppgifvit det redan påbörjade företaget. Tack vare hans med framgång krönta ansträngningar att hos landsmännen väcka intresse för boken och förmå dem att skänka både moraliskt och finansielt understöd, har den nu blifvit en verklighet och dertill en verklighet, som synes lofva en skälig ersättning för 8 månaders sträfsamt arbete.

På grund af det omfångsrika materialet har det emellertid ansetts lämpligt att denna gång behandla endast **en** stat i sender. Och som Washington står inför en så betydelsefull tilldragelse i hela vestkustens historia som den stundande stora utställningen i Seattle och författaren för tillfället råkade ha sitt hem i denna stat, har början gjorts med densamma, dock med tanke på att efteråt låta Oregon, Idaho och California bli föremål för en liknande "uppskrifning." I st. f. att som förra gången skrifva hela "skandinavismens" historia har förf. denna gång endast behandlat svenskarne, till dem dock räknande de svensk-talande finnarne, hvilka ju i karaktär, seder och svenskhetskänsla stå oss vida närmare, än norrmän och danskar göra.

I bokens två första kapitel framställes Washingtons historia från landets första upptäckt till närvarande tid, i sammandrag efter de tillförlitligaste källor, såsom Bancrofts jätteverk "History of the Pacific States" m. fl. I de följande kapitlen meddelas efter egen och andras erfarenhet upplysningar om alla sådana förhållanden — naturresurser, klimat, jordbruk m. m. — som en hvar, hvilken har någon tanke på flyttning till Washington, önskar lära känna, och har jag dervid gjort mig all möda att få uppgifterna så tillförlitliga som möjligt, åberopande mig på Förenta Staternas officiella statistik och andra trovärdiga källor, der mina egna dagboksanteckningar och erfarenhet icke räckt till att göra framställningen fullständig. Särskild omsorg har egnats åt utarbetandet af de svenska föreningarnes och församlingarnes historia. Beträffande de sistnämda erkännes tacksamt den handräckning, som flera af presterna beredvilligt lemnat. Den biografiska afdelningen, som afslutar boken, är säkerligen den rikhaltigaste och mest opartiska, som hittills förekommit i något svenskt-amerikanskt verk, och torde bli till stort gagn vid bekantgörandet i Sverige och Amerikas östra stater af de storartade segrar, som svenskarne genom fäderneärfd heder, kraft och ihärdighet tillkämpat sig i ett aflägset land, afskurna från all direkt beröring med fosterjord och svenska samhällen i de mer försigkomna delarne af Amerika. Ännu en uppgift, som denna afdelning är afsedd att fylla, kan ej uttryckas bättre än med de ord, som en af våra mer framstående byggmästare yttrade. "Nu får jag ändtligen", sade han, "tillfälle att bli närmare bekant med mina vänner. Jag känner ju en mängd svenskar, men på samma gång vet jag föga om dem. Nu får jag se, hvarifrån de komma, hvar de varit, hvad de uträttat, hvilket allt blir af stort intresse för mig."

Till sist vill jag uttala mitt varma tack till alla, som i ett eller annat afseende skänkt företaget sitt bistånd; och i all synnerhet till min värderade medhjelpare, mr F. W. Lonegren, som ombesörjt all annonsering af arbetet, insamlat uppgifterna om föreningarne i Spokane och alla annonserna samt anskaffat tre fjerdedelar af samtliga biografierna och sjelf nedtecknat inemot hälften af dem, fast jag för vinnande af större likformighet med den öfriga texten gifvit dem, på ett undantag när, den form, hvari de nu framträda i tryck. Ett tacksamt erkännande egnas likaledes tryckeribolaget Washington Printing Co. för det utmärkta sätt, hvarpå det fullgjort sitt åliggande att skänka boken en tilltalande typografisk utstyrsel.

Skulle någon felaktig uppgift, som icke beror på tryckfel, förekomma i den biografiska afdelningen, får den stå för meddelarens räkning. Både mr Lonegren och jag ha sökt utöfva den största möjliga samvetsgrannhet, och det har från början varit min föresats att åstadkomma ett verk, som — hvilka brister det än i öfrigt månde ega — åtminstone icke skulle kunna beskyllas för att vilseleda läsaren. Smärre, oundvikliga oegentligheter och inkonseqvenser, såsom t. ex. att porträtters rätta inpassande i texten på några ställen nödvändiggjort ett afvikande från den bokstafsordning, som eljest följts vid biografiernas uppställning, äfvensom att förenings- och församlingsbenämningar ej alltid betecknats på samma sätt, torde läsaren välvilligt ursäkta.

Seattle, Columbia Station, Wash., i juli 1908.

ERNST SKARSTEDT.

INNEHÅLL.

Sid.

Kap. 1. Washingtons historia till omkring 1840. (1 illustration)... 9
" 2. Washingtons historia från 1840 till närvarande tid..... 22
" 3. Washingtons utseende och klimat 35
" 4. Berg, sjöar, floder och dalar (6 illustrationer) 43
" 5. Jagt och fiske (4 illustrationer) 59
" 6. Skog och skogsafverkning (9 illustrationer) 73
" 7. Jordbruksförhållanden i vestra Washington (6 ill.)..... 87
" 8. Jordbruksförhållanden i östra Washington (6 ill.).....101
" 9. Irrigations-farmning (4 ill.) 111
" 10. Indianerna i Wash., deras seder, traditioner m.m. (1 ill.)..119
" 11. Städer i vestra Washington (14 ill.) 126
(Seattle 126, Tacoma 136, Bellingham 140, Ferndale, Everett 142, Olympia, Tumwater, Port Townsend 144, Port Angeles 145, Anacortes, Mount Vernon, Sedro-Woolley, La Conner 146, Coupeville 147, Friday Harbor, Bremerton, Hoquiam, Aberdeen 148, Cosmopolis, Montesano, Chehalis, Centralia, Kalama, Kelso, Castle Rock, Vancouver 149, La Camas 152).
" 12. Städer i östra Washington (10 ill.) 152
(Spokane 152, Medical Lake, Walla Walla, North Yakima 158, Ellensburg 159, Roslyn, Colfax, Pullman, Palouse m. fl. 161, Wenatchee, Chelan, Prosser, Kennewick, Ritzville 163, Lind, Waterville, Wilson Creek 164).
" 13. Alaska-Yukon-Pacific-utställningen (3 ill.) 164
" 14. Svenska kyrkor och församlingar i Washington (4 ill.)....174
(A. Lutherska församlingar 174, B. Baptisterna 181, C. Metodisterna 187, D. Missionsvännerna 189).
" 15. Svenska tidningar i Washington (5 ill.).....194
" 16. Svenska föreningar i Washington (1 ill.).....205
" 17. Historik öfver föreningen Valhalla i Tacoma (1 ill.)....217
" 18. Historik öfver föreningen Svenska Klubben i Seattle....239
Biografisk afdelning (293 porträtt och 15 andra illustrationer)....265

RÄTTELSER OCH TILLÄGG.

Sid. 297 rad 11 uppifrån står åren. Läs månaderna.

Sid. 330 rad 5 nedifrån står pionär. Läs pioniär.

Sid. 403 rad 24 uppifrån står Kristianstad. Läs Kristinestad.

Sid. 433. John Lindström omkom af våda under ett besök i Salem, Or., i juni 1908.

Sid. 467 rad 7 uppifrån står Joseph, Emanuel. Skall vara: Joseph Emanuel.

Sid. 482. Under illustrationen tillägges: Fotografi tagen af E. Skarstedt.

Sid. 529 rad 22 uppifrån. Här införes: Var medlem af lagstiftande församlingen i Washington 1905-6.

Sid. 579. Under porträttet står A. A. Wickman. Skall vara: A. G. Wickman.

FYRA MÄRKESMÄN I WASHINGTONS HISTORIA.

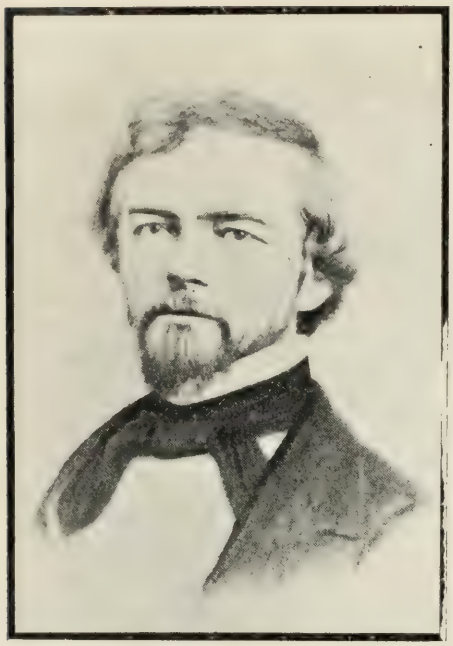

Isaac I. Stevens (1818-1862)
Washington-Territoriets förste guvernör 1853-7. Se sid. 29.

Elisha P. Ferry (1825-1895)
Staten Washingtons förste guvernör 1889-92. Se sid. 33.

Albert E. Mead
Washingtons nuvarande guvernör från 1905. Se sid. 33.

J. E. Chilberg
Pres. för Alaska-Yukon-Pacific-utställningen. Se sid. 317.

KAPITEL I.

Staten Washingtons historia till omkring 1840.

Den äldsta kända tilldragelse, som berör det område af den nordamerikanska republiken, som nu utgör staten Washington, var upptäckten af den nu under namnet Juan de Fucasundet kända farleden in till Puget Sound. Denna upptäckt gjordes år 1592 af en grekisk lots vid namn Juan de Fuca, anställd i vice-konungens af Mexico tjenst. Under nära 200 år derefter kom ingen hvit man i närheten af detta område. År 1775 seglade spanske sjöfaranden kapten Bruno Heceta längs kusten till 48de eller 49de graden och derpå österut, tills han såg land, sannolikt sydvestra sidan af Vancouver-ön. Derifrån drefs han sydvest till en liten ö vid det nuvarande Washingtons kust. Här drabbades expeditionen af ett svårt missöde, i det några män, som skickades i land för att söka efter vatten, blefvo omringade och mördade af indianer. Med möda lyckades man hindra indianerna från att komma ombord och anställa blodbad. Till minne af denna tilldragelse benämdes ön "Isle of Grief" (sorgeön). På samma plats och under liknande omständigheter blefvo 12 år senare några engelska sjömän mördade, och deras efterlefvande kamrater kallade ön "Destruction Island" (förstörelseön). Heceta upptäckte den udde, som nu bär namnet Cape Disappointment, och han och hans följeslagare lära varit de första civiliserade män, som sett Columbia-floden. Heceta berättade nämligen, att han omedelbart söder om den nämda udden, på 46 graders och 16 minuters latitud, såg en öppning, som tycktes vara mynningen af en flod. Han undersökte den icke, men på spanska kartor infördes den under namnet Rio de San Roque.

Den bekante engelske sjöfaranden kapten James Cook upptäckte år 1778 den vid Juan de Fuca-sundet utskjutande udden, hvilken han benämde Cape Flattery. Cook undersökte kusten för flera mil söderut, utan att ha vunnit sitt mål, som var att söka upptäcka en förbindningsled mellan Stilla och Atlantiska hafven. Samma år utrustade engelske kaptenen John Meares

en expedition för att undersöka den af Heceta 1775 anmärkta öppningen å kusten. På 46 graders och 47 minuters höjd upptäckte han en udde, som han kallade Cape Shoalwater, och 37 minuter sydligare en vik och en udde, hvilka han benämde Deception Bay och Cape Disappointment. Den eftersökta öppningen eller flodmynningen fann han deremot icke, utan anmärkte i sin reseberättelse, att han "med full säkerhet kunde intyga, att någon sådan flod som den på spanska kartor med namnet Saint Roc betecknade funnes icke till."

Tio år senare, 1788, sände några köpmän i Boston två fartyg, under befäl af kaptenerna Gray och Kendrick, rundt Cape Horn för att uppköpa hudar och skinn å nordvestkusten. Fartygens namn voro "Columbia" och "Washington." De seglade till Vancouver-ön, tillbragte vintern der, och i augusti 1789 seglade "Columbia", under befäl af kapten Gray, till Kina och derifrån till Boston, medan det andra fartyget stannade qvar på nordvestkusten. I september 1790 begaf Gray sig åter till nordvestkusten och ankom i maj 1791 till Cape Mendocino nära 41 :sta breddgraden. Medan han här fortsatte norrut, upptäckte han en öppning i kusten, hvarifrån en stark ström hindrade honom från att inträda, oaktadt han i hela 9 dagar försökte segla in i öppningen; öfvertygad om, att han upptäckt en stor flod, öfvergaf han all vidare forskning och seglade till drottning Charlottas ö och till Vancouver-ön, hvarest han stannade öfver vintern, medan Kendrick seglade till Sandwichöarne och började handel med infödingarne, af hvilka han år 1793 blef mördad.

På våren 1792 ankom engelsmannen kapten Vancouver med två fartyg till Oregons kust, som han temligen noga utforskade på en betydlig sträcka. Han såg äfven Columbias mynning, men seglade förbi densamma och upptäckte det nuvarande Puget Sound, hvarest han den 4 juni landsteg någonstädes mellan Muckilteo och Everett och tog besittning af området i Englands namn. Han uppkallade Puget Sound efter sin löjtnant Peter Puget och bergen Baker, Rainier samt andra platser efter officerare och vänner. På sin färd norrut hade Vancouver mött Gray, som beslutat förnya sitt försök att inträngа i den anade floden. Den 11 maj 1792 gjordes försöket, trots bränningarnes afskräckande svall på sandbankarne, och upptäckande en smal fåra genom bränningarne, seglade Gray och hans män oförskräckt genom densamma samt befunno sig kort derefter, alldeles efter förmodan, i en stor flod, i hvilken de fortsatte färden 20 mil. Här landstego de, tillbytte sig

skinn o. d. af indianerna, undersökte floden och landet, reparerade fartyget och seglade efter 8 dagars uppehåll åter genom samma kanal ut i hafvet. Dessförinnan uppkallade Gray floden efter sitt fartyg: Columbia. Den höga udden norr om flodmynningen, hvilken udde Meares benämt Cape Disappointment med anledning af sitt misslyckade försök att komma in i floden, erhöll af Gray namnet Cape Hancock. Columbiaflodens förste upptäckare var således kapten John Gray, oaktadt flere personer före honom sett flodens mynning och anat dess dervaro. Från Columbia seglade Gray norrut och höll på att förlisa under en grundstötning, men lyckades rädda fartyget såväl som dess besättning. Han omtalade sin upptäckt för en spanior vid Nootka-sundet å Vancouver-ön; men oaktadt den sålunda blef bekantgjord, behagade engelske löjtnanten Braughton, som vid tillfället var på ön i sällskap med Vancouver och en annan engelsk sjöfarande, begifva sig in i Columbia-floden och formligen taga den i besittning för "hennes engelska majestäts räkning", under förklaring, att han hade "alla skäl till den förmodan, att ingen medlem af någon annan civiliserad nation eller stat någonsin besökt denna flod" före honom. Braughton undersökte floden till ett afstånd af 96 mil från mynningen, tills han fann strömmen för stark för fortsättning af färden, hvilken han företagit i en båt. På samma plats gjorde floden en krökning, och detta ställe blef kalladt Point Vancouver. Braughton stannade 20 dagar på Columbia-floden och for derifrån den 10 november.

Under de följande åren sände amerikanarne årligen fartyg till nordvestkusten med varor, för hvilka de tillbytte sig pelsverk. Dessa fördes till Kina och utbyttes mot porslin, te m. m. Vid byteshandel med indianerna bedrefs mycket bedrägeri, och tvister och stridigheter egde esomoftast rum mellan indianerna och de hvita. Få voro de fartyg, hvilka ej förlorade ett par man af besättningen genom de röde männens blodtörst och hämdlystnad.

Vid denna tid talades i östern om anordnande af expeditioner, som skulle sändas tvärs genom landet till vestkusten. Den, som ifrigast förordade dylika planer, var en kapten Jonathan Carver, som år 1766 utforskat Mississippis källor och påstod sig ha upptäckt en flod, som flöt i vestlig riktning och af honom antogs utmynna i Stilla hafvet. Denna flod kallade han Oregon River, och i Carver's berättelse förekommer namnet "Oregon" för första gången. Carver fick ej tillfälle att utföra någon af sina planer. Detta vardt i stället förbehållet

Alexander McKenzie, som, efter att ha i flera år genomströf-vat Canada, år 1793 styrde sin färd mera vestligt och, följandé Peace- och Frazer-floderna, ankom till Stilla hafskusten på den plats, der den sistnämda floden utmynnar, eller 3 grader norr om Columbia. Ingen hvit man hade före McKenzie tåga tvärs igenom hela Amerika, öfverstigit Klippbergskedjan och landvägen uppnått Stilla hafvet.

Det var under åren 1804—6, som den minnesvärda expedi tionen under kaptenerna Merriweather Lewis och Willian Clark företogs. Förslaget dertill var uppgjordt af Förenta Staternas styrelse efter rekommendation af Thomas Jefferson som då var president. Kapten Lewis utnämdes till expeditio nens anförare, och efter många förberedelser anträddes den 14 maj 1804 färden uppför Missouri-floden i båtar. Så förgick månad efter månad, tills sällskapet i slutet af oktober befann

William Clark.

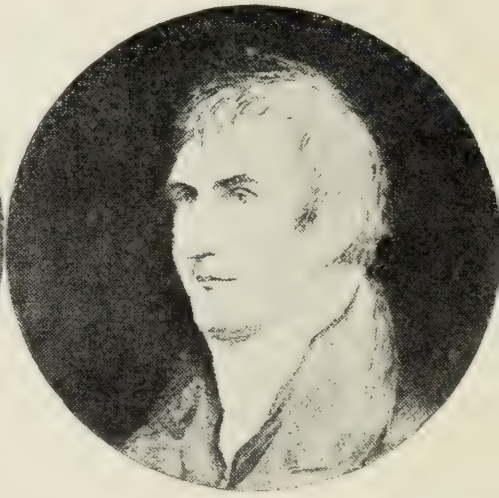

Merriweather Lewis.

sig 1,600 mil från Missouris mynning och gjorde anstalter för att tillbringa vintern bland vilda indianstammar. På våren 1805 fortsattes färden till Missouris källor i Klippiga bergen. Sällskapet öfversteg bergskedjan och påträffade å andra sidan en flod, som flöt i vestlig riktning. Denna följde de och fun-no den alltmer vidgas, hvarefter de den 7 oktober fortsatte sin resa i kanoter och några dagar senare befunno sig vid flodens sammanflöde med en annan stor flod, som gemensamt med den förra bildade, såsom de snart upptäckte, Columbia-floden. Den gren, som de följt, var den sydliga och benämdes af dem Lewis; den andra erhöll namnet Clark. Fortsättande sin färd

passerade de vattenfallen i Columbia, Kaskaderna, Willamettes mynning och landstego den 15 november 1805 på Cape Disappointment norr om Columbias mynning.

Som regntiden börjat, skyndade de att uppsöka en lämplig plats för vinterläger och byggde en fästning vid flodens södra sida, helt nära en indianby. Fästningen benämde de Fort Clatsop efter indianstammen. Här tillbragte de vintern och gjorde, när vädret tillät sådant, upptäcktsfärder i kringliggande nejder. Indianerna voro fredliga och bistodo dem vid anskaffande af fisk och vildt, hvarpå fans öfverflöd. Den 13 mars 1806, efter 4 månaders rast, anträdde upptäcktsresenärerna återfärden till östern. Efter att ha tillryggalagt afståndet mellan vinterlägret och forsarne i kanoter, beslöto de att fortsätta resan till lands och delade sig i två partier, det ena under anförande af Lewis, det andra kommenderadt af Clark. Det förra styrde kurs nästan rakt österut till fallen i Missouri-floden, det andra tågade mera sydligt till Yellowstone-flodens källor. I augusti sammanträffade de båda partierna, enligt öfverenskommelse, vid de två flodernas föreningspunkt och fortsatte färden i hvarandras sällskap utför Missouri till St. Louis, dit de anlände den 23 september 1806. Deras skildringar af det fjerran landet väckte stort intresse samt bidrogo till ett hastigt afgörande af tvistefrågan rörande nordvestra gränsskillnaden mellan Förenta Staterna och Canada så långt vesterut som till Klippiga bergen samt eggade äfven privata affärsmän att utsträcka sin handel med indianerna till området vester om bergskedjan.

1806 upprättade de engelske pelshandlarne i norden den första handelsposten vester om Klippiga bergen, i det Simon Frazer, medlem af det s. k. Northwest-kompaniet, slog sig ned vid Frazer's Lake, nära 54:de breddgraden. Men den första anläggning af detta slag, som gjordes vid Columbia och inom Washingtons gränser, var den, som spanioren Manuel Lisa, medlem af det i St. Louis 1808 stiftade "Missouri Fur Company", grundade vid Lewis Rivers källor. Denna handelsplats lemnades under uppsigt af en mr Henry, men öfvergafs redan 1810 i följd af svårigheten att anskaffa lifsmedel samt af indianernas upprepade fiendtligheter.

På våren 1811 anlades på södra stranden af Columbia-floden ett handelsfäste, benämdt Astoria efter företagets upphofsman, John Jacob Astor i New York. "Tonquin" var namnet på det fartyg, som under befäl af kapten Thorn ditfört de för platsen bestämda handelsvarorna. Sedan dessa aflemnats,

styrde fartyget norrut i afsigt att idka byteshandel med indianerna längs kusten. Ombord befunno sig då 23 personer samt dessutom en indian, hvilken medföljde som tolk. Fartyget seglade till Vancouver-ön och ankrade i Nittinat-hamnen. Några infödingar kommo ombord, sedan McKay, en af delegarne i handelsbolaget, gått i land. Indianerna voro ifriga att göra affärer, men egde synbarligen allt för stor erfarenhet af de hvitas sätt att handla med dem, för att låta lura sig. De begärde ett högre pris för sina hudar, än kapten Thorn var villig att betala, och när de ej ville gifva med sig, förlorade den lättretlige kaptenen allt tålamod, gned den gamle höfdingen Eookamis i ansigtet med ett utterskinn, befallde hela sällskapet att lemna fartyget och utdelade hugg och slag bland dem.

Dagen derpå kommo infödingarne tillbaka. Kanot efter kanot anlände, tills däcket vimlade af indianer, och innan någon af de hvita hunnit förbereda sig, blefvo de öfverfallna af indianerna, hvilka medhade klubbor, yxor och knifvar, som de hållit dolda under sina mantlar. Striden var kort, men blodig. Kapten Thorn, som var en både stark och modig man, försvarade sig med sin fällknif och strödde däcket med sårade och dödade indianer, innan han sjelf blef öfvermannad, ihjelhuggen och kastad öfverbord. Mr. Lewis, fartygets bokhållare, fick ett knifhugg i ryggen och föll ned i kabelgattet. Det dröjde icke länge, innan alla, som voro på däck, undanrödjats. Vid stridens början hade sju af sjömännen klättrat upp i riggen. Fyra lyckades smyga sig ned i kajutan. De tre öfriga blefvo dödade under försöket att följa dem. De räddade sjömännen beväpnade sig med gevär och drefvo indianerna från fartyget samt aflossade flera kanonskott på de flyende kanoterna, åstadkommande stor förödelse. Om natten lemnade de mr Lewis, som vägrade att följa dem, och rodde bort i en af skeppsbåtarne. Lewis beslöt i sin ensamhet att spränga fartyget i luften med så många indianer som möjligt. Dagen derefter kommo indianerna tillbaka i sina kanoter. Lewis kraflade sig upp på däck och vinkade åt dem att komma ombord. Slutligen dristade sig några af de djerfvaste att klättra öfver lästången. De följdes af andra, ända tills däcket och sidorna vimlade af indianer. Plötsligen brakade det till, och hela fartyget flög i luften, sprängdt i tusentals bitar, som, blandade med sönderslitna lårar, tunnor och kanoner, afryckta armar och ben, hufvuden och andra kroppsdelar af de ombordvarande, föllo ned på de mörka, svallande vågorna; öfver 100

menniskor dödades, och lika många flera lemlästades. Den ende, som räddades, var indiantolken. Han slungades fullkomligt oskadad ut i hafvet, kraflade sig in i en af de kringflytande tomma kanoterna, krånglade sig dermed i land och några månader senare ned till Astoria, der han omtalade den hemska tilldragelsen. De fyra sjömännen, som försökt undkomma i skeppsbåten, blefvo fångade och pinade till döds på det mest förfärliga sätt.

Den förste hvite man, som på färd till Stilla hafskusten följde Columbia-flodens norra gren från trakten af dess källor ända till flodens mynning, var David Thompson, en af handelsbolaget Northwest Companys män, hvilken ankom till Astoria den 15 juli 1813.

Länge och kraftigt hade England bemödat sig att finna en sjöled mellan Atlantiska och Stilla hafven. Det antogs allmänt, att en dylik förbindelse existerade i eller i närheten af Hudsons Bay, och för att uppmuntra till undersökningar och forskningar i dessa nordliga trakter gaf engelska regeringen år 1669 tillstånd åt några London-köpmän att bilda ett handelsbolag under namn af "The Hudson Bay Company". Under många år hade detta bolag sin verkningskrets uteslutande i de arktiska trakterna, men sedermera utsträckt densamma öfver hela det vestra området, både det, som Amerika gjorde anspråk på, och det, som löd under Englands spira. Hudsonbay-kompaniets makt tilltog i förfärande grad. Det ena området efter det andra blef beroende deraf, och öfver hundratals hvita, såväl som hela indianstammar herskade det med jernspira. Några andra bolag uppstodo under årens lopp och täflade med Hudsonbay-kompaniet, men antagligen dukade de under i täflingen, eller sammansmulto de med sin mäktige konkurrent. Ej sällan uppstodo häftiga skärmytslingar mellan de täflande bolagen. Med det förut omnämda "Northwest"-kompaniet låg Hudsonbay-kompaniet länge i fejd. Vid en strid, som egde rum den 19 juni 1816, dödades ej mindre än 18 man. Under de föregående åren hade våldsamheter ofta förekommit, och å båda sidor hade man gått så långt, att man bränt upp hus och varumagasin för sina fiender. Saken drogs slutligen inför engelska parlamentet, som 1821 föreslog en förlikning och förenade de begge bolagen under det gemensamma namnet "The honorable Hudson's Bay Company". Samtidigt erhöll bolaget genom ett parlamentsbeslut uteslutande rätt för en tid af 21 år att bedrifva handel i de af indianer bebodda trakter, hvilka England egde eller gjorde anspråk på. Under

skydd af denna parlaments-akt utsträckte det mäktiga bolaget sina sugarmar öfver hela området vester om Klippiga bergen, och fästningar och handelsagenturer växte upp öfverallt, tills hvarje dal och kulle förmåddes bidraga till fyllandet af bolagets rymliga fickor.

Hudsonbay-kompaniets styrelse utgjordes af guvernör, vice guvernör och en direktionskommittee, och under dessa lydde superintendenter, faktorer, bokhållare och andra tjenstemän, hvilka i sin ordning hade under sig en talrik mängd jägare, "trappers" och s. k. "voyagers" af hawaiisk, fransk-canadisk, half- och helindiansk börd. Bolaget betalade sina underlydande uselt. Deras lön utgjorde 17 £ Sterling (85 dollars) om året, och då måste de sjelfva bekosta sina kläder. De engagerades för en tid af 5 år, hvarefter bolaget bekostade deras återresa till England eller Canada. Vid utlöpandet af tjenstetiden häftade de dock vanligen i skuld till bolaget och voro tvungna att stanna ett år till för att aftjena skulden. Många af dem stiftade familj med hel- eller halfindianska kvinnor och måste för den skull kvarstanna. Allt detta kom bolaget väl till pass, enär det derigenom sattes i stånd att behålla sina erfarna jägare, med eller mot deras vilja, under obegränsad tid, och dessa höllos i en nära nog undersåtlig lydnad under löften om framtida befordran, i mån som de gjorde sig förtjenta deraf. De högre enbetsmännen voro naturligtvis ordentligt aflönade och erhöllo en viss del af nettoinkomsten. Denna var under de första åren ganska betydlig, men aftog märkbart redan i slutet af 1830-talet och utgjorde, enligt uppgift af dr McLaughlin, bolagets förnämste man vester om Klippiga bergen, högst $10,000 om året för de kring Columbia belägna områdena. Vinsten från de öfriga distrikten, särskildt de stora vildmarkerna längre norrut, steg deremot ofta till öfver $100,000. I bolagets tjenst funnos omkring 500 man anställda vid början af 1840-talet. De voro spridda öfver hela landet. Det fans ej en segelbar flod, på hvilken icke någon af Hudsonbay-kompaniets båtar glidit fram, lastad med dyrbart byte; ej en indianstig, der ej dess hästar och mulor setts tålmodigt skrida med sina 300-skålpunds-bördor på ryggen, stundom i skaror af flera tjog tillsamman, pådrifna af en hop väderbitna skogsmän med studsare i handen och långa knifvar i bältet, än klängande uppför någon slingrande bergstig, än försvinnande i någon djup, mörk klyfta; än dykande in i urskogens djupa mörker, besökt endast af vilda djur och lika vilda indianer; än trädande ut på de öppna, vidsträckta prärierna, — stan-

nande, hvarhelst en rökpelare tillkännagaf närvaron af indianer, för att af dem tillbyta sig, ej sällan på bedrägligt sätt, värdefulla bäfver-, utter- och mårdskinn.

Bland de 22 fästen och handelsplatser, som Hudsonbaykompaniet egde vester om Klippiga bergen, var Fort Vancouver det förnämsta. Belägen vid Columbia-floden, var denna station grundad 1824 af guvernör Simpson och uppkallad efter den framstående sjöfarande, hvilken, ehuru en annan före honom passerat genom Columbias mynning, var den förste, som undersökt floden så långt in, som till Vancouver. Längre in i landet egde bolaget Fort Walla Walla, Okanagon och Colville och vid Umpqua-floden i södra Oregon äfvenledes en handelspost 50 mil från hafvet. De handelsvaror, som infördes från England, för att bortbytas till indianerna, bestodo i knifvar, tobak, filtar, bössor, krut, skjortor m. m. och förvarades alla i Fort Vancouver. Här packades de i bylten och forslades vid behof än i båtar, än på underlydandes ryggar till de öfriga handelsplatserna. De tillbytta såväl som de af bolagets jägare och trappers anskaffade hudarne sändes likaledes till Vancouver och derifrån på fartyg till London. Ett halft dussin segelfartyg af 300 tons drägtighet hvartdera samt en mängd smärre båtar och farkoster voro ständigt sysselsatta för bolagets räkning. Sällan införskrefvos dock bytesvaror för mer än $20,000 värde om året, och dermed anskaffades hudar värda 7 gånger så mycket.

Fort Vancouver bestod 1845 af omkring 30 byggnader — boningshus, förrådshus, magasiner och verkstäder, upptagande ett genom starka palissader inhägnadt område af 800 fots längd och 500 fots bredd. Här hade dr John McLaughlin, öfverfaktorn eller guvernören, och hans biträde James Douglass sina bostäder, den förre ett hvitmåladt, med bräder öfverklädt blockhus, utanför hvilket en med vinrankor öfvervuxen veranda omgafs af vackra blomstersängar. Dr McLaughlin var en af de mest välkända män på hela kusten. Han var född i Riviere de Loup, Canada, i okt. 1784, af skotska föräldrar och uppfostrades i England. Han utmärkte sig genom karaktärsstyrka och entusiasm, genom tillmötesgående och vänlighet såväl som den för hans plats nödvändiga bestämdheten och var utomordentligt lämplig för den ansvarsfulla post, han i så många år beklädde. Otaliga äro de episoder, som berättas till bevis för hans nästan obegränsade gästfrihet mot besökande missionärer och andra, såväl som hans lyckliga förmåga att genom ett bestämdt och kraftigt ingripande stäfja det hos

hans underlydande ofta förekommande, för deras egen trygghet farliga lättsinnet, äfvensom hans förmåga att på ett lämpligt sätt ingifva indianerna respekt för de hvites makt. En vacker brigg, som var på väg till Vancouver med varor, förliste år 1829 på Columbias sandbankar. Hela besättningen omkom. Men då man sedermera fann hos clatsop-indianerna åtskilliga artiklar, som tillhört de omkomne, antogs det, att åtminstone någon af dem lyckats simma i land, men blifvit mördad af indianerna. Från Vancouver sändes då en tolk och flera af tjenstemännen, för att hos indianerna inhemta underrättelser om skeppsbrottet samt affordra dem, hvad de tillskansat sig af varorna. Men vildarne svarade trotsigt, att de endast kommit öfver en sak, nämligen en gammal söndrig spegel, hvilken de lemnade åt tolken. Guvernören i Vancouver utskickade då en väl beväpnad skara, som bortdref indianerna från stranden, innan de hunnit taga något med sig. Bland den mängd saker, som man fann i deras läger, voro åtskilliga kaggar med rom, hvilka de gräft ned i marken. Följande år drabbades en annan brigg af samma öde som den ofvannämda. Hela besättningen blef emellertid räddad och, tack vare McLaughlins skyndsamhet att bispringa dem, strax efter skeppsbrottet försedd med alla förnödenheter.

Ett litet stycke från fästningen i Vancouver låg byn, i hvilken de underordnade tjenarne och jägarne bodde. Den bestod af ett halft hundratal beqväma blockhus, ordnade i rad på båda sidor om vägen. Här tedde sig en brokig samling af fullvuxna och barn, med hudfärg vexlande mellan den rödaste indian- och den hvitaste blekansigtes-hy. Omkring Vancouver sträckte sig längs floden en välodlad farm på omkring 3,000 acres, indelad i vackra sädes- och gräsfält, frukt- och kökträdgårdar m. m. samt försedd med mejeribyggnader och bostäder för får- och kreatursvaktare. I de angränsande trakterna betade tusentals nötkreatur, tillhöriga bolaget. Några mil derifrån egde bolaget sågverk, mjölqvarn och tröskverk, det förstnämda drifvet med vatten-, de två senare med hästkraft. Tjogtals skogshuggare höllos ständigt sysselsatta med att fälla träd och forsla stockar till sågverket, hvari omkring 3,000 fot bräder sågades dagligen, för att sedermera skeppas till Sandwich-öarne och andra utländska hamnar.

Om lifvet inom fästningen skrifver John Dunn i en 1844 utgifven bok om ett besök på kusten: "Alla bokhållare och högre tjenstemän, presten och doktorn inberäknade, äta tillsammans i salen, med guvernören i högsätet. Efter middagen

gå de flesta till rökrummet, för att läsa, röka, berätta och lyssna till historier. Ofta ankomma besökande i stort antal. Skäl till ledsnad förefinnes ej, ty bli rökning och historier tröttsamma, så kan man kasta sig på hästryggen eller taga ett af de städse i beredskap stående, laddade gevären. Trappern, som tillryggalagt tusentals mil genom vilda och obebodda trakter; sjömannen, som seglat jorden rundt, träffas här i broderlig endrägt, rökande, skämtande, sjungande, berättande och på alla sätt bannlysande hvarje onödig omsorg, tills tiden är inne för dem att återgå till sina respektiva göromål."

Utom farmen vid Vancouver egde Hudsonbay-kompaniet en vid Umpqua-floden i Oregon, en vid Cowlitz och flera andra. Farmen vid Cowlitz River innehöll 6- eller 700 acres under odling, med flera sädesmagasin, ett stort farmhus och åtskilliga andra byggnader. I sin 1841 utgifna bok om kapten Wilkes' besök i och för uppmätning af Columbia och kringliggande nejder anmärker J. F. Farnham, på tal om farmen vid Cowlitz, den i ögonen fallande bristen på försvarsverk mot indianerna. "Men", tillägger han, "dessa äro för mycket beroende af bolaget för att våga ställa till bråk annat än mellan sig sjelfva. Bolagets agent härstädes fäste ej minsta afseende vid deras tvister. Kring platsen förekomma vargar i sådan mängd, att det är nödvändigt att drifva boskapen inom inhägnaden hvarje afton och att skydda den äfven om dagen. Då vi foro derifrån, skaffade uppsyningsmannen på farmen kapten Wilkes en vägvisare och lots, som skulle föra honom utför Cowlitz- och Columbia-floderna till Astoria. Denne vägvisare hade vistats flera år i Oregon, var gift med en indianska och bodde oberoende och nöjd på en farm om 60 acres vid Cowlitz. Wilkes sade sig sällan ha sett en så vacker qvinna som hans hustru. Före sitt giftermål hade hon varit ansedd såsom traktens största skönhet och var vida berömd för sin skicklighet som ryttarinna."

Intet yrke har någonsin varit förenadt med större faror än pelsjägarens. Hudson bay-kompaniets trappers och jägare hade ej blott under sina färder alla de från ströftåg i vilda, obanade nejder oskiljaktiga besvärligheterna och mödorna att kämpa mot, utan måste derjemte dagligen och stundligen vara på sin vakt mot de förrädiska rödskinnen. Hela sällskap af jägare blefvo ofta öfverfallna från något bakhåll och mördade ända till sista man; ganska ofta måste de hvita med sina bördor af handelsvaror slå sig fram med vapen i hand genom fiendtliga indianstammar från en trakt af landet till en annan

eller omkomma af hunger; än ha dessa oförskräckta pelsjägare med tillhjelp af sina sällan svikande reffelbössor tecknat sina spår med blodiga indianlik; än ha de, under förföljandet af skogens skygga villebråd eller medan de mödosamt klättrat upp för stupande klipphällar, måst stanna och bevisa den sista tjensten åt någon trofast, modig kamrat, som fallit, träffad af en lömskt afskjuten förgiftad indianpil. Hundratals pelsjägare ha på detta sätt omkommit, och det har näppeligen funnits någon, som egnat sig åt detta farliga yrke, som också icke haft upprepade tillfällen att vilja hämnas en kamrats, kanske en broders eller förtrogen väns, död. Det blef en nödvändig sak för pelsjägarne att med stränghet förfara mot indianerna. Dessförutan skulle det icke varit möjligt för dem att bedrifva sitt yrke med någon framgång. Och i betraktande af indianernas lömskhet och de otaliga bekymmer, som de onödigt förorsakade de af dem så djupt hatade "blekansigtena", kan man, trots de många berättelser som omtalas som prof på Hudsonbay-kompaniets "blodiga politik" mot rödskinnen, ej gerna tillvita pelsjägarne någon öfverdrifven eller orättvis hårdhet. Som prof på, huru det tillgick vid bestraffning af indianer, meddela vi här ett par, af Gustavus Hines i hans på 1850-talet utgifna bok om Oregon anförda, ganska betecknande episoder.

En halfindian vid namn McKay, som var anställd i Hudsonbay-kompaniets tjenst, bodde 1843 i en liten hydda vid Columbia och hade ett förråd af varor, medelst hvilka han idkade byteshandel med de kringboende indianerna. Några af dessa, tillhörande chinook-stammen, mördade honom och togo hans varor. En mot de hvita vänligt sinnad indian inberättade nyheten ofördröjligen till vederbörande i Vancouver, och en expedition afsändes att gripa mördaren. Efter att ha rott en lång sträcka inåt floden fingo förföljarne syn på en kanot, som var full af indianer, bland hvilka mördarne befunno sig. När indianerna sågo de hvita och funno sig oförmögna att ro ur vägen för dem, styrde de sin kanot rakt på land. Medan de nu stego ur kanoten, aflossades från de hvitas båt en musköt-salva, som olyckligtvis dödade en indianqvinna och sårade några andra. Mördarne deremot lyckades för tillfället undkomma. Dr McLaughlin sände, så snart han erfor, huru expeditionen aflupit, bud till chinook-indianerna, att de skulle utlemna anstiftaren af mordet eller ock bereda sig på följderna. Fruktande att ådraga sig det mäktiga bolagets vrede, började indianerna genast samfäldt forska efter mördaren och funno

honom omsider långt derifrån, norr om Columbias mynning, hvarifrån de förde honom till Fort George och öfverantvardade honom åt myndigheterna. Dr McLaughlin och 30 eller 40 andra jemte en skara af indianer voro tillstädes vid ransakningen, som aflopp så, att den anklagade befans skyldig till öfverlagdt mord och dömdes till afrättning på stället. En galge upprestes, och ett kring indianens hals bundet rep kastades öfver galgen, hvarefter alla de närvarande, utom indianerna och presten, rev. Frost, fattade tag i ändan af repet och på ett gifvet tecken halade indianen upp så högt, att hans fötter befunno sig ett stycke ofvan marken. Som halskotorna icke bräcktes, dog han endast genom strypning; men sättet, hvarpå han aflifvades, ingaf alla de närvarande indianerna en helsosam fruktan för den hvite mannens hämd.

Vid ett af fästena i det inre af landet tilldrog sig följande händelse, hvilken vi anföra såsom prof på det mod och den själsnärvaro, som karaktäriserade många af Hudsonbay-kompaniets pelsjägare och deras befäl. En af bolagets tjenstemän blef lömskt mördad af en indianhöfding, hvilken efter dådets föröfvande skröt väldeliga öfver sin bragd. Höfdingen tillhörde en mäktig stam, som ströfvade omkring och för tillfället slagit läger i närheten af fästet, och som han egde stort inflytande bland sina män och kunde sammankalla ett stort antal krigare, tog han för gifvet, att de hvita ej skulle våga hämnas på honom. Men fästets kommendant, som visste, att om detta dåd blefve ostraffadt, de hvita skulle sväfva i ständig fara, utfäste en stor belöning för den — vare sig hvit eller indian — som kunde döda mördaren. Tiden gick, och ingen vågade inlåta sig på det farliga företaget, då kommendanten en dag fick höra, att mördaren återkommit från en utflykt och befann sig i en viss hydda i ena kanten af lägret. "Nu eller aldrig!" tänkte kommendanten, i det han fattade sin aldrig bommande studsare, gömde den under sin kappa, lemnade fästet och gick på en omväg till den hydda i indianlägret, i hvilken mördaren just för tillfället satt midt ibland sina män, skrytande öfver sina bedrifter i de många strider han utkämpat med engelsmännen. Ryckande undan den buffelhud, som tjenade i stället för dörr, trädde kommendanten med fasta steg in bland indianerna, kastade en skarp blick på mördaren, tog, utan att yttra ett ord, fram sitt gevär, riktade det mot mördarens hjerta och afsköt ett skott. Indianen sträckte armarne öfver sitt hufvud, gaf till ett gräsligt tjut, föll baklänges och gaf upp andan. Kommendanten vände sig om, gick ut ur hyddan och återvände till

fästningen, utan att ha blifvit ofredad af de öfver hans djerfhet häpna indianerna.

Sådana karaktärer var det, som beredde framgång åt Hudsonbay-kompaniets företag, och utan dem hade det icke varit möjligt för det engelska bolaget att under så många år behålla snart sagdt oinskränkt välde öfver landområden, som redan på grund af sitt läge tycktes böra tillhöra Förenta Staterna. Visserligen försökte åtskilliga amerikanska "trappers" och köpmän att etablera sig vester om Klippiga bergen, men mötte ständigt oöfvervinneliga motgångar både i form af direkta hinder från kompaniets sida och i omöjligheten att göra affärer med infödingarne, hvilka hyste en alltför undersåtlig vördnad för det mäktiga engelska bolaget, för att inlåta sig i handel med någon annan.

Under åren 1814—1822 egde detta bolag absolut herravälde öfver nordvestkusten, hvars alla dalar och prärier dess jägare genomströfvade, medan amerikanarne beskedligt stannade öster om Klippiga bergen. Men 1822 organiserades ett amerikanskt bolag under namn af "Columbia Fur Company" med syfte att idka handel i de vestra områden, som monopoliserades af Hudsonbay-kompaniet. Detta nya bolag lyckades också under flera år samla skinn och hudar äfven från trakter vester om Klippiga bergen, men tvangs slutligen genom indianfiendtligheter och motstånd från Hudsonbay-kompaniets män att inskränka sin verksamhet till landet öster om den nämda bergskedjan. År 1832 anförde kapten Bonneville ett sällskap af öfver 100 man till Snake River och stannade i dessa trakter omkring två år, tills han genom det mäktiga engelska bolagets kitslighet och illvilja tvangs att öfvergifva den villebrådsrika nejden.

KAPITEL 2.

Staten Washingtons historia från 1840 till närvarande tid.

Såsom af det föregående framgår, voro Hudsonbay-kompaniets pelsjägarstationer de enda platser, kring hvilka hittills någon hvit befolkning samlat sig. Intet annat samhälle af hvita bildades heller inom Washingtons område före 1836. I september detta år ankommo dr Marcus Whitman och hans embetsbroder, missionären Spaulding, åtföljda af sina hustrur och åtskilliga medhjelpare, till Washington i uppdrag för det amerikanska missionssällskapet. Whitman och Spaulding ha-

de varit studentkamrater vid Yale College. Den förre hade utexaminerats som läkare, den senare hade i Andover tagit sin prestexamen. Omedelbart före anträdandet af den långa färden till vestkusten gifte de sig. Resan blef följaktligen deras bröllopsresa. Den började i maj och slutade i september vid Fort Walla Walla. Resenärerna begagnade en gammal vagn, hvilken sedermera blef historisk under namnet Whitmans vagn. Whitman hade föresatt sig att medtaga vagnen ända till resans mål, för att derigenom bevisa, att en emigration af familjer var möjlig. Ehuru Hudsonbay-kompaniet på alla möjliga sätt sökte hindra honom, segrade likväl doktorns jernvilja, och han anlände till målet för resan med vagnen, som dock under tiden förvandlats till en tvåhjulig kärra. Mrs Whitman och mrs Spaulding voro de första hvita qvinnor, som öfverskridit Klippiga bergen, och deras ankomst till Washington bildade en epok i landets historia. Whitman och Spaulding grundade en station i Waiilatpu, i Walla Walla-dalen, nära den nuvarande gränslinien mellan Oregon och Washington.

På hösten 1841 slogo sig 23 familjer, räknande inalles 140 medlemmar, ned på Cowlitz-prärien. De kommo alla från Hudsonbay-kompaniets koloni vid Red River. Några af dem flyttade sedermera från Cowlitz till Willamettedalen i Oregon.

Allt sedan landets första bebyggande hade Förenta Staterna och England ansett sig ha lika stor rätt till det landområde, som gick under det gemensamma namnet Oregon eller Oregonterritoriet och innefattade våra dagars Oregon och Washington, Idaho m. m. Det syntes dock vara en allmän mening bland inbyggarne, att det landet slutligen skulle bli ensam egare af Oregon, som kunde ditsända de flesta emigranterna. Denna tanke låg till grund för ett af senator Linn under vintern 1842—3 i kongressen väckt förslag om bevillning af en qvadratmil jord åt hvarje gift man och en half qvadratmil åt hvarje ogift man, som sloge sig ned i Oregon-området. Den, på hvars nit, ihärdighet och fosterlandskärlek det dock mest beror, att det nämda området omsider blef Förenta Staternas och icke Englands tillhörighet, var dock Marcus Whitman. I sällskap med Amos Lovejoy och en vägvisare lemnade han den 3 okt. 1842 sitt hem, för att rida till östern och der på bästa sätt arbeta för genomdrifvandet af sin plan att få det omtvistade området ryckt ur Englands händer. Denna färd, den bekanta s. k. "Whitmans ridt", var en af de äfventyrligaste, som någon menniska företagit. Snödrifvor, stormar, köld,

hunger — för allt voro de tre ryttarne utsatta. På en plats voro de insnöade en hel vecka. Vid ett tillfälle förlorade vägvisaren helt och hållet kosan, och Whitman måste rida med honom till Fort Uncumpagra för att skaffa en annan vägvisare. Härigenom förlorades åter en hel vecka af den dyrbara tiden. Vid ankomsten till Grand River funno de floden delvis tillfrusen. Trots vägvisarens varningar envisades Whitman att rida öfver floden och nådde, efter en grundlig öfversköljning, motsatta sidan. Lovejoy och vägvisaren följde då hans exempel, och äfventyrarne fortsatte sin färd, lifnärande sig med kött af mulåsnor, hundar och hvad helst annat de kunde påträffa. I februari 1843 ankom Whitman till St. Louis. Han skref en liten bok om Oregon-området, uppmanande till utvandring dit, och begaf sig derefter till Washington, der han uppträdde den 3 mars, utstyrd i en drägt, som ej just öfverensstämde med modet i förbundshufvudstaden. Så här beskrifves den gode doktorn af en samtida: "Han bar grofva skinnkläder och hjortskinnsbyxor. På hans buffelskinnsrock fans en kapuschong att draga upp öfver hufvudet. Sina med tjocka skinndamasker och mockasiner klädda ben och fötter höll han instuckna i mexikanska stigbyglar. Men trots denna varma och tunga beklädnad bar han spår efter den obarmhertiga kölden och stormarne, som han utstått under sin resa. Hans fingrar, öron, näsa och fötter hade blifvit frostbitna och vållade honom mycket besvär." I Washington, Boston och andra städer fann Whitman den föreställningen rådande, att nästan hela landet vester om Klippiga bergen vore obeboeligt. I kongressen hade en talare jemfört detta område, endast undantagande Willamettedalen, med öknen Sahara och sagt, att klimatet vore "så farligt, att den infödda befolkningen dukat under för dess giftdunster med en hastighet, hvartill intet land kunde uppvisa ett motstycke." Att utplåna dessa föreställningar blef Whitmans uppgift, och under talrika sammankomster med de mest framstående statsmännen (bland hvilka president Tyler, Webster och andra) framhöll han sitt ärende så kraftigt, förklarande sig villig och mäktig att föra en karavan öfver bergen, att han till slut vann den allmänna opinionen på sin sida.

Den 20 maj anträdde emigrantkaravanen sin färd från Missouri och upphanns vid Platte-floden af Whitman, som från den stunden blef utvandrarnes "allt i allom", gaf dem råd och upplysningar, visade vägen och, när de efter ankomsten till Fort Hall ville lemna vagnarne der, med sådan enträgenhet

motsatte sig detta, att de läto öfvertala sig att taga vagnarne med.

Sålunda utförde Whitman sin mission, och när han efter nära 11 månaders bortovaro åter hade den fröjden att trycka sin hängifna maka till sin famn, hade han praktiskt beredt väg för de kommande årens utvandrareskaror och indirekt krossat Englands makt vester om Klippiga bergen. Whitmans märkvärdiga ridt har blifvit prisad och besjungen af så många, både på vers och prosa, att det ej torde missunnas oss att också egna densamma vår enkla tribut.

Att vinna Oregon åt oss,
Han lemnar hemmets lugna verld,
Försakar makans mjuka famn
Och ger sig ut på oviss färd.

Att vinna Oregon åt oss,
Han på mångtusenmila stråt
Djerft trotsar hunger, köld och is
Och vildars lurande försåt.

Han talar om vårt sköna land
För rik och arm, för hög och låg,
Tills täta leder ordna sig
Och styra vesterut sitt tåg.

Och genom öknar, öfver berg
Han dessa skaror leder tryggt
Bort till det rika framtidsland,
Der han sitt enkla hem har byggt.

Och så vans Oregon åt oss.
Tack vare Whitmans kraft och mod —
Den ädle, som sin hjeltebragd
Till sist beseglat md sitt blod!

Dr Marcus Whitman var född den 4 september 1802 i Rushville, N. Y. Hans hustru, hvars flicknamn var Narcissa Prentiss, föddes i Pittsburg, N. Y., den 14 mars 1808. Såsom förut nämdt, var deras utvandring till Oregon 1836 på samma gång deras bröllopsresa. De hade nämligen firat sitt bröllop i februari samma år. Mrs Whitman var en fint bildad qvinna, med ett vinnande sätt, beslutsam och entusiastisk, i allt värdig

sin ädle make, tillsamman med hvilken hon 11 år senare ljöt martyrdöden. Med uppoffrande kärlek bar hon tåligt alla de mödor och pröfningar, som föllo på hennes lott i vildmarken. Som prof på hvad hon fick genomgå, kan följande tjena. Medan Whitman var på sin färd till östern, bröt sig en stor, grof indianhöfding in i hans hus sent en natt och lyckades till en del öppna dörren till mrs Whitmans rum, innan hon hann sträcka ut armen och hindra hans inträngande. Utan tvifvel skulle han dock med våld ernått sitt nedriga syfte, om icke en hvit man, som sof i ett angränsande rum, vaknat och drifvit ut honom. Indianskurken undkom och hämnades några dagar derefter genom att bränna upp qvarnen på missionsfarmen, hvarvid hela sädesförrådet och alla tillbehör blefvo lågornas rof, vållande en förlust af inemot $1,500. Vid samma tid blef mrs Spaulding i sin mans frånvaro förolämpad af indianer och t. o. m. drifven ut ur sitt eget hus.

Det första nybygget vid Puget Sound grundades 1844 vid det nuvarande Tumwater. Detta var också det första amerikanska nybygget norr om Columbia-floden och vester om Cascade-bergen.

Den länge omtvistade "Oregon-frågan" blef ändtligen afgjord den 15 juni 1846 genom ett fördrag med England, som tillerkände Förenta Staterna hela området vester om Klippiga bergen ända till 49:de breddgraden, inneslutande en del af det nuvarande Montana och Idaho samt hela Oregon och Washington. Den nordliga gränslinien har sedermera blifvit noggrant utstakad på en lång sträcka. För en del år tillbaka utsändes nämligen ett parti, som utmätte en snörrät linie på 49:de breddgraden vesterut från Lake of the Woods samt bortrödjade skogen till 10 fots bredd på hvardera sidan om linien och i midten af denna 20 fot breda väg uppreste, på en mils afstånd från hvarandra, jernmonument försedda med inskriptionen "Treaty of Washington" på den åt Canada, och "June 15th 1846" på den åt Förenta Staterna vända sidan.

Ända sedan 1838 hade katolska missionärer utöfvat en ihärdig och nitisk verksamhet i Oregon-området. De hade sitt hufvudqvarter i Vancouver och kyrkor på många platser, bl. a. i Cowlitz och Whidby, samt derjemte åtskilliga skolor. Den omständigheten, att katolikerna stodo i förbund med Hudsonbay-kompaniet, gjorde mycket till, att indianerna så lätt förmåddes öfvergå på deras sida, och sedan var det blott ett steg till misstro mot de protestantiska missionärerna. Denna misstro underblåstes af de katolska presterna, och en af dem, fader

Brouillet, sade t. o. m. rent ut, att dr Whitman var en dålig person, och att om indianerna trodde honom, skulle de komma till helvetet. Invandrarne af år 1847 hade infört rödsot och messling, hvilka sjukdomar uppträdde epidemiskt bland cayuse-indianerna. Då många af dem dogo i trots af all den vård, som dr Whitman och hans hustru skänkte dem, uppstod ett rykte, att doktorn förgiftade indianerna och ämnade utrota hela stammen. Slutet på allt detta blef, att ett 50-tal indianer samlades kring Waiilatpu-stationen den 29 november 1847, och att 5 af dem öfverföllo de hvita och mördade 9 personer, bland hvilka dr Whitman och hans hustru voro de första offren. Dagen derpå skedde ett nytt öfverfall, hvarvid 2 hvita dukade under, och 8 dagar derefter blefvo åter två mördade. Omkring 60 hvita, mest qvinnor och barn, tillfångatogos af indianerna, men friköptes af Peter Ogden, en gammal Hudsonbay-kompaniets tjensteman, hvilken, så snart han hörde om blodbadet, tågade med en beväpnad styrka från Vancouver till Walla Walla och ställde indianerna till svars för deras handlingssätt. Bland fångarne voro många flickor, och de pröfningar de utstått, medan de voro i sina sataniska fienders våld, kunna ej beskrifvas.

Den 3 juni 1845 hade George Abernethy utsetts till högste styresman öfver Oregon-området. Han vardt alltså Oregons och Washingtons förste guvernör. Han återvaldes till samma syssla den 3 juni 1847. Så snart han erhöll underrättelse om blodbadet i Waiilatpu, underrättade han genast lagstiftande församlingen derom och sammankallade ett möte i Oregon City aftonen den 8 december. Påföljande dag organiserades och utrustades ett regemente af 14 kompanier frivilliga, räknande inalles nära 700 man, som under befäl af öfverste Cornelius Gilliam m. fl. tågade till The Dalles, som uppnåddes den 23 februari. Derifrån fortsattes färden 4 dagar senare till Des Chutes, och 20 mil från denna plats påträffade major Lee en hop indianer, hvilka han med sin lilla truppstyrka angrep med den påföljd, att indianerna förlorade en man, och han sjelf åtskilliga hästar. Dagen derpå drabbade Gilliam samman med indianer och fråntog dem 40 hästar, 4 kreatur och annan egendom till ett värde af $300, hvarjemte han dödade flera af vildarne. I början af mars hunno de hvita fram till missionen vid Walla Walla, och en ny strid egde rum. Två indianhöfdingar hade inbillat sina män, att de sjelfva voro i besittning af trollkrafter, hvilka gjorde dem osårbara. Den ene af dem red djerft fram till de hvita och sköt en hund. Ett

skott från kapten McKay sträckte honom strax död till marken. Den andre höfdingen blef af ett skott så illa sårad, att han måste föras derifrån. Ehuru något nedslagna genom dessa olyckor, försvarade indianerna sig mästerligt, men blefvo dock omsider besegrade och helt och hållet förjagade ur landet samt förbjudna att åter visa sig der, förrän de utlemnat de fem förnämsta upprorsstiftarne. På våren 1850 lyckades några af höfdingarne gripa den indian, som genom att med en yxa klyfva dr Whitmans hufvud börjat blodbadet i Waiilatpu, samt öfverlemnade honom och fyra andra åt de hvita. De fem indianerna kastades i fängelse i Oregon City, dömdes skyldiga och blefvo hängda den 3 juni 1850. Höfdingarne, som ditfört missdådarne, ansågo, att endast en af dem bort straffas med döden, samt skattade sig lyckliga att ha undsluppit sina olyckskamraters öde.

I oktober 1847 afsändes mr Thornton sjövägen och nära tre månader senare mr Joseph Meek landvägen till hufvudstaden Washington, för att inför kongressen framlägga Oregonområdets kraf på erkännande från landets styrelse. Området hade vid denna tid omkring 9,000 amerikanska inbyggare. Genom de två utsända deltagarnes bemödanden lät kongressen förmå sig att något närmare, än dittills skett, uppmärksamma det nya landet, och genom en kongressakt af den 4 augusti 1848 blef det sålunda ett organiseradt territorium, för hvilket Meek utnämdes till marskalk och general Joseph Lane i Indiana till guvernör. Lane, som ej hade en aning om, att han ens var påtänkt, sålde sin egendom på mindre än tre dagar och begaf sig till sitt nya verksamhetsfält, följd af Meek och en truppstyrka. Efter 8 månaders färd via Mexico, Arizona och San Francisco ankommo de till Oregon City den 2 mar s1849. Samma år erhöll territoriet sin förste kongressmedlem i Samuel Thurston. Vid legislaturens sammanträde i juli ändrades flera af de namn, som de olika counties dittills burit, bl. a. Vancouver county, som nu blef kalladt Clark. Guvernör Lane blef 1850 af president Taylor "ersatt" genom major John Gaines, hvaremot Meek fick behålla sin befattning.

Under senare delen af 1840-talet hade invandringsströmmen, som förut nästan uteslutande vändt sig mot södra delen af territoriet, äfven börjat skänka den nordligare delen någon uppmärksamhet, och rätt många invandrare hade slagit sig ned norr om Columbia-floden. Från Puget Sound hade börjat utskeppas ej obetydligt af timmer, fisk och kol. Tre sågverk hade upprättats der. År 1852 voro hufvudorterna norr om

Columbia: Pacific City och Chinook (nära Columbias mynning), Vancouver (hvarest Förenta Staterna förlagt en garnison och många amerikaner slagit sig ned, utom det att Hudsonbay-kompaniet ännu hade sitt fäste der), Walla Walla, Colville, Fort Nisqually, Olympia, Tumwater, Steilacoom och Port Townsend. I sept. 1852 fick denna del af landet (det nuvarande Washington) sin första tidning, "Columbian", som utgafs i Olympia, och blef den 3 mars 1853 erkänd af kongressen som ett särskildt territorium under namnet **Washington Territory,** med Olympia till hufvudstad. Major Isaac Stevens, som var född 1818, utexaminerats från West Point och deltagit i mexikanska kriget, blef Washington-territoriets förste guvernör. Under sin tjenstetid anförde han en expedition från Minnesota till Puget Sound, med uppgift att undersöka natur- och klimatförhållanden samt utstaka vägen för en påtänkt öfverlandsbana. Han ingick fredsfördrag med svartfotindianerna m. fl. stammar och qväfde genom kraftiga åtgärder ett hotande indianuppror. Han var en hedersman, fjerran skild från allt hvad ränksmideri, lögn och falskhet heter, och var derför som politiker ej vidare framgångsfull. År 1857 tog han sjelfmant afsked från guvernörssysslan. Han deltog senare i inbördeskriget och räddade landets hufvudstad från att falla i fiendernas händer. Kort derefter stupade han för fiendekula, den 1 sept. 1862. Washington-territoriets första legislatur sammanträdde i Olympia den 27 feb. 1854.

År 1855 hade under sammankomst med guvernör Stevens och Joel Palmer åtskilliga indianstammar förbundit sig att afträda öfver 80,000 qv.-mil i östra Washington och Oregon till Förenta Staternas styrelse mot en ersättning af $850,000 och en del andra förmåner. Innan detta handelsfördrag blifvit gilladt af styrelsen, och innan indianerna erhållit en enda cent i betalning, begingo Palmer och Stevens den oförsigtigheten att offentligt förklara de ifrågavarande landsträckorna öppna för bebyggande, — en åtgärd som omedelbart bragte indianernas blod i svallning. Mord och öfverfall från deras sida inberättades till Corvallis, som för tillfället var styrelsens hufvudqvarter i Oregon, och dess guvernör Curry organiserade ofördröjligen tvänne bataljoner — en för undertryckande af de alltjemt fortsatta oroligheterna i södra Oregon, och den andra för att kufva indianerna i norra Oregon och i Washington. Att börja med ledo de hvita ett och annat nederlag, såsom t. ex. den 31 oktober 1855, då "Sydbataljonen", 300 man stark, förlorade 53 man i döda och sårade. Men i allmänhet

taget visade dessa, uteslutande af frivilliga bestående stridstrupper ett mod och en skicklighet, som skulle hedrat t. o. m. gamla, väl inöfvade soldater. Någon gång tilläto de sig, under mer eller mindre berättigad upphetsning, saker, som stå i skarpaste strid mot krigföringens första grundsatser. Så t. ex. blefvo 4 indianer, hvilka en del af "Nordbataljonen" tagit till fånga i närheten af Walla Walla och höll såsom gisslan, utan orsak nedskjutna och skalperade. Men att de på sådant sätt förifrade sig, kan till en del ursäktas, då man betänker, i hvilken obehaglig belägenhet de midt i smällkalla vintern råkat genom rödskinnens envisa motstånd, — en belägenhet, om hvilken "Oregonian" i en artikel uttryckte sig så här, samtidigt komplimenterande de frivilliga för deras mod: "Hur går kriget? Vi svara, att Förenta Staternas trupper, som äro betalda för att strida för och skydda folket, befinna sig i godt vinterqvarter, ätande, drickande och roande sig, medan några få barfotade, halfsvultna frivilliga, som kommit hit på sin egen bekostnad, utkämpa strider för sitt land. Så går kriget. Frivilliga kunna gå barfotade, kunna sofva utan täcken, äta sina hästar, när nöden drifver dem dertill, medan salongsknektarne måste vara väl födda, väl skodda, väl betäckta och utrustade med kanoner, om de skola våga sig ut på krigsstigen. Liken af 150 indianer på Walla Walla-slätterna visa, huru kriget tillgår."

Äfven vid Puget Sound visade sig indianerna stridslysta. I King county förstörde och brände de allting, utom staden Seattle och det lilla nybygget Alki. Några hundra hvita, under befäl af öfverste Wright och andra, upprättade då fästen alltifrån Yelm prairie till Bellingham-viken och lyckades hålla rödskinnen i styr. Indianerna i det inre landet voro svårast att bekämpa och höllo de hvita i ständig oro och spänning, ända tills öfverste Wright, i spetsen för 900 man, uppsökte dem och i närheten af Medical Lake den 1 september 1858 och derpå 6 mil från Spokane-fallen den 5 september så grundligt tilltygade dem, att de villigt som barn fogade sig efter alla hans befallningar och funno det helsosammast att hålla sig i skinnet. Ett halft år förut hade de ansatt en hvit truppstyrka på sådant sätt, att den endast med tillhjelp af en vänligt sinnad indian och med ryslig möda lyckades rädda sig undan fullständig tillintetgörelse. Wright såg ej genom fingrarne med rödskinnen. Den 8 september lät han skjuta 986 hästar för dem, och då samtidigt härmed en lysande komet uppenbarade sig på himmelen, trodde indianerna, att Wright

var utsänd som ett tuktoris från den Store Anden, hvilken "hängde sitt flammande svärd i skyn till tecken af sin vrede." De tiggde om nåd och förskoning. Men Wright lemnade dem ej i fred, förrän han hängt 16 af anstiftarne till oroligheterna.

Medan Wright tuktade indianerna öster om Columbiafloden, verkade Garnett, Allen, Crook m. fl. i Yakima-landet och afrättade 24 indianska upprorsmakare; öfverste Wright, en af de tappraste män, som ledde de hvitas försvar under dessa stormiga tider, blef under inbördeskriget befordrad till brigadier-general, men omkom jemte hela sin familj och sin stab vid ett skeppsbrott på Oregons kust den 30 juli 1865.

Härmed voro indianoroligheterna slut i Washington, och sedan den tiden ha indianerna lefvat i lugn på de dem anvisade reservationerna. Sakta, men säkert synas de dock försvinna äfven från dessa friplatser. 1854 funnos i Washington omkring 14,000 indianer. Nu torde icke Oregon och Washington tillsamman kunna uppvisa detta antal. "Säkert och skoningslöst" — säger Bancroft på ett ställe — "rensar den europeiska civilisationen Amerikas skogar från deras ursprungliga herrar, det folk, som den allsmäktige ditsatt för något ändamål, som endast han känner; säkert och skoningslöst pågår denna rensning, vare sig den utföres af katoliker, protestanter eller fritänkare; genom spaniorer, engelsmän eller ryssar; vare sig den sker under åberopande af Kristus, Joe Smith eller djefvulen."

Guvernör Stevens efterträddes år 1857 af McMullin, och denne efterträddes i tur och ordning af följande: Mason, Gholson, McGill, Wallace, Pickering, Elwood Evans, Cole, Flanders och Salomon. Den sistnämde efterträddes i april 1872 af Elisha Ferry, hvilken qvarstod i 8 år och efterträddes af Newell. Honom följde 1884 Watson Squire, hvars utmärkta embetsberättelser mer än kanske något annat dittills bidrogo att göra Washington bekant och ditlocka invandrare. Särskildt ansågs hans årsberättelse för 1884 som ett verkligt mästerstycke. Northern Pacificbanan lät på egen bekostnad utgifva en extra upplaga deraf såväl som af det följande årets berättelse och utdelade dem i 10,000-tals exemplar. 1887 blef Eugene Semple guvernör och efterträddes 1888 af Miles Moore, **Washington-territoriets** siste guvernör.

Bland mera anmärkningsvärda tilldragelser, som egt rum i Washington-territoriet, förtjena särskildt nämnas den förstörande vattenvåg, som i följd af bristandet af en fördämning den

16 dec. 1863 störtade öfver den lilla platsen Port Angeles, bortsopande tullhuset och dränkande dess två tjenstemän; upptäckten af guld år 1860 omkring 150 mil öster om Walla Walla: kinesoroligheterna 1885—6 samt fullbordandet af Northern Pacific-jernvägen tvärs genom territoriet till Tacoma 1887. Den ofvannämda gulduppтäckten vållade anläggandet af åtskilliga städer och en sådan tillströmning af folk, att i december 1861 folkmängden öster om bergen var två tredjedelar större än den i vestra Washington bosatta. De vid grufupptäckter vanliga följderna inträffade här ock: brist på lifsmedel under vintern, ohyggligt stegrade priser på allting, så att t. ex. mjöl den 3 mars 1862 kostade i Walla Walla $24 pr skålpund, och priset för forsling af matvaror till staden Florence utgjorde för en sträcka af 10 mil 40 cents pr lb. Rika fynd gjordes i mängd. En "claim" gaf åt 2 män $1,800 på 8 timmar. På somliga platser utvaskades $150 i guld på en liten stund o. s. v. Kinesoroligheterna 1885—6 framkallades egentligen af anarkistiska gatupredikanter, som uppviglade en hop med sin ställning missnöjda hvita arbetare till våldsamheter mot kineserna, under föregifvande att dessa genom sin förmåga att lefva billigare än de hvita toge brödet ur munnen på dem. Intet afseende fästes dervid, att kineserna gemenligen förrättade arbeten, som de hvita icke kunde eller ville befatta sig med, såsom vedsågning. Det var nämligen innan vedsågningsmaskiner ännu kommit i bruk. Både i Seattle och i Tacoma antog missnöjet med kineserna formen af ett folkupplopp, hvarunder blod utgöts och militärmakt måste anlitas till stäfjande af oroligheterna. Äfven många hederliga arbetare läto sig uppviglas till deltagande i de vilda planerna, som gingo ut på att med våld rensa städerna från kineser. I november 1885 blefvo sålunda alla kineser drifna ur Tacoma och deras bostäder uppbrända. För att förebygga ett upprepande af dylika våldsbragder i Seattle hade under dåvarande sheriff McGraw's ordförandeskap bildats en förening, hvars medlemmar voro beväpnade med reffelbössa och lagligen insvurna såsom sheriffsdeputerade. I dagbräckningen söndagen den 7 feb. 1886 besökte upprorspartiet kinesqvarteren och befallde deras invånare att utan dröjsmål packa ihop och förfoga sig derifrån. Kineserna gjorde ej motstånd utan allt försiggick så tyst och stilla, att innan McGraw och hans anhängare hunnit samla nog folk att våga angripa upprorspartiet, hade redan de flesta kineserna, öfver 300, drifvits till ångbåtsdockan samt en öfverenskommelse träffats med kaptenen på en San Francisco-

ångare, som för tillfället låg der, att han skulle taga kineserna till San Francisco för ett pris af $7 pr man. En rättegång väcktes af en kines mot kaptenen, och dagen derpå förekom målet inför domaren Greene, hvilken förklarade för kineserna, att de kunde göra, som de behagade: stanna eller fara. 71 kineser uttalade genast sin önskan att lemna staden; $1,500 subskriberades på en liten stund att betala öfverfarten till San Francisco för alla kineserna, men när 196 blifvit förda ombord, vägrade kaptenen mottaga flera, enär han ej hade rum för dem. De återstående fördes då tillbaka till staden för att stanna, tills nästa ångbåt skulle gå. Men detta uppfattades ej af upprorspartiet, hvilket öfverföll kineserna, när de hunnit ett stycke in i staden. Sheriffen och hans män försvarade kineserna, ett handgemäng uppstod, hvarunder kolfstötar utdelades, skott aflossades, och 5 män blefvo sårade — en af dem så farligt, att han redan följande dag afled. Så småningom lyckades dock sheriffen och det laglydiga partiet få bugt på upprorsmakarne, och sedan ställningen blifvit utvecklad af flera talare, skingrade sig hopen. Staden förklarades i krigstillstånd, frivilliga inmönstrades i försvarspartiets leder, ett militärkompani eftersändes från fästningen i Vancouver, och efter några dagar, sedan krigslagen blifvit strängt tillämpad och en del tvätydigt folk lemnat staden, återgick allt till sitt normala skick.

Den 22 feb. 1889 fattade kongressen beslut om att upptaga Washingtonterritoriet i statsförbundet, och den 11 nov. samma år blef Washington stat med Elisha Ferry såsom förste guvernör. När hans termin ändades, invaldes John J. McGraw (liksom Ferry republikan) till guvernör och beklädde denna syssla åren 1893—6. Han efterträddes af demokraten John R. Rogers (1897—1901), hvilken afled under innehafvandet af sitt embete och efterträddes af republikanen Henry McBride. Han qvarstod till 1905, då republikanen A. E. Mead blef guvernör.

Washingtons utveckling har på alla områden varit nästan fenomenal under de sista 30 åren. Ännu år 1865 funnos knappt 15,000 invånare i hela Washington-territoriet. 1880 hade folkmängden ökats till 75,000, tio år senare till 350,000, år 1900 till 518,000 och beräknas nu utgöra omkring 900,000. Den beskattade egendomen inom staten har ett taxeringsvärde af öfver 530 millioner dollars, hvaraf 330 millioner jordegendom (farmar och hustomter), 86 millioner för byggnader och andra förbättringar derå, 32 millioner för jernvägsspår och 82 millioner

för lösöre. Jernvägarnes sammanlagda spårlängd utgör 4,000 mil, och andra jernvägar till en sammanlagd längd af öfver 2,000 mil äro under anläggning. Skolväsendet är högt utveckladt, med omkring 5,000 folkskolor, 180 högskolor, 5 af staten underhållna akademier samt ett 40-tal privata läroanstalter. 5,800 lärare ombesörja undervisningen. Folkskolorna bevistades 1906 af 180,000 lärjungar, högskolorna af 2,500, akademierna (universitet i Seattle, landtbruksakademi i Pullman och lärareseminarier i Bellingham, Cheney och Ellensburg) af 3,000 och de privata läroverken af 6,000 elever. I Vancouver finns ett döfstumsinstitut med öfver 200 elever och i Chehalis en reformskola med omkring 300 gossar och flickor. I hvarje stad och by finnas kyrkor. Alla de religiösa samfunden äro representerade inom staten, och öfver 500,000 af inbyggarne tillhöra någon församling. Washingtons fiskerier producera öfver 10 millioner dollars om året, trävaruafverkningen öfver 80 millioner och jordbruket nästan lika mycket. Jordbrukarne ega 160,000 hästar, 230,000 nötkreatur, 490,000 får, öfver 100,000 svin samt fjäderfä till ett värde af $190,000. Staten har öfver 20 städer med mer än 5,000 invånare hvardera. Tre af dem äro storstäder med mellan 100,000 och 250,000 invånare hvar. Den förfärliga klyfta, som i österns storstäder råder mellan storkapitalister och vanligt småfolk, finnes ej här. I hela Washington lär det ännu icke finnas 20 millionärer, medan egare af från $10,000 till $20,000 och deröfver räknas i tusental. Det är, som guvernör Mead yttrat i ett tal: "Vi finna bland våra spårvagnskonduktörer och tvättutkörare framgångsrika småkapitalister, tack vare lyckliga egendomsspekulationer, och vi se farmarbetare stiga på 5 år till egendomsegare med pengar på banken. Vi finna förmögenheten så lyckosamt fördelad, att nästan hvarje familj fått sin del deraf och en ofantligt stor del af befolkningen en betryggad tillvaro."

Huru allting blir förändradt under tidens snabba flygt!
Land, som nyss var outforskadt, är nu rödjadt och bebygdt.
Pilsnabb ånghäst genom städer, fält och åkrar sträcker ut,
Der det nyss fans endast vildmark, skog och öknar utan slut.

Högt bland bergen grizzly-björnen strök omkring, så morsk och trygg:
Öfver prärien antilopen syntes ila, rädd och skygg;
Pantern, vig och lätt som vinden, låg på lur vid källans rand,
För att skaffa sig ett mål af läckert hjortkött allt ibland.

Harar skuttade så glädtigt, — gröna tufvan var hans bo;
Präriehunden vid sin kulle bjebbade i lugn och ro;
Dufvan kuttrade bland träden, örnen kretsade i skyn,
Och i nattens mörker genljöd vargens tjut från skogens bryn.

Mild och vemodsfull låg prärien, badande i solens sken,
Djerft sig reste bergens jättar, höjd på höjd och sten på sten.
Skogen i sin mörka gömma dolde mången hemlighet,
Okänd än i dag af mången, som dock tror, han allting vet.

Men der vilda djuren bodde, ligga **nu** små trefna hem,
Vackra parker breda vänligt lummig skugga öfver dem.
Men förr'n hemmet byggdes, — innan plogen gjort en fåra än,
Redde andra platsen för dem, — har du tänkt på det, min vän?

Minnes du, när i kupén du sitter stufvad in förnämt,
Att en resa öfver prärien icke alltid skett beqvämt?
Månne du åt dessa hjeltar någonsin en tanke gaf,
Hvilka, **innan** vägar funnos, styrde ut på präriens haf?

Deras värf var tungt och ovisst — ädelt var det dock och stort.
Och det höfves oss att icke glömma, hvad för oss de gjort,
När de trotsat öknens fasor, sjukdom, smärtor och förlust,
För att ändtligt reda sig ett hem på vesterhafvets kust.

Hell dig, tappra pilgrimsskara, du som banat väg för oss;
Du som njöt af hvilans sötma under himlens stjernebloss;
Du som utstod köld och hetta, och som törstade och svalt!
Hell er, mödrar, ni som tåligt utan knot fördrogo allt!

Eder väg gick ej på rosor, såsom mångens gör i dag;
Men trots köld och svält och vakor, sjukdom, törst och nederlag
Vunno ni till sist en seger, dyrköpt väl, men också skön,
Och att den har gagnat andra mer än er. det är ef lön.

KAPITEL 3.

Washingtons utseende och klimat.

Washington omfattar nära 70,000 qvadratmil, hvaraf 2,300 qvadratmil vatten och 67,700 qvadratmil eller öfver 43 millioner acres land. Staten delas genom den i nordlig och sydlig riktning löpande Cascade-bergskedjan i ett östligt prärie- och

vestligt skogsområde, och det senare delas likaledes genom en bergskedja (Coast Range) i ett östligt och ett vestligt område. Norra delen af Coast Range eller Kustkedjan är särdeles utgrenad och försedd med en mängd uppskjutande, snötäckta toppar. Detta är Olympic Mountains eller de Olympiska bergen, hvilka erbjuda en så romantiskt tilltalande utsigt från östra stranden af Puget Sound. Statens bredd är 360 mil och afståndet mellan norra och södra gränsen 240 mil.

I vestra Washington, hvarmed menas den del, som ligger vester om Cascade-bergen, finnas inga prärier. Det är ett genomvildt urskogsland med omvexlande dalar och höjder. Talrika nybyggen ha dock blifvit anlagda, och skogsmännen kämpa tappert i sina anletens svett mot de hinder, naturen ställt i deras väg i form af ofantliga träd och nästan ogenomträngliga snår. Der man lyckats besegra dessa hinder och pröfva jordmånen, har denna i allmänhet befunnits bördig, i all synnerhet i dalarne. I vestra Washingtons nybyggen påträffar man derför också, åtminstone i floddalarne, åkrar och trädgårdar, betesmarker och hövallar af allra utmärktaste slag. Vid kusten finnas några hamnplatser, såsom Shoalwater Bay och Grays Harbor, den sistnämda belägen 40 mil norr om Columbias utflöde i hafvet; och ingen plats på jorden torde kunna uppvisa talrikare eller bättre hamnar än Puget Sound, den väldiga, innerligt vackra hafsviken i norra delen af vestra Washington.

Staten Washingtons östra del består af en ofantlig, vågformig högslätt, belägen från 100 till 4,000 fot öfver hafsytan samt genomskuren i alla riktningar af floder och bäckar. När missionärerna på 1830-talet sökte efter en lämplig plats för en missionsfarm och station, kommo de till det resultatet, att inom 30 mil från Columbia-floden funnos ungefär 10 acres odlingsbar jord. Nu är det område, som de genomforskade, kändt för att vara en af de fruktbaraste trakter på kusten. Det var nämligen den bördiga Walla Walla-dalen, som de undersökte. Den står emellertid icke ensam i fråga om fruktbarhet. Yakima-dalen är **en** medtäflare, och flera andra dalar, som nu bebyggas, gifva synnerligen goda framtidslöften.

Östra Washington kan med hänsyn till landets höjd och läge och jordmånens och klimatets beskaffenhet delas i fyra områden, näml. Okanogan-höglandet norr om Columbia- och Spokane-floderna; Spokane-platån mellan det nämda höglandet och Snake River; Blue Mountain-området söder om Snake River; samt slutligen Columbia-slätten, som sträcker sig på

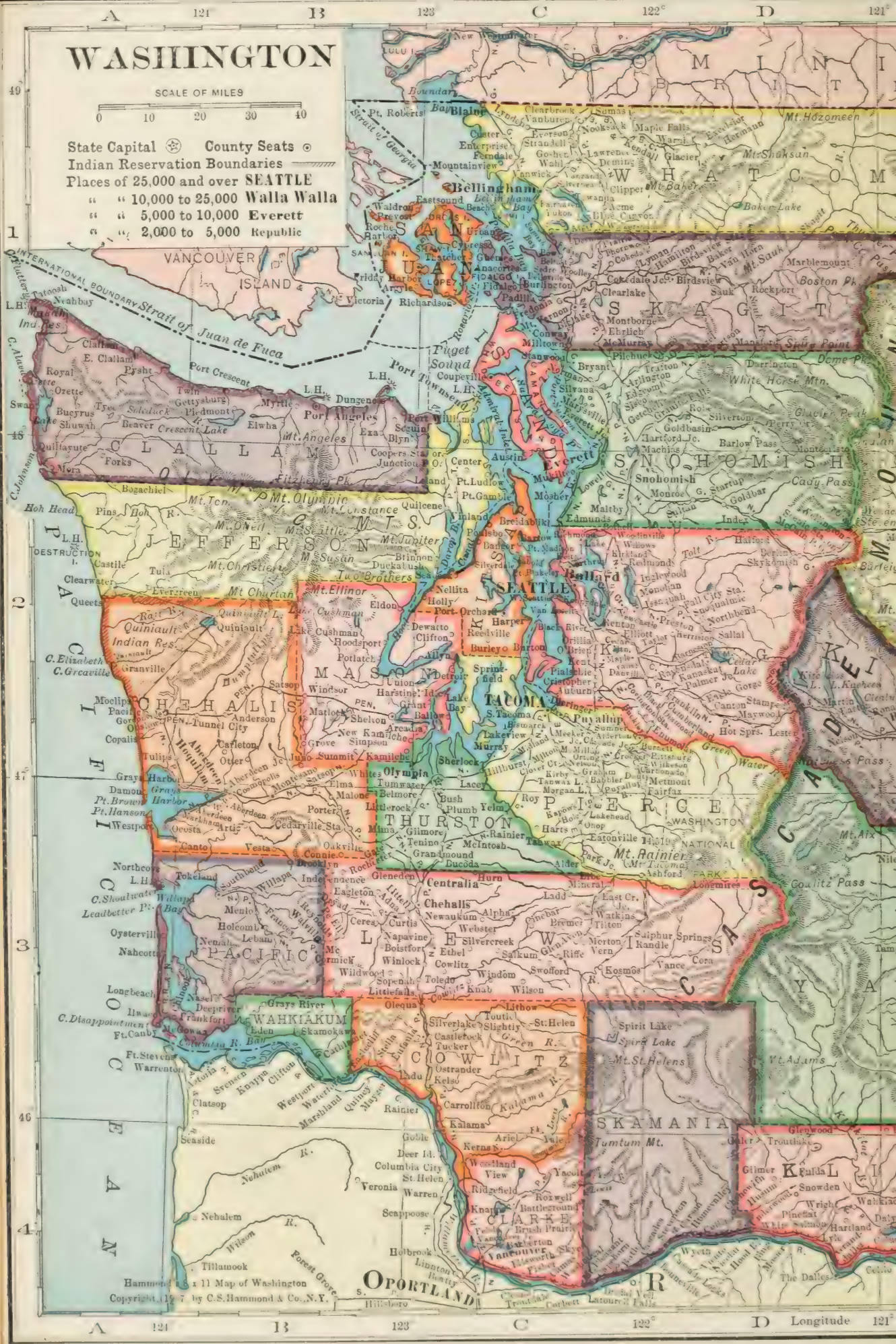
WASHINGTON
SCALE OF MILES
0 10 20 30 40
State Capital
County Seats
Indian Reservation Boundaries
Places of 25,000 and over SEATTLE
" " 10,000 to 25,000 Walla Walla
" " 5,000 to 10,000 Everett
" " 2,000 to 5,000 Republic
Hammond's 8 x 11 Map of Washington
Copyright, 1917, by C.S. Hammond & Co., N.Y.
Longitude

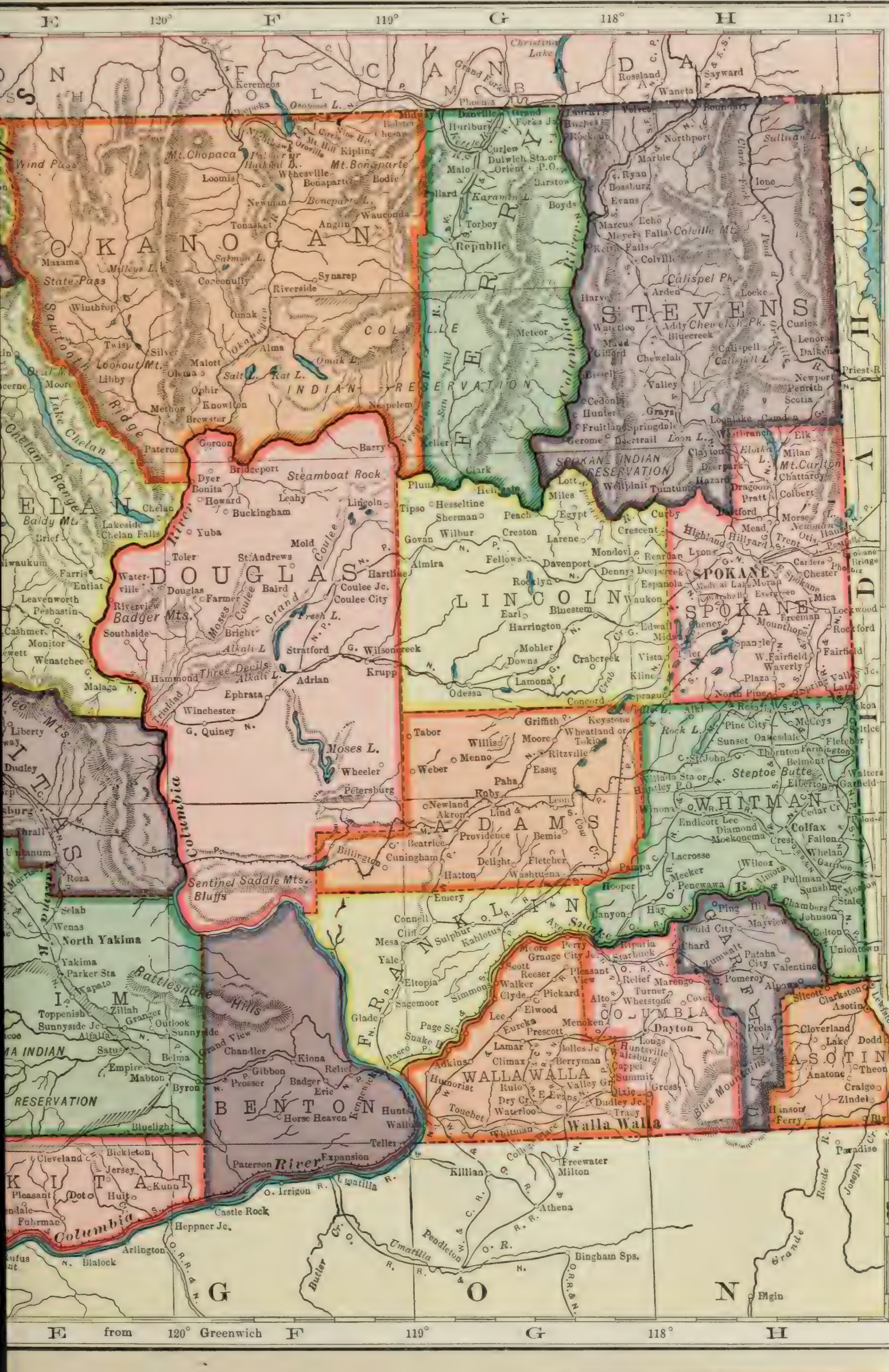
E
120°
F
119°
G
118°
H
117°
CANADA
Rossland
Waneta
Sayward
Keremeos
Christina Lake
Grand Forks
Midway
Danville
Boundary
Northport
OKANOGAN
Mt. Chopaca
Mt. Bonaparte
Loomis
Tonasket
Conconully
Riverside
Omak
Malott
Okanogan
Brewster
Pateros
Methow
Twisp
Winthrop
Mazama
Wind Pass
State Pass
Sawtooth Ridge
Lake Chelan
Chelan Range
COLVILLE INDIAN RESERVATION
Nespelem
Omak L.
FERRY
Republic
Curlew
Orient
Barstow
Boyds
Keller
Meteor
STEVENS
Colville
Chewelah
Valley
Addy
Kettle Falls
Marcus
Colville Mts.
Calispel Pk.
Newport
Cusick
Ione
SPOKANE INDIAN RESERVATION
Wellpinit
DOUGLAS
Bridgeport
Steamboat Rock
Waterville
Douglas
Badger Mts.
Moses Coulee
Grand Coulee
Coulee City
Hartline
Wilsonсreek
Ephrata
Quincy
Moses L.
Three Devils
Alkali L.
CHELAN
Chelan
Entiat
Wenatchee
Leavenworth
Cashmere
LINCOLN
Almira
Wilbur
Creston
Davenport
Reardan
Harrington
Odessa
Sprague
SPOKANE
Spokane
Cheney
Medical Lake
Rockford
Fairfield
Mica
ADAMS
Ritzville
Lind
Washtucna
Keystone
WHITMAN
Colfax
Pullman
Steptoe Butte
Oakesdale
Palouse
Rosalia
Tekoa
Garfield
Endicott
Lacrosse
FRANKLIN
Pasco
Connell
Eltopia
KITTITAS
Ellensburg
YAKIMA
North Yakima
Yakima Indian Reservation
Toppenish
Sunnyside
Rattlesnake Hills
Prosser
BENTON
Kennewick
Horse Heaven
WALLA WALLA
Walla Walla
Waitsburg
COLUMBIA
Dayton
GARFIELD
Pomeroy
ASOTIN
Asotin
Clarkston
Snake R.
Blue Mountains
KLICKITAT
Columbia R.
Sentinel Bluffs
Saddle Mts.
Pendleton
Umatilla
Athena
Milton
Freewater
Arlington
Heppner Jc.
Irrigon
Elgin
Paradise
OREGON
IDAHO
Priest R.
48°
47°
1
2
3
4
E
from 120° Greenwich
F
119°
G
118°
H

båda sidorna om floden och innefattar de torra trakterna längs Cascade-bergens yttre förgreningar. Dessa områden äro icke åtskilda genom skarpt markerade linier. De öfvergå i hvarandra sakta och omärkligt, men ha hvart och ett sina särskilda egenskaper. På Columbia-slätten är konstbevattning i allmänhet nödvändig, men med dess tillhjelp förvandlas landet från en torr öken till ett utmärkt fruktdistrikt. Blue Mountain-området producerar frukt, säd och mejerialster. Spokaneplatån, äfven bekant under namnet Inland Empire och omfattande Big Bend- och Palouse-områdena, är hufvudsakligen egnad åt hveteodling. Okanogan-högslätten, den högst belägna delen af östra Washington, är delvis ett berglandskap med grufvor och betesmarker, men eger äfven i dalarne godt jordbruksland.

Washingtons floder äro nästan alla klara, snabbt framflytande strömmar; der är sannolikt ingen, som långsamt "ältar" sig fram i lera och dy, såsom fallet är med så många floder i mellanstaterna. Om de större floderna på nordvestkusten gäller det nästan utan undantag, att de stundom stiga öfver sina bräddar och öfversvämma närliggande landsträcka, så vidt icke denna, såsom ofta är förhållandet, är belägen desto högre öfver flodens yta. Dessa öfversvämningar vållas dels af de ihållande regnen under regntiden vester om Cascadebergen, dels af snöns smältande i bergstrakterna, i följd hvaraf oerhörda vattenmassor följa med de floder, som utmynna i Columbia-floden, och tvinga dem alla att stiga.

Om man med några få ord skulle försöka beskrifva Washingtons klimat, skulle det låta ungefär så här: Vester om Cascade-bergen sommaren kort, sval och torr, vintern lång, mild och regnig; öster om bergen sommaren lång, varm och torr, vintern kort och kall. Men på grund af landets egendomliga bildning samt hafsströmmars och hafsluftens olika inflytande på olika delar af staten, blir frågan mer invecklad, än att den skulle kunna nöjaktigt i några få rader besvaras. De stater öster om Klippiga bergen, med hvilka Washington i klimatiskt hänseende skulle kunna jemföras, äro icke de, som ligga på samma breddgrad som Washington, utan de långt sydligare belägna Georgia, South Carolina och andra af söderns stater. Det duger rakt inte att här sluta sig till klimatets beskaffenhet på grund af breddgraden. Medelårstemperaturen i östra Washington vexlar mellan 44 grader i Stevens county och 54 grader i Walla Walla och Benton counties och i vestra Washington mellan 46 grader i Clallam county och 52 i Clarke co.

Medelarstemperaturen är densamma i vestra delen af Whatcom co. som i Skamania co. Hvad nederbörden beträffar, finnas trakter, der det faller ända till 120 tum regn och deröfver pr år, och andra trakter, der nederbörden utgör 7 tum och konstbevattning är nödvändig för frambringandet af en gröda. Och dessa hvarandra så olika trakter kunna vara belägna rätt nära hvarandra. Det är mindre än 100 mil mellan dalar öster om Cascade-bergen, i hvilka det regnar endast några få tum, och trakter på bergens vestra sluttning, der regnfallet vida öfverstiger 100 tum. På östra sidan om Puget Sound faller dubbelt så mycket regn som på dess vestra strand, ett afstånd af 40 mil. Förklaringen till dessa märkvärdiga fenomen är helt enkel, då man känner till de lagar, på hvilka de bero, samt landets naturbeskaffenhet. Då de regnmättade molnen från hafvet nalkas en hög bergskedja, urladda de en stor del af sitt innehåll, innan de öfverskrida bergstopparne. Så sker här, då molnen nalkas den 5—8,000 fot höga Olympic-kedjan. Vester om den samma faller 5 gånger så mycket regn som öster derom. När molnen sedan börja nalkas Cascade-bergen, inträffar det samma, så att uttömningen från dem ökas, ju närmare de komma bergen. Sedan de öfvergått bergstopparne, finnes föga vatten qvar att utgjuta; och liksom på läsidan om Olympic-kedjan, blir nu på läsidan om Cascade-kedjan regnfallet sparsamt, men här så mycket mindre, som molnen vid öfvergången öfver de senare bergen ej voro så väl försedda med väta, som då de öfverskredo Olympic-kedjan. De moln, som passera söder om Olympic-bergen och genom den jemförelsevis låga dalen vid Chehalis-floden, bli icke genom en hög bergskedja så plötsligt beröfvade sin fuktighet, hvadan ingen sådan tvär skillnad i regnfallet eger rum mellan trakterna på kusten och trakterna inåt landet, der dessa moln stryka fram. Endast ett stadigt aftagande i nederbörden förmärkes från Grays Harbor till Olympia och hela vägen norrut öfver Puget Sound. Med någon kännedom om bergskedjornas och flodernas läge kan man derför något så när beräkna nederbördsförhållandena inom de olika trakterna vester om Cascadebergen. Följande siffror, hemtade från officiella källor och utgörande genomsnittsberäkningen för 10 år eller mer, kunna tjena till ledning. Årliga regnmängden är i Aberdeen 88 tum, i La Centre och Vancouver 49, i Union City 83, i Tacoma och Ashford 58, i Seattle 48, i Bellingham och Blaine 37, i Coupeville och Port Townsend 22 tum.

Som en regel, tillämplig på största delen af vestra Wash-

ington, gäller, att sommarvärmen håller sig mellan 60 och 80 grader Fahrenheit, endast tillfälligtvis stigande deröfver. I de sydliga trakterna, såsom i Clarke county, kan det någon sällsynt gång hända, att termometern visar så högt som 100 grader i skuggan. I norra delen af staten har den aldrig visat öfver 96 grader, och det blott en gång på tio år. Nätterna äro alltid svala, och det är denna nattkyla, som gör, att majs och drufvor icke trifvas väl.

I allmänhet taget, är sommaren en torr årstid, då endast undantagsvis en eller annan regnskur faller. Först i september börjar det regna litet oftare såsom en förberedelse till regntiden, hvilken gör sitt inträde i oktober eller november.

Man kan beskrifva den ungefär så här: Det börjar regna och håller i dermed, med en och annan timmes eller ett och annat dygns afbrott, kanske en vecka eller möjligen två eller till och med derutöfver. Emellanåt faller regnet temligen hårdt, men för det mesta helt sakta och beskedligt, så att man till och med kan arbeta utomhus. Rätt som det är, aftager regnet eller öfvergår i en dimma, som försvinner, hvarefter vackert väder inträder. Detta kan räcka en eller flera dagar, en eller flera veckor, — ingen regel gifves derför, lika litet som för regnperioderna, — men det vackra vädret följes af en ny regn- och dimperiod, och denna i sin ordning af vackert väder. Och så fortgår det, tills regntiden är slut, hvilket vanligen inträffar i april.

Detta är allt, som kan sägas, utan att ingå på en detaljerad redogörelse för väderleken hvarje dag under de olika månaderna eller åren. I viss mån äro årstiderna nyckfulla. Det ena året äro regnperioderna längre, det andra kortare; det ena kan farmaren ej plöja förrän i april eller maj, ett annat är det full vår redan i februari. Inträffar en längre period af klart väder, kan man vara säker på att senare få betala för den med en lång regnperiod. Regnet sviker icke i vestra Washington. Ibland, kanske ett par gånger på vintern, inträffar stark storm, d. v. s. hvad man anser för stark storm i Washington. Cykloner, förhärjande hagelstormar och andra öststaternas plågoris äro okända i Washington. Åskväder är sällsynt. När det någon gång inträffar, är det på vintern. Antalet dagar, på hvilka regn faller, vexlar i medeltal mellan 110 i de regnfattigaste trakterna, såsom Port Townsend och öarne i Puget Sound, och 180 på kusten. Under 1907, som var ett ovanligt torrt år, var regndagarnes antal i Seattle endast 111. Annars är det i regel vida högre. På de platser i bergstrakter-

na, der författaren under många år på 1880- och 1890-talet var bosatt, var regndagarnes antal från 129 till 163 om året.

Orsaken till det milda vintervädret och den myckna fuktigheten är, att vinden nästan ständigt blåser från hafvet: söder eller sydvest. Den kommer från tropikerna och medför således värme derifrån och fuktighet från hafvet, härvid verksamt understödd af den japanska hafsströmmen, som stryker nära kusten och bidrager att göra klimatet mildt ända upp i Alaska. Det är endast, när vinden går öfver i öster eller nordost, som kölden inträffar. Ostlig vind är för vestra Washington, hvad nordvestlig är för de östra staterna. När östanvind inträffar på vintern, blir det kallt med ens, och qvicksilfret sjunker under fryspunkten, 10 till 15 grader eller djupare. Många år ha visserligen 18 eller 20 grader öfver 0 varit den starkaste köld, som uppnåtts, — ja vintrar ha funnits, då det aldrig gått lägre än 25 gr. öfver 0, men andra vintrar har det blifvit så kallt för en eller annan natt som 7 eller 8 gr. öfver 0. Den starkaste köld, som på många år antecknats vester om Cascade-bergen, har varit 1 grad öfver 0, om man undantager visa för kölden särskildt utsatta platser i bergstrakterna, der det t. o. m. varit så kallt som några grader **under** 0. Men det är aldrig mer än en eller två gånger på hela vintern, som man får påhelsning af en kall knäpp, och den räcker då allra högst två veckor, hvarefter vinden återgår till sydlig och medför töväder.

Antalet dagar, på hvilka termometern någon gång visar under fryspunkten, öfverstiger ingen vinter 30 eller 35. Snö faller sällan till större djup än några få tum och smälter vanligen efter några dagars eller högst ett par tre veckors förlopp. I bergstrakterna är det annorlunda. Der kan snön bli flera fot djup och ligga qvar i månader.

Ehuru, som af ofvanstående framgår, vintern på Stillahafskusten är mildare än på samma breddgrad öster om Klippiga bergen, må ingen föreställa sig, att en intervistelse derute är lika behaglig som i ett tropiskt klimat. Det myckna mulna och regniga vädret samt dagarnes korthet göra den tvärtom mången gång obehaglig nog. En af förtjensterna hos klimatet är dess helsosamhet. Dödssiffran för Seattle och Tacoma är endast 10.5 pr 1,000 och på landsbygden är den ännu lägre. Det låter otroligt, men är dock sant, att regntiden är den helsosammaste årstiden. Under de kalla perioderna förspörjes alltid någon sjuklighet, äfvensom under sommaren, när regn låter länge vänta på sig. Men så snart himlen mulnar igen

och börjar skicka sina skurar, upphör sjukligheten. Förf. hörde en gång, då det varit torrväder bra länge, en farmarhustru säga, att hon hellre ville se det regna hvarenda dag hela året om, än att det skall vara torrt i tre månader. "Regnet kan väl vara obehagligt," sade hon, "men man vet åtminstone då, att man får ha friskt i huset." Och hon hade bott i Washington i 15 år och uppfödt 12 barn, — så hon visste nog, hvad hon talade om. En doktor i Seattle, hvilken tillspordes om regntidens inflytande på helsan, sade tvärt: "Det är den sämsta tiden på hela året för mig. Folk ä' alltid friska då."

Men regntiden är af vigt äfven för jordbruket. Mycket regn betyder detsamma som rik gröda. Och derför är det ej underligt, att man, långt ifrån att önska ett fortsatt torrväder under vintern, tvärtom mången gång helsar regn riktigt välkommet. I detta land, som blifvit ökändt för sin fuktighet, och hvars inbyggare till och med fått öknamnet "ankfotingar", och der man således tycker att regn borde vara afskydt, — der får man i stället ganska ofta höra, hvad man aldrig hör i östern, utom möjligen midt i sommaren, då torka hotar grödan, folk af alla samhällsklasser önska och längta efter regn.

Sällan någon åska, inga plötsliga temperaturförändringar, inga stormar eller cykloner, inga ytterligheter af värme eller köld, sällan någon frostnatt förrän i december, marken grön hela året om, rosor stundom blommande under bar himmel midt i vintern, — se der några af de egenskaper hos nordvestkustens klimat, som tilltalat tusentals menniskor och förmått dem att slå sig ned här.

Klimatet **öster** om Cascade-bergen skiljer sig från det ofvan beskrifna så till vida, att det företer större ytterligheter så väl i fråga om köld som om värme. Medeltemperaturen under januari och februari, som vester om bergen är 37—41 grader, är öster om dem från 24 till 37; och medeltemperaturen för juni och juli, som i vestra Washington är 56—64 grader, är i östra Washington 62—76 grader. Detta visar, hur mycket kallare vintermånaderna och varmare sommarmånaderna äro i östra än i vestra Washington. Öster om bergen är det om sommaren ingen ovanlighet, att temperaturen visar 100 grader och deröfver och om vintern 10—15 grader under 0. I enstaka fall blir det ändå kallare. I Yakima co. har det varit 23, i Whitman och Columbia counties 26, i Spokane co. 30 och i Adams co. 33 grader under 0. Detta tillhör dock icke vanligheterna, och köldperioderna äro icke heller långvariga. Den starkaste kölden inträffar **vanligen** i jan. eller feb. och den

starkaste värmen i juli eller augusti. Den har i Yakima co. nått 112, i Adams co. 116 grader.

Under våren och sommaren blåsa stundom ganska starka vindar, ehuru aldrig våldsamma nog att antaga arten af orkaner eller göra någon egentlig skada. Höst- och vintermånaderna äro i allmänhet fria från stormvindar, utom längs Columbiafloden, der det blåser ganska dugtigt för hela veckor i stöten.

Med hänsyn till nederbörden råder en väsentlig skillnad mellan klimatet öster och vester om Cascade-bergen. Några siffror från östra Washington kunna, jemförda med de ofvan från vestra Washington angifna, belysa detta. I Yakima co. är således den årliga regnmängden i medeltal 9 tum, i Adams co. 12, i Chelan co. 14, i Asotin och Walla Walla counties 16—17, i Spokane co. 18, i Garfield co. 20, i Whitman co. 22 och i Columbia co. 24 tum. Den högsta regnmängden i östra Washington är således föga mer än den lägsta i vestra Washington. Och med regndagarnes antal förhåller det sig på samma sätt. De dagar, på hvilka något regn faller, vexla under årets lopp från 52—57 i Asotin och Yakima counties, 73—83 i Adams och Chelan counties, 103—105 i Garfield, Whitman och Columbia counties, till 115 i Walla Walla och 119 i Spokane co. I fråga om snöfall är skillnaden mellan östra och vestra Washington ej så stor. Öster om Cascade-kedjan vexlar det årliga snöfallet mellan 10 tum i Asotin co. och 55 tum i Chelan co., hvilka uppvisa ytterligheterna. I de öfriga counties utgör snöfallet i medeltal mellan 20 och 38 tum. Vester om bergen faller den mesta snön i Kitsap och Pierce counties med resp. 33 och 44 tum. Dernäst kommer King och Mason counties med resp. 18 och 22 tum. I de öfriga counties är snömängden mellan 11 och 15 tum. I östra Washington blir snön dock på grund af den der rådande starkare kölden längre liggande än vester om bergen.

Antalet klara dagar pr år är i östra Washington lägst i Spokane co. med 92, högst i Chelan och Adams counties med 181 och 206. I de öfriga counties är antalet klara dagar omkring 140. I vestra Washington stå kustcounties, t. ex. Chehalis, lägst med 70 och Whatcom co. samt öarne i norra delen af Puget Sound högst med 131—134. Eljest är i allmänhet de klara dagarnes antal i vestra Washington mellan 80 och 110.

Ett förhållande, som man tror sig ha iakttagit, är, att regnmängden ökas i och med odlandet af större landsträckor i östra Washington, liksom förut fallet varit i Kansas och Nebraska.

samt att det i vestra Washington något minskats i och med skogarnes uthuggande. I östra Washington eger jorden en stor förmåga att bibehålla och tillgodo göra sig äfven den minsta grad af fuktighet. Detta förklarar, hvarför goda grödor kunna skördas äfven under mer än vanligt torra år. Den hufvudsakliga nederbörden eger rum under vintermånaderna, och sedan kommer vanligen äfven en och annan skur under våren äfvensom på hösten. Men under de tre sommarmånaderna faller intet regn.

Inträffar på vintern ett par dagars solsken efter en veckas regn, förefaller jorden strax så torr, som om det icke regnat alls. Men det är blott, som det **synes.** Om man närmare undersöker den, skall man finna, äfven långt fram på sommaren, när ej en droppe fallit på ett par månader, att jorden är fuktig några få tum under ytan. Jordens bördighet står i dessa trakter städse i direkt förhållande till den mottagna fuktigheten.

I korthet kan sägas, att sommaren är lång, torr och varm; vintern kort och tillfälligtvis sträng, men i allmänhet mild. Snö faller sällan före jultiden och försvinner vanligen efter några få dagar eller veckor, ehuru exempel funnits, att den qvarlegat två månader. Dess tidigare eller senare försvinnande beror på chinook-vindens tidiga eller sena inträffande. Denna värma vind, som alstras af den förut omnämda japanska strömmen, blåser periodiskt i nordostlig riktning och smälter snön liksom genom ett trollslag, derjemte kraftigt inverkande på klimatet i dess helhet. Till slut bör påpekas, att ehuru förf. allvarligt bemödat sig att troget och sanningsenligt skildra Washingtons klimat, är framställningen dock kortfattad och gör ej anspråk på att beröra de många afvikande biomständigheter, hvilka helt naturligt måste ega rum i ett så stort land med trakter, så högst olikartade både till naturbeskaffenhet och läge.

KAPITEL 4.

Berg, sjöar, floder och dalar.

Det torde finnas få länder på jorden, som i naturskönhet öfverträffa staten Washington. En sådan omvexling af öfverväldigande naturscenerier, som Washington erbjuder, tillhör sällsyntheterna. Ingenting af det, som mest slår an på naturvännen, saknas här. Skogar, hvilka icke öfverträffas af något annat lands; bergshöjder, som täfla med de schweiziska Alper-

na; klarblåa sjöar; forsar och vattenfall; floder, slingrande fram genom oändligt bördiga dalar; lågland och högland; prärier och öknar, — allt finnes inom Washingtons gränser. Den mest majestätiska åsynen erbjuda dock bergen, hvilka här äro

Mount Rainier.

tätt skogbevuxna till flera tusen fots höjd och med talrika snöklädda toppar skjuta upp öfver skogen. Blåbergen i statens sydöstra hörn höja sig i enskilda toppar så högt som 7,000 fot öfver hafvet eller 5,000 fot öfver det kringliggande slättlandet. De högsta topparne på Olympic-bergen äro Mount Constance (7,777 fot), Mount Fitzhenry (8,098 fot) och Mount Olympus (8,131 fot). Cascade-bergen äro i genomsnitt 8,000 fot höga,

men högt ofvanom bergskedjan skjuta ett halft dussin evigt snöklädda fjälltoppar, som tillhöra det mest storartade, som något land kan uppvisa. De äro följande, nämda i ordning som de äro höga: Glacier Peak (9,100 fot), St. Helens (9,750 fot), Shuksan (10,600 fot), Baker (11,100 fot), Adams (12,470 fot) och Rainier eller Tacoma (14,579 fot). De mest regelbundet formade af dessa snöfjäll äro St. Helens och Baker, det ståtligaste och högsta Rainier eller Tacoma. Detta berg är beläget bland Cascade-kedjans vestra utgreningar, 60 mil öster om staden Tacoma. Bergets namn är alltjemt omtvistadt. Tacoma-borna envisas att kalla det Tacoma, hvilket utan tvifvel är det mest originella och passande namnet. Men i Seattle och på de flesta kartor går det under namnet Rainier. En sorts förmedling har föreslagits med det ursprungliga indiannamnet Tahoma, men tyckes ej ha vunnit någon vidare anklang bland dem, som anse, att berget bör bära det namn, som tilldelades detsamma af forskningsresanden Vancouver. Berget mäter i omkrets vid basen 100 mil och vid en höjd af 7,000 fot 40 mil och eger ej färre än 15 stora isfält eller glacierer, af hvilka tre numera, sedan stigar blifvit huggna genom skogarne nedanför, äro tillgängliga för resande. Den förste, som besteg detta berg, var general Kautz, som under sommaren 1857 låg i garnison med sitt kompani i Fort Steilacoom. Han var på den tiden löjtnant, ung och äfventyrslusten. Den 8 juli tågade han och garnisonens läkare åtföljda af fyra soldater och med en indian vid namn Wahpowety till vägvisare, i riktning mot berget. De voro väl försedda med skeppsskorpor och torkadt kött och medförde dessutom ett 50 fot långt rep, yxa, termometer och alpstafvar. Förråden voro lastade på ett par hästar. På qvällen den 10 kommo de till Mashell-prärien på höglandet mellan Mashell- och Ohop-floderna. Der lemnade de hästarne i två soldaters vård. Det tog de öfriga fem dagar af högst ansträngande vandring öfver berg och floder, genom bråddjup och skog, innan de ändtligen nådde fram till den första glacieren. På vägen dit lyckades indianen döda en hjort, hvars kött verkade styrkande på vandrarne, hvilka utmattats af den enformiga kosten af bröd och torkadt kött. Doktorn var redan första dagen så uttröttad, att han skulle blifvit nödsakad att vända om, ifall icke indianen åtagit sig att för en extra betalning af $10 bära äfven hans packning. Doktorn var dock en stor, bredaxlad man, öfver 6 fot hög, medan indianen var en liten, hoptorkad figur. Om färden uppför snöfjället berättar gen. Kautz sjelf: "Tidigt på morgonen den

16 juli voro vi uppe och började klättra uppför glacieren. Sidorna voro branta och arbetet ansträngande. Steg för steg måste vi hugga oss väg uppför den branta isväggen. När natten kom, hade vi hunnit fram till snögränsen. På morgonen, då vi började bestigandet af sjelfva berget, var det dimmigt, och till middagen voro vi omhöljda af moln. Men strax efteråt kommo vi i en kallare atmosfär och befunno oss med ens öfver molnen, som utbredde sig under våra fötter som en stilla hafsyta, öfver hvilken topparne af Mount Hood, St. Helens och Mount Adams stucko upp som pyramidliknande isberg på oceanen. Vid två-tiden på eftermiddagen skingrades molnen, och det ståtliga panorama, som då utvecklade sig för våra blickar, trotsar beskrifning. Vi hade dock ej lång tid till vårt förfogande. Skulle vi nå toppen, måste vi skynda, ty vi hade nu erfarit, att väderleken i dessa regioner var mycket föränderlig. Dessutom voro mina följeslagare nu så uttröttade, att de hotade att lemna mig och gå tillbaka. Ensam fortsatte jag klättringen ännu ett par timmar och nådde kl. 6 en af de högsta bergsspetsarne. En isande vind drog fram öfver dem. Min hatt blåste bort, och vattnet i min "canteen" frös till is. Jag tordes ej stanna mer än några minuter, hvarpå jag anträdde återfärden och uppsökte mina kamrater.

En verkligen skräckinjagande naturföreteelse var glaciernas dån och brakande. Man kunde tro, att bergets sidor söndersletos. Det var ett dån, som om en väldig granitkvarn malt klipporna till dam. Och emellanåt genljöd bullret af nedtumlande klippor såsom åskknallar."

Återfärden till Fort Steilacoom tog endast 5 dagar i anspråk, ehuru äfven den var besvärlig. Resenärerna voro vid sin återkomst knappt igenkänliga, — så aftärda, brunstekta och trasiga hade de blifvit. Ännu år 1890 hade endast ett halft dussin personer bestigit Mount Rainier. Men sedan det år 1894 organiserade bergklättraresällskapet Mazamas väckt smak för bergbestigningar, ha många vågat lif och lem för att nå bergets topp. År 1897 klättrade Mazamas dit upp i ett stort sällskap, räknande ej färre än 57 medlemmar, och 1905, då Mazamas och Sierra-klubben från California gjorde en gemensam utflykt, voro der så många, som ville bestiga Mount Rainier, att man måste dela sig på två partier. Sierra-klubben tog upp 63 personer och Mazamas 37. För öfrigt utgöres bergets topp icke, — fast det så synes från vissa håll, — af endast **en** spets, utan af **tre**, hvilka bilda en afbruten krans omkring en krater af en half mils diameter. Den högsta spetsen är 300 fot högre

än de andra två. Liksom alla snöfjällarne härute, är detta om-

Mazamas nära toppen af Mount Rainier.

gifvet af vilda bergs- och skogstrakter, hvilkas högtidliga tystnad sällan brytes af annat ljud än vilddjurens smygande steg.

Amerika kan uppvisa högre bergstoppar än Mount Rainier, men ingen, som omgifves af så många och olikartade naturskönheter eller företer så majestätiska scenerier i form af glacierer, snöfält och vilda bråddjup. Numera göres färden till detta berg på Tacoma Eastern-banan från Tacoma till den 56 mil derifrån belägna stationen Ashford, hvarifrån en 12 mils resa på diligens för resanden till foten af berget.

Mount St. Helens har bestigits mindre ofta. Ingen väg finnes dit. I augusti 1886 klättrade två män till toppen af St. Helens. De tillbragte natten vid snögränsen, fortsatte färden tidigt följande morgon, nådde toppen vid middagstiden och kommo på aftonen tillbaka till lägerplatsen. Termometern visade 10 grader under fryspunkten. Berget bestegs 1898 af

Bergklättrare i Olympic Mountains.

Mazamas. Mount Adams bestegs af dem 1895, och åtta medlemmar af föreningen bestego 1906 Mount Baker, — två af dem från sydost, de öfriga sex (under ledning af F. H. Kiser) från nordost, ett håll hvarifrån berget aldrig förr varit bestiget. Samma år, den 4 aug., bestego två medlemmar af föreningen,

(A. Curtis och W. M. Price från Seattle) Mount Shuksan, på hvilket ingen menniska någonsin förut satt sin fot. Detta berg är beläget 22 mil nordost om Mt. Baker.

Olympic-bergen ha också frestat äfventyrslystna menniskor att der pröfva sina krafter, och det påstås, att svårigheterna att nå denna bergskedjas toppar äro väl så stora, som dem bergklättrarne i Cascade-bergen måste underkasta sig. Mer än en af de vågsamma bergklättrarne har fått sätta lifvet till på dessa expeditioner.

Men det är ej endast för turister och beundrare af naturen, bergen framstå i så lockande dager. Äfven industrien har skatter i dem att uppleta. De äro rika på allehanda mineralier. I trakten kring Skagit-flodens källor i norra Washington har uttagits guld till ett värde af omkring två tredjedels million dollars. I ingen stat förekommer koppar så vida spridt som i Washington, hvarest knappt något county, utom i statens sydöstra del, finnes, hvari ej något kopparfynd gjorts. All kopparmalm, som hittills påträffats i Washington, har äfven innehållit guld. I Colville-distriktet öster om bergen ha både bly och silfver påträffats. Statens nordöstra hörn har trakter, som äro ganska rika på bly. De förnämsta koppardistrikten äro i Olympiska bergen samt i Okanogan county. Jern har påträffats i Snoqualmie-passet i Cascade-bergen, i Snoqualmie- och Skagit-dalarne, i Olympiska bergen inom Mason county, i grannskapet af Cle-Elum i Kittitas co., i Stevens co. och annorstädes. Ett jernverk sattes upp i närheten af Port Townsend redan 1880 och afverkade till en början 10 tons om dagen. Det har sedan tidtals varit stängdt, men lär i en snar framtid komma att åter användas och förses med moderna maskinerier. God byggnadssten finnes godt om. Utmärkt granit finnes vid Index, 75 mil nordost om Seattle, vid Snake River samt på flera platser i trakten af Spokane, i synnerhet på stranden af Medical Lake. Omkring 50,000 kubikfot granit från Snake River användes vid uppförandet af Förenta Staternas tullhus i Portland, Oregon. Sandsten fins hufvudsakligen i Whatcom, King, Pierce och Thurston counties, och de förnämsta sandstensbrotten äro belägna i närheten af Olympia samt 3 mil söder om Bellingham. Marmor finnes i Stevens co., och bältet sträcker sig från den lilla staden Valley till Canadas gräns. De största kalkstenslagren finnas i San Juan co. Kol upptäcktes redan så tidigt som 1848 i Cowlitz-dalen och 4 år senare i Thurston co. samt vid Bellingham-viken, hvarest den första kolgrufvan var i verksamhet från 1852 till 1878. Ur

denna grufva togos öfver 5,000 tons. 1859 upptäcktes kol i King co., nära Issaquah, och kort derefter blef Newcastle en framstående afverkningsort för kol. 1871 började kol skeppas från Seattle till California, och vid samma tid öppnades kolgrufvorna i Renton och Talbot. I början af 1880-talet började kolfälten i Green River och Roslyn bearbetas. För närvarande har Washington fyra bemärkta koldistrikt, tre af dem belägna vester om Cascade-bergen och det fjerde i Kittitas co., öster om bergen. Under 1893 producerades öfver 3 millioner tons kol, värda öfver 5 mill. dollars. Under de två följande åren nedgick produktionen på grund af oljefynden i California, men den har sedan återigen stigit. Öfver 5,000 personer äro sysselsatta i kolgrufvorna och arbeta i genomsnitt 230 dagar om året. Lönerna vexla mellan $1.75 och $3 pr dag. Under åren 1901—5 producerades i Washington öfver 14 millioner tons kol, representerande ett värde på platsen af omkr. 25 millioner dollars. En fördel vid grufdriften i Washington är, att de flesta grufdistrikten ha god tillgång på skog och vattenkraft, — för att icke nämna de klimatiska fördelarne, som äfvenledes äro beaktansvärda. De stadssamhällen, som hufvudsakligen framkallats af och äro beroende på kolindustrien, ha en sammanlagd folkmängd af minst 25,000, till stor del utländingar, i synnerhet österrikare, italienare och finnar. De äro väl försedda med kyrkor, skolor, föreningssalar och röja i det hela en hög grad af förfining.

Washington är icke så rikt på sjöar, som på berg och fjällar. Men de sjöar, som finnas, äro underbart vackra. Den största och vackraste insjön är Lake Chelan i Chelan county. Denna sjö, som börjar några få mil från Columbia-floden, är från en till fyra mil bred och 50 mil lång samt sträcker sig ända in i hjertat af Cascade-bergen. Den ligger 400 fot högre än Columbia-floden och mer än 1,000 fot öfver hafsytan. Lake Chelan är segelbar till Pierre eller Stehekin River, dess förnämsta källflod, en vild, forsande ström, som kommer från bergen. En liten ångbåt finnes på sjön till beqvämlighet för turister. Omgifningarne äro de vackraste tänkbara, och Cascade-bergen äro ingenstädes högre eller vidsträcktare än här. Snöbältet sträcker sig 75 mil från öster till vester.

I sjön finnes godt om fisk (bl. a. flera olika sorters laxöring), och i nejden deromkring mycket villebråd, bl. a. vilda getter, som skutta vigt och ledigt bland bergens brantaste tinnar. Jägaren-turisten finner här tillfällen nog att pröfva sin skjutskicklighet, ty trakterna omkring sjön erbjuda så riklig

tillgång på hjort, björn, kuguar och annat villebråd, att han näppeligen kan önska sig bättre jagtmarker, ehuru det, helt naturligt, är förenadt med icke obetydliga mödor och besvär att tränga sig fram bland de af vilda urskogar beklädda bergshöjderna. Fem mil från Stehekin-flodens utlopp i sjön finns ett 300 fot högt vattenfall (Rainbow Falls), och på vestra sidan af sjön, omkring 20 mil från dess södra ända, kastar det vackra, 60 fot höga Macnomah-fallet stora vattenmängder under väldigt brus ned i sjöns silfverklara vatten.

Invid ofvannämda flods mynning påträffade ett par resande, under ett besök vid Lake Chelan år 1889, en skogskoja, hvars egare, en man vid namn Horton, lefde ett veritabelt eremitlif; öfver dörren var spikad en sorts skylt, som med klumpiga och snedvridna bokstäfver förkunnade, att Hortons hydda vore "porten till grufvorna" (några mil upp i bergen hade malmfynd gjorts), att "alla rättrådiga män skulle finna dörren vidöppen", men "alla andra borde akta sig."

Eremitens enda sällskap tycktes vara ett par ekorrar, som, fullkomligt tama, kommo in i hyddan efter behag och voro synnerligen hemmastadda bland kopparne och faten på bordet.

En sjö, som förtjenar ett särskildt omnämnande på grund af sina helsobringande egenskaper, är **Medical Lake** i Spokane county. Det påstås, att redan indianerna iakttagit denna egenskap hos vattnet i den nämda sjön och omtalat sitt rön för de första nybyggarne i Walla Walla. En viss Andreas Lefevre lär ha varit den förste hvite man, som pröfvat sjöns läkekraft, i det han lät en af någon sorts hudsjukdom angripen fårhjord bada deri och, sedan han sett fåren tillfriskna, botade en armförlamning hos sig sjelf. Sjön är 1½ mil lång och ½ mil bred, och vid dess strand har på de sista åren uppvuxit en stad med badanstalter o. s. v. För en del år sedan bildades ett bolag i och för tillgodogörande af sjövattnet och den här och der på bottnen befintliga gyttjan, hvilken sistnämda skall ega en märkvärdig läkekraft vid röjmatiska åkommor. Bolaget, som eger stora sträckor af skog samt 5 acres jord vid sjön, behandlar vattnet enligt en kokningsmetod, som utpressar en sorts pulver. Detta upplöses i vatten och fylles på flaskor, hvilka sedermera säljas i apoteken.

I Kittitas county finnas tre idylliskt vackra insjöar, af hvilka den största är den 7 mil breda och 10 mil långa Lake Cle-Elum.

I vestra Washington finnas flera vackra insjöar. Den

största af dem är Lake Washington, mellan hvilken och Elliott-viken i Puget Sound staden Seattle är belägen. Lake Washington är från en till tre mil bred och 21 mil lång. I Whatcom co., 4 mil från Bellingham-viken, ligger den förtjusande vackra insjön Lake Whatcom inbäddad mellan skogklädda höjder. Den är egendomligt formad, än vidgande sig, än åter afsmalnande. Dess längd är 11 mil, dess största bredd

Vattendrag i vestra Washington.

1¾ mil. Dess vatten är alltid klart och kallt, och i midten är sjön så djup, att man ej nått botten med en 1,000 fots lina. Skogarne deromkring voro förr rika på villebråd och de många kristallklara, i sjön utmynnande bäckarne på bergforell. Sjön plägade vara mycket rik på forell. Andra romantiskt belägna insjöar äro Lake Crescent i Clallam co., den lilla fridfulla

Silver Lake eller, som den rätteligen heter, Toutle Lake i Cowlitz co., Vancouver Lake i Clarke co., m. fl.

Washington är ett flodrikt land. Den största och vackraste floden är Columbia på den sträcka, der hon bildar gränsen mellan Washington och Oregon. Denna jätteflod, som har sina källor i British Columbia, nära 100 mil från Förenta Staternas gräns, och flyter in i Washington nära statens nordvestra hörn, eger inom östra Washington en längd af 435 mil, innan den efter sitt sammanflöde med Snake River tager en vestlig kurs och på en sträcka af 270 mil bildar gränsen mellan Oregon och Washington, för att omsider blanda sitt vatten med Stilla hafvets. 150 mil från sin mynning bryter Columbia genom Cascade-bergen på en sträcka af 75 mil. Columbias stränder vester om genombrottet i Cascade-bergen äro utomordentligt vackra. Å ömse sidor förekomma märkvärdiga klippbildningar, på Washington-sidan bl. a. den egendomligt formade Castle Rock, ett oerhördt, ensamt stående klippblock, samt den under namnet Cape Horn bekanta, märkvärdiga, 1,000 fot höga klippudden, nedanför hvars breda, stupande sidor ett tjog vattenfall skurit djupa urhålkningar. Columbias vatten är vanligen klart, utom när på våren den smältande snön från bergen medför sand, lera, jord och annat, som blandas med flodvattnet. Efter snörika vintrar stiger floden, isynnerhet om varmt väder plötsligt inträffar, högt öfver sina bräddar och öfversvämmar kringliggande landsträckor. Alla farmar i flodens närhet sättas då under vatten; boningshus och lador sticka upp derur liksom små öar, och menniskor och djur fly till högre belägna trakter. När vattnet några veckor senare sjunker undan, befinnes jordmånen ha vunnit i bördighet, och detta är förnämsta skälet, hvarför de personer, som ega dessa för öfversvämning utsatta platser, ej sälja dem, utan tvärtom hålla dem i högt värde. Dylika öfversvämningar inträffa i medeltal hvart tredje år. Floden stiger då ända till 45 fot öfver sitt lägsta vattenstånd och blir på sina ställen 5—10 mil bred. Alla år stiger den under försommaren 20 eller 30 fot. Men detta anses för ingenting.

De största af de floder, som i östra Washington utmynna i Columbia, äro Pend d'Oreille, Spokane, Okanogan, Wenatchee, Yakima och Snake Rivers. Vester om bergen flyta endast två stora floder ut i Columbia, näml. Lewis och Cowlitz. Columbia är på en lång sträcka af sitt lopp en mil bred.

De förnämsta bland Washingtons öfriga floder äro Nooksack, Skagit, Stillaguamish, Snohomish, Skykomish, Snoqual-

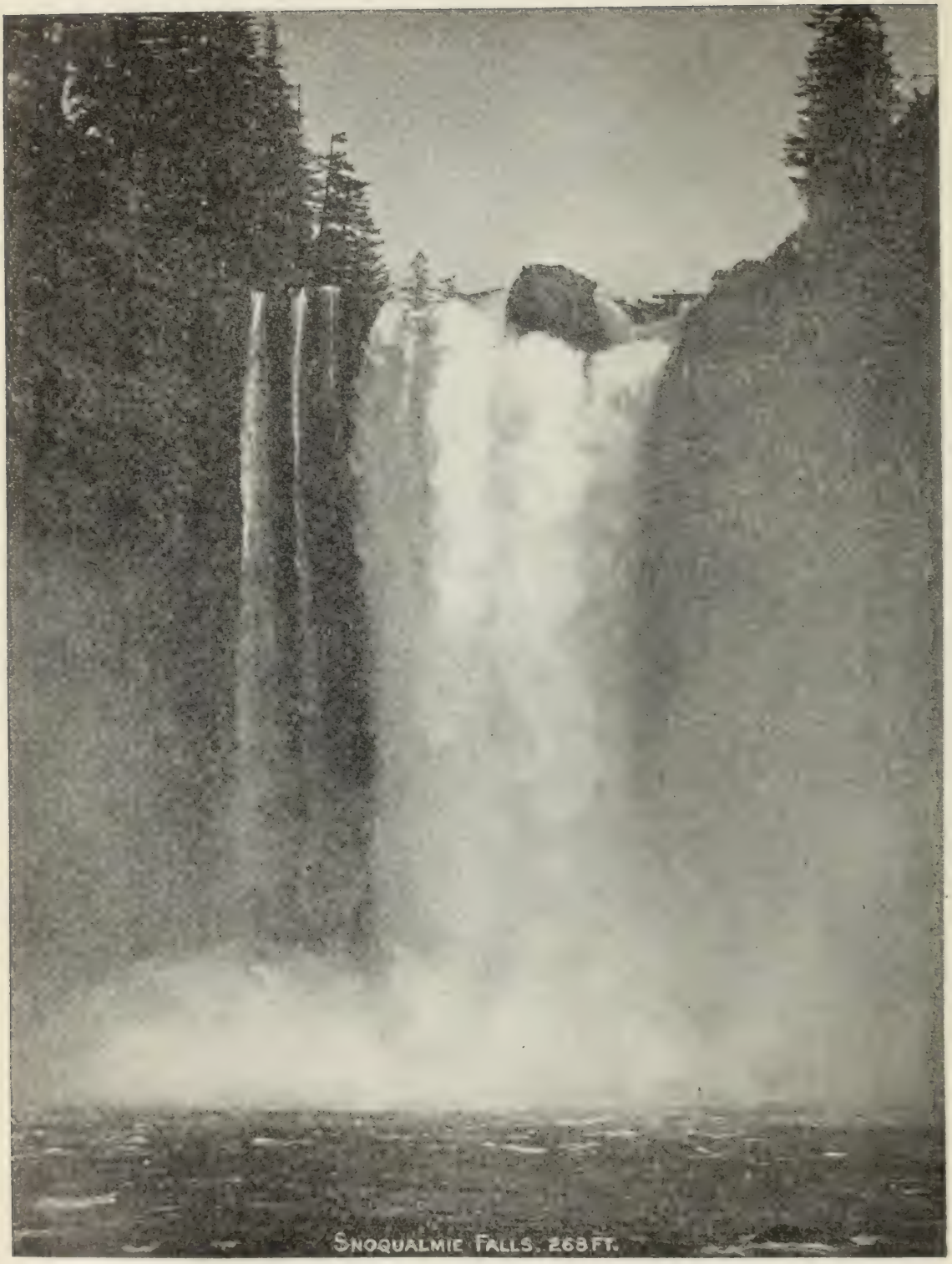

Snoqualmie-fallet.

mie, White, Duwamish, Puyallup och Nisqually, hvilka samtliga flyta ut i Puget Sound, samt Chehalis, som utmynnar i Grays Harbor på vestkusten.

Columbia-floden är segelbar för stora fartyg på en sträcka af 100 mil från mynningen; för mindre fartyg 50 mil längre,

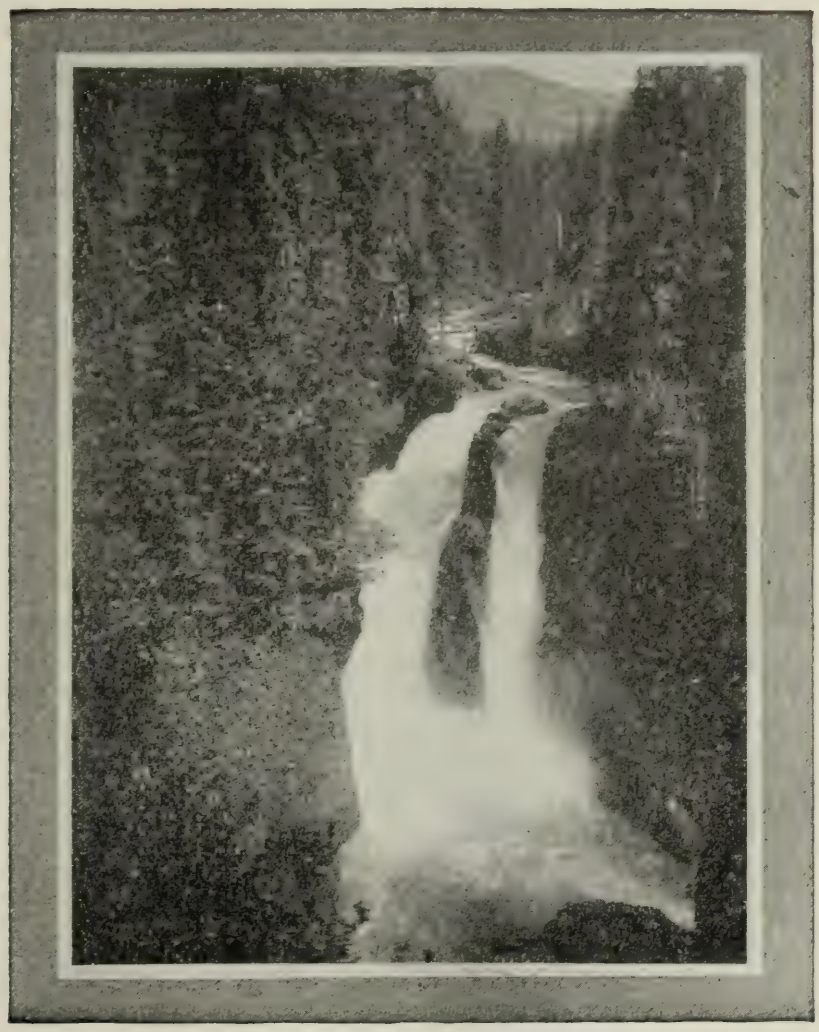

Nooksack-fallet.

eller tills man kommer till Cascade-bergen, hvarest floden bildar en massa forsar eller s. k. kaskader, som göra den ofarbar ända till närmaste plats öster om bergen, näml. The Dalles. Derifrån är den åter segelbar 150 mil till Priest Rapids. Snake River är segelbar hela vägen till statens gräns. I vestra Wash-

ington äro flera floder segelbara på kortare eller längre sträckor. På Cowlitz-floden färdas ångbåtar hela 40 mil.

På tal om floderna borde kanske några ord nämnas om några af de många vackra vattenfall, hvarpå Washington är så rikt, och som redan till stor del tagits i industriens tjenst. De förnämsta bland dessa fall äro Spokane- och Snoqualmie-fallen. Det förstnämda bildas af flera sammanflytande strömmar, är 60 fot högt och eger öfver 30,000 hästkrafter, hvaraf ungefär hälften tagits i anspråk för industrien. Snoqualmie-fallet är 270 fot högt och likaledes delvis taget i industriens tjenst. Det eger 20,000 hästkrafter. Andra vattenfall äro Nooksack-fallet i Whatcom co., Lillawaup-fallet i Jefferson co. m. fl.

De landsträckor, genom hvilka floder flyta fram, benämnas, der de befinna sig på något så när samma höjd som floden, för dalar; och på grund af detta språkbruk, som åsidosätter den ursprungliga betydelsen af ordet dal, hvilken var en motsättning till berg, tala vi sålunda om Skagit-dalen, White River-dalen o. s. v., såsom utgörande de för jordbruk mest passande delarne af statens hela område. Floddalarne i vestra Washington voro ursprungligen, liksom höjderna, skogbevuxna, ehuru i flera af dem skogen icke var så stor och tät som på höjderna och ej heller hufvudsakligen utgjordes af barrträd. Jordbrukets historia i dalarne vid Puget Sound är temligen säregen. De första nybyggarne trodde, att de voro odugliga för farmning och nöjde sig med att odla potatis, rofvor, ärter o. d. År 1861 skördades det första smultronet, 1865 det första hallonet. Först frampå 1860-talet vågade man försöka jordens duglighet för hövall, och på samma tid såldes ägg ofta för 75 cents dussinet, smör för $1 pr lb., medan utspädd mjölk betingade så högt pris som 25 cents pr "quart." Dessa priser lockade till täflingsförsök, och så småningom upptäcktes, att i dessa dalar kunde lika god jordmån uppletas som annorstädes. Nu vet man, att allt, som växer under samma breddgrad i öststaterna, i Europa och Asien, kan också odlas på farmar vid Puget Sound, och mycket annat också. Såsom representerande hela detta nordliga område af Washington kunna **Stillaguamish-** och **Skagit-dalarne** litet utförligare omnämnas. Den förstnämda, belägen i Snohomish co., erhöll sin förste bebyggare 1864. Som prof på dalens bördighet kan nämnas, att en man der år 1889 skördade 70 tons hö från en 13 acres-hövall. På en farm nära Florence skördades samma år 27,500 bushels hafre från 250 acres, eller 110 bushels pr

acre. Farmen innehöll dessutom 250 acres och gaf vid sidan om hafren 100 tons hö och betesmark för 40 kreatur. **Skagit-dalen** är måhända den allra rikaste af vestra Washingtons flod-dalar. En stor del af jorden der var ursprungligen öfver-svämmad af tidevattnet från Puget Sound och har sedan genom breda och höga jordvallar blifvit skyddad mot vattnets inträngande. Intet land i Amerika ger säkrare eller rikare grödor af hafre och klöfver än Skagit-dalen. 100 bushels pr acre af hafre har länge ansetts för en medelmåttig gröda på dessa bördiga marker, och klöfver ger i medeltal 3—4 tons hö pr acre, allt utan gödsling eller annat vexelbruk än först hafre, så klöfver igen o. s. v. Dessutom trifvas grönsaker, frukt, bär och allt annat, som odlas i öfre Mississippidalen, förträffligt (utom majs) och ge större afkastning än i östern. Klimatets fuktighet och de kyliga sommarnätterna göra, att skadeinsekter icke trifvas så väl.

White River-dalen och **Puyallup-dalen,** belägna vid sydöstra sidan om Puget Sound, äro äfven mycket bördiga. Den förra egnas hufvudsakligen åt mejeri-farmning, den senare åt bärodling. I närheten af alla de öfriga floderna i vestra Washington finnes äfven bördig jord, om äfven icke på så stora vidder som i några af de nämda flod-dalarne. En olägenhet, som gäller om de flesta af dem är vägarnes dåliga beskaffenhet under regntiden. På grund af den lerhaltiga jordmånen och den myckna fuktigheten bli vägarne, der de icke genom grusfyllning eller plankläggning förbättrats, ganska svåra att färdas på, så snart regntiden inträdt och regnet hunnit upplösa marken.

Dalarne i östra Washington äro af en helt annan beskaffenhet. De stå icke efter vestra Washingtons i fråga om bördighet och täfla med dem, äfven hvad klimatiska fördelar beträffar. Men sjelfva naturen är annorlunda, utseendet, växtligheten, jordbruksbetingelserna andra. Den först bebyggda och bäst kända delen af östra Washington är **Walla Walla-dalen,** hvaraf redan år 1885 en tredjedel, eller öfver 170,000 acres, var under odling. Medelafkastningen har der under en följd af år uppgått till 25 bushels hvete, 40 bushels korn, 45 bushels hafre eller 30 bushels majs pr acre, och högsta afkastningen har varit dubbelt så stor. Det ryktbara hvetebältet ligger 1,000 fot öfver hafsytan eller ännu högre. På lägre höjd har det visat sig riskabelt att bedrifva jordbruk utan anlitande af konstvattning. Kring staden Walla Walla (som ligger 1,000 fot högt) är den årliga regnmängden 16 till 18

och kring Dayton (1,670 fot högt) 27 tum. I Wallula, som ligger endast 340 fot öfver hafvet, är den 9 tum. Klimatet är helsosamt och visar i genomsnitt pr år 66 dagar med frostväder och 31 dagar med öfver 90 grader. I medeltal äro der 140 klara, 110 mulna och 115 regniga dagar. Den största olägenheten här såväl som i den väl vattnade **Palouse-dalen** är bristen på ordentligt betesgräs. Det är svårt att bringa till stånd goda betesmarker inom hvetebältet. De inhemska gräsen äro närande, men ej lämpliga för mjölk- och smörproduktion, endast för uppfödande af hästar och oxar. Med fruktodling har man gjort talrika försök, som utfallit särdeles väl: äplen, päron, plommon, körsbär, hallon etc. trifvas förträffligt, och äfven persikträden lemna god afkastning hvartannat eller hvart tredje år. Vindrufvor synas trifvas bra, i synnerhet på kullarne i närheten af Columbia ända till en höjd af 1,000 fot.

Kittitas-dalen är en af de mest löftesrika bland alla de på senare åren bebygda delarne af staten, såväl med hänsyn till jordbruk och boskapsafvel som i fråga om grufdrift. Både dess vestra och dess norra del äro bergiga och oländiga, men kunna genom de derstädes befintliga sjöarne Wenatchee, Cle-Elum, Kahehess m. fl. varda till stort gagn för de torrare landsträckorna dernedom. Sjelfva dalen är ett af de bästa jordbruksområden i vestern. Af dess 250,000 acres jord äro mellan 60- och 70,000 lagda under konstbevattning.

Yakima- och **Wenatchee-dalarne** äro likaledes vunna åt irrigationen och förete en ofantlig produktionsförmåga beträffande både frukt, alfalfa och annat, som der försökts.

Med förbigående af andra smärre dalar vilja vi till slut nämna något om det stora s. k. **Big Bend-distriktet,** som på de senare åren vunnit en sådan ryktbarhet och lockat till sig så mycket folk. Detta område begränsas i norr och vester af Columbia-floden och sträcker sig söderut så långt, att det afskäres af en linie, som man tänker sig dragen från mynningen af Spokane-floden i sydvestlig riktning till Priest's Rapids i Columbia, ett afstånd af 110 mil. Big Bend-landet är 120 mil långt, 80 mil bredt, der det är som bredast, och innehåller 2,160 qv.-mil. Marken är vågformig och gräsbevuxen. Det äldsta nybygget är ej äldre än sedan början af 1880-talet. Men på senare åren har folk strömmat till och slagit sig ned i de flesta trakter af detta stora och bördiga område.

För att alla dessa, mer eller mindre regnfattiga områdens alla resurser skola komma till full användning fordras mången-

städes användning af irrigation eller konstbevattning. Äfven i trakter, der regn faller i tillräcklig mängd, blir konstbevattning till stort gagn derigenom, att den ökar den årliga afkastningen. Men ännu mycket nödvändigare är den naturligtvis inom sådana trakter, hvilkas årliga regnmängd ej förslår att tillförsäkra jordbrukaren en gröda. Yakima-dalen har i all synnerhet erfarit nyttan af konstbevattningen. Der har ett ordentligt irrigationssystem bragts å bane, som förvandlat stora sträckor af förut odugligt sage-brush-land till bördiga fält.

Dag för dag vidgas odlingens fält, dag för dag ryckes vårt härliga land alltmera från sitt ursprungliga vilda tillstånd till segerrik täfling med andra och äldre stater. Redan nu står Washington framom de flesta med hänsyn till menniskokraftens seger öfver en obändig vildmark, och hvad samhällslif och skolväsende beträffar, stå de åtminstone icke tillbaka för något annat land af samma ålder. Det är blott några årtionden, sedan nordveststaternas enda hvita invånare voro en liten flock jägare i Hudsonbay-kompaniets tjenst samt faktor, biträden och varusäljare i kompaniets vidt spridda stationer — alltsamman folk, som väl icke kunde anses såsom egentliga befrämjare af bildning och goda seder. Och nu i dag bebos samma trakter af en intelligent och bildad befolkning, som ingalunda försummar att bibringa sina barn all den hyfsning och bildning, som står att vinna i landets folkskolor och högre läroanstalter.

KAPITEL 5.

Jagt och fiske.

Fantasien kan icke gerna måla ett lämpligare hem för skogens, prärіens och vattnets hårbeklädda, befjädrade och fjälliga inbyggare än det, som Amerikas nordvestkust i verkligheten erbjuder. I de stora, svårtillgängliga skogarne på Kustbergen har den stora amerikanska kronhjorten (här kallad ("elk" eller elg) och i Cascade-bergens högsta trakter bergsfåret och bergsgeten sina hem. Längre ned påträffas de mindre hjortarterna (deer), den hvitsvansade och den svartsvansade, och bland mindre fredliga däggdjursarter märkas björn, kuguar, lo, varg, räf, vessla och tvättbjörn. Mera sällsynta äro bäfver, utter och mård, — men desto allmännare stinkdjur, ekorrar och harar.

Fogelverlden är temligen väl representerad, ända från de stora örnarne, ufvarne och vråkarne ned till ängslärkan och den

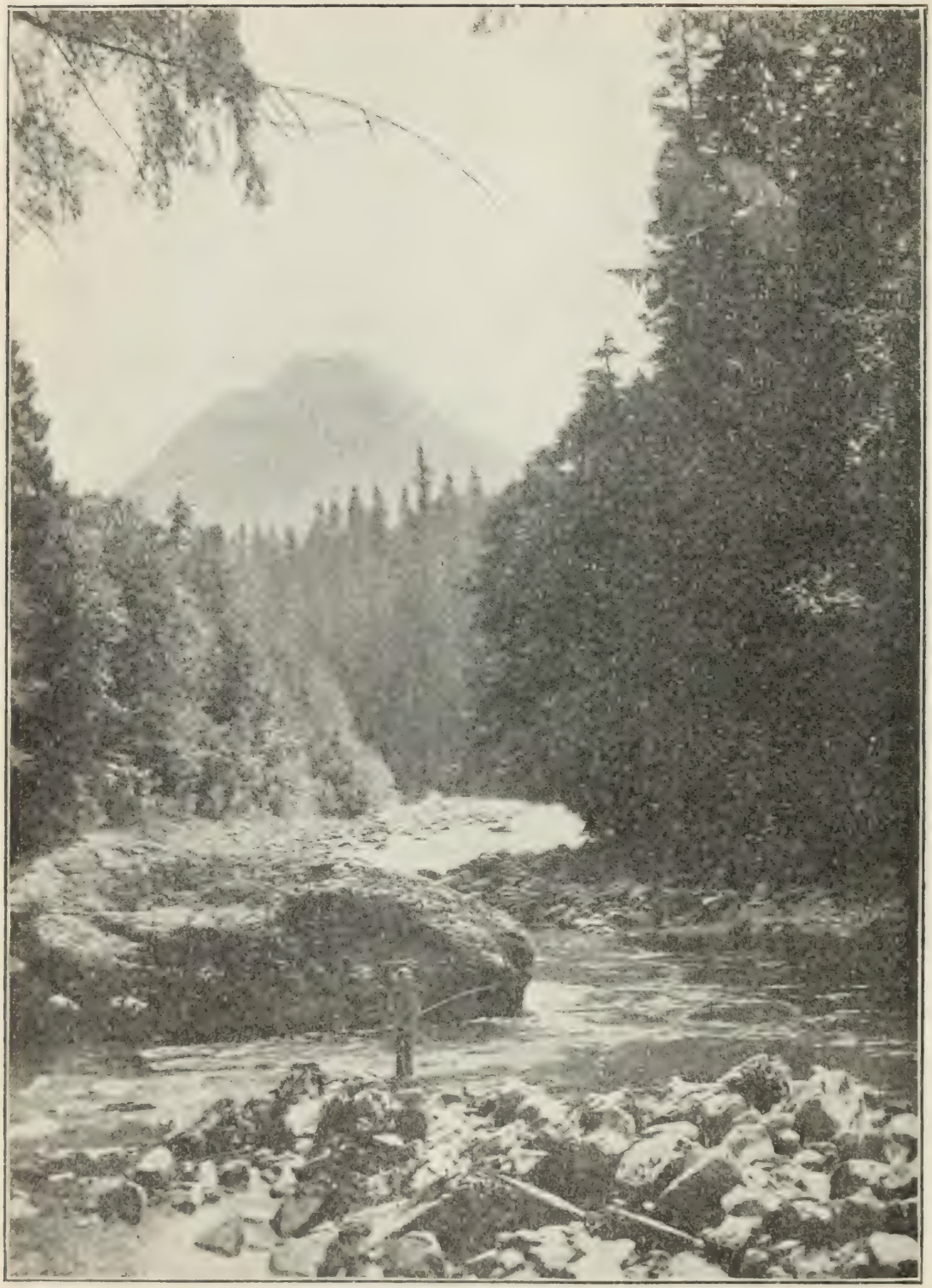

Jagt- och fiskemarker i vestra Washington.
Vy nära Everett, med Mount Index i bakgrunden.

om en stor humla påminnande honungsfogeln eller kolibri. De foglar, som jagas för köttets skull, äro tre arter grouse, en af dem oriktigt benämd pheasant eller fasan, vaktel (quail) af olika slag, stepphöna (sage hen) samt den förvildade kinesiska fasanen.

Men att gå på jagt i vestra Washingtons skogar är just intet latmansgöra. Mången väldig Nimrod på prärier och i ansade skogar får sin brinnande jagtifver afkyld efter en eller annan dags klängande och klättrande under, öfver och emellan kullfallna träd, uppryckta rötter, genom täta busksnår på backar och höjder i de månghundraåriga urskogarne.

Det ståtligaste villebrådet är ovedersägligen den stora kronhjorten (Cervus canadensis), mest känd under namnet "elk" eller wapiti. Detta djur, hvars månggrenade horn nå en längd af ända till 5 fot och deröfver, är stort som en häst och väger ej sällan 12—1,400 lbs. Tack vare jägares hejdlösa mordlust är detta präktiga djur nästan utrotadt. Några få finnas ännu qvar i Kustbergens otillgängligaste trakter. Den mindre hjorten, "deer", (Cervus leucurus, den med hvit svans; Cervus columbianus, den svartsvansade), väger ej öfver ett par hundra lbs. Hans horn, månggrenade liksom kronhjortens, bli 1 till 1½ fot långa. Han finnes jemförelsevis allmänt i skogarne äfven på låglandet, men föredrager högre belägna trakter. Jagten på detta djur är intressant, ehuru besvärlig. Med en obeskriflig färdighet och vighet skuttar hjorten öfver stock och sten och banar sig i flygande färd väg genom snåren. Att förfölja en flyende hjort kan naturligtvis icke komma i fråga. Lättast jagas han med dresserade hundar, hvilka drifva honom tillbaka till den plats, der jägaren ligger gömd, eller ock uppsöker man hans betesplatser och lägger sig under natten på lur i deras närhet. Jagten med hundar har skamligt missbrukats af snikna skyttar och skulle länge sedan ha ledt till det ädla villebrådets snara utrotande, om icke staten genom välbetänkta jagtstadgar satt en gräns för deras hänsynslösa framfart.

Bergsfåret och bergsgeten, afarter af de i Klippiga bergen förekommande Ovis canadensis och Oreamnos montanus, förekomma, ehuru sällsynt, på de östra sluttningarne af Cascade-bergens högsta toppar och äro ett svårjagadt villebråd. Bergsgetens skinn är nästan värdelöst och hans kött segt och osmakligt. Geten sjelf är ej vidare skygg af sig. Ett par af författarens vänner lyckades för en del år sedan smyga sig på

en liten hjord af bergsgetter på Mount St. Helens och taga en lyckad fotografi af dem.

Jagt på den vanliga hjorten är tillåten från den 16 sept. till den 16 december, men ingen jägare törs skjuta mer än 4 hjortar under denna tid. På kronhjorten, bergsfåret och bergsgeten är jagt tillåten endast under senare hälften af sept. och hela oktober. Det är icke tillåtet för någon att skjuta mer än en kronhjort samt två bergsfår och två bergsgetter under denna tid. Ingen hona får någonsin skjutas. Många djurvänner ifra för att få all jagt med hundar förbjuden. De få nu användas vid hjortjagt vester om Cascade-bergen under oktober månad.

Bland rofdjuren äro björnen (Ursus americanus) och kuguaren eller berglejonet (Felis concolor) de intressantaste. Den förre förekommer i ett par varieteter, af hvilka den svarta är den allmännaste. Han väger 2—400 lbs. och lefver företrädesvis af vildhallon, björnbär m. fl. skogsbär samt fisk och är ej på långt när jemförlig med bruna björnen eller grizzlybjörnen i fråga om vildhet eller blodtörst. Stundom händer det dock, att honan, om hon öfverraskas, medan hon har sina ungar hos sig, vänder sig mot jägaren. Ej sällan bortsnappar björnen grisar eller kalfvar från nybyggarne. Förföljd, tager han alltid sin tillflykt till något träd. Han är en skicklig klättrare.

Farligare äro de vilda kattdjuren, kuguaren och lodjuret eller vildkatten (lynx fasciatus), ehuru de, i likhet med alla vilda djur, helst gå ur vägen för menniskan. De jagas med hund och fly alltid, när de bringas i trångmål, upp i något träd. Deras föda består af harar, hjortkid och skogsfogel. Stundom göra de påhelsning i nybyggarnes ladugårdar och låta någon kalf, höna eller annat husdjur sig väl smaka. Kuguaren, som är ett stort och starkt bygdt djur, stundom vägande ända till 150 lbs., kan äfven vid vissa tillfällen bli farlig för menniskan.

Fåregares värsta fiende är prärievargen eller cayoten (Canis latrans), som förekommer både öster och vester om Cascadebergen. Detta sluga och smygande rofdjur strö̈fvar omkring i flockar och låter ofta om nätterna höra sitt hemska, om en i nödd stadd menniskas rop påminnande, tjut. Endast sällan lyckas man få honom inom skotthåll. Men närhelst ett tillfälle att knipa ett får eller en gris yppar sig, vipps är han framme.

Bland däggdjur, som jagas dels för köttets, dels för skinnets skull, äro haren, som förekommer i två arter — den lilla

skogsharen (Lepus sylvaticus) och den stora prärieharen (Lepus washingtonii); ekorren (Sciurus douglasii); tvättbjörnen (Procyon hernandezii), myskråttan (Fiber zibethicus), stinkdjuret eller skunken (Mephitis occidentalis), "mink" (Putorius vison), uttern (Lutra californica) samt bäfvern (Castor canadensis). De två sistnämda äro mycket sällsynta.

Matnyttiga foglar finnas, som nämdt, af flera slag. Under namnen grouse och pheasant gå flera olika fogelarter, tillhörande orrfoglarnes familj. Pheasant eller fasanen (Bonasa sabinii) kallas också "ruffed grouse" och går på olika ställen under namnet "partridge." Hans kött är hvitt och läckert. Uppskrämd, flyger han under mycket buller ett litet stycke,

Jägare, hemvändande från en jagt på vildgäss i Benton co. i östra Wash.

sänker sig derpå till marken och springer med snabbhet åt helt annat håll. Endast när han uppskrämmes af en hund, flyger han upp och sätter sig på en gren. De andra grouse-arterna (Dendragapus obscurus freliginosus och Dendragapus franklinii), hvilka hålla till i skogstrakter, flyga alltid, då de uppskrämmas, högt upp i något närstående träd och sätta sig orörliga på en gren gömda mellan barr och qvistar. På slätterna uppehåller sig den s. k. sharptailed grouse (Pediocoetes phasianellus), liksom äfven en art ripa eller ptarmigan (Lagopus leucurus) samt stepphönan (Centrocercus urophasianus), på engelska benämd sage-hen. Vaktlarnes familj (quail) är

representerad af flera arter (Ortyx pictus m. fl.) Californiavakteln (Loportyx californicus) och den kinesiska fasanen (Phasianus pictus) ha blifvit införda till staten och lössläppta på flera ställen samt vunnit god utbredning. Flera arter af änder och gäss förekomma talrikt i vattendragen under vissa årstider. Vester om Cascade-bergen är jagt på landfoglarne förbjuden under årets första åtta månader. Öster om bergen är den förbjudna tiden längre. Grouse, fasan o. s. v. få der jagas endast från midten af aug. till midten af november. Änder, gäss, snäppor, tranor och andra vadare och simfoglar äro fridlysta under månaderna mars—augusti. Beträffande antalet foglar, som få fällas af en person på en dag, utgör det för vattenfoglarne 25 och för landfoglarne 10, utom i Kittitas co., der ingen skytt får fälla mer än 5 hönsfoglar på en dag, och der jagt på ungfogel är tillåten endast från den 10 sept. till den 1 okt. Mot all jagt på sångfoglar gäller ständigt förbud. Tack vare detta ha de under de senare åren rätt märkbart ökats i antal. Till all lycka äro roffoglarne icke vidare talrika i vestra Washington. Endast några få arter finnas, och med undantag af ett par ugglearter samt sparfhöken äro individerna äfven fåtaliga. Inalles lära omkring 200 olika slags foglar finnas i Washington.

För att få jaga i Washington, måste man uttaga tillståndsbevis eller jagtpass. Den, som är bosatt i staten, betalar $1 för ett års rättighet att jaga i något visst county, $5 för att få jaga inom hvilket county som helst. För besökande är priset — ifall de äro amerikanska medborgare, $5 och $10; ifall de äro utländingar, $50, vare sig de vilja jaga i ett eller flera counties. Omkring 15,000 personer utlösa dylika jagtpass hvarje år. Böter för brott mot jagtstadgan vexla mellan 10 och 500 dollars. Hälften af dem går till angifvaren, den andra hälften till fonden för villebrådets skydd. Till samma fond gå de summor, som inbringas af utfärdade jagtpass. För brott mot jagtstadgan inkasserades under 1904 $762 i böter. De förnämsta undantagen från jagtlagarne äro, att man eger rätt att skjuta äfven sångfoglar, när de ertappas plundrande ens fruktträdgård, samt att guldgräfvare och andra "prospectors" icke behöfva lösa jagtpass. Revolver får icke begagnas vid jagt och vid jagt på sjöfogel ingen annan farkost än roddbåt. Snaror, fällor och giller äro förbjudna, hvad de skyddade djuren beträffar; likaledes jagt vid bloss samt uppförandet af löfhyddor eller andra anstalter för jägaren att gömma sig i. Man får hvarken sälja eller köpa eller idka byteshandel med kött eller

skinn af hjort, bergsfår och bergsget, kronhjort, elg eller någon matnyttig fogel utom änder, gäss, snäppor o. d., och dessa blott under november månad och icke flera än 25 under hela månaden. Det är förbjudet att oroa fogelbon eller taga ägg, likaledes att ega skinn eller fjädrar af sångfoglar eller att ha något dödadt villebråd i kylhus under annan årstid, än då jagt på villebrådet är tillåten.

I Washingtons floder, i den vidtutgrenade hafsviken Puget Sound och i hafvet utanför Washingtons kust bedrifves fiske i stor utsträckning, och fast redan många och betydande anstalter för inläggning, rökning och saltning af fisk äro i verk-

Fiskfångst i Lake Washington.

Samtliga personer äro svenskar, bosatta i Seattle.—Fotografi taget af E. Skarstedt.

samhet, bådar dock framtiden en betydlig utveckling af denna industri. Forellen eller laxöringen (trout) förekommer talrikt i alla bergsfloder och sjöar, och på många platser finnas aborre, "black bass", hvitfisk och några andra fiskarter, som införts från östern och framgångsfullt utplanterats i våra fiskvatten. I Puget Sound och andra saltvattensområden tillhörande Washington förekomma sådana fisksorter som torsk, flundra m. fl., och stora stim af sill, sardiner och nors (smelt) inträffa emellanåt och fångas i massvis. Ännu har man dock

icke på långt när tillräckliga anstalter att tillgodogöra sig all denna fiskrikedom. De enda fisksorter, som någorlunda fullständigt tillvaratagas, äro hälleflundran (halibut) och laxen. Hälleflundran anses i näringsvärde oöfverträffad af andra saltvattensfiskar. Den fångas längs kusten af British Columbia och Alaska och föres omedelbart till Seattle, Tacoma samt Vancouver, B. C., hvarest den lägges i is och skeppas direkt till Boston och New York. Enligt konservativ beräkning förtärdes under år 1906 i dessa två städer omkring 15 millioner skålpund hälleflundra, som ditskeppats från Stilla hafskusten. Äfven torsk härifrån har de senare åren allt mer och mer blifvit introducerad i fiskhandeln i de östra storstäderna. Torskfisket bedrifves på Stilla hafskusten under långt gynsammare förmåner än i Atlantiska hafvet. Inemot 4 millioner stycken torsk fångas nu hvarje år vid Alaska och föras till hamnarne i Washington och British Columbia.

Sillfisket är så godt som alldeles outveckladt och kommer troligen att så förbli, tills någon i fiskkonservering hemmastadd man från östern tager hand om saken. En person vid namn Hammond slog sig för en del år tillbaka ned i Port Madison, Wash., och försökte göra en affär af att tillverka sillolja, men misslyckades dels på grund af otillräckligt drifkapital, dels emedan han ej kunde finna afsättning för qvarlefvorna af sillen, sedan oljan var utpressad.

Ingen fisk är mer välsmakande än den nors-art, som under namnet smelt är känd i Washington. Denna fisk vistas helst i mycket kallt vatten, såsom t. ex. Cowlitz-floden, hvars vatten till stor del kommer från snöfjället Rainier. Sitt egentliga hem har norsen i Alaska och når der sin största fullkomlighet. På sina årliga färder söderut inträffar han i Cowlitz-floden vanligen i januari eller februari och stryker fram längs stranden i sådan mängd, att många dagar förgå, utan att man kan varsna det minsta lilla afbrott i det oafbrutet framsimmande, täta stimmet. Farmare håfva upp fisk i massvis och salta in den i tunnor. Norsen är i förhållande till vigt och storlek den oljehaltigaste af alla fiskar och begagnas af infödingarne i norden ej blott till föda, utan äfven till lyse, i det de torka honom om sommaren, när han är fetast, och sedan om vinterqvällarne hänga fiskarne en i sender vid en ståltråd i taket och antända den. En fisk påstås brinna i ungefär 25 minuter. Häraf har han också fått namnet ljusfisk.

Laxen är dock den förnämsta af de fiskarter, som fångas i Washington. Det gifves flera varieteter af denna fisk. De

Laxfiske i Puget Sound.

förnämsta äro Sockeye-laxen, chinook- eller vårlaxen, cohoes- eller silfverlaxen, chums- eller hundlaxen samt puckelrygg (humpback) laxen. Stålhufvudet (steelhead), som vanligen räknas till laxarne, är i sjelfva verket en sorts forell och användes på grund af sin sega benbyggnad, som icke mjuknar vid kokningen, icke till konservering, utan ätes vanligen färsk eller inlagd i is. Sockeye-laxen är den, som förnämligast användes till konservering (canning).

Laxens lefnadshistoria är följande: Efter att ha blifvit utkläckt långt inne i någon flod, tillbringar han en kort tid i floden, simmar derpå ut i hafvet och stannar der från tre till fem år, hvarefter han återkommer till samma flod, hvari han först såg dagens ljus, fortplantar der sitt slägte och dör. Laxen lefver således allra högst 5 år, i medeltal vanligen endast 4 år. Sockeye-laxen har sin lekplats i Frazer-flodens biflöden. Hvarje år omkring den 1 juli kommer han från hafvet in i Puget Sound, simmar genom Juan de Fuca-kanalen förbi San Juan- och Lopez-öarne, mellan Orcas- och Lummi-öarne till Point Roberts och genom viken till Frazer-floden och dess bifloder. De olika laxarterna ha hvar och en sin tid för återkomsten från hafvet. Chinook- eller vårlaxen, som har sina lek- eller parningsplatser i Snake River och dess biflöden, t. o. m. så långt borta som vid Shoshone-fallet i Idaho, samt simmar dit genom Columbia-floden, kommer från hafvet redan i mars och tillbringar flera veckor kring flodmynningen, innan han anträder sin många hundra mil långa färd inåt floden. Under färden från hafvet till parningsplatsen äter laxen ingenting. Det är kännedomen om dessa laxens egendomliga vanor, som sätter fiskaren i stånd att hvarje år i rätt tid göra sina förberedelser för fiskens fångst, förberedelser som ofta kosta tusentals dollars.

Flera olika fångstsätt äro i bruk. Indianerna hugga laxen med spjut, när han hoppar upp för något vattenfall, eller bygga de en brädgång öfver någon grund ränna i floden, der laxen har sin väg, samt ställa sig på brädgången beväpnade med nätkorgar, som äro fästade på långa skaft. Dessa korgar doppa de ned i vattnet och låta dem hastigt glida med strömmen, hvarpå de rycka dem upp igen. Om korgen då är tom, göres en ny "doppning", och så fortfares, tills någon lax råkar komma i korgöppningen och fångas.

Samma princip ligger till grund för det af hvita fiskare begagnade fiskhjulet. Detta redskap består af flera nät, ordnade omkring ett hjul på så sätt, att ständigt ett af näten är i

vattnet, medan hjulet till följe af strömmen är i oafbruten rörelse. I nätet fins en öppning tillräckligt stor för laxen att slippa in igenom, och när han under nätets kretsgång kommer till toppen af hjulet, faller han i en enkom derför gjord ränna och glider ned i en låda. Hjulet är i gång dag och natt, så länge vattnet är af lämpligt djup, men kan ej begagnas hvar som helst.

Det vigtigaste fiskredskapet är den s. k. fiskfällan (fish trap) eller "pound net." En sådan består af nät, som äro utspända mellan i bottnen nedstuckna pålar. Det fins exempel på, att ända till 75,000 fiskar tagits ut ur en sådan fiskfälla på samma gång, allt medan otaliga flera trängde sig omkring för att bli fångade. Pålarne och näten äro så anbragta, att fisken tvingas att simma in i ett afstängdt rum, hvarifrån han omöjligen kan komma ut, och denna farliga apparat placeras rakt i vägen för fisken på dess färd till parningsplatsen. Fiskfällor, fiskhjul och öfriga fångstapparater hotade rent af att utrota all fisk och skulle äfven gjort det, om icke lagen trädt emellan och befallt deras egare att under 36 timmar hvarje vecka, så länge fisketiden räcker, hålla apparaterna tillslutna och gifva fisken ett tillfälle att simma förbi dem. Fiskerierna i Washington stå under uppsigt af en kommissarie, som har sitt kontor i Bellingham. Han har delat staten i fyra fiskeridistrikt, näml. Puget Sound-, Columbia-, Willapa- och Grays Harbor-distriktet. Puget Sound-distriktet är det vigtigaste, representerande, både hvad det insatta kapitalet och fångsten af fisk beträffar, tre fjerdedelar af hela statens fiskindustri. I Washington finnas nu nära 30 konserveringsanstalter, der laxen inlägges i bleckdosor, för att sedan sändas ut i verldsmarknaden. Omkring 550,000 lådor lax utskeppas årligen, representerande, om dertill räknas all den lax, som rökas, saltas och förtäres färsk, minst 36 millioner lbs. lax, värd omkring 11 millioner dollars. Öfver 11,100 personer äro anställda i konseveringsanstalterna eller på annat sätt intresserade i fiskerierna, och deras inkomster från denna källa öfverstiga 3 millioner dollars pr år. Till industriens vidare betryggande har ett tjugutal fiskkläckningsanstalter upprättats, vid hvilka fiskrommen utkläckes på konstlad väg. Laxen fångas i fällor och nät, när den kommer upp i floden, och rommen klämmes ur honorna samt befruktas på mekanisk väg med hanens mjölke. Den lemnas derpå i ståltrådskorgar, som hängas neddoppade i vatten af 50 graders temperatur. Ett par, tre månader senare utkläckes rommen utan vidare behandling, och några veckor

derefter släppes fiskynglet ut i floden att taga vara på sig sjelft. De unga fiskarne simma efter någon tid ut i hafvet, der de, som förut nämdt, stanna några år, innan de åter söka sig tillbaka till färskvatten, för att föröka sig och dö eller fångas af någon fiskare. År 1906 utsläpptes sålunda af kläckningsanstalterna i Washington öfver 65 millioner laxungar och 1 1-3 million forellungar i floderna. Kostnaderna för vidmakthållandet af dessa anstalter bestridas af inkomsterna från försäljningen af fiskrättigheter, hvilka årligen öfverstiga $36,000. Enligt fiskelagarne är det förbjudet att nedsmutsa vattnet i någon ström, flod eller bäck, i hvilken matnyttig fisk finnes; likaledes att fånga lax, som är mindre än 10 tum lång, med något annat redskap än fiskkrok. Det är förbjudet att fånga laxöring i sjö eller flod från oktober till april och aborre, gädda, "bass" o. s. v. från den 15 maj till den 1 juli.

Som en lämplig afslutning till detta kapitel meddela vi en berättelse, som en amerikansk tidningsreporter skrifvit om en jagt- och fisketur, hvilken han företog under några dagars ledighet från tidningsgöromålen. Hans berättelse innehåller kanske en eller annan liten öfverdrift, men i det hela taget kan den betraktas som en ganska naturtrogen teckning af förhållandena i skogstrakterna i Washington. För öfrigt är den rätt rolig att läsa.

"Med mina fiskredskap landsteg jag" — skrifver reportern — "en morgon på Washingtons strand midt emot Willametteflodens utflöde i Columbia. Härifrån strötvade jag på måfå norrut i riktning mot bergen. Vid middagstiden kom jag till en flod, som enligt upplysning af en farmare, hvilken jag tillsporde derom, hette Lake River. Samme man meddelade vidare, att ett stycke längre upp utmynnade en bäck, hvilken var full af laxöring. Jag gick dit och fann trakten särdeles angenäm. Jag kunde sitta helt beqvämt i skuggan och meta. På 4 timmar fångade jag 206 fiskar. På e. m. började jag se mig om efter en plats, der jag kunde tillbringa natten, och efter något letande upptäckte jag en väg, som slingrade sig upp för en tätt skogbevuxen backe. Jag följde den, tills jag kom till ett skogshuggare-läger. Der fans för tillfället ingen menniska utom kocken. Han gick gerna in på att gifva mig nattläger i utbyte mot min fisk. Jag var mycket nöjd med handeln, enär jag derigenom blef qvitt fiskbördan, som vägde omkring 60 lbs. När skogshuggarne kl. 6 kommo från sitt arbete och fingo del af matsedeln, blef jag genast dagens hjelte. Der funnos ungefär 40 man i lägret. Efter qvällsmaten gjor-

de förmannen i ordning en god bädd åt mig i ett tomt bås, och som jag var trött, lade jag mig tidigt. Innan jag somnade, hörde jag karlarne i de andra båsen berätta jägarehistorier.

En ung man sade, att han föregående höst tagit kontrakt på att hugga gärdsel borta vid Lewis-floden, samtidigt med att ett sällskap jägare kom dit från Portland med ett koppel hundar för att jaga hjort der i trakten. Mannen i fråga fällde en morgon ett träd, och medan han höll på att mäta upp det i lämpliga längder, hörde han hundarne komma alldeles i riktning mot honom. Han insåg, att de komme att drifva den hjort, som de förföljde, helt nära trädet. Han visste ock, att en flyende hjort aldrig ser uppåt. Snabbt som tanken klättrade han upp på trädstammen, och i nästa ögonblick kom der en dugtig hjort, som han slog i hufvudet med sin yxa, just när hjorten sprang under honom. Den unge mannen tillade i sin berättelse, att han icke vidare brydde sig om att klyfva gärdsel ur det trädet. Han lät det ligga orördt, och hvar gång han hörde hundarne komma, klättrade han upp på stammen. På mindre än tre veckor dödade han 13 hjortar, utom det att han klöf 300 gärdsel om dagen.

Efter frukosten följande morgon gick jag ut och betraktade arbetarne. Det är intressant att se, hur skickligt somliga menniskor kunna handskas med 6 par stora oxar på en gång. En full last af stockar — 8,000 till 10,000 fot — väger 60,000 lbs. För att vagnen, som bär denna last, skall kunna sättas i gång, måste alla oxarne göra ansats precis samtidigt. I annat fall blir resultatet brutna kedjor, sönderbräckta ok, obegränsade vredesutbrott och orubbadt lass. En erfaren och skicklig oxdrifvare skrider långsamt fram bredvid sina dragare och talar sakta till hvarje par. De taga då alla ett steg framåt, så att dragkedjorna bli spända. När mannen ser, att hvar och en af dragarne innehar den erforderliga ställningen, uttalar han plötsligt en trollformel, låtande ungefär som "jep" (skall visst vara "get up!") och gör en olycksbådande rörelse med oxpiskan. I samma ögonblick kasta alla oxarne sig framåt med hela sin tyngd, lasset sättes i gång och rullar på skenorna mot floden. En duglig oxdrifvare, som sjelf kan sko oxarne, förtjenar $125 i månaden, medan en fullärd stenograf och kontorsarbetare får slå sig fram på $7 i veckan.

Förmannen omtalade för mig en högst egendomlig hämdplan, som verkligen varit på vippen att lyckas. En af karlarne der i lägret hade sommaren förut gift sig med en ung qvinna i grannskapet. De nygifta gjorde en bröllopsresa till

Portland, åtföljda af brudens moder, som prompt ville vara med dem. På återfärden skulle de i en båt, tillhörig lägret, segla från ångbåtsbryggan uppför floden till sin bostad. Den oxdrifvare, som då hade anställning i lägret, hade fått korgen af samma flicka och hade uttänkt en gemen plan för att hämnas. Han visste, vid hvad tid på qvällen brudparet skulle passera förbi den plats, der stockarne skickades ned i floden genom en ränna af plankor. Samma qväll, när han körde sista lasset, lemnade han en väldig stock på toppen af plankrännan, så väl balanserad, att den minsta stöt skulle kunna skicka den ned i floden 500 fot nedanför. Vid 8-tiden kom båten sakta seglande. Den hämdlystne f. d. friaren hade smugit sig från lägret och höll skarp utkik på segelbåten, tills han såg, att den befann sig midt för rännan. Han stötte då till stocken, och den sköt som en pil ned för branten. Till all lycka träffade den icke båten, utan dök ned i floden och kom upp under farkosten, till besättningens gränslösa förvåning. Båten kantrade, och hela innehållet — brudpar, svärmor och en del husgeråd, som köpts i staden, — kom i floden. Den unge mannen och hans brud klättrade upp på båtens köl, och den gamla damen flöt in på grundare vatten samt vadade i land. Oxdrifvaren afdunstade samma natt.

Skogsmännen upplyste mig, att om jag ville fånga stora fiskar, skulle jag begifva mig till Lewis-floden, som var endast 12 mil derifrån. Sedan jag fiskat ännu en gång till förmån för lägret och stannat öfver följande natt, begaf jag mig åt det anvisade hållet. Vägen går oafbrutet genom tät skog, hvari knappt några nybyggen synas till. Gång efter annan såg jag färska hjortspår och här och der äfven spår af björn. Jag började ångra, att jag valt en så ödslig väg. Vid 12-tiden kom jag till en vagn med täldukstak, stående bredvid en bäck, som flöt tvärs öfver vägen. Två hästar voro tjudrade ett stycke längre ned vid bäcken. En fet hjort hängde i ett snår af lönnbuskar på en kylig plats öfver bäcken. Två män med godt utseende och klädda som grufarbetare tycktes syssla med att göra sin middag i ordning. En angenäm doft af hjortstek och kaffe fyllde luften omkring mig. Så snart karlarne upptäckte mig, inbjödo de mig att deltaga i deras måltid.

Jag erfor snart, att de voro guldsökare, stadda på resa till den norra Lewis-flodens källor. De gjorde uppbrott, så fort de ätit, och eftersom de skulle samma väg som jag, inbjödo de mig att åka med dem. Vi lemnade platsen kl. 2 och funno skogen allt tätare och hemlighetsfullare, i mån som vi färda-

des fram genom den. Plötsligen hörde vi en man, som ropade af alla krafter ej långt från oss. Vägen gjorde en krök, och när vi svängde om hörnet, sågo vi en björninna med en liten unge vid sin sida springa på vägen. När de fingo syn på oss, försvunno de genast i snåren. Mannen, som vi hört ropa, kom nu ridande. Han var upprörd, talade häftigt och varnade oss, sägande, att björninnan skulle komma tillbaka efter ett ögonblick, alldenstund hon hade ännu en unge, hvilken klättrat upp i ett träd vid sidan af vägen. Knappt hade han slutat tala, förrän björninnan visade sig, men två skott från guldsökarnes reffelbössor sträckte henne till marken. Främlingen, som förde posten mellan Vancouver och Kalama, hade sedan kl. 11 f. m. hindrats af björninnan från att rida förbi trädet, der ungen satt. Den ungen lät man mig skjuta; den andra stod ej att finna. Det gjorde mig ondt om den stackars föräldralöse björnungen, som nu var ensam i den hemska skogen. När postföraren flått björninnan, strödde jag några bitar af henne på olika ställen, der ungen kunde finna dem, ehuru guldsökarne försäkrade, att han kunde lefva af skogsbär, tills han blefve stor nog att fånga nybyggarnes barn.

Det var sent, när vi kommo till Lewis-floden; men jag tog dock fram mina fiskedon, och medan de andra slogo läger och höggo ved, fångade jag 60 vackra laxöringar, som väl vägde bortåt ett skålpund hvar. Dagen derefter fortsatte männen sin färd till norra Lewis-floden, medan jag, stannande här och der för att fiska, gick i riktning mot La Center, hvarifrån jag tog ångbåt till Portland."

KAPITEL 6.

Skog och skogsafverkning.

Med hänsyn till omvexling, skönhet och lysande färger ha skogarne i New Englandstaterna städse betraktats såsom oöfverträffade, i all synnerhet frampå hösten, då nattfroster i förening med den klara, genomskinliga luften skänka löfverket en obeskrifligt vacker färgprakt. Sydstaternas skogar äro också vackra, ehuru på helt annat sätt, och den rika, mjuka färgtonen i mellanstatsskogarnes löfverk väcker hvarje åskådares beundran. Men ingen städes finner man väldigare, mera storartade och vördnadsbjudande skogar än i vestra Oregon och Washington; ingenstädes synes naturen mera ren och oförfalskad, mera härlig och fager än der. En urskog på Stil-

la hafskusten är någonting obeskrifligt storartadt, och mot en sådan skulle den vackraste skog i östern eller södern taga sig ut som en dvärg mot en jätte. Ofantliga granar med täta, mångenstädes ogenomträngliga snår mellan dem; derunder en matta af gräs och andra smärre växter; en och annan bäck slingrande sig fram mellan buskar och kullfallna trädstammar; fasaner skrockande inne i snåren, ekorrar hoppande från qvist till qvist i buskarne och löpande uppför jätteträdens grenfria stammar, harar och jordekorrar skuttande mellan de

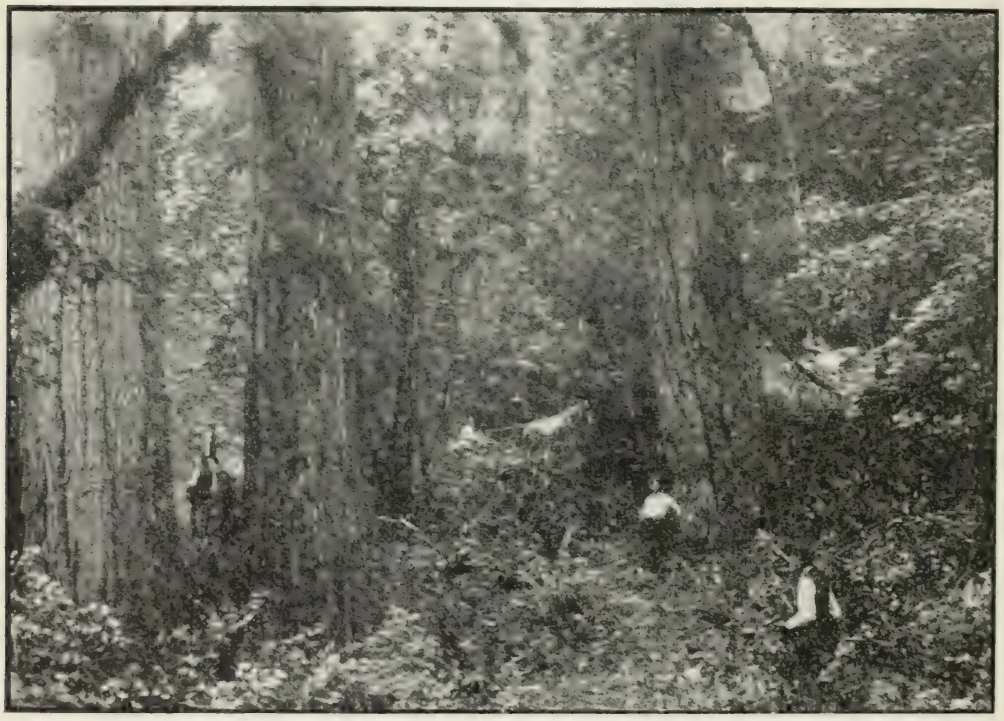

Skogsväg i Clarke county. — Fotografi taget af E. Skarstedt.

talrika jordhålorna, skator och blåfoglar skrattande och skrikande i kapp, hackspettar knackande på murkna stockar, dufvor kuttrande och en mängd andra foglar qvittrande, flaxande och lekande uppe i träden. Se der en matt teckning af skogsbygden i vestra Washington, sådan den ter sig i sommarens fägring. Oaktadt den under alla årstider företer en sällspord prakt, vare sig man skådar den, när den milda vårluften framkallat de första knopparne och blommorna, eller när vintern beröfvat löfträden deras sommarskrud, förefaller den dock måhända vackrast, när den är klädd i sin rika, mångfaldigt

vexlande höstdrägt. Löfskogen prunkar då i alla upptänkliga färger, medan den evigt oföränderliga barrskogen med sin mörkgröna färg sätter en prägel af högtidligt allvar på hela landskapet. Washingtons skogsbälte sträckte sig ursprungligen från hafskusten till Cascade-bergens toppar, med förgreningar äfven på deras östra sida. I nordöstra och sydöstra hörnen af staten funnos äfven stora skogar. Det beräknas, att öfver 20 millioner acres inom staten voro tätt skogbevuxna. Ehuru skogssköflingen under de sista 30—40 åren gjort djupa grepp i skogstillgången, beräknas dock ännu den stående skogen i vestra Washington upptaga 7½ millioner acres och anslås innehållet af statens hela skogsområde till öfver 195,000 millioner fot virke. Skogsafverkningen i Washington uppgick år 1906 till 4,305 millioner fot virke och 8,000 millioner takspån. Med denna förbrukning skulle trävaruindustrien sålunda icke kunna ega bestånd i 50 år till. Och då förbrukningen alltjemt tilltager och sågverkens antal och produktionsförmåga alltjemt ökas, blir synbarligen framtidsutsigten ännu dystrare. Det tager ungskogen minst 100 år att nå sådan storlek, att träden kunna användas. De flesta träd, som nu fällas, äro gamla och innehålla dubbelt mer och bättre virke, än hvad ungskogen kan producera 100 år härefter. Många träd äro ända till 350 år gamla. Genomsnittsåldern på de träd, som nu fällas, torde icke understiga 200 år. Det är egentligen endast till pålvirke, som träd af 75—100 års ålder med fördel användas. Många af de cederträd, som fällas, ha varit döda i hundratals år, och som intet träd kan för vissa ändamål, synnerligast tillverkning af takspån och staketstolpar, till fullo ersätta cedern, är det så mycket beklagligare, att detta träd förekommer så sparsamt. I Washington finnas ej färre än 417 fabriker, i hvilka ceder förarbetas till takspån. Dessa fabriker kunna, då de äro i full gång, tillverka öfver 32 millioner takspån pr dag. Vidare finnas i staten 535 sågverk, hvilka kunna såga sammanlagdt öfver 20 millioner fot virke om dagen. Öfver 90,000 män äro sysselsatta i de olika skogslägren och sågverken. Medräknas arbetarne i hyfvelfabriker samt andra träförädlingsanstalter samt alla arbetarnes familjer, kan tryggt påstås, att 250,000 menniskor i Washington få sitt uppehälle från skogen och timmerindustrien. Nära 70 millioner dollars utbetalas årligen i löner i skogsläger, sågverk och öfriga virkesfabriker. Många sågverk m. m. egas af svenskar. Närstående illustration visar en af de största anstalter af denna sort, näml. det svenska bolaget Preston

Mill Co:s brädgård, hyfvelfabrik m. m. i Preston. Detta bolag, hvars president och manager är August Lovegren, sekreterare Emil Lovegren och superintendent E. Edwin, sysselsätter en arbetsstyrka af 200 man och utbetalar i löner öfver $15,000 i månaden. Bolagets sågverk och spånfabrik kunna tillverka från 80- till 100,000 fot bräder och 200,000 takspån om dagen. Det eger värdefull skog och har en brädgård i Seattle. I Washington har redan skogen blifvit ganska grund-

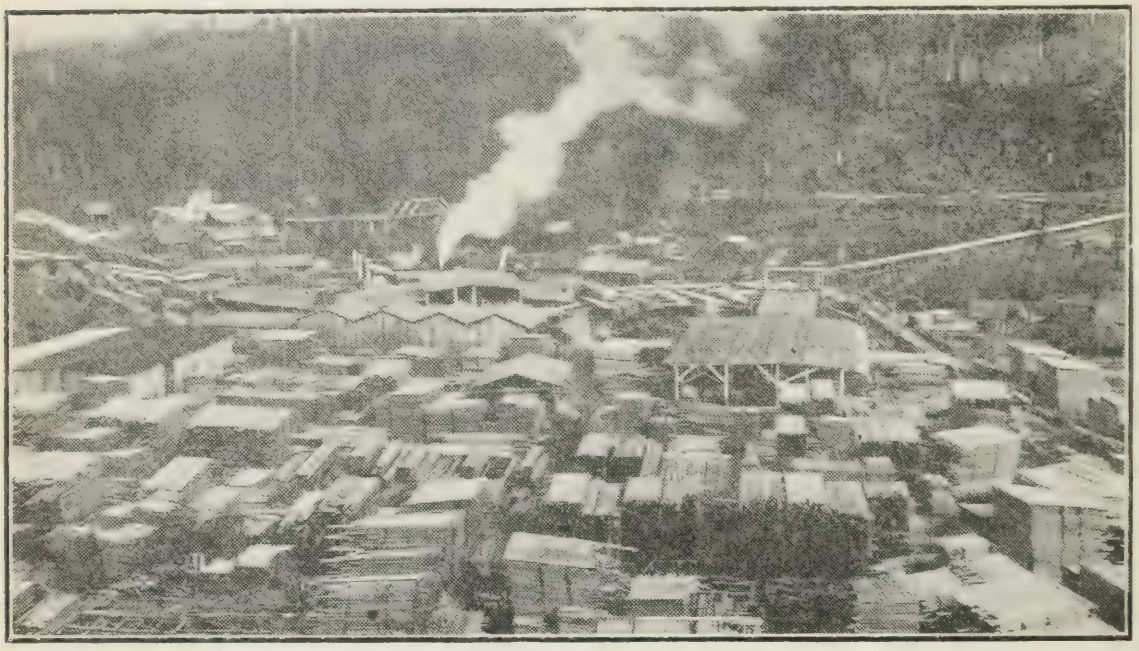

Preston Mill Co.'s brädgård m. m.

ligt bortrensad längs alla kuststräckor, floder och jernvägslinier, och den, som nu vill finna storskog, måste begifva sig rätt långt bort från vatten och jernväg. De bästa, värdefullaste skogsområden befinna sig bland Cascade-bergens lägre förgreningar, de s. k. "foothills", samt mellan Stilla hafvet och Olympiska bergen. I Cascade-bergen finnes ännu mycket skogsland, som icke ens blifvit uppmätt eller kartlagdt. I Black Hill-området i Mason co. finnes ett stort skogsområde, som sträcker sig upp på bergen samt på deras vestra sida ända ut till hafvet. Likaledes finnas stora sträckor af orörd skog i Skagit co. och bland bergssluttningarne i Cowlitz, Chehalis, Lewis och Pacific counties. Clallam co. är ett af de skogrikaste i staten. Timmerförrådet i Clallam och Jefferson counties

anslås till öfver 46,000 millioner fot. Chehalis co. har 27,600 millioner fot och Mason co. 7,000 millioner.

Det allmännast förekommande skogsträdet är den s. k. Oregon- eller Douglas-granen, i vanliga folkspråket bekant under namnen röd, gul och hvit gran, — alla varieteter af samma träd. Oregon-granen (Abies Douglasii) är ett bland de ståtligaste af alla skogsträd på jorden. Den når en höjd af 200 till 250 fot och stundom deröfver samt mäter från 2 och 3 ända till 8 och 10 fot i diameter. Stammen är rak som en pil

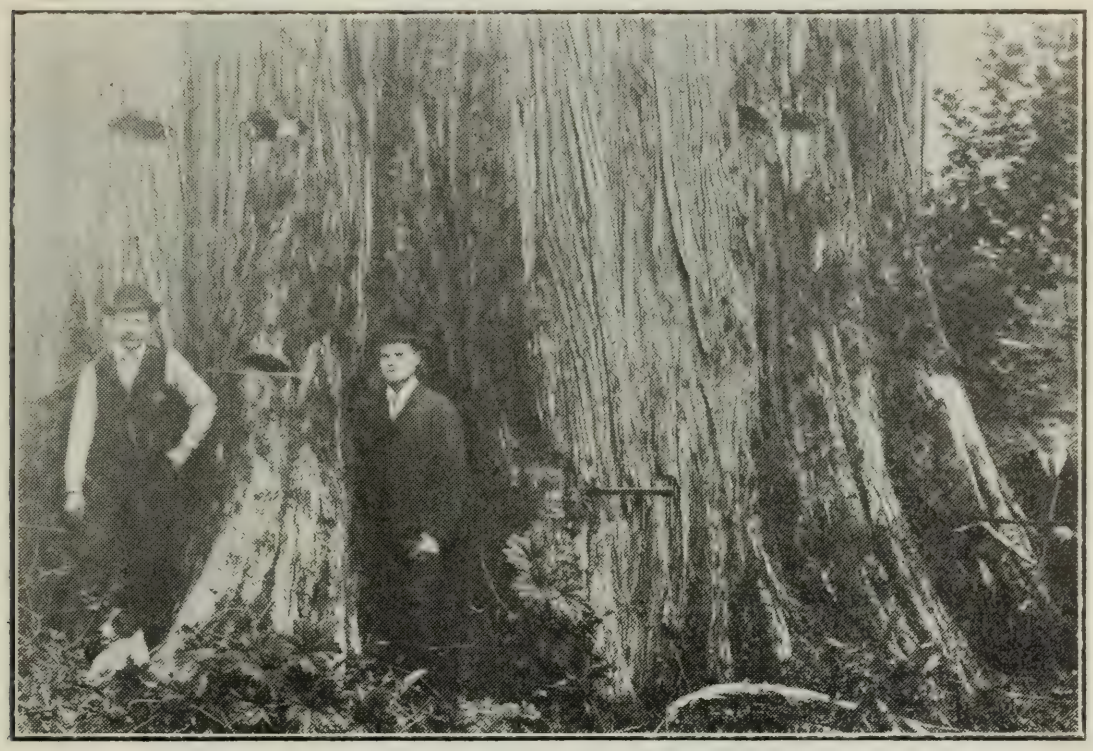

Cederstubbe i vestra Wash. mätande öfver 18 fot i genomskärning.

och vanligen fri från grenar till en höjd af 80 eller 100 fot. Gula granen är den vackraste och värdefullaste varieteten, röda granen den allmännaste. Oregon-granens virke är oöfverträffligt för alla ändamål, der styrka, varaktighet och längd äro nödvändiga vilkor, såsom t. ex. vid skeppsbygge m. m.

Ett annat värderikt träd är cedern, som stundom når väldiga dimensioner, ehuru den i höjd ej kan täfla med granen. Man träffar ej sällan cedrar, som mäta 8—10 fot i diameter ett par fot från marken. Sex mil från Oakville, Chehalis co.,

nära en mr Lemmons farm qvarstår efter en skogseld en cederstubbe, som är omkring 50 fot hög och 87 fot i omkrets 1 fot från marken. 1½ fot högre upp mäter den 73 och 6 fot öfver marken nära 55 fot i omkrets. Denna stubbe är en qvarlefva af det största cederträd, som hittills påträffats någonstädes,

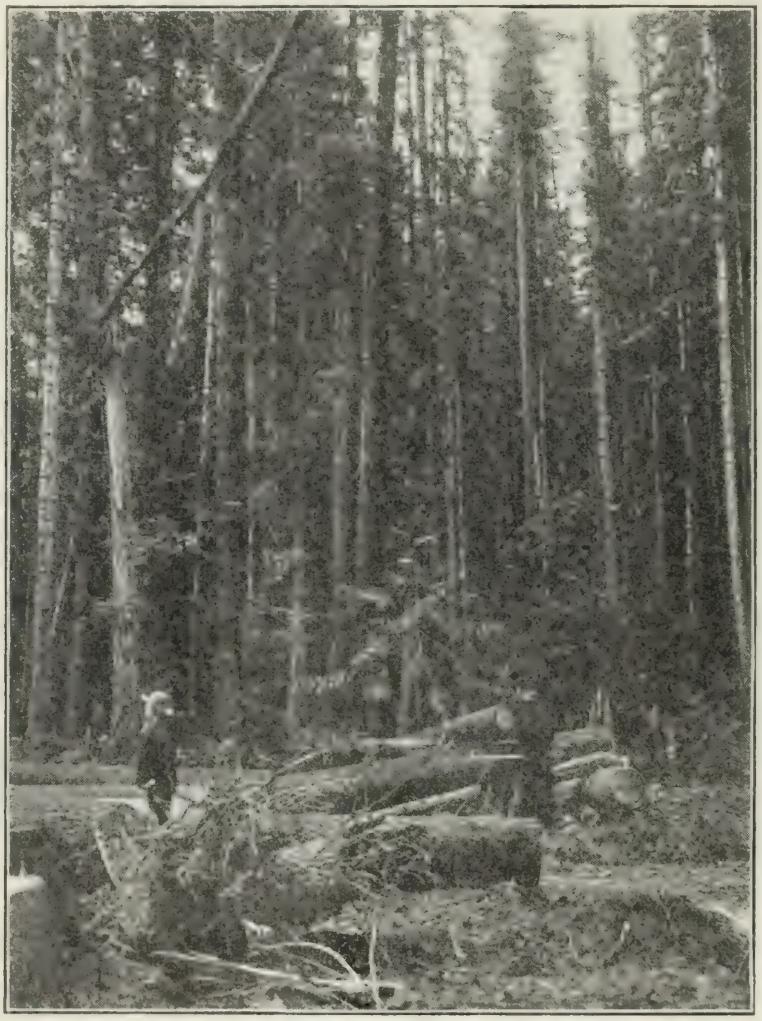

Skog (gul tall) i trakten af Spokane.

och den står som ett minnesmärke från forna tider, fullkomligt ensam i sitt slag, enär ingenting i hela trakten antyder, att der funnits något annat träd af dylika proportioner.

Den qvarvarande granskogen i Washington beräknas innehålla 120,000 millioner och cederskogen 25,000 millioner fot

virke. Andra barrträdsarter äro spruce, hemlock och gul tall (yellow pine). Det förstnämda trädslaget användes hufvudsakligen vid förfärdigandet af lådor, der det är af vigt att ha luktfritt virke. Hemlocken är värdefull på grund af den garfsyra, dess bark innehåller. Det finnes qvar ungefär lika mycket hemlock som ceder, men blott hälften så mycket spruce. Det förnämsta trädet i östra Washington är gula tallen (yellow pine), som der ersätter både gran och ceder, och hvaraf öfver 10,000 millioner fot finnas qvar.

Bland löfträd förtjena omnämnas: Lönnen med sina stora, breda blad; det knutiga vildäple (crabapple) och det smärta vildkörsbärsträdet med sina små, gulbleka löf; ask, ek af

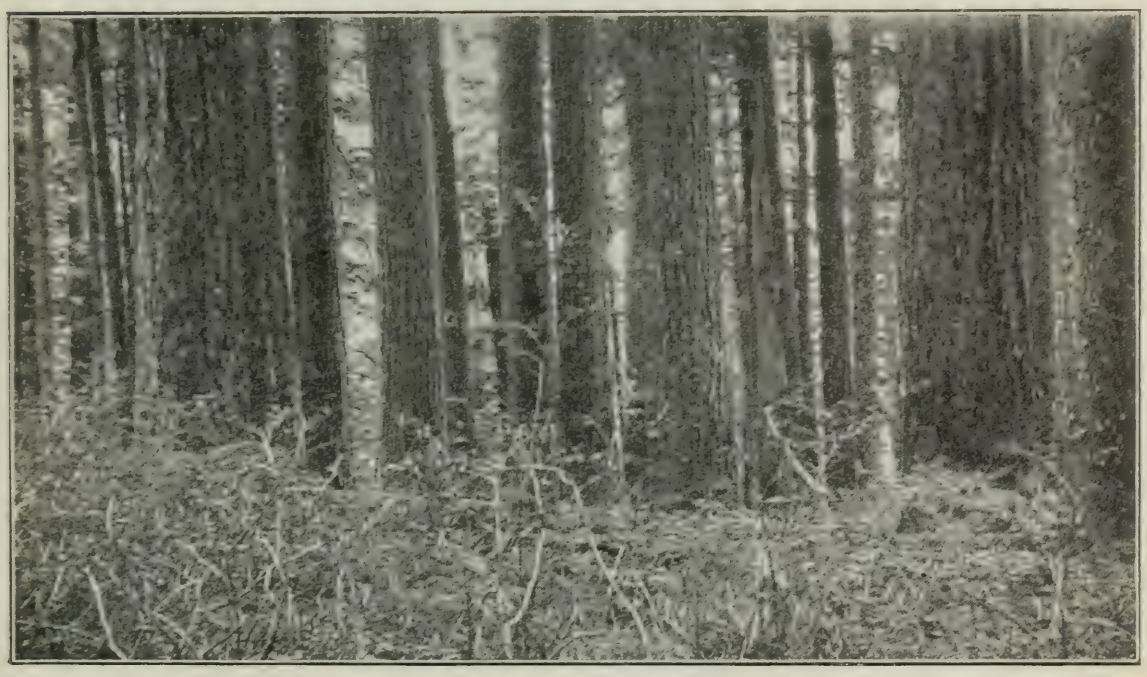

Granskog i Whatcom county.

flera arter, alm, asp, pil m. fl. Ranklönnen (vine maple) är ett mycket allmänt träd öfverallt i skogarne. Den skjuter sin högst några få tum tjocka stam i stora, bugtiga knippen till en längd af 20—30 fot. Hassel af väldiga dimensioner förekommer allestädes utom i träsk, och "service"-bärbusken påträffas här och der i skogarne. Dess utseende påminner något om ranklönnen, i det den liksom denna växer i tjocka knippen. Men bladen äro icke alls lika ranklönnens. "Service"-bären

äro stora, blåsvarta, söta till smaken och användas i pastejer o. d. Björnen är en stor vän af dem. "Poison ivy" eller giftrankan är en ända till 75 fot lång slingerväxt, som man emellanåt finner i skogen, der den klänger sig uppåt stammen och grenarne af någon gran. Det påstås, att den vid beröring kan framkalla körtelsvulster o. d. Ett mycket vackert träd är dogwood-trädet. Det blommar två gånger hvarje år och har stora, hvita blommor. På hösten antaga dess blad alla regnbågens färger, och blommorna efterträdas af en mängd bronsfärgade bär. Af buskar finnas många slag. De vackraste bland dem, som aldrig fälla sina löf, äro sallalbusken och Oregon-drufvan. De stå lika gröna året om och ha stora, glänsande blad. Bland alla vilda blomster är rhododendron, som förekommer i ymnighet på kusten, det kanske vackraste. Azalea, syren, spirea eller "arrow-wood", den sistnämda i 6 olika arter, vilda rosor m. fl. äro Washingtons förnämsta vilda blomsterbuskar. Skogarne i vestra Washington förete en märkbar skillnad från österns och söderns bl. a. deri, att marken i de förra är bevuxen med gräs och örter, af hvilka många äro gröna hela året om. På sina ställen, der jordmånen är mindre lämplig, kan man finna temligen öppna platser i skogen, å hvilka träden äro mindre till växten och inga buskar eller kullfallna träd hindra utsigten på en sträcka af flera hundra fot. Men i regel är utrymmet mellan träden uppfyldt af ett obeskrifligt virrvarr utaf kullfallna träd, afbrutna grenar m. m., öfver hvilka björnbärsrankor slingra sig, och mellan hvilka ogenomskådliga snår af buskar och löfträd stänga all utsigt. Under och mellan dessa snår och stockar skjuta gräs och små växter upp öfver mossa och vissnade löf och barr, hvarhelst någon öppning finnes. Bland buskarne finnas flera, som ha ätbara bär, såsom vilda hallon, laxbär (salmon berries), till smaken påminnande om hallon; björnbär; smultron; blå och röda "huckle"-bär (de förra påminnande om blåbär, de senare om lingon).

Granarne stå ofta ganska tätt tillsamman (på en plats i Clarke co. räknades nära 160 på en acre), och der så är förhållandet, är stammen, såsom förut nämdt, fri från grenar till en betydlig höjd. Men emellanåt finner man platser, der jätteträden — detta är då vanligtvis gula granen — stå temligen enstaka, och i så fall skjuta stundom väldiga grenar ut från stammen så lågt som 8 eller 10 fot från marken. I betraktande af skogens beskaffenhet, trädens storlek, väderleksförhållandena m. m. är det lätt att inse, att de vid skogsafverkningen

använda metoderna måste skilja sig från de i öststaterna brukliga. En vanlig granskog i Washington skulle, om träden afsågades 100 fot öfver marken, gifva flera och bättre stockar än en skog i Michigan och Wisconsin, der träden afsågades nere vid marken. Hur skillnaden ter sig för en besökande från östern, framgår af den berättelse, som W. H. Ruffner, en erfaren och berest skogsman från Virginia, offentliggjorde för en del år sedan om ett besök i Washington. På tal om skogarne i Snoqualmiedalen skref han: "Hela vägen till kolgrufvorna på Snoqualmie-berget färdades jag genom den tätaste skog med de största träd jag någonsin sett. — — — Jag har besökt de berömda furuskogarne i Georgia, Alabama och Mississippi. Jag har färdats 100 mil genom den bekanta, underbara skogen på Yazoodeltat, hvarest det föreföll mig, som om naturen utt-

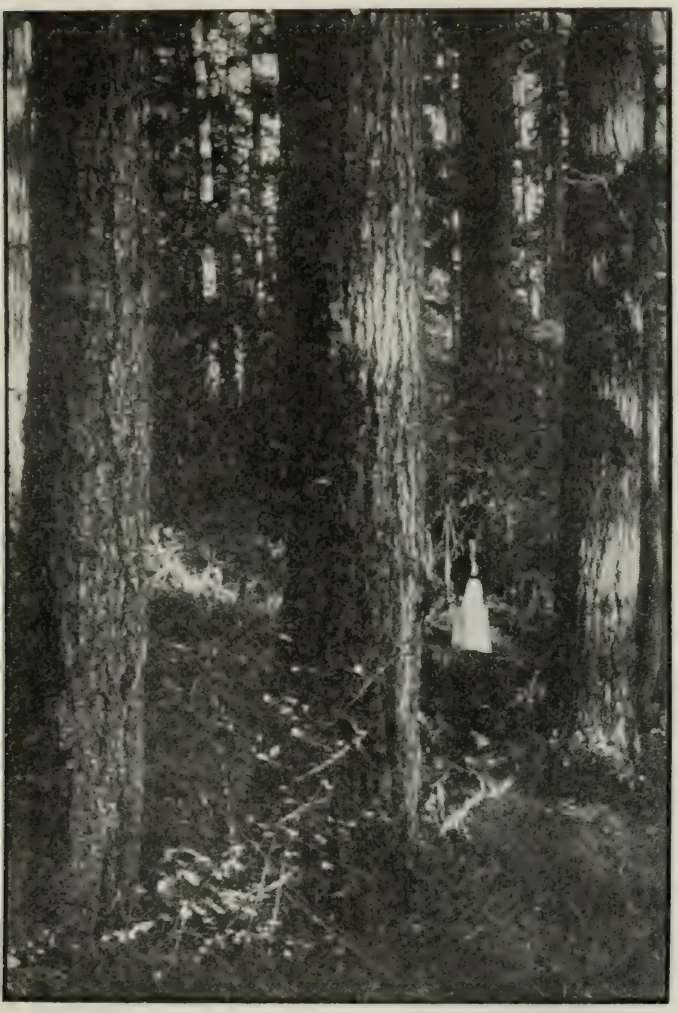

Granskog i Cowlitz county.
Fotografi tagen af E. Skarstedt.

ömt sina sista krafter, för att kunna helt och hållet betäcka marken med väldiga och höga träd; men här i Snoqualmiedalen färdades jag genom skogar, hvilka i fråga om storlek, höjd och täthet lika mycket öfverträffade skogarne i Yazooområdet, som de sistnämda öfverträffade alla andra skogar

jag någonsin förut sett. — — — Jag fann den största svårigheten i att göra en riktig beräkning af antalet träd pr acre. Jag kan blott säga, att jag aldrig sett så många och aldrig heller ansett det möjligt, att ett så stort antal stora träd kunde ega bestånd på en acre's utrymme. Det var ej ovanligt att se flera träd af 6—8 fots diameter stå inom 10 fot från hvarandra. Jag visste naturligtvis, att i California och annorstädes finnas enstaka träd, som äro större än något enskildt träd här, men jag visste icke, förr än jag kom till Washington, att sådana skogar som dessa funnos på jorden."

Ensamstående gul gran i Clark co.
Fotografi tagen af E. Skarstedt.

Vi skola nu i korhet söka beskrifva, huru vid skogsafverkning tillgår. För att kunna förse sågverken med timmer, anläggas s. k. skogsläger (logging camps) af män, hvilka fälla träden, såga dem i lämpliga längder (vanligen 20—32 fot) och forsla dem till något vattendrag eller jernväg för vidare befordran till sågverket. Skogslägret anlägges midt inne i tjocka skogen på platser, der tillräckligt antal qvistfria träd finnes. Yxmännen (de, hvilkas uppgift är att hugga ner träden) arbeta två och två. Först hugges ett hak på ena sidan af stammen, 6 eller 8 tum djupt. Sedan sågar man å motsatta sidan litet högre upp. Trädet faller då åt den sida, der haket huggits. Skulle trädet visa benägenhet att falla åt något annat

håll, slås trä- eller stålkilar in i sågskåran, tills trädets tyngdpunkt tvingas öfver åt det rätta hållet. Men för att kunna handskas så med skogens jättar fordras stor öfning och skicklighet, och under alla omständigheter är det ett riskabelt göromål. Mången skogsman har blifvit krossad till döds af ett fallande träd eller af någon lössliten gren från detsamma. Stundom gör trädet i sitt fall ett ryck bakåt och stöter ihjel hvar och en, som ej hunnit springa tillräckligt långt undan dess farliga närhet. Emellertid är det ett af de mest storartade skådespel att se ett sådant träd falla. Först knakar det i stammen, derpå börjar toppen vaja och hela trädet svigta, hvarefter det lutar öfver åt ett visst håll och faller, beskrifvande en lång cirkel i luften, i början sakta, sedan allt fortare, tills det, omhvirfladt af afbrutna grenar, krossande allt, som kommer i dess väg, och ofta i fallet afbrytande något närstående träd, med ett bedöfvande brak och ett dunder snarlikt åskans störtar till marken, som skälfver under kolossens fall. Ekot mångdubblar dundret och fortplantar ljudet deraf stundom milsvidt, och åskådaren erfar en ofrivillig rysning.

För att undvika att genomsåga stammens bredaste och segaste del vid marken, bruka yxmännen hugga flera tum djupa skåror högt uppe i stammen och i dem insticka elastiska brädstycken med jernbeslagen ända. På dessa taga de sedan plats, och genom männens tyngd tvingas brädstyckena fast i sina platser. Ofta ser man två män stå midt emot hvarandra 8 eller 10 fot öfver marken på dylika brädstycken och sågande af hjertans lust. I följd af detta tillvägagående äro de qvarstående stubbarne vanligen 8—12 fot höga. De sågar, som begagnas, äro 7—12 fot långa. Sedan trädet är fäldt, såga andra upp det i de erforderliga längderna, hvarvid hvarje såg föres af blott en man. Andra åter äro sysselsatta med att hugga väg genom skogen eller att skala den 3—6 tum tjocka barken af de fällda träden. Förr drogos stockarne ut till vägen med tillhjelp af oxar eller hästar. Numera användas ångmaskiner, som medelst långa kablar hala fram stockarne. Olika slags vägar användas för deras vidare befordran till sågverket. Nu för tiden, då skogshandteringen nästan utan undantag bedrifves i stor skala af personer eller bolag, som insätta betydande kapital i företaget, anläggas ganska ofta riktiga jernvägar genom skogen, och stockarne lastas på jernvägsvagnar och dragas i väg af ett lokomotiv. När ett vattendrag anlitas för stockarnes vidare befordran, hyres särskildt folk att passa på dem och hindra dem vid flytandet utför ström-

Skogsläger i Clark co. — Fotografi tagen af E. Skarstedt.

Timmerstock och ångmaskin med kabel i ett nutida skogsläger i Kitsap county. — Alla personerna på fotografin äro svenskar.

men från att packa sig tillsamman, hvilket eljest lätt händer vid utskjutande uddar eller vid krökningar i vattendraget. Sommaren är den bästa tiden för skogsafverkning. Arbetet försvåras under vintern af den myckna vätan och markens slippriga beskaffenhet. Dock utgör genomsnittsantalet arbetsdagar i skogslägren 230 pr år. Arbetsdagen utgör i de flesta fall 9 timmar. I vestra Washington äro mellan 10 och 15 millioner dollars nedlagda i skogslägren och deras utrustning. Ingen industri i Washington har tagit ett så stort steg framåt under de senaste åren som skogsafverkningen. Ingen annan industri kan mäta sig med den i betydelse. Då värdet af statens samtliga jordbruksprodukter år 1905 utgjorde något öfver 46 millioner dollars och grufvor och fiskerier producerade 11 mill. dollars, uppgick värdet af timmerproduktionen samma år till nära 80 mill. dollars. Washington producerade år 1906 10 procent af allt virke och 65 procent af alla takspån, som producerades i Förenta Staterna. År 1906 utskeppades från Washington 110,000 jernvägsvagnslaster virke och takspån. Nära hälften så mycket uppbrännes årligen såsom afskrap i skogslägren och sågverken. Oregon-granens virke är kändt och uppskattadt öfver allt. I flera afseenden öfverträffar det alla andra trädarter, särskildt i fråga om skeppsbygge, som fordrar långt, rakt och segt virke. Som prof på hvad i den vägen kan åstadkommas, anföres ett exempel från sågverket i Skomakawa vid Columbia-floden, hvilket vid ett tillfälle levererade till en ångbåtsbyggare en 156 fot lång stock, som var 4½ fot bred i stor- och 2 fot i lilländan och, sedan den blifvit afjemnad till 17 tum i qvadrat i ena och 19 tum i andra ändan, användes som köl på en ångbåt om 1,000 tons drägtighet. Några dagar efter fällandet af detta träd forslades till samma sågverk en timmerflotte, i hvilken hvarje stock var öfver 70 fot lång och mätte öfver 30 tum i lilländan. Ett sågverk i Bellingham försåg en mudderpråm med en bjelke, som var 90 fot lång, och på hvilken hvarje sida var 40 tum bred. Samma sågverk har handterat stockar af 125 fots längd och stockar, som mätt öfver 8 fot i genomskärning i lilländan. Enligt låg beräkning lemnar hvarje acre skog i vestra Washington i medeltal 50,000 fot virke och, der skogen är tät och gammal, ofta från 100,000 till 250,000 fot och t. o. m. deröfver. Träd ha fällts, som ensamma innehållit 30—35,000 fot. Det är följaktligen icke att undra öfver, att skogsland i Washington — samma slags land, som förut skattats så lågt, att nybyggare kunnat köpa det för en spottstyfver eller t. o. m. få det

för intet, för att sedan i fåvitskhet slita ut sig på att nedhugga och uppbränna skogen, ofta nedläggande arbete, värdt flera hundra dollars, för att rödja en enda acre, som efter rödjningen blifvit värd på sin höjd 20 eller 25 dollars för jordbruksändamål — det är, säger jag, i betraktande af ofvan anförda exempel på timrets beskaffenhet, ej att undra öfver, att skogsland i Washington på senare tider blifvit så eftersökt och uppköpt af stora timmerbolag, att det numera är så godt som omöjligt att få köpa ett stycke godt skogsland här ute till något rimligt pris.

KAPITEL 7.

Jordbruksförhållanden i vestra Washington.

Af den förut lemnade beskrifningen öfver området mellan Cascade-bergen och hafvet framgår, att denna del af staten Washington strängt taget icke gerna kan betraktas som ett jordbruksdistrikt. Backigt, ojemnt och tätt skogbevuxet, som det från början var, utöfvade det ingen särdeles dragningskraft på de första invandrareskarorna från östern, hvilka i stället föredrogo att slå sig ned i den mera öppna och lättodlade Willamette-dalen i Oregon. Det var först längre fram, som nybyggare inträngde i vestra Washington och upptäckte, att samma jord, som gifvit näring åt jätteträden, äfven var passande för odlingsväxter, sedan träden och deras rötter aflägsnats. Så småningom rödjades små täppor här och der i urskogen, och började jordbruk bedrifvas i liten skala. I floddalarne, särskildt på östra sidan om Puget Sound fann man, såsom förut omtalats, jord af sällsynt bördighet, och i dylika trakter ha sedermera uppvuxit ordentliga jordbrukssamhällen, — visserligen i omfång och utsträckning icke jemförliga med jordbruksdistrikten i prärieståterna, men i alla fall efter förhållandena på kusten rätt beaktansvärda.

Det förnämsta af dessa områden är det inom Skagit co. belägna, hvarest omkring 200,000 acres af lågland, som förut regelbundet vid flodtid öfverspolats af Puget Sounds vatten, medelst vallbyggnader räddats åt jordbruket och i sjelfva verket utgöra ett af de bördigaste områden i verlden, ehuru ännu endast 40,000 acres deraf bragts under plogen. Andra bördiga floddalar äro White River, Puyallup, Snohomish, Nooksack m. fl. King county har ungefär lika mycket odlad jord som Skagit co. Dernäst komma i ordning Clark co. med 38,-

000 acres, Whatcom co. med 33,000, Cowlitz co. med 27,000, Lewis co. med 24,000, Pierce co. med 22,500, Snohomish co. med 20,000 acres i odling. De öfriga counties i vestra Washington ha endast några få tusen acres af odlad jord hvartdera. Inalles äro i hela vestra Washington omkring 300,000 acres i odling, hvilket är mindre än 2 procent af landets ytinnehåll, då vestra Washington innehåller öfver 24,820 qvadratmil eller öfver 15,885,000 acres. Den, som känner något till förhållandena, vet, att det i alla fall är ett jättearbete, som blifvit nedlagdt, innan detta, till synes obetydliga, resultat åstadkommits.

Att förvandla skogsland till jordbruksland är alltid och allestädes ett hårdt arbete. Men det är icke **lika** hårdt öfverallt. Så mycket beror på skogens beskaffenhet, och i vestra Washington är den, såsom förut påpekats, vildare och väldigare än annorstädes. Den, som icke med egna ögon skådat det gräsliga kaos af buskar, kullfallna stammar, uppryckta rötter, träd och snår, som förekommer der Oregon-granen höjer sin resliga gestalt midt i fövirringen, kan dock fatta, att dess undanrödjande måste vara ett Herkules-arbete.

Likväl ser man ej sällan i tidningskorrespondenser och landannonser sådana påståenden, som att en man kan rödja flera acres skogsland på ett år, o. s. v. Man kan nog på sina ställen påträffa smärre områden, bevuxna med så gles skog eller endast med buskar, att några acres deraf skulle kunna på ett år förvandlas till åker; men dessa öppningar äro så sällsynta, att de ingalunda kunna komma med i beräkningen, då man talar om skogslandet i allmänhet. De tusentals "backwoodsmen", som användt halfva sin tid eller mera och i åratal nekat sig mången gång äfven det nödvändigaste, för att kunna reda sig ett litet hem i urskogen, le ett ömkans löje öfver dem, som af en eller annan orsak känna sig manade att medelst blomstermålningar söka "göra en jemnan stig" för blifvande nybyggare, och beklaga dem, som låta narra sig af blomstermålningarne.

Vi antaga, att en man slår sig ned i skogen för att rödja en farm. Sedan han fått upp en koja åt sig, blir hans första arbete att fälla träden. Att ensam hugga ned dem, ett efter ett annat, kan naturligtvis icke komma i fråga, enär många träd äro sådana, att äfven en så att säga med yxan i hand uppfödd karl ej skulle hinna fälla två om dagen. Det vore således ett evighetsgöra, ty när träden äro fällda, är blott en liten del af arbetet undangjord. Deremot kunna två raska karlar tillsamman såga ned flera träd om dagen. Men är man

ensam, använder man hellre borrnings- och bränningsmetoden. Man borrar nära marken ett hål vågrätt in i stammen och ett stycke ofvanom detta, med ett bredare borr, ett annat hål, som går snedt ned mot det förra och träffar det i 30 eller 40 graders vinkel. Det fordras någon öfning att kunna sigta och borra rätt.

Innan man börjar borrningen, har man gjort upp en eld på marken och deri kastat grenar och qvistar af något "hårdt" trädslag, sådant som efterlemnar glöder. Några glöder släppas ned genom det öfre hålet och uppfriskas med tillhjelp af

Nybyggarekoja i Clark co. — Fotografi tagen af E. Skarstedt.

en blåsbälg. Det börjar nu brinna inne i trädet. Hålens anordning framkallar drag liksom i en skorsten; och om man har tur, förtär elden trädets innanmäte, tills stammen är genombrunnen framtill, och endast en tunn skorpa under barken qvarstår å andra sidan, hvarefter trädet brakar omkull. I de flesta fall slocknar dock elden, när stammen är till hälften eller två tredjedelar genombränd. Men äfven i så fall är ju mycket vunnet, och trädet kan lättare fällas. En öfvad karl kan borra och antända 20—30 träd om dagen och äfven någorlunda rätt bestämma riktningen af deras fall genom att borra hålen på den sidan, åt hvilken han vill, att trädet skall

falla. Vi antaga, att nybyggaren sålunda fällt alla träden på ett område af t. ex. 10 acres. Träden ligga i ett obeskrifligt virrvarr. Ett jordstycke i detta skick kallas en "slashing." Nästa arbete blir nu att uppbränna träden. Det tillgår så, att man först afhugger den ofta flera tum tjocka barken, hvilken, när den ligger på marken, utgör ett ypperligt upphettningsämne och betydligt underlättar stammens förbränning. Derpå borrar man i hvarje stam en rad dubbla hål, det ena vågrätt in i stammen från sidan, det andra lodrätt från stammens öfversida ned mot det förra, hvarefter hålen antändas, alldeles som när träden stodo upprätt. Det går emellertid lättare att borra i ett liggande träd, och en skicklig man kan borra öfver 100 hål om dagen. Genom elden sönderdelas stammen i kortare längder (afståndet mellan hålen är ungefär 8 fot), och dessa sammanföras med tillhjelp af hästar, oxar och jernkedjor och uppstaplas i högar kring trädrötterna samt antändas ånyo. En stor del förvandlas härigenom till aska, men mycket qvarligger dock oskadadt. Detta sammanföres ånyo och antändes, och så fortfares, tills intet återstår af träden utom rötterna och stubbarne. Att arbeta i en "slashing" är icke den allra snyggaste sysselsättning. Arbetarne bli af kol och rök svarta som sotare från hufvud till fotabjäll; och som detta arbete företages under den torraste och varmaste delen af året, blir man både svett och svart.

För att undanrödja stubbarne, som stå qvar sedan "slashingen" blifvit bränd, användas flera metoder. Den billigaste består i att spränga sönder dem med krut eller dynamit, hugga af rötterna, gräfva upp stubbarne och sedan bränna upp dem. En annan metod är att hugga af rötterna och draga upp stubben med tillhjelp af ett slags maskiner, kallade "stump-pullers" (stubb-brytare), och derefter uppbränna den. Först sedan alla stubbarne på så sätt blifvit aflägsnade, är jorden rödjad. Men hur lång tid har detta tagit, och hvad har det kostat? Om man hör sig för, skall man finna, att farmare, hvilka sålunda rödjat större eller mindre jordstycken, ha i medeltal hunnit med en acre om året. Dock är det endast sällan man får se något större fält, som är riktigt rödjadt. I de flesta fall lemnas stubbarne qvar i jorden tills vidare, och i askan mellan dem sås, utan plöjning eller harfning, timotej eller klöfver, som också kommer upp och lemnar ett godt boskapsbete under några år, hvarefter odlaren efterhand under årens lopp uppgräfver rötter och stubbar och bränner dem, tills jorden ändtligen erbjuder en någorlunda stubbfri åker,

som kan plöjas och förvandlas i äng eller åker. Något land måste dock alltid redan i början rödjas någorlunda rent till hövall, grönsaksträdgård m. m.

På detta sätt ha tusentals nybyggare gått till väga, för att reda sig hem i tjocka skogen, och en alldeles otrolig mängd dyrbar skog totalt gagnlöst förstörts. Det drog ju länge om, innan kommunikationerna blefvo sådana, att skogen kunde afverkas och afyttras. Skogen ansågs outtömlig och så godt som värdelös. Nu har man fått se på annat. Skogen har blifvit eftersökt och kommit i värde, och många nybyggare inse nu, att de skulle gjort större vinst och sluppit mycket onö-

Försigkommet nybygge i Cowlitz co. — Fotografi tagen af E. Skarstedt

digt arbete, om de lemnat sin skog i fred. En gammal farmare, som på fiske förtjenat ihop stora summor och nedlagt dem på sin skogsfarm sade, sedan han hållit på med rödjning och farmning i 25 år, att om han lemnat skogen orörd, han nu kunnat sälja den för mer än allt, hvad farmen under alla åren inbragt, och ändå kunnat ha qvar de pengar, han insatt i farmen. Det torde också nu mera tillhöra undantagen, att nybyggare på ofvan beskrifna sätt förstöra landets förnämsta rikedom. De, som nu slå sig ned på skogsland, göra det med beräkning att förtjena pengar på skogen; och de, som ämna bryta bygd för farmning, köpa i allmänhet s. k. "logged-off

land", d. v. s. jord, hvars skog redan afyttrats till något sågverks- eller timmerbolag, och hvarpå endast stubbarne och de afsågade trädtopparne finnas qvar. Sådan jord rödjas ofta med tillhjelp af ångmaskin och kablar. Sedan stubbarne söndersprängts med dynamit, låter man ångmaskinen sammanföra de olika styckena och uppstapla dem tillsamman med rötter och trädtoppar, qvarliggande grenar m. m. i en eller flera högar, hvilka, sedan de lemnats öfver sommaren att torka, uppbrännas. Från några få acres kunna på så vis åstadkommas riktiga jättepyramider af bränsle, — 40 till 60 fot höga och lika breda vid basen. Sedan de torkat, tuttar egaren eld på dem någon qväll. Följande morgon finnes endast en askhög qvar samt ett eller annat rotstycke m. m., som elden ej fått bugt med. Alla sådana qvarlefvor sammanföras ånyo och antändas. Detta är det billigaste sättet att rödja stubbland eller s. k. "logged-off land." Med en maskin, af 70 hästkrafters styrka och vägande 14 tons rödjade en mr Murphy nära Arlington i Snohomish co. på 11 dagar med tillhjelp af 8 arbetare 8 acres stubbland för en kostnad af $253 eller $41 pr acre. I Skagit co., der denna rödjningsmetod användts mer än i något annat county, har man funnit, att äfven de svåraste stubbfält, sådana som det med gammaldags metoder skulle kosta $200—$350 pr acre att rödja, kunna rödjas med ångmaskin och kablar för $100 pr acre. En uppsättning af de nödiga redskapen, ångmaskin, 1,600 fots stålkabel m. m., lär kosta omkring $2,000.

Det kan med fog frågas, om det betalar sig att nedlägga så mycket arbete och kostnad på rödjandet af skogsland. I floddalarne, der jorden är bördig, och der skogen är öfvervägande löfskog med jemförelsevis få granar spridda bland dem, betalar rödjningen sig; men på backar och i afkrokar, med sämre jordmån och tät granskog, lönar det sig icke att rödja skogsland, för så vidt man icke, i likhet med bruket bland backwoodsmännen, räknar sin tid och sitt arbete ingenting värda. I sådana trakter kan man ofta för 25 eller 30 dollars pr acre köpa rödjad jord, som, om det derå nedlagda arbetet skulle värderas efter i städerna gällande arbetslöner, borde vara värd flera hundra dollars. Den enda ersättning, som sådana odlare få för sin möda, består i att de ega ett hem och ej behöfva stå under någon annans kommando. Det är ju också ganska möjligt, att många af dem ej skulle vunnit mer eller ens så mycket, om de slagit sig på något annat värf, som medfört större kontanta inkomster, men också frestelsen till större utgifter.

I floddalarne eller nära städer och kommunikationsleder fås land icke till sådana priser. Der kostar odlad jord mycket mer, stundom 150 dollars eller mer pr acre, ja t. o. m. så mycket, att det kan bli fråga om, huruvida det lönar sig att bedrifva jordbruk på den. En farms **verkliga** värde måste ju naturligtvis bero på afkastningens värde. Sålunda måste alltid jord, som egnas åt grönsaks- eller fruktodling, vara värd betydligt mer än den, som endast alstrar säd, gräs o. d., om den ligger så till, att produkterna kunna billigt forslas till marknaden. Men den ringa tillgången på odlad jord i vestra Washington och svårigheterna att rödja den oodlade jorden göra, att värdet i allmänhet är jemförelsevis högt och icke alltid står i rimligt förhållande till afkastningen. Under alla omstän-

Gammal farm på godt bottenland i skogsbygden.
Fotografi tagen af E. Skarstedt.

digheter är det likväl, om man "så hafva kan", ofantligt mycket billigare att köpa en plats, som åtminstone är delvis rödjad, än att slå sig ned på vildt skogsland, äfven om det fås för intet. Man bör akta sig för att slå sig ned i en trakt, som härjats af skogseld. Det påstås nämligen och synes ej osannolikt, att den ofantliga hetta, som stora skogseldar utveckla, skadar jordmånen, så att den blir mindre bördig än sådan, på hvilken man borttagit grön, frisk skog.

Sällan förekommer det, att någon, som är i besittning af större kapital, köper oodlad jord och rödjar den, hellre än att

köpa en ordentlig farm. Någon gång händer det dock. Så omtalade för en del år sedan en farmtidning ett par exempel, hvilka här anföras för att visa, hur kostnader och resultat kunna ställa sig under mera gynsamma omständigheter. En viss Knott köpte 50 acres skogsland. Skogen bestod af granar, — somliga unga träd af en buskes storlek, andra gamla träd af 4 fots diameter. För bortsprängandet af stubbarne användes 3 tons (6,000 lbs.) dynamit. På 2 acres var skogen tätare och svårare att bortrödja än på återstoden af det nämda området. Der kostade rödjandet $450 pr acre eller inalles $900. Kostnaden för rödjandet af de öfriga 48 acres uppgick till något öfver $4,000. Hvilket således gör för hela jordbiten i genomsnitt $100 pr acre. En del af den rödjade jorden besåddes med majs och gaf riklig afkastning. På en annan del, som blifvit gödslad, skördade Knott 400 bushels potatis pr acre. En annan, John Mock, rödjade 34 acres för en kostnad af $44 pr acre och 5 acres för $83 pr acre. Mock gick så tillväga, att han först fällde alla de stora träden och sågade dem till ved, som han körde bort från platsen och sålde. Alla de smärre träden samt buskarne nedhöggos derefter och uppbrändes. Men endast på 5 acres, nämligen de som kostade $83 pr acre att rödja, blefvo äfven stubbar och rötter aflägsnade. På resten (34 acres) såddes klöfver i askan, och först 4 eller 5 år derefter, när stubbar och rötter till en stor del multnat, borttogos de, och jorden sattes i skick att plöjas. En del af detta land afkastade, med föga eller ingen gödning, 200 bushels potatis pr acre. Om dessa män icke haft kapital till sitt förfogande, och om de icke råkat få så pass gles skog som den det här uppenbarligen är fråga om, hade de icke på en lifstid kunnat uträtta, hvad de nu på några få år genomdrefvo. Utan öfverdrift kan sägas, att den, som **utan medel** slår sig ned på vildt skogsland, för att derå reda sig ett hem och uppodla en farm, inlåter sig på ett lifstidsarbete, och om han efter tre eller fyra års hårdt slit lyckats få lika många acres under odling och dessutom genom arbete på annat håll förtjenat sitt och sin familjs uppehälle, så har han gjort det bra. Sedan han fått 15 eller 20 acres rödjade, upptages största delen af hans tid med att sköta detta jordstycke, hålla stängslen i godt stånd, hindra buskskogen från att växa upp igen på rödjningen, passa kreaturen och grödan samt ombestyra alla de andra otaliga göromålen, som te sig å en nyodling. Och när han varder gammal och orkeslös, skall han finna, att han endast i **ett** fall vunnit sitt mål, — nämligen om detta varit att förvärfva sig ett eget,

tryggt och sjelfständigt hem; ty några penningar har hans möda säkerligen icke inbragt.

Detta har varit författarens rön öfverallt i skogsbygderna. Andra iakttagare, som heller icke haft någon anledning att öfverskyla eller fördölja verkligheten, ha anmärkt det samma. Så berättade i en svensk-amerikansk tidning märket E—t—n (Ellington) bl. a. följande från ett besök i ett skandinaviskt settlement i norra Washington: "Jag besökte en gammal farmare, John J., som bott derute i 17 år och hade 40 acres land. Han hade ännu skuld på farmen, och huset, som han bodde uti, var inte värdt såpass mycket som en importerad golfmatta i de feta landjobbarnas fina rum i städerna. Jag träffade en annan svensk farmare, B. Denne har nu släpat som en mulåsna i öfver 20 års tid och är nu en bruten och utsliten gammal gubbe. I stället för att ha egt farmen har han varit farmens **slaf**, alltsedan han vände första torfvan derstädes. Likväl är denna farmare en mycket arbetsam, insigtsfull och praktisk man, som vetat att göra det bästa möjliga af de resurser, hvarmed det är möjligt för en skogsfarmare att röra sig. Nu på ålderns sena höst, och efter att ha släpat ut sig på sin farm, har han ändtligt hunnit så långt, att han kunnat uppföra en fin och rymlig ladugårdsbyggnad, så att grödan och kreaturen ha det bra — men stugan, som han sjelf och hans familj bebo, borde nedrifvas hvilken dag som helst och ersättas med ett beqvämt residens, värdigt en arbetsam och bildad familj — ett problem som dock ännu går öfver B—s finansiella förmåga efter ett helt lifs släp! Detta är blott ett par exempel ur högen. Öfverallt stod det till ungefär på liknande sätt. Många af nybyggarne äro gamla ungkarlar, som få framlefva sitt släpiga lif i ensamheten och ej få erfara någon verklig lifsglädje eller lyckan att ega ett verkligt hem."

Från dylika skogsfarmare till dem, som redt sina hem i någon af floddalarne eller nära någon af de större städerna, är steget stort. De första nybyggarne ha öfverallt måst genomgå svårigheter och umbäranden och arbeta mycket hårdt. Men der jordmånen varit bördig eller tillfällen till afyttrandet af grönsaker, mjölk o. d. snart erbjudit sig, der har också nybyggaren inom en jemförelsevis kort tid erhållit skälig lön för sin möda. I Skagit county finnas farmare, som räkna sina årliga inkomster i tusentals dollars, och mången trädgårdsodlare, som ej har mer än några få acres, men dessa belägna nära Seattle eller Tacoma, förtjenar på dem lika mycket, som en stor hvetefarm i östern skulle kunna inbringa.

Naturförhållandena i vestra Washington äro sådana, att man på god, rödjad jord kan producera snart sagdt hvilken farmgröda som helst. Skagit-dalens lämplighet för hafreodling är redan omnämd. 110 bushels och deröfver pr acre äro ingenting sällsynt. Äfven på andra ställen växer hafre med samma kraft. John Peterson i Ferndale, långt uppe i Whatcom co., skördade 1907 från 60 acres 6,600 bushels, eller 106 tons hafre, som beräknades gifva honom omkring $35 pr acre i nettovinst. I Snohomish co. räknas medelgrödan af hafre

Farm i White River-dalen mellan Seattle och Tacoma.
Tillhörig John Nelson. — Fotografi tagen af E. Skarstedt.

till mellan 90 och 100 bushels pr acre. Hvete ger der 20 till 50, korn 40 till 80 bushels. På grund af det fuktiga klimatet blir hvetet ej så lämpligt för tillverkning af mjöl som hvete från torrare områden; men till hönsfoder duger det alltid. Råg odlas med god framgång och växer i medeltal 4—4½ fot hög och i undantagsfall ända till 6 fot, men användes i allmänhet endast till bete åt kreaturen under senhösten och vintern. Majs mognar icke, men odlas på många ställen till grönfoder och på mjölkfarmar i de varmare trakterna (såsom Clark co. och i White River-dalen) till s. k. "surfoder" eller "silage."

Klöfver växer frodigt. Klimat och jordmån synas vara just de rätta för klöfverväxterna. Man får ofta se rödklöfverstånd, som äro 4 fot höga. Hvitklöfvern kommer af sig sjelf i trakterna kring Puget Sound. För kreatursbete och till hö odlas mest timotej och klöfver. På många farmar, i synnerhet i skogarne, låter man gräsvallarne bli allt för gamla. Man slår dem till hö om sommaren, låter sedan kreaturen beta dem hela hösten och åter på våren och fortfar på detta vis i en 15—20 års tid, tills gräset blifvit halft förqväfdt af ormbunkar och annat ogräs och jorden utsugen. Det rätta sättet är att omvexla så ofta som möjligt med grödorna och ej låta jorden ligga i hövall mer än högst några få år. I Skagit-dalen tager man en eller två hafregrödor och derpå ett par klöfvergrödor, hvarefter man återgår till hafren. På senare tid, sedan mjölkkondenseringsanstalter och mejerier upprättats, öfvergifva många farmare hafreodlingen och egna sig hufvudsakligen åt mjölkproducering. Få trakter äro så passande för denna gren af landthushållningen som vestra Washington med dess milda temperatur och rika tillgång på grönbete. I Skagit-dalen finnas småfarmare, som hålla ett halft dussin kor på 10 eller 15 acres, hvaraf föga mer än hälften är riktigt rödjad, och som synas reda sig bra.

Humleodling ger somliga år mycket god vinst. Det kostar från 100 till 125 dollars pr acre att få ett humlefält i godt skick. Dertill fordras torkhus och annat, hvarigenom kostnaden betydligt ökas. Det kostar ungefär 9 cents att producera ett skålpund humle. Skörden är 2—3,000 lbs. pr acre. När, som ibland händer, priset på humle är 20 eller 25 cents pr lb., blir humleodlingen ett högeligen vinstgifvande företag. Många år är dock priset så lågt, att der blir ingen vinst alls. De förnämsta humledistrikten i vestra Washington äro mellan Sumner och Orting samt i trakten af Chehalis. Humlen skördas i augusti och september och plockas i stora lådor. Skickliga plockare kunna fylla 2—3 lådor om dagen. Arbetslönen är vanligen 1 dollar pr låda. Efter plockningen torkas humlen vid eld, afkyles och packas i balar af 16 kubikfots innehåll samt vägande 185—200 lbs. stycket. Plockningen verkställes till största delen af Siwash-indianer, hvilka anses för både snyggare, flitigare och ordentligare än t. o. m. hvita arbetare. Många hvita arbetare förekomma dock äfven, och bland dem äro ej få, som lika mycket för nöjes och vederqvickelses som för inkomstens skull deltaga i humleplockningen. T. o. m. rikt folk betraktar det som en sorts sommarförlustelse att tillbrin-

ga några veckor hos humleplockarne, i hvilkas glada lekar efter slutadt dagsarbete de förmodligen deltaga med mera ifver än i sjelfva arbetet.

När plockningstiden nalkas, komma indianer från när och fjerran, öfver prärier och berg, genom skogar och från Puget Sounds stränder, män, qvinnor och barn i stora flockar, gående, ridande eller roende ofta hundratals mil i väldiga kanoter, som de urhålkat ur cederstammar, samt slå läger vid något vattendrag i närheten af humlefältet. Dessa indianläger erbjuda en pittoresk och intressant anblick, vare sig man skådar dem om aftonen i lägereldarnes belysning, eller på söndagen när de unga indianflickorna — liksom alla qvinnor af barbarisk härkomst eller natur svaga för prål — styra ut sig i sina befängda, brokiga drägter, sjalar och hufvudbonader, hvilka (lik-

Humleplockare på farm i Clark co. — Fotografi tagen af E. Skarstedt.

som fallet är med så mången "civiliserad" dams utstyrsel) genom sina skrikande färger och sin smaklöshet väcka åskådarens uppmärksamhet och förundran, men visst icke hans beundran.

Alla rotfrukter frodas ymnigt. Potatis afkastar stundom ända till 5—600 bushels pr acre. Morötter och foderbetor ha gifvit mer än det. Intet land torde öfverträffa vestra Washington i producerandet af stora, vackra, välsmakande frukter

och bär af de arter, som tillhöra den norra tempererade zonen, såsom äplen, päron, plommon, körsbär, hallon, björnbär, vinbär och jordgubbar. Särskildt ha öarne i norra delen af Puget Sound fått namn om sig för alstrandet af vackra och goda äpplen, Snohomish- och Puyallup-dalarne för utmärkta bär och Clark co. för stora, saftiga sviskonplommon. Den största fruktträdgården fins på Orcas Island, nära East Sound, och innehåller nära 20,000 träd. På samtliga öarne i San Juan co. finnas inalles 160,000 fullvuxna fruktträd, i Whatcom co. 175,000 och i Skagit co. 65,000. I Whatcom co. funnos 1907 83 acres i jordgubbeland, hvaraf afkastningen var i genomsnitt 225 lådor pr acre och betaltes med $1.85 pr låda. Bärodlingen i Puyallup-dalen ger en inkomst af mellan 180 och 400 dollars pr acre. Som prof på, hvad grönsaksodling kan inbringa, meddelas, att George Hershberger i Deer Harbor på Orcas Island år 1907 sålde från 2 acres 30 tons rhabarber för $1,300, och att en odlare vid Lynden i Whatcom co. i flera års tid sålt lassvis af pepperrot till en firma i östern för 4—8 cents pr lb. De enda platser, der vindrufvor nå någorlunda ordentlig mognad, finnas på öarne i norra delen af Puget Sound. Tranbär (cranberries) odlas här och der på lågländta, sumpiga platser nära Olympia och utåt kusten. Medelstorleken på frukt- och grönsakskrädgårdarne i vestra Washington är från 1 till 10 acres. Dessa små platser kräfva dock lika mycket arbete, för att göras vinstgifvande, som 160 till 640 acres i hvete. För ett framgångsfullt bedrifvande af boskapsskötsel är jorden i vestra Washington för kostbar. Backwoodsmännen ha dock i allmänhet små hjordar, hvilka de låta ströfva omkring i skogarne under sommaren och svältföda under vintern. Någon egentlig vinst kan ej väntas af ett sådant "system." Fårafvel bedrifves dock i rätt stor skala och med vinst på somliga af de norra öarne. Hönsskötsel försökes i liten skala af tusentals farmare, och biskötsel har också på somliga platser och under vissa år lemnat goda resultat. Klimatet synes dock ej vara rätt gynsamt för ett mera utvidgadt idkande af dessa näringsgrenar.

För den, som önskar bo i ett mildt klimat och tycker om att syssla med litet af hvarje på en farm samt ej har mycket pengar till sitt förfogande, synes vestra Washington vara rätta platsen. Han bör akta sig för att köpa för mycket land och i stället sköta en liten plats så mycket omsorgsfullare. De nödiga byggnaderna kan han uppföra ganska billigt. Rätt goda bräder (shakes) kunna klyfvas för hand ur nedhuggna

träd. För sådant ändamål sågas stammen i lämpliga längder, t. ex. 7 eller 8 fot, och af hvarje sådan längd kan, om trädet är några fot tjockt och låter klyfva sig någorlunda lätt, erhållas ett par tre hundra bräder, nog att bekläda en 500 qvadratfots väggyta. Till taket begagnas dylika "shakes", 3—4 fot långa, och af dem kan man tillverka flera hundra om dagen. Till en början kan för stängsel användas gärdsel eller "rails", klufna ur 10 fots-längder af stammen och lagda i zigzag och ofvanpå hvarandra till 7 gärdsels höjd. Vanligen beräknas det, att 100 gärdsel åtgå att bygga ett 100 fot långt stängsel, och ur

Typisk skogsfarm i vestra Washington.
Fotografi tagen af E. Skarstedt.

månget träd kan man vinna flera hundra gärdsel. Naturligtvis är det, då man har kapital till sitt förfogande, mest praktiskt och billigast i längden att köpa ordentligt virke och takspån till byggnaderna samt flätadt ståltrådsstängsel. Men för den, som måste gå försigtigt till väga, är det bäst att använda, hvad som står till buds på landstycket, och arbeta sig upp sakta och lugnt. Den, som är praktisk och beräknande och eger en liten plats på 20—40 acres med 10 acres eller mer i odling i ett godt distrikt och ej för långt från afsättningsort samt skö-

ter sin farm med omsorg, kan alltid ha frukt, grönsaker, höns, ägg, mjölk, bär, honung och andra landtliga förnödenheter af bästa slag för eget och de sinas behof och dessutom alltsom oftast ha något att afyttra. Han är i sjelfva verket lyckligare och mer sorgfri än den, som har besvär med en sädesfarm på 100-tals acres och köper alla sina förnödenheter. Det är ur denna synpunkt ett glädjande tecken, att så många jordköpare nu mera se sig om efter små platser i st. f. att äflas att komma åt stora vidder. Småfarmaren i vestra Washington gör väl i att taga till föredöme "grannen Jones", om hvilken det heter i en gammal amerikansk sång:

"Han har en ganska liten farm, ett ganska litet bo,
Der lefver han med hustrun sin så kärt i frid och ro,
Och barnen leka rundt omkring förutan kif och larm,
Hvart ett af dem så snyggt och rent som fadrens lilla farm.
Han har ej större farm, än att han hinner ganska lätt
Att plöja sjelf och skörda sjelf och sköta jorden rätt;
Hvar sak har sin bestämda plats, der han den finna vet;
På fälten lyser solen, ur hans blick förnöjsamhet."

KAPITEL 8.

Jordbruksförhållanden i östra Washington.

Om **vestra** Washington i sitt ursprungliga skick, betäckt som det var af oafbruten urskog, icke gerna vid första påseendet kunde gifva intryck af att vara ett passande jordbruksdistrikt, så väckte **östra** Washington genom sitt nakna ödsliga ökenartade utseende ungefär samma tankar beträffande dess lämplighet för jordbruk. Men liksom man **vester** om Cascadebergen fann, att så snart skogen aflägsnats, jordmånen mångenstädes, i synnerhet i floddalarne, var af utmärkt beskaffenhet och i stånd att alstra rika grödor af en mängd olika jordbruksalster, så fann man **öster** om bergskedjan samma bördighet i den till utseendet torftiga marken, så snart den endast blifvit underkastad lämplig behandling med plog och harf och på de trakter, der regnfallet var otillräckligt, blifvit försedd med kanaler och diken till införande af konstbevattning. Den härigenom vållade förändringen i landets utseende är naturligtvis i östra Washington ansenligt mycket större än i statens vestra del, då det ju synbarligen är ofantligt mycket billigare och lättare att förvandla präriejord till farmland än att göra

detsamma med urskog af sådan beskaffenhet som den i vestra Washington förekommande. Af sifferuppgifterna i början af föregående kapitel framgår, att intet county i vestra Washington kan uppvisa öfver 40,000 acres odlad jord, och att endast 4 counties der ha öfver 30,000 acres odlad jord hvartdera. I östra Washington finnas endast 5 counties, som uppvisa så låga siffror, men många, som ha flera hundra tusen acres odlad jord. I Whitman county äro 746,000 acres lagda under plogen, i Lincoln co. 584,000, i Walla Walla co. 415,000, i Adams co. 365,000, i Douglas co. 291,000, i Spokane co. 257,000, i Garfield co. 220,000, i Klickitat co. 123,000 och i Yakima co. 100,000 acres. I östra Washington är mer än 10 gånger så mycket jord i odling som i vestra Washington, ehuru det sistnämda området är mer än hälften så stort som det förstnämda. Östra Washington innehåller omkring 38,000 qvadratmil eller 31,520,000 acres. Då häraf öfver 3,360,000 acres äro i odling, framgår att nära 11 procent af landets ytinnehåll äro odlad jord, medan i vestra Washington ej ens 2 procent af området vunnits åt odlingen.

I motsats till förhållandet i vestra Washington, der nybyggarne i de allra flesta fall sysslat med s. k. "diversified farming", d. v. s. odlat litet af hvarje till husbehof och vid sidan derom uppfödt kreatur, har jordbruket i östra Washington alltifrån början antagit en mera ensidig prägel. Hvete, hvete och åter hvete har der varit farmarens lösen. Det är först på de senare åren, som en del farmare der börjat slå in på en annan riktning. Blandadt jordbruk tillhör dock ännu sällsyntheterna, och de hufvudsakliga jordbruksalstren i östra Washington äro hvete och frukt. För hveteodling eger också östra Washington alldeles säregna betingelser i både jordmån och klimat. Och om Washington har något namn om sig i de östra staterna såsom jordbruksdistrikt, så är det för visso först och främst såsom hveteproducerande stat. De vidsträckta hvetefält, som skaffat staten detta namn och gifvit jordbruksministern Wilson anledning att yttra, att han af ingen stat i hela landet väntar en sådan framtid för hveteodlingen som af North Dakota och östra Washington, äro belägna i de områden öster om Cascade-bergen, som vanligen äro kända under namnen Palouse, Big Bend, Walla Walla och Horseheaven. Det förstnämda distriktet innefattar hela Whitman co. och södra delen af Spokane co. och är beläget mellan 2,000 och 2,500 fot öfver hafsytan. Det är en stor, vågformig prärie. Jordmånen är bördig; regnmängden vexlar mellan 15 och

22 tum. Detta land var ursprungligen bevuxet med bunchgräs, en närande foderväxt, och frambringar, sedan det odlats, ypperligt hvete, hafre och korn, äfvensom potatis, frukt, sockerbetor m. m. I Whitman co. skördades 1907 öfver 8 millioner bushels hvete och nära 4 mill. bushels hafre. Big Bend-

Hvetefält i Whitman county.

distriktet omfattar större delen af Lincoln, Adams och Douglas counties och producerar omkring 12 mill. bushels hvete om året. Frukt odlas äfvenledes med framgång i detta distrikt, som är beläget på en höjd öfver hafvet af mellan 1,500 och 2,500 fot och liksom det föregående utgöres af vågformigt prärieland. Walla Walla-distriktet innefattar hela Walla Walla och Columbia counties samt större delen af Franklin och Garfield counties. Det ligger icke så högt som de förut nämda distrikten, och landet är till stor del jemn prärie. Dess största olägenhet är vattenbrist och ringa nederbörd. Men både hvete och frukt odlas med framgång. Horse-heaven-distriktet ligger i Benton co. och vinner år efter år större rykte för sitt ypperliga hvete. I Klickitat och Yakima counties odlas också betydligt med hvete, i synnerhet i det förstnämda. Östra Washingtons hveteskörd 1907 utgjorde öfver 40 millioner bushels. Det land, som upptages af hvetedistriktet, var

ursprungligen bevuxet med "sagebrush" och bunchgräs. Att förvandla sådant land till åker kostar endast några få dollars pr acre. Der regnfallet är obetydligt, ersättes det numera genom trägen harfning och sommarträda, hvarigenom fuktigheten hindras från att afdunsta. Det är nämligen ett faktum, att man genom att ofta harfva ett stycke jord och sålunda hålla ytan lucker och söndersmulad kan på allra bästa sätt tillgodogöra sig det vatten, som genom föregående regnfall hamnat i jorden. Det s. k. Campbell-systemet, som har till uppgift att utan konstbevattning möjliggöra grödor i regnfattiga trakter, består hufvudsakligen i djupplöjning och flitig harfning. Me-

Stack af fyllda hvetesäckar utanför en mjölqvarn i Walla Walla county.

delgrödan af hvete är i de torra distrikten 22 bushels pr acre. I de trakter, der så mycket som 17—20 tum regn faller, skördas ända till 30 bushels och deröfver.

Hveteodlarnes finansiella ställning har i högst väsentlig grad förbättrats under det senaste årtiondet. 1896 rådde en allmän utvandring från hvetedistriktet. Grödan hade varit dålig, och priset var lågt. Farmare lemnade i förtviflan sina platser och sökte andra verksamhetsfält. Nu är det helt annat. Med upptäckten, att med sorgfällig plöjning och harfning och ett förståndigt val af utsäde goda grödor kunde produceras på dittills för värdelös hållen jord, följde tillströmning af folk, som tog i besittning oodlade landsträckor och förvandlade dem till hvetefarmar. Med tillhjelp af moderna redskap och

maskiner kan odlingskostnaden för hvete bringas ned till 30 cents pr bushel. När då priset på hvete är 55 cents eller deröfver, och grödan öfverstiger 20 bushels pr acre, kan farmaren förtjena $5 och mer i ren vinst pr acre. Vissa år och på vissa orter ha förhållandena varit än gynsammare, och mången farmare, som köpt eller arrenderat en större sträcka land, har på några år lyckats förvärfva en förmögenhet på hveteodling. För den, som icke odlar mer än högst 200 acres, lönar det sig dock icke att köpa dyrbara skördemaskiner. Följande siffror belysa i någon mån skillnaden mellan gammaldags och nutida odlings- och skördemetoder. Om man sår för hand och med tillhjelp af ett par hästar och en harf nedmyllar utsädet, hinner man icke gerna med mer än 3—4 acres på en dag. Med användande af såningsmaskin, som drages af 4 hästar och både sår och nedmyllar säden, hinner man med 4 gånger så mycket.

Kombinerad skörde- och tröskmaskin på farm nära Waitsburg.

Än större är skillnaden mellan att på gammaldags sätt meja och tröska grödan och att använda en af nutidens kombinerade skörde- och tröskmaskiner. Med tillhjelp af en dylik, som drages af 24 hästar och skötes af 5 män, skär man en 16 fots skåra och hinner på en dag både meja och tröska säden

från 25 acres. En farmare i Whitman co., som egde en dylik maskin samt det nödiga antalet hästar, hade ett år 300 acres hvete och 40 acres hafre. Hvetegrödan skördades och tröskades för ett pris af $199. D. v. s. så mycket betalte han karlarne, som utförde arbetet. Hafregrödan hyrde han annat folk att berga. Kostnaden för mejning, bindning, stackning och tröskning gick till $187. Men som en kombinerad skörde- och tröskmaskin kostar ett par tusen dollars och sålunda representerar ett årligt utlägg (om räntan beräknas efter 8 procent) af $160, hvarjemte den i reparationer kostar $50 om året och nötes till ett afsevärdt belopp, är den tydligen en för dyrbar pjes för andra än dem, som drifva hveteodling i ganska stor skala. Men äfven med inberäkning af ränta och reparationskostnader, och om nötningen anslås till $160 om året, bli likväl skördekostnaderna en tredjedel billigare än med användande af en vanlig sjelfbindare. Många hveteodlare, som ega dylika maskiner och stora hvetefält, förtjena år efter år $10 och deröfver i ren vinst på hvarje acre. Värdet af hvetefarmarne i östra Washington har under de senaste åren mångenstädes mer än fördubblats, och godt hveteland i det ofvannämda hvetedistriktet betingar från $40 till $50 pr acre.

Ingenstädes stegras jordvärdet dock så hastigt och säkert, som der konstbevattning kan införas och användas. Med dess tillhjelp kunna nämligen sådana grödor frambringas, som lemna en både qvantitativt och qvalitativt rikare afkastning än hvete eller någon annan sädesart förmår skänka. Vi tänka härvid först och främst på alfalfan, denna den mest närande bland alla foderväxterna. Stora sträckor i östra Washington ha sedan långt tillbaka användts till uppfödande af kreatur och hästar. Det vidsträckta höglandet i Okanogan co. såväl som trakterna kring Blue Mountains och flera af de nu åt hveteodling egnade områdena, särskildt det ofvan nämda Horseheaven-distriktet, ega både klimatiska och andra fördelar för denna gren af landthushållningen. Ursprungligen lät man kreaturen så godt som sköta sig sjelfva. Det vilda gräsbetet var närande, och landet var obebygdt på vidsträckta områden. I och med landets bebyggande ha andra och tidsenligare metoder tagits i anspråk, och man har funnit det mer lönande att stallfodra sina kreatur och införa bättre raser. Det är icke mer än några få år, sedan tusentals vilda hästar ströfvade omkring öfver allt i de obebygda trakterna af östra Washington. Deras penningvärde var obetydligt, och egarne skördade troligen ingen nämnvärd vinst af dem. Alaskas utveckling, kust-

städernas snabba uppblomstring och ödemarkernas omdanande till välodlade farmar ha skapat nya behof, och icke minst gör dervid en ny och tilltagande efterfrågan på goda och starka dragare sig gällande. De stora skarorna af vilda hästar ha i följd häraf utrotats, och i deras ställe uppfödas nu på många farmar ordentliga dragdjur af bästa ras. Förhållandena i östra Washington äro ganska gynsamma för hästuppfödare, tack vare de närande foderväxter, som der kunna med obetydlig kostnad odlas. På alldeles samma grund kan den, som vill egna sig åt mejerihandtering, finna ett ypperligt fält för sin

Hästuppvisning i staden Waitsburg, Walla Walla county.

verksamhet. Protein, det ämne som är mer än något annat nödvändigt för mjölkbildning, kan ingenstädes produceras så billigt, som der alfalfa med framgång odlas. Och dertill äro östra Washingtons klimat och jordmån synnerligen lämpliga, hvarhelst konstbevattning kan anskaffas. Alfalfan älskar solsken och värme, men kan icke lefva utan vatten så länge som sädesväxter och fruktträd. Ännu är det dock egentligen endast i Kittitas och Yakima counties samt i Palouse-distriktet, som farmarena i något nämnvärdt antal egnat sig åt mejeri-

handtering. I Kittitas co. finnas 8, i Yakima co. 3, i Whitman co. 7, i Spokane co. 3 mejerier. I hela östra Washington finnas sammanlagdt ej flera än 33 mejerier mot 251 i vestra delen af staten.

En af orsakerna, hvarför man i östra Washington icke egnat sig mer åt alfalfaodling och mjölkproducering, torde vara, att det konstbevattnade landet kan producera grödor, som betala sig ännu bättre än alfalfa och smör, — nämligen frukt af olika sorter, företrädesvis äpplen. I östra Washington finnas för närvarande åtta berömda fruktodlingsdistrikt, nämligen Yakima-dalen, det största och mest försigkomna bland dessa distrikt; Wenatchee; Chelan-distriktet, hvartill räknas några af dalarne i sydvestra delen af Okanogan co.; Kittitas-dalen; Pasco-området vid Columbia- och Snake-flodernas sammanflöde, ett område som vunnit särskild berömmelse för utmärkta jordgubbar; Snake River-distriktet, en smal landremsa längs nämda flod från Asotin co. till flodens förening med Columbia; Walla Walla-dalen, det äldsta fruktodlingsdistriktet i Washington; samt höglands-området norrut från Snake-floden till Canadas gräns, ett område, inom hvilket konstbevattning är öfverflödig, och der alla den tempererade zonens frukter nå en hög grad af fullkomlighet. Fruktodling har särskildt under de senare åren betalt sig ypperligt. Äpleträdgårdar i östra Washington ha gifvit ända till $800 och deröfver i vinst pr acre i de konstbevattnade distrikten. Päron ha lemnat en afkastning af $1,200 pr acre och persikor $1,000. Vi få tillfälle att orda mera härom i nästa kapitel.

Fastän, såsom af ofvanstående redogörelse framgår, farmarena i östra Washington i allmänhet hållit och hålla sig till en enda gröda, ha dock, såsom ofvan nämdes, på senare tider ansatser gjorts till införande af blandadt jordbruk. Ännu i slutet af 1890-talet funnos inga trädgårdar, värda att nämna. Kor, svin och andra husdjur sågos sällan. Farmarena bodde i städerna och hyrde annat folk att taga vara på deras ofantliga hvetefält. Vilda och halfvilda hästar och nötkreatur strödvade omkring på de oupptagna landområdena. En resande kunde färdas många mil, utan att påträffa ett enda boningshus. Inbyggarne hade för sig, att inga trädgårdssaker kunde växa i östra Washington, och t. o. m. boskapsegarne kunde icke se någon fördel i införandet af alfalfa som foderväxt. Nu skeppa samma personer alfalfahö till Asien och Alaska, mejeriprodukter, frukt och andra farmalster till många olika länder och ega trefliga farmhem, omgifna af trädgårdar, gräsmat-

tor och betesmarker. De ha icke blott hvete och hästar, utan äfven svin och höns. Denna förändring har åstadkommits genom införandet af blandad farmning i st. f. det gamla systemet med endast hvete eller boskapsskötsel, och ännu är likväl endast början gjord. Ty ännu envisas många af de gamla inbyggarne att vidhålla det gamla systemet och förneka det nyas möjligheter och företräden.

Som prof på, hvad som kan åstadkommas med blandad farmning på 160 acres jord, anföres följande beräkning, gjord

Fårahjord vid en bäck i östra Washington.

af en gammal farmare i Palouse-distriktet. På 100 acres god jord i detta distrikt kan en farmare hemta inkomst från mjölkkor, svin, höns, vinteräplen, bär, bin, sockerbetor, potatis och lök. Han kan börja med 20 mjölkkor, 7 drägtiga suggor, 400 höns och 6 kalkoner, 10 kupor med italienska bin och 20 tomma kupor till infångande af bisvärmar, 700 äpleträd samt bärbuskar och plantor nog att upptaga en acre, 4 hästar, vagnar och redskap. Hela denna uppsättning bör kunna anskaffas för omkring $2,700, om korna fås för $45 stycket, suggorna för $20 stycket, hönsen för 50 cents stycket, kalkonerna för $5

stycket, bikuporna för $10 stycket och de tomma kuporna för $2.50 hvardera, äpleträden för 50 cents stycket, bärplantorna för $25 tillsamman, hästarne för $400 och vagnar och redskap för $500. Af farmen böra 25 acres sås till bromegräs-bete, 25 acres insås med alfalfa till hö och 10 acres bära omvexlande majs och hvete. På 8 acres kunna sockerbetor odlas. En acre upptages af hönsgårdar, lika mycket af bärbuskar, tre acres upplåtas åt potatisodling och en acre till lökland. Byggnader och ladugård m. m. upptaga några acres och äpleträdgården resten af farmen. Under gynsamma förhållanden bör farmaren, sedan allt kommit i gång och äpleträden börjat bära frukt, påräkna en årlig inkomst af $1,000 eller mer från kor-

Typisk präriefarm i östra Washington.

na, $400 från svinen, $1,000 från hönsgården, $300 från sockerbetorna, $1,000 från frukt och bär, $100 från potatis, $50 från lök och $50 från honung eller inalles $3,900, medan hans utgifter ej böra öfverstiga $1,500, nämligen $250 för kli och shorts, $150 för skatt, brandförsäkring o. d., $250 för arbetshjelp och $750 för kläder, specerier, tidningar och böcker, resor och annat. Äfven om farmen skulle kosta $5,000, är sålunda likväl vinsten stor nog att lemna god ränta på kapitalet och betala egaren en god lön för hans arbete.

KAPITEL 9.

Irrigations-farmning.

Fullt en tredjedel af Förenta Staternas område är belägen inom det torra bältet. Länge var det en allmän trossats i östern, att detta regnfattiga ökenland icke dugde till någonting. När Fremont, den bekante upptäcktsresanden, efter sin återkomst till Washington, D. C., framlade inför regeringen en berättelse om sina erfarenheter och rön i den stora, då outforskade vestern, förklarade han med bestämdhet, att landet vester om 110 längdgraden aldrig skulle komma att bebyggas. Dessa samma öde slätter, som föreföllo Fremont så odugliga, lemna i dag uppehälle åt millioner menniskor, och att det är ett rikligt och godt uppehälle, bevisas deraf, att då enligt regeringens egen statistik den årliga besparingen för hvarje familj i hela landet är i genomsnitt $50, genomsnittssiffran för staten Washington, hvilken dock med mer än hälften af sitt område tillhör det torra bältet, är $170 pr år. Detta är bevis nog, för att mycket af det skenbart odugliga och ofruktbara landet i sjelfva verket måste ha varit fruktbart, och att allt hvad som fattades för att göra det jemngodt med hvilket annat land som helst var — vatten. Ökenland må se hur torftigt, fattigt och ofruktbart ut som helst, så är det dock ett faktum, att det i regel är bland det bördigaste land, som finnes. Anbringandet af vatten verkar som ett trollmedel, och den förut nakna, öde öknen blomstrar inom kort som en ros.

Den, som eger ett stycke jord under irrigation, i ett distrikt, der vattentillflödet i irrigationskanalerna icke tryter, har stora fördelar framför sin på det naturliga regnfallet beroende granne. Han kan nämligen kontrollera vattenmängden på sina fält och åkrar, låta det "regna", när det behöfves, och är fredad för regn, när han icke vill ha det. Å andra sidan har konstbevattningen, liksom allt annat, sina skuggsidor. Diken och vallar måste hållas i godt skick. Om landet är ojemnt, måste det jemnas, hvilket kan vara besvärligt och kostbart nog i trakter, der jordytan är mycket oregelbunden. Der är vattenskatt att erlägga, och i sådana trakter, der vattentillgången icke är öfver sig riklig, uppstår ej sällan tvist mellan grannarne om dess användning. En hvar måste, när turen kommer till honom att begagna vattnet, begagna den honom tillmätta tiden flitigt, för att hinna med bevattningsarbetet. Enligt de flestas mening öfverväga dock fördelarne dessa olägenheter,

och som konstbevattningen gör grödorna så mycket ymnigare och säkrare, än hvad fallet är, der man är beroende af den naturliga nederbörden, blir alltid det konstbevattnade landet mer värdefullt och eftersökt. Det element af osäkerhet, som vidlåder jordbruk i allmänhet, är uteslutet från irrigationsfarmningen. Den, som farmar i ett konstbevattnadt område, vet hvad han har och får. Han vattnar sin gröda efter behof och skördar den under en torr himmel. Är han sällskapskär, har han den fördelen att bo nära grannar. I irrigationsdistrikten behöfver man icke någon stor jordrymd, för att erhålla sitt uppehälle. Några få acres äro tillräckliga. Härigenom kommer landet att bli vida tätare bebygdt och afståndet mellan farmarne att bli mycket mindre, än hvad fallet är i andra jordbruksdistrikt.

I östra Washington ha redan betydliga landsträckor blifvit försedda med irrigationskanaler. Första början i större skala gjordes i dalarne vid Yakima-floden, hvilken flyter för en sträcka af öfver 100 mil genom Kittitas, Yakima och Benton counties. Omkring 120,000 acres i dessa dalar kunna redan nu konstbevattnas, men nya, stora reservoarer och kanaler äro under anläggning, hvilka, när de bli färdiga, komma att utsträcka konstbevattningens fördelar till ett mer än tre gånger så stort område. Den frukt, som utskeppas från Yakima-dalen, inbringar odlarne redan nu öfver en million dollars om året. Höskörden bringar mer än dubbelt så mycket, humlegrödan inemot en million dollars, och stora mängder af potatis, boskap, mjöl och andra jordbruksalster utsändas likaledes hvarje år från samma dal. Irrigationens fördelar pröfvades först på farmar i närheten af North Yakima. Kanaler anlades sedan åt begge sidor om floden för många mil. I den öfre dalen, Kittitas-dalen, i hvilken Ellensburg är hufvudorten, finnas många bördiga, välskötta gårdar, och i den lägre dalen bevattnas nära 50,000 acres af den stora Sunnyside-kanalen, en af de största som någonsin anlagts här i landet. Många små blomstrande städer ha, sedan den fullbordades, sprungit upp i det förut så ödsliga landskapet, — såsom Sunnyside, Prosser, Kennewick m. fl. Näst efter Yakima-dalen i betydenhet kommer Wenatchee-dalen i Chelan co. Den är jemförelsevis liten, men underbart bördig och har vunnit en ofantlig ryktbarhet för sin frukt. Vid Clarkston, vid Walla Walla och i Okanogan co. finnas väl utvecklade irrigationsdistrikt, ehuru ännu betydligt underlägsna Yakimas och Wenatchees. Det för konstbevattning tjenliga området i östra Washington in-

nefattade till en början 2,000,000 acres. Ännu har icke ens en tiondedel af detta område vunnits åt irrigationen, men arbetet med kanalers anläggande och irrigationssystemens utsträckande pågår, och den dag varder kommande, då alla de 2,000,000 acres skola kunna konstbevattnas. På dem skola då minst 300,000 familjer finna hem och trefnad, och farmprodukterna från detta område skola inbringa hundratals millioner dollars hvarje år.

Regeringen har redan anslagit penningar till anläggande af stora irrigationssystem i östra Washington, och ingeniörer hålla på med att göra mätningar på de utsedda områdena. Ett

Fruktträdgård i östra Washington.

system skall anläggas i Okanogan co. för en kostnad af $500,000 och lägga 8,500 acres under irrigation. Ett annat, det största som ännu företagits under den s. k. reklamationslagens bestämmelser, afser irrigerandet af 350,000 eller 450,000 acres i Yakima-dalen och kommer att kosta mellan 12 och 15 millioner dollars. Meningen är att förvandla Cle-Elum-sjön och flera andra sjöar till stora vattenbehållare, från hvilka vattnet efter behof skall släppas ned i kanalerna. En del af systemet skall bevattna 24,000 acres. Sunnyside-kanalen skall utsträckas öster om Yakima-floden, 50 mil nedom North Yakima, och be-

vattna 25,000 acres. Vidare skola 60,000 acres i Kittitas-dalen, öfver 100,000 acres vester om Yakima-floden midt emot Sunnyside-distriktet samt 165,000 acres i södra ändan af Yakima-dalen läggas under irrigation. Det är äfven på tal att längre fram konstbevattna Palouse-distriktet öster om Columbia-floden. Och ett ännu mer vidtomfattande förslag anses utförbart, åsyftande att vinna en stor del af Big Bend-området åt konstbevattningen. Utförandet af detta sistnämda förslag skulle dock kosta icke mindre än 25 millioner dollars.

Det säger sig sjelft, att dylika planer aldrig skulle kunnat godkännas af regeringen, om icke öfvervältigande bevis för landets naturliga bördighet och konstbevattningens förmåga att göra den vinstgifvande andragits. Sådana möta oss också, hvart än vi kasta blicken i de konstbevattnade distrikten. Mr B. B. Holcomb i Wenatchee-dalen skördade i fjor från en acre öfver 2,500 lådor äpplen, som inbragte honom i ren vinst $2,000. Mr M. O. Tibbets' äppleträdgård gaf i ren behållning $1,120 pr acre. Mr Charles Copper erhöll året förut öfver $12,000 i vinst från en 12 acres äppleträdgård, och mr J. W. Bosworth fick af sin persikträdgård $545 pr acre. Genomsnittsvinsten pr acre i Wenatchee-dalen lär i fjor varit $300. På östra Washingtons konstbevattnade områden odlas dock ej blott äpplen och persikor, fast dessa frukter hufvudsakligen omnämts i det föregående. Plommon, päron, vindrufvor och aprikoser trifvas också på många platser, och medan fruktträdgården är i tillväxt, odlar nybyggaren mellan trädraderna meloner, tomatoes, majs, grönsaker m. m.

Hvad som nämdes om vinstgifvande grödor i Wenatchee-dalen, eger sin fulla motsvarighet i de andra konstbevattnade frukt-distrikten. Här följa några exempel från Yakima-dalen. H. M. Gilbert skördade i fjor från 13 acres vid North Yakima 6,647 lådor persikor, 474 lådor päron och 5,598 lådor äpplen och erhöll vid försäljningen af denna gröda $14,692. Dessutom sålde han en del skadad frukt till en fruktinläggningsanstalt för $500, hvadan inkomsten från trädgården var $15,192 eller nära $1,169 pr acre. W. L. Hill i Zillah köpte 1901 en ung trädgård på 800 träd för $115 pr acre. Från 193 af dessa träd, upptagande något öfver 2 acres, sålde han 1906 1,981 lådor äpplen för $2,746, hvaraf öfver $2,000 voro ren vinst. Arthur Gurley i Granger sålde från 8½ acres 17 tons humle för $9,080. Med afdrag af kostnaderna för odling, plockning, torkning o. s. v. var hans vinst $943 pr acre. Sex mil från Prosser eger E. L. Stewart en äppleträdgård på 6 acres. Berättelsen om,

hur han kom att köpa den, och hur han framgångsfullt öfvervann alla svårigheter och gjorde den till en vinstgifvande affär, är så lärorik och belysande för förhållandena i irrigationsdistrikten, att den väl förtjenar att här återgifvas i sammandrag. År 1892 försökte en agent för ett irrigationsbolag öfvertala mr Stewart att köpa jord i Yakima-dalen. Stewarts första intryck af landet var, att det icke var värdt 15 cents pr acre. Men sedan han sett några af trädgårdarne vid North Yakima, ändrade han mening och köpte 6 acres jord vid Prosser för $55 pr acre, vattenrätten inbegripen. Han lät rödja, inhägna och afjemna jordstycket. Utgifterna härför voro rätt dryga. En del af arbetet kostade ända till $35 pr acre. I december 1895 planterade han på 6 acres 300 Spitzenberg- och lika många Red Creek Pippin-äpleträd med 22 fots afstånd mellan träden. Under de första tre åren odlade han majs, potatis, bönor och grönsaker mellan trädraderna. Han vattnade trädgården tre gånger om året och harfvade jorden 4—5 gånger mellan hvarje vattning. Våren 1901 sådde han rödklöfver och alfalfa i trädgården, och alfalfan är ännu qvar. Hvarken plog eller harf har sedan dess vidrört trädgårdsjorden. Hvarje vår afmejar han alfalfan, men tager intet deraf bort från trädgården. Redan 1898 började träden bära frukt. Afkastningen var visserligen endast 60 lådor, men redan året derpå ökades den till 200 och 1900 till 325. Åren 1901—1906 var afkastningen resp. 605, 1,108, 1,400, 2,650, 2,350 och 5,625 lådor. Inkomsten från trädgården var 1898 $54, året derpå $214, 1900 $325, 1901 $605 och under åren 1902—6 resp. $1,020, $1,400, $2,400, $2,708 och $5,991. Men under årens lopp har han sålt skadade äpplen för $1,141 och äpleättika för $300, hvadan totalinkomsten varit på 9 år $16,218. Utgifterna ha under samma tid uppgått till $4,126 och nettovinsten sålunda utgjort $12,092. Utgifterna för år 1906 voro: Arbetshjelp, irrigering, sprutning (spraying), klippning (pruning), skrapning af trädstammarne o. s. v. $82.50; "paris green" $64.80; kalk $30; plockning $275.60; forsling $321.35; sortering af frukten $139.75; lådornas hopspikande $56; packning af frukten $216.90; spik och lådband m. m. $526.25; papper $200, eller inalles $1,913. Inkomsterna för försålda äpplen voro, som ofvan nämdes, $5,991. Men derjemte afyttrades en del underhaltig frukt för $275, hvadan totalinkomsten rätteligen var $6,266 och nettovinsten från 6 acres $4,353 eller öfver $725 pr acre.

Mr Stewarts historia visar, hvad som kan uträttas med

irrigation, ihärdighet och ett förståndigt användande af de tillfällen, som erbjudas i östra Washingtons irrigationsdistrikt. Med slarf, vårdslöshet och likgiltighet kunna inga sådana resultat åstadkommas. Ingen skall tro, att allt går så lätt, som det synes på papperet. Der är mycket arbete med en trädgård, om man vill få någon vinst af den. Först och främst måste jorden jemnas och diken anläggas så, att vattnet kan ledas in i trädgården. Vidare måste träden hvarje år ansas och klippas samt ända från början tuktas så, att de breda ut sig i st. f. att skjuta i höjden. Plockningsarbetet underlättas

Konstbevattning i Spokane-dalen.

högst väsentligt, om träden äro låga. Till förhindrande af insekthärjningar måste träden besprutas med något ämne, som dödar insekterna. Särskildt är den under namnet "codlin moth" bekanta skadeinsekten en verklig pest, om han får det minsta tillfälle att innästla sig i en trädgård. I allmänhet begagnas till sprutning våta lösningar af kalk och parisergrönt i vatten, men mr Stewart har vunnit bättre resultat och besparing af tid genom torrsprutning, d. v. s. användande af

parisergrönt i fin jord eller vägdamm. Med den våta sprutningen löper man alltid fara att skada trädets blad, hvarjemte dess användning tager mycket mer tid och arbete i anspråk. Det tog Stewart, så länge han använde den, alltid 6 dagar att spruta trädgården, och detta förfarande upprepades 6 gånger hvarje år. År 1906 använde han torrsprutning för första gången, begagnande ett skålpund af blandningen till hvarje träd. Han sprutade trädgården 7 gånger, och hvarje gång blef han färdig med arbetet på 6 timmar. Men vinsten visade sig ej

Det största och mest gifvande päronträd i verlden.
Detta träd växer i mr J. A. Formans trädgård i Parker, Yakima co. Från en half acre af sin trädgård skördade mr F. hösten 1907 952 lådor päron af prima sort, som såldes för $4.50 pr låda, samt 150 lådor af mindre goda päron, som såldes för $1.25 pr låda. Hans inkomst från denna halfva acre var alltså $4,471.50.

blott i tidsbesparing, — torrsprutningen räddade mer frukt än den våta sprutningen. Med den sistnämda, i förening med bandfällor, lindade kring stammarne, hade Stewart räddat 85—90 procent af grödan. D. v. s. att högst 15 procent af

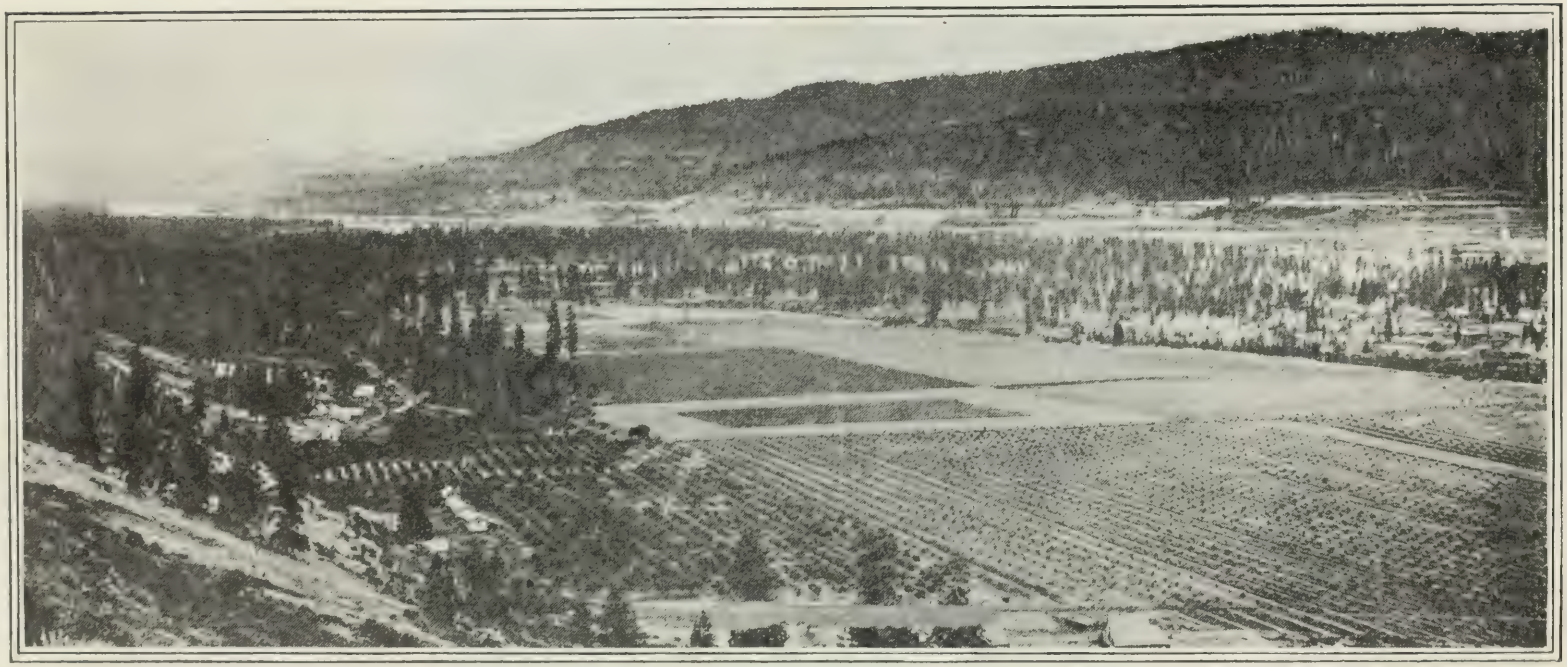

Typisk irrigationsfarm i Colville-dalen, Stevens county.

frukten blef maskäten. Med torrsprutningen räddades öfver 99 procent, hvadan den beredde honom en vinst, utöfver hvad den våta sprutningen gifvit, af $555. Hvarken blad eller frukt skadas af torrsprutningen. Den första sprutningen företages, så snart blommorna börja falla; den andra, när ungefär hälften fallit, och den tredje, omedelbart efter det den sista blomman fallit. Vid fruktplockningen behandlas hvarje äple lika försigtigt, som om det vore ägg, man handskades med. Hälften af grödan plockas utan användande af trappstege. Från trädgården köres frukten till packhuset, der den sorteras. De fullkomligt felfria äplena, som ha den rätta färgen och icke äro mindre än 2½ tum i diameter, exporteras. I andra lådor nedläggas sådana friska, goda äplen, som ej äro alldeles felfria i afseende på form eller färg, men som dock icke understiga 2¼ tum i diameter. Dessa uppköpas vanligen till försäljning i städerna i mellanstaterna. Alla andra äplen säljas säckvis för 50 cents säcken eller afyttras till ättikfabriker. Hvartenda äple, som tillhör de två första klasserna, svepes i ett papper för sig sjelft, och mellan hvarje lager i lådan, äfvensom öfver topplagret lägges ett stycke väf eller papp. På hvarje låda angifves med tydliga bokstäfver och siffror, hvad sorts äplen och hur många äplen lådan innehåller, samt hvad klass de tillhöra. Endast genom arbete, insigtsfullhet och sorgfällighet i de minsta detaljer vinnes framgång.

KAPITEL 10.

Indianerna i Washington, deras seder, traditioner m. m.

För ej länge sedan hade talrika indianstammar sitt hem i Washington. Den kände historikern Bancroft klassificerar dem i tre stora grupper eller familjer, nämligen Puget Sound-, Chinook- och Sahaptin-indianerna, af hvilka den förstnämda gruppen hade sitt tillhåll i trakterna kring Puget Sound, medan Chinook-indianerna bebodde stränderna af Columbia-floden från dess mynning till Cascade-bergen äfvensom ett stort område söderut, och Sahaptin-indianerna bebodde hela östra Washington och nordöstra Oregon. Hvart och ett af de nämda namnen betecknar en hel mängd af indianstammar. I namnet Chinook t. ex. innefattas Klikitat-, Cowlitz-, Chehalis- och flera andra stammar, Puget Sound-indianerna räknas af somliga forskare till Nootka-familjen, i hvilken då inbegripas alla in-

dianer, som bodde söder om Haida-indianerna i British Columbia och norr om Chinook-indianerna, och hvilken lär inom sig räknat nära 40 olika grupper. Till Sahaptin-familjen hörde bl. a. Walla Walla-, Spokane- och Nez Perces-indianerna. Bland alla dessa indianstammar voro Klikitat-indianerna de på samma gång mäktigaste och ostadigaste. De ströfvade vida omkring och gjorde handelsfärder både till California och British Columbia samt långt österut till Missouris källor. Numera äro alla dessa stammar stadda i utdöende, och de indianer, som ännu finnas qvar, bo i de flesta fall på särskilda dem anvisade reservationer och ha delvis antagit de hvitas seder och försörja sig med fiske, jordbruk m. m., emellanåt dock företagande jagtfärder i bergstrakterna. Den förnämsta bland reservationerna torde vara Puyallup-reservationen nära Tacoma, hvilken innefattar 18,000 acres och bebos af öfver 400 indianer.

Indianernas seder och bruk, deras legender och gudasagor erbjuda ett synnerligen intressant studium, men all möjlighet för forskning i dessa ämnen skall snart vara förbi. Det tager i första rummet en lång tid att bli så förtrogen med en indian, att han vill oförbehållsamt tala med en hvit man om sådant, och för det andra är det högst få indianer inom hvarje stam, som ega kännedom om plägsedernas ursprung och ändamål eller kunna lemna besked om traditionernas innehåll. En bland de allra mest framstående kännare på detta område är brigadgeneral James C. Strong, hvilken redan på 1850-talet var stationerad vid utposterna i Washington och kunde tala Chinook-indianernas språk flytande. Han har under sin långa krigarbana egnat särskild uppmärksamhet åt det amerikanska urfolket och i sin förträffliga bok "Wahkeenah and her people" framlagt resultatet af sina forskningar på ett sätt, som måste väcka beundran för hans skarpsynthet och opartiskhet. Han berättar, att när han först gjorde bekantskap med indianerna på vestkusten, voro de i det hela taget ganska lika hvarandra och hade ungefär samma seder och bruk. Chinookstammen hade ända till de hvitas första ankomst till kusten varit den mest framstående, men hade i slutet af 1840-talet blifvit nästan bortsopad af smittkopporna. Eget nog funnos bland de öfverlefvande åtskilliga nästan uråldriga medlemmar, såsom t. ex. en öfver 100-årig gumma, som vid Lewis och Clark's expedition till kusten år 1806 var gift med Chinook-stammens öfverhöfding, och som omtalas af dem i deras reseskildring. Före de hvitas ankomst hade Chinook-indianerna brukat ro ut på hafvet i stora kanoter och fånga hvalfiskar. De dödade

dem med harpuner och bogserade dem in till viken vid Clatsop söder om Columbias mynning samt styckade hvalen, medan tidevattnet var lågt. Många indianer omkommo under dessa äfventyrliga färder. Kanoterna voro gjorda efter samma mönster som Haida-indianernas i British Columbia. En stock urhålkades medelst eld och skrapades med verktyg af trä, hjortben och sten. Det tog en man tre månader att förfärdiga en kanot stor nog att rymma tre personer. Det var icke svårt för indianerna att försörja sig. Lax, stör och andra fiskarter förekommo ymnigt i Columbia-floden, och med ringa arbete kunde man på en kort tid fånga nog fisk till vinterförråd. Indianerna torkade fisk ej blott för eget behof. Hvarje höst lastade de kanoter fulla med torkad lax och stör m. m. och rodde ända till forsarne i Columbia, 150 mil från flodens mynning, och bytte bort fisken till indianer från bergstrakterna och slätterna mot slafvar och buffelkött, buffelhudar o. s. v. De begagnade buffelhudarne att göra sommarbostäder af, äfvensom till sängkläder under vintern. De slafvar, de tillbytte sig, sålde de i allmänhet till andra indianstammar på kusten. Några behöllo de dock sjelfva, och dem behandlade de med grymhet. När en indian dog, som egde slafvar, dödades en af dessa, på det att egaren ej skulle sakna uppassning i andeverlden.

Bland de mera märkliga sederna var den att platta till hufvudet på barnungar. När barnet var 4 dagar gammalt, bands det vid en s. k. pappoose-bräda, och hufvudet klämdes på ett sådant sätt, att det flera månader senare endast var 2 tum tjockt mellan pannan och bakhufvudet, men deremot ofantligt bredt mellan öronen. Under uppväxten återtog hufvudet en mer naturlig form, ehuru man dock alltid kunde se, att det blifvit på ofvannämda sätt behandladt. Detta var en sorts adelstecken. Slafvarnes barn lemnades i fred för denna "förbättringsprocess." Under sommaren begagnades knappt något klädesplagg, men desto mer färg. Männen målade sig mycket grundligare än qvinnorna, hvilka efter fyllda 25 år upphörde att måla sig. I kallt väder bestod klädseln af en fyrkantig filt med ett hål i midten. Filten trädde öfver hufvudet och hängde på axlarne. Hufvudet var vanligen bart.

Puget Sound-indianerna voro mycket begifna på jagt och föredrogo att jaga nattetid vid facklor och bloss. På vissa ställen längs kusten, der stora flockar af vattenfoglar höllo till, spände de nät mellan höga stolpar, gömde sig bakom näten och lyfte sina bloss i mörkret. Foglarne lockades af eldske-

net och flögo mot näten samt föllo döfvade till marken. Hjortar lockades också inom skotthåll medelst facklor.

En karaktäristisk sed var att döda "medicinmän" eller läkare, som misslyckades i sina kurer. Indianerna plägade välja sina doktorer, liksom de valde sina höfdingar, uteslutande ur vissa familjer, och när en gosse utsågs att bli doktor, underkastades han de strängaste prof samt troddes, när han blifvit fullvuxen, vara i stånd att bota alla sjukdomar. Om han misslyckades, antogs detta följaktligen bero på bristande vilja, och denna försyndelse var belagd med dödsstraff. Indianerna ha alltid hyst stor vördnad för sina döda. De betrakta grafplatserna som helgade områden, och ej sällan har ovänskap mellan indianer och hvita härledt sig från de sistnämdas vanvördnad för de förras grafplatser. Puget Sound-indianerna brände icke sina döda, utan lade dem, väl insvepta i bast- eller barkstycken, i kanoter, som placerades på pålar eller i träd. I det inre landet byggde indianerna små skjul till skydd mot vargar på någon kulle och förvarade der sina döda. Stundom omgåfvo de platsen med ett stängsel och upphängde fladdrande trasor — om för att skrämma bort kråkor och roffoglar eller för att hålla undan spöken, är icke bekant. På en dylik grafplats nära Chewelch i Colville-dalen ha ej blott indianer, utan äfven hvita och halfindianer blifvit jordade. Marken tillhör nämligen numera katolska kyrkan. En ny grafgård har anlagts och en bro bygts öfver den förbiflytande floden. En mil derifrån är en stad anlagd. Slammer och väsen höras från en närbelägen grufva, och det hela påminner lifligt om en gammal engelsk vers, som kan återgifvas så här:

"Bak indianens björkkanot
Propellerbåten trafvar,
Och byggnadstomter läggas ut
På indianska grafvar."

Fordom plägade indianerna flå en häst, som tillhört den döde, spänna skinnet öfver en stomme af grenar, ställa det ädla "konstverket" på grafven och låta det stå qvar, tills det föll sönder af sig sjelft. Detta såväl som det gamla bruket att låta jagtredskap, kanoter och andra tillbehör följa den döde till hans sista hvilorum antyda en tro på möjligheten af att efter döden kunna begagna dessa saker, och det lär t. o. m. ha varit bruk hos somliga stammar att vid höfdingens död mörda hans hustru, för att låta henne följa sin man i andeverlden.

En skönhet från Kittitas county. Indianska.
Fotograferad af Pantyke i Ellensburg.

Bröllopsceremonierna vexlade betydligt inom de olika indianska familjegrupperna och voro ofta mycket omständliga. Bland de fattigare indianerna gick det enklare till. Brudgum-

men måste vanligen erlägga skänker till ett visst belopp i betalning för bruden, och kunde han icke betala allt på en gång, mottogos gåfvorna enligt afbetalningsplanen, och brudgummen fick icke bruden till sig, förrän sista afbetalningen blifvit gjord. Ingen kredit beviljades i kärleksaffärer.

I ett par afseenden voro alla indianfolken lika hvarandra — i kärlek till spel och i förmåga att taga sig fram i vildmarker och skogar och färdas utan att lemna spår efter sig. Spelet ledde eget nog aldrig till trätor, såsom fallet är bland de hvita. Indianerna försökte aldrig bedraga hvarandra, och den förlorande tog alltid sitt öde med det mest stoiska lugn.

Indianen tror fullt och fast på alla gamla sagor härstammande från förfädernas tider, men han talar sällan derom för någon hvit, emedan han vet, att de hvita icke tro på dem, utan tvärtom, åtminstone i smyg, skratta åt dem, och om det är något en indian har svårare att fördraga än något annat, så är det att bli utskrattad eller förlöjligad. De flesta naturfenomen tillskrifvas osynliga varelser. Vindarne t. ex. äro andedrägten från något andeväsen. Alla föremål ha två naturer, en kroppslig och en andlig, — den senare fortlefvande i all evighet. I andeverlden blir man hungrig, men kan också med lätthet tillfredsställa hungerns kraf. Sjukdom, död och ålderdom finnas deremot icke. När en indian är sjuk, tro hans vänner, att de dödas andar sväfva omkring honom och vilja hemta hans själ. Derför gå deras läkemetoder egentligen icke ut på att bota sjukdomen, utan afse i stället att drifva bort andarne. Den vilda rosenbusken anses ega särskild makt öfver andar och spöken och begagnas derför vid sjukläger och på grafvar till skydd mot andeverlden. Indianerna tro, att vissa personer tillåtits besöka andeverlden och återkomma för att omtala, hvad de sett. Denna tro härleder sig sannolikt från drömmar, feberfantasier eller syner under ett tillstånd af skendöd. Enligt indianernas föreställning dansa, sjunga och förnöja sig andarne hela natten igenom, men ligga under dagen stela och medvetslösa bland de dödas multnade kroppar och ben på graiplatserna. Denna tanke har indiankännaren dr G. R. Kuykendall framställt i följande vers, som vi öfversatt från hans vackra poem "De dödas ö":

"I obeskriflig prakt, i glädje yr
De hela natten dansa, le och sjunga;
Men ack, så snart som morgonrodna'n gryr,
De sjunka ned i dödens sömn, den tunga.

Se'n ligga de vid grafvars tysta tjäll
Bland ben och knotor, hvilka maskar göda,
Tills skuggor falla i den sena qväll, —
Då börjar glammet åter bland de döda."

Chinook-indianerna trodde på en god och en ond ande, som voro jemnstarka. Dessa andar stredo ofta med hvarandra om herraväldet öfver indianerna, och derför gjorde indianerna sig ständig möda att blicka den onde anden och bibehålla den gode andens välvilja. Indianernas sagor vimla af motsägelser och orimligheter, liksom andra folks gudasagor. Föreställningen om en skyddsande finnes hos indianerna, och förr brukade de sända sina barn ut efter qvällens inbrott, i tron att de då skulle kunna förvärfva sig en dylik ande. Om en fogel eller annat djur gaf något läte från sig, medan barnet var ute, skulle det lägga märke dertill, ty detta djur var då ämnadt att bli barnets skyddsande. Vidskepelse är den sista återstoden af barbarism, som lemnar menniskorna under deras färd framåt på civilisationens bana, och ännu har som bekant ingen religion lyckats göra sig fri från denna förnuftets besvärliga boja. Dock finnes mycket, som talar för, att icke **allt** är vidskepelse, som fått detta namn. Föreställningen om naturandar eller åtminstone om ett lif, som genomgår hela naturen och ger sin kraft tillkänna öfver allt, om också icke alltid förnimbart för våra yttre sinnen, har delats af flera skalder och forskare och hyllas ännu i dag af många bildade menniskor. Kunde vi blott se det sköna och storartade i Washingtons natur med samma ögon, som indianerna se det, i ljuset af märkvärdiga minnen och tilldragelser, berättade från far till son sedan urminnes tider, så skulle — yttrar dr Kuykendall — "dessa nejder förefalla äfven oss ej blott som ett hem, utan som ett förtrolladt land, ett andars och geniers tillhåll. Berg och floder, sjöar, klippor och dalar skulle te sig för våra blickar som ett hemvist för elfvor, ett underverkens område, en tummelplats för gudar och ett fält för märkvärdiga bedrifter i den gråa, dimmiga forntiden. Hvarje naturskön fläck skulle stråla i ett trolskt skimmer, som komme att stegra vårt intresse och vår kärlek för detta härliga land."

Inför ånghästens tjut och sågverkens och fabrikernas slammer försvinner emellertid indianen med sin romantik liksom en dimma, och innan man vet ordet af, skola de röda männen med sina legender och traditioner vara liksom bortblåsta från jorden. Då, när det är för sent, skall man kanske börja intressera

sig för dem och gräma sig öfver, att man icke, medan tid var, studerade deras oskrifna sagohäfder och lärde bättre känna ett folk, som dock i otaliga åldrar sträfvat, lidit, älskat, hatat och kämpat liksom vi, för att omsider gå under och begrafvas i glömska.

KAPITEL 11.

Städer i vestra Washington.

Seattle, uppkalladt efter en indianhöfding, Sealth, men också bekant som "Drottningstaden", är den största staden i Wash.,

Seattle från hamnen.

den näst största på Stilla hafskusten samt den sjette i ordningen af alla städer i Förenta Staterna. Seattle är hufvudorten i King co. och har ett särdeles vackert läge vid Elliott Bay, en vik i sydöstra delen af Puget Sound. Dess afstånd från hafvet är 129 mil, från San Francisco 804 mil sjövägen och 929 mil landvägen. Staden är förlagd mellan den nämda viken och den stora, vackra Lake Washington. Seattles historia är ett af de märkvärdigaste bevis på snabbt framåtskridande, som något samhälle kan uppvisa. Stadens historia går tillbaka till

den 23 maj 1853, då de första lagfarterna å fastigheter uttogos af A. A. Denny och tre andra personer. Kort derefter uppbyggde Henry Yesler det första sågverket, och i augusti fick platsen regelbunden postförbindelse. 1856 gjorde 800 indianer, som ansågo sig ha blifvit illa behandlade af de hvita, ett anfall på platsen, men blefvo tillbakadrifna af örlogsfartyget Decatur, som händelsevis befann sig i hamnen. Till 1870 gjorde platsen obetydliga framsteg. Den hade då 1,100 invånare. 1880 hade den 3,500; 1885 omkring 5,000; 1890 42,000; 1900 80,600 och anses i dag ha 250,000 invånare. Den 6 juni 1889 ödelades hela affärsdelen, ett område af 116 acres, hvarpå inemot 500 större firmor och 300 enskilda personer och mindre affärer drefvo sin verksamhet, af eldsvåda. Den genom elden vållade förlusten anslogs till öfver $10,000,000 och var endast till en femtedel täckt genom brandförsäkring. Knappt hade dock elden släckts och glöderna börjat kolna, innan man — liksom fallet var i Chicago 18 år förut och i San Francisco 17 år senare, — grep sig an med stadens återuppbyggande. Och redan sommaren 1890 voro så många präktiga tegelbyggnader dels under uppförande, dels redan färdiga, att staden började återtaga sitt förra utseende, endast förskönadt och förbättradt.

För den, som sett Seattle och Puget Sound på 1880-talet och nu jemför dem med hvad de då voro, ter sig förändringen nästan vidunderlig. Men redan då kunde man ana, hvad som komma skulle. Ett bref, som förf. till denna bok skref i Svenska Tribunen efter ett besök vid Puget Sound i sept. 1885, ter sig nu nästan som en fullbordad profetia. Det hette deri bl. a.: "Doktor Sundberg, en vidtberest, erfaren och kunnig norsk läkare, var vänlig nog att ledsaga mig till den ett par mil från staden belägna Lake Washington, hvars strand vi följde för några mil genom den derstädes ännu orörda urskogens snår. Utom Lake Wash. finnes ännu en sjö, Lake Union, i Seattles närhet. — — Hos den, som en gång besökt Puget Sound, qvarlemnar resan ett oförgätligt intryck, för så vidt hans sinne annars är mottagligt för en oförfalskad naturs skönhet. Ännu ligger det mesta sådant, som det utgått ur skaparens hand. Men medan man föres fram öfver "Sundets" krusade spegel, sväfvar tanken till en tid, då detta sund och dess kringliggande nejder skola varda tummelplatsen för ett handelslif och en samfärdsel, hvartill näppeligen San Francisco i våra dagar kan uppvisa maken; då öarne skola vara odlade och bebyggda och de härliga stränderna skola ha att uppvisa många folkrika

städer. Norra delen af Stilla hafskusten har ett rikare framtidsland öster om sig, än södra delen af samma kust har. Det kommer en tid, då Asien, Australien, de många ögrupperna i Stilla hafvet äfvensom Södra Amerika skola hemta sina förnödenheter från Norra Amerika eller åtminstone öfver detta land i st. f. att taga dem sjövägen från Europa. Det är denna tid, våra öfverlandsbanor åsyfta att rycka närmare oss. Då skola förnämligast hamnplatserna vid Puget Sound blomstra upp, skogen rödjas undan och marken tvingas under plogen. Men jag tror icke, att Puget Sound då kommer att te sig skönare, än det ter sig nu i sin naturliga fägring." Denna tid är nu för handen. Den år 1885 orörda urskogen vid Lake Washington är nu borta, och byggnader och parker upptaga den landsträcka, öfver hvilken dr S. och jag med svårighet trängde oss fram. I st. f. de boskapsstigar och dåliga vägar, som ledde ut till sjön, ha vi nu elektriska och kabel-banor. Lake Union, som låg i Seattles närhet, ligger nu ungefär midt i staden. Stora fabriksstäder träffas nu vid Puget Sound; skogen är undanrödjad och ersatt med trädgårdar och farmar, och handelslifvet och samfärdseln blomstra. Det var egentligen gulduppträckten i Alaska, som blef förnämsta orsaken till Seattles snabba uppblomstring. När ångaren Portland år 1897 kom med sin last af Alaska-guld, började Seattle växa med fart, och Alaska har alltsedan varit som en sorts förstad till Seattle, hur eget det än låter att tala om ett område, innehållande 600,000 qvadratmil, som förstad. De, som känna till saken, säga, att hvad som gjorts i Alaska hittills, är endast en svag början till, hvad som kan väntas af framtiden. I samma mån som Alaska utvecklas, utvecklas Seattle, och ingen hamn i verlden kan någonsin röfva från Seattle Alaska-handeln.

Seattle upptager ett ytinnehåll af 32,000 acres eller 50 qvadratmil, sedan staden under 1907 med sig införlifvat de kringliggande småstäderna Ballard, Fremont, West Seattle, Columbia m. fl., och inom dess område finnas 28 qvadratmil eller 17,920 acres vattenyta. Några andra siffror må här anföras till belysande af stadens utveckling under de senare åren. Seattle har två gasbolag och två telefonsystem. Redan 1906 voro 30,000 telefoner i användning. Staden har sitt eget vattensystem, som kan förse staden med 25 millioner gallons pr dag, ehuru den dagliga förbrukningen ej ännu öfverstigit 20 millioner. Ledningarne utgöra sammanlagdt en längd af 300 mil. Staden eger ett elektricitetsverk för belysning och leverans af elektrisk kraft, hvilken tages från Snoqualmiefallet, 25 mil

Second Ave. i Seattle med den 15 våningar höga Alaska-byggnaden till höger.

från Seattle. Här finnas äfven två privata elektricitetsverk. Spårvägsnätet är 150 mil långt och befordrar öfver 60 millioner passagerare om året. I Seattle utgifvas 4 dagliga tidningar och 60 vecko- och månadsskrifter, bland dem flera svenska.

Jernvägsstationen i Seattle.

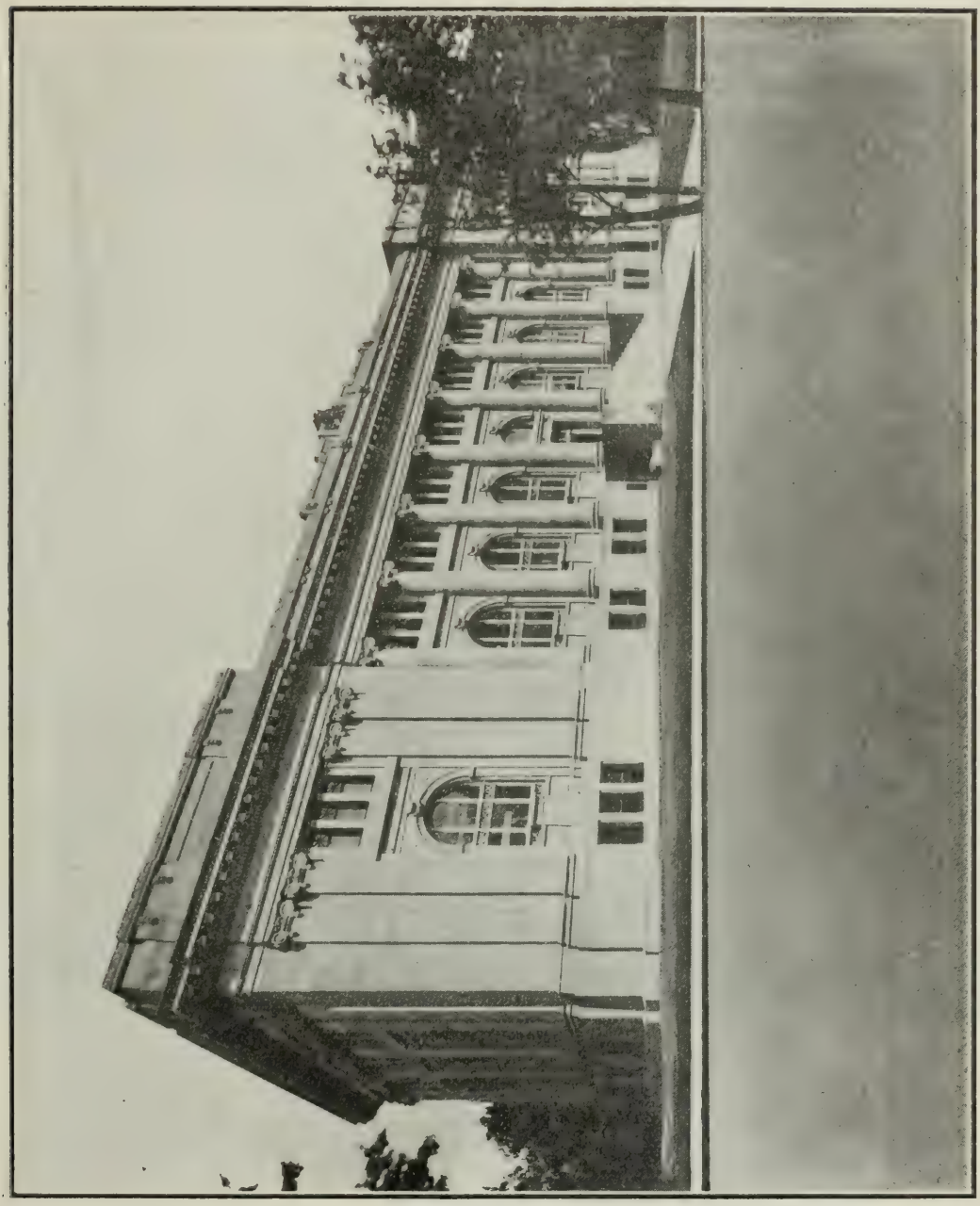

Carnegie-biblioteket i Seattle.

Der finnas 120 kyrkosamfund och 2,500 fabriker, som gifva arbete åt 25,000 personer med en sammanlagd årsinkomst af 20 mill. dollars eller $800 pr man. Tre öfverlandsbanor underhålla samfärdseln mellan Seattle och andra orter i Amerika. Här finnas 24 banker med insättningar belöpande sig till $73,-

000,000. Den äldsta af bankerna är Dexter Horton & Co:s, som öppnades år 1879 och har insättningar till ett belopp af öfver 9 millioner, med ett grundkapital af 200,000. Scandinavian-American-banken, hvilken organiserades 1892 med ett kapital af $500,000, har insättningar till ungefär samma belopp som den förstnämda banken. Bland de öfriga bankerna nämnes säskildt State-banken, som, organiserad 1905 med ett kapital af $100,000, har insättningar öfverstigande en million och liksom de två förstnämda räknar ett stort antal skandinaver

Washington-universitetets observatorium.

bland sina insättare. Förglömmas får icke det stora Carnegiebiblioteket, som färdigbyggdes 1906. Carnegie skänkte $220,000 till dess uppförande; staden betalte $100,000 för tomten och bidrog 1907 med $87,000 till bibliotekets vidmakthållande. Det innehåller 94,000 böcker och lånade under 1907 ut böcker till öfver 29,000 personer. I Seattle finnas omkring 40 skolbyggnader, i hvilka undervisningen skötes af 500 lärare och lärarinnor. Washingtons stats-universitet är också förlagdt hit på en vacker plats mellan sjöarne Union och Washington.

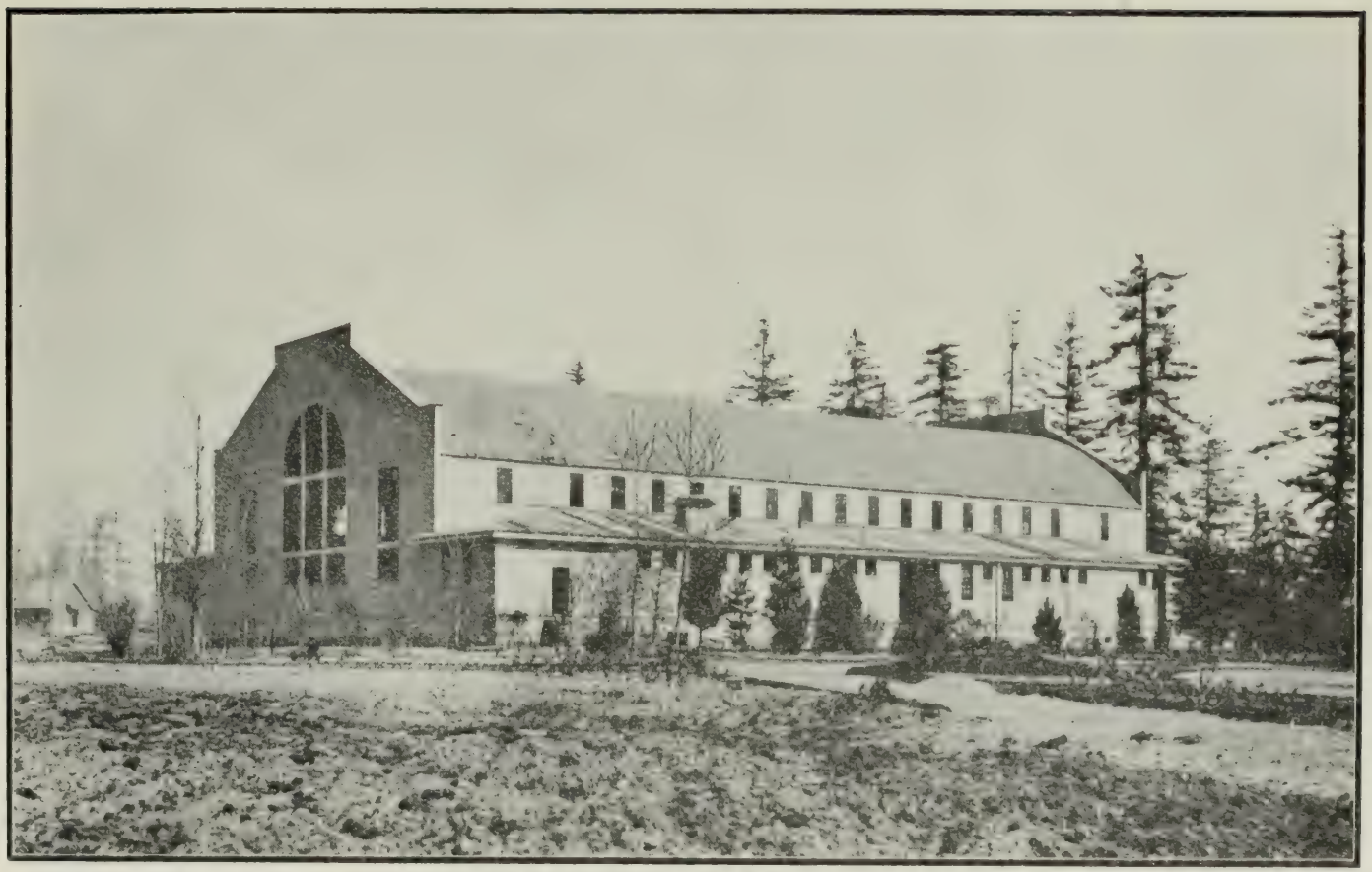

Washington-universitetets gymnastiksal.

Det eger flera stora byggnader med föreläsningssalar, laboratorier, museum o. s. v. Universitetets område upptager 355 acres. Undervisningen bestrides af 42 professorer och docenter. 1885 funnos der endast 8 lärare. Studenternas antal utgör i allmänhet omkring 1,000. Bland lärarne finnas två svenskar professor Magnuson och docent Johnson. Ett svenskt läroverk, Adelphia College, upprättadt under baptistsamfundets auspicier, är uppfördt på en af en landsman, sågverksegaren Lovegren, skänkt tomt och förestås af dr E. Schmidt.

Något, som väcker alla besökandes förvåning och beundran, är Seattlebornas förmåga att öfvervinna naturhinder och åstadkomma en modern stad på motsträfvig mark. Det nuvarande Pioneer Square, den plats hvarpå Yesler på 1850-talet uppförde sitt sågverk, var så godt som den enda jemna plats i hela trakten. Allt det andra var backar, den ena ofvanom den andra. När staden började växa, utbredde den sig öfver dessa backar. Men Seattle-borna ha alltjemt arbetat på att utjemna backarne och ha åstadkommit det mest otroliga. Millioner dollars ha utgifvits för borttagandet af backar och utjemnandet af gator. En öfver 100 fot hög och flera hundra fot bred backe, på hvilken ett stort hotell uppförts, försvann på en kort tid. Hotellet nedrefs och uppbrändes, och backen spolades bort och förflyttades i rinnande form ut i viken, och der den förut stod, uppfördes ett nytt jättehotell och teater, allt på föga mer än ett års tid. En amerikansk tidningskorrespondent vid namn Blythe skref efter ett besök i Seattle om denna för Seattle egendomliga konst att omskapa naturen: "Det fins väldiga hålor på flera ställen i stadens utkanter. Dessa hålor voro en gång kullar. De personer, som ega dem, tala om, att tomterna på toppen af kullarne voro värda så och så mycket, och att tomterna i bottnen af hålorna äro värda tusentals dollars mer. De tala om sänkandet af en gata 100 fot, som om en utgräfning af 100 fot vore en småsak och icke ett jättearbete. Den, som sett, hur dylika arbeten utföras i östern, börjar räkna efter, hur många män och hästar som behöfvas för att få arbetet gjordt. I Seattle göres utgräfningen med vatten, och den, som gör den, får betaldt, för att han tager bort jorden, och sedan igen, för att han aflemnar den på något ställe, der den behöfs. På så sätt fylles låglandet upp och bildar mark för fabriker m. m., der det förut endast fans gytja. Seattle ser på allt detta som något helt enkelt och naturligt." I åratal ha dessa arbeten pågått, och i åratal ännu komma de att pågå. En gatulängd af 225 mil har redan blifvit jemnad

Elektriska spårvägen mellan Seattle och Tacoma.

och iordninggjord, men innan allt blir färdigt, som nu är på tal och under förberedning, kommer gatulängden att ökas till 800 mil och utgräfnings- och jemningskostnaderna att uppgå till $10,000,000. Bland de kontraktörer, som omhänderhaft dylika arbeten, intages främsta rummet af svensken C. J. Erickson. Han har utfört sådana till hundratusentals dollars värde och måst lägga sig till med en högst dyrbar arbetsapparat, bestående af flera lokomotiv, ångskyfflar, jernvägsanläggningar o. s. v. Ett annat förbättringsarbete, som förestår, innan Seattle blir färdigt, är sammanbindningen af de två förut nämda sjöarne medelst en kanal. Lake Union har en yta af 905 acres. Mer än hälften af sjön är 60 fot djup. Den ligger 8 fot högre än Puget Sound vid sitt högsta vattenstånd. Lake Washington har en yta af 24,900 acres och är från 25 till 600 fot djup samt 7 fot högre än Lake Union. En kanal skulle bereda sjöfarten en oskattbar vinst, enär fartyg kunde segla in i dessa sjöar och genom sötvattnets inverkan utan extra kostnad bli befriade från skeppsmaskar och andra fartygsförderfvande hafsdjur, som icke tåla sötvatten.

Tacoma, som af den gamle klassiske medborgaren George Francis Train erhöll namnet "City of Destiny," är beläget 28 mil från Seattle på vestra stranden af Commencement Bay, den längsta af Puget Sounds vikar. Läget är vackert. Staden är byggd på en kulle, som höjer sig terassformigt och har en vacker utsigt öfver skogarne och Cascade-bergen med det härliga snöfjället Mount Tacoma eller Rainier. 1870 hade Tacoma endast 73 invånare, 1880 720, och fem år senare var denna siffra 10-dubblad. 1890 var folkmängden 35,000. Nu torde den uppgå till omkring 100,000. Tacomas historia daterar sig tillbaka till 1868, då ett sågverk uppfördes på stranden, kring hvilket snart en liten by växte upp. Från denna anspråkslösa början har staden utvecklat sig till en väl anlagd och löftesrik storstad. Den har en af de bästa hamnar, ofantliga sträckor af jemnt land både på en höjd föga öfverstigande vattenytans och på en platå, belägen från 100 till 300 fot högre upp. Beträffande dess framtidsutsigter skrifver en amerikansk tidningskorrespondent Chauncey Thomas: "Hvad är det, som gjort, att Seattle fått försteget framför Tacoma? Saken är lätt förklarlig. De två jernvägar, som för närvarande förmedla förbindelsen med områdena öster om bergen, gå öfver bergskedjan genom pass, belägna från 2,700 till 3,300 fot högt. Det är en slingrande, besvärlig färd uppför dessa berg. Lo-

Tacoma med Mount Rainier (Tacoma) i bakgrunden.

komotiven förlora på färden uppför fyra femtedelar af sin kraft. Det första lågland tågen å dessa banor träffar på härute, är vid Seattle. Det skulle ej tjena till något att låta dem fortsätta sin färd 40 mil längre, till Tacoma. Omlastning af varor från jernväg till fartyg sker alltid lämpligast i Seattle. Men samma två jernvägar ha nu i det närmaste en ny linie färdig längs Columbia-floden, och Harriman utsträcker sin bana norrut från San Francisco mot Puget Sound. När dessa jernvägar bli färdiga, så att trafiken kommer att gå söderut i st. f. österut, blir jernvägsförhållandet omvändt, och i st. f. att fråga hvad det skulle tjena till att låta tågen gå 40 mil längre, till Tacoma, frågas då, hvad det skulle tjena till att låta dem gå onödigt 40 mil, till Seattle. Der äro äfven andra jernvägar som syfta på Puget Sound — en af dem är Chicago, Milwaukee & St. Paul-banan. Under alla omständigheter kommer den billigaste varuforslingen att gå om Columbia-floden och icke öfver bergen, och Tacoma kommer alltid att ligga närmast till hands och åtnjuta största fördelen. Millioner menniskor lefva i dag, som komma att se den tid, då vester om Cascadebergen, norr om Columbia-floden och söder om Canadas gräns kommer att finnas en befolkning af mellan 12 och 15 millioner själar. För närvarande är folkmängden på Stilla hafskusten endast en tolftedel af den på Atlantiska kusten. Då handelsmöjligheterna å den förra kusten äro mer än dubbelt så stora som Atlantiska kustens och de naturliga resurserna här ute många gånger större än Atlanterkustens, är det tydligt, att folkmängden här skall komma att mångdubblas. Inom 50 år skola vi se vid Golden Gate en stad som Paris, vid Willamettefloden en stad så stor som Philadelphia, vid Grays Harbor ett annat Boston, i Seattle minst en million invånare och i Tacoma ett annat New York med minst 5 millioner invånare."

Enligt mr Thomas skulle Tacoma ha de bästa framtidsutsigterna af städerna vid Puget Sound. Och om närheten till Columbia-floden skall bli den bestämmande faktorn, är ju hans profetia icke orimlig, äfven om de nuvarande förhållandena icke synas lemna stöd för den. Han anser, att Puget Sound är i dag, hvad New York var 1830, Chicago 1850, San Francisco 1860 och Denver 1870. Detta är en icke oäfven jemförelse.

Tacoma har 11 banker, öfver 100 kyrkor och religiösa samfund, många präktiga byggnader, bland hvilka stadshuset intager ett framstående rum. Stadens högskola, hvilken kostat

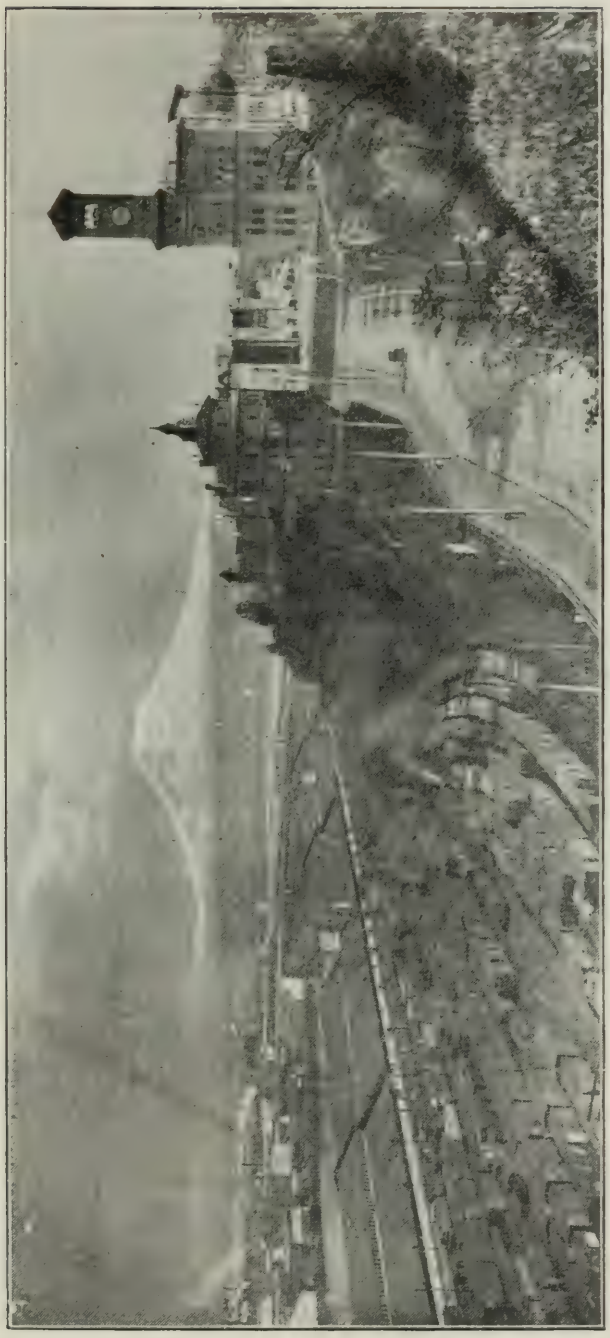

Bangårdarne och stadshuset i Tacoma.

en half million dollars och har rum för 2,000 studerande, är en af de största och vackraste i landet. Undervisningen bestrides af 50 lärare. Staden har 29 folkskolor med 282 lärare och lärarinnor samt öfver ett dussin andra läroanstalter, affärsskolor m. m. Ett 40-tal sågverk, hyfvelfabriker, takspånsfabriker m. m. sysselsätta en arbetsstyrka af 5,000 man, hvilkas löner uppgå till nära $300,000 i månaden. Sju mjölqvarnar, af hvilka de tre största mala öfver 2,000 tunnor mjöl om dagen, tillhöra stadens största affärer. Timmer- och mjölutskeppningen från Tacoma är ovanligt omfattande. Ett magasin, som ej begagnas till annat än att deri förvara hvete från slätterna öster om bergen, är 2,360 fot långt. Ett år mottogos här 13 millioner bushels hvete. Liksom Seattle har Tacoma också ett stort bibliotek, skänkt af Carnegie. Bland de högre lärdomsanstalterna förtjenar särskildt nämnas Pacific Lutheran University, grundadt af den norska lutherska synoden och beläget i Parkland, en by söder om Tacoma. Tre dagliga och 11 veckotidningar, bland dem en svensk, utkomma i Tacoma. Staden upptager en yta af 30 qvadratmil.

Bellingham. Denna vackert belägna stad vid Bellinghamviken i nordöstra delen af Puget Sound-området utgör egentligen en sammanslagning af de tre städerna Whatcom, Sehome och Fairhaven, af hvilka den förstnämda räknade sina anor från guldfyndens dagar vid Fraser-floden i Canada år 1858. Guldsökarne tillbragte vintern i Whatcom, som då lär ha haft ända till 10,000 invånare. Skild derifrån endast genom en bäck, anlades senare staden Sehome, som i slutet af 1880-talet erhöll namnet New Whatcom och år 1890 hade tillsamman med Whatcom något öfver 6,000 invånare. 1889 grundades 2½ mil söder om New Whatcom staden Fairhaven. Redan efter ett års tillvaro hade denna stad 4,000 invånare. År 1904 förenades alla tre städerna under en styrelse och antogo det gemensamma namnet Bellingham. Denna stad ligger 17 mil söder om Canadas gräns, 80 mil norr om Seattle och 125 mil från Stilla hafvet. Staden upptager en yta af 23 qvadratmil och har 35,000 invånare, mer än tre gånger så många, som den hade år 1900. Den är byggd på jemn mark med härlig utsigt öfver den 36 qvadratmil omfattande Bellingham-viken å ena sidan samt Cascade-bergen med det höga snöfjället Mount Baker å den andra. Endast 3 mil från staden ligger den vackra insjön Lake Whatcom. Staden har en god hamn, präktiga jernvägskommunikationer, stora sågverk och takspånsfabri-

ker, fiskerianstalter, två allmänna bibliotek med 9,000 böcker, vattenledning från Lake Whatcom, tre dagliga och sex veckotidningar, bland hvilka en svensk, folkskolor, två högskolor och flera andra läroverk, bland dem statens lärareseminarium med ett bibliotek på 9,000 band o. s. v. Den s. k. Seattleandan, hvarmed förstås den tilltagsenhet, det mod och den lokalpatriotism, för hvilka Seattle vunnit sådan ryktbarhet, har på senare tider också börjat visa sig i Bellingham, om vi

Bellingham.

få tro innehållet i ett qväde, som diktats af vår landsman, red. Neil i Bellingham, som bl. a. låter oss veta, att

"Bellingham is full of Biz —
Trading, buying, selling;
Everybody waking up,
Even school-boys yelling.
Bellingham has everything,
Therefore needs no padding —
Only needs more fellowship,
To its virtues adding.

Coal fields, lying underneath
Seek investors' money;
Whatcom county takes the cake,
Land of milk and honey.
Untold riches plentiful
In the woods primeval;
Gold and silver in the mounts,
Waiting for upheaval."

Timmerlastning i Bellingham.

Tio mil norr om Bellingham ligger staden **Ferndale,** kring hvilken en hel del af våra landsmän slagit sig ned, och hvilken räknar omkring 1,000 invånare.

Everett, äfven bekant under namnet "skorstens-staden" (city of smokestacks) på grund af dess många sågverk och fabriker, är hufvudorten i Snohomish county och ligger 33 mil norr om Seattle. År 1891 fans der endast oröjd urskog. 1902 var der en stad med öfver 20,000 invånare. Everett har nu 30,000 invånare, fem banker, elektriska spårvägar, ett pappersbruk, som tillverkar 26 tons bok-, skrif- och omslagspapper hvarje dag under året och är det enda i sitt slag i hela staten; smältverk, kyrkor, skolor och en af de bästa hamnar vid Puget

Vy af Everett.

Sound. **Arlington, Marysville, Stanwood, Snohomish** m. fl. äro unga, blomstrande samhällen i samma county. En mängd svenskar äro bosatta i Everett såväl som i kringliggande nejder och i flera af småstäderna.

Olympia, Washingtons hufvudstad och en af dess äldsta städer, har ett inbjudande läge vid en af Puget Sounds vikar och ter sig inbjudande med sina af löfträd beskuggade gator. Staden har 10,000 invånare. Tre dagliga och flera veckliga tidningar utgifvas der. Kapitoliet är en imponerande byggnad, uppförd af inhemsk sandsten i en vacker park helt nära ångbåtsbryggan och jernvägsstationen. Ett par mil från Olympia ligger den lilla staden **Tumwater,** Washingtons äldsta stad, grundlagd af öfverste Simmons, som i okt. 1845 kom dit med en liten skara af följeslagare efter en två veckors besvärlig marsch från Columbia-floden och Cowlitz-dalen genom skogar och bergstrakter. I aug. 1847 började han uppföra ett sågverk. De berömda Tumwater-fallen bildas af Deschutes-floden, som här i sitt utlopp i viken störtar utför tre branter från en höjd af inalles 87 fot. Dessa fall ega en styrka af 10,000 hästkrafter. De lemna drifkraft till åtskilliga sågverk och fabriker m. m. både i Tumwater och Olympia. En af de mera bekanta industrierna i Olympia är ostronfiske. En annan är tillverkningen af trärör, hvilka ehuru endast ett tum tjocka uthärda, sedan de blifvit beklädda med jern- eller stålband, ett starkare tryck än tjockt gjutjern.

Port Townsend, hufvudorten i Jefferson co., ligger vid Port Townsend-viken, 90 mil från hafvet, 40 mil från Seattle och 30 mil från Victoria på Vancouver-ön. Port Townsend grundlades 1848 och har en af de bästa hamnar i verlden. Fartyg kunna kasta ankar hvar som helst i viken, utan fara att finna vattnet för djupt eller för grundt. Staden har omkring 6,000 invånare och är Förenta Staternas tullstation för hela Puget Sound-distriktet. Här äro ett sjömanshospital, karantänstation, en branch af landets hydrografiska departement o. s. v. Tre befästningar, Fort Worden, Fort Flagler och Fort Casey äro uppförda i stadens närhet och bilda ett triangelformigt skydd för inloppet till Puget Sound. Staden får sitt drickesvatten från en flod i Olympic Mountains 26 mil från Port Townsend. Stadens affärsdel är belägen på lågland intill viken, residensstaden deremot på en 150 fot hög, åt olika sidor sluttande backe. Utsigten derifrån utöfver Puget Sound

med dess vikar och skär, öar och hvita segel, de mörka skogarne, Olympic-bergens hvita toppar och Cascade-kedjan med snöfjällen Rainier och Baker är storartad.

Bland de mindre städerna i Puget Sound-området äro några som förtjena ett omnämnande. **Port Angeles**, hufvudorten i Clallam co., belägen vid Juan de Fuca-sundet halfvägs mellan Port Townsend och Stilla hafvet, är minnesvärd på grund af ett försök som der gjordes på 1880-talet att anlägga en socialistkoloni. En advokat vid namn George Venable Smith ditlockade en hop omisstänksamma fantaster och drog dem vid näsan. Portland-tidningen Oregonian skref följande, som passar in på flertalet socialistledare: "Smith påstår sig vara lagkarl, men är i sjelfva verket oduglig till allt nyttigt arbete här i verlden. Han är för lat att taga sig något till, är en professionel agitator och en samhällsplåga i allmänhet. Som han hvarken eger drift eller mål för sin verksamhet, skicklighet eller flit nog för att kunna uträtta något för sig sjelf, föreslår han en plan att taga vara på alla andra — en plan, som skall omdana samhället och göra det rikare. Det är förvånansvärdt, att en sådan ytlig qvacksalvare kan lyckas i att dupera någon. Men naturligtvis kan hans koloni-plan icke räcka länge. Han har lefvat derpå nu i två år och i bättre omständigheter, än han är vand vid, men slutet blir, att filosofen från Port Angeles dimper likt en pannkaka till jorden." Så skedde naturligtvis också. De flesta af kolonisterna voro, enligt utsago af en tidningskorrespondent, hederliga, hyggliga, intelligenta personer, f. d. skollärare, bodbiträden, farmare o. s. v., hvilka läto narra sig att tro, att denna kooperativa koloni skulle erbjuda dem bättre tillfällen till trefnad och behaglig samvaro, än deras kamp för tillvaron, så länge de arbetade hvar för sig, kunde göra. Mer än 3,000 personer endast i Iowa och Illinois anslöto sig till kolonien, inbetalte sina afgifter och beredde sig att flytta ditut året derefter. Men redan flera månader dessförinnan berättade ryktet, att endast 250 af de ursprungliga kolonisterna funnos qvar på platsen och hade alla utsigter att få svälta ihjel under vintern. Den socialistiska bubblan brast, och anstiftaren till oredan afdunstade till andra orter. Nu försöker Port Angeles reda sig likt andra städer enligt det allmännast anlitade, af socialisterna förkättrade och utdömda samhällssystem, under hvilket Chicago, New York och alla andra stora samhällen svingat sig upp från ett intet till rikedom och välmåga. I rakt östlig riktning från Port Angeles ligger på Fidalgo Island staden **Ana-**

cortes, en plats som mer än de flesta nya städer varit en härd för hänsynslöst spekulationsraseri. Den anlades i jan. 1890 och räknade efter endast några få månaders tillvaro öfver 1,000 invånare. Nu har den 4,000 och är den största staden i Skagit co. Hufvudorten i samma county är emellertid **Mount Vernon,** belägen längre inåt landet och egande 3,000 invånare. **Sedro-Woolley** har lika stor folkmängd. **La Conner,** en annan stad i samma county, har 1,000 invånare. I ett par af de föregående kapitlen har omnämts jordmånens ovanliga bördighet i detta distrikt, i hvilket en mängd svenskar slagit sig ned och vunnit välstånd. La Conner ligger midt i statens förnämsta hafreproducerande trakt. På senare tider ha dock farmarena der allt mer börjat egna sig äfven åt andra jordbruksgrenar, i

Farm i Skagit-dalen nära La Conner. — Tillhörig J. O. Rudine.

synnerhet mjölkproduktion, och i någon mindre skala åt frukt- och grönsaksodling. En i Mount Vernon 1907 upprättad fruktinläggningsanstalt uppköpte under samma år 330 tons frukt och grönsaker och betalte för dem $7,361. Den gaf arbete åt 30 personer och betalte dem på några månader $6,600, hvarjemte den köpte bleckdosor, trälådor och andra kärl för $8,375. Det pris, farmarena erhöllo, vexlade mellan $12 pr ton för sviskonplommon och $80 pr ton för körsbär och hallon. För färska bönor betaltes $40 pr ton, och efterfrågan var större än tillgången. På öarne i Puget Sound äro åtskilliga småstä-

der belägna. Två af statens counties utgöras af öar. Island co. består af öarne Whidby och Camano, innehållande tillsamman 227 qv.-mil och en folkmängd af 3,000. **Coupeville,**

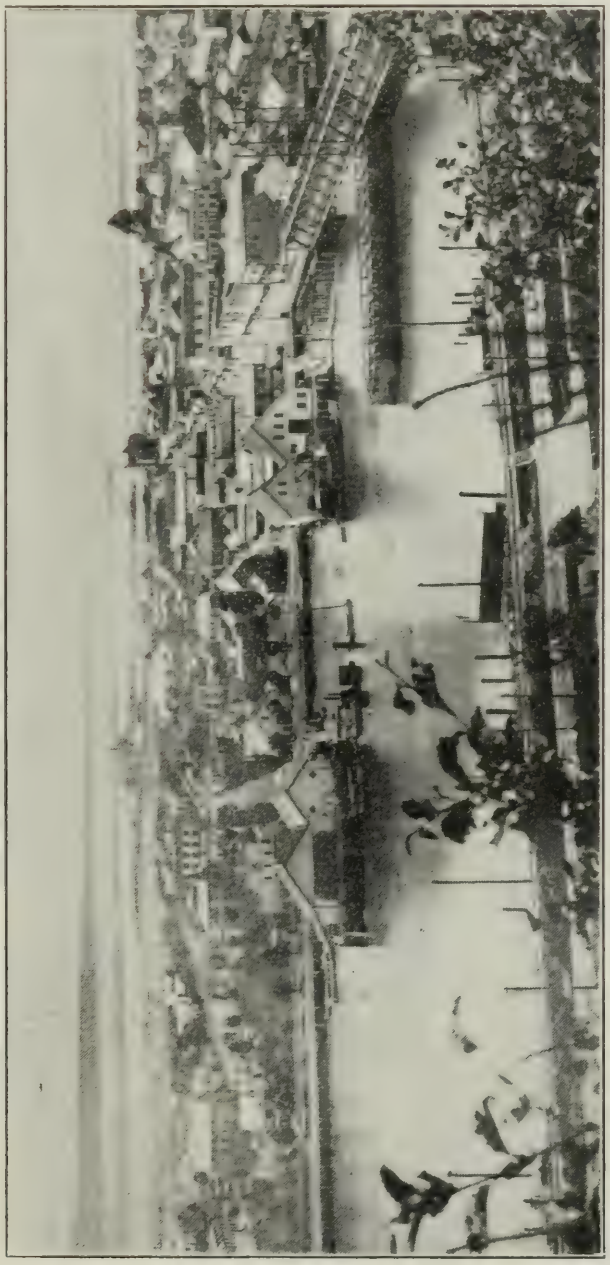

Hoquiam.

hufvudorten i countyt, är beläget på Whidby Island och har 400 invånare. Det andra ö-countyt är San Juan co., som består af tre stora och ett stort antal små öar, inalles upptagan-

de ett område af 185 qv.-mil. De största öarne äro Orcas, San Juan och Lopez om resp. 58, 55 och 40 qv.-mil. Hufvudorten, belägen på San Juan Island, heter **Friday Harbor** och har omkring 500 invånare. Två veckotidningar utgifvas der. Af countyts 110,000 acres jord äro mindre än 10,000 i odling. Orcas-ön eger några af de vackraste scenerier vid Puget Sound, om icke i hela landet. En stor del af ön upptages af bergshöjder, bland hvilka en långsträckt bergsrygg, Mount Constitution, skjuter upp till en höjd af 2,486 fot. Klimatet på Puget Sounds öar tillhör det bästa i Amerika. Regnfallet på San Juan-öarne är i medeltal 30—36 tum om året, i Island co. ännu lägre. Af årets dagar äro 110 mulna. På de i södra delen af "Sundet" belägna öarne Vashon, Anderson m. fl. är klimatet fuktigare. Vid Port Orchard-viken och i Kitsap co., rakt vesterut från Seattle ligger staden **Bremerton**, namnkunnig såsom en af Förenta Staternas flottstationer. Der är en torrdocka, stor nog att mottaga det största skepp i flottan. Staden har 2,000 invånare, af hvilka åtskilliga 100 äro anställda vid flottans verkstäder. Ej få af dem äro svenskar. F. ö. äro svenskar bosatta i Kitsap co. i närheten af småstäderna **Silverdale, Paulsbo, Pearson** m. fl.

Vid Grays Harbor, den stora hafsviken på Washingtons vestra kust, 25 mil norr om Columbia-flodens mynning, äro 4 städer belägna helt nära hvarandra, nämligen **Hoquiam, Aberdeen, Cosmopolis** och **Montesano.** Grays Harbor mäter på sin bredaste plats 12 mil och har en längd af 15 mil. Åtskilliga floder mynna ut i viken, och störst af dem är Chehalis River. Noga taladt ligger endast Hoquiam vid sjelfva viken. De öfriga tre städerna ligga vid floden. Väldiga skogar täcka de omgifvande nejderna, och en mängd sågverk och takspånsfabriker göra sitt till att minska dem. **Hoquiam** ligger vid mynningen af den lilla Hoquiam-floden, 42 mil vester om Olympia, och räknar sin tillvaro från 1882, då ett sågverk uppfördes der. I juni samma år hade platsen ej mer än 400 invånare, men inom mindre än ett år derefter hade folkmängden ökats till 1,800. Den förste nybyggaren på platsen var James Carr, som kom dit i kanot på Chehalis-floden hösten 1858 och tog land. Nu har staden 6,000 invånare och täcker en yta af tre qv.-mil. Den står medelst elektrisk bana i förbindelse med **Aberdeen,** som ligger 4 mil öster om Hoquiam vid Chehalis- och Wishkah-flodernas sammanflöde. Aberdeen utlades först 1884 af Sam. Benn, den förste nybyggaren i Grays Harbor-trakten, och har nu öfver 12,000 invånare. Elfva sto-

ra sågverk äro i gång här. Under månaderna jan.—juni af år 1906 utskeppades härifrån 112 millioner fot virke. Under år 1905 sågades i stadens sågverk 250 millioner fot bräder, hvarjemte tillverkades 55 mill. ribbor och 40 mill. takspån. Bland stadens större firmor äro några svenska, såsom sågverksfirman Wilson Bros. & Co., som har 145 man i sin tjenst, utbetalar $120,000 i årliga löner samt producerar virke till ett värde af $525,000 pr år; skeppsbyggarefirman Lindstrom Shipyard Co. med 125 arbetare och $150,000 i årliga löneutgifter samt ett produktionsvärde af $400,000 pr år. Klimatet är helsosamt, ehuru fuktigt. Under 1906 föll det 78 tum regn. Regndagarnes antal var 156. **Cosmopolis** är den äldsta staden vid Grays Harbor och utlades redan 1860 af ett par män, som byggde ett tegelbruk och ett garfveri, men snart gåfvo dessa företag på båten, enär de ej betalade sig. Staden räknar 1,200 invånare och står genom elektrisk bana i förbindelse med Aberdeen. **Montesano,** hufvudorten i Chehalis co., ligger vid Chehalis River, 14 mil från dess mynning. Staden utlades 1881 och har 2,300 invånare.

De förnämsta städerna i Lewis co. äro **Chehalis** (countyts hufvudort) och **Centralia,** den förra med 5,000, den senare med 6,000 invånare. Chehalis ligger halfvägs mellan Tacoma, Wash., och Portland, Oreg., omkring 92 mil från hvardera staden. Centralia utlades 1875 af J. Lumm åt en frigifven negerslaf vid namn George Washington, som redan 1852 genomströfvat vestern och tagit land i besittning, hvarest Centralia nu är beläget. När jernvägen mellan Portland och Tacoma byggdes 1875, egde negern 700 acres och hade 400 inhägnade och odlade. I det söder om Lewis co. belägna Cowlitz co. är **Kalama** hufvudorten. Den ligger vid Columbiafloden. Härifrån öfverför N. P.-jernvägen sina tåg till Oregons strand på en jättestor ångfärja, hvilken dock troligen kommer att indragas, när den nu under byggnad varande bron vid Vancouver blir färdig. Städerna **Kelso** (med 1,800 inv.) och **Castle Rock** (med 1,400 inv.) ligga båda vid Cowlitzfloden. Såväl vid denna flod som omkring den 7 mil från Castle Rock belägna Silver Lake äro åtskilliga svenskar bosatta, idkande farmning och boskapsskötsel.

Vancouver. På norra stranden af Columbia-floden i Clark co., 6 mil öster om Willamette-flodens mynning och 7 mil norr om Portland, med utsigt öfver Cascade-kedjan och dess fjällar, öfver Columbia och dess tjusande stränder, ligger det gamla Hudson-bay-fästets "afkomling", staden Vancouver, på en

sakta stigande slättmark med mörka granskogar i bakgrunden. Redan 1823 flyttade Hudsonbay-kompaniet sitt hufvudsäte från Astoria till Vancouver, som i åratal fortfor att vara nordvestkustens hufvudort, ända till Willamette-dalen började bebyggas. I följd af stridigheter mellan Hudsonbay-kompaniet, garnisonen och katolska kyrkan rörande eganderätten till landet, hvarpå staden nu är bygd, blef dess utveckling hämmad till förmån för de för fartyg svårtillgängligare städerna vid Willamette-floden; och Vancouver, som annars hade större utsigter att bli en sjöstad, än Portland hade, fick "bita i gräset" för den senare staden. Nu äro stridigheterna för länge sedan bilagda, men under tiden har floden hunnit delvis fyllas med sandbankar, som hindra större fartyg från att segla in genom floden. Kostnaden för vidmakthållande af en kanal genom dem är dock beräknad att vida understiga de utgifter, som äro förenade med upprätthållandet af sjöfart mellan Portland och Willamettes mynning. Vancouver, som är hufvudorten i Clark county, har nu öfver 8,000 invånare och har, med undantag af en kort period, ständigt varit hufvudsätet för norra Stilla hafskustens krigsstyrka. Här äro i allmänhet stationerade 6 kompanier infanteri och ett kompani artilleri med präktiga byggnader för befäl och manskap, bibliotek, gymnastiksal, magasiner, varuupplag o. s. v. Militärreservationen upptager en qvadratmil med en väldig, nästan golfjemn exercismark och är en af de vackraste i Förenta Staterna. Jordmånen kring Vancouver är passande för fruktodling, i synnerhet plommon. Mellan 2- och 300 banvagnar sviskon utskeppas årligen härifrån. En ångfärja underhåller en gång i timmen samfärdseln med Oregons strand. Vancouver står i förbindelse med Portland både genom elektrisk jernväg och ångbåtstrafik. Bland stadens byggnader framstår särskildt en katolsk domkyrka af väldiga dimensioner. Staten Washingtons döfstuminstitut och hem för blinda äro förlagda till Vancouver. Vidare finnas här ett stort katolskt barnhem, hospital m. m. En jernvägsbrygga är under anläggning tvärs öfver Columbia-floden, och staden är medelst jernväg förbunden med både Puget Sound och östra Washington. Många svenskar äro bosatta i nejden. 14 mil nordost om Vancouver ligger ett större svensk-finskt och svenskt settlement, Hockinson, uppkalladt efter en af de första nybyggarne, svensken A. Hockinson, som i många år var postmästare här, men sedermera flyttade till California och nu är afliden. Från denna trakt skref pastor B. S. Nyström i dec. 1906 ett

bref till tidningen Hemlandet, hvarur följ. utdrag anföres såsom ganska väl tecknande förhållandena i skogsbygderna, särskildt sådana de te sig för nykomlingen från de östra staterna: "Många orätta och falska föreställningar göra sig gällande i östern om våra förhållanden. Den, som bor i östern, bildar sig orätta begrepp äfven om våra förmåner. Han har läst om vår storartade natur, våra skogar, berg och trädgårdar. När han kommer hit, ser han visserligen de snöklädda bergen, som trona bland den evigt gröna skogen, och som sträcka sig tusentals fot öfver molnen. Men skogen är vild, bland jätteträden stå många torra, döda, fula träd, höga kolade stubbar, och tusentals träd ligga huller om buller bland stora träd och ogenomtränglig småskog. Man trodde att all frukt här ute var vacker och inbringade stora förtjenster. Men man finner millioner lass frukt, som får ruttna på marken eller som begagnas till foder åt svin- och nötkreatur. Den bästa bringar alltid god förtjenst, men den utgör endast en mindre procent, och det fordras konst att odla den, konst att insamla och packa den samt konst att sälja den till fördel. Den, som vill vara med om förtjensten, måste blifva skolpilt tills vidare. Man föreställer sig att här ute bor folket i vackra hus och hafva väl vårdade trädgårdar m. m. Här finnas tusentals solida hem, men också tiotusentals små fula hyddor, omgifna af tusentals fula stubbar och gamla nedfallna träd. Man har hunnit rödja blott några få acres endast delvis. Gärdesgårdar och allt kring hemmet bär spår af fattigdom eller vanvård. Fruktträden bära många tum lång mossa. Kreaturen äro magra och fula, vägarna nästan ofarbara, och man har en besynnerlig känsla af otrefnad. Man bör besinna, att här är det frågan om nybyggen i en trakt, som är särdeles svår att bebygga. Det kostar hårdt arbete och mycket penningar att bereda land för odling i våra skogsbygder. Ingen må derför förundra sig öfver, att vanliga, fattiga familjer få nöja sig med små hus och åkrar m. m., tills man har hunnit få det bättre. Hade det icke varit för våra stubbar och svårröjda mark, så hade detta land för länge sedan varit i händerna på rika kapitalister och den fattige arbetaren hade icke haft något tillfälle att få eget hem i dessa trakter. Med den natur och det klimat, som vi hafva, kan en god arbetare göra sig ett hem här, som i flera afseenden torde vara vackrare och förträffligare än han skulle kunna göra det på någon annan plats i Amerika. Här finnas tusentals små hem med 5 till 40 acres, der

en familj har sin rikliga bergning och har en trefnad, som icke kan gifvas på en mångfaldigt större farm i östern. Våra fördelar äro särskildt de, att en fattig familj kan erhålla ett godt hem lättare här än i östern och vårt klimat är det bästa i Amerika."

I trakten af **La Center** bo också en del svenskar. Staden **La Camas** vid Columbia-floden, 15 mil öster om Vancouver, är mest bekant genom det der belägna stora pappersbruket, som sysselsätter en arbetsstyrka af nära 350 man.

KAPITEL 12.

Städer i östra Washington.

Spokane, östra Washingtons största stad, ligger på ömse sidor om Spokane-floden, der denna, genom klippiga öar de-

Platsen, der Spokane nu står, sådan den såg ut år 1881.

lad i fem kanaler, brusar fram i form af en mängd små och stora vattenfall, tills de olika strömmarne åter förena sig och bilda ett stort, 60 fot högt vattenfall, som beräknas ega 90,000 hästkrafter, ehuru ett afdrag af 60,000 måste göras derifrån på grund af den kraftförlust som vållas genom den steniga bottnen i floden, de många öarne och krökarne m. m. Fallet eger ändock 50 procent större kraft än det berömda

Spokane 1908.

St. Anthony-fallet i Minneapolis. I jemförelse med kuststräckan af Washington är landet kring Spokane nytt. Sommaren 1872 fick platsen sin första inbyggare. 1876 uppfördes den första mjölqvarnen och det första sågverket, och 1879 utkom den första tidningen. 1878 var Spokane intet annat än en gränsby med omkring 50 hus och ett hundratal invånare, bland hvilka en missionär, en köpman, en distriktsembetsman, en hotellegare och en smed utgjorde det representerande elementet. 1881, det år då Northern Pacific-banan byggdes till staden och denna inkorporerades, hade Spokane 500 invånare. Fyra år senare var folkmängden 3,000, år 1888

Högskolan i Spokane.

öfver 7,000, 1890, 19,000 och uppgår nu till 108,000. Sedan 1882 har staden varit hufvudorten i Spokane co. Den har två gånger härjats af eld, näml. 1883 och den 4 aug. 1889, då alla byggnaderna på ett område af 30 qvarter i stadens affärsdistrikt lades i aska, hvarigenom vållades en förlust af omkring 6 millioner dollars, till en tredjedel täckt genom brandförsäkring. Inom ett år derefter var staden återuppbyggd och hade ett operahus, värdt $300,000, ett 5-vånings-

hotell, kostande $150,000, och andra byggnader till flera millioner dollars värde. I trots af eldsvådan och den derpå följande tillfälliga rubbningen i affärslifvet gjorde staden märkvärdiga framsteg 1889. Värdet af sålda fastigheter utgjorde

Spokane-floden.

$18,000,000; öfver $2,500,000 användes på allmänna förbättringar; $275,000 hopskötos i frivilliga bidrag till understöd åt jernvägar; $36,000 för broar; $100,000 för kyrkor och $30,000 för folkskolor och seminarier.

Spokane har i dag elektriska spårvägar i staden och förstäderna till en sammanlagd längd af 260 mil; 29 bryggor öfver Spokane-floden, en af dem en hängbro af 1,500 fots längd; eget vattenverk; 22 folkskolor, högskola, som kostat $175,000; tre affärsinstitut, ett flickseminarium och åtskilliga privata läroanstalter; tre dagtidningar, 10 veckotidningar (en svensk) och 13 månadtliga publikationer; två bibliotek, det ena innehållande 12,000 böcker; 103 församlingar, 127 föreningar, 14 sjukhus, 7 teatrar, 10 banker med 23 millioner dollars insatta medel. En militär-reservation, Fort Wright, innehållande 1,022 acres och ansedd som ett af de vackraste krigsläger i Amerika, är belägen i trakten, med utsigt öfver

Potatisskörd mellan fruktträd i Green Acres.

Spokane och Spokane-floden. Det ena af de två ofvan nämda biblioteken är skänkt af Carnegie och kostade $85,000. Staden har för sitt hastiga uppsving och industriella framgång att tacka förnämligast de rika grufvor, som finnas i närheten, samt den kringliggande nejdens jordbruksresurser och slutligen äfven den skogsafverkning, som bedrifves i dessa trakter. Hvad grufvorna beträffar, anses de ha lagt första grunden till stadens välstånd. "Fast staden visserligen har andra resurser," säger en författare, "så är dess egentliga grund fast och säkert byggd på koppar, bly, guld och silfver. Liksom Alaskas grufvor hulpit Seattle till rikedom och utveckling, ha grufvorna i British Columbia, Idaho och Wash-

ingtons nordligaste områden förskaffat Spokane samma förmåner. Vidare har jordbruket varit af stor betydelse. Till för några år sedan var all öppen jord i dessa nejder egnad åt boskapsafvel eller hveteodling. Men under de senaste tre åren ha tusentals acres lagts under konstbevattning och priset på jord stigit från 15—20 doll. pr acre till 150 och äfven 300 dollars. Tolf mil från Spokane ligger t. ex. en sträcka land på 9,000 acres, känd under namnet Otis-trädgården. För 10 år sedan kunde detta land ha köpts för 10-20 doll. pr acre.

Vattentillgång för ett af irrigationsdistrikten i Spokane-dalen.

Nu är det värdt dubbelt så mycket. 1904 funnos icke mer än 3 eller 4 farmhus på hela sträckan. Nu bo der öfver 100 familjer, af hvilka många byggt vackra och artistiska hem och förvandlat sina 5- eller 10-acres-täppor till högeligen vinstgifvande köks- och fruktträdgårdar. Andra trakter, som genom irrigation på samma sätt erhållit ett högt värde, äro Edendale vid Columbia-floden, 42 mil norr om Spokane, Arcadia vid Loon Lake, 40 mil från Spokane, Opportunity, 8 mil, och Hazelwood, 6 mil från Spokane, Green Acres m. fl. platser. Omkring 40,000 acres i Spokane-dalen kunna läggas under irrigation. I det distrikt, hvars förnämsta afsättnings-

och utskeppningsort är staden Spokane, och hvilket vanligen går under benämningen Spokane-området (Spokane country), produceras årligen 45 millioner bushels hvete, frukt för 7 millioner dollars, mejerialster för 3½, nötkreatur för 14 och andra farmprodukter för 12½ millioner dollars, mineralier för 32 mill. dollars och slutligen 250 millioner fot virke. Af detta, som hufvudsakligen består af gul och röd tall samt lärkträd, afyttras 40 procent inom produktionsområdet. Resten skeppas till Canada och östra delen af Förenta Staterna. Inom det s. k. Inland Empire, hvartill räknas östra Washington, norra Idaho, nordvestra Oregon, vestra Montana och sydöstra delen af British Columbia, producerades år 1906 968 millioner fot virke.

I den lilla staden **Medical Lake** i vestra delen af Spokane co. är östra Washingtons dårhus beläget, äfvensom ett hem för svagsinta barn. Staden är byggd vid och har sitt namn efter den förut omnämda sjön, hvars vatten användes för sina helsobringande egenskaper.

Walla Walla, den äldsta af de städer i nordvestern, hvilka ej äro belägna vid segelbart vatten, räknar sin egentliga utveckling från 1860, då guldfynden i Oro Fino, Idaho, ditlockade en mängd menniskor, som i Walla Walla hade sin närmaste handelsplats. Hundratals guldsökare gjorde uppköp af hästar, sadlar m. m. i Walla Walla; dittills obebygdt land togs i besittning, och tusentals kreatur betade snart på slätterna, der man ditţills endast sett några få hästar. Staden, som 1890 hade 4,709 invånare, har nu 20,000. Der utgifvas 7 tidningar, af hvilka 3 dagliga. Staden har 5 banker, 16 kyrkor och ett af Carnegie skänkt bibliotek; Förenta Staternas lankontor och en militärpost äro förlagda hit. Washingtons tukthus, äfvensom ett hem för enkor och föräldralösa barn och Oddfellow-ordens ålderdomshem för Washington äro belägna här.

North Yakima är hufvudstaden i Yakima co. och ligger på vestra sidan om Yakima-floden. Staden anlades 1886. Fyra mil söder derom fans förut en plats, benämd Yakima och räknande en befolkning af 500, men när N. P.-banan byggde en linie genom trakten och spelade den äldre platsen det obehagliga sprattet att stryka förbi den på några mils afstånd, anlades den nya staden invid banan. North Yakimas folkmängd var 1890 3,000, men utgör nu 11,500. Årligen utskeppas härifrån 600.000 lbs. ull. Konstvattning är nödvändig i dessa trakter, såsom förut i kapitlet om irriga-

tionsfarmning omtalats. I samma county ligga flera blomstrande småstäder, såsom **Sunnyside** med 1,500, **Toppenish** med 700 invånare, o. s. v. Stora fruktträdgårdar och alfalfaängar m. m. vittna om konstbevattningens makt, utan hvilken större delen af det nu odlade området än i dag skulle varit en öken.

Ellensburg, på 1890-talet bekant under namnet "Sammankomsternas stad" på grund af den mängd vigtiga politiska

Vy af Cle Elum.

Näst Ellensburg och Roslyn den största staden i Kittitas co. Cle Elum är beläget vid Yakima-floden bland Cascade-bergens lägre förgreningar samt räknar omkring 1,800 invånare. De närbelägna kolgrufvorna äro stadens förnämsta inkomstkälla.

och religiösa möten, som hållits der, ligger i den bördiga Kittitas-dalen och är hufvudorten i Kittitas co. Dalen är 40 mil lång och 25 mil bred, belägen 1,500 fot öfver hafvet och genomflytes af Yakima-floden. Den är skoglös utom vid flodbräddarne, hvarest växer ett smalt bälte af bomullsträd och pil. Låglandet är bevuxet med sagebrush och höglandet med bunchgräs. Ellensburg har ett vackert, sakta sluttan-

Washington State College i Pullman.

de läge vid Wilson Creek med utsigt öfver den närbelägna Cascade-kedjan och de stora, af kullar omgärdade slätterna österut. Dess tillvaro som stad daterar sig från 1885, ehuru personer hade varit bosatta der nära 10 år före den tiden. Den 4 juli 1889, då staden hade 1,500 invånare, ödelades 200 byggnader i dess affärsdistrikt af eldsvåda. Förlusten anslogs till 2 millioner dollars. Inom ett halft år derefter hade den företagsamma befolkningen dock redan ersatt den med 300 byggnader, kostande en million dollars. Ellensburg har nu 5,200 invånare, har sågverk, mjölqvarn, vattenverk, banker, tre tidningar o. s. v. Ett af statens lärareseminarier är förlagdt hit. Grufvor finnas inom 25 mils afstånd från staden, och af Kittitas-dalens 250,000 acres äro mellan 60- och 70,000 lagda under konstbevattning. I Kittitas co. är också grufstaden **Roslyn** belägen. Den har 4,000 invånare, och 1,500 af dem arbeta i de der befintliga kolgrufvorna.

Colfax, hufvudstaden i Whitman co., ligger vid Palousefloden och är en stad på omkring 3,600 invånare. Whitman co. är ett af de största och som jordbruksdistrikt mest framstående counties i staten. Det omfattar större delen af det ryktbara Palouse-området. Med undantag af några skogbevuxna trakter nära backarne vid Idaho-bergen är hela countyt en prärie med rik jordmån. Utom olika sorters säd, hö, sockerbetor m. m. produceras här frukt af utmärkt beskaffenhet, i synnerhet äplen. Längs Snake River odlas persikor med stor framgång. En enda trädgård i Wawawai utskeppar årligen i medeltal 75 banvagnslaster persikor och andra mjuka frukter. Staden **Pullman** i sydöstra hörnet af Whitman co. har 3,000 invånare. Det är här Washington State College befinner sig, en teknologisk läroanstalt samt jordbruksinstitut. Här meddelas undervisning i gruf- och ingeniörsvetenskap, jordbruk m. m. Läroverket besöktes under 1907 af öfver 1,000 elever. Landtbruksskolan, som bedrifver sin verksamhet fullkomligt sjelfständigt, har af Förenta Staterna erhållit 90,000 acres jord, och det vetenskapliga departementet af Stats-Collegen har fått 100,000 acres. Ingendera af dessa landbevillningar har ännu sålts. Skolan reder sig i alla fall med de donationer och fonder hon har till sitt förfogande, och hvilka uppgå till $180,000 om året. Lagstiftande församlingen utanordnade år 1907 $233,000 till nya byggnader och inredningar. Öfriga bemärkta städer i Whitman co. äro **Palouse** med 2,500, **Oakesdale** med 1,400 och **Rosalia** med 1,000 invånare. Palouse räknar sin historia tillbaka till 1873, då

Farmvyer på Big Bend-distriktet. Trädgård och byggnader på Kellum-ranchen nära Odessa, Lincoln co.

Hvetefält på samma ranch. Den innehåller 2,880 acres och tillhör Big Bend Land Co. i Spokane.

James Smith tog som homestead det land, hvarpå staden nu står. 1875 uppfördes der en butik. Oakesdale utlades som stad 1884. Eldsvåda förstörde affärsdistriktet i Palouse 1888 och i Oakesdale den 15 juli 1892, i den sistnämda staden vållande en förlust af $200,000. Städerna i Whitman co. få gemenligen sitt vatten från artesiska brunnar.

Wenatchee, hufvudstaden i Chelan co., har omkring 3,500 invånare. Staden är belägen vid Columbia-floden, öfver hvilken en stor hängbrygga leder in till Douglas co. Den trakt, hvari Wenatchee ligger, är vida berömd för sin utmärkta frukt, i synnerhet äpplen, men äfven persikor, aprikoser och olika bärsorter. Äpplen ha här skördats, som vägt öfver 2½ lbs., persikor som vägt öfver ett skålpund och mätt 13 tum i omkrets, och drufklasar som vägt 6 lbs. Från Wenatchee skeppas omkring 500 banvagnslaster frukt hvarje år. Chelan co. är af omvexlande natur. Här finnas de vildaste bergs- och skogstrakter såväl som ökenartade prärier, hvilka ej producera något utan konstbevattning. Det finnes 20 sågverk i countyt, det största beläget i staden **Leavenworth.**. I nejden kring denna stad, som har 1,200 invånare, planterades år 1907 öfver 165,000 fruktträd, mestadels äpplen och körsbär. **Chelan** (med 700 invånare) ligger midt i ett präktigt fruktdistrikt och nära den berömda Chelan-sjön, den största i staten och en af de djupaste i verlden.

Prosser och **Kennewick** äro de förnämsta platserna i Benton co. Den förstnämda staden har 2,000, den sistnämda 1,500 invånare. De irrigerade trakterna i Benton co., i all synnerhet längs Columbia-floden, äro berömda för sin tidigt mognande frukt. Jordgubbar och andra bär mogna nästan lika tidigt som i California. Smultron, plockade nära Kennewick i slutet af april, ha betingat så högt pris som $25 lådan. Det är ej ovanligt att skörda 300 lådor jordgubbar från en acre. På lågland ger alfalfa ända till 8 tons hö pr acre.

Ritzville, hufvudorten i Adams co., är en stad af ungefär samma storlek som Prosser, men belägen i en helt annan sorts landskap. Adams co. är framför allt ett hveteproducerande land. 275,000 acres eller nära en fjerdedel af all jorden i countyt äro besådda med hvete, och grödan för 1907 utgjorde 8 millioner bushels. Hafre och korn odlas också i ansenlig mängd. Ritzville är den förnämsta utskeppningsorten för hvete i hela östra Washington. Staden utlades 1883 af N. P.-banan, som egde landet, men växte ej med någon fart förrän efter 1898. Staden har sitt eget vattenverk och hemtar sitt

vatten från brunnar, somliga af dem 400 fot djupa. 432,000 gallons förbrukas dagligen. Näst Ritzville är **Lind** den största staden i countyt. Den har 1,000 invånare och är belägen 82 mil från Spokane. Lind utlades som stad 1890. Från Ritzville utskeppas 2½ millioner, från Lind en million bushels hvete om året. Jordmånen i Adams co. är en vulkanisk aska af 20-30 fots djup. Den är i hög grad bördig, bibehåller länge fuktighet och producerar goda skördar i trots af torka. Adams county har två jernvägar, Northern Pacific-banan och Milwaukee-banan, den sistnämda nyligen anlagd. Den kommer att förorsaka ett stort uppsving i affärer och inflyttning. En ny stad, benämd Taunton, har blifvit anlagd i countyts nordvestra hörn, vid den nya jernvägen och i en trakt, der en stad behöfdes. Det är svenskar, som anlagt Taunton, näml. landfirman Slettengren & Arnell i Seattle och Mr. A. Wilen, som är bosatt i Taunton och der har butik.

Waterville och **Wilson Creek** äro de förnämsta städerna i ett annat hveteodlande county, Douglas. Walla Walla, Whitman och Adams counties äro de enda, som öfverträffa Douglas co. i hveteproduktion. Hvetegrödan i Douglas co. uppgår till nära 4 mill. bushels om året. Wilson Creek har 500 invånare och ligger i östra delen af countyt, medan Waterville, som är hufvudorten i countyt, anlagts på en högslätt i dess nordvestra del omkring 7 mil öster om Columbia-floden.

KAPITLET 13.

Alaska-Yukon-Pacific-utställningen.

Under sina resor genom Alaska våren 1905 såsom Förenta Staternas befullmäktigade kommissarie med uppgift att samla utställningsföremål för Alaska till expositionen i Portland, Ore., kom vår landsman O. G. Chealander på tanken, att en utställning till bekantgörande af Alaskas resurser borde hållas i Seattle, dervid bättre och mer omfattande förberedelser kunde göras, än hvad som tiden medgifvit i fråga om Portland-utställningen. Mr. Chealander skref till mr J. E. Chilberg, president för Alaska-klubben och Scandinavian American bankens vice-president, hvilken han kände såsom en varm vän af Alaska, samt framlade i korthet ett förslag till en Alaska-utställning. Efter sin ankomst till Seattle den 24 juni 1905 skaffade sig Chealander ofördröjligen ett muntligt samtal med Chilberg, hvilken fann hans ideer beaktansvärda

och lofvade sitt understöd till planen i fråga. Dagen derpå framställde Chealander densamma i en lång artikel i dagtidningarne. Både pressen och allmänheten egnade det föreslagna projektet sitt varmaste intresse. Chealander mottog hundratals bref med lyckönskningar, och framstående affärsmän erbjödo honom både moraliskt och finansielt understöd. Tidningar och tidskrifter i östern upptogo saken till behandling. Leslies Weekly bland andra offentliggjorde en artikel om saken med porträtt af mr Chealander i den spalt, som hvarje vecka egnas åt personer, som tilldraga sig allmän uppmärksamhet. På förslag af Chilberg beslöts vid ett möte af för saken intresserade affärsmän att taga reda på, hvad tankar Alaskas befolkning hyste beträffande en utställning af ifrågavarande slag, och det uppdrogs åt Chealander att företaga en Alaska-resa för att vinna klarhet i denna fråga. Följaktligen begaf han sig i början af augusti åter till landet i norden och genomreste under 10 veckors tid ej blott Alaska, men äfven det Canada tillhörande Yukon-området. Han rådgjorde under denna resa med de mest inflytelserika personerna, pressen, stadsmyndigheterna, köpmanna-föreningarne och lyckades göra dem alla gynsamt stämda för förslaget, ehuru till en början ett visst motstånd försports mot utställningens hållande i Seattle. Pressen uttalade sig enhälligt till förmån för företaget, och guvernör McInnes i Dawson erkände öppet, att det var af ofantlig betydelse, och uttalade sin önskan, att Yukon-territoriet måtte tagas med. På Chealanders rekommendation afsändes derför från Seattle längre fram ett telegram till guvernören med inbjudan att låta de canadensiska besittningarne i Yukon deltaga i utställningen, som till erkännande deraf skulle få namnet "Alaska-Yukon Exposition." Vid sin återkomst till Seattle sammankallade Chealander ett möte i handelskammaren. Han hade i Alaska anmodat ett halft hundratal framstående medborgare att verka som rådgifvare, och så många af dessa, som för tillfället befunno sig i Seattle, deltogo i mötet. Handelskammaren och Alaska-klubben anmodades också att ditsända hvardera 12 representanter. Chealander valdes till mötets ordförande, och hans uttalanden om den föreslagna utställningen understöddes på det lifligaste af Chilberg och andra närvarande, och på motion af J. W. Roberts, som senare blef utställningens "general counsel," beslöts enhälligt att ofördröjligen börja organisationsarbetet och tillsätta en exekutiv komité af fem med Chealander som ordförande och berättigad att

utse komitémedlemmarne. Han valde sålunda J. S. Goldsmith, J. E. Chilberg, R. A. Ballinger, W. Piggot och H. F. Grant att utgöra komitén, men undanbad sig ordförandeplatsen. Goldsmith utsågs till ordf. och Chealander till sekreterare. Under nära ett års tid fortfor Chealander i denna befattning, sammankallade möten o. s. v. och arbetade på bästa sätt för planens förverkligande utan något som helst sjelfviskt motiv. Det berättas, att ehuru han helt naturligt väntat att, då företaget nådde sin mognad, bli erbjuden sekreterarebefattningen vid utställningen, han hvarken yttrade något missnöje eller slappnade i sin ifver att arbeta för sakens lyckliga utgång, när en annan person, som blott obetydligt deltagit i förarbetena, erhöll den nämda befattningen. Chealander fick dock tillfälle att i en annan maktpåliggande syssla egna sina tjenster åt företaget och hedrades med utnämningen till dess förste special-kommissarie. Sedan organisationen blifvit fullbordad, beslöts det på grund af det betydelsefulla förhållandet mellan Seattle och de länder, som gränsa intill Stilla hafvet, att tillägga ordet "Pacific" i utställningens namn och kalla den "Alaska-Yukon-Pacific Exposition." Ofvanstående är den första autentiska berättelse om tillkomsten af nämda utställning, som hittills varit offentliggjord, och vi anse det som en heder att få vara de första, som delgifva den åt en större allmänhet, på samma gång som vi fästa våra läsares uppmärksamhet vid den smickrande omständigheten, att det var en svensk, O. G. Chealander, som först uttänkte planen till utställningen, och en svensk, J. E. Chilberg, som valdes till dess president och högste man.

Alaska-Yukon-Pacific-utställningen skall hållas i Seattle från den 1 juni till den 15 oktober 1909. Då aktieteckningen den 2 okt. 1906 egde rum, begärdes af styrelsen endast $500,000. Men vid genomgåendet af listan befans det, att $650,000 blifvit tecknade, — med andra ord att Seattle öfvertecknat det begärda beloppet med $150,000, något som aldrig hittills gjorts af någon stad. Som Seattles folkmängd då utgjorde 200,000, visade teckningen en genomsnittssiffra af öfver $3 för hvarje man, qvinna och barn. Staten Washington har anslagit en million dollars för sitt deltagande i utställningen. Oregon har anslagit $100,000, California lika mycket. Andra stater ha för samma ändamål beviljat stora summor. Det beräknas, att när utställningen öppnas den 1 juni 1909, den kommer att representera ett utlägg af omkring 10 millioner dollars. Till plats för utställningen har valts statsuniversi-

tetets, 255 acres omfattande, särdeles vackert belägna "campus." Den 1 juni 1907 firades här den s. k. "ground breaking day," då i närvaro af 15,000 personer utställningens president vände den första torfvan. Tal höllos om utställningens betydelse för statens och vestkustens utveckling, och dagen firades i Seattle som en af de mest betydelsefulla i stadens och nordvestkustens historia. Vid högtidligheterna på utställningsplatsen representerade Hon. John Barrett president Roosevelt, och guvernörer, borgmästare och andra uppsatta och framstående medborgare deltogo i festen. Hvad f. ö. utställningens ändamål och utsigter beträffar, återgifves här ett sammandrag af hvad dess annonseringsföreståndare Frank L. Merrick i olika uppsatser skrifvit derom.

Föregående utställningar ha firat någon tilldragelse, i de flesta fall af historisk betydelse. Alaska-Yukon-Pacific-ut-

Den 1 juni 1907 på utställningsplatsen.

ställningen hålles icke för att fira någon särskild händelse och kräfver icke någon historisk känslosamhet för framkallandet af entusiasm och deltagande. Såsom anonseradt i de officiella inbjudningar, som utfärdats, kommer den att bli en stor mellanfolklig industriel och kommersiel affär med syfte att så vidt som möjligt bidraga till verldens utveckling. Den blir olik föregående utställningar bl. a. deri, att den icke begär något understöd af regeringen. Allt hvad den begär af Förenta Staternas styrelse är, att den skall deltaga deri på samma sätt som andra länder och stater, d. v. s. genom att uppföra byggnader och anskaffa utställningsföremål. Kongressen har till föregående utställningar skänkt nära 29 millioner dollars. Utställningen i Portland, Ore., 1905, den enda

som hittills hållits vester om Klippiga bergen, erhöll af det nämda beloppet $485,000. Kongressen har anslagit $700,000 till uppförande af fem byggnader vid Seattle-utställningen, näml. en för regeringen, en för Alaska, en för Hawaii-öarna, en för Filippinerna och en för fiskerierna. A.-Y.-P., såsom den förestående utställningen i korthet benämnes, skiljer sig från flera föregående utställningar äfven deri, att några af dess byggnader komma att bli bestående. Som nämdt, är utställningsplatsen på universitetets mark. Efter utställningens stängande komma åtskilliga af dess byggnader att öfvertagas af universitetet och af detsamma användas som lärosalar m. m. Endast sådana främmande länder tillåtas deltaga i utställningen, som gränsa intill Stilla hafvet. Andra länder inbjudas till deltagande deri endast i den mån de kunna utställa föremål, som representera deras intresse i Stilla hafshandelns utveckling. Det förnämsta ändamålet med utställningen är att bekantgöra Alaskas och Yukon-territoriets resurser och möjligheter och betydelsen af den handel och samfärdsel, som äro under utveckling i de länder, som gränsa intill Stilla hafvet. Det gäller att framställa länderna i norden i sådan belysning, att hela verlden kan få ett korrekt begrepp om de väldiga områden, om hvilka så litet är kändt. Den allmänt rådande föreställningen om Alaska är, att det är ett land af is, snö och guld. Det samma gäller också om Yukon. Få personer ha ett begrepp om dessa länders möjligheter och fördelar. Utom guld, fisk och hudar finnas der andra resurser, som just börjat utvecklas, och som erbjuda ovanliga förmåner till dem, som vilja offra kapital eller personliga ansträngningar på detta område. Utställningen skall bevisa, att Alaska och Yukon kunna med tillhjelp af jernvägsanläggningar göras beboeliga och inkomstbringande för millioner menniskor.

För den stora mängden är Alaska endast och allenast ett område på nära 600,000 qvadratmil, upptagande nordvestra delen af Norra Amerika och gränsande i norr till Ishafvet. Att Förenta Staterna kommit i besittning deraf, ställes i förbindelse med Rysslands vänliga sinnelag mot nordstaterna under inbördeskriget. Det är bekant att regeringen betalte $7,200,000 (omkring 2 cents pr acre) för territoriet, men det är icke allmänt kändt, att Förenta Staterna under de senaste 39 åren erhållit nära $11,000,000 i skatt från Alaska. Ehuru landets rikedom endast blifvit helt ytligt berörd, har Alaska dock producerat $125,000,000 i guld, $80,000,000 i

hudar och skinn samt fisk till ett värde af $96,000,000. Der äro tusentals acres jord, som kunna användas till jordbruk, och tusentals flera, som äro bevuxna med skog. Och allt detta köpte Onkel Sam för en summa, som ej nu skulle räcka till stort mer än att betala för ett modernt krigsskepp.

Betydligt mer än jordens halfva befolkning bor i de länder, som gränsa till Stilla hafvet. De senast tillgängliga statistiska uppgifter, sammanförda af Förenta Staternas köpenskaps- och arbetsdepartement, tillerkänna dessa länder, Förenta Staterna frånräknade, en yta af 17,095,060 qvadratmil och en folkmängd af 904,363,000. Deras import utgör sammanlagdt $1,853,334,000 om året, och deras export $1,893,642,000, så att deras hela utländska handel belöper sig till $3,746,976,000. Af denna utländska handel i länderna vid Stilla hafvet kommer nära en femtedel Förenta Staterna tillgodo, nämligen $718,000,000 om året, hvaraf $396,000,000 representeras af införsel och $322,000,000 af utförsel. Genom den närmare bekantskap mellan de olika länderna vid Stilla hafvet, som utställningen kan åvägabringa, torde en ändring i handelsförhållandena till Förenta Staternas fördel kunna åstadkommas. Men framför allt bör den rådande okunnigheten om Alaska åtminstone till en del skingras. Alaskas förmåner äro ansenliga. De flesta menniskor betrakta Alaska endast som en vildmark med en outhärdlig vinter, ett land, der ingenting kan växa eller odlas. I Alaska och Yukon finnas dock hundratals trädgårdstäppor, der grönsaker af olika slag och blommor sådana som liljekonvaljer, dahlier, tusenskönor, luktärter och många andra frodas i yppighet och prakt. Med iakttagande af litet mer omsorg, än man egnar dem i sydligare trakter, kan man få nästan alla blommor och grönsaker, som kunna odlas i Illinois, att växa i Alaska, enligt hvad C. E. H. Asquith meddelar i en artikel om Alaska. Ej färre än 285 olika sorters växter förekomma i trakterna kring Dawson. Växtligheten är förvånande lik den, som förekommer i de nordligaste af Förenta Staterna från Maine till North Dakota. Många växter, som i det inre af Amerika icke trifvas norr om 45te graden, växa förträffligt på 65te graden i Alaska och Yukon. Förklaringen ligger troligen i jordmånens beskaffenhet samt framför allt i de längre sommardagarne. En växt, som under maj, juni och juli behöfver en genomsnittstemperatur af 55 grader öfver 0 och 12 timmars dager, finner i östra Amerika dessa vilkor uppfyllda så långt norrut som i Ottawa, Ontario. I Alaska och Yukon

är temperaturen 6 grader lägre, men i st. f. 12 får växten 20 timmars dagsljus, och detta ersätter, hvad som brister i värmen. Samma växter, som i Ontario komma i blomning den 1 juli, blomma ett par dagar senare i Dawson. Rödbetor, morötter, sallad, korn, hafre, vattenmeloner, rofvor, lin, potatis, grönsaker och frukter ha odlats i Alaska och Yukon, och vid utställningen komma prof på allt detta att förevisas. Utställningen kommer att göra mycket i fråga om att gifva östern ett närmelsevis riktigt begrepp om vesterns värde. Antagligen komma 250,000 besökare från områdena öster om Klippiga bergen att begagna sig af de nedsatta biljettpriserna på jernvägarne för att besöka utställningen, se landet och dess folk, studera förhållandena och lägga märke till hvad som uträttats. De komma att återvända hem med sinnet fritt från en stor del af den dimma, som förut betungat dem till följd af diktade historier och karrikatyrer, hvilka de betraktat som evangeliska sanningar.

Utställningsplatsen, hvilken såsom nämdt upptager 255 acres, gränsar på en sträcka af öfver 1½ mil till Lake Union och Lake Washington samt ligger inom Seattles gränser, endast 20 minuters färd på elektrisk spårväg från stadens affärscentrum. Olympic- och Cascade-bergen kunna ses från platsen, hvarifrån man likaledes har en fin utsigt öfver snöfjällen Rainier och Baker. I sitt ursprungliga tillstånd erbjuder platsen allt, som kan behaga ögat. Der äro ståtliga skogsjättar, ljufliga utsigter, behagliga sluttningar, vackra afsatser och härliga sträckor af sjöstrand. Vid uppförandet af byggnaderna och anordnandet af gångar m. m. vidtagas alla försigtighetsmått till bibehållande af naturens eget arbete. Plankartor, som uppgjorts af John C. Olmsted, den ryktbare landskapsartisten från Brookline, Massachusetts, visar tolf stora utställningsbyggnader, anordnade på ett säreget sätt. Ehuru planen är utlagd med tanke på bastanthet utan trängsel, kommer en jernväg att anläggas mellan byggnaderna för åskådarnes beqvämlighet. Den blir öfver två mil lång och kommer att på flera platser lemna tillfälle till utsigt öfver det hela, på samma gång som den gör det möjligt för den besökande att åka så nära hvilken af byggnaderna som helst, att det ej vållar någon möda att fortsätta återstoden af vägen till fots. De förnämsta byggnaderna grupperas rundt en central vattenbassäng, 200 fot i genomskärning, och anordningen är sådan, att den gör det mesta möjliga af lägets naturliga behag. Så t. ex. kommer utställningens hufvudgata

som skall kallas Rainier avenue, att medgifva en obehindrad utsigt öfver Mount Rainier.

Rainier avenue skall vara utställningens pulsåder, delan-

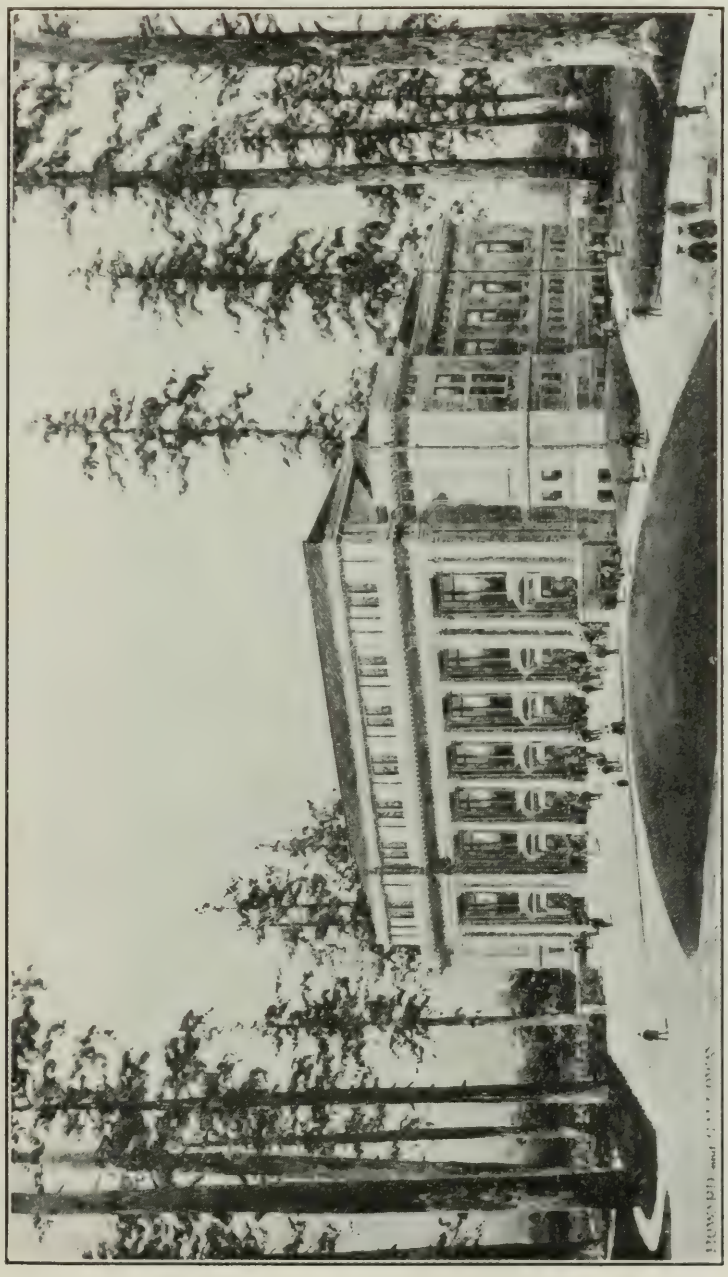

Auditorium-byggnaden vid A. Y. P.-utställningen.

de i två i det närmaste lika delar det område af utställningsplatsen, som är passande för uppförandet af utställningsbyggnader. De två största byggnaderna uppföras på hvar

sin sida om bassängplanen, som delas i två delar af avenyen. De bli uppförda i bågform åt norr och bli hvarandra lika i storlek och mönster, 550 fot långa och 150 fot breda. De

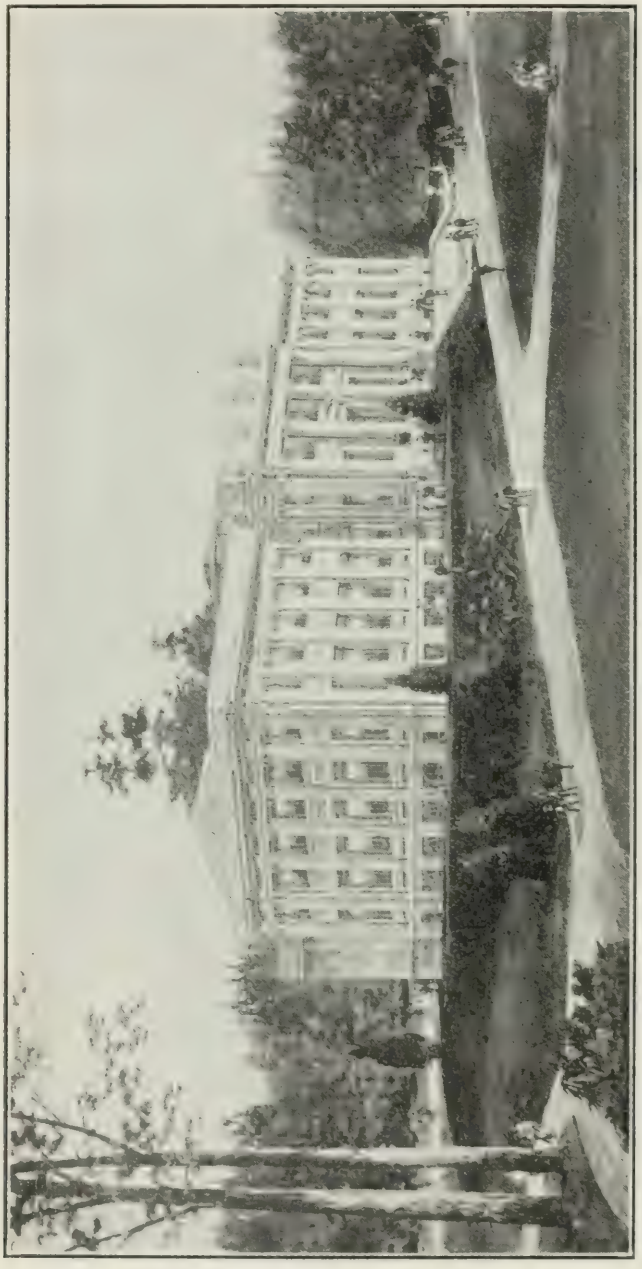

Konstpalatset vid A. Y. P.-utställningen.

antydda flyglarna bli i sjelfva verket särskilda byggnader, konstruerade såsom bihang endast för att förhöja den arkitektoniska skönheten. Den stora byggnaden öster om fontänen

skall egnas åt jordbruk och trädgårdsskötsel, och den mindre byggnaden, som är förenad med den och som blir 170 fot bred och 200 fot lång, åt konstbevattning. De motsvarande byggnaderna på motsatta sidan skola begagnas för fabriksvaror och de fria konsterna samt för undervisningsföremål.

Omgifvande midtelgruppen uppföras de palats, som egnas åt grufvor och grufverksamhet, maskinerier, elektricitet och samfärdsel, skogsvetenskap, fiskerier, konst, Alaska, Yukon och Förenta Staterna.

Ehuru ingen viss byggnadsstil blifvit beslutad, har mr. Olmsted föreslagit, att den gamla ryska stilen skulle följas i alla byggnaderna. Detta anses passande, då ju utställningen hålles först och främst i syfte att utnyttja Alaskas resurser, hvilket land tillhörde Ryssland, ända tills det år 1867 köptes af Förenta Staterna.

Ett ansenligt område har satts åsido för staternas och främmande länders byggnader. Nöjesgatan, motsvarande den s. k. "trailen" i Portland och "piken" i St. Louis, blir jemnlöpande med Lake Unions strand och blir öfver 2,000 fot lång. Ångbåtsbryggor ha planlagts å begge sjöstränderna. Marken längs sjöarne erbjuder utmärkta tillfällen till anordnande af sådant, som har med segling, rodd o. d. att göra. Områden ha äfven utsetts för sådana tilldragande föremål som utsigts- och elektriska torn, gårdar, elektriska vattenfall, m. m.

Den plan, som följes vid anordnandet af utställningsalstren, går ut på att steg för steg visa de märkvärdiga framsteg, som gjorts af länderna vid Stilla hafvet på alla områden — uppfinningarnes icke mindre än vetenskapens och industriens. Lif, färg och omvexling bli de hufvudsakliga kännemärkena på förevisningarna, och ursprunglighet blir grundtonen till hela anordningen. Stilla hafs-vestern, nordlandet och de öfriga intresserade länderna erbjuda tilldragande och omvexlande förevisningar, hvilka komma att skänka åt det hela en vesterländsk och österländsk prägel.

Utställningens "board of trustees" utgöres af 50 representativa medborgare af Seattle. Styrelsen består af följande personer: J. E. Chilberg, president, en framstående finansman; J. H. McGraw, vice-president, f. d. guvernör af Washington och framstående politiker; R. A. Ballinger, vice-president, f. d. borgmästare och medlem af öfverdomstolen i Seattle, nu kommissarie i generallandkontoret i landets hufvudstad; A. S. Kerry, vice-president, president för Kerry Mill

Co.; I. A. Nadeau, generaldirektör, f. d. generalagent för N. P.-banan; H. E. Reed, exploateringsdirektör, tidningsman och f. d. sekreterare och exploateringsdirektör vid utställningen i Portland; Frank P. Allen, jr., arbetsdirektör, arkitekt och f. d. styrelsemedlem vid Portland-utställningen.

KAPITEL 14.

Svenska kyrkor och församlingar i Washington.

(A) De lutherska församlingarnes historia.

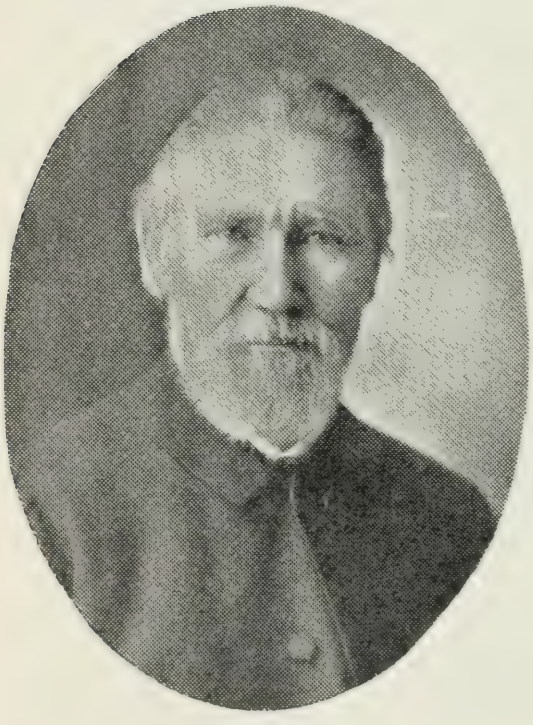

Pastor P. Carlson.

Eftersom den lutherska verksamheten är den äldsta i Washington, börja vi med dess historia. De första underrättelser, vi ega angående denna verksamhet, återfinnas i de bref, som pastor P. Carlson från East Union, Minn., (numera pastor vid diakonissanstalten i Omaha, Neb.) vintern 1879-80 skref i tidningen Augustana och Missionären. Sedan pastorerna Auslund och Rydholm 1876 företagit ett par undersökningsfärder på vestkusten, kallades pastor P. Carlson 1879 af Augustana-synadens missionsstyrelse att verka bland landsmännen på vestkusten och är bekant som dess förste och verksammaste svenske missionär. Den 10 november 1879 reste pastor Carlson från Portland, Ore., till Puget Sound. I Seattle fann han icke många svenskar. Några af dem voro metodister. En grefve Calling tillhörde presbyterianska kyrkan. Bland lutheranerna omnämner han en hotellegare Lewis, om hvilken han vitzande säger, att han "är så frikostig, att han gifver prester fri kost." Vid White River, 6-12 mil från Seattle, bodde skandinaver spridda. I Tacoma fann han blott en svensk familj, men vid La Conner omkring 40

eller 50 skandinaver, hvilka t. o. m. "talade om att bilda församling." I juli 1880, sedan pastor C. återvändt till östern, upptogs missionsarbetet härute af pastor Jonas Vender, hvilken bl. a. gjorde tre besök vid Puget Sound, innan han den 19 nov. 1881 på grund af sjuklighet måste lemna fältet och resa österut, der han tre månader senare afled i Colorado.

Under sin verksamhet här ute stiftade pastor Vender den 22 jan. 1881 den **"sv. luth. Bethsaida-församlingen"** vid **La Conner** med 19 medlemmar. Församlingens första diakoner voro Olof Polson, Nils Hanson och Adam Carlson; dess första trusteer C. J. Tollber, Gustaf Nichlason och Sven Peter Olson. Under de följande 11 åren betjenades församlingen endast genom tillfälliga besök af olika pastorer, såsom G. A. Anderson, L. O. Lindh m. fl. Under åren 1885-89 höllos inga stämmor. 1889 upptogs subskription till kyrkbygge, och en acre jord skänktes af J. H. Chilberg. Den 14 dec. 1890 reorganiserades församlingen under ledning af pastor G. A. Anderson. 19 personer tecknade sig som medlemmar. Kyrkbygge hade påbörjats, men först den 2 okt. 1892 invigdes kyrkan, som då var färdig och hade kostat $1,924. Församlingen betjenades från juli 1892 till sommaren 1893 af stud. S. H. Newman, som efterträddes af stud. O. N. Glim, hvilken stannade till i juli 1895. Under 1894 byggdes ett presthus för en kostnad af $1,200. Stud. Glim efterträddes af en nyvigd ung prestman vid namn N. J. W. Nelson, och han stannade qvar till i okt. 1900. Den 29 mars 1901 fick församlingen ny lärare i pastor B. S. Nyström, som stannade till i okt. 1902. Följande året tillträdde pastor G. A. Anderson platsen som församlingsföreståndare. Kyrkoegendomen är värd öfver $3,000 och skuldfri. Församlingen räknar nära 200 medlemmar, hvaraf omkring 120 kommunikanter.

"Första sv. luth. församlingen" i **Tacoma,** den näst äldsta af de sv. luth. församlingarne i Washington, stiftades den 17 okt. 1882 af pastor P. Carlson med 22 medlemmar, bland hvilka några voro norskar. Församlingens första diakoner voro F. Kildahl, Gust Sahlström och August Johnson; dess första trustees L. E. Broden, Mårten Ruth och O. W. Nelson. Församlingen erhöll af ett landkompani två tomter vid Tacoma ave. mellan 11 och 12 sts. och uppförde 1883 för $1,200 en kyrka, mätande 24x40 fot, hvilken invigdes den 27 feb. 1885. I juli 1884 blef pastor G. A. Anderson församlingens föreståndare och qvarstod i denna befattning till början af 1893. År 1888 såldes kyrkoegendomen för $8,000, men för-

samlingen måste, för att erhålla fastighetsbref derpå, utlägga $900, tomternas värde, då de "skänktes" till församlingen. Kort derefter köpte församlingen tomt i hörnet af 8 & I sts. och byggde 1889 sin nuvarande stora kyrka, hvilken beqvämt rymmer 500 personer och innehåller, utom gudstjenstlokal,

Bethsaida-kyrkan vid La Conner.

skolsal, pastorsboställe, biblioteksrum m. m. Dess kostnad belöpte sig till omkring $10,000. Kyrkan invigdes den 27 okt. 1889 af pastor J. Toleen. Efter pastor Andersons afflyttning i början af 1893 betjenades församlingen först af stud. C. O. Johnson, derpå af stud. G. R. Peterson i början af 1894,

hvarefter pastor P. A. Mattson blef dess föreståndare. 1896 erhöll han af helsoskäl ett års tjenstledighet, hvarunder församlingen förestods af kateketen J. A. Levin. 1899 tog pastor Mattson afsked, och sedan församlingen betjenats af pastor L. O. Lindh från nov. 1899 till nov. 1900, erhöll den sin nuvarande lärare, pastor C. E. Frisk, hvilken höll sin inträdespredikan den 11 nov. 1900. Församlingen har sedan dess utfört grundliga reparationer på och i kyrkan, fått en ny altartafla, nytt presthus, piano och en stor piporgel värd $3,000. Kyrkegendomen är värd $17,000, och församlingen består af omkring 450 medlemmar, hvaraf 250 kommunikanter.

Hösten 1883 ankom pastor L. O. Lindh från Alexandria, Minn., till vestkusten och stiftade, efter att ha gjort missionsarbete på åtskilliga platser, den 22 mars 1884 **"sv. luth. Elimförsamlingen"** i **Hockinson,** en af svenskar och svensktalande finnar bebygd trakt ett dussin mil i nordostlig riktning från staden Vancouver. Församlingen började med ett 40-tal medlemmar. Dess första diakoner voro Ambrosius Håkanson, Sven Blom och Jan W. Janson; trustees voro Erik Mattson, S. S. Friberg och Charles Brown. En acre jord skänktes längre fram af Engelbrekt Mattson, och derpå började 1889 kyrkbygge. I mån som församlingen ansåg sig ha råd, fortsatte den med bygget, och 1893 var kyrkan färdig, 36 fot bred och 28 fot djup. Den invigdes sommaren 1898. Pastor Lindh betjenade församlingen till 1891. Under de följande åren hade den följande lärare: pastor Herman Lindh, stud. J. E. Westerlund, kateketen J. A. Levin, stud. C. E. Holt och pastor B. S. Nyström, som öfvertog församlingsvården i okt. 1902. Församlingen räknar ett hundratal medlemmar, hvaraf hälften kommunikanter. Dess egendom värderas till $1,200 och har aldrig varit behäftad med skuld.

Den 4 och 11 feb. 1885 stiftades **"sv. luth. Gethsemaneförsamlingen"** i **Seattle** af pastor P. Carlson med 26 kommunikanter. P. O. Englund och Jacob Hammar voro församlingens första diakoner; B. Evenson, John Nelson och Gust. Anderson dess första trustees. Redan året förut hade tomt, 60x120 fot, vid 3 st., nära Pike st., inköpts med derå befintliga två byggnader för $3,600, och under vintern 1884-5 hade kyrka uppförts, mätande 34x50 fot samt kostande inemot $1,500. Kyrkan invigdes den 22 feb. 1885. Församlingsvården ombesörjdes under flera år af pastor Anderson i Tacoma med tillfälligt biträde af andra pastorer, såsom A. Jackson på våren

1885, J. P. Lundblad hösten 1888 och vintern 1888-9. A. P. Monten våren 1889 och stud. J. A. Anderson sommaren 1889. I nov. 1889 fick församlingen sin förste stadigvarande lärare i pastor E. Hedeen, som stannade till sommaren 1891, då han efterträddes först af stud. A. L. Scott (juni—dec. 1891), derpå af stud. S. H. Newman (våren 1892) och slutligen af församlingens nuvarande föreståndare, pastor Martin L. Larson, som anlände hit den 2 juli 1892. Den egendom, församlingen begagnat, kom ej i hennes ego förrän 1893, då församlingen köpte den för $4,000 på kredit. Under de hårda åren 1896-7 förminskades skulden med något öfver $2,000. I jan. 1901 såldes kyrkoegendomen för $11,000, och i feb. köptes en hörntomt på 9 ave. för $3,500. Ny kyrka byggdes ofördröjligen och invigdes den 15 dec. samma år af pastor G. A. Anderson. 1902 byggdes ett stort presthus. Kyrkoegendomen värderas nu till $30,000. Församlingen, som blef skuldfri 1906, har nära 600 medlemmar, hvaraf öfver 400 kommunikanter.

"Sv. luth. Johannes-församlingen" i **Bothell** stiftades den 19 maj 1885 af pastor G. A. Anderson med 20 kommunikanter. Dess första diakoner voro John Larson och hans son Lars Johnson; de första trustees voro Alfred Pearson och E. Nilson. De första 7 åren hade församlingen endast tillfälliga besök af pastor Anderson och de pastorer, som verkade i Seattle. 1891 byggdes kyrka för $410 på tomt, som skänkts af staden. Kyrkan invigdes den 22 jan. 1893 af pastor Anderson. Sedan nov. 1892 har pastor Larson med få undantag besökt församlingen två gånger i månaden. Församlingen räknar ett 30-tal kommunikanter, och dess egendom är värd $725. Den betjenas nu af pastor V. N. Thoren.

I **Skomakowa** blef församling stiftad den 4 april 1887 af pastor J. W. Skans med 14 kommunikanter. Dess namn är "Bethania." Kyrka, 22x32 fot, byggdes 1888 och invigdes 1889. Församlingen har sedan 1894 i allmänhet en gång i månaden besökts af pastor från Astoria, Ore. Den har omkring 16 medlemmar.

I **Spokane** stiftades "sv. luth. Salems-församlingen" af pastor P. Carlson den 25 juni 1888 med 40 kommunikanter, sedan kyrktomt blifvit köpt för $900. Vid jultiden samma år erhöll församlingen till lärare dåvarande stud. (sedermera pastorn) S. G. Youngert, hvilken qvarstannade till i aug. 1890. Under hans tjenstetid uppfördes kyrka, 36x40 fot, med sittplatser för 400 personer. Den invigdes i feb. 1890. I nov. tillträdde pastorn prof. C. P. Rydholm pastoratet. Han stan-

nade ett år. Under hans tid byggdes ett torn till kyrkan. Han efterträddes af stud. C. R. Chindblom, som qvarstod till våren 1893 och frampå sommaren efterträddes af pastor G. A. Anderson. Församlingen hade då på grund af den rådande krisen råkat i svåra omständigheter. På 1½ år fans knappt någon medlem, som hade arbete eller inkomst utom tjenstflickorna. 1903 flyttade pastor Anderson och efterträddes af pastor J. Jesperson. Församlingen, som under 1906 mycket förskönade sin kyrka, räknar öfver 300 medlemmar, hvaraf öfver 200 kommunikanter, och har egendom värd öfver $14,000. Dess nuvarande pastor är Ohslund, som nyligen ankommit från Brainerd, Minn.

Den 7 dec. 1892 stiftades af pastor P. Carlson **"Första sv. luth. församlingen"** i **Bellingham** (då hette den delen af staden Fairhaven) med 30 kommunikanter. Kort derpå började kyrkobygge på ett par af ett landkompani skänkta tomter. Med gåfvan var det vilkor förbundet, att en kyrka kostande $4,000 skulle uppföras på tomterna. Till den 15 mars 1893 hade församlingsmedlemmarne gifvit 377 frivilliga dagsverken och $2,000 till kyrkobygget samt satt sig i en skuld af öfver $400. Hårda tider inträffade och allt hvad församlingen på 8 år lyckades åstadkomma, var att afbetala $300 på skulden. Med bistånd af frikostiga gåfvor från affärsmän och andra fullbordades kyrkan år 1901. I sept. 1902 invigdes den af pastor M. L. Larson. Oberäknadt de frivilliga dagsverkena hade kyrkan då kostat $3,860. Församlingen betjenades till i okt. 1902 af följande predikanter från La Conner: Stud. Newman 1892-3, Glim 1893-5, pastor Nelson 1895-1900, pastor Nyström 1901 i april till okt. 1902. Efter att ha varit vakant någon tid fick den pastor G. Bergman till föreståndare. Han flyttade 1906. Medlemsantalet är omkring 80, hvaraf 50 kommunikanter. Egendomen är värd $4,500.

"Sv. luth. Sunne-församlingen" är namnet på en församling, som den 29 juli 1896 stiftades på **McNeil Island** af pastor P. A. Mattson med 20 kommunikanter från nämda ö samt den närbelägna **Anderson Island.** Församlingens första diakoner voro Bengt och Charles Johnson samt J. T. Brolin och dess trustees C. J. Julin, Hans Kammon och N. M. Peterson. 1898 byggdes kyrka, 26x30 fot, på en af Edvin Ivarson erbjuden tomt. Kyrkan invigdes den 28 okt. af pastor G. A. Anderson. Församlingen har regelbundet betjenats af pastorer

från Tacoma. Sedan 1900 besökes den af pastor Frisk en gång i månaden. Den räknar ett 40-tal medlemmar, de flesta kommunikanter, och dess egendom är värd $700.

I **South Bend** vid Willapa Bay stiftades den 3 okt. 1897 af pastor J. A. Edlund **"sv. luth. Ansgarii-församlingen"** med 11 medlemmar. 1902 köpte församlingen för $200 en de amerikanska baptisterna tillhörig kyrka, i hvilken den hade alltsedan sin stiftelse hållit sina gudstjenster. Församlingen, som betjenats mer eller mindre regelbundet af pastorer från Astoria och nu har S. D. Hawkins till lärare, räknar 16 medlemmar, hvaraf 9 kommunikanter. Dess egendom är värd $500.

I **Everett** bildades den 13 aug. 1901 **"sv. luth. Zions-församlingen"** af pastor M. L. Larson med 20 kommunikanter. Dessförinnan hade pastor Larson under ¾ år gifvit platsen ett predikobesök i månaden. Församlingens första diakoner voro L. J. Berg, J. F. Hogner och Nils Lindblad; dess trustees Andrew Thueson, Herman Lindblad och Frank Anderson. Församlingen räknar 100 medlemmar, hvaraf omkring 70 kommunikanter, och har egen kyrka. Dess egendom är värd $3,000. V. N. Thoren är dess pastor.

"Första sv. luth. församlingen" i **Clearbrook**, Whatcom co., stiftades den 1 jan. 1902, med 16 kommunikanter. Till diakoner valdes Andrew Larson, S. E. Johnson och Swan Anderson; till trustees J. P. Estergreen och Carl Loreen, biträdda af Swan Anderson. Före församlingens bildande hade sedan juli 1899 först pastor Nelson och sedan pastor Nyström en gång i månaden besökt platsen. Senare betjenades den af pastor G. Bergman till 1906. Kyrkan, 24x24 fot och värd $500, byggdes 1902. Församlingen räknar omkring 60 medlemmar, hvaraf nära 30 kommunikanter.

År 1902 stiftades i **Rochester** en svensk-finsk församling, som räknar ett halft hundratal medlemmar, hvaraf 30 kommunikanter, och år 1905 en dylik i **Olympia**, som har öfver 30 medlemmar, hvaraf 20 kommunikanter. Dessa två församlingar betjenas af pastor S. D. Hawkins. I **Ferndale** stiftades också 1905 en församling med namnet **"Immanuel,"** som har egen kyrka, värd $400, och 50 medlemmar, hvaraf 30 kommunikanter. Den betjenades till 1907 af pastor G. Bergman. I **Kent** är en ung församling med namnet **"Bethania,"** och i **South Tacoma** en annan, som år 1906 uppförde åt sig en kyrka och har betjenats af pastor Frisk. Under 1907 stiftades församlingar i Mount Vernon och Anacortes.

(B) Svenska baptisternas utveckling i vestra Washington.

(Af pastor F. Lindén).

Baptisternas verksamhet var under första perioden skandinavisk, och fältet omfattade både Oregon och Washington, men i den mån verksamheten framskrider, blir den delad, och vårt egentliga fält blir vestra Washington. Det var år 1881 de svenska baptisterna började verksamhet på vestkusten. Befolkningen var vid denna tid obetydlig. Seattle och Tacoma voro då endast småstäder, och folkmängden inom hela territoriet var enligt För. Staternas census 75,116. Ingen genomgående jernväg från östern hade ännu nått städerna vid Puget Sound. Först 1884 nådde Northern Pacific, med en bibana från Puyallup till Tacoma detta mål. Missionär O. Okerson, som några år verkat bland sina landsmän i Minnesota, fann sig af Gud kallad att lemna detta fält och begifva sig till vestkusten, att bland de der spridda skandinaverna förkunna evangelium, och anlände till Portland, Ore., i jan. 1881. Efter att en tid ha verkat der, reste han omkring för att undersöka fältet och anlände till Seattle och Tacoma, der enligt hans bedömande redan funnos skandinaver i tusental. Understödd af amerikanska baptisternas hemmissionssällskap, blef O. vårt samfunds förste missionär på vestkusten i ett distrikt omfattande Oregon och Washington. Han verkade med nit och trohet. Pastor G. Liljeroth med fru anlände vid denna tid för att deltaga i missionsarbetet, och under hans ledning organiserades en skandinavisk församling i Seattle den 3 juni 1883, den första baptistförsamling bland vårt folk på kusten. Pastor och fru Liljeroth förenades med församlingen, men deras medlemskap varade ej länge. Efter en kort tid flyttade de till Portland, Ore., der en församling organiserades den 1 jan. 1884. Under åren 1883-1889 var verksamheten skandinavisk, och följande församlingar organiserades under denna tid: Seattle den 3 juni 1883 med 11 medlemmar, Portland, Ore., den 1 jan. 1884 med 16 medlemmar, Tacoma den 3 april 1885, Dakota Creek, Whatcom co., den 21 aug. 1886 med 6 medlemmar, Dogfish Bay den 7 april 1888 med 11 medlemmar. De predikanter, som mer eller mindre verkade på missionsfältet under dessa år, voro följande: O. Okerson, G. Liljeroth, N. Christofferson, N. Hayland och Knut Nelson. Endast tvänne församlingar hade egna bönehus och hela medlemsantalet 1889 var 115.

År 1889 var i många afseenden ett betydelsefullt år för vår verksamhet. Församlingen i Seattle som från början var skandinavisk hade vunnit ganska stor framgång. Men på grund af olikhet i språk samt andra förhållanden började man anse, att missionen bland brödrafolken bäst kunde tillgodoses genom upplösning af församlingsbandet, hvadan

Svenska baptistkyrkan vid Pearson, Kitsap co.

Denna församling, en af de äldsta i Washington, organiserades den 7 april 1888 af P. J. Pearson och hustru, Chas. Oslund och hustru, mrs E. C. Eggen, J. A. Berg, Brita Pearson, Peter Lundquist och Charles Cook.

svenskarne organiserade svensk församling. Någon osämja eller misshällighet låg ej till grund för denna handling utan den skedde under bästa förståelse.

Den nybildade församlingen kallade till lärare pastor F. O. Nelson, som ock antog den till honom ställda kallelsen. Alla syntes drifna af nit att verka för sakens fromma. Man var angelägen att så långt som möjligt samla de förskingrade krafterna och för detta måls vinnande insågs nödvändigheten för de små församlingarne att sammanslutas till kon-

ferens, hvilket förverkligades i det att konferens organiserades i Seattle den 27 december 1889. De församlingar, som sålunda förenades, voro följande: Seattle (svensk), Portland (svensk), Dogfish Bay (svensk), Dakota Creek (svensk) och Tacoma (skandinavisk). Församlingarnes antal var 5 och antalet ombud från församlingarne 9. Tjenstemän vid organisationen voro följande: Ordf. O. Okerson, vice-ordf. F. O. Lönn, sekr. F. O. Nelson och kassör Aug. Lovegren. Till konstitutionskomité valdes F. O. Lönn, O. Okerson och F. O. Nelson. Till missionskomité F. O. Nelson, A. Lundquist och C. G. Nelson. Konferensens namn blef Svenska Baptistkonferensen å Norra Pacific-kusten.

Vid konferensens första qvartalsmöte, som hölls i Tacoma den 6-9 mars 1890, antogs konstitutionen, och ehuru den var svensk till namnet, förelåg intet hinder för skandinaviska och norsk-danska församlingar att tillhöra densamma.

Knappast hade organisationen förverkligats orh verksamheten börjat väl ordnas innan nya förvecklingar inträda. Den skandinaviska församlingen i Tacoma hade fått ny pastor, nämligen J. A. Johnson. Genom hans och andras bemödande, att konf. äfven till namnet skulle gifva erkännande åt deras nation, behandlades vid qvartalsmötet i Seattle den 17 okt. 1890 frågan rörande konferensens omdaning till skandinavisk. Detta vann bifall bland mötets delegater. Saken hänsköts till församlingarnes ompröfning med det resultat, att de genom sina delegater vid årsmötet i Portland den 12 dec. samma år förändrade dess namn till Skandinavisk Baptist Konferens.

Redan två år derefter eller 1893 begärde dock de norsk-danska församlingarne i Seattle och Tacoma utträde ur konferensen, hvilket beviljades. Förslag till ny namnförändring inlemnades åter vid mötet den 8 sept. 1893 och vid årsmötet den 14 juni 1894 erhöll konferensen följande namn: **Svenska Baptisternas Konferens i Washington.**

Verksamheten bland den svenska befolkningen hade under de flydda åren vunnit stadig framgång och planer kunde nu läggas för kraftigare verksamhet i det kommande. Såväl församlingarna som deras lärare ådagalade ett berömvärdt nit och stora uppoffringar och många arbetade långa tider utan något understöd. Det oaktadt dryftades denna tid vid konferensens möten frågor af den största betydelse för missionen, såsom anskaffande af missionär, söndagsskolförenings bildande, upprättande af skolor för högre skolbildning

samt missionsskolors vidmakthållande m. m. Församlingar, som under åren 1890-1894 organiserades, äro följande: New Whatcom (nuvarande Bellingham) den 19 juni 1890 med 10 medlemmar, Cedarhome den 28 feb. 1890 med 8 medlemmar, Tacoma, der svenskarne utträdde ur den skandinaviska församlingen och organiserade svensk församling den 21 jan. 1893 med 26 medlemmar, Ballard den 5 maj 1893 med 8 medlemmar och Skagit City den 19 maj 1893 med 8 medlemmar. Församlingen i Portland, Ore., begärde och erhöll utträde ur konf. 1893. De predikanter, som under denna period längre eller kortare tid tjenat församlingarne, äro följande: F. O. Lönn, Aug. Olson, A. W. Backlund, F. R. Göranson, A. G. Hall, Andrew Johnson, Aug. Sandell och E. Sjölander. En missionärinna, miss Mathilda Malmberg, har nu börjat sitt mångåriga arbete i förening med verksamheten här, understödd af Qvinnornas Hem-missionssällskap.

Den nästa perioden, åren 1895-1899, inträder ganska ogynsam. Att den finansiella kris, som 1893 började i detta land, äfven skulle finna väg till vestra Washington, var naturligt. Arbetslösheten var stor. Många nödgades lemna städerna, för att under knappa omständigheter börja nybyggarens mödosamma bana, och för dem, som i städerna lyckades erhålla arbete, var aflöningen ytterst liten. De väsentligaste ändringarne under dessa år äro följande. Församlingen i Seattle köper en ny välbelägen kyrkoegendom å hörnet af 5 ave. och Olive st. I Ferndale organiseras församling den 23 maj 1897 med 14 medlemmar, och i Preston upprättas mission. Predikanter, som längre eller kortare tid verkat under denna period, äro följande: O. J. Johnson, L. E. Nelson, A. G. Hall som flyttar från Tacoma och efterträdes af N. Hayland, Andrew Swartz som lemnar Seattle och efterträdes af L. W. Linder, C. J. Granquist som upptager verksamheten i New Whatcom, men afflyttar till Ferndale och efterträdes af C. H. Carlson, samt N. J. Thornquist som börjar som konf.-missionär.

Till slut vilja vi nu göra en hastig öfverblick öfver konf:s verksamhet åren 1900-1907 eller till närvarande tid. Vid början af denna period hade många förhållanden börjat förbättras. Den inflyttning, som börjat från de östra staterna äfvensom öppnandet af guldindustrien i Alaska göra, att missionsfältet blir betydelsefullare med hvarje år. Följande församlingar organiseras under denna period: Preston den 6 mars 1900 med 20 medlemmar, Everett den 16 aug. 1901 med

16 medlemmar, Badger den 25 juli 1903 med 12 medlemmar och Hoquiam den 18 sept. 1904 med 18 medlemmar. En församling, nämligen den i La Center, Wash., har på grund af lokala förhållanden tillhört konf. i Oregon. Följande verksamhetsgrenar hafva kommit till stånd inom konf. under denna period: En missionsförening bland qvinnorna, omfattande missionscirklarne inom alla församlingarna, med mål att underhålla en qvinlig missionär i Filippinerna, en söndagsskolförening att underhålla en missionär för befrämjande af söndagsskolsaken, ett ungdomsförbund, bestående af ungdomsföreningarne från de olika församlingarna, med mål att verka synnerligen för ungdomens andliga förkofran och utveckling, samt ett läroverk, Adelphia College, som, ehuru det strängt taget icke står under konf. utan är en fristående organisation, dock haft sin upprinnelse i förbindelse med konf. och är med den nära förbunden. De predikanter, som verkat inom konf. och hvilkas namn vi hittills ej nämt, äro följande: Paul Johnson, John Samuelson, G. A. Osbrink, G. Nyqvist, E. O. Olson, O. A. Engblom, C. Asplund, Axel Lindgren, F. Lindén, C. Silene, C. G. Scott, A. P. Ekman, M. Carlson, O. Ellison och G. Blom. Af dessa äro de 9 senast nämda ännu i oafbruten verksamhet inom konf:s sköte.

Missionärinnor, som längre eller kortare tid verkat för missionen å detta fält, äro följande: Mathilda Malmberg, Hildah Magnusson, Huldah Löfgren, Hannah Nelson och Margaret Danielson.

Att konferensen ej under sin tillvaro varit overksam, framgår klart af dess kraftiga utveckling. Förbindelsen med "The Am. Baptist State Convention" har varit af stor betydelse, ty utan den hade det icke varit möjligt för de nya och mindre fälten att utföra så kraftig verksamhet. År 1883 fans en enda församling med 11 medlemmar: 1889, då konferensen organiserades, var medlemsantalet 115. År 1907 består konferensen, Oregon och östra Washington icke inberäknade, af 13 församlingar med 1,234 medlemmar, 11 pastorer, en missionär samt flera, som egna en del af sin tid åt evangelii förkunnande. Värdet af egendom är $117,000, skuld på egendom $14,000. För missionens bedrifvande samlades 1907 $27,618.

Om **Första Svenska Baptistförsamlingen i Spokane** skrifver pastor Karl A. Lundin: "Församlingen organiserades den 7 april 1894 af 8 medlemmar. Innan församlingen kunde erhålla någon predikant, användes de gåfvor och förmågor, som

funnos inom den lilla planteringen. I dec. 1894 fick församlingen välkomna sin förste pastor, näml. August Olson från Seattle. Lokal hyrdes på sydsidan af floden och kallades Svenska Tabernaklet. Vid årsmötet 1895 räknade församlingen 27 medlemmar. I sept. 1898 flyttade pastor O. till Iowa. I dec. fick församlingen sin andre lärare, pastor C. A. Boberg från Kansas. Dess medlemsantal var nu omkring 60. Den hade vid denna tid möteslokal äfven i Union Park. Efter något års förlopp blef det fråga om att köpa kyrkotomt och bygga kyrka. Den 16 nov. 1902 invigdes den nya kyrkan, som är belägen i hörnet af Broadway och Adams st. Församlingen hade också missionsverksamhet vid Medical Lake eller rättare sagdt Tucker Prairie, till hvilken plats både pastor Olson och pastor Boberg gjorde regelbundna besök. Vid nyårstiden 1903 afträdde pastor B. församlingsvården och flyttade till Union Park, hvarest en dotterförsamling bildades. Samma år organiserades en församling i Tucker Prairie. Emellertid stod nu moderförsamlingen åter utan lärare. Pastor Chas. Asplund från Bellingham kom tillfälligt hit och fick röna stor framgång. Den senare delen af 1903 var pastor O. J. Johnson också från Bellingham här och verkade. Den 31 mars 1904 fick församlingen en ny predikant. Pastor Karl A. Lundin från Iron Mountain, Mich., tillträdde då platsen, som han ännu innehar. Medlemsantalet var då 64, nu är det 107. Söndagsskolan har omkring 75 barn. Ungdomsföreningen räknar något öfver 30 medlemmar. Under vissa tider ha församlingen och fältet betjenats af en missionärinna Mathilda Malmberg, hvars minne ej förgätes. Församlingens kyrkoegendom värderas till $8,000 och är nästan skuldfri."

Det svenska läroverket i Seattle, **Adelphia College,** ehuru, såsom i pastor Lindéns uppsats påpekadt, en fristående organisation, är dock så nära förbundet med den svenska baptistkonferensen, att dess historia lämpligast införes här i samband med berättelsen om baptismens utveckling. I feb. 1905 anlände dr Em. Schmidt till Seattle på kallelse från de svenska baptisterna i vestra Washington att komma hit och vara behjelplig vid organiserandet af ett läroverk. Han berättar härom sjelf: "Efter några månaders förberedande arbete blef organisationen fulländad den 13 juni 1905, då jag utnämdes till president för det nybildade Adelphia College. Skolan öppnades följ. sept. i svenska baptistkyrkans undervåning. Första året var jag ensam lärare och hade endast fyra

elever i den akademiska afdelningen. Men jag hade en aftonskola, der omkring 40 voro inskrifna. Genom Aug. Lovegrens och C. J. Ericksons jemte ett stort antal andra donatörers frikostighet var det möjligt för oss att följ. höst öppna skolåret i eget hem, den förträffliga Adelphia Hall, den första byggnaden på det af Aug. Lovegren skänkta "campus." Lärarekåren hade nu ökats med två lärare, mrs Anna M. Svedberg och prof. Frank W. Parish. Tre afdelningar af skolan öppnades: The Academy, The School of Commerce och The Conservatory of Music. Det tredje skolåret såg en stor anslutning af studerande — 85 ha inskrifvits detta år — och en ytterligare förstärkning i lärarekrafterna. Skolans bibliotek och laboratorier ha förbättrats med en ej obetydlig tillökning af böcker och instrument. Gymnastiksal har inredts, och ett särdeles framgångsfullt år är nu snart tilländalupet. Planen för en ny Dormitory-byggnad håller nu på att utarbetas." Genom fördelaktiga allmänna ekonomiförhållanden har skolans egendomsvärde stigit t. o. m. fortare, än man vågat hoppas. Skolans hela egendomsvärde, inberäknadt landområdet, som tillhör densamma, Adelphia Hall (en byggnad som ensam kostat $26,245), möblemang och ännu ej inbetalda subskriptioner, uppgår till $126,329. Härpå hvilar en skuld af mindre än $13,000. Ett vackert resultat på mindre än tre år!

(C) **Metodistförsamlingarnes historia.**

(Af pastor A. Farrell).

Den förste svenske metodist, som predikade i Washington, var Eric Sjögren, som gjorde en resa hit från San Francisco. Något år senare besökte C. J. Wigren Seattle och omnejd, och i sept. 1883 anställdes Andrew Farrell, för att börja stadig verksamhet. Han stannade i tre år, som då var den tidslängd, som en pastor kunde stanna på en plats. Sedan den tiden har tidsbegränsningen borttagits, och en man kan stanna, så länge det går bra för honom. Under de nämda tre åren uppehöllos predikobesök i Tacoma, Pleasant Ridge, Skagit City, Cedarhome, och besök gjordes i Whatcom och vid Hoods Canal, der två eller tre familjer då voro bosatta. **Seattle**-församlingen organiserades den 30 dec. 1883 med 10 medlemmar, och på våren 1884 inköptes en tomt på 5 ave. nära Pike st., der en kyrka uppfördes med boningsrum i nedre våningen. Hela egendomen kostade $2,700 och såldes 1905

för $25,000. Församlingen eger nu en ändamålsenlig kyrka, byggd i hörnet af Boren ave. och Pine st. och värderad till $30,000. Medlemmarnes antal är 106 och söndagsskolbarnen 50. Följande predikanter ha betjenat församlingen: Andrew Farrell, O. E. Olander, N. G. Nelson, John Johnson, C. O. Freeman, E. G. Falk, J. H. Levedahl, John Johnson för andra gången, S. Moody, som nu tjenstgör.

Pleasant Ridge-församlingen bildades af L. Dahlgren 1889. Denna församling är belägen i ett rikt jordbruksdistrikt, och äro några af våra medlemmar välbergade och bidraga rikligt till församlingens utgifter. Vi ega här två kyrkor och ett pastorsboställe allt värderadt till $2,500. Medlemmarnes antal är 42 med 35 söndagsskolbarn. Pastorer som tjenstgjort här äro L. Dahlgren, O. E. Olander, C. A. Anderson, John A. Anderson, B. Howe, C. J. Nelson, Chas. Johnson, J. H. Levedahl och John Johnson, som nu är församlingens pastor.

Cedar Home-församlingen organiserades 1890 af O. E. Olander, men regelbundna predikobesök hade platsen fått sedan 1883. Församlingen eger kyrka och pastorsboställe, värderade till $2,500. Medlemsantalet är icke stort, ty utflyttningar hafva minskat det och rapporteras nu 20 medlemmar och 31 söndagsskolbarn. Pastorerna ha, sedan församlingen skiljdes från Pleasant Ridge, varit August Peterson, C. J. Johnson, John Johnson, John A. Anderson, J. N. Burdell, K. O. Berglund och Andrew Farrell.

Tacoma-församlingen bildades 1891 af Aug. Peterson, och under hans tid uppfördes kyrka, som sedan flyttades till en mera central plats. Församlingen skaffade sig år 1907 ytterligare två tomter å Ainsworth ave. och 7 st. Så snart som den gamla egendomen kan säljas till skäligt pris, skall här byggas kyrka och pastorsboställe. Egendomen är värderad till $9,500. Medlemsantalet är 50 och söndagsskolan räknar 35 barn. Följande pastorer hafva här arbetat: Aug. Peterson, C. J. Johnson, K. O. Berglund, B. Howe, John A. Anderson, C. J. Nelson, John Ovall, S. J. Gustafson och nu J. N. Burdell.

I **Spokane** bildades församling af K. O. Berglund den 24 nov. 1894. Då Ossian Johnson var pastor, köptes den närvarande tomten, dit en gammal kyrka flyttades, som var köpt förut men stod på hyrd grund. Egendomen värderas till $7,000. Medlemmarnes antal är 36 med 30 söndagsskolbarn. Följande pastorer hafva haft anställning: K. O. Berglund,

Österberg, Olof Granberg, Emanuel Johnson, Ossian Johnson, John A. Willman.

Skagit City afskildes från Pleasant Ridge år 1899, då John Johnson blef församlingens förste predikant. Kyrkan och bostället värderas till $2,050. Medlemsantalet är 49 med 63 barn inskrifna i söndagsskolan. De pastorer, som betjenat församlingen, sedan den organiserades, äro John Johnson och K. O. Berglund.

Everett-församlingen bildades 1902 den 27 jan., och någon tid derefter upptogs arbetet i **Edmunds,** der kyrka byggdes som är värderad till $1,800. Kyrkan i Everett brann ned för oss, och tomten såldes, så der hafva vi icke någon egendom. Medlemsantalet 10. C. V. Abrahamson och Emanuel Johnson hafva varit pastorer derstädes.

I **Fremont** begynte E. G. Falk att hålla möten på söndagseftermiddagen i nov 1901. Den första qvartalskonferensen under ledning af John Johnson hölls den 12 juli 1902. Regelbunden pastor tillsattes vid konferensen i sept. 1902, och den 20 okt. samma år inköptes den närvarande kyrkan på hörnet af Aurora och Kilbourne sts. Medlemsantalet 35, söndagsskolbarn 50. Egendomen värderas till $4,150. Följande pastorer hafva betjenat församlingen: E. G. Falk, J. N. Burdell, John Ovall och E. G. Landin.

I **Bellingham** upptogs verksamhet i okt. 1907, och Ossian Johnson är pastor derstädes. Vi hafva ännu icke skaffat någon egendom, utan hyra möteslokal. Medlemsantalet är omkring 10.

Summa: 9 församlingar och 348 medlemmar, 294 söndagsskolbarn och ett egendomsvärde af $60,500 med skulder till ett belopp af $3,660, gifvande oss skuldfri egendom till ett värde af $56,840.

(D) Svenska Kristna Missionsförsamlingen i Seattle.

(Af pastor C. A. Nyren).

Den andliga verksamhet, som medförde bildandet af Svenska Kristna Missionsförsamlingen i Seattle, tog sin ringa början i juni månad år 1888. Några få troende hade från skilda håll anländt till platsen. På grund af deras gemensamma andliga behof började de samlas med hvarandra i hemmen här och der till gemensam sång och bön samt till Guds ords läsning och betraktande.

På detta sätt fortsatte verksamheten till den 15 jan. 1889, då ett extra möte hölls för samråd om verksamhetens bedrifvande i fortsättningen. Efter åtskilligt samtal i saken företogs en namnteckning å de personer, som voro närvarande på mötet, för att utröna, huru många som möjligen skulle vilja vara med om en kristlig församlings organisation. 28 stycken läto teckna sina namn, och på ett följande möte, som beslöts att hållas den 23 nästkommande feb., organiserades församlingen med ofvan angifna namn och uppsattes församlingsstadgar eller konstitution. Det dröjde ej länge, innan den nybildade församlingen beslöt kalla predikant, och valet föll på pastor Axel R. Anderson, som då var predikant i Kansas City, Mo. Han antog kallelsen och anlände till Seattle i okt. 1890.

Som klart förstås, hade församlingen ännu intet eget kyrkohem; derför tillsattes också en komité att utse och inköpa passande byggnadsplan för en kyrka. För detta arbete skred komitén strax till verket och tomt köptes på 8 ave. mellan Olive och Stewart sts. i dec. 1890. Så fort tomtköpet var klareradt, påbörjades arbetet på missionshusets uppförande, hvilket gick så raskt undan, att första mötet kunde hållas der redan första söndagen af nästföljande april och den egentliga invigningen sista söndagen af maj. Pastor Anderson betjenade församlingen till april 1897. Efter honom kallades pastor S. O. Lindgren, som innehade platsen såsom församlingens predikant till okt. 1899, då pastor C. F. Sandström från Manistee, Mich., kallades. Han flyttade till Seattle i slutet af mars 1900. Tvänne saker vilja vi från denna tid omnämna. Församlingen hade sedan några år tillbaka tillhört de amerikanska kongregationalisterna och mottagit dels ett lån för sitt gjorda kyrkobygge och dels penningebidrag till verksamhetens bedrifvande. Nu fattades likväl beslut att utträda ur det amerikanska kyrkosamfundet samt på samma gång återbetala det för kyrkobygget mottagna lånet. Båda delarne skedde strax derefter.

Vid slutet af år 1900 försåldes den gamla kyrkoegendomen vid 8th ave. till en norsk missionsförsamling för ett pris af $3,500. I dess ställe inköptes en ny byggnadstomt vid Pike och Bellevue sts., der församlingen uppbyggde sin nya nuvarande kyrka, hvilken invigdes den 2dra söndagen af juni månad 1901. Denna egendom hade kostat församlingen $13,822, af hvilka omkring $4,000 qvarstodo som skuld vid dess invigning.

Pastor Sandström qvarstod som församlingens lärare till maj 1905, då han flyttade till Buffalo, Minn. Till hans efterträdare kallades pastor C. August Nyren från Chicago, Ill., som tillträdde platsen i början af dec. 1905, och som är församlingens nuvarande predikant. Hvad som under min tid blifvit uträttadt i församlingens historia, tillhör icke mig att teckna. Vill blott slutligen påpeka några få punkter, som i någon ringa mån äro egnade att visa läsaren delvis församlingens utveckling under hennes nittonåriga existens samt hennes nuvarande ståndpukt och verksamhetsprogram:

Församlingens kyrkoegendom är mycket förbättrad från det ursprungliga; den är nu värderad till mellan 30,000 och 40,000 dollars, och på densamma hvilar numer ingen skuld. Af medlemmar från denna församling hafva tvänne andra missionsförsamlingar bildats i staden, nämligen församlingarne i Ballard och Fremont. Under församlingens vård stå trenne söndagsskolor: den i Bellevuekyrkan samt söndagsskolorna i Hillman City och University. Af verksamhetsgrenar inom sitt sköte har församlingen vidare att glädja sig öfver en ganska stor och lifskraftig ungdomsförening, en utmärkt sångförening, en manskör och ett strängband samt en syförening. Genom söndagsskolan och ungdomsföreningen underhåller församlingen flera infödda evangelister på missionsfältet i Kina. Utom för den lokala verksamheten utgifver församlingen f. ö. för inre och yttre missionsändamål flera hundra dollars årligen och får sålunda äfven i väsentlig grad hjelp till bedrifvandet af vår vidsträckta distriktverksamhet icke blott i Washington utan äfven i Idaho och Oregon.

Beträffande verksamheten utom Seattle äro vi tyvärr icke i tillfälle att lemna fullständig redogörelse. Några spridda uppgifter må dock anföras. I **Tacoma** stiftades församling i juni 1889 af pastor C. A. Nilson med omkring 15 medlemmar. Pastor N. var församlingens föreståndare till sept. 1890. I okt. efterträddes han af pastor J. E. Björklund från Stillwater, Minn. Församlingen hade redan 1890 köpt för $5,000 tomter i hörnet af G och 8th sts. **Svenska Tabernakelförsamlingen** i **Spokane** organiserades den 28 okt. 1888. Den bestod då af 17 medlemmar: 12 män och 5 qvinnor. Den 29 mars 1890 kallade de sin första predikant, pastor N. Lindqvist. Han var församlingens lärare till 1892. Den 1 sept. 1890 beslöt församlingen att bygga kyrka. Den kyrka, som byggdes, kosta-

de tillsamman med tomten $7,000. Efter pastor Lindqvist betjenade pastorerna O. Frank, A. Lidman och M. E. Anderson församlingen. Dess ordf., Gust Johnson, fick dock stå som ansvarig för predikoverksamheten den mesta tiden från 1892 till 1898. Då kallades pastor J. Huleen från Chicago. Församlingens nuvarande lärare, pastor J. E. Seth, tillträdde församlingen den 1 mars 1905, och på våren samma år beslöt för-

Svenska Tabernaklet i Spokane.

samlingen att bygga ny kyrka. En välbelägen byggnadstomt köptes, på hvilken tabernakel och pastorsboställe uppfördes för en kostnad af resp. $19,000 och $3,000. Tabernaklet har sittplatser för omkring 800 personer. I undervåningen finnas bostad för vaktmästaren, ett hem för jungfrur samt skrif-, läs- och biblioteksrum. Sedan 1896 tillför församlingen Kongregationalist-samfundet. Församlingens styrelse utgöres af:

J. E. Seth, pastor; J. G. Johnson, ordf.; Olof Larson, sekr.; Alex. Landin, C. H. Ludberg, C. W. Anderson, John Larson och E. S. Stenroth, trustees; C. H. Ludberg, finanssekr.; Alfred Björk, kassör; Andrew Ludberg och Alex. Källman, äldste; Chas. Peterson, Gust. Larson, Andrew Olson, David Wästberg och Erik Anderson, diakoner; mrs J. Thorson och miss Ida Johnson, diakonissor; Alfred Björk, söndagsskolföreståndare; Eric Larson, vice söndagsskolföreståndare. Inom församlingen finnes en sjukhjelpförening **Bethesda,** hvars medlemmar skola bistå hvarandra i tillfälle af behof med sjuk- och begrafningshjelp. Den stiftades i april 1908, och dess styrelse utgöres af: John Larson, ordf.; Eric Larson, vice ordf.; Olof Larson, protokollsekr.; Oscar Johnson, finanssekr.; Louis Larson, kassör. Under namnet Svenska kristna missionsföreningen på vestkusten organiserades på våren 1890 i Seattle en missionsförening med syfte att genom resepredikanter låta förkunna Guds ord för landsmännen på vestkusten. Föreningen skulle uppehållas genom kollekter från församlingarne och fria bidrag från vänner, som intresserade sig för saken. Den 10 aug. 1890 antogs till föreningens förste missionär John Hagstrom, numera bosatt i Chicago och medredaktör i tidn. Missionsvännen. Föreningen har alltjemt haft missionär på fältet, stundom ända till tre samtidigt. År 1904 tillhörde följ. församlingar föreningen: Seattle, Tacoma, Spokane, Everett, Ballard, Aberdeen, Medical Lake. Bland de pastorer, som verkat inom missionsförsamlingarne i Washington utom Seattle, böra nämnas M. A. Anderson, som en kort tid betjenat församlingen i Spokane och sedan i 10 år varit pastor vid församlingen i Tacoma; John J. Huleen, förut pastor i Spokane, fr. o. m. juni 1904 i Everett; J. P. Ohleen, som verkat i Aberdeen i tre år och säges vara den ende bland förbundets predikanter i Wash., som eger sångens och musikens gåfva i någon nämnvärd mån; Jonas Johnson, som i öfver 2 år tjenat missionsföreningen som resepredikant.

Utom af de nämda fyra kyrkliga samfunden bedrifves religiös verksamhet bland svenskarne i Washington af den s. k. frälsningsarmén, hvaraf en kår upprättades i Seattle år 1900 och en annan i Tacoma den 20 maj 1902. Den förra började sin verksamhet under ledning af kapten Peterson, den senare under ledning af kapten Anderson med biträde af löjtnant, numera kapten Bardgren. Sommaren 1904 bildades Stillahafsdivisionen af frälsningsarmén, och stabskapten Lina Lindström blef utnämd till dess första chef.

KAPITEL 15.

Svenska tidningar i Washington.

Nordvestkusten, veckoblad för Washington Territory, var namnet på den första svenska tidning, som utgafs i Washington. Dess utgifvare hette Frans Lagerlöf, och det första numret utkom den 15 januari 1885. Hur många nummer som utkommo, är icke bekant. Då förf. till denna bok i sept. samma år råkade mr Lagerlöf i Seattle, hade det redan länge varit på upphållningen med hans tidning. Den hade endast i början af sin tillvaro utkommit regelbundet. I mina anteckningar om mitt besök hos mr Lagerlöf läses: "Hans tidning utkommer ryckvis. Han sjelf rosade icke marknaden och tycktes ingalunda hysa några öfverdrifna föreställningar om vare sig Seattle, Washington-territoriet eller Förenta Staterna i allmänhet. Han är en dyster, melankolisk man. Jag fann honom i ett skolhus, der han är lärare." T. Sandegren skrifver i en artikel om, "hur det första tidningsbolaget bildades," att Nordvestkustens utgifvare vid sin afresa från Seattle "tydligtvis hade brådtom att komma åstad, ty han sålde ett parti tryckstilar, värda åtminstone $80, till en tysk tidning för $5. De lågo obegagnade på det tyska tryckeriet till 1889, då de inköptes för ett pris af $40 af det första tidningsbolaget på kusten."

Hur detta bildades, och hur den andra i ordningen bland Washingtons svenska tidningar kom till stånd, omtalas af T. Sandegren i hans ofvan omnämda uppsats på följande roliga sätt: "Bolaget utgjordes af fyra personer: B. A. Anderson, en "real estate"-agent, O. E. Olander, en metodistpastor, samt N. P. Lind och T. Sandegren. De båda senare anlände till Seattle på hösten 1888. Då de kungjorde tidningsplanerna, med hvilka de kommit hafvande, mottogos de med icke ringa misstroende. Man mindes ännu "Nordvestkustens" fiasko. Efter många dagars kringtraskande till olika landsmän, som ansågos mer eller mindre "prominenta," sammanträffade de med en svensk advokat Söderberg, som bar den ärevördiga titeln "judge." Han hade kort förut valts till fredsdomare. Denne hänvisade de båda murflarne till B. A. Anderson såsom en, den der utmärkt sig för större allmänanda än öfriga landsmän på platsen. Söderbergs omdöme var riktigt, och då Lind i hjerta färger framhöll, hur en svensk tidning skulle åstadkomma en "boom" i real-estate-kontoren i Seattle i allmänhet och i Andersons i synnerhet, visade denne sig hågad för förslaget.

Han gick äfven till verket att bland stadens affärsmän anskaffa annonskontrakt för den påtänkta tidningen. Då han fått en summa, uppgående till omkring $500, fulltecknad, ansågs företaget betryggadt. Under tiden hade äfven pastor Olander gjorts intresserad. Lind, som aldrig kunde glömma, att han sjelf varit sacri-ministerii-kandidat, hade förut vid något tillfälle rest omkring i Wisconsin och på eget bevåg uppträdt såsom "vikarierande resepredikant" och derunder gjort pastor Olanders bekantskap. Dels på grund häraf och dels på grund af Linds lysande förespeglingar, förmåddes han slutligen att lofva att gå med i bolaget. Så inträffade ändtligen dagen, då bolaget skulle bildas. De fyra blifvande intressenterna samlades i pastorns arbetsrum. Efter långt och mycket parlerande kom slutligen den kritiska frågan, hur mycket hvar och en skulle tillskjuta. Omkring $900 behöfdes, och det gällde att samla ihop denna summa.

N. P. Lind och T. Sandegren.

Lind hade förut låtit förstå, att han var en man, stadd vid kassa, lika väl som Sandegren, och att det icke var så mycket för kapitalets skull som för "det moraliska stödets," som man önskade på platsen kända personer till bolagsintressenter. Men när det kom till aktieteckning, började skällan få annat ljud. Lind försökte i det längsta slingra sig undan, men slutligen begärde Anderson och Olander rent svar på frågan: "Hur mycket har Lind att skjuta till?" "Välan, mina herrar," blef svaret, "jag har en kontant summa på — $25, och jag tror, att Sandegren har lika mycket.

Anderson och Olander stirrade mållösa än på Lind och än på Sandegren, och under en lång stund hördes intet annat ljud i rummet än surrandet af några flugor. Den pinsamma

tystnaden afbröts slutligen af pastor Olander, som med foglig stämma sade:

— Men är det icke bra fräckt att komma hit och proponera att uppsätta en tidning med blott $25 på fickan?

Anderson återfick nu äfven målföret och utbrast:

— Jo, det är så fräckt, att jag måste beundra det; och der-

Vestra Postens kontor 1895.

C. V. Liedberg, red.; N. A. Wedeen, manager; Sebenius, sättare. Shoblad, sättare.

för skall jag teckna mig för $400, ehuru jag endast ämnat sätta in $200.

Pastor Olander syntes äfven dela Andersons uppfattning och subskriberade en lika stor summa, och sålunda kom bolaget till stånd."

Bolaget, som organiserades i feb. 1889, kallade sig "The Swedish Publishing Co." **Vestra Posten** var namnet på den

tidning, som sålunda kom till stånd, och dess förste redaktör var N. P. Lind. Tidningens första nummer utkom den 8 mars 1889. Den 31 aug. sålde Olander sina aktier till Sandegren, som från den dagen blef tidningens redaktör. Den 14 sept. köpte Sandegren och W. Hoffstedt, som var faktor i tryckeriet, de öfriga aktierna. Den 25 jan. 1890 flyttade de tidningen till Tacoma och fördubblade dess storlek. Den 22 mars sålde de den till "The Scandinavian Publ. Co." i Seattle, och N. P. Lind blef åter dess redaktör. I dec. 1890 efterträddes han af C. V. Liedberg. Tidningens historia under de följande 12 åren är mycket invecklad och, då inga baknummer blifvit tillvaratagna, till ledning åt historieskrifvaren, nästan omöjlig att noggrant utreda. Tidt och tätt synes tidningen ha bytt om egare. H. Slettengren och Nils Anderson egde den under någon tid i början på 1890-talet. Carl Werngren arrenderade tidningen af dem. I dec. 1893 köpte N. A. Wedeen N. Andersons andel och sålde den i dec. 1896 till C. V. Liedberg och N. Peters. H. Slettengren sålde sin andel till mr Shoblad. Senare var J. W. Martin någon tid delegare i tidningen och sålde i juli 1901 sin andel till C. O. Carlson, som derpå under några månader egde tidningen i bolag med en mr Vold. På hösten 1901 köptes tidningen af Alfred Salin. I juli 1902 sammanslogs den med Tacoma-Tribunen under namnet **Vesterns Tribun** och såldes till Magnus Turnblad. I dec. 1903 öfvergick den genom köp i händerna på John Erikson och har sedan den 23 dec. utgifvits under namnet **Pacific Tribune.** Tidningen har haft lika många redaktörer som egare. På 1890-talet redigerades den än af C. V. Liedberg, än af E. A. Seaburg, Peters, C. Barkman m. fl. Sedan kommo Salin, Sandegren, Turnblad, H. Cederberg samt J. Egardh 1904—sept. 1905, då Nils Gillgren öfvertog redigeringen. Hans namn förekommer första gången i numret för den 11 okt. Sandegren qvarstår dock som biträd. redaktör till den 8 nov. 1905. Följande roliga anekdot från tidningens äldre historia omtalas af T. Sandegren:

"Vid ett tillfälle hade redaktör Lind ej kunnat betala sina sättare på ett par veckor. Trötta på hans löften, beslöto de att strejka, just dagen innan tidningen skulle komma ut. Hela sätteripersonalen — två män och en pojke — kom intågande i redaktionsrummet, och förmannen trädde fram och sade:

— Nu vänta vi inte en dag längre. Gif oss pengar, eller vi strejka.

— Pengar! utropade Lind, pengar! Åh hut! Pengar! Kommer aldrig i fråga. Men tidningen måste ut! Skynda er!

Detta argument förbluffade verkligen sättarne, så att de återgingo till arbete."

Pacific Tribune, såsom den forna Vestra Posten nu heter, har nu egen sättmaskin m. m., utkommer hvarje onsdag i 12-

Pacific Tribunes kontor 1908.

Johan Egardh; Nils Gillgren, redaktörer.

sidigt, 7-spaltigt format och har sin lokal i Erikson Building, hörnet af 1st ave. och University st. Tidningen har under sin nuvarande redaktion ryckt upp i första ledet bland sv.-amerikanska tidningar. Dess redigering utmärker sig för måttfullhet och undvikande af öfverdrifter åt vare sig ena eller andra hållet.

Den tredje i ordningen af de i Washington påbörjade svenska tidningarne var **Tacoma-Tribunen**, hvilken började utgifvas i Tacoma i april 1890 af ett aktiebolag, kalladt The Swedish

Publishing Company. Dess styrelse utgjordes 1890 af pres. E. E. Rosling, vice pres. Gus. Pahrson, sekr. J. F. Visell, kassör W. P. Sundberg samt Hj. Nyman och P. Holmgren. Redaktör var T. Sandegren. Tidningen utkom de första åren 8-sidig och 6-spaltig, men ändrade under de följande åren utseende och storlek mer än en gång samt krympte slutligen betydligt tillsamman. Sandegren, som redan i början af 1890-talet blef tidningens egare, berättar om sina erfarenheter bl.

Tacoma Tribunens personal 1891.

W. Hoffstedt, faktor; J. W. Martin och ett par flickor från sätteriet. J. F. Visell, kassör; T Sandegren, redaktör. Fotografi tagen af E. Skarstedt.

a.: "Hela grundfonden, som det första, i Seattle bildade tidningsbolaget egde till sitt förfogande, var $500, hvilket knappt var tillräckligt för betalning af de anspråkslösa tryckmaterielen. Ett år senare, 1890, bildades visserligen starkare bolag, ett i Seattle med $10,000 och ett i Tacoma med $5,000. Men i sjelfva verket inbetaltes på sin höjd en tredjedel. Icke desto mindre gingo båda tidningarne framåt under ett par år. Men just som affärerna syntes byggda på någorlunda säkra grundvalar och utsigterna började ljusna, inträffade något, som

likt en härjande orkan förstörde alla förhoppningar. Det var den stora krisen, som följde efter "boomen" i början på 1890-talet. Som exempel på krisens följder på tidningsföretaget vill jag omtala följande. På en månad ramlade sju banker i Tacoma. De flesta annonserade i tidningen, och jag förlorade deras annonser; dock icke blott deras, utan äfven de flesta andra annonsörernas, ty krisen drog snart sagdt hvarenda affärsman med i sin hvirfvelström. Detta var i juni månad. I maj hade jag kollekterat omkring $225 för annonser. I juli lyckades jag kollektera summa summarum $32.75. Det var ett i sanning ljusblått perspektiv att dermed betala sättares löner, pappers- och tryckräkningar m. m. samt tillika söka hålla lifhanken uppe. Slaget var förlamande, och det blef en hård, nästan förtviflad kamp, i hvilken ens förnämsta existensmedel utgjordes af hoppet. C. V. Liedberg (Kalle Peterson), den oförgätlige skämtaren, som vid den tiden egde Vestra Posten, skref till mig en vecka, då han blott lyckats utgifva ett litet blad på ett par sidor: "Sannerligen säger jag dig, våra tidningar äro mycket skrala och krassliga, hardt nära döden; men jag har nu bättre hopp, ty Vestra Posten har sofvit denna vecka, och det står ju skrifvet, att när pigan sofver, så varder det bättre med henne." Emellertid hade de dåliga tiderna liksom allt annat lyckligtvis en öfvergång. Med de rika resurser, som dessa trakter ega, kunde utvecklingen blott för tillfället hämmas. Efter några år voro åter stora företag med rikliga arbetstillfällen i full verksamhet. Alaska-trafiken öppnades och göt nytt lif i den allmänna rörelsen, och handel och näringar kommo i ett blomstrande skick. Tidningsaffärerna förbättrades äfven något, och flera ansatser gjordes af enskilda personer att utveckla den svenska pressen. Men man saknade den nödvändigaste betingelsen för att lyckas. Det är näml. i storindustriens tidehvarf omöjligt att utan stort kapital bedrifva ett företag af särskild betydelse. På tryckerikonstens fält kan man icke längre komma någon väg med en anspråkslös uppsättning af ett par hundra skålpund stilar och några billigare verktyg. Dyrbara maskiner måste inköpas. Handsättning är föråldrad, och sättmaskiner, kostande flera tusen dollars, måste anskaffas o. s. v." Inseende dessa svårigheter, flyttade Sandegren i juli 1902 sin tidning till Seattle och sammanslog den med Vestra Posten, som då egdes af Magnus Turnblad.

Under månaderna aug.—dec. 1892 utgafs af N. P. Lind i Seattle tidningen **Nya Tiden**, en fortsättning till månads-

skriften Svenska Arbetarens Vän, som han utgifvit i San Francisco från maj 1891 till aug. 1892.

Väktaren började utgifvas af E. G. Falk den 1 juni 1902. Första numret trycktes i San Francisco, men derefter har tidningen tryckts i Seattle. Under det första året af sin tillvaro var den 5-spaltig och 4-sidig, utkom derpå i ett halft års tid 6-spaltig och 4-sidig, var så under ett par års tid 7-spaltig och 8-sidig samt under ett år 7-spaltig och 12-sidig. Dess format blef sedan det nuvarande, näml. 7 spalter och 8 sidor. Tid-

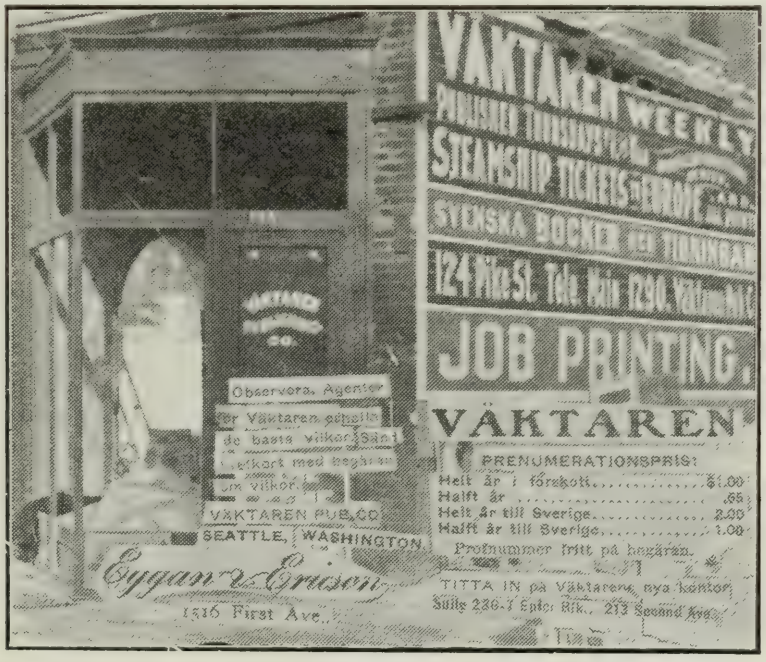

Väktarens första lokal, hörnet af Pike st. och 2nd ave., der nu Eitelbyggnaden står. Porträttet har af tidningens i annonseringskonsten mångkunnige utgifvare "förbättrats" medelst påklistrande af diverse nöjsamma och nyttiga upplysningar för agenter och prenumeranter.

ningens förste redaktör var den så sorgligt beryktade f. d. prestmannen A. F. Lindqvist, som då uppträdde i Seattle under namnet löjtnant Uddengren. Hans tid blef dock icke lång, endast några veckor, hvarefter han sökte nya fält för sin verksamhetsifver. Såsom redaktörer vid tidningen ha följande personer under kortare eller längre perioder tjenstgjort: J. F. Lindblom, C. F. Martin, Ernst Spongberg, J. E. Hellenius, C. O. Carlson, T. Sandegren och H. Ljungström, tid-

ningens nuvarande redaktör. I California har den ända från början haft ifriga och tjenstvilliga medarbetare i P. M. Paulson (San Francisco) och H. Lindblom (Middletown). Under åren 1904-5 var denna boks förf. äfven medarbetare i Väktaren. Tidningen har eget tryckeri med sättmaskin, press o. s. v. i no. 214 Columbia st.

Näst i ålder är **Nya Verlden** i Bellingham, hvars första nummer utkom den 23 dec. 1904. Utgifvaren, O. H. Neil, skrifver om sina erfarenheter som tidningsutgifvare och redaktör: "Liten och oansenlig, som tidningen var, sågo dock politikussarne och ränksmidarne deri ett vigtigt medel att bruka i politiken. W. B. Perry, affärsföreståndare för Reveille, gjorde oss ett förslag om att bilda ett bolag för att öfvertaga tidningen och låta oss qvarstå som manager och redaktör. Obekanta med Washingtons ruttna politik antogo vi med glädje anbudet. Knappast var bolaget bildadt förrän vi fingo engelska redaktionsartiklar att öfversätta och införa i tidningen. Många af dessa stridde mot vår öfvertygelse och landade derför i papperskorgen. Så länge vi stodo vid rodret, beslöto vi att Nya Verlden skulle vara en folkets tidning och föra folkets talan. Detta var ej mr Perry till lags, och han lemnade derför tidningen vind för våg, hoppandes att vi snart skulle tröttna. När det ej hjelpte, försökte han att få oss afsatt. Vi gåfvo ej upp, utan med lagens tillhjelp fingo vi bolaget förklaradt olagligen stiftadt, och genom att ikläda oss alla skulderna fingo vi tidningen åter under vår kontroll. De försökte då att taga den ifrån oss för skuld, och en sex månaders process blef följden, ur hvilken vi slutligen afgingo med segern. Men detta år kostade oss $3,000. Det hårdaste för en svensk tidningsman på vestkusten är att erhålla arbetshjelp. Den första sättare vi hade var F. W. Björk, och på hans rekommendation sände vi till Massachusetts efter en mr Wiander. Vi betalte hans biljett och skulle han återbetala den med att låta oss afdraga $2 i veckan på hans arbetslön. Men så en lördagsqväll kunde vi ej betala veckans lön som vanligt. Det tog oss till onsdagen, innan vi fingo nog. Så snart herrarne då fingo sin aflöning, gingo de på strejk och pockade på "Union Wages." Vi reste till Seattle och fingo tidningen satt, och Björk och Wiander blefvo utan arbete. Men Wiander är skyldig oss något öfver $20 på biljetten. På hösten 1905 kom en gammal tidningsman vid namn Bylander till vårt kontor och bad om arbete. Vi gåfvo honom ett par veckors arbete, mat och husrum. Klädde honom i nya klä-

der från topp till tå och sände honom ut att samla prenumeranter. Han skulle få hälften af de medel han kunde få in. Han sände in omkring 20 namn, men ej en cent i penningar. Han hade en bok med ett hundra qvitton. Troligen samlar han ännu, om ej boken tagit slut. Vi ha hört från 20 till, som betalt för tidningen till honom, men hvilkas namn han ej sändt in. Och så kom den oförgätlige "Gniste-manden" Ingolf Akselsen. Han var en god arbetare, och det gick bra till en tid. Men så kom röstningstäflingen om hvem som var den mest populära flicka i Bellingham. Nya Verlden hade utlofvat en guldklocka till pris. Akselsen slog sig i backen på, att flickan på kontoret skulle vinna priset. Den svenska klubben hade beslutat annorlunda. Svenska klubben afgick med segern. I förbittringen häröfver gick Akselsen på strejk och öfvertalade flickan att gå med.

Men det hårdaste slag, Nya Verlden ännu fått, fick den af Bror Florman. Han var den bäste annonsagent, vi träffat i vårt lif. På 6 veckor hade han samlat $1,000 i årskontrakter. Han fick 30 procent kontant, när han bragte kontrakten till kontoret vederbörligen undertecknade. Fastän han förtjenade pengar som gräs, lefde han dock öfver sina tillgångar." Mr Neil berättar vidare, hur tidningen genom Flormans beteende bragtes i trångmål. Likväl repade den sig igen och utkommer åter i 8-sidigt format med 6 spalter på sidan. Den innehåller både engelsk, norsk och svensk text och förklarar detta förhållande så: "Vi ha norrmän på vår prenumerationslista, som ej kunna läsa svenska nog att få någon nytta af det, men kunna läsa engelska. Vi ha äfven en del amerikaner, som hvarken kunna läsa svenska eller norska. Vi ha allvarsamt tänkt på att gifva dem hela första sidan, ty de flesta skandinaver i Washington förstå dock engelska, och de, som icke förstå det, önska lära det. Amerikanerna uppehålla i sjelfva verket Nya Verlden. Se igenom vår annonsafdelning. Det är ingen svensk, som annonserar för mer än $1 i månaden, och ingen norrman, som annonserar för mer än $4. Ett amerikanskt handelshus annonserar för från $14 till $28 i månaden, ett annat för $8, ett tredje för 15 till 20 dollars o. s. v." Nya Verlden har utan tvifvel ett af de mest svårarbetade fält, som kommit på någon sv.-amerikansk tidnings lott. Mången redaktör har varit med om att mottaga potatis och andra matvaror i st. f. prenumerationsmedel. Men hörom, hvad mr Neil berättar från sin erfarenhet: "När vi nyligen gjorde vår rundresa i countyt, träffade vi en man, som var

skyldig för tidningen för ett år. Vi frågade helt beskedligt, om han kunde hjelpa oss ut, så vi sluppe att betala extra postporto för honom. Nej han hade inga pengar. Tidningsmännen vore i alla fall parasiter, som lefde på andras surt förvärfvade slantar, och behöfde ej sjelfva arbeta. Pengarne för deras underhåll vore nådesskärfvor, som kunde användas till bättre ändamål. Han erbjöd oss slutligen en tång för ett års prenumeration. Vi emottogo tången som betalning för skulden, och komma att bära den till våra döddagar som ett minne af den mest oförskämda menniska vi påträffat. Det är onödigt att säga, att när vi kommo hem, så stoppade vi tidningen. Vi vilja ej ha flera tänger, de betala hvarken tryckssvärta, papper eller sättare. Tidningsmän behöfva icke arbeta, säger denne man, som hvarje qväll kan gå till sängs och sofva från 8 till 10 timmar om natten, under det att den första veckan i månaden, när vi, förutom att göra redaktionsarbetet, ha att göra inkasseringar, vi ej en enda natt få mer än från tre till fem timmars sömn. Detta är ej arbete. Det är endast ett lif af lätja."

I nov. 1905 utkom i Tacoma första numret af **Tacoma-Posten.** Denna tidnings utgifvare och redaktör var T. Sandegren. Tidningen uppsattes och trycktes dels i Seattle, dels i Tacoma till sept. 1907, då en af statens rikaste svenskar, Peter Sandberg i Tacoma, försåg den med egen sättmaskin, tryckpress och andra tillbehör till en kostnad af inemot $10,000. Fr. o. m. den 5 sept. 1907 har tidningen utkommit 8-sidig och 7-spaltig under namnet **Puget Sound Posten.** Dess lokal är i hörnet af S. 14th st. och Pacific ave. Tidningens redaktör är fortfarande T. Sandegren.

Svenska Nordvestern är namnet på en 6-spaltig 4-sidig veckotidning, som sedan aug. 1907 utgifves i Spokane. Dess redaktör är H. Bergman, och den har sin lokal i 319-20 Lindelle Block. Tidningen kommer att inom kort förstoras till en 7-spaltig 8-sidig tidning samt att förses med ett tidsenligt tryckeri.

På det religiösa området ha flera svenska tidningar uppenbarat sig. Från dec. 1898 till okt. 1902 utgafs sålunda i Tacoma månadsskriften **Sällhet och Frid** af de fria missionsvännernas pastor S. P. Everlöf. **Ledstjernan,** månadtlig kristlig tidskrift för ungdom, utkommer sedan feb. 1906 i Seattle och redigeras af pastor C. A. Nyren. **Tjenaren** heter en frievangelisk tidning, som utgifves i Tacoma hvar tredje månad af O. V. Person. Baptistförsamlingen i Seattle har en må-

nadstidning vid namn **Budbäraren**, som i mars 1908 utkommit med 18 nummer.

Bland mera tillfälliga tidningar, som under årens lopp utgifvits af svenskar i Washington, föreligga några till omnämnande. På hösten 1897 utkommo i Seattle några nummer af en skämttidning, kallad **Papegojan**. C. V. Liedberg lemnade bidrag till den. Carl Pfeil utgaf den 19 aug. 1906, likaledes i Seattle, ett nummer af en skämttidning med namnet **Klatsch**. Ända sedan julen 1892 har i Seattle hvarje år vid jultiden, på två undantag när, utkommit en tidning vid namn **Jultomten** samt vid påsktiden 1907 och 1908 en annan vid namn **Påskliljan**. Utgifvaren af dessa två tidningar skref i Jultomten för 1906: "Det är ett under af alla under, att denna lilla uppenbarelse på publicitetens törnbeströdda bana kunnat existera så länge, den gjort. Den firar näml. i år sitt 15de årsjubileum, krönt med en oerhörd uppmuntran å landsmännens sida. Det finnes nu måhända de, som inom sig sjelfva förlåtligt nog mer än en gång undrande frågat: Hvad är det för en märkvärdig personlighet, som står bakom en dylik underbar publikation? Till svar på en sådan vänskaplig fråga får jag härmed offentligt tillkännagifva, att det icke är någon mer eller mindre än den inom tidningsverlden oförbrännelige Nils Peter Lind. Jultomten har alltid burit sig bra och gifvit den gamle pennfäktaren Nils Peter tillräckligt för att lefva väl under de många julhögtider den existerat."

KAPITEL 16.

Svenska föreningar i Washington.

"Den svenska föreningsverksamheten på vestkusten räknar sina anor från begynnelsen af den svenska invandringen till dessa trakter," yttrade en författare för några år sedan i tidningen Pacific Tribune. "Det oafvisliga kraftvet på förbindelse och umgänge med personer, hvilka i språk, seder och tänkesätt äro ens gelikar, gör sig dubbelt känbart i den isolerade ställning, som nykomlingen intager, långt skild från hemmets härd, slägtingar och gamla vänner. Detta förklarar äfven, hvarför föreningsväsendet, som i allmänhet taget är mer utveckladt, omfattadt och inflytelserikt i Amerika än annorstädes, slagit särskildt djupa rötter bland härvarande landsmän. Liksom det stora trädet skjutit upp från en liten planta, så har mången liten sällskapskrets utvidgats till en förening, som på några få år vuxit upp till en kraftig organi-

sation, hvilken räknar sina medlemmar i hundratal, och som utfört mycket för bevarande af fosterlandskärlek och för främjande af landsmannaintressen."

Den äldsta af föreningarne är **Valhalla** i **Tacoma**, hvilken stiftades den 15 dec. 1884 af Olof Anderson, A. Augustin, N. Allen, Chas. Berg, G. Bergman, R. Boman, J. P. Chilberg, John Gustafson, C. E. Holm, A. B. Holm, August Johnson, G. F. Lindquist, Hj. Nyman, C. J. Olson, K. M. Peterson, L. I. Pearson, W. P. Sundberg och Hugo Ohlin. Den var ända från början afsedd att vara både hjelp- och nöjesförening. Som dess historia meddelas utförligt, år för år, i kapitel 17, behöfver intet vidare nämnas här utom det, att föreningen fortfarande befinner sig i blomstrande skick och har egen byggnad, 1216-18 South K st. i Tacoma, hvilken invigdes under stora högtidligheter den 22 sept. 1906 i närvaro af öfver 700 landsmän och landsmaninnor.

Sjukhjelpföreningen **Skandia** organiserades i **Spokane** den 6 dec. 1889. Dess första tjenstemän voro: S. C. Youngert, ordf.; John Ericson, vice ordf.; Hj. Gredin, sekr.; Olof Hammarlund, kassör; A. Swan, S. Berwin, N. Nelson, trustees. Nuvarande tjenstemän äro: Alf. Johnson, ordf.; A. Pearson, vice ordf.; A. W. Nelson, sekr. Styrelse: J. A. Anderberg, Jack Strandberg, C. N. Bostrom, John Erickson, C. W. Erickson, Swan Peterson. Inträdesafgift är $2, månadsafgift 50 cents. Sjukhjelp $6 i veckan, begrafningshjelp $75. Kassabehållningen den 1 jan. 1908 $1,803. Till medlemskap berättigade äro män och qvinnor af skandinavisk börd och af mellan 15 och 50 års ålder.

Den 31 maj 1890 bildades i **Seattle** en svensk förening vid namn **Svea** med uppgift att "verka för nytta och nöje, befrämja en närmare sammanslutning och i händelse af sjukdom och vid andra behjertansvärda fall med ömsesidigt understöd bistå medlemmar." Den stiftades af A. M. Shoblad, B. A. Anderson, C. J. Peters, N. P. Lind, C. Carlson, T. Sandegren, W. Hoffstedt och Herman Peterson. Efter två månaders tillvaro räknade den 50 medlemmar, men intresset afsvalnade sedermera med den påföljd, att föreningen i augusti 1890 åter upplöste sig.

I **Spokane** stiftades 1891 föreningen **Svenska Bröderna**. Dess grundläggare voro Chas. Ericson, Chas. Löfquist, John Arlington, Fred Anderson, Dennis Olson och James Bergman. Föreningen erhöll genast stor tillslutning från de talrika svenskarne i staden, och inom ett års tid räknade den 150 medlem-

mar, egde en ansenlig kassa samt hade egen musikkår m. m. Men då den stora penningkrisen med ty åtföljande hårda tider inträffade 1893, fingo Svenska Bröderna lika väl som alla andra sociella organisationer en hård känning af det finansiella betrycket. Många medlemmar reste från staden, och bland de qvarvarande yppade sig slitningar och misshälligheter, så att hela medlemsantalet slutligen endast uppgick till 10. Först 1899 väcktes föreningen åter till nytt lif. Nya medlemmar tillströmmade, som med kraft och håg upptogo verksamheten. Sedan dess har föreningen gått stadigt och raskt framåt. Den räknar nära 160 medlemmar, och den har $3,000 i kassan. Den lemnar sjukhjelp åt sina medlemmar. Dessutom har den till mål att vara till nytta och nöje för landsmän i Spokane och omnejd. Den har gjort många donationer till behöfvande landsmän, och dess fester ha städse varit trefliga och talrikt besökta. Dess nuvarande embetsmän äro: Max Anderson, ordf.; J. Carlson, vice ord.; T. Holmgren, prot. sekr.; A. Engqvist, finanssekr.; J. Johanson, kassör; J. Strandberg, ceremonimästare; M. Strandberg, marskalk; L. Meyer, O. Engström, P. Walden, inre, högre och venster vakt; G. Pearson, P. Elmberg, A. Möller, trustees; P. Peterson, kaplan.

I **Seattle** stiftades den 12 aug. 1892 föreningen **Svenska Klubben.** Ett förberedande möte hade visserligen redan den 5 aug. hållits för öfverläggning om bildandet af en förening. Men dess beslut beträffande vilkor för medlemskap förkastades vid påföljande möte, och vid detta bestämdes äfven föreningens namn, hvadan Svenska Klubbens födelsedag ej gerna kan anses vara någon annan än den 12 aug. Denna förening har stadigt gått fram, befinner sig fortfarande i blomstrande tillstånd och eger vid 8th ave. i Seattle, nära hörnet af Olive st., egen byggnad, hvilken invigdes med en stor fest den 9 sept. 1902. I kap. 18 återfinnes en fullständig historia öfver föreningens verksamhet, till hvilken läsaren benäget hänvisas för erhållande af närmare upplysningar.

I **Everett** grundlades efter åtskilliga sammanträden föreningen **Monitor** i mars 1903. Bland dem, som i synnerhet med ifver arbetat för detta mål, märkas Carl Carlson, S. O. Wallgren, W. Wallmark och Frank Carlson. Vid föreningens stiftande valdes Axel Johnson till president och Carl Carlson till sekreterare. På första mötet inskrefvos 30 medlemmar. Föreningen, som var både nöjes- och hjelpförening, utbetalte under sin tillvaro flera hundra dollars i sjukhjelp. Den egde bestånd

till i början af 1907 och egde någon tid ända till 75 medlemmar. Ordförandeplatsen bekläddes under en termin af David Carlson, under en annan af Albin Johnson, under en tredje af mr Eckstrom.

En svensk Oddfellow-loge vid namn **Anchor Lodge** bildades i **Seattle** den 16 sept. 1905. Mr J. E. Hellenius har skrifvit följande historik öfver denna loge:

"Den svenska Odd Fellow-logen i Seattle är ett vårens barn. Det var nämligen i början af maj månad år 1905 som J. Albert Ericson, J. E. Swanson, J. W. Nordström, C. F. Wallin, Andrew Olson och J. E. Hellenius började samråda om lämpligheten af att organisera en sådan loge. Dessa enskilda rådslag ledde omsider till ett offentligt sammankallande af alla för saken intresserade till ett möte i bottenvåningen af Svenska Klubbens hall kl. 8 e. m. den 26 maj. Ett 30-tal närvoro på detta möte. Det första afgörande steget till organisering togs dock på det nästföljande mötet, som hölls den 9 juni, då "Svenska Odd Fellow-klubben" bildades, i afsigt att utgöra en tillfällig organisation, som sedermera skulle uppgå i den blifvande logen. Till ordförande valdes Ed. Fredlund, till sekreterare Andrew Olson och till kassör J. W. Nordström. Ett 40-tal medlemmar antecknade sig, en medlemsafgift af 15 cents i månaden fastställdes för att bestrida tillfälliga utgifter, och det beslöts att tillsvidare hålla två möten i månaden, då olika till saken hörande ärenden skulle behandlas. I allt det lifliga förarbete som nu vidtog inlade J. Albert Ericson största förtjensten. Allt flera värfvades som blifvande medlemmar, och klubben beslöt redan i medlet af juli att derefter hålla möten hvarje fredags qväll. Och i enlighet med beslut, fattadt på mötet den 18 aug., organiserades Anchor Lodge No. 221, Independent Order of Odd Fellows, i Svenska Klubbens hall i Seattle, den 15 sept. 1905, af följande 21 charter medlemmar: J. Albert Ericson, J. W. Nordström, Andrew Olson, Gustaf B. Carlson, C. F. Wallin, Axel G. Allen, Olof Ahlberg, Henning Johnson, Henry Lillsjö, A. J. Anderson, Charles Swanson, J. E. Swanson, P. M. Johanson, P. W. Swan, Frank Landstrom, Otto A. Anderson, S. A. Nelson, John Torell, Dan Sundin, J. J. Anderson och Ed. Fredlund. Följande afton, lördagsqvällen den 16 sept. intogos på extra möte 34 medlemmar, som förut ej tillhörde orden, hvadan logen från början räknade inalles 55 medlemmar. Sedan dess har logens tillväxt varit ovanligt rask. Sålunda räknade den redan den 31 dec. 1905 75, den 31 dec. 1906 130, den 31 dec. 1907 218 och

räknar för närvarande 249 medlemmar. Som ordförande eller Noble Grand har logen i ordning invalt och betjenats af följande: J. A. Ericson, J. W. Nordström, Charles Swanson, Gus Walgren, J. E. Hellenius, Andrew Olson samt Peter J. Adamson, som nu innehar denna förtroendepost. Logens finanser äro i godt skick. Dess andel i Oddfellows Temple, som nu är under byggnad i Seattle, är värderad till $15,000. Under sin korta tillvaro har logen vid flera tillfällen haft besök af framstående män inom orden, hvilka funnit för godt att uttala sig i de amplaste loford deröfver och förutspått för densamma en lysande framtid."

I **Bellingham** finnes en svensk förening med namnet **Svenska Klubben.** Följande historik öfver densamma är skrifven af Frans Boström: "Den 19 sept. 1905 möttes hos mr Carl Dahlquist åtta för saken intresserade svenskar och beslöto att stifta en svensk klubb. Denna klubb hade sedermera under två månaders tid sina möten i Nya Verldens tryckeri, men inflyttade i nov. i sin lokal, 1145½ Elk st. Den 3 okt. antog den sin konstitution och valde sin första styrelse. Klubben tillväxte temligen raskt i början, medan den gynnades af nyhetens behag, och har under sin korta tillvaro antagligen haft nära 120 medlemmar på sin rulla, ehuru aldrig på en gång. Verkliga antalet aktiva medlemmar har aldrig öfverstigit 75. För tillfället (mars 1908) upptager klubbmatrikeln 54 namn. I en stad, så stor som Bellingham, och i hvilken svenskarnes antal visst icke är ringa, är detta nummer alltför litet, när det gäller en förening, i hvilken alla svenskar kunna mötas på neutral mark, oafsedt politik, religion eller andra råmärken. **Ett** element tadlar oss för vår gudlöshet och ondska, **ett annat** beskyller oss för snobberi. De svenskar återigen, som kunna räknas till samhällets stöttepinnar, anse oss antagligen för plebejiska. Hur som helst är förlusten dock störst för dem, hvilkas fördomar utestänga dem från det fria, hemtrefliga och äkta svenska samqväm, som klubben erbjuder sina medlemmar. Vi flytta den 1 april till 1423 Elk st., der vi få rymligare och i allo trefligare lokal, och der landsmän, som besöka staden, alltid äro välkomna till svensk gästfrihet." Klubbens tjenstemän äro: Ordf. A. G. Wickman, vice-ordf. C. Dahlquist, sekr. H. Havander, finans-sekr. C. Lindblad, kassör P. L. Hegg, klubbmästare L. Norén.

Såsom en sällskapsklubb för svenska damer stiftades i **Seattle** den 13 okt. 1905 föreningen **Freja** med följ. styrelse: Ordf. mrs G. M. Österberg (enligt annan uppgift mrs E. P.

Valleen), vice-ordf. mrs V. C. Nelson, sekr. mrs A. W. Leman (enl. annan uppgift mrs C. Anderson), kassör mrs P. A. Hallberg. Klubben räknar ett 50-tal medlemmar och har så till vida ändrat sitt program, att den nu är äfven en välgörenhetsförening.

Svenska sjukhjelpföreningen i Seattle stiftades den 22 okt. 1906 med uppgift att på sätt, som i dess konstitution stadgas, gifva sjukhjelp åt sjuk eller genom olyckshändelse skadad medlem samt vid medlems död gifva begrafningshjelp eller då sådant är nödvändigt, taga hand om begrafningen. Till medlem kan antagas hvilken välfrejdad skandinavisk man eller qvinna som helst, som är mellan 18 och 50 år gammal, frisk och arbetsför, fri från hvarje kronisk sjukdom, "nykter och ej sysselsatt med krogrörelse eller någon annan ovärdig handtering", bosatt i Förenta Staterna, dess besittningar eller Canada. 53 procent af föreningens medlemmar skola vara medlemmar af någon församling tillhörande Augustana-synoden. Föreningens första styrelse utgjordes af: Ordf. A. P. Gibson, vice-ordf. S. H. Telin, protokoll-sekr. J. P. Ryden, kassör P. A. Albin, finanssekr. Gustaf Henry. Hela medlemsantalet var den 1 jan. 1908 45.

Ungkarlsföreningen **The Jolly Bachelors** stiftades i **Seattle** i dec. 1906. En af dess mot äktenskapsidén mest genstörtiga medlemmar, red. N. Gillgren, meddelar följande: "Ordförande är Nels Lewis, vice ordf. John P. Peterson, sekr. O. W. Hellgren, kassör Johan Egardh. Inträdesafgiften är $15. Medlemsantalet har vexlat mellan 22 och 29. Under klubbens första tillvarelses halfår hemföllo sju ungkarlar till den vederstyggliga äktenskapslasten. Klubbens klang- och jubeldag är 20-dag Knut."

Svensk-finska Arbetareklubben i Seattle organiserades den 17 dec. 1907 med syfte att arbeta för sammanslutning af i Seattle och omnejd bosatta svensktalande finnar samt verka för förbättring af den ekonomiska ställningen i affärsverlden och underlätta anskaffandet af sysselsättning åt arbetssökande. Klubben har äfven beslutat sig för att tillsätta lokalföreningar, hvarhelst ett större antal svensktalande finnar finnas bosatta. Den räknar bland sina medlemmar alla svensk-finska affärs- och fackmän i Seattle och omnejd och har organiserat en musikkår under ledning af Hugo Solven. De, som inlade största förtjensten vid organiserandet af klubben, voro Abr. Löfquist, Hugo Solvin och Rafael R. Montell.

I **Spokane** ha på senare tider bildats flera nya föreningar. En af dem heter **Svenska Nationalförbundet,** hvars mål är att "genom enig samverkan höja svenska nationens anseende på denna plats samt verka för vårt folks intresse i ekonomiskt, socialt och kulturelt hänseende." Dess styrelse utgöres af: Ordf. advokat Dan Danielson; vice ordf. byggmästaren P. L. Peterson; protokollsekr. agenten H. Salin; korresp. sekr. red. H. Bergman; finanssekr. bankkassör S. A. Anderson; kassör fabriksegaren Enoch Engdahl.

En annan är **Nordstjernan,** en loge af den stora svenskamerikanska föreningsorganisationen Vasa-orden. Vid logens stiftande anmälde sig 33 medlemmar till inträde. Styrelse blef: Ordf. G. Gustafson, vice ord. Sixtus Johnson, sekr. Chas. Malmquist, vice sekr. Minni Carlson, finanssekr. Albert Thorsen, kassör John Carlson, kaplan Margareta Hallin, ceremonimästare Herman Peterson, inre vakt H. Olson, yttre vakt C. Swanson, f. d. ordf. O. Johnson, distriktmästarens ombud Eric Osander.

Om en tredje förening meddelas: "Af de nyligen bildade föreningarne i Spokane är logen no. 12 af Scandinavian Brotherhood of America en af de lifskraftigaste. Ehuru endast några få månader gammal, räknar den redan öfver 150 medlemmar. Största delen af dessa äro svenskar, och en svensk, Enoch Engdahl, är äfven dess ordf. Bland öfriga styrelsemedlemmar märkas Frank Burman, Nick Norman, Arvid Reuterdahl och O. Johnson. Föreningen har nyl. inredt sin egen sal med tillhörande smårum och är betänkt på att uppföra en egen byggnad i en snar framtid."

Goodtemplarorden har åtskilliga loger bland svenskarne i Washington. Redan i början af 1890-talet funnos sådana svenska loger, men enligt uppgift af en med ämnet förtrogen meddelare utdogo de år 1893. Vid 1900-talets början funnos, säger han vidare, endast ett tiotal svenska goodtemplare, medlemmar af norska logen Baltic. Den 26 april 1902 organiserades i **Seattle North Star-** logen No. 134 af advokaten A. A. Anderson från Minneapolis, Minn., hvilken då befann sig på resa genom staten, hållande en serie nykterhetsföredrag. Logen började med 12 medlemmar, men har nu 150. **Anchor-**logen No. 70 i **New Castle** organiserades på våren 1903 af C. G. W. Anderson från Seattle. **Grays Harbor Light-**logen No. 256 i **Hoquiam** organiserades på sommaren 1904 af C. G. W. Anderson, hvilken samma år blef vald till storloge-skattmästare. I

Tacoma organiserades logen **Enighet** No. 267 i nov. 1904 af C. G. W. Anderson. Logen **Stridsbaneret** No. 272 i **Aberdeen** organiserades i juni 1905 af E. Landquist från Seattle, hvilken likaledes i okt. 1905 i **Everett** organiserade logen **Everetts framtid** No. 277 samt i **Bellingham** den 28 okt. logen **Scandia** No. 278. Om begge de sistnämda logerna gäller, att de började som skandinaviska föreningar. Everetts framtid räknar omkring 40 medlemmar och har varit både nykterhets- och sjukhjelpsförening. Den är nu endast det förra. Dess styrelse utgöres af Logetemplar John Smedlund, vice-templar N. P. Lindgren, sekr. C. Pehrson, finanssekr. G. Sandström, kassör F. A. Brandström, logedeputerad P. O. Hellman. Scandialogen i Bellingham var svensk-norsk till den 16 jan. 1907, då Helge Hanson från Seattle organiserade den norska logen Norden och Scandias norska medlemmar förenade sig med denna. Scandias första styrelse bestod af följande personer: Logetemplar Victor Niswant, vice-l-templar Frank Johnson, sekreterare John Johnson, logedeputerad Alfred Ericson, uppbördsman Fred Olson, skattmästare Axel Ericson, marskalk John Nelson, kaplan Birger Moberg. Nuvarande styrelse är: Loge-templar John Nelson, vice-templar C. Lindquist, sekr. K. Iverts, kassör A. Rudd, finanssekr. Sigrid Johnson, deputerad A. Lindquist. Skandinaverna ha inom staten egen distrikt-loge, organiserad den 1 aug. 1905 af E. Landquist, som nu arbetar för åstadkommande af egen skandinavisk storloge.

På det politiska området har obetydlig föreningsverksamhet gjort sig gällande. En svensk republikansk klubb finnes dock i Tacoma (med följ. embetsmän: President G. Pahrson, vice-presidenter S. Samson, C. F. Erickson, E. Stenberg, A. Christofferson, J. M. A. Hulten, sekr. F. A. Lynn, kassör John Carlson) samt en dylik i Seattle, organiserad den 16 okt. 1907 och räknade öfver 600 medlemmar. Dess första styrelse utgjordes af: President C. J. Erickson, vice-presidenter Swan Lewis (sedermera afliden), P. A. Hallberg, J. E. Chilberg, sekr. Israel Nelson, kassör J. M. Litonius. Den har uppsatt som mål att "befrämja god styrelse och det republikanska partiets principer samt samverkan med alla andra klubbar i countyt och staten, som ha liknande mål och syfte." Under valet af stadsembetsmän visade klubben stor lifaktighet. Den tillställde två massmöten, vid hvilka sammanlagdt öfver 4,000 personer närvoro. Nyligen har också i Spokane en svensk republikansk klubb bildats med mål att för landsmännen söka

få politiskt erkännande samt att arbeta för goda lagars stiftande. Dess ordf. är F. Burman och sekr. A. Reuterdahl.

På sångens område ha svenskarne alltid varit verksamma. Nästan hvarje församling har sin sångkör, i flera fall en stor och väl inöfvad sådan. Sålunda eger missionsförs. i Seattle en manskör, benämd Asaph, som för god sammansjungning och vacker röstbesättning förtjenar ett särskildt omnämnande. Den räknar 16 medlemmar och dess ledare heter I. Isaacson. I de större svenska samhällena ha också för det mesta funnits fristående svenska eller skandinaviska manskörer. För närvarande finnas flera sådana. Sångföreningen **Fenix** i **Everett** bildades år 1903 såsom qvartett, men intog senare flera medlemmar. Den deltog i sångtäflingen i Portland, Ore., sommaren 1905. Efter återkomsten derifrån var den under en lång tid upplöst, men har nu åter regelbundna öfningar under ledning af prof. Oscar Moline. Dess styrelse utgöres af: President O. W. Johnson, sekr. T. Nelson, kassör N. P. Lindgren, och medlemmarne äro O. W. Johnson, Eskil Hagglund, T. Nelson, Ed. Soderman, Erik Lindahl, H. Bäckström, Gust. Johnson, E. O. Hilmo, A. Stålberg, N. P. Lindgren, B. Lindgren, C. Carlson, A. Hultman och G. Lindstrom.

Sångföreningen i **Seattle** heter **Svea manskör.** Innan den kom till stånd, funnos i Seattle två sångkörer: Svenska Klubbens sångkör och Svenska Gleeklubben. Dessa två slogo sig tillsamman den 12 mars 1905 och bildade Svea manskör. Prof. H. P. Sæther, som var direktör för Gleeklubben, valdes enhälligt till ledare för den nya kören. Den 13 nov. 1907 ingick hela sångkören i Svenska Klubben och utgör sedan dess en del af denna förening. Svea manskör deltog 1905 i sångartäflingen vid utställningen i Portland och 1907 i det stora sångarmötet i San Francisco. Den kommer att tillsamman med Svenska Sångarförbundet på Stilla hafskusten, hvilket den tillhör, ombesörja anordnandet af en svenskarnes dag på utställningen i Seattle 1909. Svea manskör har för sed att en gång årligen anordna en sommarutflykt eller piknik. Den år 1907 anordnade pikniken egde rum kort före föreningens anträdande af sin resa till sångarmötet i San Francisco och bar med anledning deraf en ovanligt entusiastisk prägel, oaktadt serveringen — för att citera referatet i Pacific Tribune — var inskränkt till kaffe, smörgås, lemonad och glace. Tidningen berättar vidare: "Vid 4-tiden började den programenliga delen med, att Svea lät höra ett antal af sina mest populära

Svea Manskör i Seattle.

sånger. Vice-ordf. hr Zintheo höll ett kort, för tillfället lämpadt tal. Seattlesvenskarnes elegantaste talare, hr O. W. Hellgren, betonade kraftigt enighetens styrka, framhöll, att intet så förmått ena svenskarne i Amerika som sången, gjorde gällande, att så länge svensk sång lefver i Amerika, så länge skall svensk nationalitet ock lefva der, samt uttalade den önskan, att Svea manskör måtte återkomma från sångartäflingen i San Francisco med segerns palm. Hr Ernst Skarstedt hade strängat sin lyra till en humoristisk visa, flödande af lokala och personliga anspelningar, hvilka lifligt senterades. Till en amerikansk piknik höra ju också "races." Dylika hade anordnats på en öppen plats och följdes med mycken uppmärksamhet af folkmassan." Vid denna piknik öfverlemnades af Svenska Dramatiska Sällskapet till Svea ett dyrbart sångarstandar, åstadkommet genom subskription och tillverkadt af sällskapets direktör Carl Pfeil och dennes hustru. Ritningen till standaret var utförd af en norsk sångare Oscar Larson enligt en idé af Pfeil. Svea manskörs styrelse utgöres af: President J. A. Swan, vice-pres. S. Hawkinson, skattmästare och affärsföreståndare C. F. Wallin, sekr. Alex. Engström, korr. sekr. Fritz Hult, bibliotekarie Emil Johnson, ordningsman O. Rod, musikkomité A. Olson, D. Larson, Linus Johnson, F. Hult, trustees A. Moberg, S. Hawkinson, G. Lynell och Erik Shellberg. Prof. Sæther är fortfarande dess ledare.

I **Tacoma** organiserades i nov. 1905 **Svenska Glee-klubben** med prof. Olof Bull som ledare. Han efterträddes af P. O. Peterson och denne i mars 1907 af prof. A. Hedberg. Den nuvarande styrelsen utgöres af: President G. Pahrson, vicepres. Alf. Sundell, sekr. Carl Anderson, kassör Chas. Williams.

I **Spokane** finnes en sångförening med namnet **Svea Singing-klubb,** hvars president är Herman Person och ledare prof. A. Krantz. Den bildades den 6 jan. 1906 med Carl Pfeil som ledare och hade då inalles 8 medlemmar. Den var egentligen endast en omorganisation af en sångförening, som under namnet Lyran haft ett par års tillvaro, men tynat bort af brist på understöd. Max Andørson, som äfven varit med om bildandet af Lyran, kunde icke med lugn se den svenska sången dö ut i Spokane. Han lyckades också genom användande af sin energi få en ny sångförening till stånd. Föreningen räknar nu 20 medlemmar: Herman Person (ordf.), John Carlson (v. ordf.), Albin Nelson (sekr.), Max Anderson (kassör), Fred An-

derson, K. Anderson, Forsberg, Oscar Björk, A. Sanden, Fred Anderson, Fred Ohman, Eric Ossander, Oscar Johnson, H. Sahlin, Fritz Eak, Carl Anderson, Erik Berg, Arvid Palmén, Axel Pearson samt H. Hermanson, hedersledamot.

Den dramatiska konsten har också odlats med framgång bland svenskarne i Washington. Bland de större eller mindre amatörtrupper, som hittills uppträdt, torde **Svenska Dramatiska Sällskapet** i Seattle intaga hedersplatsen. Om dess tillkomst och utveckling har mr Carl Pfeil meddelat följande upplysningar: "Svenska Dramatiska Sällskapet organiserades på våren 1906 under ledning af Anna och Carl Pfeil. Det var strax efter det Svenska Klubben, Anna Pfeil och David Brattström under medverkan af Carl Pfeil och amatörer med sådan storartad framgång uppfört "Vermländingarne" på Grand Opera House, och medan entusiasmen ännu var på sin höjd. Flera af de dåvarande amatör-medlemmarne funno, att det fordrades mycket och energiskt arbete för att uppträda på scenen och tröttnade snart. Andra, som hade påräknat stor ekonomisk förtjenst, vände med missnöje Talia ryggen. Men så snart som någon af en eller annan orsak lemnade sällskapet, voro ständigt nya rekryter färdiga att intaga de afgåendes platser, och detta är ju fallet inom nästan alla föreningar och klubbar. Förutom Seattle har sällskapet med stor framgång gästat Tacoma, Portland, Bellingham, Everett, Astoria, Aberdeen m. fl. städer. Bland pjeser, som uppförts, må nämnas: Vermländingarne; Anderson, Peterson och Lundström; Dardanell och hans upptåg på landet; Bland svenskarne vid Puget Sound samt flera en- och tvåaktspjeser. Under spelåret 1908-9 har sällskapet beslutat uppträda i Seattle hvarje månad samt äfven besöka kringliggande platser. Likaledes förberedes något extra nytt för uppförande under A. Y. P.-utställningen. De, som medverkat vid sällskapets olika prestationer, äro: David Brattström, Ole Nelson, Oscar Fredrickson, Johan Juhlin, Axel Carlsten, B. Lovegren, Alex. Engström, Erik Brattström, Birger Branow, Hjalmar Kinberg, Victor Bohlin, Gust. Lynell, Carl Forslund, Albert Olson, Linus Johnson, Emil Johnson, Gust Falk, Erik Shellberg, Erik Valleen, John Ehrlin, Fritz Hult, Oscar Olson, Oscar Moberg, Oscar Peterson, Daniel Larson, Carl Pfeil; Anna Valleen, Anna Pfeil, Anna Pfeil-Engström, Hildur Branow, Emelia Edgren, Sofia Johnson, Maria Tapper, Gurli Heden, Johannah Nelson, Hildur Holmgren."

KAPITEL 17.

Historik öfver föreningen Valhalla i Tacoma.

Denna förening, den äldsta svenska förening i Washington, räknar sin tillvaro från dec. 1884. Föreningens första namn var **Freja,** och dess uppgift var att utgöra "ett välgörande samfund för den svenska nationen i Förenta Staterna." Den tillät, att norrmän inbjödos som medlemmar af föreningen, men bestämde, att styrelsen skulle uteslutande bestå af svenskar. Inträdesafgiften var $5 till den 1 jan. 1885, då den skulle höjas till $10. Månadsafgiften var 50 cents. Styrelsen bestod af ordförande, vice ordförande, protokollsekreterare, finanssekreterare, kassör, ceremonimästare och tre revisorer. Mötena höllos måndags aftnar kl. 7. Vid sitt första möte, den 15 dec., valde föreningen följande styrelse:

Ordförande G. F. Lindqvist.
Vice ordf. Hj. Nyman.
Protokollsekreterare H. Ohlin.
Finanssekr. Chas. Berg.
Kassör J. P. Chilberg.
Ceremonimästare A. Augustin.
Revisorer Sundberg, Anderson, C. J. Olson.

Till komité för utarbetande af stadgar utnämdes Nyman, Boman och Ohlin. Svenska språket skulle användas vid förhandlingarne. Den 22 dec. ändrades mötestiden till ½8 och bestämdes, att medlemmarne skulle förbinda sig att vid sjukdomsfall betala 25 cents i veckan. Den 29 dec. hade 12 medlemmar inbetalt inträdesafgift.

1885.

21 möten höllos detta år, deraf ett extra (den 2 nov.) för tillsättande af komité att hyra rum och köpa möbler. Den 9 feb. beslöts, att mötena skulle hållas på andra och fjerde måndagen i hvar månad, att inträdesafgiften skulle vara $5, samt att det skulle erfordras tre fjerdedelar af medlemmarne att inrösta en ny medlem. Den 9 mars antogos stadgar och konstitution. Den 23 mars hölls styrelseval för året april 1885—mars 1886. Dervid valdes till

Ordförande G. F. Linqvist.
Vice ord. Hj. Nyman.
Protokollsekreterare H. Ohlin.

Finanssekr. R. Boman.
Kassör W. P. Sundberg.
Ceremonimäst. Chas. Berg.
Revisorer O. G. Anderson, C. J. Olson, C. E. Holm.

Den 13 april utbyttes föreningens namn Freja mot **Valhalla** och beslöts, att protokoll- och finanssekreterare i ersättning för sitt arbete skulle vara befriade från erläggande af månadsafgift. Till stadgarne gjordes tillägget, att inga religiösa eller politiska frågor få diskuteras vid mötena. Den 6 juli beslöts att ej hålla något möte på tre månader. Då det nästföljande mötet skulle hållas, den 6 okt., infunno sig ej tillräckligt många medlemmar. Med undantag af det ofvan nämda extra mötet den 2 nov. hölls sedan intet möte förrän den 6 dec., då det beslöts att gifva en julfest, hvartill uteslutande skandinaver skulle inbjudas. Undantag gjordes dock för en tysk, som var gift med en svenska. Julfesten, till hvilken 64 biljetter såldes, gaf $10 i vinst.

1886.

Detta år höllos 22 möten, hvaraf tre extra. R. Boman afsade sig den 22 feb. finanssekr.-sysslan. Vid samma möte beslöts att omdana föreningen till en hemlig orden, och en komité, bestående af Alb. Anderson, Hj. Nyman, H. Ohlin, J. Wiklund och C. E. Holm, tillsattes att utarbeta de hemliga ceremonierna. Den 22 mars hölls styrelseval, hvarvid följande embetsmän valdes:

Ordförande G. F. Linqvist.
Vice ordf. H. Ohlin (C. E. Holm efter den 15 sept.).
Finanssekreterare Chas. Benson.
Kassör K. M. Peterson.
Ceremonimästare Fred. Nyqvist (Chas. Berg efter den 15 sept.).
Kaplan Hj. Nyman.
Vakthafvande kämpe John Swanson.
Revisorer W. P. Sundberg, O. G. Anderson, J. G. Hallström.

Den 5 april samlades ordens styrelse till extra möte, för att genomgå ceremonier etc., hvarvid eden aflades och första graden togs af G. F. Linqvist, J. Wiklund, H. Ohlin, K. M. Peterson, Chas. Benson, Hj. Nyman och J. Swanson. Den 7 april hölls för första gång möte i Oddfellows Hall, som hyrts för första och tredje onsdagen i hvar månad mot ett pris af

$2 pr möte. Vid detta möte togs första graden af 8 medlemmar. Den 5 maj togs den af W. P. Sundberg, den 16 juni, 1 sept. och 1 dec. af 4 andra medlemmar. I maj köptes 35 spjut för $10. Orden deltog i 4-juliparaden med 23 medlemmar och bar amerikanska flaggan i spetsen. Den 7 juli beslöts att köpa en sådan för $6. Vid extra möte den 24 juli beslöts att anordna en tillställning den 30 juli för medlemmarnes nöje och till ära för det första svenska fartyg, som kommit till Tacomas hamn, näml. "Nordenskjöld," kapten Brantenberg. Den 1 sept. beslöts att nedsätta månadsafgiften till 25 cents, gällande från den 1 okt. Den 15 sept. valdes C. E. Holm till vice ordf. och Chas. Berg till ceremonimästare, enär de ordinarie innehafvarne varit borta från flera möten. Den 2 juni beslöts om sjukhjelp åt John Swenson med $3 i veckan, högst 8 veckor, och den 15 dec. om 8 veckors sjukhjelp åt A. B. Holm. I kassan funnos den 1 dec. $189.70.

1887.

16 möten höllos detta år. Styrelseval hölls tre gånger, näml. den 2 feb., 15 juni och 31 dec. Vid de två första valdes följande embetsmän:

Ordförande Hj. Nyman; H. Ohlin (efter 15 juni).
Vice ordf. J. G. Hallström; K. M. Peterson (efter 15 juni).
Protokollsekreterare O. J. Anderson; Bhas. Benson (efter 15 juni).
Finanssekr. J. A. Anderson; Axel Holm (efter 15 juni).
Kassör W. P. Sundberg; Chas. Berg (efter 15 juni).
Ceremonimästare K. M. Peterson; W. P. Sundberg (efter 15 juni).
Vakthafvande broder C. Berg; O. J. Anderson (efter 15 juni).
Revisorer C. E. Holm, G. F. Linqvist, H. Ohlin samt efter den 15 juni G. F. Linqvist, Hj. Nyman och C. B. Holm.

Fyra medlemmar togo första graden. Den 16 feb. beslöts att beställa en hjelm åt ordf. och antogos Frejas stadgar af föreningen. Den 18 maj tillsattes en komité att beställa kista att förvara föreningens tillhörigheter i och assurera dem. Den 1 juni beslöts, att alla, som taga andra graden, skola erlägga 50 cents. Den 7 sept. togs andra graden af H. Ohlin, G. F. Linqvist, Malmström, J. A. Anderson, W. P. Sundberg, Axel Holm, Hj. Nyman och G. Sahlström, och den 31 dec. af O. J. Anderson, Ch. Berg, K. M. Peterson och P. Holmgren.

Den 19 okt. beslöts, att 5 i st. f. 7 medlemmar skola utgöra quorum. Vidare att följ. söndag gifva ett surprise party för mrs K. M. Peterson till erkännande af arbete och besvär hon haft med föreningens standar. Julfester gåfvos den 1 jan. och den 31 dec. Den första gaf i nettobehållning $22.45, den sista $35.49.

1888.

15 möten höllos i år. Styrelseval egde rum den 20 juni och den 19 dec. Föreningens embetsmän voro i år följande:

Ordförande Chas. Berg; K. M. Peterson (efter juni).

Vice ordf. Malmström med undantag af feb.-juni, då Anderson var invald.

Protokollsekreterare A. G. Wickman.

Finanssekr. A. B. Holm (jan.-juni); G. F. Linqvist (ett möte); Hj. Nyman.

Kassör O. J. Anderson.

Ceremonimästare K. M. Peterson; A. Holm (efter juni).

Kaplan P. Holmgren; W. P. Sundberg (efter juni).

Vakthafvande broder R. F. Peterson; P. Holmgren (efter juni).

Revisorer Hj. Nyman, J. A. Anderson, H. Ohlin; efter juni Malmström, Hj. Nyman och W. P. Sundberg.

Den 15 feb. beslöts att beställa en hatt åt ordf. och köpa en aktie i Swedish Real Estate Co. Den 2 maj höll Sundberg en straffpredikan för mötesdeltagarne, skarpt klandrande medlemmarne i allmänhet för försumlighet och uppmanande till större nit och enighet. Den 4 sept. fick sekreteraren i uppdrag att köpa en bibel åt föreningen. I jan. utbetaltes två veckors sjukhjelp åt J. A. Anderson med $6. Den 31 dec. gafs julfest.

1889.

19 ordinarie och 2 extra möten höllos i år, de sistnämda med anledning af medlemmars frånfälle. I början af sept. afled näml. C. J. Peterson och i okt. Norbeck. Styrelseval hölls den 19 juni. Föreningens embetsmän detta år voro:

Ordförande A. J. Söderberg; G. Wickman (juli-aug.); Chas. Berg (efter aug.).

Vice ordf. A. G. Wickman; A. Sundell (efter juni).

Protokollsekreterare A. Sundell; Gus. Callson (efter juni).

Finanssekr. C. W. Lindström.
Kassör K. M. Peterson; P. Holmgren (efter juni).
Ceremonimästare G. Strand.
Kaplan P. Lager; C. W. Sjöqvist (efter juni).
Vakthafvande broder P. Holmgren; P. J. Peterson (efter juni).
Revisorer H. Ohlin, Hj. Nyman, C. Anderson; efter juni P. O. Peterson, R. Allen och G. A. Anderson.

Den 16 jan. beslöts hålla öppet möte en gång i veckan. Den 17 juli tillkännagafs, att en komité, som tillsatts att skaffa bättre lokal, hyrt en sådan om tre små rum för $50. Vid samma möte omtalades för de närvarande ett passord, som uttänkts af Sundberg och K. M. Peterson, och beslöts, att passordet skall ombytas hvar sjette månad. Den 23 sept. beslöts, att vid omröstning beträffande inträdessökande tre svarta kulor skulle vara nog att utestänga honom. I november blef den nyhyrda lokalen möblerad för en kostnad af $131.70. C. J. Almqvist åtog sig att bli vaktmästare. Den 4 dec. utnämdes en komité, bestående af K. M. Peterson, Ch. Sjöqvist och P. O. Peterson, att "utarbeta embetsmännens ceremonier." I maj hade en komité, bestående af K. M. Peterson, R. Allen och W. P. Sundberg, tillsatts att insamla medel till inköpande af instrument åt en musikkår inom föreningen. På en vecka fick den ihop $460 och löfte om $20 till. Den 6 okt. tillkännagaf den, att den utbetalt $520.35 och fått in $466. Föreningen utbetalte detta år $12 i sjukhjelp åt S. Lager och $6 till A. F. Norbeck. Den gaf bal den 4 maj, exkursion till Lake View den 4 juli och nyårsfest den 31 dec. Balen lemnade i behållning $7, nyårsfesten öfver $50. Den 20 nov. beslöts att ha dans en gång i månaden.

1890.

16 möten höllos i år, deraf ett extra, och styrelseval den 18 juni. Embetsmännen detta år voro:

Ordförande Chas. Berg; Gus. Callson (efter juni).
Vice ordf. A. Sundell; P. Holmgren (efter juni).
Protokollsekreterare Gus. Callson; C. W. Sjöquist (efter juni).
Finanssekr. C. W. Lindström; K. M. Peterson (feb.-juni); Claes Hedelin.
Kassör P. Holmgren; Chas. Berg (efter juni).
Ceremonimästare G. Strand; B. P. Nelson (efter juni).

Kaplan C. W. Sjöqvist; Axel Holm (efter juni).
Vakthafvande broder P. J. Peterson; M. Molin (efter juni).
Trustees P. O. Peterson, R. Allen, G. A. Anderson; efter juni E. Rosling, G. F. Linqvist och K. M. Peterson.

I protokollet anmärkes, att vid installationen af embetsmän den 18 juli de närvarande "hade nöjet att skåda W. P. Sundbergs utomordentliga förmåga som tjenstförrättande broder och i tysthet öfverenskommo att vid nästa val invälja honom till pastor primarius inom föreningen." Vid extra mötet den 27 april, tillkalladt för affattande af resolutioner, beslöts bl. a., att mötena skola öppnas kl. 8. Den 21 maj beslöts att låta inkorporera föreningen. Den 18 juli anmäldes, att detta gjorts för en kostnad af $25. Vid samma möte anslogos $8 i månaden till salens iordninghållande. Den 20 aug. beslöts att inköpa två sablar för ceremonimästaren och vakthafvande brodern samt sigill. Den 3 dec. upplästes nya stadgar. Under året utbetaltes $24 i sjukhjelp till Chas. Samuelson och $12 till P. O. Peterson. Piknik hölls vid American Lake den 22 juni och gaf föreningen en vinst af $148. En piknik, som anordnades den 31 aug., vållade deremot en förlust af $35. Fyra danstillställningar gåfvo i ren behållning $130, men en nyårsfest den 31 dec. aflöpte med en förlust af $13.

1891.

Detta år höllos 13 möten och styrelseval den 21 jan., 1 juli och 15 dec. Embetsmän under året voro:
Ordförande K. M. Peterson.
Vice ordf. G. Callson; A. R. Holtz (efter juni).
Protokollsekreterare C. W. Sjöqvist; Chas. Peterson (efter mars).
Finanssekr. C. W. Lindström.
Kassör A. G. Edmund; P. Holmgren (efter jan.)
Ceremonim. Stettin; M. Molin (efter juni).
Kaplan Chas. Berg; Stettin (efter juni).
Vakthafvande broder J. Nygren; G. Callson (efter juni).
Trustees C. W. Lindström, A. Holtz, Chas. Peterson; efter juni E. Rosling, W. P. Sundberg, G. F. Linqvist.

Den 18 feb. antogs ny konstitution och beslöts att kalla föreningen Order ofValhalla i st. f. loge eller lodge. Den 4 mars utströkos 18 medlemmar, som ej erlagt månadsafgift på 2 år. Den 18 mars beslöts att ändra titeln vakthafvande broder till vaktmästare. Den 26 aug. beslöts att sälja möblerna.

Den 15 dec. tillkännagafs, att P. Holmgren sålt dem för $25. Salen var under året flitigt uthyrd. Lotusklubben hade den två qvällar i veckan för $26 i månaden, norska sångklubben hvar söndags e. m. för $5 i månaden, och den 18 mars beslöts att uthyra den 2 qvällar i veckan till prof. Acker för $26 i månaden. Under 1890 hade han likaledes hyrt den 2—3 gånger i månaden. Nyårsfest gafs den 31 dec. med en förlust af $32.

1892.

Intet möte hölls före den 29 sept., då ett extra möte sammankallades för att utröna, huruvida det vore medlemmarnes mening, att föreningen skulle upplösas. Vid mötet beslöts att fortsätta med föreningen som förut och ha möte två gånger i månaden. K. M. Peterson utsågs att hyra sal. Derpå höllos 5 möten. De vid mötet den 15 dec. 1891 valda embetsmännen voro:

Ordförande C. Peterson.
Vice ordf. Stettin.
Protokollsekreterare Gust Callson.
Finanssekr. C. W. Lindström.
Kassör P. Holmgren.
Ceremonimäst. M. Molin.
Kaplan Hj. Nyman.
Vaktmästare Gust. Wicklund.

Den 19 okt. utnämdes Chas. Peterson, A. J. Soderberg och A. R. Holtz till komité för ändrande af stadgar och bilagar. Den 2 nov. beslöts att sälja musikinstrumenten, om $300 kunde fås, och den 7 dec., att de nya stadgarne skulle bli gällande den 1 jan. 1893. Nyårsfest gafs, som lemnade $1.20 i behållning.

1893.

19 möten höllos detta år. Styrelseval egde rum den 18 jan., 20 juni och 19 dec. Embetsmännen detta år oro:

Ordförande A. J. Söderberg; Otto Olson (efter juni).
Vice ordf. Gust. Callson; E. J. Bertle (efter sept.).
Protokollsekreterare C. J. Peterson.
Finanssekr. C. W. Lindström.
Kassör P. Holmgren.
Ceremonimäst. A. Chilberg.
Kaplan Otto Olson; A. J. Söderberg (efter juni).
Vaktmästare C. F. Carlson; A. Christofferson (efter juni).

Trustees W. P. Sundberg, K. M. Peterson, J. Wickström.

Den 1 feb. hade föreningen $483.80 i kassan, en ökning af $77.15 sedan den 1 sept. 1891. Den 4 jan. anslogos $10 till inköp af en present åt mrs Holmgren för tjenster, som hon gjort föreningen vid dess fester. Genom frivillig subskription ökades anslaget med $15.50. Present inköptes för $23.50. Den 17 maj beslöts att sälja musikkårens uniformer för pris ej understigande $5 pr drägt. Den 3 okt. tillkännagafs, att lokalhyran var $5 i månaden. Den 19 dec. beslöts att nedsätta månadsafgiften till 25 cents under de närmaste 6 månaderna och inträdesafgiften till en dollar för de närmaste tre månaderna. Af de nya stadgarne trycktes 500 ex. Föreningen deltog i en John Ericsonfest den 27 april och bidrog till densamma med $16. Föreningen gaf den 5 april en tillställning, som inbragte $16.60 i vinst; en piknik den 25 juni vid American Lake; en "social" den 17 okt., hvaraf behållningen blef $5.25, samt en nyårsfest den 30 dec., som vållade en förlust af $17.40.

1894.

Det första år, som mötet hållits regelbundet 2 gånger i månaden. Styrelseval egde rum den 19 juni och 19 dec. Årets embetsmän voro:

Ordförande E. J. Bertle; C. W. Lindström (efter juni).
Vice ordf. A. J. Söderberg; Otto Olson (efter juni).
Protokollsekreterare Chas. J. Peterson; A. J. Soderberg (efter juni).
Finanssekr. A. Christofferson.
Kassör S. J. Youngquist.
Ceremonimäst. A. Chilberg.
Kaplan C. W. Lindström; Chas. Berg (efter juni).
Vaktmästare Chas. Peterson (till den 17 april); P. Holmgren (till juli); A. Lindgren.
Trustees Frank Carlson, P. Holmgren, Otto Olson; efter juni Hultin, L. Ekman, C. W. Lindström.

Under första halfåret intogos 64 nya medlemmar, så att föreningen den 1 juli hade 81 medlemmar. Kassan utgjorde då $588.60. Månadsafgiften var hela året 25 cents och inträdesafgiften $1. Lokalhyran nedsattes till $4 i månaden. I april anmälde sig 13 medlemmar villiga att bilda en musikkår. Föreningen lät för $9 laga de söndriga instrumenten och skänkte $10 åt musikkåren till inköp af musik. Den 3 sept.

gaf musikkåren en fest å Germania Hall, hvartill Valhalla inbjudit de svenska och norska föreningarne i Seattle. Den 20 nov. beslöts att flytta till musikkårens lokal, 1308 Tacoma ave., och att hålla mötena på onsdagen i st. f. tisdagen. Den 19 dec. ändrades i stadgarna bestämmelsen rörande inträdessökandes ålder så, att man blir berättigad till medlemskap vid 18 års ålder. Föreningen gaf i år en fest till förmån för behöfvande familjer (behållning $119.75), en annan till förmån för en enka mrs Peterson, hvilken härigenom erhöll en hjelp på $31.95, skänkte $10 till P. O. Peterson för hans nitiska arbete som direktör för musikkåren och gaf $10 till B. P. Nelson för 2 veckors sjukdom. Föreningen gaf en piknik vid Steilacoom Lake den 24 juni och en nyårsfest den 31 dec., som vållade en förlust af $5.75.

1895.

26 möten, hvaraf 2 extra, höllos under året. Styrelseval egde rum den 19 juni och 18 dec. Embetsmännen för detta år voro:

Ordförande C. W. Lindström; Chas. Berg (efter juni).
Vice ordf. P. O. Peterson; John Hultin (juli-aug.); Fred Olson.
Protokollsekreterare Alf. Sundell.
Finanssekr. A. Christofferson; O. P. Pierce (efter juni).
Kassör Gust. Pahrson.
Ceremonimästare A. Chilberg.
Kaplan Chas. Berg; A. Person (efter juni).
Inre dörrvakt F. H. Smith; Chas. Becker (efter 6 mars); Youngquist (efter juni).
Yttre dörrvakt John Hultin; J. S. Nilson (efter juni).
Trustees O. W. Olson, L. Ekman, P. Holmgren, de två förstnämda hela året, den sistnämde efterträdd i juli af J. F. Visell.

Vid extra möte den 2 feb. beslöts, att föreningen jemte musikkåren skulle bevista L. P. Strömquists begrafning. Den 6 feb. beslöts att bilda en s. k. 5-cents fond till hjelp åt nödlidande. Hvarje medlem skulle inbetala 5 cents i månaden till denna fond. Den 20 feb. beslöts, att inträdesafgiften skulle vara $4 för första och $1 för andra graden, och att häraf $1 skulle gå till begrafningskassan. Inträdesafgiften till föreningen var under årets tre sista månader $1. Kassan innehöll den 1 juli $741.82 och 5-centsfonden $5.40. Föreningen utbe-

talte i år $100 i sjukhjelp, gaf $10 till en ambulansfond o. s. v. Norske läkaren dr Quevli intogs som medlem. Doktorsintyg fordras sedan sept. af nya medlemmar. Den 16 mars gafs en fest, som lemnade i behållning $28.40; den 23 juni företogs utflykt till Long Beach. Föreningen deltog i 4-juliparaden och hade för densamma låtit förfärdiga en monitor. Äfven gafs som vanligt julfest.

1896.

25 möten, hvaraf ett extra, höllos i år. Styrelseval egde rum den 17 juni och 16 dec. Embetsmännen detta år voro:

Ordförande P. Holmgren; F. Ekberg (efter juni).
Vice ordf. F. H. Smith; R. Olson (efter juni).
Protokollsekreterare Alf. Sundell.
Finanssekr. O. P. Pierce.
Kassör Gust. Pahrson.
Ceremonimäst. A. Chilberg; A. Bedker (efter juni).
Kaplan Chas. Berg.
Inre dörrvakt C. M. Anderson; Elof Nilson (efter juni).
Yttre dörrvakt O. W. Olson; J. Erickson (efter juni).
Trustees C. W. Lindström, J. F. Visell, A. Christofferson; Chas. Peterson (efter juni).

Vid årets början utgjorde kassan $776.05 och 5-centsfonden $13.35. Den 1 juli hade beloppen vuxit till resp. $849 och $18.65. Den 19 feb. tillsattes en komité, Ekberg och Holmes, att omarbeta intagningsceremonielet, och den 3 juni godkändes ett af G. Pahrson utarbetadt installationsceremoniel. Den 18 nov. var ritualen i sin helhet färdig och blef antagen. G. Pahrson och C. Lindahl utsågos att välja eller sjelfva utarbeta lämpliga öppnings- och afslutningssånger, att tryckas på 200 kort. De beslöto att sjelfva utarbeta sångerna, hvilket ock skedde. Ett par veckor senare voro de färdiga dermed, och sångerna — ett par skrifna af Pahrson och ett par af Lindahl — antogos och trycktes. Som prof kunna följande verser här anföras, — en af Pahrson, en af Lindahl.

"Känn hvad du bör och tål,
Sätt som ditt lefnadsmål
Dygden så skön!
Ryck så mot dagens qvalm,
Ättling af kärnfrisk stam!
Kämpa för segrens palm,
Bida din lön!"

"Med tillförsigt och mod
Skrid fram, o kämpe god
På vägen smal!
När slutadt är vårt lopp —
Så är vår tro och hopp —
Välkomnas vi dit opp
Till Valhalls sal."

Den 2 sept. blef lokalhyran bestämd till $4 i månaden. Den 16 dec. beslöts att utarbeta nya ordningsregler. Den 8 feb. gafs fest för föreningens medlemmar. Föreningen gjorde en midsommarutflykt till Steilacoom Lake; gaf annandag jul en barnfest med gran och presenter samt senare, som vanligt, en nyårsfest. Den sistnämda lemnade i vinst $17. Till begge festerna var kapten Svenson från det i hamnen liggande svenska fartyget Lady Lina inbjuden. Föreningen utbetalte i år $60 i sjukhjelp.

1897.

24 möten höllos i år. Styrelseval egde rum den 16 juni och 15 dec. Embetsmän för i år voro:

Ordförande F. Ekberg; G. Pahrson (efter juni).
Vice ordf. O. W. Walgren; A. Bedker (juli); Gus. Callson (aug.-dec.).
Protokollsekreterare C. W. Lindström.
Finanssekr. O. P. Pierce.
Kassör G. Pahrson; J. F. Visell (efter juni).
Ceremonimäst. A. Bedker; Nels Nelson och P. Larson efter juni.
Kaplan A. Holmes; O. W. Wahlgren (efter juni).
Organist (efter juni) Alfred Sundell.
Inre dörrvakt P. Larson; Elof Nilson (efter juni).
Yttre dörrvakt J. Erickson; P. Alexanderson (efter juni).
Trustees P. O. Peterson, J. F. Visell, A. Sundell.

Föreningen hade vid årets början 96 medlemmar. Sex månader senare var antalet 106. Af dem voro 87 i "good standing." Kassan utgjorde den 1 jan. $994, den 1 juli $1,012.-85. Den 20 jan. beslöts att flytta mötena till Alpha Hall, 1136½ Tacoma ave., för hvilken begärdes i hyra $1.25 pr möte. Nels Nelson erbjöd sig att flytta föreningens tillhörigheter fritt. Den 21 april skänkte föreningen alla musikinstrumenten, utom bastuban, till musikkåren. Den 2 juni antogs

ett förslag, att kassören skall väljas i juni på ett år. I mars gafs fest till insamling till en gåfva åt Oskar den andre med anledning af hans 25-årsjubileum som regent. Den 20 juni gafs en utflykt till Menlo Park (behållning $9.40) och den 31 dec. nyårsfest. Föreningen utbetalte detta år i sjukhjelp $179.25.

1898.

24 möten höllos i år. Styrelseval egde rum den 15 juni och den 21 dec. Embetsmännen detta år voro:

Ordförande A. Sundell; A. Hultin (efter juni).
Vice ordf. Nels Nelson (jan.); J. Bertel (feb.-juni); Ed. Carlson (efter juni).
Protokollsekreterare C. M. Anderson.
Finanssekr. O. P. Pierce.
Kassör J. F. Visell.
Kaplan A. Liderin; U. Friman (efter juni).
Förste ceremonimästare Ed. Carlson; Carl Johnson (efter juni).
Andre ceremonimästare Ch. Johnson; T. Peterson (efter juni).
Organist A. Sundell.
Inre dörrvakt F. Nelson; Åke Person (efter juni).
Yttre dörrvakt John Erickson; Otto Carlson (efter juni).

Föreningen hade den 1 jan. 96 medlemmar, af hvilka 84 i "good standing". I okt. flyttade föreningen till musikkårens sal vid 13th st. och Tacoma ave. Hyran der var $1.25 pr möte. Föreningen gaf fest den 29 jan., midsommarfest i Menlo Park den 19 juni (behållning $38.75), fest för medlemmarne den 2 nov. och nyårsfest den 31 dec., som lemnade blott 90 cents i vinst. Under året utbetaltes $130 i sjukhjelp.

1899.

25 möten höllos i år, af dem ett extra den 10 feb. med anledning af M. Molins död. Styrelseval egde rum den 21 juni och 20 dec. Embetsmännen detta år voro:

Ordförande J. Hultin; Otto Carlson (efter juni).
Vice ordf. Otto Carlson; C. O. Johnson efter juni).
Protokollsekreterare A. Sundell.
Finanssekr. O. P. Pierce.
Kassör J. F. Visell.
Kaplan G. Lindström.

Förste ceremonimäst. P. Magnuson.
Andre ceremonimäst. Grundström.
Inre dörrvakt Ture Peterson.
Yttre dörrvakt Fr. Nelson.
Trustee P. Holmgren.

Medlemsantalet var den 1 jan. 98, af hvilka 86 i "good standing." I mars köptes en orgel för $25. Den 5 juli beslöts, att till begrafningshjelp hädanefter skall lemnas $50 i st. f. $60, som förut betalts vid hvarje tillfälle. Likaledes bestämdes årsafgiften till $4, att betalas qvartalsvis. Den 6 dec. tillsattes komité med uppgift att omarbeta konstitution och bilagar. Fest gafs den 29 april. Vidare midsommarfest den 25 juni, hvilken lemnade $59.55 i behållning. Föreningen deltog i 4-juliparaden. Nyårsfest gafs som vanligt. Vinsten deraf var $19. Under årets lopp utbetaltes $185 i sjukhjelp.

1900.

26 möten höllos i år, deraf 2 extra, det ena (den 28 juli) sammankalladt för att anordna medlemmen Skoglunds begrafning. Styrelseval egde rum den 20 juni och 21 dec. Årets embetsmän voro:

Ordförande Otto Carlson; Gust. Pahrson (efter juni).
Vice ordf. C. O. Johnson; Chas. Williams (efter juni).
Protokollsekr. Alf. Sundell.
Finanssekr. O. P. Pierce.
Kassör J. F. Visell.
Förste ceremonimästare P. Magnuson.
Andre ceremonimäst. P. Nylander; Chas. Peterson (efter juni).
Kaplan G. Lindström; C. M. Anderson (efter juni).
Inre dörrvakt P. O. Alexanderson; Elof Nilson (efter juni).
Yttre dörrvakt C. M. Peterson; Nils Person (efter juni).

Föreningen egde i kassan den 1 juli $1,216.80. Föreningen gaf i år påskfest; midsommarfest vid Pleasant Beach den 24 juni, i hvilken Svenska Klubben från Seattle inbjudits att deltaga, och af hvilken Valhallas behållning blef $14.95; fest den 6 okt., som gaf $20.80, samt slutligen nyårsfest, som gaf $44.40 i vinst. Under året utbetaltes i sjukhjelp $255.

1901.

25 möten höllos i år, hvaraf ett extra den 11 okt. med anledning af August Bergs frånfälle. Styrelseval egde rum den

19 juni och 18 dec. Embetsmännen detta år voro:
Ordförande Gust. Pahrson; Otto Carlson (efter juni).
Vice ordf. Axel Carlson; John Malm (efter juni).
Protokollsekr. Gust. Lindström.
Finanssekr. O. P. Pierce.
Kassör J. F. Visell.
Förste ceremonimäst. P. Magnuson; Chas. Johanson (efter juni).
Andre ceremonimäst. Alf. Nilson; John Sjöberg (efter juni).
Kaplan F. O. Nelson; John Lund (efter juni).
Inre dörrvakt John Malm; Chas. Peterson (efter juni).
Yttre dörrvakt Engström; John Malm (efter juni).

Föreningens medlemsantal var den 1 jan. 106, den 1 juli 104. Kassan innehöll den 1 jan. $1,213.50, den 1 juli $1,380.-35. Föreningen gaf i år påskfest, midsommarfest i Lake Park, till hvilken Seattle-föreningen Svenska Klubben äfven inbjöds, samt nyårsfest den 31 dec., hvarvid det märkliga inträffade, att inkomster och utgifter uppgingo till precis samma belopp, $95. Föreningen inköpte i sept. en téservis för $20 till present åt mr Pierce. Vid gåfvans öfverlemnande hölls tal af G. Pahrson. I dec. hyrdes ny sal för $1.50 pr möte. Föreningen skänkte $30 i julpresent åt enkorna mrs Berg och mrs Skoglund, gaf i sept. $5 till en annan person och upptog genom kollekt $3.25, som skänktes till en nödlidande landsman. I sjukhjelp utbetaltes under året $170.

1902.

24 möten höllos i år. Styrelsevalen egde rum den 18 juni och 17 dec. Föreningens embetsmän voro i år:
Ordförande John Lund; P. Magnuson (efter juni).
Vice ordf. P. Magnuson; P. Nylander (efter juni).
Protokollsekreterare Gust. Lindström.
Finanssekr. O. P. Pierce.
Kassör J. F. Visell.
Förste ceremonimästare C. Johanson; Peter Lindskog(efter juni).
Andre ceremonimästare John Sjöberg.
Kaplan P. Nylander; Chas. Peterson (efter juni).
Inre dörrvakt Chas. Peterson; Lars Engström (efter juni).
Yttre dörrvakt Gust. Lindahl; Gust. Swanson (efter juni).
Föreningen hade den 1 jan. 108 medlemmar i "good

standing." Kassan, som den 1 jan. innehöll $1,397.72, hade 6 månader senare vuxit till $1,556.79. Den 2 juli beslöts, att organisten skall vara befriad från utskylder till föreningen. Den 3 dec. tillsattes komité att söka anskaffa lämplig byggnadstomt vid Tacoma ave. mellan 9th och 15th sts. Föreningen gaf påskfest (med förlust af $10.25), midsommarfest vid Stones Landing den 22 juni, i hvilken Sv. Klubben från Seattle inbjöds att deltaga, och som lemnade $90.20 i behållning, samt nyårsfest, hvaraf vinsten blef $19. I april skänkte föreningen till två svenska krymplingar $10 ur kassan och $27, upptagna genom subskription bland medlemmarne. I julpresent gaf den $20 till mrs Skoglund och $10 till mrs Berg samt utbetalte under året i sjukhjelp $85.

1903.

24 möten höllos i år, och styrelsevalen egde rum den 17 juni och 16 dec. Föreningens embetsmän under året voro:

Ordförande P. Magnuson; P. Lindskog (efter juni).
Vice ordf. P. Nylander (jan.-mars); P. Lindskog (april-juni); W. Freeman.
Protokollsekr. G. Lindström.
Finanssekr. Gust. Pahrson.
Kassör J. F. Visell, J. M. Hultin (efter juni).

Föreningen hade den 1 juli 112 medlemmar, alla utom 2 i "good standing." Kassan utgjorde den 1 jan. $1,714.44, den 1 juli $1,801.24. Den 20 maj beslöts, att begrafningshjelp hädanefter skall utgöra $75. Till läkare för föreningen valdes i juni doktorerna Quevli och Brown. På inbjudning af Svenska Klubben i Seattle firade föreningen midsommarfest tillsamman med Klubben vid Three tree point den 28 juni. Af vinsten kommo $18.25 på Valhallas lott. Föreningen gaf en Oskarsfest den 2 dec. samt senare, som alltid, nyårsfest, hvaraf behållningen blef $39.75. I feb. skänkte föreningen $50 till de nödlidande i Norrland. I mars gaf den till förmån för mrs Skoglund en fest, hvaraf behållningen blef $51.85. I julgåfvor skänkte den $20 till mrs Skoglund, $10 till mrs Berg och $10 till en Wallin. I sjukhjelp utbetaltes detta år $230.

1904.

24 möten höllos i år. Styrelseval egde rum den 15 juni och 21 dec. Föreningens embetsmän voro i år:

Ordförande P. Lindskog; Gus. Salander (efter juni).
Vice ordf. John Sjöberg; Hj. Erickson (efter juni).
Protokollsekreterare Gust. Lindström (jan.-mars); Alf. Sundell (april-juni); Gus. Graleen.
Finanssekreterare Gust. Pahrson.
Kassör J. M. Hultin.

Föreningen hade den 1 jan. 133 och den 1 juli 143 medlemmar. Kassan växte under samma tid från $2,007.49 till $2,441.29. Den 20 april tillsattes en komité med uppgift att söka få till stånd en sångförening. I maj beslöts om tryckning af den nya konstitutionen och bilagarne. Den 5 okt. beslöts skaffa nya regalier. Den 27 feb. gafs skottårsfest, hvaraf vinsten blef $6.70. Likaledes gafs fest den 5 mars, hvarvid inkomster och utgifter begge nådde samma summa, $32. Påskfest gafs den 2 april med en behållning af 5 cents. Tillsamman med Svenska Klubben från Seattle gaf föreningen den 26 juni midsommarfest vid Stones Landing. Den sedvanliga nyårsfesten gaf i år i behållning $32.78. Den 8 nov. skänkte föreningen $5 ur kassan och $37, bland medlemmarne insamlade, till mrs A. Johnson. Vid ett senare möte skänktes $20 åt en landsman till inköp af verktyg. Mrs. Skoglund fick af föreningen $10 i julklapp, och under året utbetaltes $185 i sjukhjelp.

1905.

24 möten höllos, och styrelseval egde rum den 21 juni och 20 dec. Embetsmännen detta år voro:

Ordförande Hj. Erickson.
Vice ordf. Oscar Brown; Chas. Peterson (efter juni).
Protokollsekreterare Graleen; O. P. Pierce (efter juni).
Finanssekr. P. Magnuson.
Kassör John Hultin; Otto Carlson (efter juni).

Medlemsantalet var vid årets början 149, och kassan innehöll $2,518.60. Den 19 april fattades följande beslut: Att finanssekreteraren skall ha 4 procent af alla inkasserade medlemsafgifter, att protokollsekreteraren skall ha $5 pr termin och organisten $2 för samma tid. I sept. organiserades en sångförening, Valhalla manskör. Den 15 nov. rapporterade Frank Ekberg, medlem af den till anskaffande af byggnadsplats utsedda komitén, att två tomter vid K st., mellan 12th och 13th sts. kunde fås för $2,500. Komitén hade bjudit $2,400, men fått afslag. Chas. Williams, G. Pahrson och A. Christof-

ferson utsågos att biträda trusteerna vid köpets uppgörande. Den 6 dec. rapporterades, att tomterna blifvit köpta för $2,600. Valhalla hade vid denna tid tre hedersledamöter: G. F. Linqvist, Olof Bull och J. Wickström. Den 26 mars gafs fest, vid hvilken Svenska Amatörsällskapet från Seattle medverkade. Behållningen blef $37.60. Påskfest gafs den 23 april. Den vållade en förlust af öfver $6. Föreningen var inbjuden till Svenska Klubbens i Seattle fest den 14 maj och gaf tillsamman med Sv. Klubben midsommarfest vid Stones Landing, hvarvid utgifter och inkomster åter visade precis samma summa, $38.80. Fest gafs af Valhalla den 29 okt. Den sedvanliga nyårsfesten den 31 dec. inbragte öfver $110 i ren behållning. Föreningen skänkte i maj $15 till ett barnhem, gaf i dec. de två enkorna Skoglund och Berg $10 och insamlade $12.75 till ett par andra enkor, Anna Johnson och Betty Anderson. I sjukhjelp utbetalade den i år $345.

1906.

24 ordinarie och 2 extra möten höllos i år. Styrelseval egde rum den 20 juni och 19 dec. Embetsmännen detta år voro:

Ordförande Chas. Peterson; Otto Carlson (efter juni).

Vice ordf. A. T. Gustafson; Oscar Brown (efter juni).

Protokollsekreterare Chas. Nelson; Otto Ekberg (efter juni).

Finanssekreterare P. Magnuson.

Kassör Otto Carlson; J. M. Hultin (efter juni).

Trustees G. Pahrson (ordf.), F. Ekberg (sekret.), C. Williams (kassör), Chas. Erickson, P. Holmberg, A. Sundell, A. Christofferson, Nils Mattson och A. Chilberg.

Vid årets början räknade föreningen 161 medlemmar, alla utom 5 i "good standing." Kassan utgjorde $2,561.94. Extra möte hölls den 24 jan. för byggnadsfrågans ordnande. $3,500 voro tecknade, och byggnadskomitén föreslog byggnadens påbörjande samt utfärdande af 840 räntebärande obligationer a $10 stycket, att draga 5 procents ränta från den 1 jan. 1907, betalbar årligen första onsdagen i jan., till dess de blifvit inlösta. För penningarne skulle uppföras en byggnad på tomterna no. 8 och 9 å "block" 1222 K st., och säkerhet för penningarne skulle vara hela inkomsten från byggnaden, med afdrag af de löpande utgifterna för dess vidmakthållande och skötsel. Förslaget antogs, äfvensom att tillsätta 6 nya trustees till de tre förutvarande. Vid uppmätning befunnos tom-

terna innehålla 1,183 kubik-yards jord, som måste aflägsnas. Det kontrakt, som uppgjordes beträffande tomternas utgräfning, bestämde ett pris af 20 cents pr kubik-yard. Den 21 mars beslöts att antaga ritningar och specifikationer för byggnaden, uppgjorda af arkitekt Crosley och reviderade af trusteerna. Byggnadskontraktet öfverläts i april till Smith, Liming & Co. Det belöpte sig till $6,859. Firman skulle ställa borgen för $5,000 och ha byggnaden färdig den 15 juli. Arbetet med införandet af rörledningar o. d. öfverlemnades åt A. Gehre & Co., kontraktet slutande på en summa af $436, och målningen, ett kontrakt på $585, åt firman Sundell, Tate & Co. Byggnaden invigdes under stora festligheter den 22 sept. i närvaro af öfver 700 landsmän och landsmaninnor. Om festen skref Pacific Tribune bl. a.: "Programmet upptog tre afdelningar: en literär-musikalisk, en gastronomisk och en dansant. Första afdelningens första nummer var musik: piano, fiol, horn. Derefter hölls ett välkomsttal af G. Pahrson, som deri erinrade om, att hvarhelst svenskarne dragit fram, så ha de alltid satt märken — publika hus såsom kyrkor, läroverk, sjukhus, föreningshem. Tacoma-svenskarne hade ej heller vanslägtats; derom bure denna byggnad vittne. Här hade rests ett monument, som skulle mana kommande slägten till än större ansträngningar. På välkomsttalet följde sång af Valhalla manskör. Kommo så pianomusik, deklamation, solosång samt ett af Ernst Skarstedt författadt och schwungfullt föredraget spirituelt och gladlynt festpoem, som på det lifligaste senterades. När applåderna på detta tystnat, besteg advokaten Stenberg estraden och höll ett högstämdt tal med anslutning till Valhalla-sagan. Han slöt med en vädjan att handhafva detta Valhallatempel så, att vi öfverlemnar det åt efterverlden lika rent, som det är i dag. Efter det ytterligare sång, deklamation och ett potpourri på piano föredragits, togs ordet af red. Sandegren, som i ett med stor värme framfördt anförande uttalade den önskan, att denna stolta byggnad uppe på krönet måtte likt Mount Tacoma lysa våra landsmän från när och fjerran. Valhalla Temple — ordet tempel drager tanken från det hvardagliga och uppåt; hur fäst du än må vara vid det timliga, så erfar dock stundom din själ en trängtan upp mot renare luft." Programmet afslöts med nationaldansar af fyra par unga herrar och damer, klädda i nationalkostymer. Vid midnattstiden serverades en utmärkt supé i den stora matsalen. Det nya föreningshuset är 3 våningar högt, 50 fot bredt och 130 fot i längd. Första

våningen upptages af affärslägenheter. Andra våningen innehåller klubbrummen och den stora festsalen, 50 fot bred och 70 fot lång och försedd med stor scen och läktare. Salen rymmer godt 700 personer. Tredje våningen innehåller

Valhalla-föreningens byggnad vid K st. i Tacoma.

bankettsal, 38 fot bred och 50 fot lång, med sittplatser vid matborden för 250 personer. Vidare finnas der rymliga köksrum och skafferier.

Den 21 feb. beslöts, att föreningens namn skulle ändras från Valhalla till Swedish Order of Valhalla, samt att föreningen skulle underhålla en byggnadsfond. Föreningen skall

ha i sin styrelse 9 trustees, valda för 18 månader, så att tre nya väljas hvar sjette månad och tre afgå. Den 20 juni beslöts, att kassören ej skall behöfva ställa borgen för mer än $1,000 i st. f. som dittills $2,000. Föreningen gaf i mars en påskfest, hvaraf vinsten blef $8.90. Den 27 maj uppfördes under föreningens auspicier skådespelet Vermländingarne utaf Svenska Dramatiska Sällskapet från Seattle. Valhalla hade garanterat sällskapet $200 och förtjenade sjelf lika mycket på affären. Valhallas midsommarfest lemnade i år en behållning af $173.25; invigningsfesten den 22 sept. till hvilken 555 biljetter sålts, $192.50, och nyårsfesten $231.90. I nov. gåfvo föreningens damer en korgfest, hvaraf behållningen, $200, användes till möblerandet af "Ladies' parlor" i föreningsbyggnaden. I juni skänkte Peter Sandberg $500 till föreningen. Dess nettobehållning under året belöpte sig till nära $1,794. Genom subskription bland medlemmarne upptogos $13 till hjelp åt ett par sjuka landsmän. Föreningen gaf den ene af dem $5.50, skänkte $20 i julklapp till enkorna Berg och Skoglund och utbetalte under året $370 i sjukhjelp.

1907.

Detta år höllos 24 ordinarie och 2 extra möten. Styrelseval egde rum den 19 juni och 18 dec., och embetsmännen för detta år voro:

Ordförande Otto Carlson.
Vice ordf. John Carlson; Joseph Nelson (efter juni).
Protokollsekreterare Otto Ekberg; Gust. Nelson (efter juni).
Finanssekreterare P. Magnuson.
Kassör J. M. Hultin; A. Berggren (efter juni).
Trustees G. Pahrson, F. Ekberg, C. Williams, John Sjöberg, Axel Carlson, C. O. Johnson, A. Christoferson, Nels Mattson, A. Sundell.

Såsom organist hade i många år A. Sundell tjenstgjort. Den 6 feb. 1907 afsade han sig sysslan, och Nils Person invaldes i hans ställe samt omvaldes i juni.

Vid årets början egde föreningen 281 medlemmar, alla utom 20 i "good standing." Till hedersledamot valdes advokaten N. Soderberg. Byggnadscertifikat till ett belopp af $8,470 hade sålts och ett banklån på $3,000 upptagits. Den 20 maj fattades beslut om att från den 1 juli höja månadsafgiften från $1.50 "för hvarje qvartal af tre månader." Den 7 aug. beslöts

att vid hvarje termins början tillsätta en sjukkomité af 7 medlemmar i st. f., som hittills, af tre. Den 16 okt. beslöts, att presidenten m. fl. medlemmar skulle representera Valhalla vid N. B. Nelsons begrafning i Seattle den 18 okt., och att $25 skulle anslås till inköp af lämplig blomstergärd. Vid samma möte beslöts äfven att låta Ernst Skarstedt utarbeta och i sin bok "Washington och dess svenska befolkning" införa en utförlig historik öfver föreningen.

I början af året gafs en maskeradbal, hvaraf öfverskottet blef $33.25. Den 21 feb. gaf föreningen en bjudning för Svenska Klubben i Seattle. Svenska Klubbens herrar och damer infunno sig till ett antal af inemot 200. Välkomsttalet hölls af advokaten Stenberg. Prof. Hedberg uppträdde i ett anslående solonummer. Svea- och Valhalla-körerna sjöngo ett par sånger samfäldt. Ett lyckadt festpoem föredrogs af Axel Holm. Folkdanser i nationalkostymer utfördes med elegans. Tal höllos af konsul Chilberg m. fl. af Seattleborna och Otto Carlson, Pahrson, Ekberg och Sandegren från Tacoma. Banketten vann stort beröm. Vid ¼4-tiden på morgonen återvände gästerna till Seattle. En af Valhallas damer gifven maskeradbal lemnade $34.50 i behållning. Den 2 april uppfördes under föreningens auspicier lustspelet Anderson, Peterson och Lundström af Sv. Dram. Sällskapet från Seattle. Valhallas andel i vinsten gick till $100. Bankett gafs för teatersällskapet den 10 april. Midsommarutflykten, som i år ställdes till Stones Landing, var visserligen finansielt lyckad, i det den gaf ett öfverskott af $291.60, men i annat afseende desto sorgligare. Då de midsommarfirande på qvällen skulle stiga ombord på ångbåten för att återvända till Tacoma, gaf båtbryggan vika under den påträngande mängdens tyngd, hvarvid ett stort antal personer föllo i vattnet. Fyra barn, tre af dem tillhörande en familj Oberg, och det fjerde en fosterdotter till makarne Pahrson, drunknade. En ung landsman vid namn Hjalmar Boden, som hjeltemodigt offrat sina krafter vid räddningsarbetet i vattnet, drunknade likaledes i följd af öfveransträngning. Med anledning af denna rysliga olycka höll föreningen extramöte den 26 juni hvarvid en sorgebetygelse från Svenska Klubben i Seattle upplästes och komitéer tillsattes att upptaga subskriptioner dels till förmån för familjen Oberg, dels till Bodens begrafning. Till den senare subskriptionen inledde föreningen teckningen med $75. Den andra subskriptionen inbragte, sedan en komité, bestående af Axel Holm, ordf., A. Berggren, sekr., och N. Mattson, kassör, blif-

vit tillsatt att fortsätta insamlingen, på något öfver tre veckor $743.60. Den 14 sept. firade föreningen sin årsfest (behållning $2.25) och gaf den 26 okt. en dans, som inbragte $35. I början af dec. gaf Sv. Dram. Sällskapet från Seattle en föreställning. Valhallas nyårsfest gaf i år en behållning af $160.40.

Under året afledo fyra af föreningens medlemmar, A. Sjögren, John Johnson, Louis Lund och John Norlin. Utom den begrafnings- och annan hjelp, som med anledning af dessa och förut nämda dödsfall lemnats af föreningen, satte sig föreningen den 7 aug. med $25 i spetsen för en subskription till förmån för en svensk, som förlorat sin ena fot, hvilken subskription inalles inbragte $192.75, skänkte den 6 nov. $10 till enkan mrs Berg och utbetalte under årets lopp $385 i sjukhjelp.

1908.

Vid styrelsevalet den 18 dec. 1907 utsågos följande embetsmän för det första halfåret af 1908:

President Otto Carlson.
Vice-pres. Gus. Salander.
Protokollsekreterare Gus. Nelson.
Finanssekr. P. Magnuson.
Organist Nils Person.
Trustees A. Christofferson, Nils Mattson, A. Sundell.

Föreningen hade den 1 jan. 299 medlemmar i "good standing" och 45, som voro på efterkälken med sina utskylder till föreningen. Föreningens affärsställning var blomstrande. Enligt en af föreningens "board of trustees" utgifven rapport hade byggnadstomterna med derå verkställda utgräfningsarbeten, mätning m. m. kostat $2,910.60, byggnaden $10,547.65, möbleringen 1,878.09 — ett utlägg af sammanlagdt $15,336.34. I hyror hade byggnaden inbragt $2,671.78. Då utgifterna för egendomens vidmakthållande och skötsel under samma tid uppgått till $1,607.01, hade den följaktligen lemnat $1,064.57 i ren vinst.

Den 25 jan. voro föreningen och Glee-klubben inbjudna till en storartad fest af Svenska Klubben i Seattle. Omkring 150 damer och herrar begagnade sig af inbjudningen och foro både till och från Seattle på extratåg, bestående af tre vagnar. Föreningen förvärfvade sig den 19 feb. en oljemålning öfver staden Tacoma, hvilken upphängdes i logerummet. Föreningen gaf en tillställning den 12 jan., en annan den 16 feb. och

en skottårsbal den 29 feb., som lemnade $63.95 i behållning. Den 4 mars donerade föreningen $25 till mrs Skoglund. I sjukhjelp utbetalades under månaderna jan., feb. och mars $160. Föreningen har i många år betalt i sjukhjelp $5 i veckan och i begrafningshjelp $75. Under de sista 14 åren har föreningen utbetalt $3,100 i sjuk- och begrafningshjelp samt till välgörande ändamål och till utom föreningen stående landsmän sammanlagdt $950.

KAPITEL 18.

Historik öfver föreningen Svenska Klubben i Seattle.

Till början af 1890-talet hade bland svenskarne i Seattle ingen nämnvärd föreningsanda gjort sig gällande. Ett par smärre föreningar, stiftade dels i nykterhetens intresse, dels med literära syften, hade visserligen uppstått, men ingen af dem hade egt bestånd mer än en kort tid. Den första svenska förening, som redan från början visade sig vara i besittning af erforderlig lifskraft, var den år 1892 stiftade och ännu fortlefvande **Svenska Klubben.**

Initiativet till dess stiftande togs af Hugo Slettengren. En sommarafton 1892 besökte han Vestra Postens kontor (beläget i Chilberg-byggnaden, hörnet af Front st. (nu 1st ave.) och Blanchard st.), för att rådslå med E. A. Seaburg, tidningens affärsföreståndare, om bildandet af en svensk förening. Senare på aftonen företogo de båda en promenad och mötte på Pike st. P. J. Melin. Under det samtal, som nu uppstod, beslöts att omedelbart sammankalla ett svenskt massmöte i och för öfverläggning om bildandet af en svensk förening. Den 5 augusti 1892 hölls i följd deraf ett möte i prof. Ackers Hall i frimuraretemplet, hörnet af 2nd ave. och Pike st. Det bevistades af ett 30-tal landsmän och kallades till ordning af A. T. Lundberg. Till ordförande för tillfället utsågs A. Chilberg och till sekreterare E. A. Seaburg.

Vid detta möte röstade flertalet för att bilda en förening, till hvilken både män och qvinnor skulle ega tillträde, och en komité af P. J. Melin, E. A. Seaburg och Jack Raymond tillsattes att utarbeta stadgar. Vid nästföljande möte, som hölls i samma plats den 12 aug., hade emellertid det parti, som förfäktade åsigten, att föreningen borde bestå af endast manliga medlemmar, låtit sig ytterligare påverkas i denna sin åsigt af Otto Roseleaf och vunnit betydlig förstärkning. Följden

blef, att det förra mötets beslut förkastades och nytt beslut fattades att bilda en svensk förening för manliga individer, kalla den Svenska Klubben och låta författa stadgar i enlighet med detta beslut. A. Chilberg valdes till föreningens ordförande, D. Petree till dess sekreterare, och till bestridande af de nödvändiga kostnaderna bestämdes, att hvarje intagen medlem skulle betala $2. En komité tillsattes att skaffa klubben en permanent mötesplats, och tills denna kunde anskaffas, erbjöd P. Wickström sig att i sitt hem vid 7th ave. och Columbia st. upplåta en sal till klubbens begagnande, hvilket anbud mottogs med tacksamhet. Det var i Wickströms hem den ypperliga grundlag utarbetades, hvilken ännu är klubbens rättmätiga stolthet och varit en väsentlig orsak till klubbens stora framgång.

I slutet af september afsade sig Chilberg ordförandeskapet, och H. E. Stumer valdes i hans ställe till nästa styrelseval, som skulle ega rum första veckan i januari 1893. De af klubben antagna stadgarne bestämde, att val af embetsmän skulle ske två gånger om året.

(Ofvanstående upplysningar om klubbens tillkomst äro i sammandrag återgifna efter en af J. Raymond skrifven historik, hvilken finnes i förvar i klubbens arkiv. För det följande ligga hufvudsakligen klubbens vidlyftiga och ganska samvetsgrant förda protokoller till grund).

Den 15 okt. gaf klubben en fest, och vid möte den 19 beslöts, att utgifterna för densamma skulle "gäldas genom sammanskott af $1 pr man bland klubbens medlemmar och det möjligen uppkommande öfverskottet tillfalla kassan." Till serveringen vid festen hade Stumer inköpt 72 knifvar, 72 gafflar och 144 skedar. Dessa köptes af klubben för $10.25. Vid samma möte valdes till revisorer eller s. k. finanskomité P. J. Melin, N. B. Nelson och O. Granlund och till trustees N. J. Norden, N. B. Nelson och Nils Anderson, att tjenstgöra resp. 1½, 1 och ½ år.

Den 27 okt. sammankallades extra möte med anledning af mrs Stumers död, hvarvid beslöts att "till vänligt minne af den bortgångna pryda hennes bår med blommor", bekläda mr Stumers ordförandestol med bandrosett af sorgflor och att genom sekreteraren tillsända honom ett kondoleansbref. Chilberg tjenstgjorde som tillfällig ordförande. H. Slettengren och N. Anderson erhöllo i uppdrag att ombesörja anskaffandet af blommor, och åt mr och mrs Johnson uppdrogs att kläda ordförandestolen.

Vid möte den 2 nov. beslöts att fr. o. m. den 16 nov. låta konstitutionens femte paragraf träda i kraft, enligt hvilken inträdessökande medlem skall på ordinarie sammanträde skriftligen föreslås af två klubbmedlemmar, samt att utskrifva order å $26.25 för lokalhyra i förskott för november.

De återstående mötena för året höllos den 16 nov. samt den 7 och 21 dec. Vid det första af dessa anhöll B. A. Anderson skriftligen om utträde ur klubben, hvarpå sekreteraren "svarade pr omgående med ett tack för det bistånd af $3, som klubben vid dess bildande erhållit." Vid årets sista möte gaf klubben åtskilliga medlemmar, som ämnade hålla privat julfest med bal den 1 jan. 1893, tillstånd att härtill använda klubbens lokal.

Vid 1892 års slut egde klubben i sitt bibliotek 41 böcker, värda $30.90, samt 11 tidningshållare värda $6 och hade prenumererat på Söndags-Nisse och Friskytten.

1893.

Styrelseval egde rum den 4 jan. och 5 juli.

Klubbens embetsmän för detta år voro:

Ordförande, H. Stumer.

Vice ord. enligt en uppgift J. Raymond, enligt en annan R. Alm (jan.—juni), F. L. Jacobson (juli—dec.)

Skattmästare, A. Chilberg.

Protokollsekreterare, D. Petree.

Finanssekreterare, G. Edenholm (jan.—19 april), C. W. Johnson (19 april—dec.)

Ceremonimästare, C. Werngren.

Bibliotekarie, A. T. Lundberg.

Trustees, jan.—juni, N. J. Norden, N. B. Nelson, R. Alm.

Trustees, juli—dec., N. J. Norden, R Alm, V. C. Nelson.

Klubben hade vid årets början öfver 50 medlemmar och höll under årets lopp 22 ordinarie och 3 extra möten, de sistnämda den 29 jan., 27 mars och 27 sept. Vid extra mötet den 29 jan. beslöts att gifva en bal till förmån för dr P. Rundbergs dotter Hildegard, hvilken orättvist anklagats för mord å en barnunge och af domstolen frikänts. Vid extra mötet den 27 mars beslöts om flyttning till annan lokal, och mötet den 27 sept. sammankallades att åter dryfta flyttningsfrågan.

Den 1 april flyttade klubben till den s. k. Rankes lilla sal i bottenvåningen af Rankes byggnad med ingång från 5th ave. Denna sal, för hvilken hyran utgjorde $32 i månaden, hade

utvalts af en tvåmannakomité bestående af D. Petree och A. Viberg. I priset inbegreps städning och värmehållning. H. Stumer och C. W. Johnson voro utsedda att öfvervaka flyttningen. Klubbens första möte i den nya lokalen hölls den 5 april. Vid extra mötet den 27 sept. tillkännagaf H. Stumer, att han lyckats öfvertala mrs Ranke, egarinnan till salen, att nedsätta hyran till $25 i månaden.

Bland under året förekommande öfverläggningar och beslut förtjena följande omnämnas. Den 18 jan. betaltes sista återstoden af en skuld till ett par firmor i Seattle, hvarefter klubben var fullkomligt skuldfri, ett tillkännagifvande som naturligtvis mottogs med förtjusning. Efter en längre öfverläggning om den för mord anklagade svensken Nordström beslöts vid samma tillfälle, att ifall de i den erforderliga summan för en ny rättegångs anordnande ännu resterande $57 ej komme in genom den pågående allmänna subskriptionen, klubben skulle bidraga med nämda belopp eller så mycket deraf som behöfdes. Den 1 mars beslöts på grund af bref från Robert Lindblom i Chicago att affatta och afsända en resolution med anhållan till president Cleveland att låta W. W. Thomas jr. qvarstå som amerikansk minister i Sverige. Vidare beslöts att fr. o. m. april nedsätta månadsafgiften till klubben från en dollar till 50 cents. Den 19 april afsade sig G. Edenholm finanssekreterare-befattningen, och i hans ställe invaldes C. W. Johnson. Den 3 maj beslöts att prenumerera på Seattles engelska dagtidningar Post-Intelligencer och Telegraph; den 24 maj att prenumerera på Vestra Posten. Den 5 juli beslöts att ändra paragraf 14 i klubbens författningar så, att den får följande lydelse: "Medlem, som uraktlåter att under 3 (i st. f. 2) på hvarandra följande månader inbetala månadsafgifterna, påminnes derom skriftligen af finanssekreteraren och förlorar sin rösträttighet, till dess betalning sker. Skulle ytterligare en månad förflyta, utan att afgiften betalas, upphör han att vara medlem af klubben." Den 6 sept. beslöts att för $75 köpa ett biljardbord, som en månad förut insatts i klubbens lokal af A. Lunn. Klubben erhöll sedermera ett afdrag af $10 på det nämda priset. Den 4 okt. föreslog D. Petree bildandet af en sångkör, och en komité af G. Edenholm, D. Petree och J. C. Holm tillsattes att organisera en dylik. C. Werngren och J. W. Raymond utnämdes till ledare för föreslagna debatteringscirklar. Den 1 nov. tillsattes en komité, bestående af D. Petree, Chas. Johnson och N. B. Nelson att utarbeta regler angående försäljning af biljetter och inkasse-

randet af penningar vid klubbens tillställningar samt att revidera konstitutionen beträffande de finansiella embetena och deras förvaltning.

Följande fester och tillställningar gåfvos af klubben: Den 7 jan. konsert och bal, hvartill 388 biljetter såldes för $194. Utgifterna belöpte sig till $117.35, och behållningen blef $76.65. Den 11 febr. bal i Rankes Hall till förmån för Hildegard Rundberg. Behållningen blef $57.60. Den 25 juni midsommarpiknik vid Sylvan Grove, hvartill 290 biljetter såldes för $145. Utgifterna voro $119.50, och behållningen blef $25.50. Den 6 aug. piknik i East Seattle på Mercer Island tillsammans med öfriga skandinaviska föreningar, till förmån för dykaren John Christensens efterlemnade familj. Nettobehållningen af denna piknik blef $42.25, hvartill kommo $9.55, som insamlats i en i pikniken icke deltagande förening, samt gåfvor in natura till ett värde af $20, skänkta af olika affärsmän. Den 27 aug. piknik vid Amunds Grove, hvartill 209 biljetter såldes för $104.50. Behållningen blef endast $5.70. Den 23 dec. stor julfest i Rankes stora sal, med konsert, julgran, julklappsutdelning, plundring af granen, vidare fin supé med svenskt smörgåsbord, lutfisk och gröt, hvarpå följde bal till kl. 3 på morgonen. Behållningen af denna fest var $15.90. Smärre danstillställningar gåfvos dessutom den 15 och 29 april, 13 och 27 maj, 10 juni och 29 juli (de två sistnämda i Laurel Shade), 30 sept. och 21 okt. Behållningen af dessa blef inalles något öfver $40.

Vid årets slut räknade klubben 73 medlemmar, af hvilka 65 voro i "good standing." I biblioteket funnos 90 böcker, värda $56.90.

1894.

Styrelseval egde rum den 3 jan. och den 11 juli.

Klubbens embetsmän för detta år voro:

Ordförande H. Stumer (jan.—juni), N. B. Nelson (juli—dec.)

Vice ordf. N. B. Nelson (jan.—juni), O. Roseleaf (juli—dec.)

Skattmästare F. L. Jacobson.

Protokollsekreterare C. Barkman (jan.—juni), G. Edenholm (juli—dec.)

Finanssekreterare C. W. Johnson (jan.—juni), G. G. Melin (juli—dec.)

Ceremonimästare A. Sutherland (juli—dec.)
Bibliotekarie A. T. Lundberg.
Trustees jan.—juni R. Alm, V. C. Nelson, John Johnson.
Trustees juli—dec. V. C. Nelson, John Johnson, H. Stumer.

Redan vid första mötet, den 3 jan., beslöts att ändra paragraf 29 i stadgarne så, att ordinarie möte icke som hittills skulle hållas två gånger i månaden, utan endast en gång, näml. första onsdagen i hvarje månad. Följaktligen höllos under året endast 12 ordinarie möten. Extra möte hölls den 7 okt. för att rådgöra med anledning af ett bref, som anländt från New Whatcom med uppmaning till klubben att sända fem ombud till en skandinavisk föreningskonvention, ämnad att hållas i Tacoma den 16 okt. Till delegater utsågos med anledning häraf F. L. Jacobson, O. Stenström, A. Chilberg, Chas. Johnson och D. Petree.

Klubben, som hittills hyrt ett piano för en afgift af $5 i månaden, beslöt den 4 april att köpa det för $330, hvaraf $20 skulle erläggas kontant och återstoden i afbetalningar om $10 pr månad med 10 procents ränta på skulden. Hela summan skulle vara inbetald inom 2 år. N. B. Nelson och H. Stumer lofvade att med resp. $2.50 och $1 i månaden bidraga till betalandet af pianot.

Den 11 juli anmäldes, att H. Stumer och F. L. Jacobson bevekt mrs Ranke att åter nedsätta hyran för salen. Priset blef då $20 i månaden. Dessutom hade mrs R. med $10 bidragit till inköp af färger för ny freskomålning i salen, hvilken utförts af klubbmedlemmar gratis. Förslag väcktes att inkorporera klubben, och A. Chilberg, N. B. Nelson och F. L. Jacobson fingo i uppdrag att utarbeta inkorporationsartiklar o. s. v. C. Barkman, D. Petree och O. Roseleaf fingo i uppdrag att revidera och utskrifva klubbens stadgar samt efterhöra kostnad för att få dem tryckta. Den 5 sept. beslöts på motion af Stumer att instruera denna revisionskomité att i sin rapport införa, att nya medlemmar ej behöfva erlägga månadsafgift för första månaden. Vidare beslöts på motion af Roseleaf att ej upplåta lokalen till kostnadsfritt begagnande för någon förening, som icke är rent svensk.

Den 3 okt. upplästes vid möte en på ohyfsadt språk affattad anonym skrifvelse, som funnits uppspikad i klubblokalen. Den beskyllde en af klubben tillsatt festkomité för försumlighet. De närvarande uttryckte sitt starkaste ogillande af skrifvelsen, och den förhoppning uttalades, att aldrig mer något dylikt måtte hända.

Den 8 nov. tog H. Stumer, som beslutat flytta från staden, afsked af klubben. Ordföranden tackade honom å klubbens vägnar för allt arbete och välvilja mot klubben, och O. Stenström föreslog att företaga en ändring i stadgarne så att Stumer kunde inväljas till hedersledamot. En afskedsfest gafs senare för Stumer.

Klubben gaf den 3 mars en tillställning till förmån för en sjuk landsman vid namn Albert Sandell och utanordnade den 11 juli $10 till hjelp åt en mrs Håkanson, som befann sig i svåra omständigheter. Som hon emellertid likaledes erhöll hjelp från Sverige, nöjde hon sig med $1.75 af klubbens gåfva. Den 24 juni gaf klubben en midsommarutflykt, som inbragte $59.50 i behållning, och den 26 dec. julfest, hvaraf behållningen blef $28.30. Smärre tillställningar gåfvos den 20 jan., 17 mars, 12 maj och 6 sept. Till julfesten hade Stumer från sitt nya hem i Santa Cruz, Calif., insändt en julhelsning och nyårsönskan, hvilken dock kom för sent för att uppläsas vid festen.

I klubbens boksamling funnos vid årets slut 273 böcker, värda $119.05. Af dessa hade under året 5 blifvit skänkta till klubben af J. E. Johnson och 36 af N. B. Nelson. Ett den 5 dec. af Fredrikson gjordt förslag att inköpa ett ex. af Websters Dictionary och ett af Wallenius att köpa Seattles stadskalender hade begge nedröstats. Förut (den 3 okt.) hade beslutats att ej längre prenumerera på Söndags-Nisse. Deremot hade klubben redan förut ökat sin tidningssamling genom att prenumerera på Humoristen, och efter utlöpandet af prenumerationen på Friskytten hade denna tidning sändts klubben gratis.

1895.

Styrelseval egde rum den 9 jan. och den 10 juli.

Klubbens embetsmän för detta år voro:

Ordförande N. B. Nelson.

Vice ordf. O. Roseleaf (jan.—juni), C. W. Johnson (juli—dec.)

Skattmästare F. L. Jacobson (jan.—juni), H. J. Norden (juli—dec.)

Protokollsekreterare G. Edenholm (jan.—juni), A. Lundberg (juli—dec.)

Finanssekreterare P. J. Melin.

Ceremonimästare R. Alm (jan.—juni), N. Eklund (juli—dec.)

Bibliotekarie A. T. Lundberg.
Trustees jan.—juni O. Stenström, J. N. Johnson.
Trustees juli—dec. A. Chilberg, P. A. Hallberg.

Under året höllos 12 ordinarie och 1 extra möte, det senare den 18 feb. (för granskning och antagande af de reviderade stadgarne). Det extra mötet synes ha varit fåtaligt besökt, ty enligt protokollet blefvo stadgarne åter upplästa och antagna vid ordinarie mötet den 3 april. Vid mötet den 6 mars antogs en af P. A. Hallberg uppsatt tacksamhetsskrifvelse till D. Petree, som beslutat afflytta från orten, och den 1 maj utnämde klubben H. Stumer och D. Petree till sina första hedersledamöter. Den 5 juni hade F. L. Jacobson åter förmått lokalens egarinna till en hyresnedsättning af $2.50 i månaden. Vid samma tillfälle utsågos A. Chilberg, O. Roseleaf, J. Raymond, N. B. Nelson och G. Edenholm att som ombud representera klubben vid en tillställning, som enligt skrifvelse från "The Federated Scandinavian American Society" skulle ega rum den 5 juli, och hvarifrån de medförde $6.80 såsom klubbens andel i behållningen af festen. Den 4 dec. beslöts att brandförsäkra klubbens egendom för $350.

Klubben gaf under året 5 tillställningar, näml. en maskeradbal i jan., hvilken inbragte $70.80 i ren vinst; en afskedsfest för D. Petree den 9 mars; en lustresa och midsommarpiknik den 23 juni, hvaraf vinsten blef $86.35; en bal den 19 oktober, som endast lemnade 75 cents i behållning, samt slutligen en julfest.

På förslag af O. Roseleaf beslöts den 9 jan. att låta medlemmar låna böcker ur biblioteket, utan att som förut behöfva deponera 50 cents som säkerhet. Likaledes på förslag af O. Roseleaf beslöts att prenumerera på Press-Times i st. f. på Post-Intelligencer. Klubben prenumererade dessutom på två tidningar från Sverige, näml. Ny Illustrerad Tidning och Söndags-Nisse, samt på Vestkusten från San Francisco.

1896.

Styrelseval egde rum den 8 jan. och den 1 juli.
Klubbens embetsmän för detta år voro:
Ordförande N. B. Nelson (jan.—juni), O. Roseleaf (juli—dec.)
Vice ordf. C. W. Johnson (jan.—juni), G. Edenholm (juli—dec.)
Skattmästare H. Norden.

Protokollsekreterare A. Lundberg (jan.—mars), A. Zaar (april—dec.)

Finanssekreterare P. J. Melin (jan.—juni), G. W. Johnson (juli—dec.)

Ceremonimästare N. Eklund.

Bibliotekarie A. T. Lundberg.

Trustees jan.—juni A. Chilberg, P. A. Hallberg, J. Raymond.

Trustees juli—dec. A. Chilberg, C. E. W. Anderson, J. Raymond (juli), E. Seaburg (aug.—dec.)

12 ordinarie och 2 extra möten (den 19 feb. och 30 mars), båda sammankallade för dryftning af frågan, om klubben borde flytta, egde rum detta år. Vid det första af de två extra mötena anmäldes, att mrs Ranke nedsatt hyran för lokalen till $15 i månaden. Den 1 april afsade sig A. Lundberg sin syssla som protokollsekreterare, och den 5 aug. Raymond sin som trustee. I den förres plats valdes A. Zaar och i den senares E. Seaburg. Vid flera möten diskuterades den förut behandlade frågan om klubbens inkorporering, likaledes ändring af dess namn, inköp af svenska böcker o. s. v., utan att det ledde till något resultat. N. Eklund och flera andra besökte i dårhuset i Steilacoom en der intagen C. A. Smith, hvars helsotillstånd ej synts förbättras.

Protokollen, som hittills förts på svenska språket, började den 5 aug. skrifvas på engelska, sedan det samma qväll bestämts, att sekreteraren egde rätt att använda hvilketdera språket han behagade. I oktober lät klubben trycka sina stadgar på Vestra Postens tryckeri. Då vid mötet den 2 dec. beslöts att tillse, hvad som kunde under julen göras för fattiga landsmän, förklarade N. B. Nelson denna uppgift så beaktansvärd, att han ville skänka lika mycket ur egen kassa, som klubben lemnade ur sin.

Klubben gaf den 8 feb. en maskeradbal, som inbragte $89.35 i vinst; den 21 juni en piknik, som lemnade $86, och den 26 dec. en julfest, som gaf $37.05 i behållning. Under året prenumererades på Post-Intelligencer, Labor Gazette och Svenska Tribunen och upphördes med Vestkusten och de två svenska tidningarne. Den 1 juli egde klubben 52 medlemmar i "good standing". Klubbens inkomster under året belöpte sig till $591.95, dess utgifter till $391.90. Kassabehållningen var vid årets slut $203.20 och värdet af klubbens egendom $1,135.29. I biblioteket funnos 406 böcker, värda $173.25.

1897.

Vid årets första möte, den 6 jan., valdes följande embetsmän:

Ordförande G. Edenholm.

Vice ordf. C. G. W. Anderson.

Skattmästare H. Norden, som i april efterträddes af J. Raymond.

Protokollsekreterare A. Zaar.

Finanssekreterare J. N. Johnson.

Ceremonimästare N. Eklund.

Bibliotekarie A. T. Lundberg.

Trustees P. A. Hallberg, J. Raymond, P. J. Melin, med ombyten den 23 mars, då Hallberg och Raymond efterträddes af E. Seaburg och C. G. W. Anderson, samt den 7 juli, då Seaburg efterträddes af H. Stumer.

Vid andra mötet, som hölls den 3 feb., tillsattes en "auditing committee", bestående af C. W. Johnson, B. E. Johnson och Oskar Anderson.

I mars blef föreningen lagligen inkorporerad under namnet "The Swedish Club of Seattle." Anmälan om klubbens önskan att bli inkorporerad hade undertecknats af 27 af klubbens medlemmar, och på inbjudan af E. Seaburg sammankallades dessa till möte i klubbens lokal den 23 mars för att antaga lagar och välja embetsmän. Af de 27 infunno sig 17, näml. N. B. Nelson, Olof Martinson, C. G. W. Anderson, P. J. Melin, E. Seaburg, C. J. Nordale, G. Edenholm, J. N. Johnson, A. Zaar, H. Norden, B. E. Johnson, S. Swanson, A. Sutherland, N. Eklund, O. H. Fredrikson, P. A. Hallberg och J. E. Johnson. Öfriga undertecknare till ansökningen voro N. J. Nyquist, C. W. Johnson, P. Henning, O. Odin, R. P. Peterson, O. A. Nelson, J. Petree, A. T. Lundberg, A. G. Dahlin och Oskar Anderson. Mötet kallades till ordning af E. Seaburg, hvarefter A. Zaar valdes till tillfällig sekreterare. Följande lagbestämmelser antogos: Att klubbens styrelse skall bestå af president, vice president, sekreterare, skattmästare, tre trustees, finanssekreterare, bibliotekarie och ceremonimästare; att alla dessa skola innehafva sina embeten ett år, utom trusteerna, som väljas en hvar sjette månad för en tid af 18 månader; att klubbens möten skola hållas i dess lokal första onsdagen hvarje månad; samt att tillägg kunna göras till dessa stadgar genom beslut af tre fjerdedelar af medlemmarne vid ordinarie möten eller vid extra möten, der minst 10 med-

lemmar äro tillstädes och vid årsmöte, der minst en tredjedel af medlemmarne äro närvarande, och att hvarje ändring skall bordläggas för minst ett möte. Vid derpå företaget val omvaldes samma styrelse, som invalts den 6 jan., med undantag af trustees, som blefvo E. Seaburg, C. G. W. Anderson och P. J. Melin.

Den 7 april afsade sig H. Norden skattmästaresysslan, och i hans ställe valdes J. Raymond. Den 7 juli valdes H. Stumer till trustee i E. Seaburgs ställe.

Vid mötet den 3 mars beviljades $25 till understödsfonden för den för mord anklagade Nordström. Den 12 nov. hölls extra möte för rådplägning om ett par beramade julfester. Den 1 dec. anmäldes, att hyran för klubblokalen blifvit höjd till $20 i månaden efter december månads utgång.

Klubben gaf en maskeradbal den 13 feb., som inbragte $64.55 i vinst. Den sedvanliga midsommarutflykten, som i år hölls vid Pleasant Beach, hade J. Raymond tagit hand om och betalte till klubben $90 för denna rättighet. Utflykten egde rum den 20 juni. Klubben gaf en fest den 18 sept., som blott inbragte $1.95, samt en julfest och en bal i Armory Hall den 29 dec., hvilka vållade klubben en förlust af resp. $13.35 och $8.70.

Klubbens inkomster under året belöpte sig till $640.26 och utgifterna till $484.35. Den hade vid årets slut 65 medlemmar i "good standing." I början på året köpte klubben ett poolbord för $50. Till biblioteket inköptes Starbäcks svenska historia, Websters lexikon och en bokhylla. Ett af red. Liedberg insändt förslag att af honom köpa ett porträtt af Oscar II förkastades. Vid årets slut innehöll biblioteket 484 böcker, värda $276.30.

1898.

Styrelseval hölls den 5 jan., och klubbens embetsmän detta år blefvo:

Ordförande H. Stumer (jan.—aug.), P. A. Hallberg (sept. —dec.).

Vice ordf. P. A. Hallberg (jan.—aug.), H. Norden (sept. —dec.).

Skattmästare O. Roseleaf (jan.—feb.), N. B. Nelson (mars —dec.).

Protokollsekreterare A. Zaar.

Finanssekreterare O. Martinson.

Bibliotekarie A. T. Lundberg.
Trustees G. Edenholm, H. Hawkinson, P. J. Melin.

Edenholm afsade sig dock redan den 2 feb. sin trusteesyssla, och i stället invaldes H. Norden. Likaledes resignerade O. Roseleaf och efterträddes den 2 mars af N. B. Nelson som skattmästare. Till "auditing committee" utsågos den 2 feb. C. G. W. Anderson, J. Peters och A. Almstrom och den 3 aug. E. Seaburg, J. N. Johnson och O. Roseleaf. Den 6 juli invaldes P. J. Melin till trustee för 18 månader. Och då ordföranden icke infann sig vid 4 på hvarenda följande möten (juni—sept.), blef vid mötet den 7 sept. hans plats förklarad ledig, och P. A. Hallberg valdes till ordf. och H. Norden till vice ordf.

Vid årets första möte (den 5 jan.) fingo trusteerna i uppdrag att se sig om efter en lämplig plats, som klubben möjligen skulle kunna få köpa på rimliga vilkor. Den skulle vara belägen mellan 1st och 7th ave:s och mellan Union och Pike sts. John Sällberg hade skänkt klubben ett porträtt af John Ericsson, för hvilket klubben afgaf sitt tack genom stående omröstning. Det beslöts vid samma tillfälle att brandförsäkra klubbens egendom för $500.

Den 2 feb. fick skattmästaren i uppdrag att insätta klubbens kassa i Scandinavian-American Bank, och vid extra möte den 20 juni bidrog klubben med $10 till stadens 4 juli-komité. Sommarpikniken inbragte $141. En fest gafs den 15 okt. och en julfest den 26 dec., hvilken vållade en förlust af $4.70.

Vid mötet den 7 dec. beslöts att genom omröstning utse två medlemmar att täfla med hvarandra om värfvandet af nya medlemmar till klubben. Den af de två utsedda, som i denna täfling blefve besegrad, skulle bjuda klubben på en ostronsupé. Genom omröstning föll valet på P. A. Hallberg och G. Edenholm. De skulle kallas kaptener, beslöts det, och klubben förband sig att till inträdesafgiften för hvar och en af dem värfvad ny medlem bidraga med $1. Resultatet af täflingen skulle bekantgöras vid klubbens första möte på det nya året. Klubbens kassa utgjordes den 31 dec. af $431.72; värdet af dess egendom anslogs till $1.479.97. Biblioteket innehöll 509 böcker, värda $276.80.

1899.

Styrelseval hölls den 4 januari. Klubbens embetsmän för detta år voro:

Ordförande J. N. Johnson.
Vice ordf. N. J. Nyquist.
Skattmästare N. B. Nelson.
Protokollsekreterare A. Zaar.
Finanssekreterare John Swenson (jan.—juni), H. Norden (juli—dec.).
Ceremonimästare E. Seaburg (jan.—feb.), C. Nyman (mars —dec.).
Bibliotekarie A. T. Lundberg.
Trustees D. Nordström, H. Norden, efterträdd i juli af O. Roseleaf.

Till "auditing committee" utnämdes den 1 feb. Oskar Anderson, O. Martinson och H. Norden, hvilken sistnämde den 2 aug. efterträddes af C. Nordale, då Norden efter Swensons resignation från finanssekreteraresysslan efterträdde honom. Under året höllos 12 ordinarie och 4 extra möten, de sistnämda den 17 och 20 jan. samt 17 och 23 mars. Mötet för den 17 mars sammankallades för att dryfta den nordströmska frågan, hvarvid en komité tillsattes att skaffa pengar till Nordströms försvarsfond. De öfriga extramötena hade till föremål dryftandet af inköp af tomt och byggnad åt klubben. En tomt i hörnet af 5th ave. och Union st., bebyggd med två hus, var utbjuden för $4,500. Klubben gjorde en inbetalning af $150 och gaf en lagkarl $15 för att undersöka fastighetspapperen. En subskription igångsattes till inköp af aktier i företaget. N. P. Peters blef utsedd att mot en ersättning af $3 pr dag arbeta för företaget genom att värfva subskribenter. Han egnade 8 dagar deråt. Till slut upptäcktes, att säkra papper på egendomen ej kunde erhållas, hvadan planen uppgafs och alla inbetalta belopp återlemnades.

De två "kaptenerna", som vid mötet den 7 dec. 1898 utvalts att värfva nya medlemmar åt klubben, hade under julen varit särdeles flitiga. Vid första mötet i år anmälde de sålunda resp. 75 och 77 nya medlemmar. Och som dertill 3 andra anmälde sig, blefvo vid sagda möte ej färre än 155 nya medlemmar intagna i klubben. Edenholm, som skaffat 75 medlemmar, fick sålunda på sin lott att bekosta den ofvannämda ostronsupén, men klubben hjelpte honom genom att skänka $100 till företaget. Deltagarne i banketten blefvo fotograferade, och Oskar Anderson fick vid mötet den 1 feb. i uppdrag att sälja fotografierna. Den 3 maj tillsattes en komité, bestående af P. J. Melin, H. Norden, John Carlson och John Swenson, att göra undersökningar och till klubben inberätta, huru-

vida det vare lämpligt och önskvärdt att i någon mån låta klubben öfvertaga rollen af sjukhjelpsförening vid sidan af sin egentliga uppgift som nöjes- och sammanhållningsklubb. Komitén inlemnade den 7 juni en väl genomtänkt och ypperligt affattad rapport, hvaraf ett kort sammandrag här följer:

"Andra paragrafen i Svenska Klubbens stadgar säger, att klubbens ändamål är att befordra en sammanslutning mellan svenska män inom staden och omnejd, till gemensam nytta och nöje, att bilda en kassa för åstadkommandet af en egen föreningslokal, att understödja behöfvande svenskar och medlemmar såväl med råd som ock på ett mer materielt sätt samt att uppmuntra svensk qvartettsång. Grundandet af en sjukhjelpsfond skulle i hög grad underlätta klubbens framgång. Der blefve då något, som kunde locka utomstående att förena sig med klubben. Som det nu är, finnes ingen egentlig lockelse. Omkring hälften af de i januari intagna medlemmarne bo för långt borta från platsen för att ha någon nytta af att besöka klubbens lokal, eller ock äro de gifta och sålunda bundna vid sina hem. Afgiften till klubben utgör för en gift man förlusten af så eller så många skålpund matvaror. För en ogift representerar den kanske endast ett visst antal glas bier, som han kunde bjuda några vänner på i en saloon. Begge känna de på sig, att de ej få något igen för sitt utlägg, då de betala afgiften till klubben, men de äro svenskar och behjerta klubbens goda ändamål och betala derför gerna sina afgifter, tills de finna, att klubben ej gör så stora framsteg, som de önska. Då bli de likgiltiga och utträda. Klubben beror sålunda nu för sin tillvaro i hög grad på menniskors godhet. Byggnadskassan växer mycket sakta. Dessa olägenheter skulle bli afhjelpta, om en sjukkassa funnes, ur hvilken hvarje medlem kunde vänta att vid behof erhålla understöd. Vi sågo, hur nyligen en stor mängd medlemmar vunnos blott genom löftet om en ostronsupé. Hvad skulle man då icke kunna vänta, om en sådan lockelse funnes som en sjukhjelpsfond? Det invändes, att klubben ej stiftades för detta ändamål. Men äfven de förståndigaste personer ändra åsigt ibland, och fast klubben, när den stiftades, ej behöfde vara något annat än en nöjes- och sammanhållningsförening, kan man nu, då staden och den svenska befolkningen så högst betydligt tillvuxit, med skäl ha andra och större fordringar på klubben." Rapporten ledde icke till någon åtgärd.

Den 1 mars betalte klubben $18 till J. Bergman, som i 9 dagar haft vård om en sjuk, G. Richards, och skänkte den 3

maj $10 som grundplåt till en subskription för Andrew Johnson, som brutit sitt ena ben. Klubben hedrade A. T. Lundberg, då han den 12 sept. gifte sig, med en fin bröllopsgåfva, för hvilken mr L. tackade i ett hjertligt bref, som upplästes vid mötet den 4 okt.

En maskeradbal, som gafs den 4 feb., lemnade $57.35 i behållning; en piknik vid Pleasant Beach den 25 juni inbragte $72.65, men julfesten vållade förlust af 80 cents. Klubben, som under fjoråret fått af N. B. Nelson tre fina stolar och köpt tre till, lade sig i år till med en soffa för $40 och prenumererade på 7 amerikanska månadsskrifter samt en veckotidskrift (Scientific American).

1900.

Styrelseval hölls den 3 januari, och klubbens embetsmän för i år voro:

Ordförande P. J. Melin.
Vice ordf. H. Hawkanson.
Skattmästare N. B. Nelson.
Protokollsekreterare A. Zaar.
Finanssekreterare H. Norden.
Bibliotekarie A. T. Lundberg.
Trustees D. Nordström (jan.—juni), J. Hellström (juli—dec.), O. Roseleaf och O. Liljequist.

Till "auditing committee" utnämdes den 7 feb. Harry Anderson, Emil Johnson och E. Seaburg.

I slutet af året bildades en sångförening under ledning af J. W. Nordström och klubben beslöt den 5 dec. att uppmuntra den genom en kontant gåfva af $5 hvarje månad.

Den 7 feb. skänkte klubben $25 till sjukhjelp åt A. Strandberg. Han afled kort derefter.

Klubben gaf en maskeradbal i febr., hvilken inbragte $114.40, en midsommarpiknik vid Pleasant Beach, som inbragte $100.20, och en julfest, hvaraf behållningen blef $17.30.

Klubben prenumererade på Valkyrian, men upphörde med några af de engelska tidskrifterna samt Sv. Folkets Tidning, som den hållit ett par år. Vid årets slut egde klubben i sin kassa $660.12.

1901.

Styrelseval hölls den 9 januari, och embetsmännen för år 1901 blefvo:

Ordförande P. J. Melin.
Vice ordf. D. Nordström.
Skattmästare N. B. Nelson.
Protokollsekreterare A. Zaar.
Finanssekreterare H. Norden.
Ceremonimästare H. Norden.
Bibliotekarie A. T. Lundberg.
Trustees J. Hellström, Oskar Anderson och O. Liljequist.

12 ordinarie och 3 extra möten höllos under året, de senare den 29 april (för diskussion af rådligheten att skaffa en egen piknikplats), den 27 nov. och den 18 dec. (för hörande af komitérapporter rörande tomtköp m. m.).

Vid mötet den 13 feb. beslöts att hädanefter hålla de ordinarie mötena på andra onsdagen (i st. f., som dittills, första) i hvarje månad, och den 11 dec. beslöts att betala protokollsekreteraren ett arvode af $2 i månaden.

En af H. Stumer, O. Roseleaf och G. Edenholm bestående komité, som fått i uppdrag att uppsöka någon för klubben passande byggnadsplats, inberättade vid extra mötet den 27 nov., att den funnit sex platser, värda att taga under skärskådande. Sedan komitén redogjort för dessa platser, af hvilka den billigaste kostade $4,250 och den dyraste $6,500, uppdrogs åt komitén att söka på rimliga vilkor tillförsäkra sig den sista af de föreslagna platserna, en 120 fot bred och 120 fot djup hörntomt vid 8th ave. och Olive st., för hvilken begärdes $6,000, hvaraf hälften kontant och resten att inbetalas inom högst två år. Vid nästföljande möte, den 11 dec., inberättade komitén, att N. B. Nelson köpt tomten i fråga och gjort klubben följande förslag: Klubben skulle få under en tidrymd af 10 år hyra hälften af tomten vid 8th ave. och Olive st. för $15 i månaden med rättighet att när som helst under samma tidrymd köpa den för $3,000, på det vilkor att klubben å tomten ville uppföra en klubblokal, kostande minst $4,000, och inom 60 dagar anskaffa minst $3,500 till detta byggnadsföretag. Detta förslag antogs af klubben, hvarjemte beslöts, i och för anskaffande af nödiga medel, att utfärda 600 obligationer på $10 stycket, dragande 5 procents ränta och betalbara inom 10 år. Till byggnadskomité utnämdes O. N. Söderquist, O. H. Fredrickson och G. Edenholm och till trustee för obligationsinnehafvarne H. Norden. Vid extra mötet den 18 dec. bestämdes, att byggnaden skulle bli 40 fot bred, 100 fot lång och bestå af källarvåning och två öfre våningar med en samlingssal mätande 40 fot åt ena och 50 fot åt andra hållet.

Klubbens hyra för lokalen höjdes vid årets början till 25 dollars i månaden.

Utom den sedvanliga maskeradbalen, midsommarpikniken och julfesten, hvilka inbragte resp. $131.75, $42.70 och $65.70, gaf klubben en supé den 19 jan., hvaraf behållningen blef $57.45.

1902.

Styrelseval hölls den 8 jan. Embetsmän för detta år voro:
Ordförande H. Stumer.
Vice ordf. J. A. Hellström.
Skattmästare J. W. Nordström.
Protokollsekreterare A. Zaar.
Finanssekreterare H. Norden.
Ceremonimästare H. Hawkinson.
Bibliotekarie N. P. Peters.
Trustees O. N. Söderquist, Oskar Anderson och G. W. Anderson.

Den 12 feb. tillsattes en finanskomité bestående af O. N. Söderquist, J. Petree och O. Roseleaf.

Utom de reguliära 12 månadsmötena höllos detta år 12 extra möten, samtliga föranledda af klubbens byggnadsföretag och dermed sammanhängande ärenden.

Redan den 22 jan. kunde ordf. N. Stumer för den komité, som tillsatts att sälja obligationer, och som synes till en början ha bestått af H. Stumer och Oskar Anderson, inberätta, att obligationer sålts till ett belopp af $3,000. En af O. Roseleaf uppgjord ritning antogs. Den 12 mars betaltes $40 till O. N. Söderquist för uppgjorda kostnadsförslag m. m., och den 9 april antogs ett af J. J. Power inlemnadt förslag att uppföra byggnaden för $4,385. Den 22 april afsade sig H. Norden sitt förtroendeuppdrag som trustee för obligationsinnehafvarne, och Scandinavian-American Bank utsågs till trustee. Under sista veckan i april började utgräfningsarbetet för den nya byggnadens källarvåning och köptes virke. I midten af maj var grunden färdig. Den 25 juni var byggnaden uppförd och färdig för kalkrappning. Den 9 juli utvaldes genom lottkastning J. P. Melin att få hand om målningen, och de sista dagarne i augusti var byggnaden färdig. O. N. Söderquist, som haft i uppdrag att öfvervaka byggnadsarbetet, erhöll härför $279.15, och P. J. Melin fick $100 för målningen. Byggnadens fullbordande firades med en stor fest den 9 september, som åsamkade klubben en förlust af $72.49. I början af sept.

flyttade klubben in i det nya huset, och den 10 sept. hölls det första mötet der, hvarvid beslöts att insätta en värmeledning m. m., som när den blef färdig kostade $589, att köpa 15 dussin fällstolar, en mängd porslin, insätta telefonledning o. s. v.

Till den 1 sept. hade obligationer sålts till ett belopp af $4,920, deraf på en enda qväll (vid mötet den 27 aug.) endast bland närvarande medlemmar subskriberats $1,090. Klubbsalen var ända från början uthyrd till flera olika föreningar någon qväll hvarje vecka. Den första förening, som gjorde anhållan om att få hyra salen, var goodtemplarlogen Nordstjernan, som fick begagna den hvarje onsdags qväll för $12 i månaden. Svenska Klubben, som hittills i åratal sjelf betalt från 15 till 30 dollars i månaden i hyra för lokal, inkasserade nu i oktober af andra, som hyrt dess lokal, ej mindre än $128.25. Vid årets slut gingo samtliga utgifterna för den nya byggnaden till $6,888.51. Familjen Palmén åtog sig att föreståuthyrningen af porslin, sal o. s. v., hålla lokalen i ordning och taga vara på klubbens möbler för åtnjutandet af fri bostad i källarvåningen, fritt lyse och bränsle samt erhållandet af $20 i månaden.

Den 8 okt. beslöts, att klubben fr. o. m. den 1 mars 1903 skulle hvarje månad i 10 års tid åsidosätta minst $60 till betalande af tomten och inlösande af obligationer. Vidare beslöts, att namnet på klubbens sångförening skulle vara Svenska Klubbens manskör, och en komité, bestående af G. Edenholm, D. Larson, N. B. Nelson, tillsattes att organisera en sångförening. Stadgar och bestämmelser för salarnes uthyrning, porslinets begagnande m. m., utarbetade af en för detta ändamål tillsatt komité, antogos och stadfästades vid möte den 22 okt.

Klubben gaf under årets lopp många tillställningar, bland hvilka följande voro de förnämsta: Maskeradbal den 1 mars (behållning $48.10), mindre maskeradfest den 29 mars (vinst $1.25), piknik tillsamman med föreningen Valhalla i Tacoma den 22 juni vid Stones Landing (vinst för klubben: $96.25), en korgfest, som inbragte $221.10, och julfest den 27 dec., som lemnade i ren behållning $43.88.

Biblioteket innehöll vid årets slut 449 böcker, värda $250, och klubbens samtliga egendom var, sedan skulder etc. afdragits, värd $2,083.36.

1903.

Embetsmannaval höllos den 14 jan. och den 9 dec. Att två

val under ett och samma år förekommo, berodde derpå, att vid möte den 8 april, hvarvid en mängd ändringar i klubbens stadgar beträffande valförrättningar, embetsmännens uppgifter m. m. antogos, bl. a. också beslöts att hålla styrelsevalet vid decembermötet i st. f. som förut vid januarimötet och att dervid endast välja ordförande och trustees och låta de senare "på första mötet i januari invälja alla såväl deras egna som klubbens öfriga embetsmän."

Vid valet den 14 jan. tillsattes följande styrelse:

Ordförande H. Stumer, efterträdd den 11 mars af G. Edenholm.

Vice ordf. O. Roseleaf.
Skattmästare J. W. Nordström.
Protokollsekreterare A. Zaar.
Finanssekreterare H. Norden.
Ceremonimästare C. Palmén.
Bibliotekarie N. P. Peters.
Trustee J. Frodin.

Redan den 11 mars afsade H. Stumer sig ordförandebefattningen och efterträddes af G. Edenholm, och den 8 april afträdde de förra trustees från sina befattningar, och i deras ställe utnämdes John Frodin och Oskar Anderson (till den 1 jan. 1906) och Chas. Johnson och H. Stumer (till den 1 jan. 1904).

Detta år utöfvade klubben en anmärkningsvärd välgörenhet. En subskription belöpande sig till $169 upptogs till förmån för de nödlidande i Norrland och sändes i april dit. Vid extra möte den 27 aug. (det enda extra möte, som hölls detta år), upplästes en med anledning af gåfvan ingången tacksamhetsskrifvelse från Johannes Nilson i Gräsmark, hvari det bl. a. hette: "Jag tror, att ingen hjelp kunde ha varit så kärkommen som denna, och så oförtänkt så mycket kärare. Så mycken Guds välsignelse, som nedkallats öfver er och så många tårar, som fällts, är riktigt gripande att se. Jag kom till en plats, der gumman gråtit om dagen och bedt Gud om hjelp. Hon hade sett på sina söners porträtt. De äro i Amerika och ha ej sändt hem ett öre, så hon har gråtit bittert och sett på dem, och så kom jag och gaf henne 10 kronor af edra pengar. Hon trodde, att hon skulle bli bönhörd, men att hjelpen skulle komma från okändt folk, var mera gripande."

Vidare insamlades $23.90 till miss Hanna Hulen, som intagits på sjukhus för en skadad hand, och $50 skänktes af

klubben till hjelp åt Gustaf Anderson, som för sin helsas skull önskade fara söderut.

Utom de sedvanliga stora festerna — maskeradbal den 21 feb., midsommarpiknik den 28 juni och julfest den 26 dec., hvilka inbragte åt klubben resp. $32.40, $128.55, och $9. — gåfvos hvarje månad s. k. "sociables", såsom äfven fallet varit under flera föregående år, fast mindre regelbundet. Förut hade dessa tillställningar gemenligen gått med förlust. I år deremot betalade de sig. Tre af dem (i aug., sept. och okt.) gåfvo tillsamman en behållning af $118.50. I sept. bildades en priffeklubb inom klubben. Ett förslag att skaffa någon sorts föreningsmärke i form af knappar efter särskildt mönster öfvergafs, sedan intresset derför visat sig så svagt, att under flera månader endast 20 knappar kunnat finna köpare. Vid en i slutet af året anordnad täflan om värfvandet af nya medlemmar vann N. B. Nelson pris. Klubbens bibliotek vann en värdefull tillökning genom gåfvor af N. B. Nelson och A. Chilberg. Den förre skänkte näml. klubben Abbotts stora verk "Makers of History" (32 volymer) och den senare Oskar II:s samlade skrifter (7 volymer). Klubben prenumererade i år på två nya tidningar, Sv. Am. Posten och Kuriren.

1904.

Embetsmän för detta år voro:

Ordförande O. N. Söderquist, efterträdd i juli 1904 af Aug. Peterson.

Vice ordf. Aug. Peterson, efterträdd i juli 1904 af J. E. Martinson.

Skattmästare J. W. Nordström.

Protokollsekreterare A. Zaar.

Finanssekreterare H. Norden.

Ceremonimästare K. Palmén.

Bibliotekarie N. P. Peters.

Trustees N. B. Nelson, A. Zaar (för 18 månader), Frank Anderson.

Den 13 juli resignerade klubbens ordförande, O. N. Söderquist, på grund af helsotillstånd, och Aug. Peterson valdes i hans ställe. Till vice ordförande valdes J. E. Martinson. Styrelseval för 1905 hölls den 14 dec.

Under året hölls endast ett extra möte, nämligen den 23 mars för besluts fattande beträffande utvidgning af byggnadens södra sida, salens utvidgande med platform samt diverse

förbättringar i källarvåningen. Beslut fattades att utfärda nya obligationer till ett belopp af $4,000.

Den 12 okt. beslöts på förslag af H. Stumer att ändra bestämmelsen i stadgarne rörande inträdesafgiften och låta denna fr. o. m. den 1 jan. 1905 bli $5 i st. f. $3 såsom hittills.

Under årets lopp förlorade klubben två af sina mest nitiska medlemmar, N. P. Peters och P. J. Melin, hvilka afledo, den förre i mars, den senare i december. Sorgeskrifvelser öfver de hädangångne affattades af två komitéer, bestående resp. af H. Stumer, Oskar Anderson och O. Roseleaf samt H. Stumer, J. N. Johnson och G. Edenholm.

Klubbens fester och tillställningar voro både många och vinstgifvande. En maskeradbal den 27 feb. inbragte $41.40; en midsommarpiknik den 26 juni, hvartill ej färre än 846 hel- och 49 halfbiljetter sålts, $141.75; en årsfest den 1 okt. $96, ett antal "sociables", som gåfvo från 20 till nära 60 dollars i vinst hvardera. Vid ett par af dessa, i mars och april, uppträdde ett amatör-teatersällskap. Den 21 aug. gafs en månskensexkursion, den enda af festligheterna, som icke betalade sig. Den medförde en förlust af $3.75. Den sedvanliga julfesten uppsköts till första lördagen i januari 1905.

1905.

Embetsmännen voro detta år:

Ordförande A. S. Peterson.

Vice ordf. C. F. Johnson.

Protokollsekreterare H. E. Stumer (jan.), O. W. Hellgren (feb.—dec.)

Finanssekreterare H. Norden.

Ceremonimästare Alf. Wickström.

Bibliotekarie A. Wickström.

Trustees Frank Anderson och H. J. Norden.

Trustees: John Frodin, J. W. Nordström.

Den 13 sept. resignerade Frank Anderson som trustee och efterträddes af J. N. Johnson.

Styrelseval för 1906 hölls den 13 dec.

Under året höllos de sedvanliga 12 ordinarie mötena samt ett extra möte den 27 jan. med anledning af ett för klubben synnerligen smärtsamt dödsfall. Dagen förut hade näml. klubbens mångårige nitiske sekreterare A. Zaar aflidit. Till begrafningens anordnande utsågs en komité bestående af A. Chilberg, O. Roseleaf och P. Hallberg. H. Stumer, J. E. Martinson och J. Egardh fingo i uppdrag att skrifva sorgebetygel-

serna. Den aflidne förde klubbens protokoll sista gången den 9 nov. 1904. Hans plats som protokollsekreterare sköttes vid det närmast följande mötet, den 14 dec., af G. Edenholm, den 11 och 27 jan. af H. Stumer och derpå af O. W. Hellgren, som blifvit vald till protokollsekreterare.

Den 12 april antogs, med en och annan oväsentlig förändring i ordalydelsen, en vid föregående möte af O. Roseleaf såsom tillägg till klubbens stadgar föreslagen paragraf, enligt hvilken hvarje medlem af klubben, som gör ansökan derom och erbjuder sig att betala $100, skall kunna inröstas till lifstidsmedlem af klubben och erhålla ett certifikat medgifvande honom delaktighet i alla förmånerna af ett medlemskap i klubben utan skyldighet till erläggande af någon vidare utgift. Till lifstidsmedlemmar enligt denna nya förordning invaldes N. B. Nelson, A. Chilberg, O. Roseleaf, F. L. Jacobson, H. Norden, P. Falk, P. Hallberg och C. Johnson.

Den 8 nov. beslöts att inrätta en s. k. "Ladies' day", då klubblokalen skulle lemnas åt medlemmarne af fruntimmersföreningen Freja. Hvarannan torsdag bestämdes för detta ändamål. Likaledes beslöts, att vid klubbens "socials" dansen ej skulle få fortfara längre än till kl. 1 på morgonen.

Den från fjoråret uppskjutna julfesten hölls den 7 jan. och inbragte $189.97. En bankett gafs till firande af konung Oskars 76te födelsedag, hvarvid på förslag af J. Egardh följande telegram afsändes: "Till konungen, Stockholm, Sverige. Svenska Klubben och medlemmar af svenska och norska kolonierna i Seattle, Wash., U. S., samlade till fest på Eders Majestäts födelsedag, bringa Eder vördsam hyllning. Måtte ännu många lyckliga födelsedagar förunnas Eders Majestät till ett älskadt fosterlands fromma. A. S. Peterson, Svenska Klubbens ordförande." Härpå ingick den 22 jan. följande svar: "A. S. Peterson, Seattle. Hjertlig tack för telegram från svenska och norska kolonierna och dess välönskningar. Oskar."

Maskeradbal gafs den 25 feb., med $60.15 i behållning; piknik den 25 juni och julfest den 26 dec. med resp. $13.25 och $154.84 i behållning. Tre af klubbens medlemmar flyttade till Sverige, näml. C. G. W. Anderson, G. Edenholm och Larson. Den förstnämde erhöll en gåfva af klubben, och för de två sistnämda tillställdes en afskedsfest. Från bröderna Cloetta i Malmö erhöll klubben ett porträtt af konung Oskar, och Amatörklubben inbetalte $185.57, resultatet af dess verksamhet. Häraf donerade klubben $25 som ett bidrag till Amatör-

klubbens utgifter för en påtänkt fest för föreningen Valhalla i Tacoma.

1906.

Embetsmän för detta år voro:

Ordförande P. A. Hallberg.

Vice-ordförande P. Falk.

Protokollsekreterare O. W. Hellgren.

Finanssekreterare John Frodin.

Ceremonimästare och bibliotekarie Alf. Wickström.

Trustees John Frodin, J. W. Nordström.

Den 10 jan. utnämdes Raymond, Nyquist och Fredrickson. till "auditing committee", och styrelseval hölls den 12 dec.

Extramöte hölls den 17 sept. med anledning af O. N. Söderquists frånfälle. Han begrofs den 23 sept., och resolutionerna med anledning af hans bortgång uppsattes af följande komité: H. Slettengren, C. W. Lottsfeldt och J. N. Johnson.

Den 12 sept. antogs en af J. Raymond föreslagen motion att uppdraga åt trustees att se till, hvad som kunde göras i syfte att skaffa klubben en lämpligare lokal, sedan den nuvarande befunnits otillräcklig för att motsvara klubbens anspråk. Det antogs, att den nuvarande platsen skulle kunna säljas för $40,000. Den 10 okt. beslöts, likaledes på motion af Raymond, att hädanefter icke, såsom hittills skett, lemna obehöriga tillträde till klubbens förhandlingar och enskilda fester, utom på inbjudning af klubbmedlemmar. En summa af $14.50 insamlades och öfverlemnades åt en miss Elvira Anderson, som anbefallits i klubbens benägna åtanke i skrifvelse från pastor J. Ovall. Till lifstidsmedlemmar af klubben invaldes i år Alfred och John Peterson.

Den 8 feb. beslöts att utfärda en ny serie obligationer till ett belopp af $3,600. Redan den 14 mars hade J. Raymond sålt af dem till ett värde af $2,800. Den 1904 stiftade, men redan påföljande år afsomnade priffeklubben öfverlemnade den 10 jan. sin kassa, stor $40, till Svenska Klubben.

Den 4 feb. gaf klubben bankett för medlemmar och deras familjer; maskeradbal den 3 mars; teaterföreställning i Grand Opera House den 21 april under D. Brattströms ledning, hvarvid Vermländingarne uppfördes. Efter teaterföreställningen gaf klubben bankett. Det förstnämda företaget gaf $125 i behållning. Banketten kostade $100. Midsommarpikniken vid Skiffs Point inbragte en behållning af $210.46. Klubben

gaf vidare en fest för N. B. Nelson den 29 sept. och en julfest den 26 dec.

1907.

Embetsmän för detta år voro:
Ordförande O. Roseleaf.
Vice ordf. F. Lottsfeldt.
Protokoll- och finanssekreterare O. W. Hellgren.
Ceremonimästare och bibliotekarie A. Wickström.
Trustees N. B. Nelson (+ den 4 okt.), Aug. Peterson, J. W. Nordström (efterträdd i maj af B. J. Blomskog), John Frodin (efterträdd i juli af H. Slettengren).
Klubbmästare D. Brattström (resignerade den 11 sept.)

Val af embetsmän för 1908 hölls den 11 dec. Föreningen förlorade i år tre medlemmar genom döden, nämligen John Westberg, som omkom genom olyckshändelse i början af sept., A. Abrahamson, som afled den 30 sept., och N. B. Nelson, som under återresan från Europa dog på hafvet den 4 okt. Vid mötet den 11 sept. beslöts att sända Westbergs enka kondoleansbref, undertecknadt af O. Roseleaf, N. Lewis och A. H. Lundin, äfvensom att skicka blommor till begrafningen. Den 9 okt. beslöts om kondoleansskrifvelse till Abrahamsons enka och tillsattes komité att bestyra om N. B. Nelsons begrafning. Likaledes beslöts att med anledning af hans bortgång hålla föreningens "charter" sorgklädd i 60 dagar. Den 23 okt. afläts kondoleansbref till Nelsons enka, undertecknadt af komiterade Nils Gillgren, Johan Egardh och G. A. Edelsward, i hvilket bref det bl. a. hette: "Ingen enskild man har så som han genom fängslande personliga egenskaper, lågande entusiasm för klubbens uppgift samt storslagen offervillighet främjat dess utveckling och växt. Ingen annan medlem var oss alla så kär." Vidare föredrogs af J. Egardh en minnesskrift, som bestämdes skola inflyta i klubbens protokoll, och ur hvars högstämda innehåll följande här må anföras: "Först på Svenska Klubbens charter möter oss bland underskrifterna namnet N. B. Nelson, och denna plats häfdade han, så länge det var oss förunnadt att se honom i våra led. Hans nobla karaktär, hans trofasta och uppriktiga vänskap, hans öppna hjerta för alla, hans ädla och alltid glädjespridande själ, allt gjorde honom till den främste bland oss. Alltid var hos honom intresset för vår klubb lika varmt. Ingen har så som han ifrat för svenskarnes i Seattle och dessas klubbs framgång och utveckling. Ingen var bättre skickad än han att föra vår natio-

nalitet uppåt och framåt. Både med råd och dåd var han alltid redobogen, och ovisst torde vara, om utan hans bistånd Svenska Klubben den dag som i dag är suttit i eget bo." En likaledes på ett tilltalande språk affattad resolution på engelska frambars af J. M. Litonius och A. B. Swenson. Den 14 aug. tillsattes en komité, bestående af J. W. Raymond, Oscar Anderson, J. N. Johnson, O. V. Fredrickson och E. A. Seaburg, att ombestyra åstadkommandet af en historia öfver klubben, hvilket arbete den 25 aug. uppdrogs åt denna boks författare. Den 13 nov. föreslog J. M. Litonius inträdesafgiftens höjande till $25 fr. o. m. den 1 jan. 1908. En debatt anordnades, vid hvilken C. J. Smith, O. W. Hellgren och G. A. Edelsward tillsattes att försvara och A. Lundin, J. N. Johnson och D. Brattström att nedgöra förslaget. Genom beslut den 11 dec. höjdes inträdesafgiften till $15. Den 10 nov. hade ett möte egt rum mellan klubbens trustees och en komité från Svea Manskör, hvarvid en plan uppgjorts med syfte att få sångkören införlifvad med klubben. Den 13 antogs ett förslag i detta syfte, och sångkörens medlemmar inröstades i klubben. Till lifstidsmedlemmar invaldes i år J. E. Chilberg, N. J. Nyquist, E. O. Lindblom, J. Landstrom, A. Ryden och C. G. W. Anderson, hvilken sistnämde, som är bosatt i Sverige, donerat till klubben 23 af dess obligationer. Den 21 feb. var hela klubben inbjuden till en storartad fest i Valhalla-föreningen i Tacoma. Extratåg på Interurban-spårvägen hyrdes och inemot ett par hundra herrar och damer begagnade sig af inbjudningen. Svenska Klubbens maskeradbal gaf i år en vinst af $106.30, dess midsommarfest vid Skiff Point den 23 juni $350 och dess julfest den 28 dec. $31.40.

1908.

Embetsmän för detta år voro:
Ordförande Carl J. Smith.
Vice ordf. C. F. Wallin.
Protokollsekreterare O. W. Hellgren.
Finanssekr. Chas. Nordwall.
Trustees John Erikson, J. N. Johnson, O. Roseleaf, H. Slettengren, B. J. Blomskog, A. S. Peterson.

Klubben hade den 1 jan. 272 medlemmar, af hvilka 22 voro lifstidsmedlemmar. Till lifstidsmedlem invaldes den 8 jan. J. L. Carlson. Den 12 feb. beslöts, att en hvar, som tecknar sig för $100, skall bli lifstidsmedlem. Vid trusteemöte den 11 feb. beslöts att låta införa den af E. Skarstedt skrifna histo-

riken öfver klubben i hans bok om Washington. Den 13 maj stadfästades detta beslut af klubben, och en komité, bestående af Seaburg, Raymond och Wickström, tillsattes att granska manuskriptet, som redan förut blifvit genomgånget och godkändt af O. Röseleaf m. fl. samt af en klubbmedlem användts till ledning vid affattandet af en sorts rimkrönika om klubben. Den 25 jan. hade klubben stor bjudning för Valhalla-föreningen och Gleeklubben från Tacoma, hvarom Pacific Tribune skref bl. a.: "Omkring 150 landsmaninnor och landsmän från Tacoma hitlände med extratåg, möttes af marskalkar och introducerades på Svenska Klubbens lokaler. Programmet inleddes af ordf. advokat Smith med ett välkomsttal. Derpå sjöng Svea Manskör, bifallshelsad som vanligt. Följde så en debutant på tiljan, 11-årige Allan Brattström, som visade goda anlag att upptaga sin fader Davids mantel, då han trygg och säker "i kostym" utförde ett par roliga visar, hvilka mottogos med stort jubel. Herrar Hagström och Skarstedt utförde så ett par nummer för violin på ett konstnärligt temperamentfullt sätt, som lifligt senterades." Tal höllos sedermera under och efter supén af G. Pahrson och dr Quevli m. fl. från Tacoma och prof. Magnuson m. fl. från Seattle.

Såsom ett kuriosum kan till slut omtalas, hvad förmodligen icke många af klubbens medlemmar numera ha reda på, att det vid klubbens stiftelse var på vippen, att den fått en helt annan riktning, än den sedermera fick. En af stiftarne, G. Edenholm, ville ha den till ett exklusivt förbund, dit ingen "proletär", såsom han yttrade sig, någonsin skulle få tillträde, och en annan, P. Wickström, ville prompt, att den skulle bli en nykterhetsförening och bära det för en dylik temligen oegentliga namnet Bellman. Det är glädjande att kunna konstatera, att intetdera förslaget gick igenom, och att klubben i dag hvarken är känd som "nykterhetsföreningen Bellman", ej heller är så beskaffad, att den låter en persons finansiella ställning vara bestämmande för medlemskap i föreningen.

BIOGRAFISK AFDELNING.

Abrahamson, A., fabrikör — Seattle — född i Herrljunga, Vestergötland, den 29 maj 1863. Utvandrade 1881 till Amerika. Försörjde sig under de första åren med grofarbete i Minnesota. Flyttade 1888 till Seattle, Wash., och erhöll arbete vid ett tegelbruk. Han visade der prof på så stor duglighet, att innan kort ledningen af det hela anförtroddes åt honom. 1894 köpte han sig in i ett sågverk. Detta skötte han till 1898, då han köpte ett gammalt, vanskött tegelbruk vid Duwamish-floden. Detta satte han i så godt skick och skötte det på ett så mästerligt sätt, att det på kort tid vann rykte öfver hela Stilla hafskusten och vann kunder t. o. m. i aflägsna trakter af British Columbia, dit ryktet nått om den utmärkta vara, som A. producerade i sitt tegelbruk. Han blef senare derjemte förnämste delegaren i ett sågverk och i ett garfveri. Folklig, anspråkslös och gemytlig, var han omtyckt af alla. Många af hans arbetare hade varit i hans tjenst oafbrutet, sedan han började sin verksamhet. Ofta sågs han arbeta med sina män. Han blef aldrig yr af medgången och förnekade aldrig sin svenskhet. Med frikostig hand hjelpte han, hvar helst hjelp behöfdes, och visade intet partisinne. Både kyrkor, föreningar och enskilda ha angenäma minnen deraf. Han egde en kolossal nervstyrka. Tack vare sin arbetsifver och oräddhet råkade han flera gånger ut för olyckor, som skulle krossat modet hos mången annan. En gång fick han vid ett fall utför en hög backe flera refben krossade. En annan gång fick han ena foten sönderbruten. Vid ett tredje tillfälle träffades han i hufvudet af en sönderspringande maskindel och räddades från att få hufvudet krossadt endast genom den omständigheten, att han vid tillfället bar en ovanligt styf hatt. Vid ett fjerde tillfälle fastnade hans ena arm i ett maskineri och blef lösryckt ur armhålan. Med oerhörd sjelfbeherskning kastade A. sig upp i sin vagn och körde sjelf till lasarettet, öfver en half timmes färd, och skrämde nästan slag på läkaren, då han ryckte rocken af sig och visade den endast med en sena fasthängande armen och skrattande bad läkaren skära af senan. A. stannade på sjukhuset, tills såret läktes. Sedan

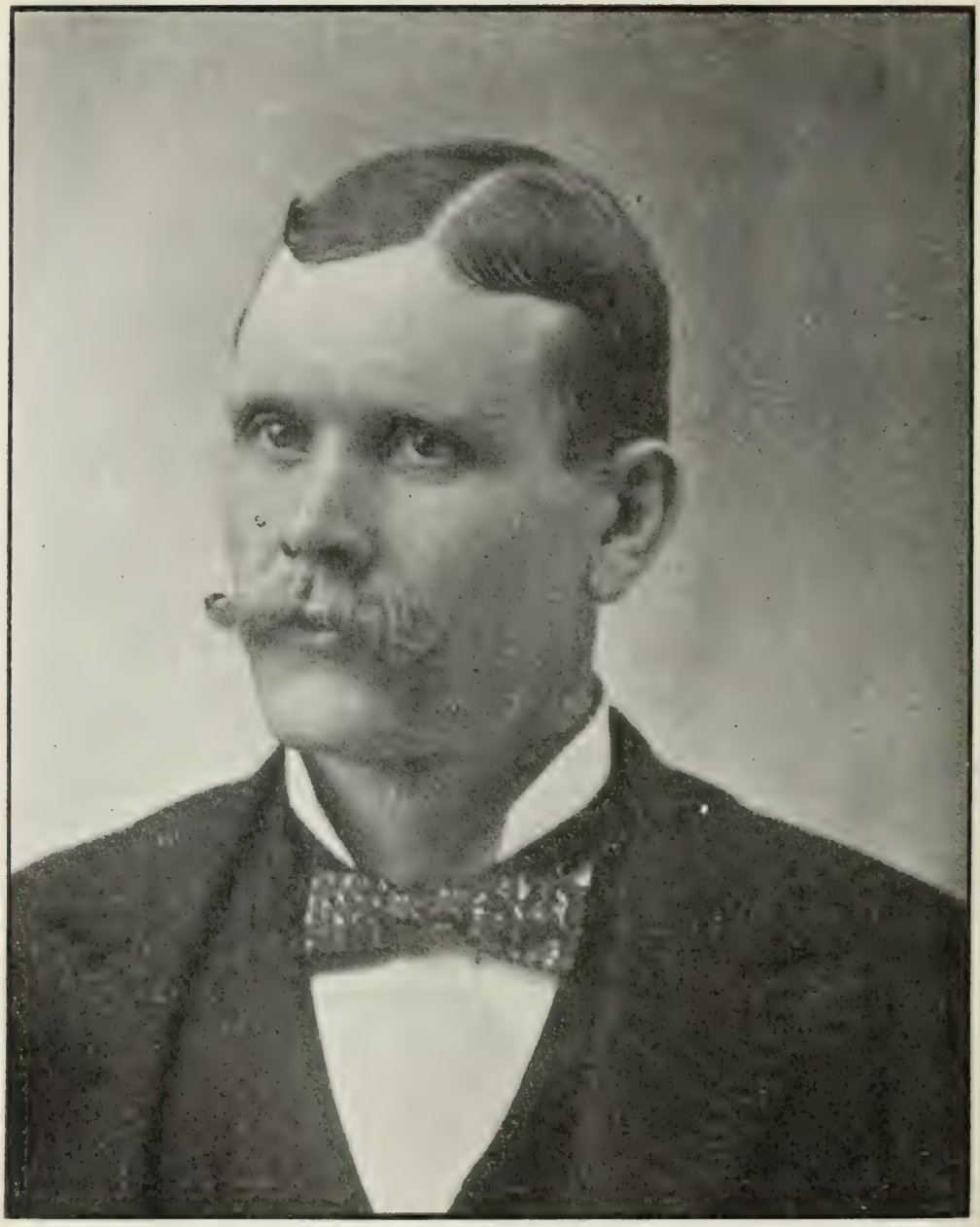

A. Abrahamson.

återtog han sina förra sysslor och var glad och skämtsam som förut. Han, som segerrikt bestått så svåra missöden, öfvervans till sist af ett jemförelsevis tamt lidande, då han den 30 sept. 1907 afled af nervfeber. A. var frimurare, medlem af Eastern Star och Svenska Klubben, president i Seattles tegelmakares handelskammare samt egare till en ansenlig förmögenhet. Han hade varit gift sedan den 12 juni 1894 med Annie Anderson från Genarp, Skåne, som öfverlefver honom. Han efterlemnade dessutom 5 bröder och 2 systrar, alla bosatta i Amerika.

Adamson, Peter J., boktryckare och maskinsättare — Seattle — född i Härlunda socken, Kronobergs län, den 6 feb. 1876 och medföljde 1884 sina föräldrar, då de reste till Amerika och slogo sig ned i Minneapolis, Minn. Bevistade de allmänna skolorna och började 1890 arbeta som sättare vid tidningen Svenska Amerikanska Posten. Han stannade der till 1904 och var, då han lemnade platsen, förman i sätteriet. Från Minneapolis reste han direkt till Seattle och blef maskinsättare vid tidningen Pacific Tribune, hvars linotype-maskin han skött alltsedan. I febr. 1908 bildade han tillsamman med John Litonius och F. C. Lambert ett tryckeribolag under namnet Washington Printing Co. A. är dess sekreterare och kassör. Washington Printing Co., som inköpt ny tryckpress, vikmaskin och andra tillbehör till en första klassens tryckeriaffär, har sin affärslokal i undervåningen af Erikson-byggnaden, nordvestra hörnet af 1st ave. och University st. A. tillhör Svenska Klubben och är en framstående medlem af den svenska Oddfellow-logen Ankaret (Anchor

Peter J. Adamson.

lodge) i Seattle och har bekädt åtskilliga syslor inom densamma. År 1902 gifte han sig med Josephine Lambert från Red Wing, Minn., men hade den stora olyckan att förlora sin hustru redan efter tre korta månaders äktenskap.

Ahlman, E. R.., läkare — Seattle — född i Helsingfors, Finlands hufvudstad, 1871. Inskrefs vid Alexander-universitetet 1888, aflade filosofie kandidatexamen 1890, medicine kandidatexamen 1893, promoverades till filosofie magister vid promotionen 1895 och tog medicine licentiatexamen 1897. Efter att ha haft åtskilliga vikariat som underläkare vid sjukhus och tjenstgjort som t. f. lasaretts- och stadsläkare samt koleraläkare, började han praktisera i Tammerfors 1898 och innehade der bl. a. uppdraget att vara skolläkare för de högre läroverken,— en befattning som då var den första och enda i sitt slag i hela Finland. A. har besökt Sverige, Danmark, Tyskland, Frankrike och England för vetenskapliga studier, öfvervar kongressen för allmän skolhygien i Nyrnberg, Bayern, 1903 och flyttade på våren 1905 till Förenta Staterna, der han slog sig ner i Seattle, Wash. Sommaren 1907 företog han en europeisk resa, hvarunder han besökte London, Paris, Berlin och Finland. A. är medlem af Finska läkaresällskapet, Finska literatursällskapet samt King co. Medical Society. Han aflade examen för rättighet att idka läkareverksamhet i Washington år 1906 i Spokane. A. har sitt kontor i Denny-byggnaden, no 1408 2nd ave.

Dr. E. R. Ahlman.

Ahnquist, Carl Johan, kostymskräddare — Tacoma — född i Assarebo, Angerdshestra församling, Jönköpings län, den 28

nov. 1864. Lärde skrädderiyrket af sin fader och stannade i sitt hem till 1882. Flyttade då till Jönköping och arbetade i sitt yrke, tills han på våren 1888 utvandrade till Amerika. Stannade först i Des Moines, Iowa. Reste derifrån till Tacoma våren 1889 och har alltsedan varit bosatt här. Ingick 1901 som kompanjon med Gus. Callson i hans skrädderiaffär, sedan dess känd under firmanamnet Callson & Ahnquist. Den har sin verkstad och butik i no. 1017 Pacific ave., Tacoma. A. gifte sig 1889 med Betty Gustafson från

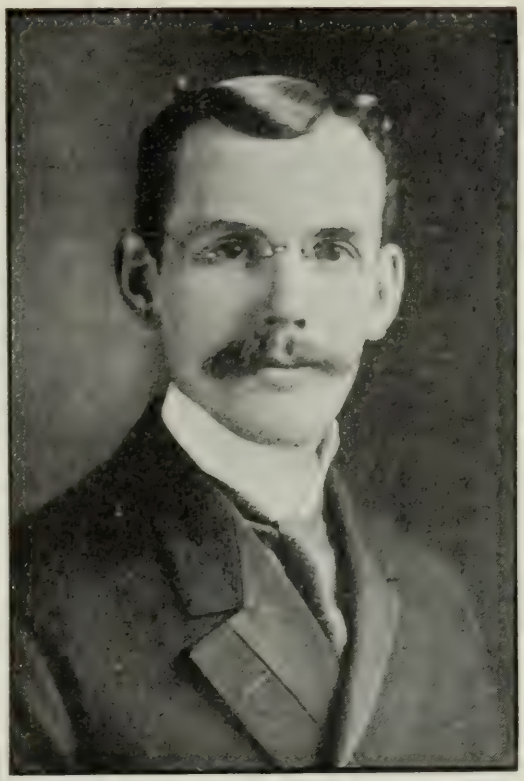

C. J. Ahnquist.

A. P. Anderson.

Torups församling, Hallands län, och har med henne haft 7 barn, af hvilka 5 lefva.

Anderson, Anton Philip, köpman — Seattle — född i Östra Karups socken, Halland, den 1 mars 1867. Fadern var landtbrukare. A. reste 1889 till Amerika, der han först arbetade i 2½ år på Chilbergs farm vid La Conner, Wash., och derpå genomgick Los Angeles Business College i Los Angeles, Cal. Ombedd af en förmögen slägting att öfvertaga öfverinseendet af honom tillhöriga egendomar i Norge, begaf han sig dit 1894 och

stannade der i 10 år. Under de sista åren af sin vistelse i Norge egde han en större mineralvattenfabrik i Kristiania, men måste på grund af den då inträffade svåra affärskrisen nedlägga sin affär och återvände 1904 till Amerika samt slog sig ned i Seattle, Wash. Han eger nu en groceryaffär i no. 419 Madison st. under firmanamnet Anderson & Co. Tillhör Sv. Klubben. Gift sedan 1896 med Signe H. Hansen från Kristiania och har 1 son och 3 döttrar.

Anderson, Carl, fastighetsmäklare, kapitalist — Seattle — född i Hagby, Kalmar län, den 13 feb. 1874. Lärde som pojke målareyrket. Reste 16-årig till Stockholm och arbetade der som målare. Utvandrade 1891 till Amerika och slog sig ned i Chicago. For derifrån 1898 till Seattle, Wash., i afsigt att fortsätta till Alaska. Byggde en ångskonert i Ballard, Wash., men fick den inte färdig. For i stället med ångaren Argo till Alaska och anlände till Rampart City i aug. 1898. Efter att ha med obetydlig framgång letat efter guld i nära 2 års tid, seglade han i en liten båt på Yukon-floden till St. Michael och ankom till Nome i juli 1900. Här arbetade han för Pioneer Mining-bolaget några månader och letade sedan efter guld i Kangaroo-distriktet. På våren 1901 begaf han sig till Gold Run, men återvände till Nome, efter att ha utan framgång bearbetat en "claim" vid Skookum Creek. Den 15 sept. gick han i bolag med J. . Johnson och begaf sig till Candle Creek och letade efter guld till aug. 1902, då han tillsamman med Johnson och Roberg köpte en segelbåt och seglade uppåt Kobak-floden till Shungnak, der de letade efter guld hela vintern. På våren seglade de till Candle Creek, och på hösten begåfvo sig A. och Roberg åter uppför Kobak-floden samt arbetade

Carl Anderson.

vid Dall Creek och många andra floder, ehuru med föga framgång. På hösten 1904 for A. tillbaka till Nome, gick i bolag med Johnson och Peterson och började arbeta på Portland Bench samt gjorde efter mycket hårdt arbete ett rikt fynd. Tillsamman togo de ut nära en half million dollars. 1905 reste A. till Seattle och köpte tillsamman med J. G. Johnson Dresden Hotel m. fl. egendomar och for derpå till Sverige. 1906 begaf sig bolaget Anderson, Johnson & Co. till Goldfield, Nev., för att leta efter guld. De organiserade "Five Friend M. & L. Co." A. gifte sig 1907 med Lilly Anderson.

Anderson, Carl W., byggmästare och arkitekt — Spokane — född på Loo i Långareds församling, Elfsborgs län, den 13 okt. 1875, son till hemmansegaren A. P. Anderson och hans maka Anna Birgitta, född Johnson. Utvandrade på våren 1896 till Canada, der han slog sig ned i Winnipeg och egnade sig åt byggnadssnickeri, hvilket yrke han börjat lära redan i Göteborg, Sverige. Åren 1897—1900 tillbragte han i British Columbia. Efter ett kortare besök i Sverige kom han sommaren 1901 till Spokane, Wash., och har sedan som byggmästare och arkitekt tagit verksam del i detta samhälles uppbyggande. Han har tagit fullständig kurs vid Y. M. C. A.:s tekniska afdelning. I Spokane har han uppfört ett 40-tal boningshus, deraf 20 under det senaste året. Han är medlem af Svenska Tabernakelförsamlingen och tjenstgör för närvarande som trustee i densamma.

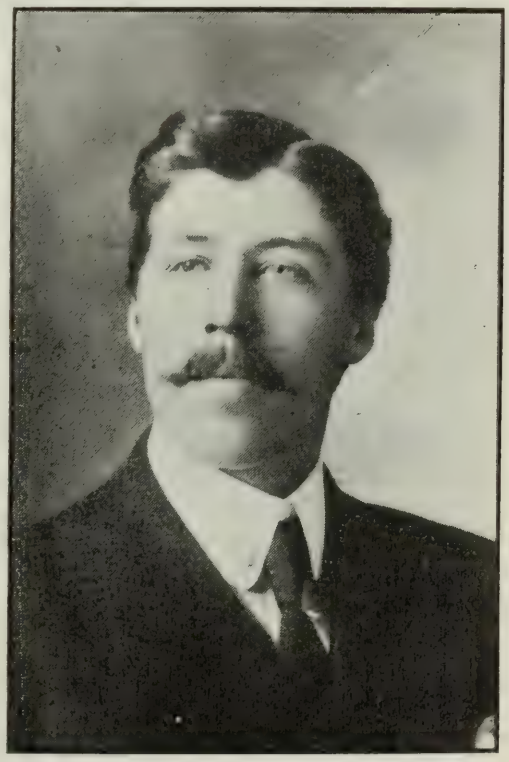

C. W. Anderson.

Anderson, G. A., teol. doktor, prest — La Conner — född i Marbäcks socken, Jönköpings län, den 31 okt. 1854. Kom till Amerika 1869 och började på hösten 1874 studera vid Augustana-läroverket i Paxton, Ill. Efter fullbordade studier,

och sedan han varit biträdande lärare ett år vid Augustana College i Rock Island, Ill., och lika länge vid Gustavus Adolphus College i St. Peter, Minn., prestvigdes han 1884 och blef pastor vid sv. luth. församlingen i Tacoma, med tjenstgöringsskyldighet under flera års tid äfven i Seattle, Aberdeen och en del andra platser. 1889 drabbades han af lungblödning och var en längre tid sjuklig. I hopp att bli gagnad genom klimatombyte flyttade han 1893 till Spokane och var i 10 års tid pastor för dervarande sv. luth. församling. Hoppet gick delvis i fullbordan. 1903 öfvertog han vården om församlingen vid La Conner och har återfått helsa och krafter. Gift sedan 1886 och har 4 barn.

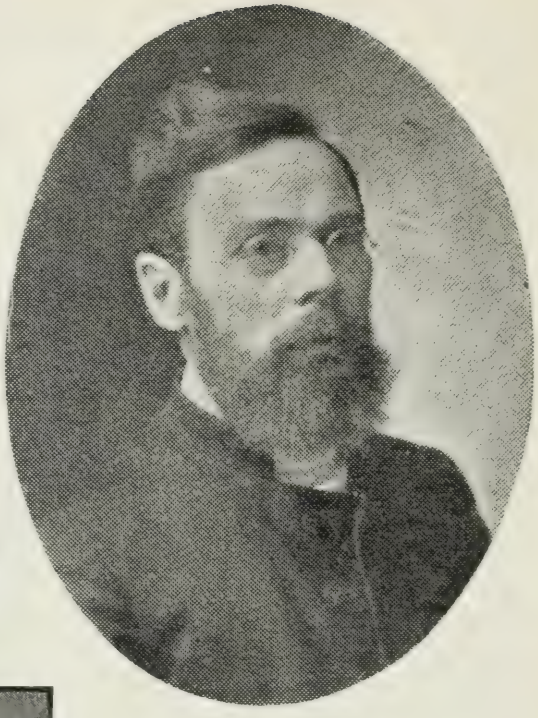

Dr G. A. Anderson.

Gottfrid Anderson.

Anderson, Gottfrid (Fred), köpman — Seattle — född i Kristdala socken, Kalmar län, den 17 april 1874. Fadern var specerihandlare. Sonen bevistade folkskola och reste vid 11 års ålder med föräldrarne till Amerika. Efter ett par års vistelse i Manhattan, Kansas, var han under 5 års tid bosatt i Kansas City, der han var an-

ställd i grocerybutik samt besökte skolan. 1891 reste han till Tacoma, Wash., och öppnade egen affär vid Tacoma ave. och 11th st. och en större affär i förening med sin fader A. P. Anderson samt innehade den i 8 år. Kom 1897 till Seattle och öppnade i samband med sin fader affären Star Grocery Co. vid 23rd och Jackson. I maj 1905 sålde han sin andel. Började på våren 1907 fastighetsaffär, men ingick på sommaren samma år åter i groceryaffär och eger en af de största grocerybutiker vid Pike st., no 801-803. Gift sedan den 17 aug. 1904 med Jessie Wilson från Seattle.

John Anderson och hans hustru.

Anderson, John, pioniär — Cedarhome — född på Hisingen nära Göteborg 1834. Slet ondt i sin barndom och måste redan som 8-årig gosse börja förtjena sitt eget bröd. Vistades 11 år som fiskare i Bohusläns skärgård, seglade flera år mellan Sverige och Norge. Utvandrade 1869 till Amerika. Uppehöll sig i olika stater, såsom Illinois, Arkansas, Minnesota, Californa m. fl. till 1876, då han kom till Seattle, Wash. 1879 slog han sig ned i skogen vid Cedarhome, som på den tiden kallades Burn, på ett 160-acres homestead. Han var den förste svensk, som tog homestead der, och han har blifvit kallad "Cedarhomes fader." Följande året anlände några flera svenskar från San Francisco såsom A. G. Bergquist, Aug. Anderson, Rosander, Gust. Peterson, Nelson, P. O. Norman, och snart uppväxte här ett stort svenskt nybygge. A. gifte sig 1880 med Ellen Paulson från Helsingborg och är med sin maka bosatt i Cedarhome. A. var en af grundläggarne af den svenska metodistförsamlingen i Cedarhome.

Anderson, John E., byggmästare — Spokane — född i Hammarskog, Rinna socken, Östergötland, den 30 dec. 1878. Fa-

dern var hemmansegare. A. lemnade hemmet vid 14 års ålder, sedan han blifvit konfirmerad, och arbetade under 4 års tid för bönder, hvarefter han arbetade som stenhuggare i Boxholm till mars 1901, då han for till Amerika. Han stannade här först i Duluth, Minn., 1½ år, arbetande såsom eldare under större delen af tiden. Från Duluth begaf han sig till Idaho, der han sysselsatte sig med brobygge under ett par månaders tid. Efter ett års vistelse i Tacoma, Wash., der han lärde sig cementarbete, och efter att ha idkat samma sysselsättning i Seattle en sommar, kom han 1904 till Spokane och har här alltsedan varit sysselsatt som byggmästare. Sedan 1906 är han kompanjon med August B. Hultman i byggmästarefirman Hultman & Anderson. Medlem af Y. M. C. A. och Scand. Am. Brotherhood.

John E. Anderson.

Anderson, Oscar, urmakare — Seattle — född i Karlskrona den 13 jan. 1859. Kom efter flera års skolgång i jernhandel 1872 och 2 år senare i urmakerilära. Hade 1879—1893 egen urmakeriaffär i Karlskrona. Hade under hela tiden förtroendeuppdraget att reparera och justera krigsflottans kronometrar. 1891 anlitades hans skicklighet af ryska regeringen. Vid ett tillfälle arbetade han i tre dygn på repareranandet af kronometrar, tillhörande flottan, och erhöll för sitt besvär 297 kronor. 1893 sålde han sin affär och reste till Amerika samt slog sig ned i Seattle som urmakare. År 1905 företog han en lustresa till Sverige. Efter sin återkomst till Seattle öppnade han åter affär. Sedan maj 1906 har han sin verkstad och butik i no. 1509 Westlake Boulevard. Eger landställe vid Brownsville. Ifrig medlem af Svenska Klubben.

Anderson, Oscar E. H., kontraktör och byggmästare — Seattle — född i Skeninge, Östergötland, den 20 juni 1863. Medföljde 1869 sina föräldrar till Amerika, der de bosatte sig i

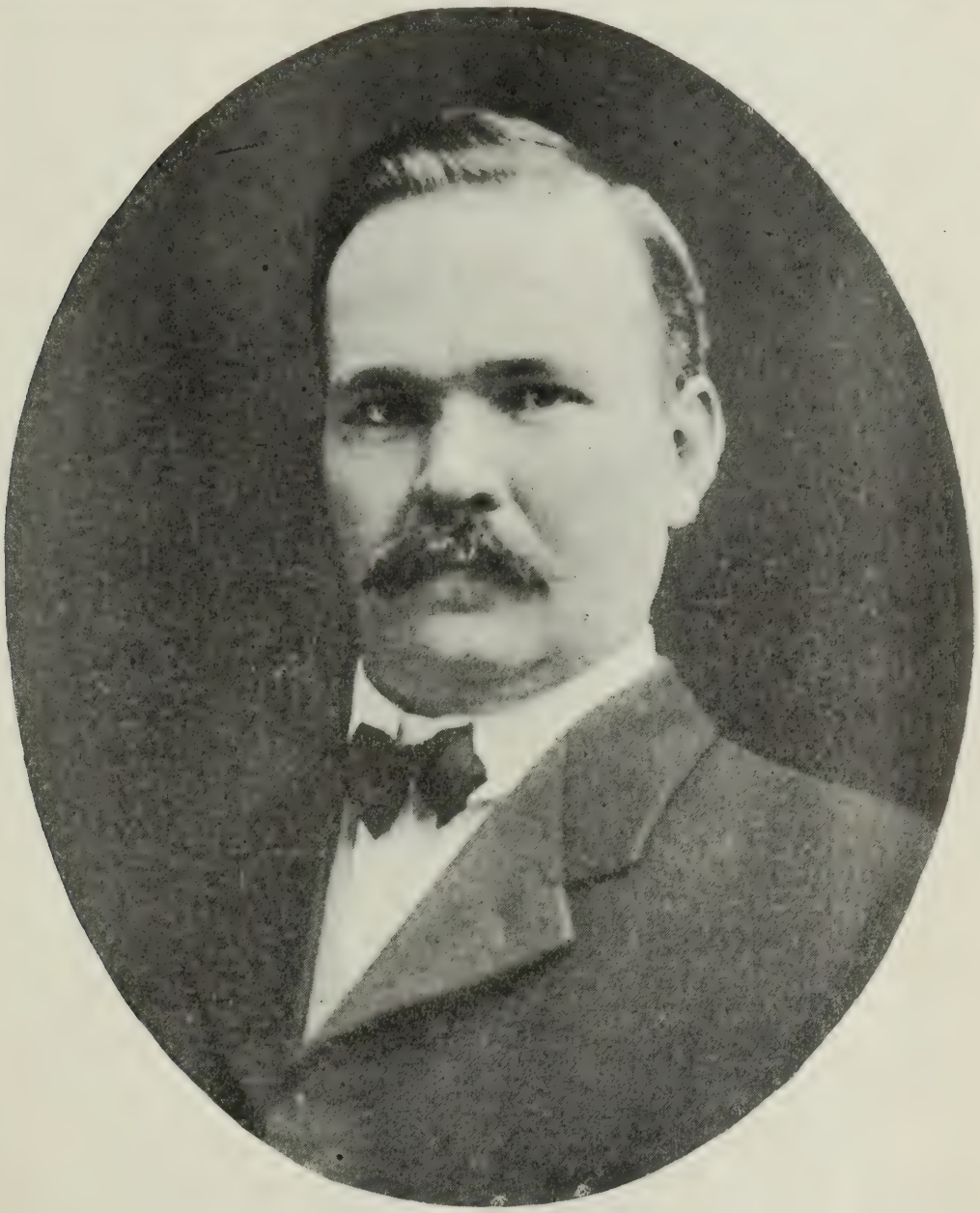

Oscar E. H. Anderson.

Pecatonica, Ill. A. gick i skola, flyttade vid 15 års ålder med föräldrarne till Rockford, Ill., och fick under ledning af sin fader, som var byggmästare, en allsidig utbildning i byggmä-

starefacket, i det han lärde både snickeri, mureri och båtbyggeri. Han tog derpå en kurs i Beloit College i Wisconsin och flyttade 1883 med sina föräldrar till Chicago. 1885 började han affär på egen hand som kontraktör och hade sitt hufvudkontor i Chicago till 1906. Under dessa 21 år uppförde han en mängd dyrbara byggnader och deltog äfven i andra verksamhetsgrenar. Var sålunda medlem af Glee-klubben och af Första Illinois-kavalleriet. I Chicago byggde han den svenska paviljongen vid utställningen 1893. Vidare äro Lloyd-kontorsbyggnaden, Aldin- och Ballard-hotellen, Delaware & Boulevard-apartment-byggnaden, Kuppenheimers och Armours boningshus, Universal-gasfabriken, den största i sitt slag i hela landet, samt Första Svenska baptistkyrkan uppförda af honom. I Cleveland, O., har han uppfört bl. a. Keith-byggnaden samt lokomotivstall för Pennsylvania-banan; i Fort Wayne, Ind., lokomotivverkstäder för Pennsylvania-jernvägen; i Kansas City brandkårens hufvudbyggnad; i St. Joseph, Mo., postkontoret och metodistkyrkan. På 1890-talet var han vice president i Pennsylvania Oil Co., hvars hufvudkontor var i Chicago. Detta bolag, som hade förrådsbyggnader och behållare på flera platser i Indiana och Wisconsin, gjorde goda affärer, men drefs af Rockefeller, som nedsatte priset på olja till 3—4 cents, medan dess verkliga värde var 14—16 cents pr gallon, att upphöra med sin verksamhet. År 1906 flyttade A. till Seattle och började affär som kontraktör och byggmästare. Här har han redan uppfört flera ansenliga byggnader, såsom Roycroft och Ehle-apartmenthusen, Ballargeon-byggnaden, Frye-Bruhns "packing plant", administrationsbyggnaden på utställningsplatsen, en brandstation m. fl. Han har kontrakt på uppförandet af en "packing plant" i Juneau, Alaska, för Carstens Packing Co. i Seattle och Tacoma, den första byggnad i sitt slag, som dittills uppförts i Alaska. År 1907 grundade och inkorporerade han Anderson Power Construction Co. med ett grundkapital af $25,000. Han är dess president och kassör och har sitt kontor i rummen 614-615 i Peoples Savings Bank Building. A. tillhör Seattles byggmästare-börs, Chamber of Commerce, Northwestern Industrial Association, Seattle City Club och sedan 1888 Chicago Builders & Traders Exchange. Han är medlem af Sv. Klubben och Sv. republ. klubben. Gift och har en dotter, Lilly, gift med Carl Anderson i Seattle.

Anderson, Sven A., bankir, f. d. legislaturmedlem — Spokane — född i Åshult, Ryda församling, Skaraborgs län, den 6 maj 1861. Besökte folkskolan och åtnjöt tre månaders särskild undervisning i aritmetik och grammatik. Ett af ålder gulnadt prestbetyg bevisar ännu — berättar han — att han "år 1880 var berättigad att utvandra till Amerika, att skyddskoppor och kristendomskunskap hade tagit skruf", samt att han "var till äktenskap ledig, — om motparten kunde på något sätt förmås att taga ett så riskabelt steg." Hans första bestämmelseort som emigrant var St. James, der hans första arbete var att "binda hvete och ogräs tillsamman för tröskmaskinen," och der en välmående farmare bjöd honom $5 för tre månader under vintern för att "köra årets skörd till marknaden samt det kommande årets bränsle hem till boet, att sköta sju hästar, omkring ett tjog nötkreatur samt får, svin och fjäderfä, hvars antal han glömt, att förse huset med ved och vatten, tillhandahålla den nödiga muskelkraften vid smörtjärningen och på lediga (?) stunder hjelpa Marit med att vårda barnen, som han ej stannade att räkna." A. afslog tillbudet och begaf sig på våren 1881 vesterut. Var sysselsatt med jernvägsarbete i Dakota under sommaren och blef af kontraktören "dubbad professor för sin benägenhet att taga den motsatta sidan i hvarje fråga, som kunde diskuteras. Därefter följde" — fortsätter han — "sju år i Montana, Wyoming, Colorado, södra Idaho och Oregon som mulåsnedrifvare, oxfösare, cowboy, sågverksarbetare, guldsökare, byggmästare, murare och smed, sofvande under bar himmel månader i stöten och lefvande ett lif, som i enkelhet kunde gifva "Wagners simple life" 50 procents rabatt och ändå ha till öfvers, med öfver 200 mil till närmaste jernvägsstation under 4 års tid och 35 mil till närmaste postkontor i tre år." 1888 kom A. till Moscow, Idaho, och har sedan bott ömsom i Latah co., Idaho, och Spokane co., Wash. Han tjenstgjorde som representant från Latah co. i Idahos lagstiftande församling 1893—4 och gjorde sig som ordf. i "Ways and Means"-komitén bemärkt för stor sjelfständighet, i det han t. ex. vägrade godkänna sådana räkningar mot staten, som mera afsågo enskilda ledamöters än statens väl. Han sysslade med sågverksrörelse, jern- och diversehandel i Troy, Idaho, till 1900 och var till 1905 affärsföreståndare för Spokane Sanitarium, der, såsom han sjelf påstår, hans "runda ansigte, breda grin och fylliga gestalt voro afsedda att tjena som mönster för alla slags nedbrutna, modfällda och hängfärdiga kandidater, som vanligen besöka dylika

S. A. Anderson.

anstalter." Sedan 1905 har han varit förenad med "First Bank of Troy" och är dessutom nu kassör i den nyligen organiserade Scandinavian-American-banken i Spokane. A. är en ifrig förkämpe för den personliga friheten, så länge den ej inkräktar på andras rättigheter. Han anser t. o. m., att "en person, stadd på väg till de sälla jagtmarkerna, skall ha fullkomlig rätt att välja väg, tid och fart." Han hopsummerar sina erfarenheter så: "Har suttit vid guvernörens bankett och sofvit på så mjuk säng, staden hade att bjuda på; har också ätit soltorkad bulle ur sadelsäcken och krupit till kojs under himlapelen samt vaknat i bättre skick under senare förhållandet än under det förra. Har målat staden röd, så att jag sjelf blifvit rödögd, men har också varit så ömtålig vegetarian, att jag ej drack ett glas mjölk för att ej behöfva skämmas att se en kalf i ansigtet, efter att ha röfvat honom på hans rättmätiga och naturliga qvällsmat. Har känt mig någorlunda hemma under alla förhållanden och tror mig kunna förstå och sympatisera med mina medmenniskor i alla lifvets skiftande öden."

Adolf Anderson.

Anderson, Sven Adolf, köpman och mejerist — Seattle — född i Egeby församling, Skaraborgs län, den 26 aug. 1869. Fadern var nämdemannen Anders Carlson. Efter hans död kom unge A. vid 11 års ålder till sin broder, godsegaren, mejeristen och handlanden C. M. Anderson å Strömma i Elfsborgs län och genomgick der en kurs i mejeriskötsel, speceri- och diversehandel under 8 års tid. Utvandrade 1888 till Amerika och arbetade först ett halft år i skogsläger i trakten af Marinette, Wis. Flyttade i juni 1889 till Seattle och var under två års tid anställd i mejeri. A. tillverkade den första ost, som nå-

gonsin tillverkats i Seattle. Efter att ha egt en cigarr- och tobaksaffär ett år, var han under 8 år anställd i tvättinrättning och byggde 1904 det första ångtvätteriet i Mount Vernon, Skagit co. Sålde det ett år senare och ingick i tvättaffär i Seattle tillsammans med Oscar Odin. Byggde det stora United States-ångtvätteriet. Sålde det i slutet af 1905 och började den under namnet Jersey Butter Store kända speceri- och matvaruaffären i no. 503 Pike st., i hvilken Odin kort efter inträdde som delegare. Ett år senare sålde O. sin andel till G. E. Kastengren, och firmanamnet blef Anderson & Kastengren. I maj 1908 sålde K. sin andel till A., som nu är ensam egare af densamma under firmanamnet Adolf Anderson, import- och speceri-handel. Gift 2 gånger, först fr. o. m. nov. 1893 med Sigrid Anderson, som efter 6-årigt lyckligt äktenskap afled, efterlemnande sonen Ernst. Omgift tre år senare med enkefru Ida Byström.

J. Arnell.

Arnell, John, fastighetsmäklare — Seattle — född i Stockholm, Sverige, den 7 okt. 1859. Genomgick elementarskola, landtbruksinstitut och affärsskola samt blef vid unga år inspektor på baron Nordenskiölds egendom Bjädesjö. Efter att senare ha försökt sig som affärsman, utvandrade han till Amerika år 1884 och kom efter några års skiftande erfarenheter i Minnesota år 1888 till Tacoma, Wash., der han under 9 års tid dref en lönande fastighetsaffär. Flyttade derifrån till Seattle och har här alltsedan 1897 varit kompanjon med H. Slettengren i fastighetsmäklarefirman Slettengren & Arnell, som har sitt kontor i rummen 202-203 Boston Block, hörnet af 2nd ave. och Columbia st. Gift två gånger. En son af första giftet afled 1906 som mis-

sionär i Kina; en annan är bosatt i Antung, Manchuria, Kina, der han år 1907 utnämdes till amerikansk konsul.

Asplund, Chas., prest — Bellingham — född vid Munkfors bruk, Vermland, den 27 mars 1862. Flyttade som liten gosse med föräldrarne till Domnarfvet, Dalarne, der han ganska tidigt fick på mellantider, då han var fri från skolan, arbeta vid sågverk. Han berättar, att en grundlig omvändelse, då han var 15 år gammal, "förde hans religiösa förnimmelse och tro till en bestämd form, som upptog uti sig en nytestamentlig kristendom, från hvilken han sedan aldrig afvikit." Han blef döpt i Falun 1878. Reste i nov. 1881 till Amerika, der han hade två äldre bröder i Ludington, Mich. I jan. 1884 började han studera vid den svenska afdelningen af baptisternas seminarium i Morgan Park, Ill. På våren 1887 utexaminerades han och har sedan varit pastor vid de svenska baptistförsamlingarne i Chanute, Kans., Princeton, Ill., Des Moines och Forest City, Ia., Portland, Ore., samt är sedan 1902 pastor vid sv. baptistförsamlingen i Bellingham. Gift sedan dec. 1887 med Tilda Peterson från Kansas City, Mo. och har en son och 2 döttrar.

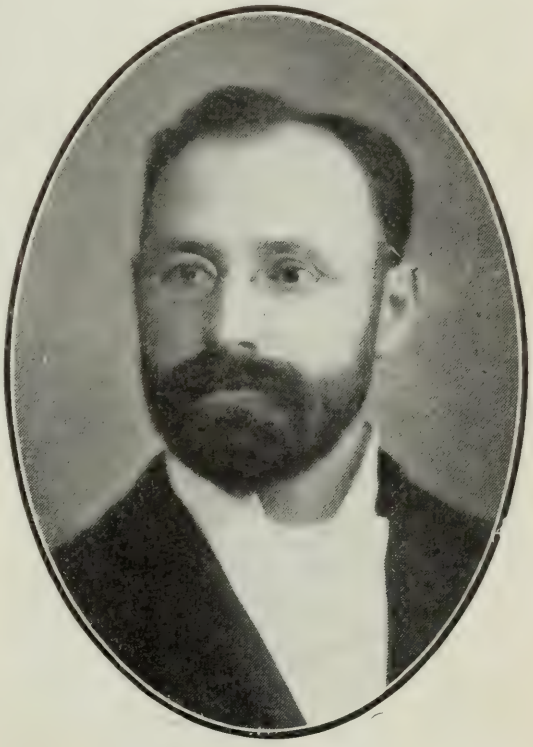

Pastor Chas. Asplund.

Asplund, John P., sågverksegare — Maple Falls — född i Ransäter församling, Vermland, den 6 okt. 1859. Kom i tidiga år till Domnarfvet, Dalarne, dit föräldrarne flyttade, samt gick der i folkskola. Började vid 17 års ålder arbeta i sågverk. Blef förman. Reste i dec. 1879 till Amerika. Arbetade hela vintern med tillverkning af jernvägssyllar i trakten af Ludington, Mich., och blef kuggad på betalningen. Arbetade derpå i sågverk m. m. Var i 13 år förman i en fabrik, dref grocery-

affär i 3 år o. s. v. samt flyttade på hösten 1904 till Bellingham, Wash. Köpte andel i Bellingham Bay Shingle Co. i Maple Falls, 37 mil från Bellingham och fick i maj 1905 J. P. Noorlin till kompanjon. Affären sysselsatte då 12 man och var grundad på ett kapital af $6,000. Två år senare inköpte A. och hans kompanjon ett sågverk, beläget helt nära deras takspånsfabrik. De sysselsätta nu omkring 50 man i Maple Falls, och affären representerar ett kapital af $40,000. På hösten 1907 köpte de half andel i Bay City Manufacturing Company i Bellingham, hvarest de ega en brädgård i förening med en dörrfabrik. Noorlin föreståt affären i Bellingham, medan A. sköter om affären i Maple Falls. A. tillhörde den svenska fria missionsförsamlingen i Ludington från dess början och innehade många förtroendeposter i densamma. Han var söndagsskolföreståndare i öfver 15 år. Han tillhör nu svenska missionsförsamlingen i Bellingham. Gift sedan 1888 med Charlotta Person från Södermanland och har haft 5 barn, af hvilka 4 lefva.

J. P. Asplund.

Herman Austin.

Austin, Herman L., byggmästare — Seattle — född i Trådene socken, Skaraborgs län, den 8 juni 1881. Flyttade vid unga år med föräldrarne till Göteborg, der fadern en tid var stadsarkitekt och var samt fortfarande är byggmästare. A. genomgick 7 klasser af elementarläroverket och tog en kurs i arkitektur i Chalmerska slöjdskolan. Reste 1900 till Amerika. Uppehöll sig det första halfåret i Sioux City, Ia., for derpå till Spokane, Wash., hvarest han i nära tre år egnade sig åt byggnadsverksamhet, samt flyttade 1904 till Seattle. Han fortsätter här som sjelfständig byggmästare, köper tomter, bygger hus på dem och säljer dem.

Chas. P. Benson.

Benson, Chas. P., fastighetsmäklare — Seattle — född i Vermland den 17 maj 1873. Kom vid 18 års ålder till Stockholm, lärde murareyrket och studerade arkitektur. Reste 1893 till Amerika, der han genomgick Association College i Chicago och efter att några år ha arbetat som bokhållare öppnade förlagsaffär år 1900 och började utgifva en osekterisk qvartalsskrift för söndagsskollärare, kallad "Det lättfattliga lexbladet", hvilken var den enda i sitt slag på svenska språket och vann stor spridning. Med denna och en lönande bokaffär fortsatte han till 1906, då han sålde hela affären till Linden Bros. i Chicago och flyttade till Seattle. Under sin 13-åriga vistelse i Chicago var han förenad med och styrelsemedlem i flera både industriella och gruf-bolag. Vid sin ankomst till Seattle i maj 1906 började han tillsamman med N. Carlson fastighetsaffär under firmanamn Benson & Carlson. I mars 1908 intogs en tredje medlem, Axel M. Larson, i firman, som nu heter Benson, Carlson & Larson samt har sitt kontor i no. 517 Marion Block. B. tillhör sv. bapt. förs. och har varit dess sekreterare i 2 år. Gift sedan 1898 med Jennie Magnuson från Chicago och har tre barn.

Benson, P., köpman och kyrklig organisatör — Seattle — född i Stora Mellösa, Nerike, den 5 aug. 1863. Genomgick folkskola, fortsättningsskola samt tvåårig kurs i Örebro läns folkhögskola. Hade varit anställd som handelsexpedit och i specerihandel, då han i mars 1887 reste till Amerika. Stannade först i St. Paul, Minn. Sysslade med grönsaksodling m. m., tills han i aug. 1888 flyttade till Seattle. Var i 4 år anställd i tvätteri och återvände i aug. 1892 till St. Paul, der han i 5½ år arbetade i grocery-affär. Den 1 maj 1898 ankom B. för andra gången till Seattle och arbetade här i tvätteri, tills han i mars 1899 tillsamman med Nils Carlson började grocery-affär, hvilken den 1 maj 1902 öfvertogs af B. ensam. Härmed fortsatte han till den 1 april 1907. Är nu kompanjon med C. S. Johnson i tvätteriaffären U. S. Laundry. Redan 1882 förenade han sig med baptistsamfundet i Sverige och 1887 i Amerika. Vid hans ankomst till Seattle fans här en skandinavisk församling, hvari han blef sekreterare och trustee, och som han tillhörde, tills den i april 1889 upplöstes. Derefter tillhörde han den nybildade svenska baptistförsamlingen, hvars grundläggare han var, och har under årens lopp innehaft många befattningar inom densamma. Så har han i sammanlagdt sju år varit dess sekreterare, tjenstgjort som trustee tre år, som diakon tre år, som sångledare 11 år och varit den svenska baptistkonferensens i vestra Washington sekreterare i 5 år. B., som under 1907 företog en resa till Sverige, är nu sysselsatt med utarbetandet af en historik öfver de svenska baptisternas verksamhet i vestra Washington, hvilken han väntar få färdig till 20-års-jubelfesten 1910, samt äfven en särskild historik öfver den första baptistförsamlingens verksam-

P. Benson.

het. B. är gift sedan mars 1898 med Anna Marta Olson från Marktjärn i Medelpad.

Berg, Gustaf, fabrikör — Tacoma — född i Kråkshult socken, Småland, den 20 jan. 1867. Reste 1887 till Amerika. Vistades i St. Paul, Minn., ett år och derefter i Denver och Portland samt kom 1888 till Tacoma, Wash. Sysslade med finsnickeri till 1901, då han ingick bolag med C. W. Lindström under firmanamnet Lindstrom-Berg Cabinet Works. Firman har sin affär i hörnet af 21st & Commerce sts. B. vistades i Alaska under åren 1897-1899. Gift sedan 1889 med Alice Söderlund från Åland.

Berg, John, målare — Seattle — född i Vesterås den 21 maj 1856. Lärde målareyrket der. Dref senare affär i Stockholm och utvandrade till Amerika 1887. De första åren vistades han dels i Chicago, Ill., dels i Omaha, Neb. Flyttade i feb. 1890 till Seattle, Wash., och har verkat här allt sedan som målaremästare. Roar sig på lediga stunder om sommaren med fiske och segling. Har eget hem i Seattle och eger dessutom värdefull jord vid Puget Sound. Gift sedan jan. 1890.

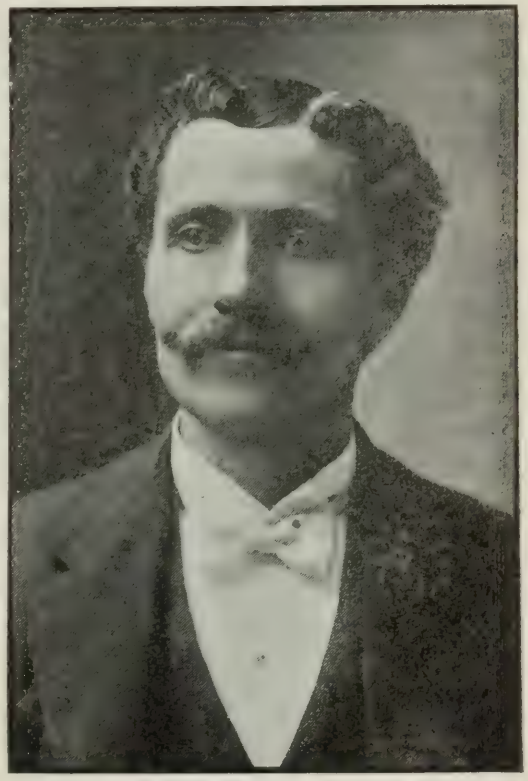

Olof Berg.

Berg, Olof, bageriegare— Seattle — född i Harkås socken, Jemtland, den 19 nov. 1863. Lemnade hemmet vid 16 års ålder, för att förtjena sitt eget uppehälle. Arbetade på bondgård och med timmerflottning i tre års tid och började derpå med bageri och handel i smärre skala, samtidigt tjenande som soldat vid Jemtlands fältjägarekår i 8 års tid. Den 29 nov. 1890 kom B. till Amerika. Efter att ha haft anställning vid bagerier i New England-staterna i 10 år och i Minnesota ett år, flyttade han år 1901 till Seattle, Wash., och öppnade omedelbart egen affär i no. 2224 6th ave. under namnet "North-

western Bakery." Derifrån flyttade han affären först till 2027 First ave., sedan till 1907 7th ave. och slutligen till 801 Roy st., der han nu eger ett af de största bagerier i staden. Dess namn är Seattle Hardtack Co., och B. är affärens president och föreståndare. Gift sedan den 24 feb. 1888 med Brita Person från Bergs socken, Jemtland, och har en dotter.

Berggren, Algot, köpman — Tacoma — född i Ulfstorp, Sandsjö församling, Jönköpings län, den 14 juli 1863. Började gå i folkskola vid 7 års ålder, tog examen ur storskolan vid 12 års ålder. Arbetade i hemmet med jordbruk och snickeri till 20 års ålder, då han utvandrade till Amerika. Stannade först i Minneapolis, Minn., och arbetade på tegelbruk. Flyttade på hösten ut på landet i närheten af Zumbrota och arbetade för kost och husrum, bevistande skolan under vintern. På våren återflyttade B. till Minneapolis och arbetade der i snickareyrket till 1888, då han reste till Washington-territoriet och slog sig ned i Tacoma. 1892 tog han homestead-land vid Eatonville och flyttade dit. Under sin vistelse på landet var han väguppsyningsman i ett par års tid. Flyttade 1897 tillbaka till Tacoma och reste den 11 feb. 1898 till Yukon-territoriet i Alaska, för att försöka sin lycka på gruffältet. Han arbetade der till på hösten 1899, då han återvände till Tacoma och i bolag med Chas. Williams öppnade den under namnet "Tacoma Clothing Co." bekanta klädesaffären i No. 1305 Pacific ave. Gift sedan den 29 okt. 1888 med Ida Kristina Anderson och har med henne 2 barn, Arthur Wilhelm, född den 14 dec. 1890, och Lillie Helen Florence, född den 18 maj 1894.

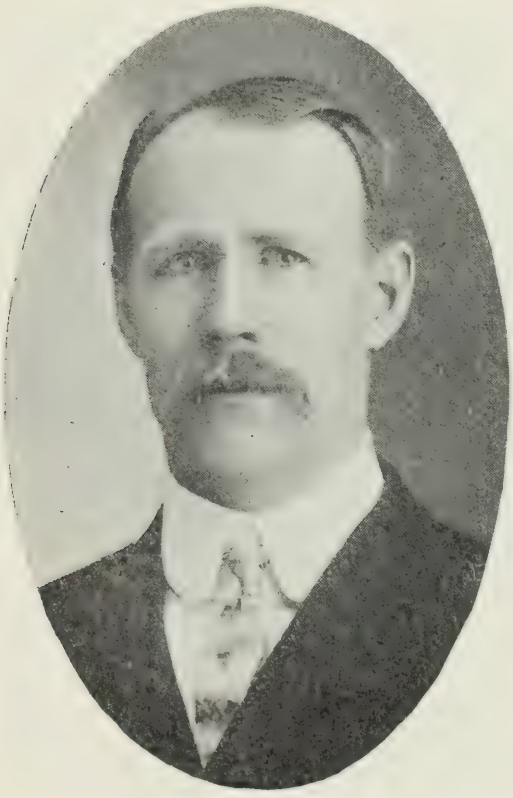

Algot Berggren.

Berggren, Karl J., byggmästare — Spokane — född i Tuna socken, Kalmar län, den 21 aug. 1866. Fadern var arrendator. B. uppföddes i Frödinge socken, samma län, dit föräldrarne flyttat. År 1880 medföljde han sina föräldrar, då de utvandrade till Amerika. Efter 4 års vistelse i Ludlow, Pa., medföljde han dem tillbaka till Sverige, men återvände ett år senare till Amerika. Han stannade i Ludlow, Pa., men hade blott vistats der 6 veckor, då han fick underrättelse om, att hans moder och en broder aflidit. Han begaf sig då åter till Sverige och stannade der 2 år, hvarunder han genomgick Södra Vi folkhögskola. Reste 1887 till Amerika igen och begynte som snickare i Chicago. 1889 flyttade han till Spokane, Wash. Arbetade först som snickare, var derpå under 8 års tid i groceryaffär tillsamman med O. Hammarlund under firmanamnet Hammarlund & Berggren, men har de senare åren verkat som byggmästare. Han har sedan sin ankomst till Spokane två gånger varit på besök i Sverige. Tillhör sedan 1889 sv. luth. Salemsförsamlingen, i hvilken han varit diakon omkring 16 år, trustee ett par år och äfven söndagsskolföreståndare några år. Han var en af stiftarne af sjukhjelpföreningen Scandia och har i många år varit dess ordförande. Gift sedan 1904 med Almina C. Malmberg från Vasa, Minn.

Karl J. Berggren.

Bergholm, Elof L., försäkringsagent — Seattle — född i Vermland den 9 feb. 1860. Tillbragte större delen af uppväxtåren i sitt föräldrahem. Bevistade folkskolan inalles 365 läsdagar och erhöll vitsordet med beröm godkänd. Åtrådde högre bildning, men tilläts ej af omständigheterna att fortsätta sina studier, utan måste gå i skräddarelära, hvarmed han dock

endast ett år uthärdade. Vid 17 års ålder begaf han sig till Norrland och tog arbete vid sågverk, och 1882 reste han till Amerika. Han arbetade stadigt och hårdt och sände under många år en stor del af sina inkomster till det alltid lika kära föräldrahemmet i Sverige. 1899 hade han den stora olyckan att förlora sin venstra arm i ett sågverk i Duluth, Minn., hvarest han hade uppsigt öfver arbetet. Olyckan skedde, då han tillfälligtvis hjelpte en annan person utom det honom tillhörande området vid ett bristfälligt maskineri. På grund af denna omständighet fick han ingen ersättning för den lidna skadan. B. återvann dock helsan och sitt goda lynne. Han blef agent för det stora lifförsäkringsbolaget New York Life och har lyckats förträffligt i sitt arbete med försäljning af lif- och kapitalförsäkringar. Till Seattle anlände B. den 2 nov. 1907.

Eloi L. Bergholm.

Bergman, Hans, redaktör—Spokane—född i Sännäs, Härjedalen, den 25 nov. 1868, son till häradsdomaren Olof Bergman och hans hustru Brita Bergman. Erhöll vanlig folkskoleundervisning. Utvandrade till Amerika på våren 1893. Arbetade först som farmare och jernvägsarbetare. Studerade 1895 vid Hope Academy i Moorhead, Minn., men måste afbryta studierna, då detta läroverk till följd af de hårda tiderna såg sig nödsakadt att stänga sina dörrar och öfverlemna sina tillgångar åt fordringsegarne. 1898 kom B. till Montana och var der omvexlande sågverks- och fabriksarbetare samt handlande. Kom i juni 1907 till Spokane, Wash., och började i augusti utgifvandet af tidningen Svenska Nordvestern. B. har äfven varit goodtemplar-organisatör och under en lång följd af år under olika signaturer bidragit med uppsatser och berättelser till tidnings-

pressen. Han är en af tjenstemännen i Colonial Building Co. i Spokane. Har tillhört missionsförsamlingarne i Butte och Missoula, Mont., och är medlem af missionsförsamlingen i Spokane.

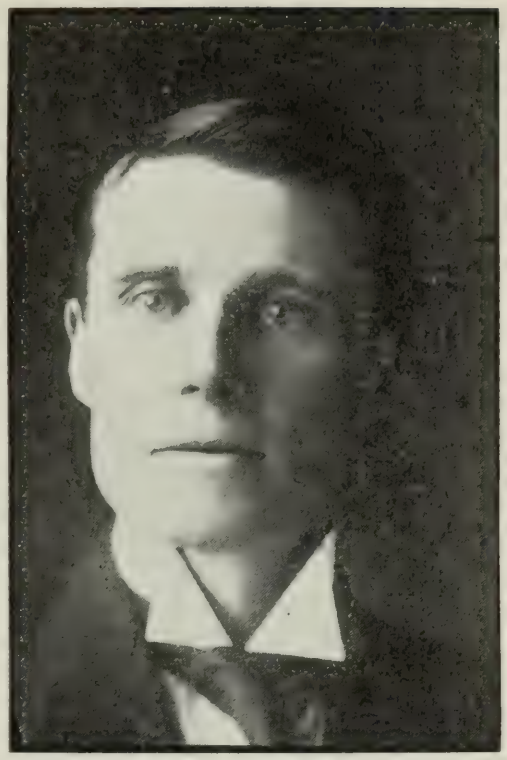

Hans Bergman.

Billings, Alfrida, sjuksköterska — Seattle — född i Starby socken, Skåne, den 12 okt. 1877. Fadern var byggmästare. Efter hans 1890 timade frånfälle reste dottern och modern till Amerika. Miss B. bodde i Ashtabula, O., till 1899, då hon

Alfrida Billings.

erhöll inträde vid Augustana-hospitalet i Chicago. Genomgick fullständig, 2-årig sjuksköterskekurs der och stannade efter aflagd examen i Chicago, utöfvande privat verksamhet som sjuksköterska till i maj 1905, då hon flyttade till Seattle, Wn. Här har hon alltsedan arbetat som privat sjuksköterska och är mycket anlitad. Tillhör sv. luth. församlingen, dess Dorcas-förening samt King County Nurses' Association.

Björgerd, Johan Teodor, ingeniör och elektriker — Seattle — född i Vermland 1882. Studerade först vid Karlstads Högre Allmänna Läroverk och lemnade skolan, sedan han hunnit upp i sjette klassen, för att uteslutande egna sig åt tekniska studier. Ingick derför som elev vid Chalmers' Tekniska Läroanstalt i Göteborg hösten 1900. Utexaminerades från dess högre afdelning i fackafdelningen för elektroteknik våren 1905. Praktiserade på statens lokomotivverkstäder i Göteborg och hade anställning på Elektriska Aktiebolaget Magnets Ludvika konstruktionsbyrå såsom ritare till i mars 1906, då han utvandrade till Förenta Staterna och ställde färden direkt till Seattle, Wash. B. har allt sedan sin ankomst till Seattle haft anställning vid Seattle Electric Co. i dess ingeniörsdepartement som ritare och konstruktör. Han är medlem af Am. Inst. Electrical Engineers, oddfellow-orden och Sv.-Am. Historiska Sällskapet.

John Teodor Björgerd.

Björk, Alfred, fabrikör — Spokane — född i Boda socken, Vermland, den 13 feb. 1874. Fadern var landtbrukare. B. stannade i föräldrahemmet, tills han nått 13 års ålder, då han gick ut att förtjena sitt eget bröd. Hade först anställning ett år hos en snickare i Karlstad. Arbetade derpå hos landtbrukare. Tog vid 17 års ålder värfning vid Vermlands regemente. Genomgick förberedande korporalskolan. Genomgick likaledes gevärshandtverkareskolan i Karlsborg och erhöll vid utträdet betyget Berömlig. Tjenade sedan som gevärshandtverkaresoldat vid regementet till 1898, då han tog afsked och reste till Amerika. Han begaf sig direkt till Spokane, Wash., och fick arbete vid Union Iron Works. Stannade der 3 år, hvarpå han i 6 års tid var anställd

hos Barnard Manufacturing Co. 1907 bildade han tillsamman med E. A. Nordin North Star Foundry Co., i hvilket bolag han är sekreterare och kassör. B. tillhör Tabernakelförsamlingen och är dess kassör, söndagsskoleföreståndare och sångledare. Gift sedan den 2 maj 1894 med Emma Swenson från Frykstad, Vermland, och har tre barn.

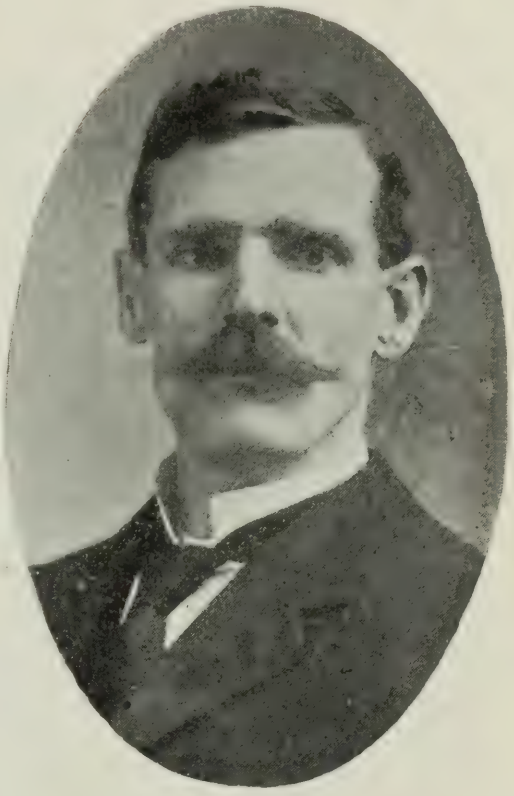

Alfred Björk.

Björkstam, Adolf Ludvig, maskin- och civilingeniör — Seattle — född den 14 nov. 1859 i Almesåkra socken, Jönköpings län. Uppfostrades i Björkö socken, efter hvilken han tagit sitt namn. Redan som 6-årig gosse visade han betydande mekaniska anlag, men måste under sin uppväxt på landet syssla med många andra ting, såsom renskrifning, bokföring m. m. 20-årig kom han till Ludvigsbergs mekaniska verkstad i Stockholm, var derefter maskinuppsättare i Jönköping och genomgick 1884—6 med utmärkta vitsord Borås tekniska skola. Efter att ha haft anställning vid Motala verkstad, Sveriges största, for B. i juni 1887 till Amerika, der han beklädde ritare- och konstruktörsplatser i Pittsburg och Chicago, innan han i april 1889 flyttade till Seattle. Här blef han ritare hos arkitekten Nestor, utförde landtmäteriarbeten och biträdde vid flera tillfällen nuvarande stadsingeniören Thomson samt erhöll sommaren 1890 plats som ritare och topograf för Great Northern-banan. Sysslade sedan med maskinarbeten och elektrisk spårvägsbyggnad i Seattle. Ingick våren 1892 som delegare i en takspånsfabrik. Fick 1893 anställning som förste biträdande ingeniör vid utstakandet af en jernväg genom Klippiga bergen i Canada, der han hade rikt tillfälle att komma i erfarenhet af alla med ett vildmarks-

lif förknippade äfventyr och strapatser. De svåra åren 1894-5 gjorde sig känbara för honom genom arbetsbrist, men i slutet af 1895 erhöll han plats som ritare och maskinkonstruktör vid Union Iron Works i San Francisco och stannade der till hösten 1901, då han antog en liknande anställning i Seattle för konstruerandet af slagskeppet Nebraskas maskiner m. m. 1903 deltog han i uppgörandet af ritningar för kraftstationen Electron vid Mount Rainier, var derpå anställd vid arméns ritkontor i Seattle och utnämdes 1904 till underinspektor vid flottans varf och byggnader i Bremerton. Tog afsked derifrån i april 1907 och företog i sällskap med sin hustru en resa till Europa, hvarifrån han återkom på hösten. B. är nu (1908) anställd vid Seattles Cedar River vatten- och elektricitetsverk för dess tillbyggnad af 10,000 hästkrafter. Han är medlem af Nordvesterns ingeniörsförening. Gift sedan 1890 med Kerstin Göranson från Lund, Sverige, och har sitt hem i 417 E. Thomas st., Seattle.

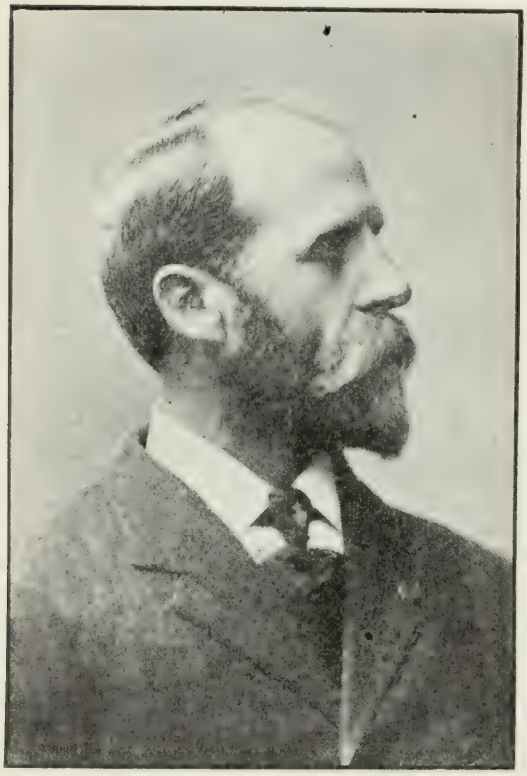

Adolf Ludvig Björkstam.

Blomquist, August, handlande och farmare — Clinton — född i Sibbarps församling, Halland, den 20 april 1868. Arbetade i hemtrakten på landtbruk och mejeri till 1888, då han utvandrade till Amerika. Han kom först till Utsaladdy på Camany-ön i Puget Sound, Wash., och arbetade der i sågverk i 2½ års tid. Derpå flyttade han till Whidby Island i samma county (Island co.) och tog 1891 ett 120-acres homestead. 1896 förvärfvade han fulla eganderätten dertill. Han upparbetade sin farm. 1898 blef han föreståndare för Clinton Union Co. i Clinton och fortsatte dermed till 1907. Samtidigt var han postmästare. Under flera år var han likaledes skolclerk. Deltog ifrigt i politiken och var flera gånger delegat

till politiska konventionen. Vid B—s ankomst till platsen funnos der endast ett par svenskar. Nu är der ett stort svenskt settlement. B. tillhör Langley Camp No. 1995 af Modern Woodmen of America. Han gifte sig 1903 med en farmaredotter, Mary Nylen från Welch, Minn., född i närheten af Kristianstad, Skåne. Hon afled i mars 1907.

Blomskog, B. J., fastighetsmäklare — Seattle — född i Skepplanda socken nära Göteborg den 29 april 1861. Lärde i sin ungdom rörläggareyrket och var bosatt i Göteborg från sitt fjortonde år. Reste 1888 till Amerika, utsträckande färden till Seattle, Wash. Arbetade till en början på olika farmar och var sedan föreståndare för än en, än en annan farm. Sålunda skötte han under 5 års tid Furths och Gatzerts farmar, belägna öster om Lake Washington, och senare under 4 år L. G. Hunts farm. Var också under årens lopp egare af åtskilliga farmar dels vid Snoqualmie-floden, dels i White River-dalen och vid Stuck-floden. En af dessa platser innehöll 640, en annan 1,240 acres. Under tiden köpte och sålde han flera platser. Under fem terminer var han väguppsyningsman i Redmond, der han äfven tjenstgjorde som skoldirektör. I Kirkland var han under en tjenstetermin ledamot af stadsstyrelsen. År 1905 slog B. sig ned i Seattle som fastighetsmäklare i bolag med J. F. Erickson under firmanamnet Blomskog & Erickson. Ett år derefter intogs en tredje man som delegare i firman, hvilken alltsedan varit känd under namnet Blomskog, Erickson & Cotton. Firman har två kontor — ett upptagande rummen 410-412 i Washington-byggnaden vid 1st ave., det andra beläget i hörnet af N. Broadway

B. J. Blomskog.

och Roanoke st. B. eger ett fint hem på Queen Anne Hill och är tillsamman med H. Slettengren egare af det vackra landstycket Manitou Park, 8 mil vester om Seattle. Medlem af Svenska Klubben. Gift sedan 1885 med Anna Johnson från Göteborg och har 7 barn.

Blomskog, C. A., fastighetsmäklare—Seattle—född i Elfsborgs län den 2 januari 1859. Kom 17-årig till Göteborg och stannade der 15 år, för det mesta sysselsatt med att ha uppsigt öfver fastighetsegendomar, byggnader o. s. v. Utvandrade till

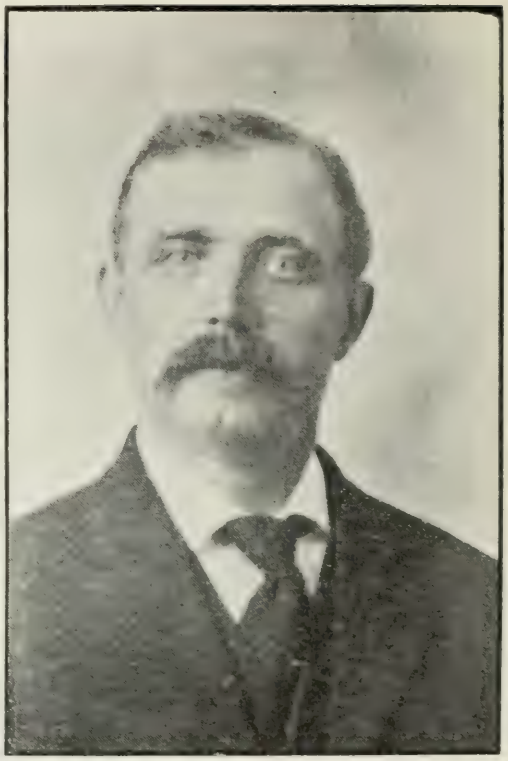

C. A. Blomskog.

Amerika i feb. 1891 och kom den 1 mars till Seattle, Wn. Efter att i 15 års tid ha skött egendomar belägna i trakten öster om Lake Washington och under de senaste 8 åren derjemte köpt och sålt egendomar, flyttade han i juni 1906 till Seattle och har allt sedan egnat sig åt landaffärer. B. är medlem af United Workmen och Svenska Klubben. Gift sedan 1881 med Clara Lindmark från Göteborg och har haft tre barn, af hvilka två lefva.

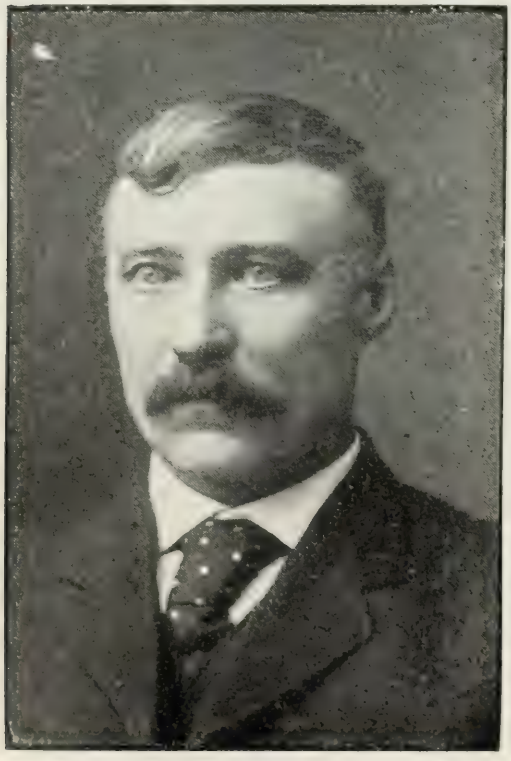

John Bolin.

Bolin, John, hotellegare — Seattle — född i Larfs församling, Vestergötland, den 29 dec. 1861. Utvandra-

de 1880 till Amerika och stannade först i St. Paul, Minn. Här hade han bland annat åkeriaffär och sysslade senare med jernvägsarbete. Han uppehöll sig i Iowa 2 år och vistades i Minnesota och andra stater till 1898, då han reste till Alaska. Han arbetade först för John Erikson i hans grufva, 10 Eldorado, i 4 års tid och bedref derefter på egen hand grufdrift i Fairbanks med god framgång till hösten 1906, då han flyttade till Seattle. Här är han tillsamman med John Frodin egare af Newport Hotel, no. 1411½ First ave. B. tillhör Svenska Klubben samt Bethesda sjukhjelpföreningen i St. Paul, Minn.

Boyd, Daniel O., snickare och byggmästare — Seattle — född i Qville, Bohuslän, den 5 maj 1866. Reste 1883 till Göteborg och i april 1885 till Amerika. Han arbetade som snickare i Duluth, Minn., till i aug. 1888, då han flyttade till Seattle, Wash. Här arbetade han som snickare och förman hos L. B. Young, nuv. superintendent för stadens vattenverk m. m., till i feb. 1890, då han reste till Portland, Oreg. Der tog han byggnadskontrakt på egen hand och uppförde 16 byggnader, innan han i maj 1894 flyttade till Salt Lake City, Utah. I februari 1898 återflyttade han till Seattle och har alltsedan verkat som kontraktör och uppfört bl. a. följande byggnader: bankiren Latimers, guldsmeden I. C. Luries, grosshandl. M. Goldsteins och kapitalisten S. Frauenthals hem, Huntington- och Halcyon-apartment-byggnaderna, sv. luth. kyrkan, hotellen Monte Christo, El Reno och Frederick, hvilket sistnämda han eger tillika med annan fastighet i Seattle, Bellingham och Port Townsend. B. har egt El Reno-hotellet. Han tillhör Y. M. C. A. och sv. luth. församlingen och har i 6 år varit diakon deri. Han var

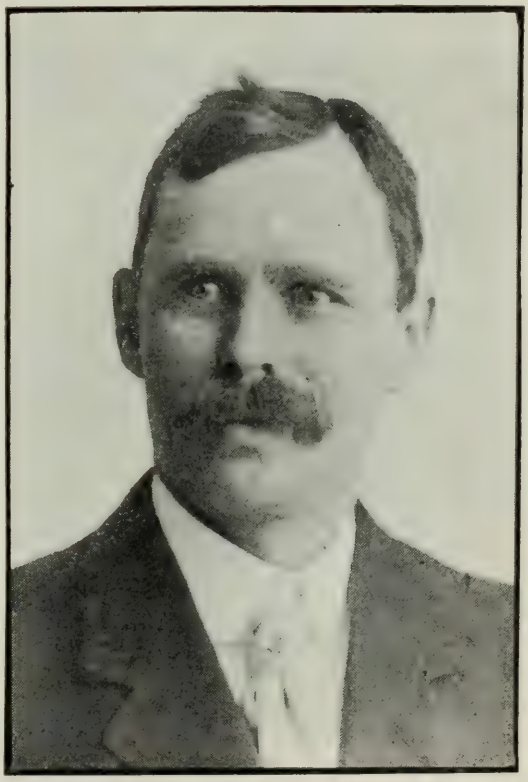

Daniel O. Boyd.

medlem af dess kyrkobyggnadskomité och har sitt hem i no. 124 11th ave. N. Gift sedan den 24 sept. 1892 med Josefina Amanda Jonson, född den 9 aug. 1871 i Kronobergs län, Småland, och har 4 barn, näml. en dotter, född 1893 i Portland, en son och en dotter födda 1895 och 1896 i Salt Lake City samt en dotter född 1898 i Seattle.

Brandon, Anton, landegare, farmare — Seattle — född i Göteborg den 11 dec. 1864, der fadern var föreståndare för spannmålsmagasin. Genomgick folkskolan och utvandrade våren 1882 till Amerika, der han den 11 april hamnade i Chicago. Fick anställning på ett gruståg i Wasau, Wis., och var derefter i två år lokomotiveldare på tåg mellan St. Paul och Omaha samt i 4 år spårvagnskonduktör i Minneapolis, Minn. Efter att derpå ha innehaft en liknande befattning i Denver, Colo., kom han på våren 1890 till Seattle, Wn. I 7 års tid arbetade han dels som konduktör, dels som motorman på spårvägarne, begaf sig 1897 till Dawson, Alaska, der han förvärfvade åtskillig grufegendom. Han sålde den, återvände till Seattle, samt tog kontrakt på gatuförbättringsarbeten m. m., hvarjemte han med god framgång spekulerade i fastighetsegendomar. För närvarande håller han på med skogsafverkning i Kennydale, der han eger värderikt skogsland. I Puyallup eger han en präktig farm med 120 acres i odling, värda $350 pr acre. Han har 26 fina mjölkkor. Likaledes eger han i Kirkland den under namnet Summit Addition kända stadsdelen, innehållande 240 byggnadstomter, samt i Seattle åtskillig värdefull egendom. Medlem af Knights of Pythias, Foresters och Svenska Klubben. Gift sedan den 3 nov.

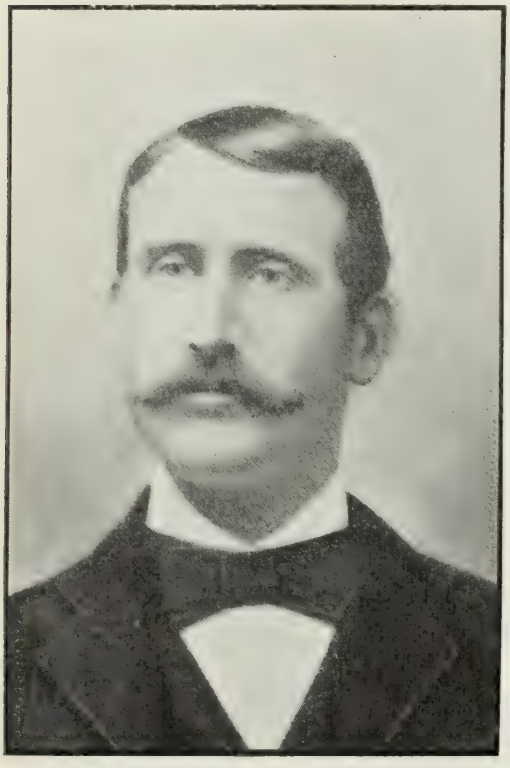

Anton Brandon.

1892 med Eliza Ellis från New York och har en son och en dotter.

Brattström, David, skådespelare, ångbåtsagent — Seattle — född i Kristinehamn, Vermland, den 28 mars 1870. Genomgick stadens allmänna läroverk och for vid 15 års ålder till England. Tog hyra som skeppsgosse och besökte Spanien och Södra Medelhafskusten. Var sedan ½ år anställd i klädesaffär i Tromsö. Återvände på hösten 1886 till Kristinehamn och reste i maj 1887 till Amerika. Efter att under de första åren ha skött olika sysslor i maskinverkstäder i Brooklyn, N. Y., var han i 6 års tid manager för Montauk-klubben, en millionärsförening. Ofta uppträdde han på de svenska teatrarne i New York och reste under 1902—4 omkring som innehafvare af hufvudrollen i de populära skådespelen Yon Yonson och Ole Olson. Vid teatersällskapets besök i Seattle 1904 fattade han smak för staden och bosatte sig här med sin familj. Var ett år föreståndare för Chilbergs Steamship Agency, blef i april 1907 biträde i A. E. Johnsons biljettaffär och började i januari 1908 biljettaffär under firmanamn D. Brattstrom & Co. i no. 610 First ave. Gift sedan 1889 och har 4 barn.

David Brattström.

Broberg, Werner, ångbåtsagent och fastighetsmäklare — Spokane — född i Nyköping, Sverige, den 17 aug. 1862. Erhöll vanlig folkskoleundervisning och lemnade sitt hem 1877. Arbetade som bagare i Stockholm åren 1877—1882. Utvandrade 1882 till Amerika och stannade först i Chicago. Sysslade till en början med olika sorters arbeten. Ingick med sin broder Gus Broberg i ångbåts- och biljettagentur i Chicago. Erhöll 1887 anställning hos Wisconsin Central & Great Western-banan såsom bagagemästare och senare som passagerareagent. 1889—1894 var han biljettagent hos Great Northern-jernvägsbolaget i St. Paul, Minn. Hade derpå ångbåtsbiljettaffär i Minneapolis till 1897, då han mottog anställning som Great

Werner Broberg.

Northern-banans passagerare- och biljettagent i Spokane, Wn. 1901 började han affär på egen hand som biljettförsäljare och fastighetsmäklare. I jan. 1908 organiserade han tillsamman med Harry E. Shuler och Gus Broberg från Chicago bolaget Broberg-Shuler Co. med ett grundkapital af $50,000. Detta bolag bedrifver affärer på olika områden: land- och ångbåtsbiljettförsäljning samt brandförsäkring. Bland de brandförsäkringsbolag, som det representerar, är äfven Svea i Göteborg. B. tillhör åtskilliga föreningar, såsom Elks, Modern Woodmen of America, Ancient Order of United Workmen samt Scandinavian Brotherhood. Gift sedan 1887 med Clara Maria Sundblad från Vedum, Vestergötland, och har två döttrar.

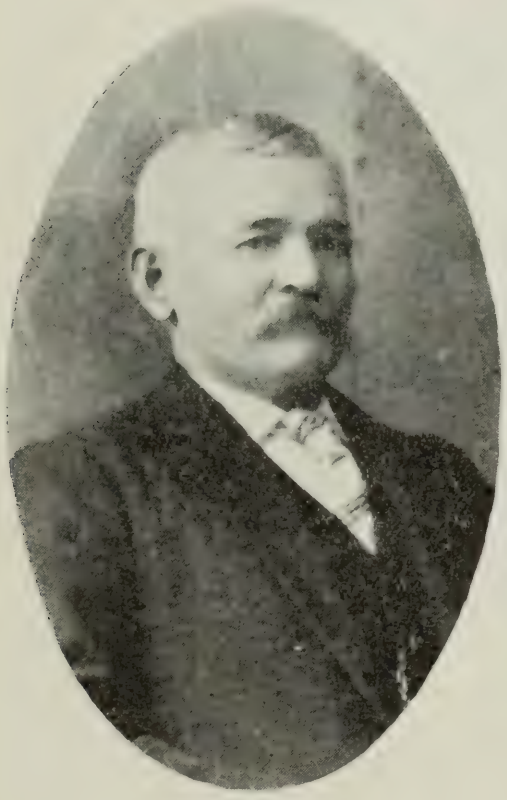

John Brodin.

Brodin, John, farmare — Waterman — född i Stenstorp, Skaraborgs län, den 29 sept. 1844. Lärde jordbruk i sin ungdom och hade haft under arrende först gården Svartekulla i ofvan nämda län och sedan en gård i trakten af Herrljunga, då han 1880 utvandrade till Amerika och arrenderade en farm i närheten af Orleans, Harlan co., Neb. Flyttade i nov. samma år till Denver, Colo. Arbetade i 2½ års tid på jernväg och ett år i smältverk. På våren 1884 begaf han sig till Seattle, Wash., och for till Port Orchard den 30 april. Tog 160 acres homesteadland i närheten af det nuvarande Waterman och har alltsedan varit bosatt på sin farm, egnande sig hufvudsakligen åt hönsskötsel och uppfödande af mjölkkor. Af den ursprungliga farmen har han qvar 50 acres, hvaraf omkring 30 i odling. Han har sålt en del af det ursprungliga området och bortgifvit än mer, deribland 10 acres som uppmuntran till anläggande af ett tegelbruk. Gift sedan den 25 maj 1882 med

Marie Anderson från Herrljunga och har tre döttrar och en son.

Brown, Andrew, pioniär, farmare — Toppenish — född i Gamla Karleby, Finland, 1843. Gick till sjös 1860 och besökte under ett tiotal år en mängd länder såsom Södra Amerika, Australien, Vestindien m. fl. samt seglade under ett par år på Kilis och ett år på Californias kust. Tog 1871 homesteadland 14 mil nordost om Vancouver, Wash., i den under namnen Eureka och Hockinson bekanta, sedermera af svensk-finnar och svenskar talrikt bebygda trakten. Under de 10 första åren af sin vistelse der tillbragte han somrarne på fiske i Columbia-floden. 1904 flyttade han, efter att ha sålt sin farm, till Yakima co. och köpte land 5 mil från Toppenish samt egnar sig nu hufvudsakligen åt fruktodling. Gift sedan 1872 och har haft 5 barn, af hvilka två söner lefva. Den äldste, Sheldon, är bosatt som farmare i Yakima co.; den yngste, Ivan, har anställning som resepostexpeditör.

Brown, Charles, pioniär, farmare — Hockinson — född i Gamla Karleby, Finland, 1846. Var sjöman åren 1864—1872, hvarefter han tog 40 acres land helt nära sin broder Andrews plats i Hockinson, Wash. Under 8 somrar var han laxfiskare i Columbia-floden. Genom köp har han betydligt utvidgat sin farm, hvilken är en af de bäst skötta i hela trakten. Bl. a. har B. en af de vackraste sviskonträdgårdar i Clark co. Han åtnjuter vidsträckt rykte som framgångsfull farmare och tager liflig del i kommunens angelägenheter. Han har varit gift två gånger och har 9 barn. En dotter, Ida, är gift med handlanden Peter Onsdorff i Battle Ground, Wash.

Brown, John Reynolds, läkare — Tacoma — född i Sjötofta socken, Vestergötland, 1865. Om sina barndomsminnen skrifver han bl. a.: "Nejden var bergig, skogbeväxt, full af mossar, gölar och sjöar. Der lärde jag älska ett fritt, otvunget lif i Guds fria natur. Min far, som ännu lefver, var en mångkunnig man, just en sådan som denna karga bygd frambragt så många. Min mor var "läserska", och det må väl räknas henne till förtjenst, att jag ej blef en hedning, ty jag hade stora naturliga anlag åt det hållet, har man sagt mig. Äldst bland fem syskon, blef jag med tiden en öfverdådigt styf barngosse. Jag tror ej, att mina yngre syskon till fullo uppskatta, hvad jag var för dem under deras tidigare år. Min mor hade lärt mig att läsa innantill, då jag var 4 år gammal. Inom några år kunde jag äfven sätta ut giller för fogel och hare

och kände till hvar vrå i skogarne rundt omkring. Jag gick i folkskolan några år, läste mig fram och så kom Amerikafebern. Min far blef smittad. Jag fick följa med, och så bar det af från Göteborg vid påsken 1882. Min far slog sig ned i New Britain, Conn. Der fick jag göra låsar ett par år. En länge närd läslust fick dock öfverhanden, och så lät jag inskrifva mig vid Augustana College på hösten 1884." B. tog studentexamen 1891. Var derpå lärare dels vid Hope Academy i Moorhead, Minn., dels vid Upsala College i Brooklyn; läste så under ett års tid på förberedande medicinska studier vid Yale-universitetet. Efter ett års lärareverksamhet vid Martin Luther College i Chicago fullbordade han en fyraårig kurs i medicin vid Northwestern University dersammanstädes. Under hela sin studietid använde han ferierna på omvexlande sätt såsom bokagent, tidningsskrifvare, skollärare m. m. Efter en kortare hospitalsverksamhet slog den unge läkaren sig ned i ett svenskt-amerikanskt samhälle i Texas. Det gick bra för honom. Der gifte han sig, och der äro hans två barn födda. Hans hustrus flicknamn var Hanna Morris. Hon är svenska-amerikanska född i Chandlers Valley, Pa. "Det var i synnerhet en sak hos henne, som slog an på mig" — skrifver B. — "den, att hon icke var rädd af sig. Det bevisade hon på så sätt, att hon gifte sig med mig, — efter ett par års moget öfvervägande, förstås. Det var mer, än någon annan af mina flickbekanta före henne vågat göra." Till sina "egenheter" räknar B., att han "tycker om frisk luft och ett naturligt lefnadssätt, ju enklare, ju bättre"; att han har "en nära nog oöfvervinnelig motvilja för stora kalas och folksamlingar af alla slag"; "ej tycker om blom-

John Reynolds Brown.

mor och stå vid begrafningar, i synnerhet som det vankas så litet blommor för de flesta af oss, medan vi ännu kunna njuta af deras vällukt och skönhet; tycker mycket om målskjutning och fotografering" och anser "lifvet för kort och tiden för dyrbar att slösa bort på penningförvärf." B. är bosatt i Tacoma sedan 1903 och har sitt kontor i no. 1318½ Pacific ave.

Bull, Olof, violinist och musiklärare — Tacoma — född i Undersvik, Helsingland, den 31 mars 1852. Redan vid 3 års ålder började han spela fiol och deltog, när han var 8 år, i konserter. 1869 utvandrade han till Amerika och uppehöll sig under några år i Minnesota, mestadels i St. Paul, såsom violinist samt gjorde äfven under tiden några konsertresor. 1877 gaf han sig på allvar ut på resor och tillbragte sedan flera år med att gifva konserter i Kansas, Illinois, Nebraska, Minnesota o. s. v., öfverallt väckande entusiasm genom sitt själfulla violinspel. En oerhördt snabb uppfattningsförmåga och minne satte honom i stånd att på otroligt kort tid lära sig utantill de svåraste virtuos-stycken. Vid ett tillfälle spelade han sålunda på en konsert ett stycke af Sarasate, som han 2 dagar förut sett första gången i sitt lif. Iråkad sjukdom tvang honom 1881 att upphöra med konsertresorna. På hösten samma år reste han till Boston, Mass. Spelade der någon tid vid teatrar och medföljde sedan ett operasällskap såsom dess förste violinist och sedermera såsom direktör. Bosatte sig 1884 i Decatur, Ill., och blef föreståndare för en branch af Chicago Musical College. B. öfvertog denna affär senare sjelf och utvecklade den till en sjelfständig musikskola under namnet Decatur Musical College. Under sin vistelse i Illinois vann han högt anseende för sin

Olof Bull.

skicklighet och omhuldades på det varmaste af atskilliga af statens mest framstående personligheter, bland dem dåvarande guvernören. Erbjuden direktörsplatsen vid Tacoma-teatern, sålde B. sin musikskola och flyttade i jan. 1890 till Tacoma, Wash., hvarest han alltsedan varit bosatt, egnande sin mesta tid och sina bästa krafter åt musikens höjande. I hela 14 år qvarstod han som musikdirektör vid teatern, men måste slutligen, för att kunna möta anspråken af den ständigt växande skaran af privatelever, i okt. 1904 taga afsked och har sedn egnat sig uteslutande åt privatundervisning af violinelever. Alla professionella violinister på nordvestkusten ha varit B-s elever, och många nuvarande musiklärare komma fortfarande under sin ferietid på sommaren till Tacoma för att yttermera begagna sig af hans undervisning. B. har haft elever från Montana, British Columbia, Alaska och en mängd platser i Washington. Han har tidtals företagit konsertresor inom staten. Skicklig bergklättrare, har han 6 gånger bestigit snöfjället Tacoma, dervid han en gång, 1896, klättrade ända upp till toppen, medförande sin fiol, och lät dess toner ljuda från en höjd af 14,579 fot öfver hafsytan. B. är hög frimurare, medlem af Elks och hedersledamot af Valhalla.

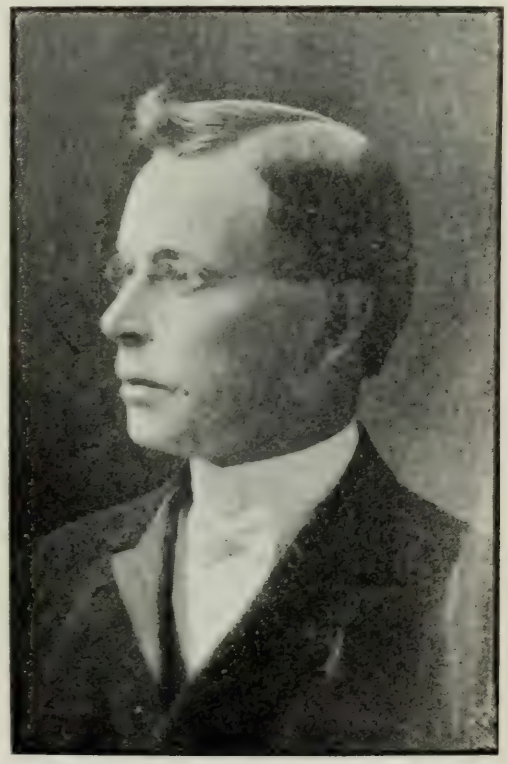

J. N. Burdell.

Burdell, J. N., prest — Tacoma — född i Vermland 1876, son till den inom den svenska metodismen välkände pastor P. G. Burdell. Reste 1896 till Amerika. Utexaminerades 1903 från den teologiska skolan i Evanston, Ill., och blef samma år ordinerad till diakon af biskop J. W. Hamilton samt 1907 till äldste af biskop D. H. Moore. Efter afslutade studier blef B. stationerad i Fremont, Wash., och derefter i Cedarhome. Sedan 1906 är han pastor för församlingen i Tacoma.

Burkland, Eric O., byggmästare — Seattle — född i Högsjö socken, Ångermanland, den 27 juli 1864. Fadern var hemmansegare. B. flyttade med föräldrarne vid 10 års ålder till Stigsjö socken och stannade i hemmet till 1888, hela tiden arbetande såsom snickare. 1888 reste han till Amerika och kom efter ett års vistelse i Los Angeles, Cal., 1889 till Seattle, Wash., och har sedan dess varit kompanjon med sin broder John i byggmästarefirman Burkland Bros. Han är medlem af Modern

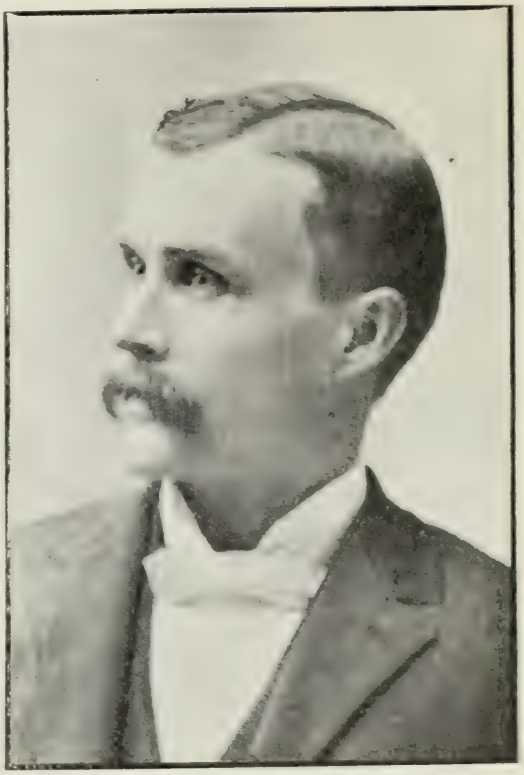

Eric O. Burkland.

Woodmen of America och Första svenska baptistkyrkan. Gift sedan 1904 med Amy Nyström från Sundsvall, Sverige.

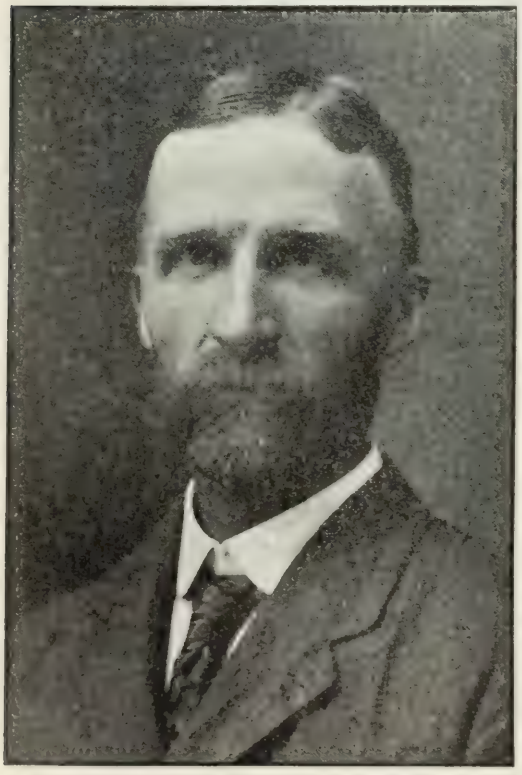

John A. Burkland.

Burkland, John A., byggmästare — Seattle — född i Högsjö socken, Ångermanland, den 4 nov. 1859. Stannade hos fadern, som var hemmansegare, till sitt femtonde år, då familjen flyttade till Stigsjö socken, der fadern köpte hemman. På våren 1883 utvandrade B. till Amerika och kom efter två års vistelse i Michigan, der

han sysslade med timmeraffärer, till Los Angeles, Cal., 1885. Der sysselsatte han sig med snickeri till 1889, då han flyttade till Seattle, Wash., och tillsamman med sin broder Eric började affär på egen hand som byggmästare under det gemensamma firmanamnet Burkland Bros. Tillhör Svenska baptistkyrkan, har varit sekreterare i församlingen, föreståndare för söndagsskolan i Ballard och är, när detta skrifves, trustee i församlingen. Gift sedan 1887 med Anna Mathilda Håkanson från Edshults socken, Jönköpings län, och har tre söner och två döttrar.

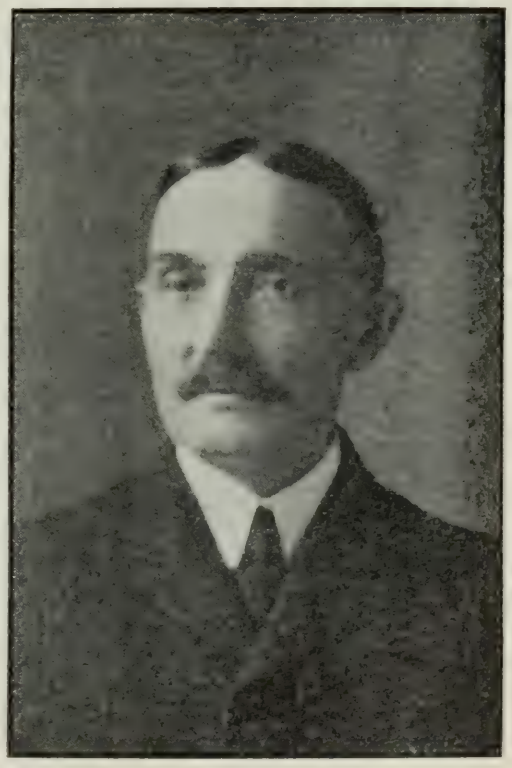

Frank Burman.

Burman, Frank, försäkringsagent, f. d. legislaturmedlem — Spokane — född i Vestra Husby socken, Östergötland, den 2 aug. 1856. Genomgick 5 klasser af Norrköpings Elementarskola samt Haddorps landtbruksskola. Utvandrade 1881 till Amerika. Arbetade som snickare och grufarbetare i Wyoming, Idaho och Utah till jan. 1888. Kom så till Omaha, Neb., och fick plats som bokhållare vid Union Pacific-banan. Tog i juni 1892 anställning hos Fidelity Life Insurance Co. som agent och fortsatte dermed till nov. 1896, då han blef agent för tre brandförsäkringsbolag. I april 1898 antog han generalagenturen inom Nebraska för ett lifförsäkringsbolag. Var medlem af lagstiftande församlingen i Nebraska 1897 och 1899. I feb. 1903 blef han Fidelity Mutual Life Insurance-bolagets supervisor öfver dess agenter i Nebraska. Flyttade i april 1905 till Spokane, Wash., der han alltsedan varit bosatt och är generalmanager för Fidelity Mutual Life Insurance Co., samt har sitt kontor i Fernwell Bldg. B. är frimurare, oddfellow, tillhör styrelsen i Svenska Nationalförbundet, är president i Skand.

Repub. Klubben, kaplan i Spokane Lodge No. 12 af sällskapet Scandinavian Brotherhood. Han organiserade en svensk oddfellowloge i Omaha 1890, hvilken nu i fråga om medlemsantal är den näst största i Nebraska. Han organiserade 1894 den svensk-amerikanska Garfield-klubben, hvilken ett år senare räknade öfver 1,000 medlemmar. Han var i 2 år dess president. Gift sedan den 4 aug. 1891 med Hulda Erickson från Stockholm, Sverige, och har en son.

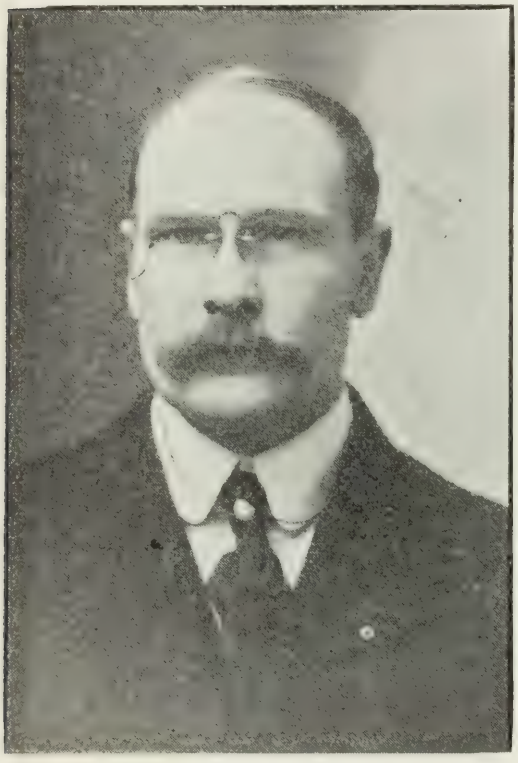

Gus Callson.

Callson, Gus, kostymskräddare — Tacoma — född i Björka socken, Vestergötland, den 21 dec. 1865. Reste till Amerika våren 1882 och stannade först i Ottumwa, Ia. Han lärde skrädderiyrket under sin vistelse i Iowa och uppehöll sig i olika städer i nämda stat, alltjemt arbetande i sitt yrke, till i mars 1889, då han begaf sig till Tacoma, Wash. Här har han varit bosatt alltsedan med undantag af åren 1894—5, då han först genomgick en affärskurs vid Bethany College i Lindsborg, Kans., och derpå företog en resa till Sverige, hvarifrån han begaf sig direkt till Tacoma. År 1900 började han egen skrädderiaffär, i hvilken C. J. Ahnquist ett år senare inträdde såsom C—s kompanjon. Firmans namn är Callson & Ahnquist, och dess verkstad och butik är belägen i no. 1017 Pacific ave., Tacoma. C. är frimurare, oddfellow och Valhalla-medlem.

Carlson, David, fabrikör — Everett — född i Hammarburgsund, Qville socken, Bohuslän, den 27 juli 1865. Fadern, som var hemmansegare, men äfven dref skeppsrörelse, dog 1868. C. började redan vid 9 års ålder förtjena sitt eget bröd och arbetade i hemtrakten, tills han blef 19 år, då han begaf

sig till sjös och under ett års tid seglade mellan Norge och New York. 1885 reste han till Amerika i sällskap med sin äldste broder August (död den 5 dec. 1893). De styrde färden till Chicago, Ill., och C. sysselsatte sig med snickeri till hösten 1887, då han flyttade till Tacoma, Wash. Här arbetade han som snickare och byggmästare till våren 1888, då han tillsammans med sina bröder Olof och August samt Andrew Johnson m. fl. började sågverksrörelse vid Steel Lake, 15 mil norr om Tacoma. Köpte år 1896 tillsammans med brodern Olof samt Andrew Johnson och E. C. Young Scammel & Youngs takspånsfabrik i Tacoma. De byggde ett stort sågverk, hvarifrån stora fartyg hemtade last för utländska hamnar, bland andra äfven Göteborg. Flyttade 1903 till Everett och köpte i bolag med brodern Olof E. J. McNeally & Co:s dervarande stora takspånsfabrik med 617 fots strandlängd vid Sundet. Denna takspånsfabrik anses vara den bäst belägna i Washington. Den kan tillverka 300,000 takspån pr dag, sysselsätter 30 man, utbetalar $3,200 i löner pr månad och har en årlig omsättning af $175,000. Firmans namn är Carlson Bros. Co., och C. är dess sekreterare och kassör. C. eger ett vackert hem med härlig utsigt öfver sundet. I nov. 1907 reste han till Sverige på ett tre månaders besök. Han är trustee i Washington Shingle Mills Bureau och en af de tre medlemmarne af dess Advisory Board samt åtnjuter stort anseende bland takspånsfabrikanter. Gift sedan den 20 juli 1901 med Hanna Ch. Selander från Östersund och har två söner.

David Carlson.

Carlson, Hugo, banktjensteman — Seattle — född i Bleking, Sverige, den 28 april 1877. Erhöll sin affärsutbildning

i Malmö och inträdde vid unga år i affärslifvet. Utvandrade år 1902 till Amerika och kom i augusti till Seattle, hvarest han omedelbart fick anställning hos den bekante klädeshandlanden F. L. Jacobson. Hans duglighet och pligttrogenhet förskaffade honom snart en bättre anställning i State Bank of Seattle, der han sedermera vunnit befordran och numera innehar den afundsvärda befattningen af "note teller". C. är medlem af Svenska Klubben.

Hugo Carlson.

Nels Carlson.

Carlson, Nels, fastighetsmäklare — Seattle — född i Jernskogs socken, Vermland, den 13 maj 1871. Fick god skolunderbyggnad och reste våren 1889 till Amerika med föresats att inom tre år återvända. Den 23 april anlände han till Seattle, Wash., och har alltsedan varit bosatt här. De första 8 åren arbetade han i Electric Laundry och egde under sista tiden del i affären. Efter att ha afyttrat sin andel började han jemte P. Benson groceryaffären Benson & Carlson. Sålde sin del i affären 4 år

senare till Benson och köpte skoaffären Peoples Shoe Co. Under en följd af år har han egt Royal Hotel och sedan 1906 varit medlem af fastighetsfirman Benson & Carlson, som har sitt kontor i rum 517 Marion Block. B. har tagit verksam del i kyrkliga angelägenheter. Han tillhör Första sv. baptistkyrkan, är vice-president i styrelsen för Adelphia College, ordf. för sv. baptistförbundets söndagsskolförening i Washington och har varit ordf. för Seattle-församlingens söndagsskola i 12 år. Är medlem af styrelsen för baptisternas statskonvention. Gift sedan 1893 med Mary Carlson från Linneryds socken, Småland, och har tre söner.

Carlson, Olof, fabrikör — Everett — född i Hammarburgsund, Qville socken, Bohuslän, den 30 nov. 1860. Vid 8 års ålder förlorade han sin fader, som var hemmansegare och äfven dref skeppsrörelse, samt måste redan vid tidiga år sörja för sig sjelf. Gick vid 16 års ålder till sjös och fortsatte som sjöman i 8 år, hvarunder han tre gånger seglade rundt Cape Horn och f. ö. besökte nästan alla farvatten. Våren 1878, då han seglade från Vestindien med fartyget Galatea, sammanstötte detta med en stor fyrmastare i Engelska kanalen, och det var nära, att C. fått sätta lifvet till. Då han 1880 var ombord på fartyget Keinsmore med cementlast från London till Portland, Oreg., rände det på grund vid Columbia-flodens mynning och blef ett fullständigt vrak. Besättningen räddade sig i båtarne och blef först dagen derefter upptäckt och tagen ombord på "Queen of the Pacific" samt landsatt i Astoria. Det var på detta sätt C. ankom till Amerika. Han stannade i Portland, Or., 5 år, arbetande som trädgårdsmästare för C. H. Prescott. Sedan

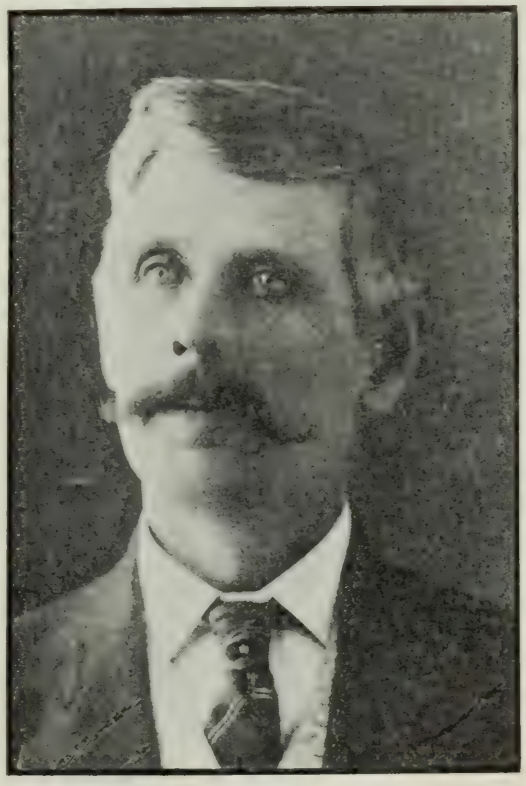

Olof Carlson.

han derefter under 3 års tid besökt olika platser, ankom han till Tacoma, Wash., och ingick der våren 1888 med sin yngre broder David samt några andra i sågverksaffär vid Steels Lake, såsom förut är omtaladt i broderns biografi. 1896 köpte han tillsamman med brodern David m. fl. takspånsfabrik i Tacoma och byggde ett nytt stort sågverk. 1903 flyttade han till Everett, der han tillsamman med brodern eger en stor takspånsfabrik. C. är president i firman Carlson Bros. Co. Han har liksom brodern ett fint hem med utmärkt utsigt öfver Sundet. Gift sedan 1891 med Ellen C. Nelson från trakten af Norrköping och har en son och 4 döttrar.

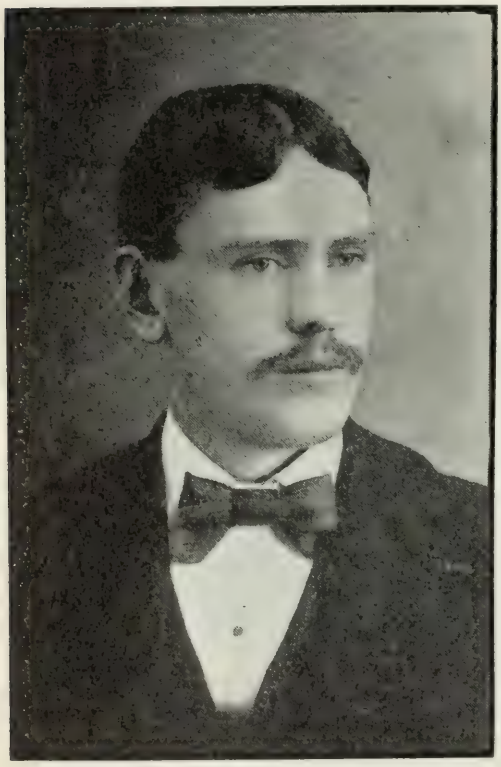

Otto Carlson.

Carlson, Otto, smed — Tacoma — född i Vårdslunda, Hycklinge församling, Östergötland, den 2 aug. 1874. Lemnade sitt föräldrahem den 4 april 1892 och utvandrade till Amerika. Anlände till Tacoma, Wash., den 2 maj och har varit bosatt här alltsedan. Har arbetat som smed sedan jan. 1894 och har senast haft anställning hos West Coast Wagon Co. I april 1908 blef han utnämd till stadssmedmästare. Är president för föreningen Valhalla, i hvilken han ingick som medlem den 15 maj 1894. Gift sedan den 22 april 1899 med Augusta Magnuson och har en dotter.

Chealander, Otto Godfrey, utställningskommissarie — Seattle — född i Kalmar, Sverige, den 18 juni 1868. Lemnade skolan vid 11 års ålder och har alltsedan försörjt sig sjelf och brutit sin egen bana. Kom vid 17 års ålder till Amerika och tog arbete på en hans farbroder tillhörig farm vid Springfield, Ill. Efter två års landtlif började han se sig om efter bättre

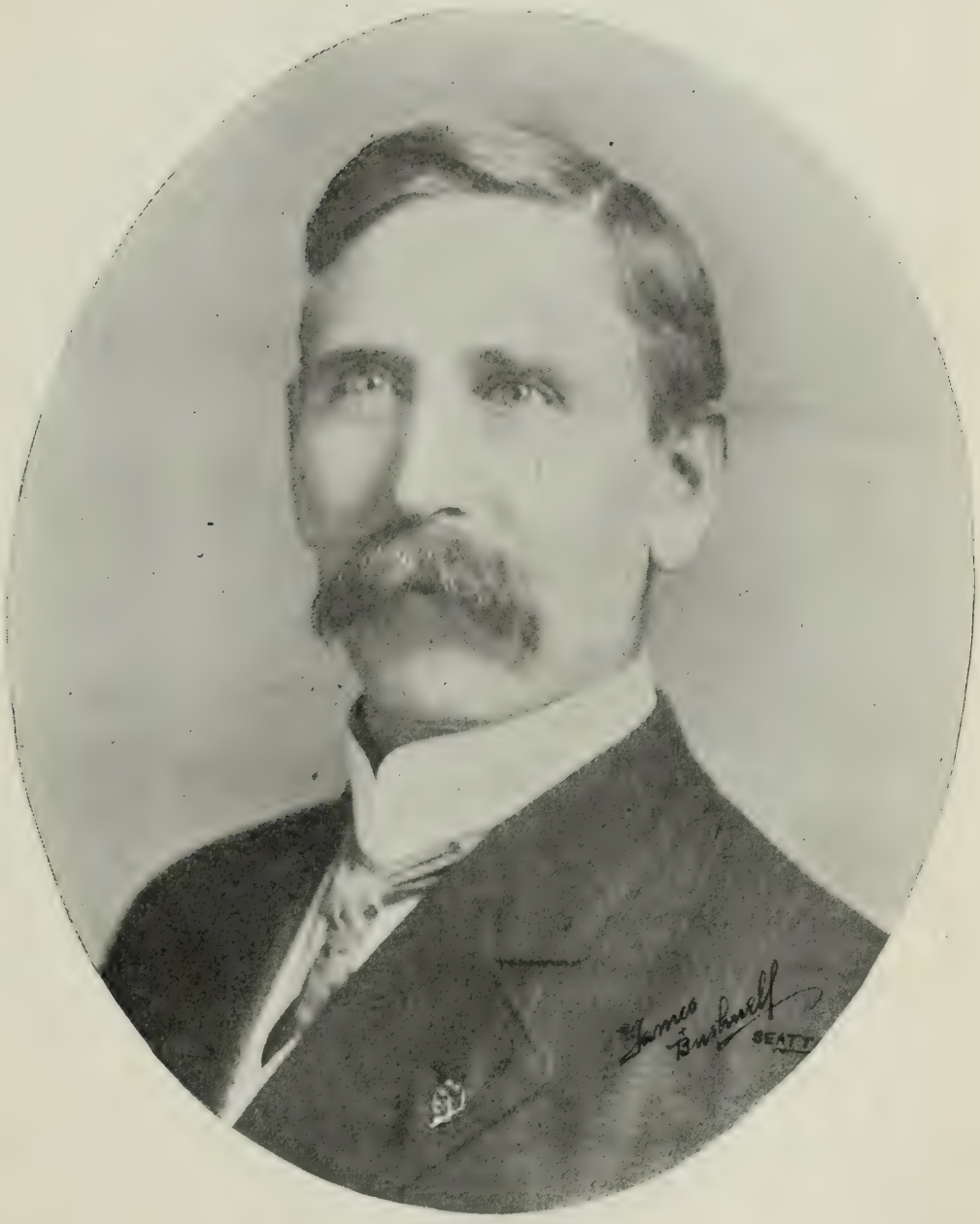

Otto Godfrey Chealander.

platser och innehade under de följande åren olika platser i statens tjenst, af hvilka den sista var en bokförarebefattning vid dårhuset i Kankakee, Ill. 1893 lemnade han den och blef hotellman. Flyttade på våren 1894 till Steilacoom, Wash., och erhöll anställning vid dervarande dårhus. Under de tre år han innehade denna plats egnade han sina lediga stunder åt lagstudier och var i beredskap att undergå examen inför högsta domstolen i Olympia, då rusningen till Alaska inträffade. C. öfvergaf sina planer och reste i aug. 1897 till Alaska. Under två år sysslade han med grufarbete, hade derefter handelsaffär i Skagway och var samtidigt dermed under tre terminer assessor och stadsclerk. I mars 1905 utnämd till För. Stat:s specialkommissarie från Alaska till Lewis & Clark-utställningen i Portland, Or., företog han en vidsträckt resa genom Alaska för regeringens räkning, samlande och ordnande utställningsföremål. Efter att ha företagit en ny resa genom Alaska egnade han sig under ett års tid åt organiserandet af Alaska-Yukon-Pacific-utställningen och har i följd deraf blifvit kallad dess "fader." Alltsedan juni 1905 har C. varit bosatt i Seattle i sitt eget hem i universitets-distriktet och har hela tiden arbetat för befrämjandet af den stundande utställningen. I maj 1908 utnämdes han af borgmästare Miller i Seattle till medlem af Civil Service Commission i Seattle för en tid af 3 år. Han tillhör många föreningar, såsom A. O. U. W., Elks, Royal Arcanum, Arctic Brotherhood (hvars Grand Arctic Recorder han varit i 6 år), Alaska-klubben m. fl. Han har alltid varit en trogen republikan, uppträdde ofta som talare under McKinleys första valkampanj och är en af den svenska republikanska klubbens i Seattle ifrigaste medlemmar. Han är en beläst man och god talare. Han gifte sig i april 1893 med May Cecilia Costello, dotter till en af de rikaste farmare och boskapsegare i Illinois. I juli 1894 födde hon åt honom två tvillingsöner. Under sin vistelse i Alaska hade C. sin familj hos sig.

Chilberg, Andrew, bankpresident och konsul — Seattle — född i Laholm, Sverige, den 29 mars 1845. Följde 1846 med sina föräldrar, Carl Johan och Hanna Chilberg, till Amerika, der fadern tog land enligt förköpslagen i närheten af Ottumwa, Ia., och i flera år egnade sig åt jordbruk med stor framgång. 1860 följde C. med sin fader och äldre broder Nels till Pikes Peak, Colo., och arbetade på en farm, medan fadern sökte efter guld och arbetade i grufvor. Nyårsdagen 1863 lem-

Andrew Chilberg.

nade de Denver på återväg till Iowa, hvarifrån de den 24 april samma år företogo med hästar och vagn en resa till California. Den 24 sept. ankommo de till Sacramento. En broder till C. hade farit förut och idkade jordbruk i Yolo co., och hos honom och andra farmare arbetade unge C. under någon tid för en lön af $25 i månaden. C. begaf sig senare till Stockton och fick arbete i en trädplanteringsaffär samt använde alla sina lediga stunder till inhemtande af kunskaper. I april 1866 återvände han via Nicaragua och New York till Iowa samt försörjde sig dels som skollärare, dels som bodbiträde i Ottumwa. 1874 gifte han sig med miss Mary Nelson, och 1875 flyttade han med sin hustru till Seattle, der han tillsammans med två af sina bröder började groceryaffär, hvarmed firman fortsatte till 1882, då C. sålde sin andel i affären till sina bröder. Under tiden hade han blifvit på demokratiska valsedeln vald till skattmästare för King co. och förtjenstfullt beklädt denna syssla två år. 1879 utnämdes han af svenska regeringen till vice-konsul för Sverige och Norge och har alltsedan på det mest förtjenstfulla sätt skött detta kall. Under 2 år var han medlem af Seattles stadsstyrelse och utnämdes 1884 till stadskassör samt innehade denna befattning 2 år. År 1895 valdes han till skoldirektör och tjenstgjorde som sådan 3 år. Under en termin var han ordf. i skolstyrelsen. 1885—92 var han Northern Pacific-banans passagerare- och biljettagent för Seattle. 1892 lemnade han denna syssla för att mottaga plats som president för Scandinavian American-banken, som han varit med om att grundlägga. Denna bank öppnades för affärer den 1 maj 1892 med ett inbetaldt kapital af $45,000, som sedan ökats till $500,000. Dess resurser uppgå nu till $10,000,000 med en reservfond af $3,000,000, och dess framgång beror till stor del på den konservativa politik, som C. städse följt vid dess skötsel. C. är dessutom president för "Puget Sound Savings and Loan Co." och för "Chilbergs Steamship Agency" och intager en plats i främsta ledet bland statens mest ansedda finansierer. Redan 1890, då han åter var på förslag till stadsskattmästare-embetet, skref tidningen "Vestra Posten" om honom: "För N. P.-banans räkning gå genom C:s händer mellan $25- och 30,000 hvarje månad, och i tryggare händer kan aldrig Seattle anförtro sin kassa. Konsul C:s namn står högt bland alla klasser och nationaliteter i Seattle, och det gifves icke en skandinav härstädes, som så i ordets fullaste mening kan kallas representativ. Han är en heder för vår nationalitet både beträffande intelligens

och karaktärsfasthet." C. är äfven inom sällskapslifvet högt uppburen. Han tillhör åtskilliga föreningar, såsom Oddfellows och American Order of United Workmen, af hvars Columbialöge han var en af stiftarne. Han är medlem af Sv.-am. Historiska Sällskapet samt af Seattles atletiska klubb, handelsbörs och köpmannaklubb. C:s lif visar, hvad som kan åstadkommas genom energi, förståndigt tillvägagående, skarpblick och begagnande af de af naturen skänkta talanger såväl som af de tillfällen, som yppa sig att göra dem fruktbärande.

Chilberg, Carl Johan, pioniär — La Conner och Seattle — född nära Halmstad 1813. Utvandrade med sin familj till Amerika 1846 och blef nybyggare 75 mil från Burlington, Ia. Han plägade omtala många sorglustiga minnen från den tiden.

Den numera obebodda stugan på C. J. Chilbergs "homestead" vid La Conner.

Isaac Chilberg, en af C. J. Chilbergs söner och veteran från inbördeskriget, stående utanför.

Inga pengar funnos i landet. På 3 år kunde han icke få pengar nog för att skicka ett bref till Sverige. Endast byteshandel idkades. För en klocka, som kostat 10 riksdaler i Sve-

rige, fick han saker till ett värde af $40. För stöflar, klockor m. m. tillbytte han sig ett par oxar. Med dessa plöjde han första sommaren 60 acres. Han plöjde äfven för andra och erhöll för en dags arbete 100 lbs. fläsk. Majsen kostade 7 cents pr bushel. Efter 3 års vistelse på farmen körde han ett lass bönor till Burlington och tillbytte sig kaffe och socker. 1853 besökte han Sverige. 1860 for han till Colorado och gjorde dervid en god affär, i det han medtog 800 dussin ägg, som han köpt i Iowa för 2 cents pr dussin, och sålde dem i Colorado för $1 dussinet. Han besökte äfven andra stater och var under någon tid bosatt på en farm i Yamhill co., Oreg., innan han 1869 återvände till Iowa. Två år senare flyttade han till Washington-territoiet och tog homestead-land nära La Conner i den rika Skagit-dalen. 1882 flyttade han till Seattle och var sedan bosatt der många år. Han afled på sin farm vid La Conner i jan. 1905. Hans hustru hade aflidit 3 år förut, öfver 90 år gammal.

Eugene Chilberg.

Chilberg, Eugene, bankpresident och grufföreståndare — Seattle, Wash., och Nome, Alaska, — född i Seattle den 29 okt. 1875, son till konsuln och bankpresidenten Andrew Chilberg. Eugene Chilberg erhöll en vårdad uppfostran, genomgick allmän skola, högskola, idkade studier vid statens landtbruksinstitut och vetenskapliga departement i Pullman samt 1893—4 vid universitetet i Seattle, hvarefter han mottog en befattning vid Scandinavian-American-banken och qvarstod der, tills han år 1900 erhöll anbud att bli kassör för Pioneer-grufbolaget i Nome, Alaska. År 1904 medverkade han vid organiserandet af Miners & Merchants-banken i Nome, som till största delen eges af affärsmän och gruffolk i nord-

vestra Alaska. På grund af sina framstående egenskaper både som affärsman och menniska valdes han till president för banken. Han har visat prof på skarpsynthet och företagsamhet äfven inom grufverlden, der han inlagt betydliga förtjenster i fråga om utvecklandet af åtskilliga grufföretag, såsom Hot Air Mining-bolaget vid Glacier Creek och Bella Kirk-grufvan vid Dry Creek, hvilka för sin framgång ha till stor del att tacka hans insigtsfullhet. Som den Chilbergska familjen utan gensägelse måste anses som en af de mest representativa bland alla de äldsta svenska invandrarne till Washington och denna familjs historia är så intimt förknippad med statens utveckling och framåtskridande, har det icke ansetts obefogadt att i denna matrikel öfver Washingtons svenskar intaga Eugene Chilberg, ehuru han är bosatt i Alaska. Genom både börd och uppfostran är han dock fortfarande en Washington-svensk. Han gifte sig i Nome den 18 dec. 1907 med Carolyn Beaton.

Chilberg, John Edward, finansman och utställningspresident — Seattle — född i Iowa och son till Nelson Chilberg, Carl Johan Chilbergs äldste son. Kom till Seattle 1872 med sina föräldrar och erhöll en vårdad uppfostran. Sin affärsbana började han i faderns grocerybutik och blef, sedan affären inkorporerats under namnet N. Chilberg & Sons, dess föreståndare. Sedan butiken förstörts af eldsvådan 1889, blef C. kommissionshandlande. 1892 for han till Central-Amerika, hvarest han sålde Washington-produkter. 1897 begaf han sig till Alaska och var under 2 års tid kassör för Barneson & Chilberg. 1903 organiserade han Century-bolaget och uppförde Alaska-byggnaden. Samma bolag byggde senare det nya Washington-hotellet. C. är bolagets president, dessutom vice-president i Scandinavian-American-banken, president i Seattle Shipyards Co. och Miners & Merchants-banken i Nome, vice-pres. i ett par försäkringsbolag, sekreterare i Pioneer Mining Co. samt president för Alaska-Yukon-Pacific-utställningen. med hvilket företag han varit nära förbunden, alltsedan en dylik utställning första gången kom på tal.

Chilberg, Mabel, lärarinna — Seattle — född i Seattle, dotter till Nelson och Mathilda C. Chilberg. Har genomgått fullständiga studiekurser och förvärfvat graden "Bachelor of Pedagogy" vid Washington-universitetet samt graden "Bachelor of Arts" vid Vassar College, der hon också invaldes till

medlem af föreningen "Phi Beta Kappa." Miss C. är lärarinna i matematik vid den i Seattle belägna Washington High School.

Chilberg, Nelson, fastighetsmäklare — Seattle — född i Halland den 23 sept. 1840 och kom redan 1846 med sina föräldrar, C. J. och Hannah Chilberg, till Förenta Staterna, der familjen slog sig ned på en farm i Wappello co., Ia. 1860 följde han med sin fader och broder Andrew till Colorado, hvarest de tillbragte 3 år letande efter bergens skatter. C. återvände derpå till Iowa och blef farmare samt fortsatte dermed till 1872, då han via San Francisco begaf sig till Skagit co., Wash., och slog sig ned i Pleasant Ridge. 1875 flyttade han till Seattle och började groceryaffär tillsamman med sina bröder James P. och Andrew, men köpte senare deras andel i affären och bedref den i kompanjonskap med sin son John Edward till juni 1889, då den stora branden, som då härjade i Seattle, lade den vid 1st ave. belägna butiken i aska. Efter branden har C. egnat sig åt fastighetsaffärer, och han har på detta område kraftigt bidragit till stadens uppbyggande och utvidgning. Det var han, som utlade Northern Pacific Addition, Chilbergs Addition to West Seattle och McElroys Addition to Ballard. 1896 reste C. till Juneau, Alaska, och påföljande vår till Central-Amerika, hvarifrån han återvände i maj. Samma vår företog han en resa till Skagway, Alaska, och satte i gång en groceryaffär. Han sålde sin butik och återvände till Seattle. Men redan på våren 1899 greps han på nytt af Alaska-febern och begaf sig till Nome att söka efter guld. Vid sin återkomst derifrån till Seattle egnade han sig

Nelson Chilberg.

på allvar åt sin affär som fastighetsmäklare och har sedan oafbrutet hållit på dermed. Han har i många år varit agent för och haft sitt kontor i Washington-byggnaden. Han har nu sitt kontor i rum 1324 Alaska-byggnaden. Det hem, han 1884 köpte åt sig och de sina i hörnet af 5th ave. och Spring st., bebor han ännu. Han är medlem af Ancient Order of United Workmen och besöker kongregationalistkyrkan. Gift sedan den 1 april 1865 med Matilda Shanström och har haft 3 barn, af hvilka 2 lefva, näml. John Edward, vice-presidenten vid Scand.-Am. Bank och Yukon-utställningens president, samt Mabel, lärarinna i matematik.

Chilberg, Wilhelm, fabrikör — Spokane — född i närheten af Seffle köping, Sverige, den 15 aug. 1868. Fadern var hemmansegare och hade derjemte snickeriverkstad. C. fick alltifrån barndomen tycke för snickeri. Vid 14 års ålder reste han till Stockholm och utbildade sig i yrket, hvarjemte han genomgick en fullständig kurs i tekniska aftonskolan. Utvandrade 1886 till Amerika. Hade i 3 år anställning i Olbrink & Colbecks möbelfabrik i Chicago, det sista året som förman. Kom 1889 till Spokane och har alltsedan varit bosatt här, med undantag af två år, 1892—4, då han uppehöll sig i Portland, Oreg., som modellsnickare. Efter sin återkomst till Spokane arbetade han i 2 år för Union Iron Works som modellsnickare, i 4 år för Washington Mill Co. som förman för finarbeten och derefter som superintendent för Washington Manufacturing Co. År 1900 köpte han tillsamman med Gustaf Olson och John Sampson det nämda bolagets hela affär och ombildade det till Inland Manufacturing Co. C. är bolagets president.

Wilhelm Chilberg.

1907 uppförde bolaget en större fabriksbyggnad vid Atlantic och Sharp ave:s och utrustade den med de mest tidsenliga maskinerier och förbättringar. Den 19 april 1908 nedbrann fabriken till grunden. I följd af otillräcklig brandförsäkring ledo egarne en förlust af $40,000. Tack vare det stora förtroende, som C. åtnjuter, ställdes nödigt kapital till hans förfogande, och man skred nästan omedelbart till uppförande af ny fabriksbyggnad, som nu torde vara i det närmaste färdig. Vid fabriken voro före branden 40 personer anställda. Aflöningarne uppgingo till $3,000 i månaden och den årliga omsättningen till $125,000. Hvad som tillverkades, var hufvudsakligen dörrar, lister, butik- och bankinredning m. m. Bolaget är nu grundadt på ett kapital af $50,000. C. är trustee i Spokane-logen af Scandinavian Brotherhood of America och tillhör sv. luth. kyrkan. Gift sedan den 24 feb. 1894 med Ingeborg Johnson från Örebro och har 3 söner och 3 döttrar.

Clasell, O. A. Se Klasell.

Dahlin, Andrew, köpman — Seattle — född i Östersund, Jemtland, den 11 april 1857. Genomgick 6 klasser af Östersunds Allmänna läroverk. Blef derpå anställd i specerihandel och fortfor dermed till 1881, då han reste till Amerika. Här stannade han först ett år i Rockford, Ill., och uppehöll sig från 1882 till 1889 i Duluth, Minn., sysselsatt med letande efter metaller i grufdistrikten omkring Tower. 1889 begaf han sig till Seattle och 1891 till Baku i Ryssland, der han erhöll anställning som föreståndare för en oljefabrik. Han lärde sig der tala ryska flytande. 1904 återvände D. till Seattle, och 1905 ingick han med V. C. Nelson i groceryaffär i no. 2501 East Lake ave. D. är medlem af Woodmen of the World och Svenska Klubben. Gift sedan 1888 med Anna Olson från Duluth, Minn., och har en dotter.

Dahlquist, Andrew O., pioniär, farmare — Ostrander — född på Gotland 1843. Utvandrade 1867 till Amerika och uppehöll sig flera år i California, hvarefter han tog homesteadland vid Silver Lake, Wash., näst intill sin broder William Dahlmans plats. Bodde der i 8 år, hvarefter han bortbytte farmen mot en 160-acres-farm, belägen mellan Castle Rock och Ostrander. 1871 besökte han Sverige. Gift och har 2 barn.

Danielson, Dan, lagkarl — Spokane — född i Tveta, Vermland, den 26 feb. 1870. Reste till Amerika i Juli 1888. Tillbragte första året efter sin ankomst hit dels som grofarbetare,

Dan Danielson.

dels som "timekeeper" vid jernvägsbygge. Öppnade den 10 juli 1889 bok-, pappers-, musik- och symaskinaffär i Superior, Wis., och fortsatte dermed till den 1 nov., hvarefter han egnade sig åt fastighetsaffärer till juni 1891. På våren 1891 valdes D. till fredsdomare och tjenstgjorde som sådan i 2 år. Den 15 jan. 1893 började han tillsamman med B. F. Hutchins advokatverksamhet under firma Hutchins & Danielson. Denna firma upplöstes i maj, hvarefter D. på egen hand verkade som praktiserande advokat till i jan. 1906. Under de sista 9 åren af sin vistelse i Superior var han extra municipaldomare. 1898—1905 tjenstgjorde han som skolrådsledamot, utnämd först af republikanske borgmästaren Dietrich och sedan återutnämd af borgmästarne Parker (republikan) och O'Hare (demokrat). Var under 1904 skolrådets ordförande och nekade mottaga återval till denna syssla 1905. Flyttade i jan. 1906 från Superior, efter att ha resignerat från sina befattningar som extra municipaldomare och skolrådsledamot. Ankom till Spokane, Wash., den 28 feb. 1907 och öppnade lagkontor den 1 mars i Lindelle-byggnaden. Invaldes i juli till sekreterare i det svenska bolaget Colonial Building Co. Är förste medlem af advokatfirman Danielson, Cole & Siegfrid. Medlem af Knights of Pythias och Vasa-orden samt ordförande i Svenska Nationalförbundet. Gift sedan den 4 maj 1892 med Octavia C. Osbergh och har en son, Russell Osbergh Danielson, född den 1 okt. 1897.

A. P. Dethlofs.

Dethlofs. A. P., kostymskräddare—Spokane — född i Burs socken på Gotland den 21 januari 1871. Lemnade fädernehemmet den 30 juli 1887, för att resa till Amerika, der hans äldre broder och yngsta syster voro bosatta i San Francisco,

Cal. Under resan öfver Atlanten inträffade den olyckan, att ett ångrör på ångbåten sprang sönder och dödade två man. D. ankom till San Francisco den 3 sept. Här lärde han sig skräddareyrket. Under någon tid hade han äfven anställning vid Fabiola-hospitalet i Oakland. I feb. 1894 begaf han sig till Portland, Or. Här arbetade han i sitt yrke under ett par års tid, men fann framtidsutsigterna på grund af de då rådande dåliga tiderna mindre gynsamma och flyttade derför i feb. 1896 till Spokane, Wash., och har uppehållit sig här allt sedan, med undantag af år 1907, då han hade skrädderiaffär i Troy, Idaho. Han har arbetat för sex olika skräddarefirmor i Spokane. Under 1905 hade han i bolag med en annan eget skrädderi i Spokane, och nu är han sedan feb. 1908 ensam egare till en skrädderi- och herrekiperingsaffär i Spokane. Gift sedan den 24 juli 1900 med Mathilda Marberg från Rockford, Ill., hvars bekantskap han gjorde kort efter sin ankomst till Portland 1894. Har tre döttrar: Grace, Evangeline och Maria.

Djerf, John A., lagkarl — Seattle — född i Skällersta, Örebro län, och kom vid 17 års ålder till Förenta Staterna. Efter 5 års vistelse i New York inskrefs han vid Wesleyan Academy, i Willbraham, Mass, och tog sin afgångsexamen derifrån på våren 1896. Fyra år derefter utexaminerades han från Williams College, Williamstown, Mass., med graden A. B. Efter genomgången lagkurs vid New York-universitetet undergick han statsexamen 1902. Han praktiserade derpå såsom lagkarl i New York till sommaren 1906, då han flyttade till Seattle, Wash., hvarest han nu har sitt lagkontor i Pioneerbyggnaden vid 1st ave.

Edeen, Chas., fabrikör — Issaquah — född i Ransäters församling, Vermland, den 17 juni 1872. Efter att delvis ha genomgått folkskolan arbetade han tidtals för jordbrukare och tidtals vid Munkfors jernbruk. Reste i mars 1893 till Amerika, direkt till Cedarhome, Wash., der hans svåger och syster, John Lovegren och dennes hustru, voro bosatta. Efter en tids vistelse i Cedarhome försökte E. sin lycka i Skagit co., arbetande för farmare, då arbete fans att få, hvilket under de då rådande usla tiderna var sällan. Året derpå fick han anställning i Preston Mill Co:s takspånsfabrik och stannade der i 2½ år. Han arbetade sedan på flera olika platser i sam-

ma yrke, tills han 1902 åter tog plats hos Preston Mill Co. I februari 1905 bildade han med John Lovegren firman High Point Mill Co., som på en dittills namnlös plats mellan Preston och Issaquah uppförde takspånsfabrik och alltsedan med stor framgång varit verksam der. E. gifte sig den 12 sept. 1903 med Alma Hazel från Preston, Wash., och har 2 söner.

Chas. Edeen.

Edelsvärd, Gustaf A., arkitekt — Seattle — född i Myssjö, Jemtland, den 11 april 1872. Gick i skola i Hernösand och erhöll privat undervisning af major Edelsvärd, kunglig hofarkitekt. Idkade studier i London vid South Kensington-universitetet och företog vidsträckta resor genom Europa. Efter sin ankomst till Amerika har E. uppgjort ritningar till ett stort antal byggnader både i östern och på vestkusten. Han erhöll andra priset vid en täflan om planritning för rådhus i Nassau co., N. Y. Bland byggnader i östern, till hvilka han gjort ritningar, nämnas en 7-våningsreinforced concrete-byggnad för H. Mason i New York, en 6-våningsbyggnad för Heermance i New York, Plymouth Hall vid Smith College i Northampton, Mass., stationshus i Manchester, Petersburg m. fl. platser i Virginia och North Carolina o. s. v. Han var arkitekt för Italien, Spanien och Cuba under verldsutställningen i Chicago 1893. Bland byggnader på vestkusten, som han gjort ritningarne till, märkas Carnegie-biblioteket i San Pedro, Cal., hotell och skola i Bothell, Wash., boningshus åt pianohandlaren A. W. Meyer i Seattle, Arctic Brotherhood-byggnaden m. fl. för Alaska-Yukon-Pacific-utställningen i Seattle. Han har kontrakt på planritningar för byggnader åt Graham, Charles Hultin, mrs A. Mobeck, dr S. S. Johnson med flera. Somliga af

dessa byggnader äro beräknade att kosta från $25,000 till $40,000. E. är medlem af American Institute of Architects, Architectural League of America, N. Y. Engineers, Metropolitan Museum of Architects i New York, Knights of Pythias, Modern Woodmen, Royal Arcanum samt Arctic Club, Svenska Klubben, Sv. Republikanska Klubben och Svensk-finska Klubben och hedersmedlem af Builders Exchange i Seattle. Han var under någon tid kompanjon med arkitekten Sankey under firmanamnet Edelsward & Sankey. Denna firma byggde första metodistkyrkan i Yakima, Wash., ombyggde två bankbyggnader dersammastädes och byggde Orpheum-teatern. E. har sitt kontor i rum no. 611 i Peoples Savings Bank Bldg. samt branchkontor i 132 N. Broadway.

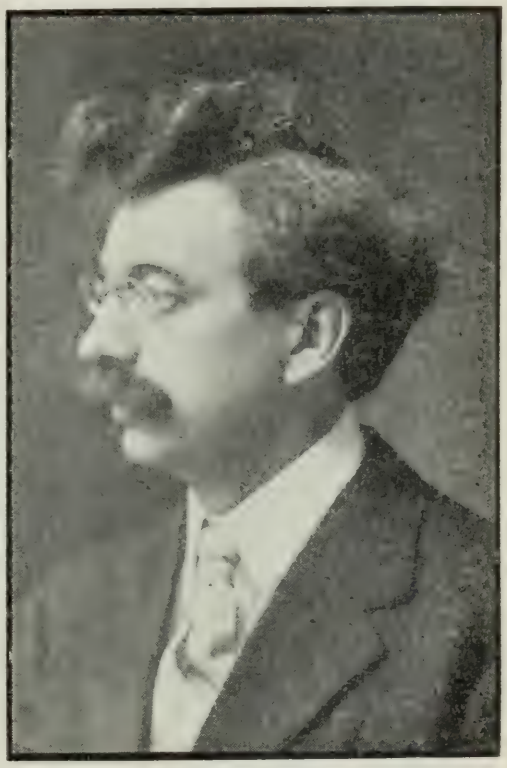

G. A. Edelsvärd.

Edgren, Adolph, musiklärare och kompositör — Seattle — född i Gefle den 27 okt. 1858. Genomgick 5 klasser af stadens högre elementarläroverk och ingick derefter vid Upsala folkskollärareseminarium, der han aflade skollärare-, klockare- och organistexamen. Efter någon tids verksamhet som lärare på landet ingick han vid Fjellstedtska skolan i Upsala, men stannade der blott ett år, hvarefter han begaf sig till Stockholm, för att vid Kungl. musikaliska akademien fortsätta sina musikaliska studier. Efter aflagd musikdirektörsexamen blef han organist i Flora-kyrkan och sånglärare vid Bethel-seminariet och hade dessutom en privat musikskola samt organiserade den stora sångkören "Konung Davids minne", som utgjordes af 560 sångare och musikanter. Sommaren 1886 började E. företaga konsertresor i Sverige, först tillsamman med W. Lindberg och sedermera med Sigfrid Laurin, båda pianister och båda längre fram välkända äfven i Amerika.

1889—92 genomreste E. de nordiska länderna som generalagent för en tysk pianofirma och Skandinaviska orgelfabriken. Han medförde derunder ett konsertsällskap och uppträdde i de flesta skandinaviska städer. 1892 reste han till Amerika för att uttaga patent på sitt nya musikinstrument kitolin och transponeringsmaskin för pianon och orglar, hvilka uppfinningar han året förut fått patenterade i Sverige, Tyskland och Frankrike. På våren 1893 organiserade han i New York "Philharmonic Concert Co.", bestående af 12 artister, och konserterade med detta sällskap i de östra staterna. 1894 öppnade han tillsamman med sin nuvarande hustru och violinisten Pyk en musikskola i Chicago och utgaf en musiktidning, kallad "Harmonia". Den 30 maj 1895 anförde han en storartad musikfest till firande af den sv.-am. metodistkyrkans 50-årsdag, hvarvid en af honom sjelf komponerad kantat uppfördes af 500 personer. Efter att under någon tid ha rest omkring med den af honom bildade "Jenny Lind-qvartetten" och gifvit konserter slog han sig ned i Omaha, Neb., och väckte uppseende genom sin otroliga förmåga att organisera och snabbt inöfva körer samt tillställa utmärkta konserter. Höjdpunkten nåddes, då han med en kör af 200 röster, fulltalig orkester och goda solister uppförde Haydns verldsberömda oratorium "Skapelsen." Under sin vistelse i Omaha var han organist och sångledare i sv. luth. kyrkan och ledare för den stora svenska manskören Norden. Den 27 okt. 1899 gifte han sig med konsertsångerskan Emma Möller från Malmö, hvilken redan en längre tid varit engage-

Adolph Edgren och mrs Edgren.

rad som solist i hans konsertsällskap. 1900 flyttade makarne E. till Kansas City, Mo., der de upprättade en musikskola, som snart räknade öfver 150 elever. E. blef organist och sångledare i Första och mrs E. detsamma i Andra sv. luth. kyrkan, och E. bildade den stora svenska majfestkören, som vid en sångartäflan år 1901 eröfrade första priset. Sommaren 1904 tjenstgjorde E. som musikdirektör vid utställningen i Portland, Or., der de äfven hade egen musikaffär samt musikskola. Derifrån flyttade de dock snart till San Francisco, Cal., der de i feb. 1906 gåfvo konserter för fullpackadt hus i den stora svenska baptistkyrkan. E. vardt ledare för baptistkörerna i både San Francisco och Oakland samt för flera andra sångföreningar och utöfvade jemte mrs E. en alltmer vidgad verksamhet som sång- och musiklärare, då det med så stor framgång påbegynta arbetet plötsligen afbröts genom branden i april 1906, som lade större delen af San Francisco i ruiner och skingrade så många af dess invånare. E. lät sig, trots lidna svåra förluster, icke krossas, utan var snart åter i färd med att gifva konserter. Efter att ha hopsamlat en sångartrupp och med den uppträdt i Oakland och San José företog han med sin hustru en konsertresa genom nordvestra delen af Washington och slog sig på hösten 1906 ned i Seattle. Makarne E. ha här rönt stor framgång och ha nu en musikskola i no. 1828 9th ave. E. var någon tid ledare för den svenska baptistförsamlingens kör och är nu organist och körledare i sv. luth. kyrkan samt ledare för goodtemplarnes sångförening. Allt emellanåt tillställer han konserter, hvilka städse äro talrikt besökta, än i Seattle, än i andra städer vid Puget Sound. E. är mångsidigt begåfvad och eger en otrolig arbetsförmåga. Han har bl. a. skrifvit både ord och musik till åtskilliga andliga sånger. Som kompositör har han, enligt hvad den amerikanske musikkritikern Thomas Kelly för några år sedan skref i "Musical Courier", åstadkommit "tillräckligt för att derigenom, äfven om han icke uträttat så mycket annat på musikens område, vara förtjent af en hög hedersplats bland musikens idkare."

Edlund, Swan, kontraktör — Seattle — född i Gustaf Adolfs församling, Vermlands län, den 10 sept. 1855. Reste vid 17 års ålder till norra Sverige och egnade sig under 8 års tid åt timmerdrifningsarbete, hvarefter han tillbragte två år i Stockholm som kusk. Utvandrade 1883 till Amerika. Uppehöll sig i Minneapolis, Minn., från maj 1883 till juni 1887,

anställd dels hos en trävarufirma, dels hos Pillsbury & Co. Från Minneapolis flyttade han till Spokane, Wn., och hade der egen sågverks- och timmeraffär, innan han 1901 flyttade till Seattle. Här har han varit "grading contractor" och sysslat med cementarbete. Han är för närvarande ordförande i svenska missionsförsamlingen. Gift sedan den 15 jan. 1887 med Anna Peterson från Lund, Skåne, och har 2 söner och 2 döttrar.

Swan Edlund.

Edwin, Elof, sågverksföreståndare — Preston—född i Kudstorp, Stora Kils socken, Vermland, den 21 maj 1863. Hans fader var en mångsidig man, tröskverksbyggare, snickare och smed och gjorde äfven ortens mesta skrifning. Sonen hade följaktligen ett präktigt tillfälle att utbilda sig till en praktisk man. Han hjelpte sin fader till 1881. Begaf sig då till Norrland och arbetade der som snickare och jernvägsarbetare i 3 år, hvarefter han reste till Stockholm och arbetade der och i stadens närhet till 1886, då han återvände till Vermland. Ut-

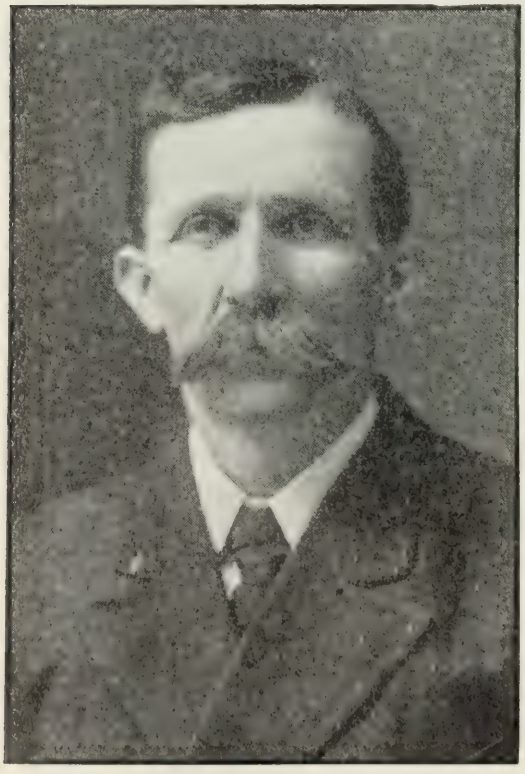

Elof Edwin.

vandrade 1888 till Amerika och kom i april till St. Paul. Reste i aug. till Seattle och arbetade der som snickare till 1892, då han tillsamman med sin svåger August Lovegren m. fl. organiserade Preston Mill Co., det stora sågverksbolaget i Preston. E. har der varit sysselsatt som filare, förman och byggnadskonstruktör och är nu bolagets superintendent. Han har varit direktör i skolstyrelsen i Preston i flera år och är äfven direktör i styrelsen för Adelphia College i Seattle. Baptist sedan 1887, var E. med om att bilda första svenska baptistförsamlingen i Preston. Han var Seattle-församlingens förste kassör och har tjenat Preston-församlingen som kassör, trustee och diakon. Gift sedan 1888 med Sofia Lovegren från Hannäs, Vermland, och har haft 4 barn, af hvilka 3 lefva. Två af dessa, döttrar, studera vid Adelphia College i Seattle.

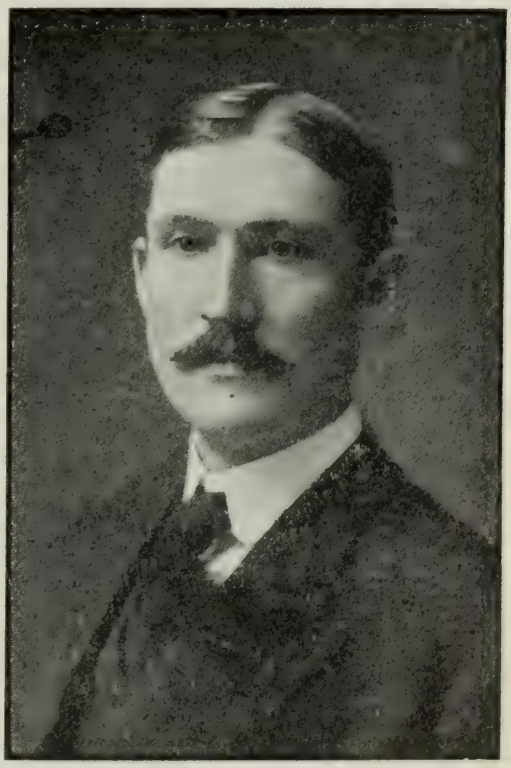

Johan Egardh.

Egardh, Johan, redaktör — Seattle — född i Långserud, Vermland, 1874. Blef student i Stockholm 1898 och aflade filosofie kandidatexamen i Upsala 1903. Reste till Amerika våren 1904. Ankom till Seattle, Wash., i mars 1904. Har alltsedan förestått tidningen Pacific Tribune såsom hufvudredaktör. Var under en längre tid äfven anställd som banktjensteman vid State Bank of Seattle. Besökte sommaren 1907 Alaska. Ledamot af Svenska Vetenskapliga sällskapet för antropologi och geografi, Geologiska föreningen i Stockholm, Archeological Institute of America, Sv.-amerikanska Historiska sällskapet, Sv. Klubben, svenska oddfellowlogen Anchor, University Club m. fl.

Ekberg, Frank, bokhandlare — Tacoma — född i Kosta, Kronobergs län, den 18 feb. 1865. Medföljde vid 12 års ålder

föräldrarne, när de flyttade till Kalmar län. 1880 flyttade familjen till Granhult, Kronobergs län. Våren 1886 reste E. till Amerika och stannade först i White Bear Lake, Minn., sysslande med olika arbeten. Bodde någon tid i Spring Lake och gick i skola der. Reste i feb. 1889 till Tacoma, Wash. Beklädde flera sysslor i stadens tjenst. Var bl. a. polisman i 15 månader. Besökte Sverige år 1900. Ingick 1905 som kompanjon med J. F. Visell i hans bokhandel under firmanamnen Visell & Ekberg. Tillhör Oddfellow-orden, hvari han är "Past Grand", men har inlagt sitt mesta föreningsarbete i Valhalla. Gift sedan 1904 med Jennie Peterson från Vexjö län och har ett barn.

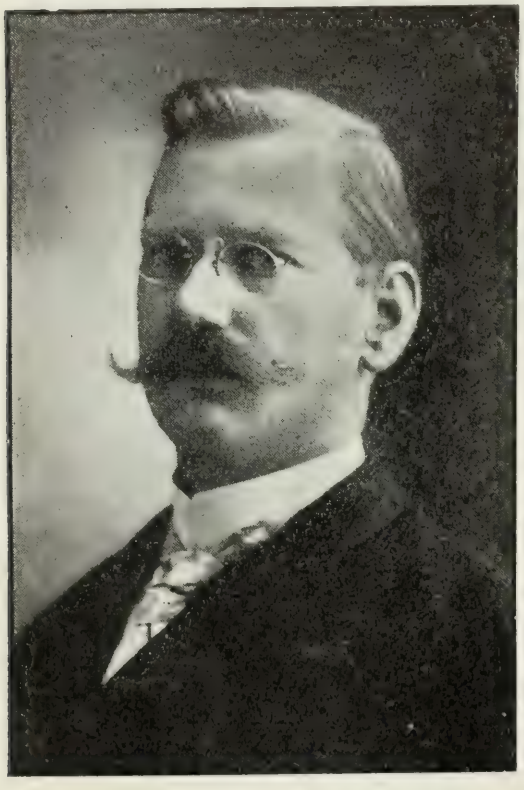

Oscar Ekman.

Ekman, Oscar, försäkringsagent — Seattle — född i Åbo, Finland, af svenska föräldrar den 5 april 1873. Reste i juli 1890 till Amerika, der han först bosatte sig i Worcester, Mass. Sedan 1893 har E. egnat sig åt försäkringsaffärer, hufvudsakligast lif-, sjuk- och olycksfallsförsäkringar, och har under flera års tid såsom försäkringsagent berest staterna öster om Klippiga bergen. Den 28 jan. 1905 ankom han till Seattle. Han innehar nu generalagenturen inom staterna Washington och Oregon för Merchants Life Association af Burlington, Ia., och Royal Casualty Co. af St. Louis, Mo. Hans kontor är i rum 313 Eitel-byggnaden, hörnet af Pike st. och 2nd ave. Gift.

Ekstedt, F. O., pionär och fruktodlare — Keeport — född i Hofmantorp, Kronobergs län, den 16 maj 1845. Hade uppehållit sig på skilda orter och bl. a. varit förman vid kanalbygge, då han på våren 1869 reste till Tyskland. Der sysslade han med skeppsbyggeri och anlitades under fransk-tyska

kriget äfven vid befästningsarbeten. Utvandrade 1872 till Amerika och kom, efter att ha arbetat som snickare i Minnesota, Michigan och Illinois, sommaren 1876 till Lindsborg, Kansas, der han arbetade som snickare och husbyggare till 1881, då han for till California och slog sig på skogsarbete i Mendocino co. Reste på våren 1883 till Washington och tog enligt förköpslagen 160 acres land i Kitsap co. nära det nuvarande Keeport. Endast under första året såg han sig nödsakad att på någon tid lemna farmen för att förtjena litet pengar genom att åtaga sig ett obetydligt husbygge, men har alltsedan bott på sin farm, rödjande land och odlande frukt och grönsaker. Innan kommunikationerna blefvo, sådana de nu äro, förde han sina produkter i roddbåt till Port Madison och stundom ända till Seattle. Han har uppodlat och sålt ett par trädgårdar m. m., men har 117 acres qvar af den ursprungliga farmen, hvaraf 20 acres i odling, samt äfven jordegendom på andra håll. E. är fruktinspektör för Kitsap co. Gift med Anna Anderson från Kristianstadstrakten. Hon var den första hvita qvinna, som bosatte sig i den delen af Washington, der E. har sin farm. E. har 4 söner och en dotter.

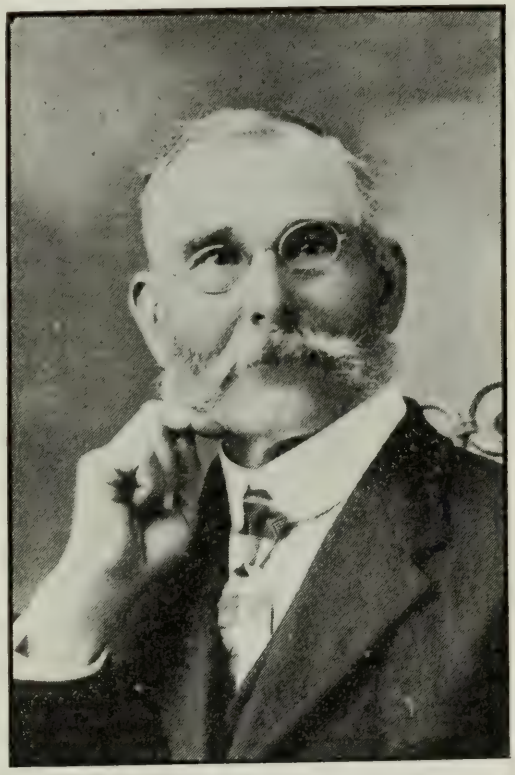

F. O. Ekstedt.

Elde, Carl, farmare — La Conner — född på Lungsund nära Filipstad, Vermland, den 21 nov. 1857. Hans fädernegård har i 9 generationer tillhört familjen. E:s farfars farfars farfars farfar Gunnar Olson köpte den i slutet af Gustaf 2 Adolfs regering, och den har sedan gått i arf från fader till äldste son under alla dessa slägtled. E. har i sin ego ett fullständigt slägtregister öfver hela sin slägt sedan den tiden, noggrant upptecknadt efter kyrkoböckerna och af honom värderadt som en

Carl Elde.

dyrbar klenod. Han stannade hemma på faderns gård till 1881. Då utvandrade han till Amerika och kom efter en kort tids vistelse i Lindsborg, Kans., till Colorado, der han i 2 år arbetade vid uppförandet af jernvägsbryggor. Derifrån begaf han sig till La Conner, Wash. Arbetade först under ett års tid på en farm, arrenderade derpå dr Calhouns farm under 10 år och köpte under tiden (år 1889) en 160-acres-farm för $15,-000. Efter arrendetidens utgång år 1893 flyttade han på sin egen farm och har alltsedan varit bosatt der. Hans farm är en af de bästa och skötes på ett mönstergillt sätt. E. har afslagit ett anbud af $40,000 för densamma. Sjelf är han en af de mest ansedda män i trakten, gemytlig och vänskaplig i hög grad. Han är frimurare, oddfellow och medlem af Woodmen of the World. Gift sedan 1898 med Nora Anderson från Lungsunda socken och har en son och fem döttrar.

Ellington, Karl J., pennfäktare — Port Angeles — född i Vestergötland 1864. Fadern var hemmansegare, och i hemmet rådde den strängaste tukt, husandakt och förbud mot lek eller skratt från barnens sida. E. fick icke sin starka läslust tillfullo tillfredsställd. Som yngling hade han plats hos en handelsman några år. Reste derpå till Amerika och arbetade än på farm i Illinois, än i orgelfabrik, i hvilken han ådrog sig kronisk röjmatism. Återvände efter faderns död till Sverige och tillbragte ett år under lyckliga förhållanden. Han utgaf en tidskrift kallad Fria tankar och en volym föredrag af Ingersoll. Genom borgensförbindelser bragt till fattigdom, tog han plats vid en låsfabrik i Eskilstuna, arbetade så några år i mekanisk verkstad och gjorde en del praktiska uppfinningar. Reste 1903 tillbaka till Amerika. Var någon tid anställd vid Forskaren i Minneapolis, Minn., tillbragte en vinter i Chicago, arbetade vid en orgelfabrik i Moline och flyttade 1905 till San Francisco, Cal. Året derpå kom han till Washington och är nu bosatt på ett stycke skogsland vid Eloha nära Port Angeles. E. har öfversatt Thomas Paines "Age of Reason", flera af Ingersolls föredrag och lemnat många bidrag, mest i socialistisk anda, till Forskaren.

Engdahl, Enoch Emanuel, fabrikör — Spokane — född i Norrbäcke socken, Dalarne, den 23 okt. 1874, den andre i ordningen af 7 syskon, som nu alla äro bosatta i Amerika. Fadern var finsnickare vid Sandstafors snickerifabrik, men flyttade 1884 med sin familj till Örebro. E. genomgick folkskolan, lärde under ferierna finsnickeri och reste 1890 till Ame-

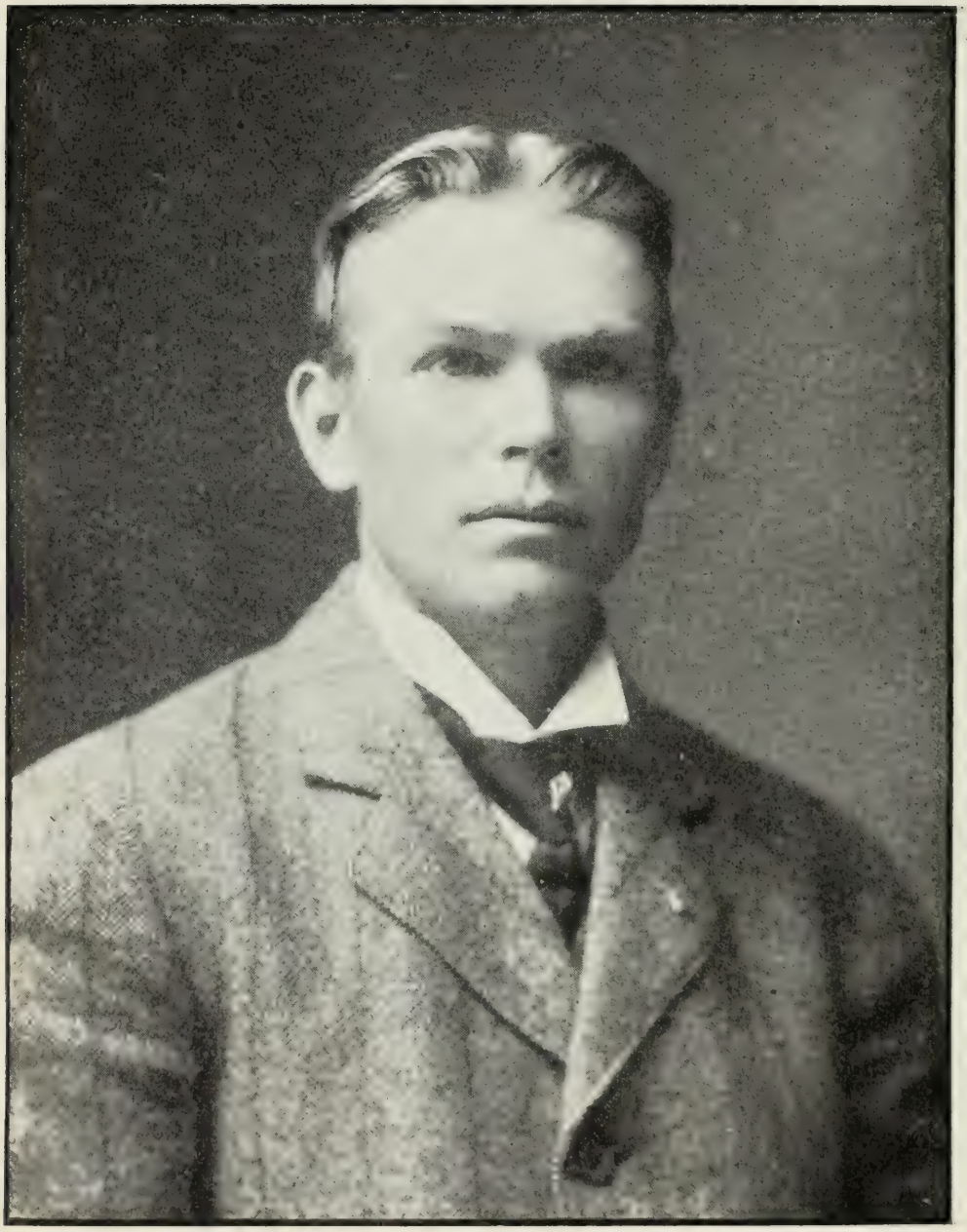

E. E. Engdahl.

rika, der han hade en farbror bosatt i Minneapolis, Minn. Med 15 cents på fickan anlände han till dennes hem den 2 juli 1890, tog kort derpå arbete i en dörrfabrik mot en aflöning af 85 cents om dagen och använde aftnarne på studier i någon af stadens aftonskolor. Han har arbetat som finsnickare på olika platser i Minnesota, Iowa och Illinois. Då spansk-amerikanska kriget utbröt, inskref han sig i kompani M af Minnesotas 12te volontärinfanteri-regemente och tillbragte 7 månader i garnison i Chickamauga Park och i Lexington, Ky. 1902 flyttade han till Spokane, Wash., för att taga anställning hos ett timmerbolag. Ett år senare förstördes dess sågverk af eldsvåda. E. arrenderade på våren 1892 tillsamman med sin broder Henry en dörrfabrik i Post Falls, Idaho, men innan de bedrifvit denna affär ett år, drabbades de af den olyckan, att fabriken nedbrann. De flyttade då till Spokane, uppförde en dörrfabrik och organiserade tillsamman med F. M. Gardner Spokane Sash & Door Co., hvari E. är president och manager, brodern vice-president och mr Gardner sekreterare. Firman sysselsätter en arbetsstyrka af 66 man och dess tillverkning, mestadels inredning af finaste sort för både bonings- och affärshus, uppgår till omkring $225,000 om året. 1906 företog E. en vidsträckt resa i Europa, derunder först och främst besökande sitt fädernehem i Sverige, der han då såg sin moder för sista gången. I politiken är han republikan i alla frågor, som röra hela landet, men i stats- och kommunalfrågor oberoende af partiband. Han är frimurare och medlem af Scandinavian Brotherhood of America. I den sistnämda föreningen är han president. Gift sedan 1900 med Anna Johnson från Skåne och har en dotter och en son.

Engdahl, Per Henning, fabrikör och sportsman — Spokane — född i Jönköping, Småland, den 2 sept. 1871. Medföljde sina föräldrar till Sandstafors, Norrbäcke socken, Dalarne, dit de flyttade 1873. Genomgick der folkskolan. Flyttade 1884 med föräldrarne till Örebro. Begaf sig 1888 ut på egen hand att förtjena sitt uppehälle. Var maskinarbetare i Arboga och Stockholm till 1891. Reste den 1 mars 1892 till Amerika och kom till St. Paul, Minn., den 20 mars. Tog arbete i en dörrfabrik och var från hösten 1892 till 1897 anställd i olika dörrfabriker i Minneapolis och Chicago. På våren 1898 fick han plats hos Mason City Manufacturing Co. i Mason City, Iowa, och var senare föreståndare för dess sash & door-departement samt behöll denna befattning till hösten 1900. Den 1 feb. 1901 blef han föreståndare för Spokane & Idaho Lum-

P. H. Engdahl.

ber Co:s fabrik i Post Falls, Idaho. På hösten samma år sålde bolaget affären till ett bolag i östern. E. och hans broder Enoch arrenderade fabriken och började drifva den på egen hand den 1 mars 1902 och flyttade, såsom i den senares biografi redan omtalats, efter fabrikens brand till Spokane och organiserade Spokane Sash & Door Co., i hvilket E. är vicepresident. E. är medlem af F. & A. M., Scandinavian Brotherhood of America, har eget hem i no. E 810 Indiana ave. och har alltid varit republikan till sin politiska trosbekännelse. Om sig sjelf såsom sportsman skrifver han: "Mitt älsklingsnöje är att fiska. Jag tror icke, att det fins någon menniska, som tycker bättre om att fiska, än jag gör. Det enda förargliga med en fisketur är, att man förr eller senare måste återvända hem, lägga fiskedonen åt sidan och återgå till sitt arbete. Jag har visst ingenting emot detta, om det bara icke hindrade mig från att fiska." E. gifte sig den 6 jan. 1892 med Zella Elizabeth Martin från Mason City, Iowa, och har en dotter, Zara Martin Engdahl.

Engström, Alexander, bokhandlare — Seattle — född i Sunne socken, Vermland, den 17 febr. 1884. Kom till Minneapolis, Minn., vid 15 års ålder och fem år senare till Seattle, Wash. Förestod under två års tid bäddresårdepartementet i Carmans möbel-och sängfabrik och ingick i aug. 1906 kompanjonskap med David Brattström samt öppnade svensk bokhandelsaffär vid 5th ave. I feb. 1907 köpte han B:s andel i affären, som nu är belägen i no. 602 Pike st., och upprättade i sept. samma år i bolag med G. Lynell tryckeriaffär under namnet Liberal Printing Co. Gift sedan sommaren 1907 med en dotter till Carl och Anna Pfeil.

Alexander Engström.

Erickson, Carl W., byggmästare — Spokane — född i Prosta, Nöbbeled församling, Kronobergs län, den 23 mars 1862. Fadern var jordbrukare. E. stannade hemma till 19 års ålder, då han reste till Amerika med Center City, Minn., som mål. Föräldrarne följde efter påföljande år. Efter att under ett års tid ha sysselsatt sig med jernvägsarbete, började E. lära sig snickeri och har alltsedan haft detta till yrke. 1888 reste han till Spokane, Wash. Han har här arbetat för en mängd olika personer, bl. a. såsom förman för John T. Hutter, en af de största kontraktörer, men började 1907 såsom sjelfständig byggmästare. Han tillhör Woodmen of the World, är en af direktörerna i Skandia sjukhjelpförening, är sedan 1889 medlem af sv. luth. Salemsförsamlingen och har i densamma tjenstgjort som kyrkvaktare, diakon och trustee. Har gift sig två gånger, — först 1893 med Josefina Malmberg, dotter till N. P. Malmberg, en af de första invandrarne till Vasa, Minn., och sedan 1899 med Ida C. Malmberg, en syster till den första hustrun. Har i första giftet en dotter och i det andra en son och en dotter.

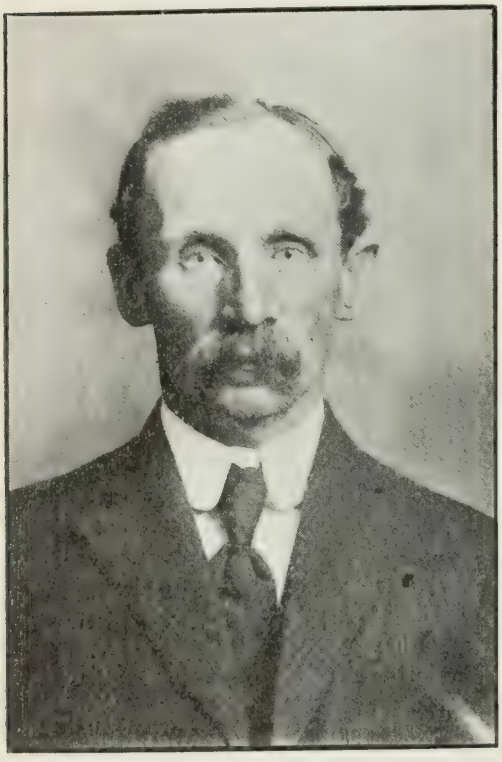

Carl W. Erickson.

Erickson, Charles F., affärsman — Tacoma — född i Vestra Vingåker, Södermanland, den 18 juli 1861. Lärde snickareyrket hos sin fader, som var byggmästare. Reste 1884 till Amerika och anlände den 25 maj till Tacoma, Wash., der han först tog plats som maskinist i C. M. Johnsons dörrfabrik och 3 månader senare blef förman, hvilken befattning han behöll ett år. Var derpå föreståndare för glasdepartementet i P. M. Paulsons affär. Efter att senare i 5 års tid tillsammans med John Turner ha egt en butik i no. 1103 Tacoma

ave., var han under någon tid kontraktör. Han är numera delegare i firman Erickson Bros. & Co., som har tapet- och måleriaffär i no. 1110 Tacoma ave. E. är frimurare i 30de graden, medlem af Modern Woodmen, Knights of Pythias och Valhalla. Gift sedan 1888 med Anna Victoria Nelson från Vestervik, Sverige, och har 7 barn (4 gossar och 3 flickor).

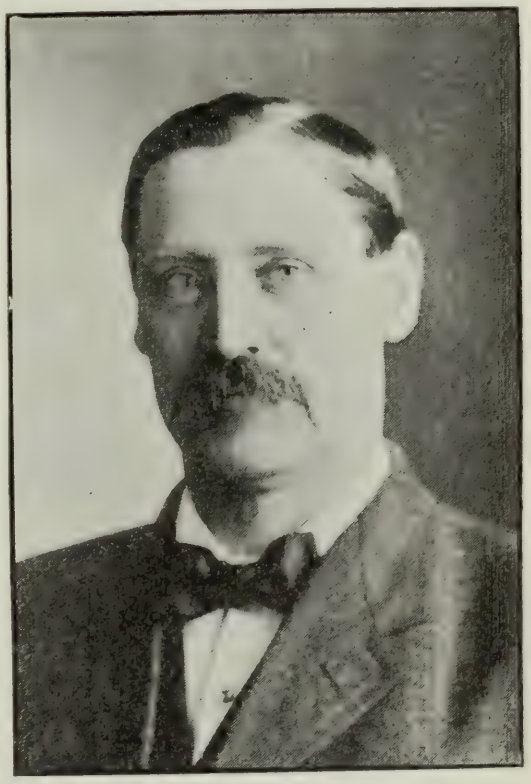

Charles F. Erickson.

Erickson, Charles J., kontraktör — Seattle — född i Hudene, Vestergötland, den 22 juni 1852, son till landtbrukaren Jonas Erickson, som emigrerade till Carver co., Minn., 1862, deltog i inbördeskriget och nu, 84-årig, bor hos sonen i Seattle. E., som i Sverige sysselsatt sig med landtbruk, reste 1880 till Amerika och uppehöll sig i Minneapolis, Minn., såsom byggnadskontraktör till 1889, då han flyttade till Seattle, Wash. Här fortsatte han samma verksamhet som i Minneapolis och har bl. a. uppfört Union Trust Co:s byggnad, Globe-, Smith- och Walker-byggnaderna, Niele & Piper-byggnaden, hotellen Svea och Sherley, som han äfven egde till nyligen. Han byggde år 1897 för regeringens räkning fyrtornet i Westport. 1904 slog han sig på gatuutjemningsarbeten och har haft de största utschaktningskontrakt, som förekommit i Seattle sedan den tiden, äfvensom många af de större kloakanläggningskontrakten. Bland utjemningsarbeten, på hvilka E. haft kontrakt, märkas arbetena på Queen Anne Hill, hvilka rörde sig om 50 gatuqvarter, utjemnandet af Pike st., 2nd och 3rd aves. samt 4th ave., hvarmed han nu är sysselsatt. Detta kontrakt ensamt går löst på $330,000. Utjemningsarbetena på 2nd ave. kräfde borttagandet af öfver en million kubikyards jord. Det var likaledes E., som jemnade det område, hvarpå Fort Lawton uppfördes. E. eger den fullständigaste

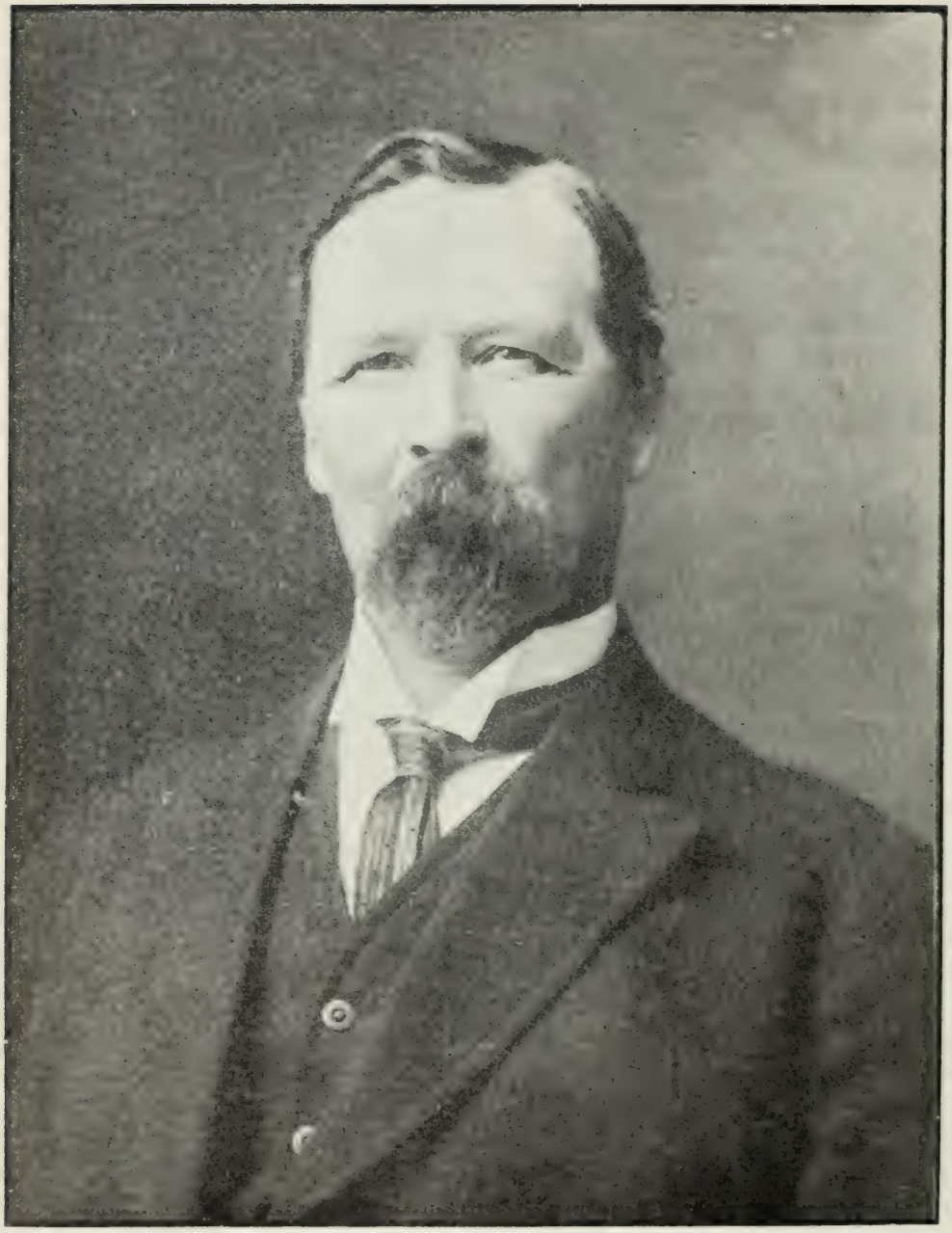

C. J. Erickson.

Bild af C. J. Ericksons utgräfningsarbeten på 4th avenue, hörnet af Cherry st. — Den höga byggnaden till venster är Atletiska Klubbens, och den emot stående är gamla amerikanska baptistkyrkan.

uppsättning af maskiner och redskap för schaktning och utjemnings-arbeten, som finnes i staden. Han har egna lokomotiv, jernväg, lastvagnar, jätteskyfflar o. s. v., en utrustning som ensam representerar ett kapital af $50,000. I genomsnitt sysselsätter han beständigt en arbetsstyrka på 100 man. Han är egare till det vackra säteriet Lindö i Södermanland med underlydande gårdar Taxinge, Sanda och Prestbol, en egen-

Herregården Lindö, Södermanland, C. J. Ericksons egendom.

dom som omfattar 2,300 tunnland jord. Närstående illustration visar hufvudbyggnaden till säteriet, som bebos af E:s moder samt af två hans döttrar och en dotterson. E. funderar sjelf på att slå sig ner der i en framtid. Han är president och sekr. i Erickson Investment Co., som bl. a. har en värdefull egendom vid Columbia st., mellan 2nd och 3rd ave:s, äfvensom annan egendom. E. är medlem af handelskammaren och president för Sv. rep. klubben, bland hvars stiftare han var en. Han tillhör 1sta amer. baptistkyrkan, är medlem af dess byggnadskomité, och har till nyl. tillhört svenska baptistförsamlingen och deri bekläd åtskilliga embeten. Är direktör i baptist-konventionens exekutiva komité, ordf. i stads-

missionssällskapets finanskomité och i Seattle Baptist Social Union, direktör och kassör för Adelphia College, till hvilket läroverk han bidragit mer än någon annan. Han bidrog äfven till uppförandet af den svenska baptistkyrkan. Gift sedan midsommardagen 1877 med Anna E. Larson från Gällby socken, Vestergötland, och har två söner och två döttrar, de senare, såsom ofvan nämdt, boende i Sverige. En dotter, Ellen, gift med P. C. Peterson i West Seattle, afled våren 1908. Den ene af sönerna, Charles E., studerar till civilingeniör vid Cornell-universitetet, den andre, George L., bevistar högskolan i Seattle.

Erick Erickson.

Erickson, Erick, hotellegare — Seattle — född i Hellestad socken, Östergötland, den 1 mars 1876. E. stannade hos fadern, som var hemmansegare, till 1893, då han utvandrade till Amerika. Efter att i 2 år ha varit kusk i privat familj i Newcastle, Pa., återvände han till Sverige och stannade der ett halft år. På våren 1895 kom han tillbaka till Amerika. Arbetade 2 år i hotell och butik i Boston, Mass., och begaf sig 1897 till Washington. Arbetade i sågverk i Ballard och andra platser vid Puget Sound och Grays Harbor samt for 1905 till Butte, Mont. Arbetade i 2 års tid i koppargrufvorna der. Kom 1907 till Seattle och köpte Hotel Alexandria, 2200½ 1st ave., hvilket hotell innehåller 32 rum samt badrum, ångvärmeledning o. s. v.

Erickson, Hjalmar S., affärsman — Tacoma — född i Vestra Vingåker, Södermanland, den 28 jan. 1873. Utvandrade 1890 till Amerika och for direkt till Tacoma, Wash., der han först tog anställning i måleriaffär hos sin broder Charles F. och senare blef medlem af firman Erickson Bros. & Co. i no.

1110 Tacoma ave. E. tillhör Knights of Pythias-orden, i hvilken han innehaft högsta embetet; vidare Modern Woodmen samt Valhalla, hvari han under två embetsterminer varit president. Gift sedan 1900 med Maria Johanna Johnson från Dalsland och har ett barn.

Erickson, J. F. fastighetsmäklare — Seattle — född i Jössforsen, Vermland, den 28 nov. 1866. Bodde från sitt femte till sitt fjortonde år i Linköpingstrakten och reste 1880 till Amerika. Arbetade i 7 år för apotekaren

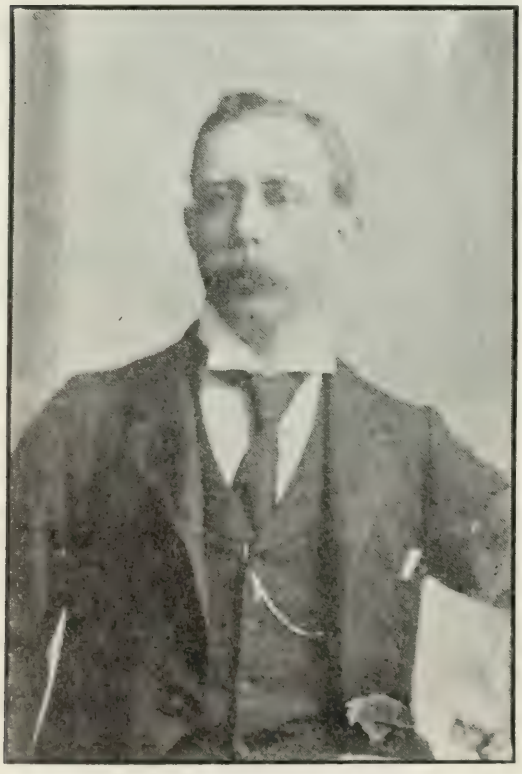

J. F. Erickson.

Hjalmar S. Erickson.

Bäckdahl i Minneapolis, Minn., och hade derefter eget apotek till 1898, då han for till Alaska efter att i Minneapolis ha organiserat ett grufbolag, Minnehaha Mining Co. Jemte 6 kamrater byggde han en ångbåt i Canada och for i sällskap med dem på Athabasca-, Slave- och McKenzie-floderna samt öfver flera sjöar in i det nordvestra territoriet, för att söka efter guld. Efter äfventyrliga färder kom E. till Stickeen och Fort Wrangel. Efter att ha tillbragt vintern 1899-1900 i Seattle begaf han sig på våren

till Nome och uppehöll sig der och utefter kusten till hösten 1901, då han återvände till Seattle. Här arbetade han först för olika fastighetsmäklare och var agent för Crawford & Conover. Den 1 nov. 1905 ingick han som kompanjon med B. J. Blomskog i fastighetsaffär på egen hand. Firman har kontor i Washington-byggnaden och i hörnet af Roanoke st. och Broadway. Gift sedan 1888 med Mary Anderson från Atwater, Minn., och har ett barn. En 17-årig son dog 1907 ombord på ångbåt på resa från California till Seattle.

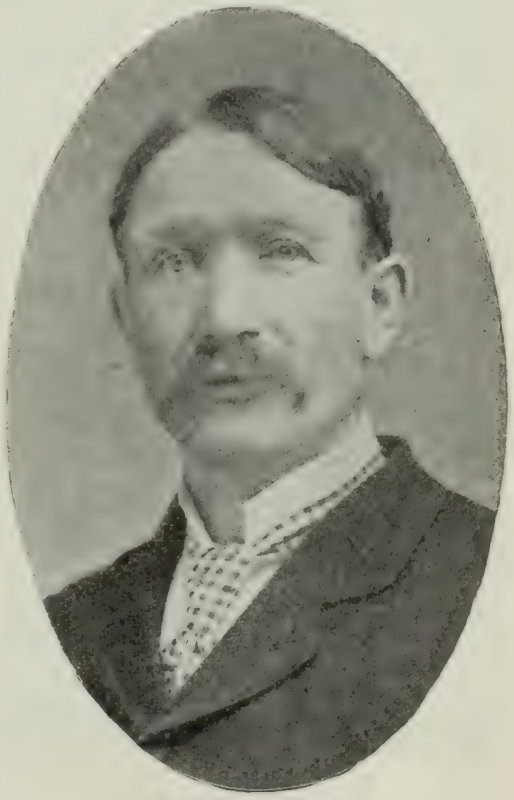

John Erickson.

Erickson, John, byggmästare — Spokane — född i Svenljunga, Elfsborgs län, den 19 nov. 1857. Fadern, som var hemmansegare, men derjemte snickare, murare, smed, byggmästare och brobyggare, afled då sonen var 14 år gammal. E. fick då hjelpa till på gården och såsom den äldste bland tre bröder bära ansvaret för dess förvaltning. Vid 19 års ålder började han egna sig åt snickeri och husbygge. Arbetade några år vid Strömsfors mekaniska verkstad, byggde tillsamman med två andra en ångsåg och var någon tid disponent för densamma. Utvandrade 1882 till Amerika och uppehöll sig först i södra Minnesota några månader, hvarefter han arbetade i snickeri i St. Paul och i sept. slog sig ned i Minneapolis. Der stannade han till 1888, arbetande som snickare och de sista åren som förman för en stor byggnadsfirma. Den 26 april 1888 kom han till Spokane. Under första året arbetade han som snickare, derpå som förman för Russell Sash & Door Co., hvars byggnad han uppförde och deri insatte maskinerierna. Han var förman der 1889—1892 och sedan sjelfständig byggmästare till 1897, då han blef förman för John T. Hutters byggnadsarbeten. H. är en af de största kontrak-

törerna i Spokane. En af den sv. luth. Salems-församlingens stiftare 1888, har E. alltsedan varit en ifrig och verksam medlem af densamma. Han har varit diakon hela tiden, sekreterare, söndagsskolsuperintendent 12 år. Han var en af stiftarne af Skandia sjukhjelpförening, har varit dess ordförande och i 15 år dess kassör. Han gifte sig 1888 med Carrie Ericksson från Minnesota, hvilken afled den 9 sept. 1896, efterlemnande en son. E. är omgift sedan den 23 juni 1900 med Emilie Deflon från Gotland.

B. G. Ericson.

Ericson, Bror Gustaf, köpman — Spokane — född på Ransäters gård i Ransäters socken, Vermland, den 21 juli 1875. Fadern hade under arrende det hemman, på hvilket en gång Erik Gustaf Geijer föddes. 1884 flyttade familjen till Korsnäs i Stora Kopparbergs Bergslags socken. 1892 reste E. till Amerika och stannade först i Duluth, Minn. Här sysselsatte han sig med olika arbeten, bl. a. som målare och som biträde i grocerybutik. 1896 flyttade han till Wallace City, N. D., och efter en kortare tids vistelse der år 1897 till Spokane, Wash. Efter att först ha lärt sig målareyrket arbetade han deri omkring 7 år, hvarpå han år 1903 öppnade groceryaffär. Den bär namnet Exchange Grocery och är belägen i no. 5424 Sherman st. 1907 tillökade han densamma med kötthandel. E. tillhör svenska baptistkyrkan. Gift sedan den 28 feb. 1901 med Marie Hendrickson från trakten af Tomelilla, Skåne, och har en son.

Ericson, Carl, fastighetsmäklare och fotograf — Seattle — född i Vermland den 18 juni 1866. Efter genomgången kurs vid Karlskoga Praktiska Slöjdskola utvandrade E. på våren

1887 till Amerika och började omedelbart studera fotograferingskonsten i Minneapolis. Efter fullbordad kurs egnade han sig åt detta yrke på olika platser i Minnesota och Michigan, tills han på sommaren 1900 flyttade till Seattle. Här egde han tillsamman med norrmannen James Eggan under flera år en af stadens finaste fotografiatelierer, belägen i hörnet af Pike street och 2nd avenue. På nyåret 1906 öfvertog Ericson affären ensam, men sålde den några månader senare och egnade sig åt landaffärer, först i kompanjonskap med Gust Kalberg, som senare efterträddes af Ericsons nuvarande kompanjon Carl A. Peterson. Firman, hvars namn är Ericson & Peterson, har sitt hufvudkontor i 1260 Empire Bldg. samt afdelningskontor i N. Yakima och har till specialitet anläggande af svenska kolonier. Den har redan fått till stånd en ansenlig koloni i Selah och har en annan påbörjad vid Richland. E. har under de sista 7 åren varit sångledare i svenska missionsförsamlingen och ända till sista året äfven söndagsskolföreståndare. Gift sedan 1892 med Helga Klint och har en dotter.

Carl Ericson.

Erikson, John, grufegare, bankman, tidningsutgifvare — Seattle — född i Långseruds församling, Vermland, 1861. Reste till Amerika på våren 1881. Blef förman vid jernvägsbygge. Besökte åren 1884—6 Sverige och genomgick under vistelsen der Vermlands läns folkhögskola. Kom 1889 till Seattle, Wash., och begaf sig i feb. 1895 till Alaska, der han efter ett par års fåfänga ansträngningar lyckades göra rika guldfynd. Särskildt namnkunnig är hans grufva No. 10 Eldorado, en af de rikaste i hela Klondike-distriktet. (En afbildning af grufvan förekommer å vidfogade illustration). Sedan

John Erikson.

senare hälften af 1890-talet har E. delat sin tid mellan Alaska, Seattle och Nevada samt äfven gjort åskilliga europeiska resor. Han har uppehållit sig i Sverige vintrarne 1898—9 och 1899—1900 samt under åren 1901, 1902 och 1906. Han har äfven berest Frankrike, södra Europa och Mexico. Sedan

"No. 10 Eldorado", John Eriksons grufva i Alaska.
Egaren står i främsta raden, fjerde mannen från venster. Brodern O. P. Erikson står längst till venster i öfre raden.

1904 är han intresserad i grufdrift i Goldfield, Nevada, och sedan nov. 1903 är han egare af tidningen Pacific Tribune i Seattle. Han är vice-president i State Bank of Seattle, direktör i Seattle National Bank och Bank for Savings, president för och förnämste delegaren i Pacific Safety Deposit Co. samt egare till John Erikson-byggnaden vid 1st ave. och University st. äfvensom till andra egendomar i Seattle och annorstädes.

Han är sålunda äfven egare af säteriet Odenstad i Vermland. Han är skattmästare för staten Washingtons vägförbättringssällskap (Good Roads Association), president Goldfield Merger Mines Co. (ett af de största grufbolag i Goldfield), trustee i Svenska Klubben, medlem af Archæological Institute of America, University Club, Sv.-Am. Historiska Sällskapet m. fl. samt är hög frimurare.

O. P. Erikson.

Erikson, O. P., grufegare — Seattle — född i Långserud, Vermland, 1866. Utvandrade 1887 till Amerika och kom 1889 till Washington. Reste 1897 till Alaska och blef föreståndare för arbetena vid sin broder John Eriksons grufva, No. 10 Eldorado, hvilken anses vara en af de bäst drifna i hela Klondike-distriktet. Besökte Sverige år 1900—1901. Drifver för närvarande tillsamman med sin ofvannämde broder grufverksamhet i Goldfield och Rawhide, Nevada, och är en mycket framstående grufexpert. Medlem af Rainier Club, Svenska Klubben och oddfellowlogen Anchor.

Falk, E. G., tidningsutgifvare — Seattle — född i Gestrikland den 14 sept. 1869. Genomgick folkskola och under åren 1886—9 underofficersskolan vid Karlsborg. Erhöll hastig befordran vid Helsinge regemente. Tjenstgjorde under ferierna som skogvaktare för Kopparberg-Hofors bolag. Tog 1893 afsked från regementet och skogvaktaresysslan och reste till Amerika. Arbetade en tid på farm i Nebraska och senare under ett år som kusk i Denver, Colo. På rekommendation af dervarande metodistförsamling genomgick han den treåriga kursen vid deras skola i Evanston, Ill., och studerade samtidigt i den förberedande afdelningen af Northwestern University. Reste efter genomgångna studier till Seattle, Wash.,

och blef pastor vid dervarande svenska metodist-församling, som ej på 6 månader haft någon pastor och befann sig i halft upplösningstillstånd. F. förestod den i 4 år, och under denna tid ökades medlemsantalet hastigt och återköptes och tillbyggdes kyrkoegendomen, som blifvit såld före F—s ankomst. F. började under tiden utgifva tidningen Väktaren (dess första nummer utkom den 1 juni 1902) och bedref derjemte i 3½ år en restaurant- och logi-affär kallad Främlingens Hvila, hvars dörrar under hela denna tid aldrig voro stängda. F. fann emellertid mer och mer, att tidningen och dess tryckeri kräfde all hans tid, hvadan han lemnade prestembetet och afyttrade Främlingens Hvila. Han egnar sig nu uteslutande åt sin tidnings- och tryckeriaffär, hvars lokal är i no. 214 Columbia st. F. har sitt hem i 3623 Woodlawn ave., Fremont Station. Gift sedan 1904 med Jennie Ahlberg från Marinette., Wis., och har 2 barn.

E. G. Falk.

Falk, Peter, sjökapten — Seattle — född i Böda på Öland den 22 mars 1858. Fadern hade garfveri. Vid 15 års ålder gick F. till sjös och seglade mellan svenska hamnar till 1876 samt derefter under några år mellan England och New York. 1879 kom han rundt Cape Horn till San Francisco, Cal., och seglade derefter på vestkusten ett par, tre år. Efter att under en sommar ha idkat laxfiske på Columbia-floden anlände han på hösten 1882 till Seattle, Wash. Hade anställningar på ångbåtar till 1887, då han tog styrmansexamen. 1890 tog han sjökaptensexamen, och 1892 köpte han en ångare, kallad Fanny Lake. År 1895 bildade F. tillsamman med två andra bolaget La Conner Trading & Transportation Co. Detta bolag, som vid ett tillfälle egde ej färre än åtta fartyg, ändrade 1903 sitt namn till Inland Navigation Co. F. har beklädt vice-

president-sysslan i detta bolag. År 1899 företog F. en resa till Alaska, för att söka guld, men återkom i maj 1890 till Seattle med oförrättadt ärende. I juli samma år reste han till Sverige och stannade der 9 månader. F. är medlem af Knights of Pythias, United Workmen och Svenska Klubben, i hvilken han innehaft vice-presidentsysslan. Han eger ett fint hem på Capitol Hill i Seattle. Gift sedan 1888 med Mathilda E. Larson från Misterhult, Sverige, och har två barn — en son och en dotter.

Peter Falk.

Farrell, Andrew, prest — Seattle—född i Lindesbergs socken, Vestmanland, den 14 maj 1852. Flyttade 7-årig med föräldrarne till Nerike, der familjen under 10 års tid bebodde ett åttondedels hemman en half svensk mil norr om Örebro. F. bevistade folkskolan och hjelpte till med arbetet på faderns gård. 1869 utvandrade familjen till Amerika och slog sig ned vid Lake City, Minn. F. deltog i skördearbeten, tog så plats hos en engelsk familj med tanken hufvudsakligen fästad vid utsigten att få lära engelska språket, arbetade följande sommar och vinter på jernvägen och derefter ett par år på landtbruk. Fullt mäktig engelskan, slog han sig nu på studier och fortsatte dermed 5 år, försörjande sig under tiden med arbete i familjer och annorstädes. Ett af dessa år tillbragtes vid Minnesota Statsuniversitet i Minneapolis. 1879 inskrefs han vid de svenska metodisternas teologiska läroverk i Evanston, Ill., och utexaminerades derifrån hösten 1882, då han blef medlem af nordvestra svenska konferensen. Undergick sedan hvarje år examen i den 4-åriga konferenskurs, som alla kandidater måste genomgå. Blef färdig dermed 1886 och vigdes till äldste inom metodistkyrkan. Fick pastorsanställning hö-

sten 1882 i Oakland, Cal., 1883 i Seattle, Wash., 1886 i Burlington, Ia., 1887 i St. Paul, Minn., 1889 i Atwater, Minn. Blef 1890 presiderande äldste för Lake Superior-distriktet och 1896 åter pastor i St. Paul, 1898 i Litchfield, 1899 presiderande äldste för St. Paul-distriktet, 1903 detsamma för Minneapolis-distriktet, 1906 för svenska distriktet inom Puget Sound-konferensen samt 1907 i Cedar Home, Wash. Bosatt i Seattle sedan juli 1906.

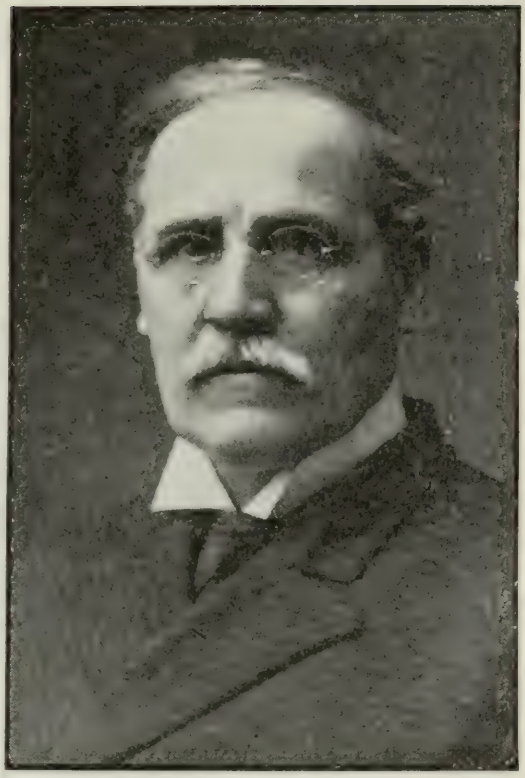

Andrew Farrell.

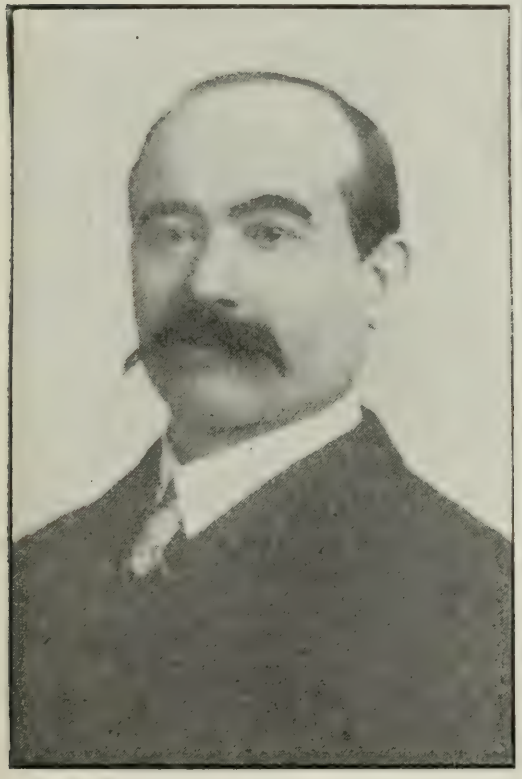

Charles Fredlund.

Fredlund, Charles, köpman—Seattle — född i Vennäs socken, Vesterbotten, den 15 dec. 1864. Reste 1887 till Amerika och arbetade i kolgrufvor i Pennsylvania. På våren 1888 flyttade han till Washington och sysslade med skogsafverkning och sågverksaffärer till 1905, då han började skoaffär i Seattle. Firmans namn är nu Fredlund, Hornberg & Larson, och den har sin butik i no. 705 Pike st. Gift sedan 1890 med Eugenia Johnson från samma trakt i Sverige som han sjelf och har 2 barn.

Frisk, C. E., prest — Tacoma — född i Sverige den 11 jan. 1870 och kom samma år till Amerika. Prestvigdes i Moline, Ill., 1897 och blef omedelbart derefter pastor i Montana med Helena till hufvudstation. Sedan nov. 1900 är han pastor vid den sv. luth. församlingen i Tacoma och ombesörjer vid sidan derom församlingsvården på öarne samt predikar på olika missionsplatser.

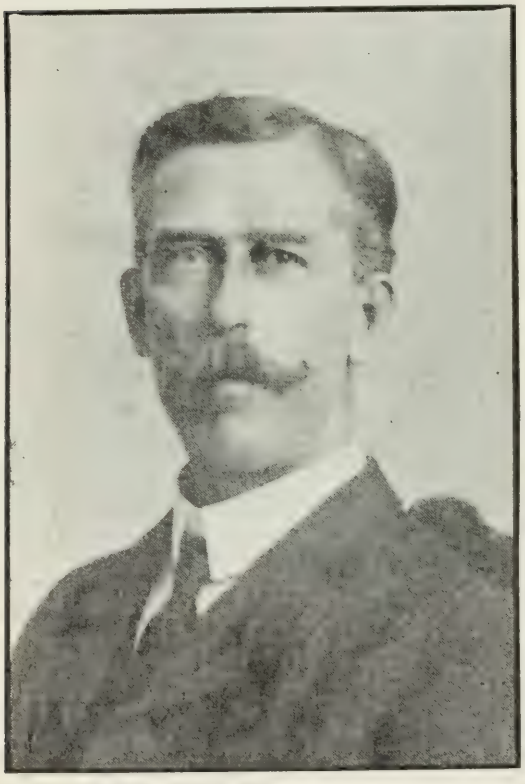

John Frodin.

Frodin, John, hotellegare — Seattle — född i Vestra Emtevik, Vermland, den 28 juni 1862. Stannade hos föräldrarne, som egde en landtgård, till sitt 20de år. Lärde under tiden snickeriyrket. Utvandrade till Amerika 1882 och tog efter ett års vistelse i Minneapolis, Minn., anställning i sitt yrke hos Gull River Lumber Co. i norra Minnesota. Efter förnyad vistelse i Minneapolis äfvensom i Duluth, hela tiden arbetande som snickare, reste han 1889 till Tacoma. Der arbetade han 5 år som snickare. Uppehöll sig i Los Angeles, Cal., från år 1894 till 1898, då han begaf sig till Klondike i Alaska som guldsökare. 1900 flyttade han till Seattle och slog sig på byggnadsverksamhet, först som förman, sedan som kontraktör. 1907 köpte han i kompanjonskap med John Bolin Newport-hotellet, 1411½ 1st ave. Medlem af Svenska Klubben, hvari han tjenstgjort som finanssekreterare under ett par års tid och som trustee tre år.

Gillgren, Nils, redaktör — Seattle — född på Närbyn i Gillberga församling, Vermlands län, den 12 feb. 1860. Intogs 1873 i Åmåls trivialskola och 1875 i Karlstads högre allmänna läroverk. Blef student den 7 juni 1881. Studerade vid universitetet i Upsala 1882—4 och var under vårterminen

1885 lärare vid Stockholms stadsmissions barnhem samt höstterminen samma år vid Åmåls elementarskola för flickor i svensk uppsatsskrifning och kemi. Elev vid Göteborgs Handelstidning 1887 och sedermera redaktör af tidningen Praktiken i Kristinehamn samt lärare i svenska och tyska vid Kristinehamns Praktiska skola till juli 1888. Från aug. 1888 till juni 1889 var G. redaktör af dagtidningen "Dagen" i Stockholm, derefter redaktionssekreterare först i Morgonbladet, så åren 1890—98 i Upsala Nya Tidning och 1899—1901 i tidningen Upsala, hvarefter han blef riksdagsreferent i Stockholmstidningen. Efter träning å egendom i Vermland reste han 1904 till Amerika och arbetade ett år på en farm i Illinois. Den 1 aug. 1905 blef han redaktör för Pacific Tribune i Seattle och har alltsedan skött tidningen på ett sätt, som vittnar om stor samvetsgrannhet, gedigen stilistisk förmåga och långvarig tidningsmannaerfarenhet. G. är medlem af studentföreningen Verdandi i Upsala, Svenska Klubben och Sv.-Am. Historiska sällskapet.

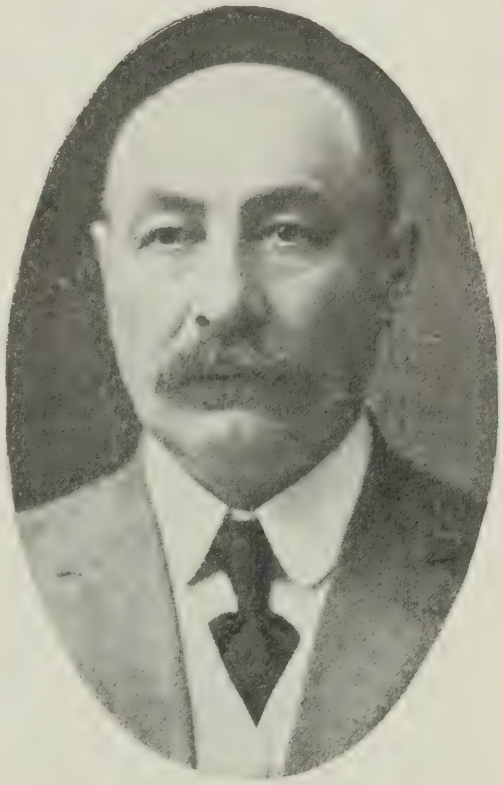

Nils Gillgren.

Goody, John A., kontraktör och byggmästare — Spokane — född i Grums socken, Vermland, der fadern var hemmansegare, den 31 dec. 1860. Genomgick landtbruksskola och Ransäters folkhögskola (2-årig kurs) och hade i 1½ år en fadern tillhörig gård under arrende. Utvandrade 1882 till Amerika. Arbetade för snickare i Minneapolis och St. Paul, Minn., i 7 år. 1889 köpte han biljett till Portland, Or., men stannade i Spokane, Wash., då han ansåg framtidsutsigterna der mera gynsamma. Efter en dags arbete blef han befordrad till förman vid arbetena på flera stora byggnader. Han har sedan slutet af 1890-talet varit sjelfständig byggmästare. Bl. a. var han

superintendent vid remodelleringen af Spokane Hotel. Inalles har han dels sjelf uppfört, dels förestått uppförandet af omkring 500 byggnader. Han är medlem af Woodmen of the World och Scandinavian-American Brotherhood. Gift sedan den 19 maj 1897 med Sophie Olson från Stora Kil, Vermland, och har en son och en dotter.

John A. Goody.

Grahn, Herman, målare — Seattle — född i Flodby socken, Vestergötland, den 4 feb. 1868. Fadern var skomakare och hade 16 barn, af

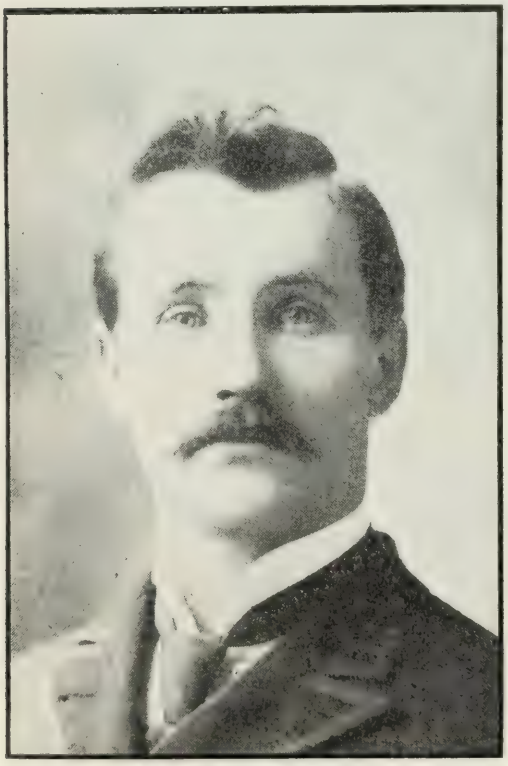

Herman Grahn.

hvilka sju ännu lefva. G. lärde målareyrket i Sverige, utvandrade till Amerika 1886 och anlände till Minneapolis, Minn., den 30 maj. Stannade der 1½ år och flyttade till Seattle, Wash., 1888. Tog homesteadland nära Brownsville i Kitsap co. 1889 och stannade der 9 år. Arbetade sedan i Port Blakely 7 år. Återflyttade till Seattle 1904 och har alltsedan tillsamman med sina två bröder under firmanamnet Grahn Bros. Co. drifvit målareyrket. Tillhör Anchor Lodge of Oddfellows samt Svenska Klub-

ben. Gift sedan den 7 aug. 1905 med Alma Peterson från Järfälla församling i Stockholms län och har en dotter.

Grahn, Theodor Alexander, målare — Seattle — född i Falköping den 25 feb. 1871, broder till Herman Grahn. Reste 1883 till Amerika och stannade först i Minneapolis, Minn. Gick i skola och lärde samtidigt målareyrket hos sin äldre broder Carl, som utvandrat två år förut och hade stor affär i Minneapolis. Flyttade 1889 till Seattle. Arbetade i sitt yrke till 1891, då han tog upp 80 acres homesteadland nära Brownsville i Kitsap co. och slog sig ned på det. 1898 for han till Minnesota och lät inskrifva sig i armén, i Minnesota femtonde regemente. Utmönstrade 1899 och kom efter några månaders vistelse i New York åter till Seattle. Erhöll anställning vid flottans skeppsvarf i Bremerton och bodde i Manette till 1907, då han flyttade till Seattle och började måleriaffär tillsammans med sina två bröder. G. eger hus i Seattle. Han har köpt C. V. Liedbergs gamla plats vid Brownsville och begagnar den till sommarhem. Af sin förra jordegendom har han sålt 50 acres. Han tillhör goodtemplarorden sedan 1881. Är äfven medlem af Sv. republikanska klubben. Gift sedan 1903 med Clara Augusta Carlson från Vestergötland och har två barn.

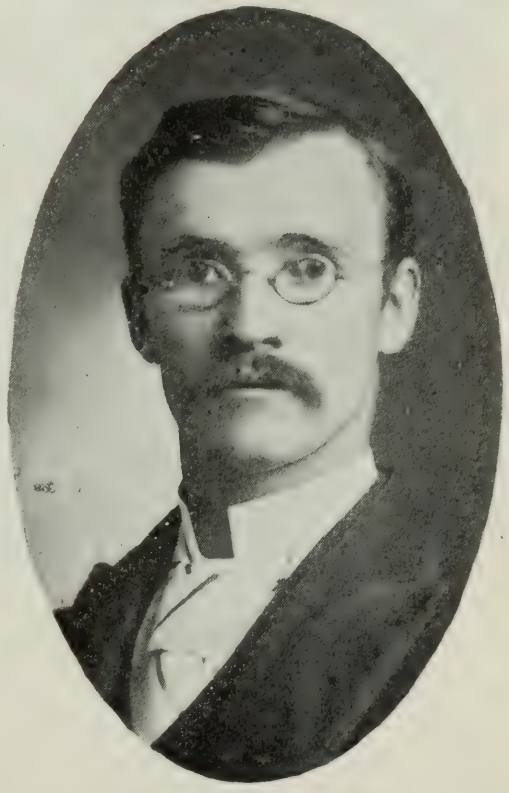

Theodor A. Grahn.

Gran, Christopher, skohandlare — Seattle — född i Vadstena, Östergötland, den 24 juni 1849. Kom vid unga år till Stockholm och lärde skomakareyrket hos kungl. hofleverantören Trané. Redan vid 20 års ålder öppnade G. egen affär i no. 27 Drottninggatan. Två år senare greps han af Amerikafeber och utvandrade till Förenta Staterna. Efter att under

många år ha varit bosatt ömsom i Illinois, Iowa och Minnesota, flyttade han 1902 till Seattle, Wash. Han är hälftenegare i skohandlarefirman Peoples Shoe Co., 1337 First ave., hörnet af Union st. Gift med Johanna Person från Skåne och har tre söner och en dotter, alla gifta. Äldste sonen är generalsekreterare för Young Mens Christian Association i Minnesota.

Christopher Gran.

Green, Charles O., affärsman — Seattle — född i New Ulm, Minn., den 13 okt. 1870 af svenska föräldrar, som långt förut invandrat från Vermland. Efter genomgången folkskolekurs idkade G. under 4 års tid studier vid Gustavus Adolphus College. Sedan han derefter i två år varit egare af en sädeselevator i Chokio, Minn., egnade han sig under 8 års tid åt trävaruaffärer och flyttade 1903 till Seattle, Wash. Här dref han till en början groceryaffär, men köpte 1906 andel i Edgewater Mill Co. och har till nyligen varit bolagets president. Vice president var A. Abrahamson, och kassör är C. L. Cook. Bolaget är grundadt på ett kapital af $50,000, och dess jordområde gränsar på en sträcka af 540 fot intill Lake Union. Bolagets sågverk kan såga 50,000 fot virke pr dag, och i förening med sågverket eger bolaget äfven en hyfvelfabrik (sash & door factory). G. är medlem af Knights-of-Pythias-orden och tillhör sv. luth. kyrkan. Gifte sig 1893 med Carrie Skoog, bördig från Norge, och har 4 barn.

Gunderson, N. A., kontraktör — Seattle — född i Småland den 14 juni 1849. Flyttade som barn med sina föräldrar till Malmö. Började vid 12 års ålder lära skeppstimmermansyrket på varfvet i Malmö. For till Tyskland och fick i Kiel år 1864

gesällpapper som skeppstimmerman. Lemnade Kiel 1868 och seglade som skeppstimmerman med olika fartyg. Vistades i San Francisco, Cal., 1871; gjorde derpå två verldsomseglingar och landade 1874 i Seattle, Wash. För under ett års tid som andre styrman på fartyg mellan San Francisco och Portland. Erhöll derpå anställning vid sågverk i Gardner City, Or., och blef längre fram förman. Med ett hopsparadt kapital af $2,700 begaf G. sig 1879 till San Francisco, köpte maskiner, redskap m. m. för $1,600 och inskeppade sig på ångbåten Great Republic. Den förliste vid försöket att gå öfver bankarne vid inloppet till Columbiafloden den 16 april 1879. G. förlorade nästan allt, hvad han egde. Efter någon tids vistelse i Astoria begaf han sig ut på jernvägsbygge och hade före sommarens slut arbetat sig upp till förman vid brobyggena. I december begaf han sig till Walla Walla-trakten och tog 320 acres homestead-land, hvarest Ritzville nu är beläget. G. måste köra virket till sin stuga 85 mil. Han var under sina ströftåg på jagt efter landstycket insnöad ett par gånger och öfvergaf snart sin nyförvärfvade egendom, sedan han låtit bryta upp en del af marken och planterat fruktträd, samt tog arbete vid Northern Pacificbanan och blef förman för broarbetena. Han förtjenade här tidtals ända till $12 om dagen. 1882 begaf han sig till Portland och, efter att 1883 ha fullbordat några påbörjade arbeten på banan, flyttade han till Seattle och har sedan dess varit bosatt här, mestadels sysselsatt som kontraktör med brobyggnader till specialitet. Gift sedan 1889 och har 3 barn.

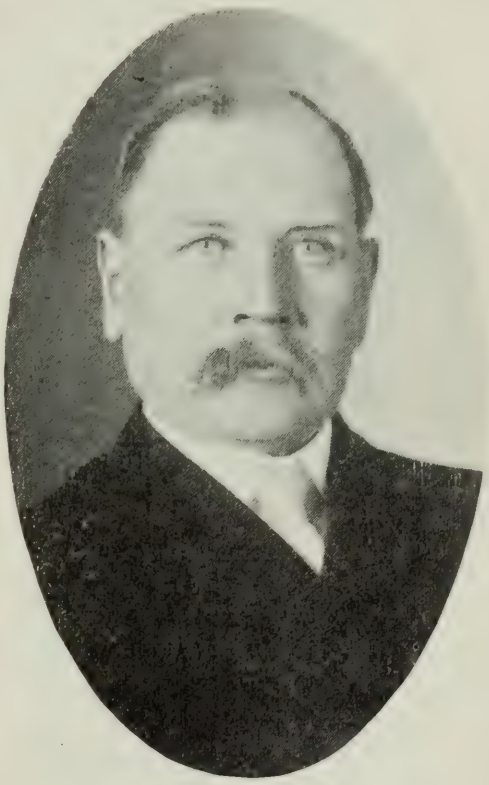

N. A. Gunderson.

Hagstrom, Charles, målare — Seattle — född i Falköping den 4 maj 1866. Lärde målareyrket. Reste till Amerika 1883.

Uppehöll sig de första åren i Minnesota. Kom till Kansas City 1885. Var under de följande åren två gånger bosatt i Chicago — första gången 4, andra gången 11 år, under resten af tiden i Kansas City, der han bl. a. målade postkontoret. Flyttade till Seattle 1906. Gift sedan 1886 med Mary Johnson från Vermland och har en dotter och en son, den skicklige violinisten och musikläraren **George Hagstrom,** född i Chicago den 4 juni 1890, nu bosatt i Seattle.

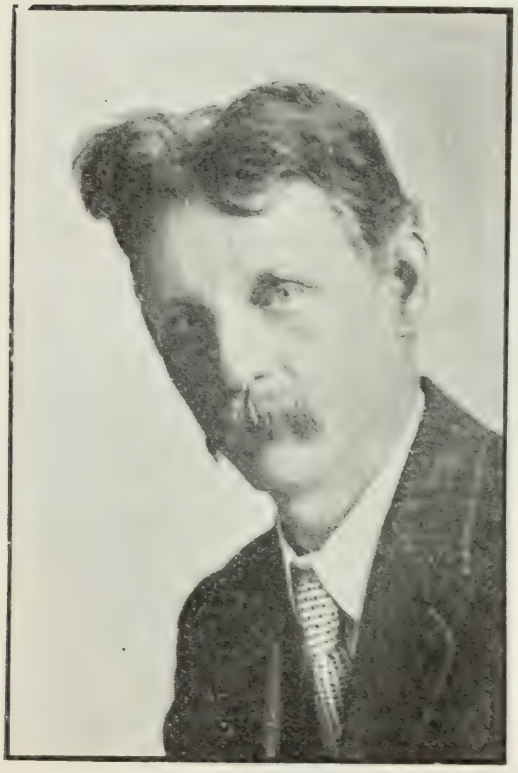

P. A. Hallberg.

Hallberg, Peter A., restauratör — Seattle — född i Loushults församling, Skåne, den 19 jan. 1867, af gammal soldatslägt. Begaf sig våren 1883 till sjös och seglade på svenska, norska och engelska fartyg samt besökte nästan alla farvatten och alla verldsdelar utom Australien. Kom på ett engelskt fartyg rundt Cape Horn till San Pedro, Cal., våren 1887 och seglade sedan under resten af året på Stillahafskusten såsom styrman. Kom till Seattle 1888 och blef kort derefter utsedd till quartermaster på Walcot och tjenstgjorde ett år. Återkom till Seattle ett par dagar efter branden 1889 och har varit här alltsedan. Första sommaren arbetade han som påldrifvare, var så i tre år anställd i Lake Unionbageriet och hade derefter egen hotellaffär vid 2nd ave. och Yesler Way. Efter att under ett års tid ha idkat studier vid ett affärsinstitut öppnade han 1894 bageriaffär, Union Bakery, på Pike st. och har alltsedan varit egare af densamma. Affären flyttades senare till 2nd ave. och utvidgades med restaurant, men flyttades åter, då lokalen blef för liten, till sin nuvarande plats, 217 Pike st. H. är äfven delegare i Seattle & Alaska Codfish Co. i Seattle samt president i Gold Eagle Mining & Development Co., som har sina fyndigheter i Silver

Creek, Snohomish co. H. företog 1907 en europeisk resa. Han är en af Svenska Klubbens äldsta medlemmar och har två gånger varit dess president. Han är hög frimurare (innehar 32dra graden), medlem af Shriners, Woodmen of the World, Modern Woodmen of America samt Anchor Lodge of Oddfellows. Gift sedan den 13 juni 1900 med Alma Peterson från Nora, Vestmanland, och har en son.

Hallin, Carl A., fabrikör — Tacoma — född i Mjölby, Östergötland, den 15 dec. 1868. Flyttade 2 år senare med föräldrarne till Skeninge, der fadern eger en mekanisk verkstad. Efter slutad skolgång egnade H. sig åt sin faders yrke. Vid 20 års ålder reste han till Amerika. Efter 2 års vistelse i Denver, Colo., der han slagit sig ned efter att ha besökt flera andra stater, återvände han till Sverige med anledning af sin moders der timade frånfälle, men stannade endast en kortare tid. Efter sin återkomst till Amerika besökte han Tacoma, Wash., öppnade derefter i Denver, Colo., verkstad för tillverkning och reparering af bicyklar och fortfor dermed till 1898, då han på allvar flyttade till Tacoma. Till en början hade han bicykelverkstad, men öppnade sedan mekanisk verkstad för tillverkning af gasolinmotorer och fortfar dermed framgångsfullt. H. har nedlagt mycket arbete inom den svenska metodistkyrkan och är bl. a. trustee i densamma. Gift sedan 1894 med Louise Williams och har en dotter.

C. A. Hallin.

Hammarlund, Olof, köpman — Spokane — född i Köpinge socken, Skåne, den 18 feb. 1857. Fadern var regementsskräddare. H. stannade i hemmet 16 år, arbetade i 4 år för bön-

der, blef så bodbiträde hos handlanden Billing i Kristianstad och fortsatte dermed i 4 år. Reste 1881 till Amerika och uppehöll sig i Peoria, Ill., till 1885, hela tiden anställd i Hedenberg & Nelsons handelsaffär. Efter att derpå i ett par års tid ha förestått en affär i Chicago, tillhörig samma firma, som han arbetat för i Peoria, flyttade han 1887 till St. Paul, Minn., och förestod der under 2 års tid en annan, samma firma tillhörig affär. Firman i fråga egde nämligen affärer på sju olika platser. 1889 begaf H. sig till Spokane, Wash. Till en början hade han en mindre kommissionsaffär, arbetade så en tid i butik och öppnade 1897 egen affär i bolag med K. J. Berggren under firmanamnet Hammarlund & Berggren i E. 30 Sprague st. 1906 köpte H. sin kompanjons andel i affären och drifver den nu i E. 104 Sprague st. H. har alltsedan sin ankomst till Spokane tillhört sv. luth. Salemsförsamlingen och har hela tiden varit diakon. Han var en af grundarne af sjukhjelpföreningen Skandia och var dess förste kassör. Gift sedan den 13 aug. 1884 med Emma Håkanson från Almundsryd och har 2 söner och 2 döttrar. Äldste sonen Clarence är faderns medhjelpare i butiken; sonen Arthur idkar studier vid Washingtons statsuniversitet.

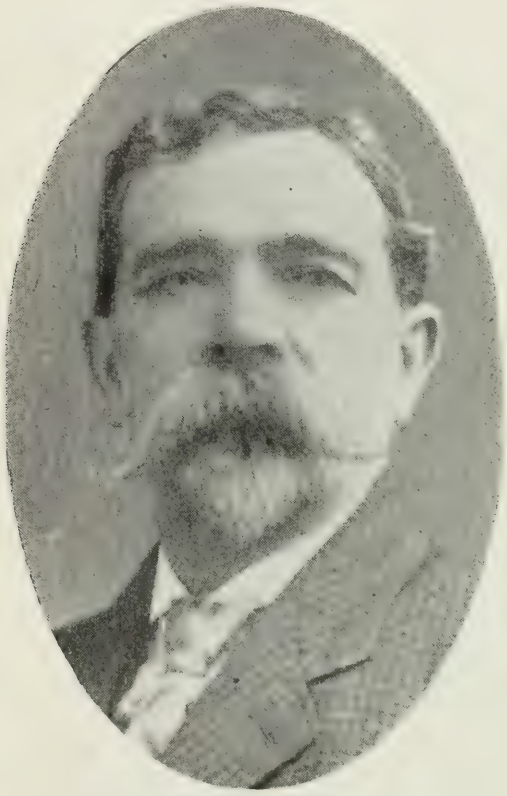

Olof Hammarlund.

Hanson, Olof, arkitekt — Seattle — född 1862 i Fjelkinge, Skåne, der hans fader, Hans Larson, var en af de mera framstående landtbrukarne, äfvensom landttingsman och kort före sitt frånfälle 1874 intresserad i byggandet af den nya Kristianstad—Sölvesborgs-banan. Det var faderns mening att flytta till Amerika. Den bekante svensk-amerikanen, öfverste Hans Mattson i Minnesota, var en slägting till honom.

Vid 13 års ålder utvandrade unge H. 1875 till Amerika och bodde under de första åren på en farm nära Willmar, Minn. Två veckor efter sin ankomst till Amerika blef han döf. Han genomgick senare Gallaudet College i Washington, D. C., ett läroverk för döfva personer, och aflade afgångsexamen deritrån med graden B. A. år 1886. År 1889 erhöll han graden Master of Arts. Efter att ha under ett års tid idkat studier i Paris och besökt England, Italien och andra europeiska länder, innehade han anställning hos olika arkitekter i Minneapolis, Omaha, Philadelphia och Duluth. Han slog sig derpå ned som arkitekt i Faribault och stannade der 6 år, hvarefter han år 1901 ingick i bolag med arkitekten Frank Thayer i Mankato, Minn. Påföljande år flyttade de begge männen till Seattle, Wash. Thayer har sedermera dragit sig tillbaka från sin verksamhet som arkitekt, och H. har sedan dess för det mesta biträdt arkitektfirman Schack & Huntington och dervid haft öfverinseendet öfver uppförandet af flera bland de förnämsta byggnaderna i Seattle, såsom Hotel Savoy, Mehlhorn Bldg., vid 2nd ave., Första metodistkyrkan vid 5th ave. och Marion st. Vid sidan derom har han fullkomligt sjelfständigt utfört en mängd arbeten i sitt yrke och särskildt bl. a. uppdragit byggnadsplaner till ett antal professors- och andra bostäder i närheten af statsuniversitetet. Bland de uppdrag, som han på egen hand med framgång utfört, äro omkring 30 boningshus, 8 butiks- och affärsbyggnader, 5 skolhus, 2 kyrkor, 4 hotell, 2 rådhus och ett antal andra byggnader. H. är gift och har tre barn. Han är medlem af "American Institute of Architects" och af "Washington State Chapter of Architects." Han tager ett verksamt intresse i

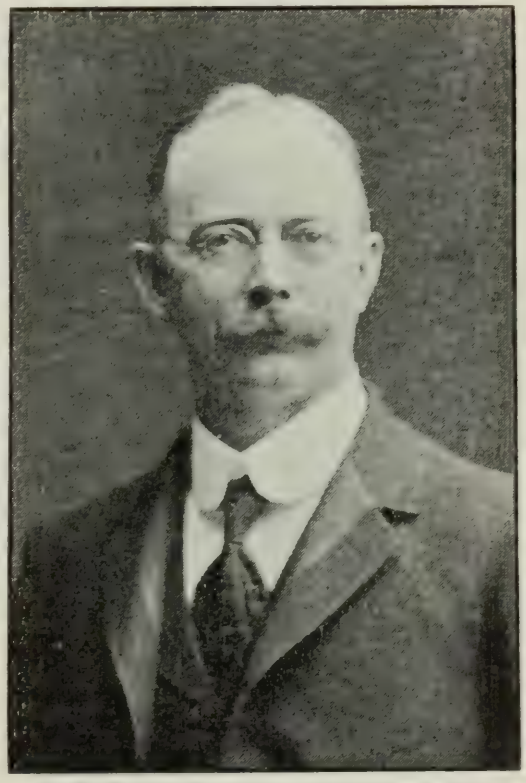

Olof Hanson.

allt, som rör döfva personer, och bidrager ofta till tidningar, som ha till syfte att befrämja deras väl.

Hayland, Alonzo W., affärsbiträde — Preston — född i Omaha, Neb., den 10 nov. 1882 af svenska föräldrar, som anländt till Amerika i slutet af 1860-talet. Fadern, den bekante baptistpresten, som afled i Tacoma 1900, hade i sin ungdom varit student och sångledare vid Lunds universitet och var sedermera den förste, som utexaminerades från baptistsamfundets läroverk i Morgan Park, Ill. Han flyttade 1884 med sin familj till vestkusten och verkade som baptistprest i Seattle och Tacoma, Wn., samt i Portland, Or., hvarefter familjen återvände till östern, men endast stannade der en kort tid. 1889 flyttade familjen Hayland till Los Angeles, Cal., och 1891 till den svenska kolonien Oak Valley, Cal. Unge H. arbetade här på farm. 1897 utexaminerades han från de publika skolorna i Tacoma, Wash., och inträdde i högskolan. Då fadern, såsom ofvan nämdt, afled år 1900, måste H., såsom den ende sonen i familjen och dess stöd, afbryta sina studier och egna sig åt en mera praktisk bana. Han tog anställning i klädeshandel och befordrades snart till ansvarsfulla befattningar. På hösten 1902 tog hans studielust öfverhand. Han lemnade sin plats och inträdde vid Puget Sound-universitetet i Tacoma, men måste redan två år derefter af helsoskäl öfvergifva studiebanan. Han hade under sin studietid samtidigt försörjt sig. Han tog nu plats som bokhållare i Preston. På hösten 1907 flyttade han till Bellingham och öppnade kortvaruhandel (dry goods store). Sålde den våren 1908 och antog plats hos Emil Lovegren i Preston. H. tillhör baptistkyrkan och var under sin första vistelse i Preston sångledare.

A. W. Hayland.

Hedelin, Claes Victor, arbetsföreståndare — Tacoma — född i Göteborg den 10 okt. 1856. Flyttade 1867 till Stockholm och stannade der 14 år, anställd i manufakturaffär. Var sedan i samma slags affär i Göteborg till 1886, då han utvandrade till Amerika. Efter ett par års vistelse i Chicago, St. Paul och andra städer i östern kom han på våren 1889 till Tacoma, Wash. Här var han i 2 år uppsyningsman vid offentliga arbeten och erhöll derpå anställning hos ett timmerbolag. Vid en olyckshändelse i dess brädgård blef han skadad och afled i följd deraf den 1 dec. 1892. Tacoma-Tribunen skref om honom: "Få män ha varit mer omtyckta än H. Med ett angenämt sätt och en trofast karaktär blef han afhållen af alla bekanta. Han tog ett ädelt och varmt intresse i allt, som rörde vår svenska nation och dess bästa."

H. B. Heiden.

Heiden, Harry Bernhard, tidningsexpeditör — Seattle — född i Dennison, Ia., den 29 maj 1885 af svenska föräldrar, som invandrat till Amerika på 1870-talet. H. genomgick allmänna skolan och högskolan i Dennison och reste 1904 till Seattle, Wash. Här hade han först anställning i Bon Marché-affären och derpå vid tidningen Post-Intelligencers expedition. Sedan var han under ett års tid reseagent för Väktaren och skref derunder en mängd resebref från Oregon, Washington, Idaho, Montana och British Columbia under märkena "Flygaren" och "B. H." Under sina resor iakttog han vid besök i olika postkontor, hvilket slarf som ofta gjorde sig gällande vid utsändande af tidningar, och hur oregelbundet dessa stundom kommo prenumeranterna tillhanda. Hos honom uppstod då tanken att inrätta en expeditionsaffär för tidningar. En dylik öppnades af H. i mindre skala på hösten 1905. Den

har sedermera utvidgats till den grad, att H. nu befordrar till postverket ej färre än 17 olika tidningar och tidskrifter med en sammanlagd spridning af en half million exemplar i månaden. Bland de af honom sålunda befordrade tidningarne äro de svenska Pacific Tribune, Väktaren och Ledstjernan. I förening med sin expeditionsaffär har H. inrättat ett nytt system för adressering och utsändande af kuvert och cirkulär, och han eger den enda maskin för detta ändamål, som finnes i vestern. Hans system har visat sig vara till stor hjelp för de större affärshusen, och de anlita honom flitigt. H. har sin affärslokal i no. 95 Union st. Han är medlem af oddfellowlogen Anchor.

Heiner, Nils, prest, redaktör — Seattle — född i trakten af Ronneby, Bleking, 1868. Utexaminerades från Sv. Missionsförbundets skola i Stockholm 1892. Var ett år predikant för missionsförsamlingen i Sollefteå, Norrland, och tillbragte derpå ett par år i Tyskland, idkande studier vid universitetet i Leipzig. Utvandrade 1896 till Amerika. Efter ett års vistelse vid North Park College i Chicago tjenstgjorde han i 5 år som pastor vid missionsförsamlingen i Winnipeg, Manitoba, och derpå lika länge som redaktör vid tidningen Minneapolis Veckoblad i Minneapolis, Minn. 1907 lemnade han denna befattning och öfvertog vården om missionsförsamlingen i Aberdeen, Wash. Flyttade våren 1908 till Seattle och blef pastor för församlingen i Ballard. H. räknas till de främsta bland missionsförbundets predikanter och talare och eger en ovanlig stilistisk begåfning. Han gifte sig i Winnipeg med Vivi Alm, af finsk härkomst, och har 4 barn.

Hellenius, John E., tidningsman, bokförare — Seattle — född i By socken, Dalarne, den 5 sept. 1874. Utvandrade 1892 till Amerika. Försökte sig under de första tre åren på litet af hvarje, än i staden, än på landet. Idkade derefter under några år studier vid de svenska baptisternas teologiska läroanstalt samt vid Morgan Park Academy i Chicago, Ills. Tvangs af sjukdom att afbryta studierna. Tillbragte ett halft år i Florida och reste 1899 till Denver, Colo., och erhöll anställning först som biträdande, sedan som ordinarie redaktör vid tidningen Svenska Korrespondenten, den nuvarande Sv.-Am. Vestern. Var under någon tid af år 1900 medarbetare i Vestkusten i San Francisco, Cal. Efter att åter ha haft anställning vid tidningen i Denver begaf han sig till Tacoma,

Wash., år 1902 och derifrån tillbaka till Denver samt kom, efter att ha företagit en lustresa till Sverige och Danmark, år 1904 till Seattle, Wash., hvarest han alltsedan varit bosatt. Han har här under olika perioder varit redaktör vid tidningen Väktaren och annonsmanager vid Pacific Tribune och är nu sedan våren 1907 anställd hos kontraktören C. J. Erickson som bokförare m. m. Han tillhör Svenska Klubben och Oddfellows, hvars loge Ankaret han var med om att stifta, och hvari han innehaft ordförandebefattningen. Han var äfven en af Sv. Republikanska Klubbens stiftare. Han är en begåfvad talare och skribent. Gift sedan 1899 med Maria Borin från Bornholm.

J. E. Hellenius.

Hellgren, O. W., affärsman — Seattle — född i Örebro den 15 sept. 1853. Besökte under sina ynglingaår London och for vid 22 års ålder till Amerika, hvarest han tillbragte 18 månader på resor, samt återvände till Sverige efter att ha farit rundt jorden. 1881 lemnade han åter Sverige, tillbragte 10 månader i Colorado, Arizona m. fl. stater, under en del af tiden som guldgräfvare; for vidare till Australien och stannade der öfver 2 år. Han beklädde under någon tid en professorsplats i matematik vid ett katolskt läroverk i Sidney. Efter ett kortare besök i Sverige begaf han sig i midten af 1880-talet till England och Afrika, der han tillbragte 28 månader i Transvaal, mestadels som "prospector." For derifrån 1887 till Australien och uppehöll sig 1½ år i Tasmania såsom uppköpare af köpmansvaror, hvilka han försålde i småstäderna. Efter några månaders vistelse i Japan kom han 1889 till Californien. Under de följande åren vistades han dels i Mexico, dels i San Francisco och kom 1899 till Butte, Mont., der han

blef hotellbiträde. 1903 flyttade han till Seattle och har sedan dess varit delegare i firman Hop Paint & Wall Paper Co.

Helmer, Charles H., trädgårdsmästare — Seattle — född i Jonsered, Sverige, 1866. Genomgick 5 klasser vid Högre Elementarläroverket i Göteborg. Var 5 år bokhållare i ett grosshandelshus der och for på våren 1888 till Amerika. Arbetade ett år på farm i New York, två år på spårvagn i New York och tillbragte derpå ett år i Argentina, Södra Amerika, dels i Buenos Ayres, dels under 6 månader med arbete för en kontraktör, som tagit beställning på att inhägna 20 qvadratmil med ett 60 mil långt ståltrådsstaket. Efter sin återkomst till Förenta Staterna arbetade H. två år som biträde i en affär i Hartford, Conn., och efter ett besök i Sverige 1896 två år som trädgårdsmästare i Hartford. Efter vidare två års anställning i en skoaffär i New York kom han år 1900 till Seattle. Besökte under sommaren Nome, Alaska. Återkom på hösten och var sedan i 5 år anställd som trädgårdsmästare i Lake View-grafgården. Försökte sig 1906 som fastighetsmäklare och fick i maj 1907 anställning som trädgårdsmästare på utställningsplatsen för Alaska-Yukon-Pacific-expositionen.

John Henry.

Henry, John, mjölkhandlare — Seattle — född på en landtgård i Svarteborgs socken, Bohuslän, den 23 dec. 1877. Han genomgick skola, konfirmerades och arbetade 4 år i hemtrakten. Reste 1890 till Norge och arbetade der som snickare. 1901 utvandrade han till Amerika och slog sig ned i Seattle, Wash. Arbetade först ett par år i mjölkaffär för F. O. Kalberg. Började 1903 egen mjölkaffär och är för närvarande egare af Mayflower Dairy,

1206 Howell st. Medlem af sv. luth. församlingen. Gift sedan 1905 med Regina Moen från Norge och har en son.

Henkle, August, tvätteriegare — Seattle — född i Vestergötland den 6 feb. 1861. Utvandrade 1881. Stannade först i Chicago, der han, efter att ett par års tid ha arbetat på farm, dels hade eget tvätteri, dels i 4 år var anställd hos ett försäkringsbolag. Kom till Seattle, Wash., den 2 maj 1903 och började redan den 1 juni egen tvätteriaffär i Fremont, hvilken han allt fortfarande bedrifver. Gift sedan 1888 och har 5 söner.

Hogberg, Carl E., murare, bakugnsfabrikant — Tacoma — född i Motala, Östergötland, den 3 okt. 1867, son till smeden Carl Johan Högberg vid Motala Mekaniska Verkstad. Begaf sig vid 14 års ålder till sjös och seglade mellan hamnar vid Östersjön. Kom 16-årig till Stockholm och lärde murareyrket samt tog derjemte en kurs vid Stockholms Tekniska Aftonskola. Reste 1887 till Amerika och slog sig efter ett halft års vistelse i Chicago ned i Denver, Colo. Arbetade der som kontraktör och flyttade 1890 till Chicago och stannade der 6 år, arbetande dels som byggnadskontraktör, dels som förman vid byggnadsarbeten. Uppehöll sig i Red Wing, Minn., 1896—8 och inlade det sistnämda året ansökan om patent på en af honom uppfunnen bakugn. Patentet beviljades honom den 18 juni 1901. Denna bakugn, som bär uppfinnarens namn, begagnas vid större hotell och restauranter. 1898 flyttade H. till Moberly, Mo., 1900 till Chicago och 1906 till Tacoma, Wash., der han hösten 1907 öppnade ett "Baker's Supply House" i no. 304 S. 17th st. Han bygger fortfarande bakugnar efter sin uppfinning vester om Klippiga bergen, men har mot

C. E. Hogberg.

viss ersättning öfverlemnat rätten att bygga dem öster om bergen till ett bolag i Chicago, kalladt Högberg Oven Co. I april 1908 blef H. vid en inträffande vakans i stadsstyrelsen enhälligt invald till fyllande af den samma och erhöll enhälligt understöd af valmännen i wardet. Han tillhör eng. luth. kyrkan, United Workmen of America, Modern Brotherhood of America och Jefferson Square Improvement Club, i hvilken han är sekreterare, och hvars representant han varit till Central League i Tacoma. Gift sedan den 19 okt. 1892 med Lovisa M. Hahn från Dwight, Ill., och har en son.

Holm, Axel Waldemar, restauratör, sportsman, poet — Tacoma — född i Singe församling, Upland, den 30 jan. 1877. Hade anställning vid kongl. konsulatet i Kalmar, då han 1901 reste till Amerika i sällskap med en tjensteman vid riksbanken i Linköping, Hjalmar Youngsén. Hela sommaren och hösten tillbragte de i nordvestra Canada, jagande och sökande efter mineralier. De foro i båt utför Saskatchewan-floden, en färd på 700 mil, till Prince Albert, hvarefter kamraten återvände till Sverige. H. tillbragte den följande tiden dels i Duluth, Minn., dels i Winnipeg, Man., der han under ett års tid egde en karamellfabrik. På våren 1905 kom han till vestkusten. Han har tillbragt två somrar i Alaska, en vinter i California och det öfriga af tiden i Tacoma, der han haft anställning i Visell & Ekbergs bokhandel samt till i maj 1908 egt restaurant. Han har tagit verksam del i föreningen Valhallas angelägenheter och vid dess fester ofta uppträdt med tillfällighetsdikter, som vittnat om stor poetisk begåfning.

Holmgren, Peter, kostymskräddare — Tacoma — född i Linsells församling, Härjedalen, den 29 dec. 1854. Lärde skräddareyrket i Hudiksvall. Kom 1875 till Stockholm och arbetade der i sitt yrke till 1883, då han öfverreste till Amerika. Efter 6 veckors vistelse i Kearney, Neb., kom H. i juli 1883 till Tacoma, Wash., och har sedan dess oafbrutet varit bosatt här. Efter att några år ha arbetat för andra, öppnade han i början af år 1888, i bolag med A. G. Wickman, skrädderiaffär vid 11th st. I augusti 1889 sålde W. sin andel i affären till Gustave Pahrson. 1893 köpte Pahrson äfven H—s andel, och H. arbetade för Pahrson ett år samt började derefter affär för sig sjelf vid 11th och Commerce sts. Detta var år 1895. I maj 1903 ingick han åter kompanjonskap med G. Pahrson, och affären fortgick sålunda i 1½ år, hvarefter

de begge kompanjonerna genom ömsesidig öfverenskommelse delade upp affären. Från feb. 1905 har H. haft sin affärslokal i no. 1313 Commerce st. Likt sin förre kompanjon är H. en framstående föreningsvän. Han är sålunda medlem af Foresters-orden, Knights of Pythias, Oriental Princes, Redmen, A. O. U. W., National Union och Valhalla. Gift sedan 1877 med Agnes Hellström från Stockholm och har 2 barn.

Hornberg, Charles, skohandlare — Seattle — född i

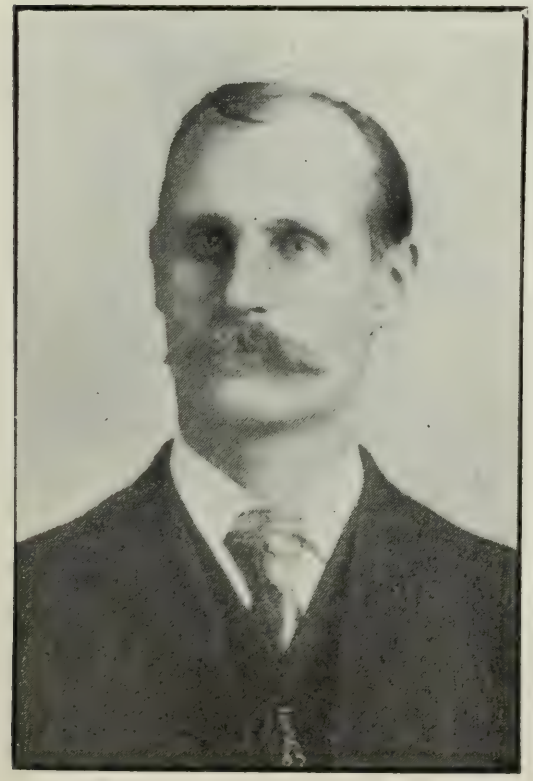

Chas. Hornberg.

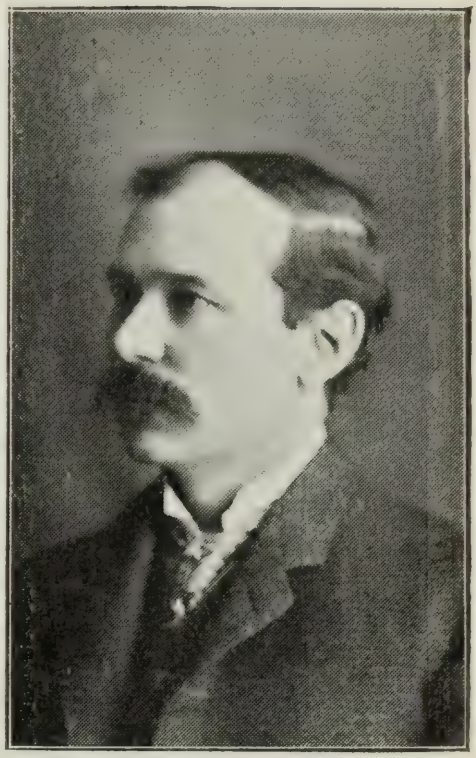

Peter Holmgren.

Degerfors socken, Sverige, den 10 maj 1859. Reste på sommaren 1889 till Amerika och direkt till staten Washington. Egnade sig med stor framgång åt skogsafverkning och sågverksaffärer till år 1907, då han ingick som medlem i skohandlarefirman Fredlund, Hornberg & Larson, som har sin butik i no. 705 Pike st. H. är "past master" i frimurareföreningen och "past chancellor" i Knights of Pythiasförbundet. Gift med Augusta Hanson från Vennäs och har två barn.

Hult, Fritz, handelsbiträde — Seattle — född i Vermland den 15 jan. 1875 af en gammal välkänd smedslägt. Utvandrade till Amerika 1892 och stannade först i Sioux City, Ia., hvarest hans föräldrar för närvarande befinna sig. Flyttade 1897 till Chicago och stannade der, tills han 1905 begaf sig till Seattle, Wash. Han har här under 6 månaders tid varit annonsmanager vid Pacific Tribune, men för det mesta haft anställning i butiker. I 19 års tid har han egnat sig åt klädesaffärer och har för närvarande plats hos den välkända klädesfirman W. B. Hutchinson Co. Han är medlem af Svea Manskör och en ifrig medverkare för dess framåtskridande. Har dessutom uppträdt som skådespelare vid flera tillfällen, bl. a. i pjesen "Rika Morbror." Gift med Eva Modin från Red Wing, Minn.

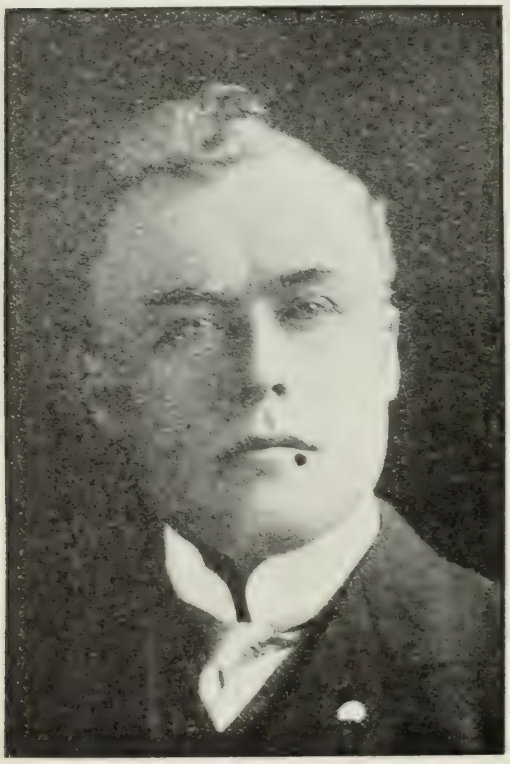

A. B. Hultman.

Hultman, August B., byggmästare — Spokane — född i Hajoms socken nära Göteborg, den 20 aug. 1872. Han stannade hemma hos fadern, som var landtbrukare, tills han nått 23 års ålder, då han utvandrade till Amerika. Efter att i nära tre års tid ha arbetat i sågverk i Eagle River, Wis., reste han på hösten 1898 till Minneapolis, Minn. Studerade vid Northwestern College i två år och utexaminerades år 1900 från dess affärsafdelning. Samma år flyttade han till Spokane, Wash., der han sedan dess uppehållit sig mesta tiden, arbetande som snickare för andra till 1906, då han tillsammans med John E. Anderson bildade byggmästarefirman Hultman & Anderson. Denna firma åtager sig förnämligast uppförandet af boningshus. H. tillhör Y. M. C. A. och Scandinavian Brotherhood.

Jacobson, F. L., köpman — Seattle — född i Malmö, Sverige, den 9 dec. 1855. Lemnade skolan vid 16 års ålder och

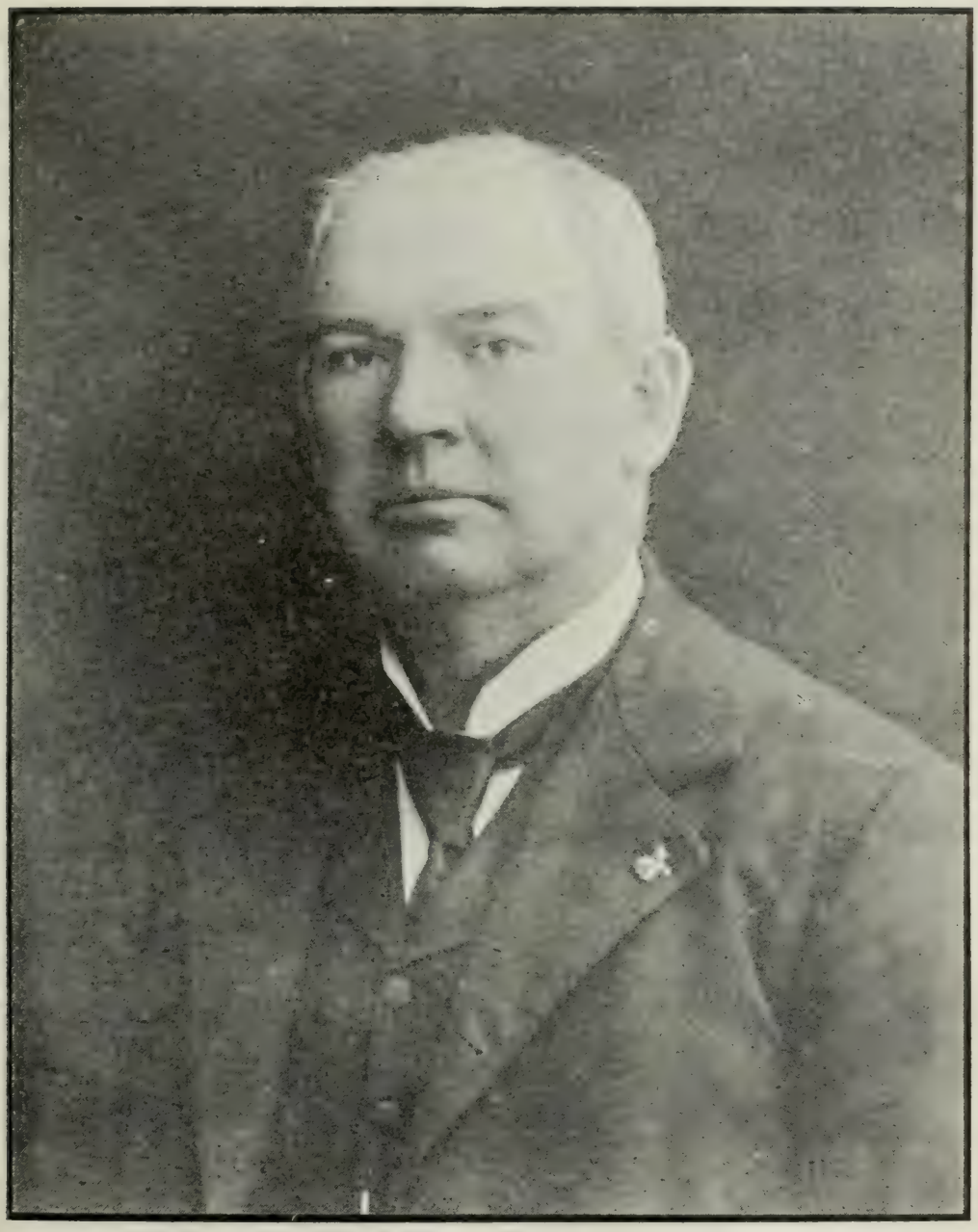

F. L. Jacobson.

reste den 14 aug. 1871 till Amerika samt ankom den 9 sept. till Chicago. Efter att ha tillbragt två år i Indiana, Illinois och Wisconsin, for han i okt. 1874 med ångbåt från La Crosse, Wis., till Memphis, Tenn., hvarest han lärde att göra tunnlaggar af ek. Han fortsatte med denna affär så framgångsfullt i Arkansas och Louisiana i 18 års tid, att han till slut blef känd under namnet lagg-kungen (Stave-king). I jan. 1884 öppnade han butik i Johnsville, Ark., och fortsatte dermed till 1890, då han sålde handelsaffären. Två år senare upphörde han med sin skogs- och laggaffär och afreste till Seattle, Wash., dit han anlände den 14 juli 1892. Den 5 jan. 1893 köpte han lagret i en klädes- och herrekiperingsaffär vid Pike st. och började klädeshandel. Affären flyttades till no. 812-814 First ave. och bedrefs här af J. med framgång till den 9 feb. 1907, då han på grund af helsoskäl såg sig nödsakad att afyttra affären. J., som är en stor hästvän och djerf ryttare, hade näml. i sept. 1906, då han var ute och red, råkat ut för den olyckan, att hästen halkade och föll, hvarvid J. kom under hästen med sitt ena ben och fick knät så illa skadadt, att han ej längre kunde sköta sin affär. Tillrådd af läkare att byta om klimat, flyttade han till San Diego, Cal., der han så mycket förbättrades, att han redan i juni 1908 kunde återvända till sitt hem, 109 18th ave. north i Seattle. J. var länge egare af en större farm några mil från Seattle. Under åren 1898—9 var han vicepresident vid Scandinavian-American-banken i Seattle. Han gifte sig i jan. 1884 i Warren, Ark., med Mary J. York från Johnsville, Ark. Han har en son och en dotter; sonen är bosatt i California.

Johanson, Carl M., sågverksegare, bankir — Seattle — född i trakten af Vexjö, Småland, 1867 och utvandrade vid 14 års ålder till Amerika. Genomgick högskolan i Omaha, Neb., Williams College i New York och afslutade sina studier vid Cornell-universitetet, der han aflade advokatexamen. Han utmärkte sig der äfven som framstående idrottsman och var under två år kapten för universitetets fotbollsklubb. Slog sig efter afslutade studier ned i Duluth, Minn., och bedref der under firma Fryberger & Johanson i flera år en i anseende allt mer tillväxande advokatverksamhet. Begaf sig i slutet af 1890-talet till Alaska och hade icke vistats der mer än ett år, innan han, knappt 30 år gammal, utnämdes af president McKinley till Förenta Staternas distriktsadvokat för Alaska, hvilket maktpåliggande kall han skötte på ett sätt, som gjorde

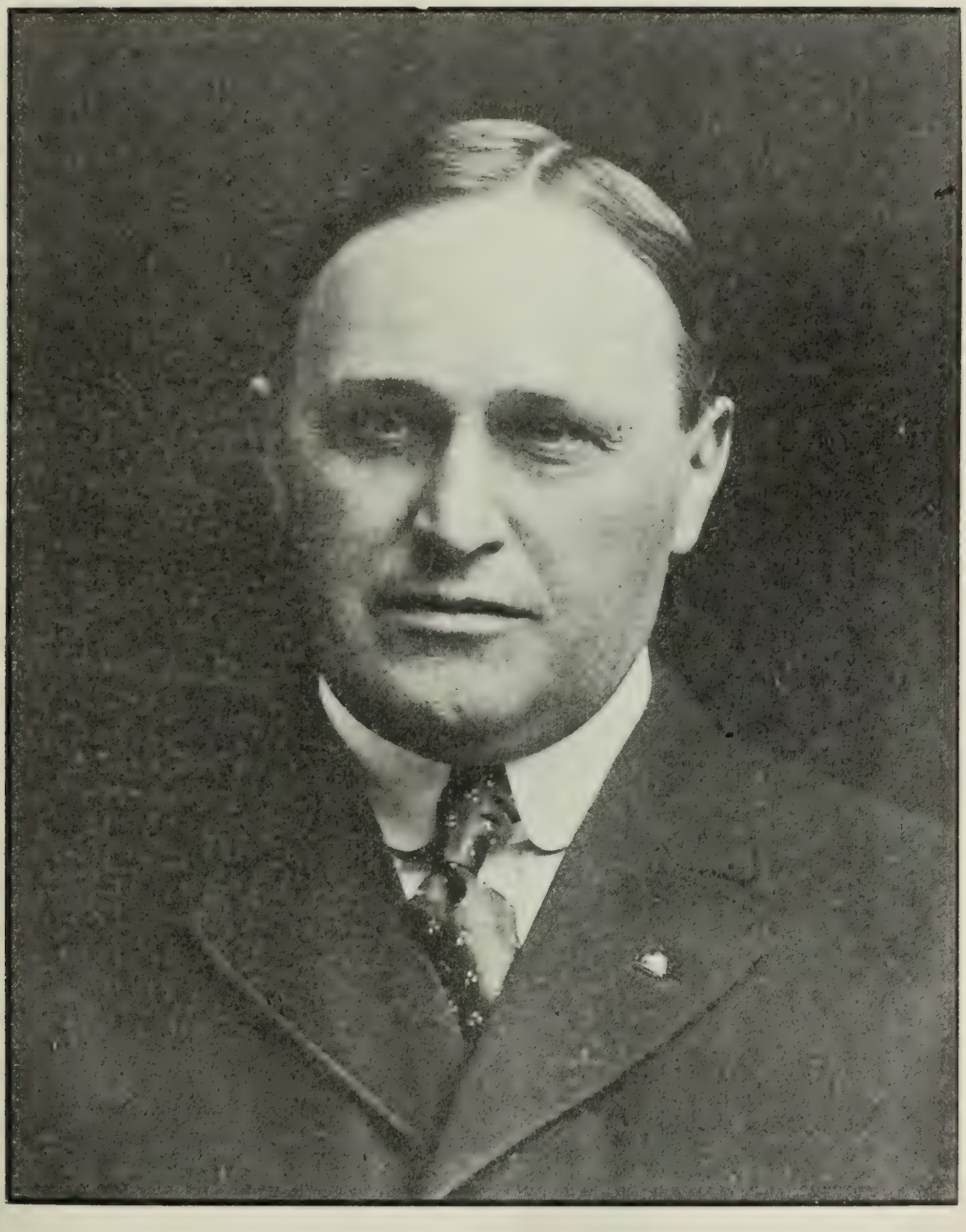

Carl M. Johanson.

hans namn aktadt i hela Alaska. Under sin vistelse i Alaska blef han äfven intresserad i sågverksaffärer och eger ännu stora timmerintressen i och omkring Fairbanks. Efter sin återkomst från Alaska har han varit bosatt i staten Washington, der han eger ett stort sågverk i Goldbar. Han är en af de största aktieegarne i bankföretaget Northern Bank & Trust Co. och är dess vice-president. Banken har sin lokal i första våningen af sin stora, nya byggnad i hörnet af Pike st. och Westlake Boulevard. Den har ett kassahvalf med 22 tum tjocka konkretväggar och är försedd med alla nutida säkerhets- och skyddsinrättningar. I bottenvåningen är inredt ett Safety Deposit-departement. Banken har äfven en särskild sparbanksafdelning. J. tager verksam del i bankens skötande. Han är nu bosatt i Seattle och gift sedan 1906.

Daniel Johanson.

Johanson, Daniel, grufingeniör — Seattle — född i Gillberga, Vermland, 1877. Aflade ingeniörsexamen på den bergsmekaniska afdelningen vid Tekniska Högskolan i Stockholm år 1900 och reste på våren 1901 till Amerika. Har vistats 1½ år i Alaska som grufingeniör vid John Eriksons grufva Eldorado no. 10. Var under åren 1904—5 vice-president och sekreterare för Pacific Safety Deposit Co. i Seattle och under 1904 samt t. o. m. maj 1905 sekreterare för Pacific Tribune Publ. Co. Är mineralundersökare och kemist i Goldfield, Nev., och har utarbetat en fullständig grufkarta öfver Goldfielddistriktet. Drifver grufrörelse i Nevada. Medlem af University Club, Svenska Klubben m. fl.

Johanson, N. A., läkare — Seattle — född i Lund, Sverige, 1872, der fadern var en af stadens äldsta affärsmän. J. fick sin skolbildning i Lund, och deri inbegreps också en fullstän-

dig undervisning i sjukgymnastik, hvilket ämne snart tog hela hans uppmärksamhet i anspråk. Han erhöll också grundlig undervisning i anatomi och dissekering på anatomiska salen samt studerade kirurgi vid den kirurgiska kliniken på Lunds lasarett. I sällskap med sin ungdomsvän, dr J. Wiemer, som också studerat sjukgymnastik, reste han till Chicago, der de begge männen år 1894 öppnade ett sjukgymnastik-institut vid 35th st. och Indiana ave. Det gick dock långsamt att öfvertyga de amerikanska läkarne om den svenska sjukgymnastikens i Europa öfverallt erkända förträfflighet, och efter några års outtröttligt arbete öfverlemnade J. anstalten åt sin kompanjon och begaf sig till Denver, Colo., för att vid dervarande universitet återupptaga sina medicinska studier. Efter två års vistelse der aflade han statsexamen som läkare och kirurg och började praktisera, samtidigt med att han under 4 års tid fortsatte sina medicinska studier vid Denver & Gross College of Medicine. 1904 utexaminerades han från detta universitet. Samma år utnämdes han till lärare vid universitetets medicinska afdelning och till stabsläkare vid St. Anthonylasarettet samt upptogs som medlem i countyts och statens läkaresällskap. 1905 utnämdes han till läkare vid den judiska hjelpföreningens sanatorium för lungsigtiga i Colorado. Han lemnade ofta bidrag till medicinska tidningar och tidskrifter, i synnerhet Colorado Medical Times. Gift med en dotter till J. S. Brown, en af de äldsta och mest framstående familjerna i Denver, fann han, att hans hustrus helsa kräfde klimatförändring, och så kom han att flytta till Seattle, Wash., hvarest han nu, efter att ha aflagt examen inför statens läkarenämd i jan. 1908, är prak-

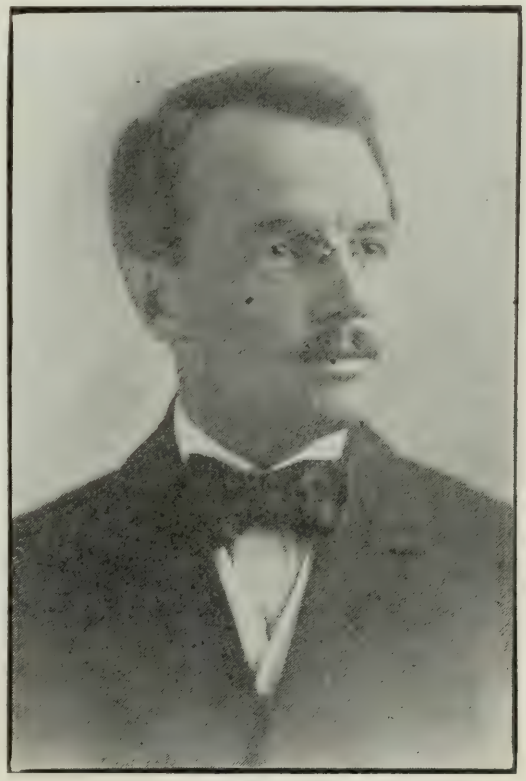

N. A. Johanson.

tiserande läkare med kontor i rummen no. 405-6 Eitel Bldg., hörnet af 2nd ave. och Pike st.

Johnson, Andrew, lagkarl — Everett — född i Nässjö, Småland, den 13 juni 1877. Utvandrade 1894 till Amerika och var till 1899 anställd i apotek i Parkwood, Iowa. Gick derefter igenom apotekskurs i Des Moines, Iowa. och aflade apotekarexamen år 1900. Arbetade på olika apotek i Iowa, N. Dakota m. fl. stater till 1903, då han for på besök till Sverige. Efter sin återkomst ingick han vid statsuniversitetet i Minneapolis, Minn. Aflade advokatexamen 1906 och flyttade till Everett, Wash., hvarest han alltsedan varit praktiserande advokat med tillstånd att uppträda inför högsta domstolen. Är tempelriddare, medlem af Acacia Fraternity samt frimurare, i hvilken orden han tagit 32dra graden.

Andrew Johnson.

Johnson, C., mjölkhandlare — Seattle — född i Hallsbergs socken, Vestmanland, den 14 mars 1864. Lärde jordbruk och mejerihandtering och förestod skötseln af en landtgård, då han 1885 utvandrade till Amerika. Efter att ett par år ha arbetat i hyfveifabrik i St. Paul, Minn., reste han 1888 till Seattle, Wash., och började den alltsedan under namnet Queen City Dairy välkända mjölkaffären i no. 621 Pike st. Denna affär har under årens lopp vunnit en ofantlig utveckling. J. sysselsätter nu 12 man och han använder ej färre än 7 vagnar. Affären är försedd med alla nutidens förbättringar i mejeriapparater, såsom en pasteuriseringsmaskin, som kostat $600, en påfyllningsapparat, som fyller 32 mjölkflaskor på en gång, en tvättningsmaskin, som kostat $400, och som tvättar och sköljer mjölkflaskorna och ger dem ångbad. All mjölk och grädde fylles

i glaskammor, som förseglas. J. är medlem af Svenska Klubben. Gift sedan 1894 med Albertina Biman och har haft tre barn, af hvilka två lefva.

Johnson, Charles F., begrafningsentreprenör — Seattle — född i Nor socken, Vermland, den 15 mars 1867. Genomgick de allmänna skolorna och reste till Amerika 1887. Besökte under ett par års tid olika platser och erhöll 1889 anställning hos likbesörjningsfirman N. F. Warner & Co. i Minneapolis, Minn. Qvarstannade der 8 år, hvarefter han flyttade till Fargo, N. D., och var föreståndare för Luzer Furniture Co:s likbesörjningsaffär i 5 års tid. I april 1902 anlände han till Seattle och öppnade likbesörjareaffär tillsamman med F. Hamilton under firmanamnet Johnson & Hamilton. Affären, som har sin lokal i no. 2127 First ave., har under årens lopp upparbetats till en af de förnämsta i staden och särskildt bland svenskarne vunnit stort förtroende. J. är medlem af Oddfellows, Modern Woodmen of America, Loyal Americans, Eagles, Redmen, American Foresters och Svenska Klubben, hvari han tjenstgjort som vice-president. Gift sedan 1892 med Sophie Edström från Minneapolis och har med henne 2 söner och en dotter. En syster till honom, mrs N. O. Edgren, är bosatt i Seattle och en broder, Gustaf Johnson, i Alaska.

C. F. Johnson.

Johnson, Charles J., grufegare — Spokane — född i Ottums socken, Vestergötland, den 21 mars 1868 och stannade i sitt föräldrahem till sitt 21sta år samt lärde snickeriyrket och hade snickeriverkstad tillsamman med sin broder i Ottum. Utvandrade 1888 till Amerika. Arbetade i 2 års tid i kolgruf-

va och sågverk i Landrus, Pa. Anlände den 22 mars 1890 till Spokane, Wash., och försörjde sig under första året som vanlig gatuarbetare. Var derpå i 10 år anställd i Mohawk-byggnaden, först såsom maskinist, senare såsom föreståndare för byggnaden. Slog sig derefter på grufaffärer och blef kompanjon med A. B. Railton i grufspekulationer. J. är sekreterare i fyra grufbolag i Metaline-distriktet, näml. Morning Mining Co., Mammoth Silver & Smelting Co., Oriole och Morning-Mammoth Concentrating Co., Wide West Groups Mining Co., äfvensom i Coeur d'Alene Consolidated Mining Co. och Paymaster, begge i Wardner, Idaho. Eger grufintressen i östra och södra Oregon, Nevada, Mexico och British Columbia. Medlem af Oddfellows, Foresters, Eagles, Redmen, Svenska Bröderna, Scandia, handelskammaren. Är sekreterare i Stokers of the World och 150,000-klubben. Högste embetsman i Knights of Sherwood Forests. Har varit ordförande i nästan alla dessa föreningar.

C. J. Johnson.

Johnson, Charles J., farmare — La Conner — född i Djursdala församling, Kalmar län, den 27 jan. 1850. Fadern var soldat. J. stannade i hemmet till 1868, då han utvandrade till Amerika. Efter 2 års vistelse i Henry co., Ill., flyttade han till Jefferson co., Iowa, och stannade der 17 år. Först arbetade han för farmare, men arrenderade sedan under många år farmar till år 1887, då han begaf sig till La Conner, Wash. Under första året af sin vistelse här arbetade han för J. O. Rudine. Derefter arrenderade han under ett års tid tillsamman med N. P. Swanson Perry Polsons farm, innehållande 129 acres. 1888 köpte J. och S. farmen för $11,000 och skötte den gemensamt i tre års tid, hvarefter de uppdelade den, så att

Swanson fick 50 acres och J. det öfriga. J. är medlem af sv. luth. församlingen vid La Conner och har varit trustee och diakon i densamma. Gift sedan 1877 med Sara Mathilda Edmund från Södra Vi församling af Kalmar län och har 4 söner och 4 döttrar. Dottern Daisy är gift med Oscar W. Ekman i Bellingham. Sönerna Curtis Walter och Hjalmar arrendera faderns farm, och sonen Edward är delegare i en butik (The Fair) i La Conner.

C. J. Johnson (La Conner)

Johnson, Charles J., jernvägsbyggare — Seattle — född i Karlskoga socken, Vermland, på Kärna herregård, der fadern var inspektor, den 29 aug. 1856. J. stannade hemma tills han var 17 år gammal. Då reste han till Amerika och arbetade först för farmare i Pepping co., Wis., och Wabasha co., Minn., der han äfven genomgick allmänna skolan. Hans hela kassa vid ankomsten till Minnesota utgjorde $2. Efter några få år slog han sig på jernvägsarbete, der han liksom så många andra började med skyffel och skottkärra. Under årens lopp har han dock från denna oansenliga början arbetat sig upp till en af de förnämsta jernvägsbyggare i Förenta Staterna. Dels på egen hand, dels i gemenskap med andra har han byggt icke mindre än 3,000 mil jernväg i Amerika. Bland de arbeten, som han utfört, må nämnas: Två elektriska banor genom Illinois, en del af Iron Mountain-banan i Arkansas, Copper Range-banan i norra Michigan jemte grundläggningsarbetena för stampmills, schakthus m. m. vid banan, en del af Duluth, Missabe & Northern-banan i Minnesota och tillsamman med M. J. Pepperd de stora malmdockorna i Superior, Ashland, Hancock, Marquette och St. Inez. 1889 byggde han halfva Beltlinebanan rundt Lake Washington, var 1890 och 1891 superinten-

Charles J. Johnson.

dent för byggandet af Great Northern-banan från Summit på Cascade-bergen till Everett, byggde 1892 en del af Everett-Monte Christo-banan. På denna banled utfördes svårare stensprängningsarbeten, än som någonsin förekommit på en liknande sträcka, bl. a. fyra tunnlar. J. är för närvarande (1908)

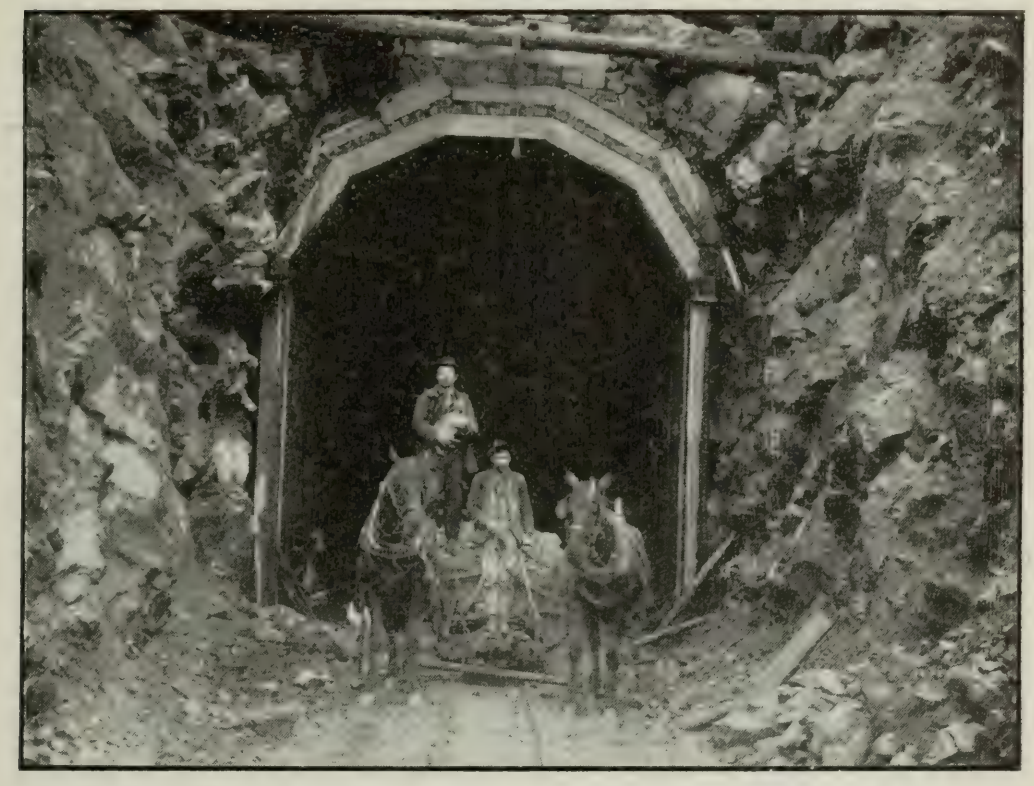

En af C. J. Johnson byggd tunnel nära Easton, Wash.

sysselsatt med det största jernvägsbygge, som någonsin lemnats till en ensam person i staten Washington. Det omfattar en 80 mils sträcka genom Cascade-bergen. Två tredjedelar af denna jernvägsanläggning kräfva nästan oafbruten bortsprängning af berg och anläggandet af 4 tunnlar af sammanlagdt 3,000 fots längd. Arbetet inbegriper också alla brobyggnader på en sträcka af 110 mil af Chicago, Milwaukee & St. Paul-banan. Kostnaden kommer att uppgå till omkring $3,000,000. J. sysselsätter en arbetsstyrka af mellan 2- och 3,000 man och utbetalar i löner $100,000 i månaden jemte kosthåll. J. har under de sista tio åren erhållit alla kontrakt direkt från de stora jernvägsbolagen. För några år sedan besökte han Sverige, der hans gamla moder, enkefru Christina Jonsson,

är bosatt i Espsäter i Vermland. Han funderar på att efter fullbordandet af det nu pågående jernvägskontraktet aflägga ett nytt besök i Sverige. Han är frimurare och medlem af Elks, Oddfellows, Odenklubben i Minneapolis samt Svenska Klubben. 1889—93 var J. bosatt i Seattle, derpå i Minneapo-

Sprängningsarbete för ett af C. J. Johnsons jernvägsbyggen.

lis till 1906, då han åter flyttade till Seattle. Gift sedan 1885 med Wendla N. Johnson från Stockholm, Wis., och har en son, C. Edmund, och en dotter, Blenda. Sonen studerar vid Washingtons Statsuniversitet.

Johnson, Chas. S., tvätteriegare — Seattle — född på Hammarö vid Karlstad, Vermland, den 8 juni 1858. Försökte sig som sjöman, då han var 16 år gammal, men fann denna sysselsättning mindre lämplig och ingick som medlem i Hammarö fiskareförening, hvars affär snart blef en af de förnämsta i Karlstad. J. var medlem af föreningen till våren 1881, då han reste till Amerika och slog sig ned i Grand Rapids, Mich. Efter två års vistelse här återvände han till Sverige och åter-

Chas. S. Johnson.

inträdde i den ofvannämda föreningen. Våren 1886 reste han tillbaka till Amerika och uppehöll sig i södra Michigan till april 1889, då han flyttade till Seattle. Här blef han förman för Seattle Electric Co. och sysslade äfven något med husbygge. Efter tre års härvaro köpte han halfparten i det välkända Electric Laundry, som han och hans kompanjon G. Edenholm upparbetade till en stor affär. Efter 9 års verksamhet i denna affär sålde J. sin andel deri, för att få en välbehöflig hvila. Under tiden idkade han hotellrörelse. År 1904 inköpte han det då nyligen grundade tvätteriet United States Laundry, 1514 5th ave., hvilken affär han genom sin skicklighet och redbarhet upparbetat till en af de förnämsta i sitt slag i Seattle. Mellan 40 och 50 personer äro anställda i J:s tjenst, och han har ej färre än 7 vagnar att hemta och återföra tvättsaker. J. är en särdeles verksam medlem i svenska baptistkyrkan; har varit församlingens kassör i 17 år och är medlem af styrelsen för staten Washingtons baptistkonvention.

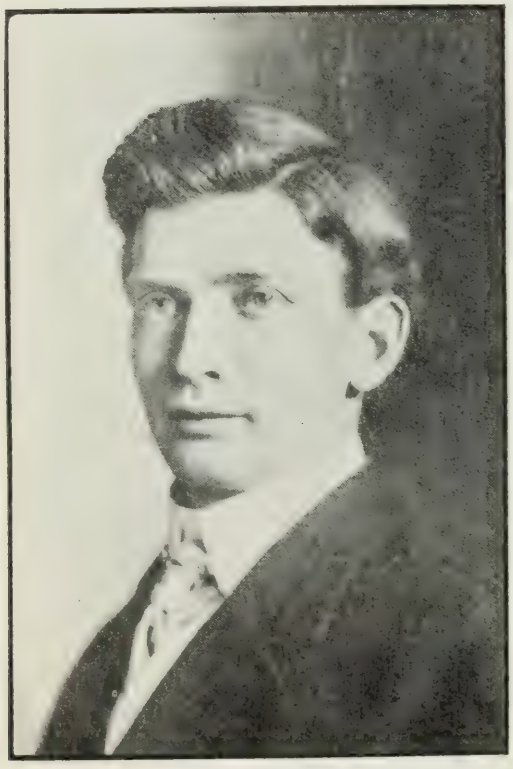

C. O. Johnson.

Johnson, C. O., tandläkare — Spokane — född i Södreala socken, Helsingland, den 19 nov. 1878. Medföljde sina föräldrar 1880 till Amerika, der de bosatte sig i St. Ignes, Mich. 1891 företogs en ny flyttning, till Ishpeming, Mich., och på sommaren 1892 flyttade de till Ashland, Wis. J., som redan vid 6 års ålder börjat sin skolgång och visat stort intresse för läsning, vann på våren 1896 inträde som lärling hos en framstående tandläkare i Ashland och qvarstannade till våren 1899. Detta år egnades åt studier. På hösten började han taga en kurs i bokföring vid Gordon Business College. På våren 1900 tog han afgångsexamen derifrån och blef kort derefter bokförare i Dhooges diversehandel och behöll denna

befattning fyra år. På våren 1906 kom J. till Spokane, Wash., och hans föräldrar flyttade dit 9 månader senare. Vid sin ankomst till Spokane fick J. anställning vid Spokane Dental Laboratory, som då egdes af en dr Burri. J. blef kort derefter delegare i affären samt invald till dess manager, hvilken befattning han nu innehar. J. är medlem af Tabernakelförsamlingen och är dess organist äfvensom kassör i dess ungdomsförening sedan jan 1907. Han är likaledes medlem af sjukhjelpföreningen Bethesda och finanssekreterare inom densamma. Han har sitt kontor i rum 436 Rookery Bldg., och hans kontorstimmar äro från kl. 8 f. m. till 6 e. m.

Johnson, Ernest Clarence, banktjensteman — Tacoma — född i Evanston, Ill., den 29 maj 1872 af svenska föräldrar, som kommit till Amerika från Bleking år 1869. Tog 1892 afgångsexamen från Northwestern University med graden B. S. Hade från aug. 1892 till juli 1906 anställning vid statsbanken i Evanston. Ankom den 9 juli 1906 till Seattle, Wash., och erhöll omedelbart anställning vid Scandinavian-American-banken i Tacoma. Han är nu biträdande kassör vid nämda bank. Gift sedan den 23 okt. 1901 med Alice A. Anderson från Chicago och har två söner.

E. C. Johnson.

Johnson, Frank Edward, vetenskapsman — Seattle — född på en farm nära St. Peter, Minn., 1870. Flyttade 1872 med föräldrarne till Renville. Utexaminerades 1894 från normaldepartementet i G. A. College. Var lärare i folkskolor i Minnesota 1893—6. Genomgick en 4-årig kurs i elektrisk ingeniörsvetenskap vid Minnesota-universitetet. Hade anställning hos elektriska bolag i Minnesota, Wisconsin och Nebraska till 1903, då han blef superintendent för Douglass Electric Light Co. i Douglass, Wyo.

Blef 1905 docent (instructor) i elektrisk ingeniörsvetenskap vid Washington-universitetet i Seattle. Har skrifvit vetenskapliga afhandlingar om färg- och ljuseffekter och är sysselsatt med undersökning af rumsbelysning från dolda ljuskällor.

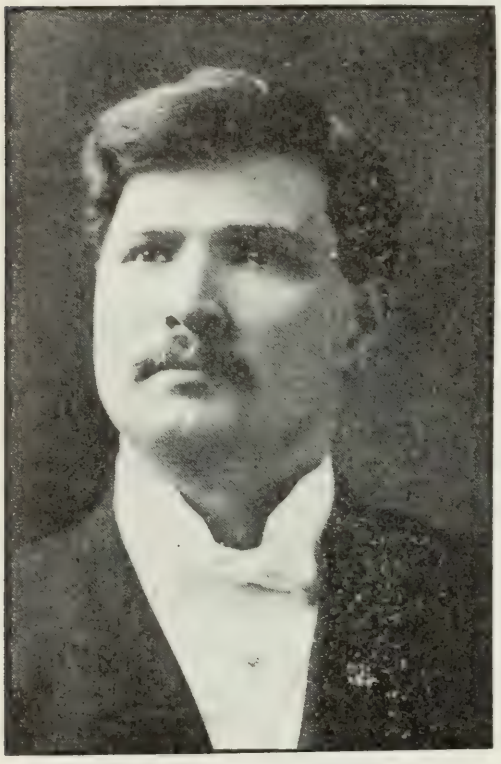

G. L. Johnson.

Johnson, G. L., affärsman — Everett — född i Sverige 1874. Medföljde sina föräldrar 1881 till Amerika, der de slogo sig ned i Republic, Mich. J. reste 1896 till Douglas, Alaska, och tog kontraktarbete i grufvorna samt fortsatte dermed till 1898, då han började grocery- och köttaffär. 1901 flyttade han till Everett, Wash., och eger der nu den under namnet Everett Meat Market bekanta kötthandeln, den förnämsta i staden. Han eger ett nätt hem vid 35th st. och Norton ave. samt annan fastighet och är aktieegare i Scandia Bank. Medlem af Elks och en af stiftarne af Orpheus-klubben, i hvilken han tjenstgjort som president 2 år. Gifte sig i Douglas 1899 med Augusta Tegelberg, lärarinna från Michigan, och har tre söner.

Johnson, John, affärsman — Spokane — född på Hansagården, Skaraborgs län, den 4 juli 1863. Genomgick folkskolan. Reste 1884 till Tyskland och 1885 till Fredrikshavn i Danmark som förman för en hamnanläggning i Saby och stannade der till juni 1888. Reste då till Amerika. Efter att först ha vistats i Minneapolis, Minn., begaf han sig den 27 mars till Spokane, Wash., och fick anställning som maskinist (engineer) hos H. B. Nichols och behöll denna befattning till 1898, då han utnämdes till agent för Nichols Block, hvilken plats han ännu innehar. 1897 begynte han en vedaffär, som sedermera utvidgats till den största partihandel med ved, som finnes i Spo-

kane. J. eger mycken egendom i staden. Han är medlem af följande föreningar: Oddfellows, Foresters of America, Woodmen of the World, Scandinavian Brotherhood, Svenska Sjukhjelpföreningen Skandia, hvars ordförande han varit i många år, Svenska Bröderna, hvars kassör han är. Han har i 8 års tid varit delegat till den republikanska stads- och countykonventionen och är delegat till Svenska Nationalförbundet för affärsmännen. Gifte sig 1891 med Emma Johnson från Stora Hedre Saleby, och som kom till Amerika i juli 1888. Har två barn, George och Hellen Johnson.

John Johnson (Spokane)

Johnson, John, prest — La Conner — född i Stafnäs församling, Vermland, den 8 april 1855. Ankom till Amerika i sept. 1879. Flyttade efter 7 månaders vistelse i Shenectady, N. Y., till Worcester, Mass., och stannade der 8 år. Utexaminerades 1890 från svenska teologiska seminariet i Evanston, Ill., och blef pastor för svenska metodistförsamlingen i Racine, Wis. I okt. 1891 flyttade han till Washington och blef pastor för svenska metodistförsamlingen i Seattle. Han stannade der 4 år och har sedan betjenat församlingarne i Cedarhome och Skagit City och i 6 år varit presiderande äldste i Puget Soundkonferensens svenska distrikt. Blef åter prest i Seattle 1905 och stannade 2 år, under hvilken tid den nuvarande kyrkan i hörnet af Pike st. och Boren ave. uppfördes. Öfvertog på hösten 1906 svenska metodistförsamlingen i Pleasant Ridge vid La Conner. Gift sedan den 3 maj 1893 med Wilhelmina Christina Lindquist från Chicago och har en dotter och fem söner.

Johnson, John F., farmare — Seattle — född i Östra Takene, Kila församling, Vermland, den 23 maj 1848. Utvandrade

till Amerika 1873 och arbetade i 3 år i Pennsylvanias kolgrufvor. 1876 reste han till Sverige. Kom efter ett års vistelse der tillbaka till Amerika 1877 samt arbetade sedan i 4 år vid Carnegies stålverk i Braddock, Pa. Flyttade 1881 till Missouri, der han i närheten af Aurora, Lawrence co., köpt en 120-acres-farm, hvaraf 20 acres voro rödjade, och som var försedd med ett primitivt brädhus. På denna farm slog J. sig ned, för att ytterligare förbättra den och utveckla dess möjligheter. Under de 25 år, som han tillbragte der, förvandlade han 80 acres ek- och hickory-skog till odlad mark, uppförde ett prydligt, modernt inredt boningshus samt rymliga och beqväma uthus. Med rätta betecknas denna hans odlingsbragd som storslagen. Efter att i början på 1900-talet ha aflagt ett nytt besök i Sverige, utarrenderade J. år 1906 sin farm, som då födde 6 hästar och 15 nötkreatur, samt flyttade till Seattle, Wash., för att i Puget Sound-traktens behagligare klimat njuta en välförtjent hvila. J. är en stor bokvän och boksynt som få af det praktiska lifvets män. Gift sedan 1877 med Augusta Erikson från Långserud och har två döttrar och tre söner, af hvilka den äldste för närvarande idkar grufdrift i Nevada.

John F. Johnson.

Johnson, John G., fastighetsmäklare — Seattle — född i Sunne, Vermland, den 17 aug. 1874. Utvandrade till Amerika 1892 och arbetade som timmerman i Chicago våren 1898, då han i sällskap med Nils Johnson reste till Alaska. De ankommo till Rampart City, 1,000 mil uppåt Yukon-floden, i juli och köpte tillsamman med två andra personer arrenderättigheten till en grufva, hvilken de utan framgång bearbetade till juni 1899. Då fick J. höra talas om det stora guldfyndet vid Cape

Nome och begaf sig i sällskap med två andra i en roddbåt, följande med strömmen i Yukon-floden, till det nya guld-distriktet.. J. tog först plats som vaktman hos Pioneer Mining Co. På hösten 1900 lemnade han i sällskap med Axel Olson Nome och begaf sig till Kotzebu-sundet, 250 mil norr om Nome, förledd af ett rykte om guldfynd sommaren förut. Han gjorde tre resor med hundar dit under vintern, men fann ingenting. På sommaren 1901 reste han till Candle Creek och stannade der till följande år, då han tillsamman med Carl Anderson och John Roberg köpte en segelbåt och företog en 400 mils färd uppåt Kobak-floden. På vintern lemnade han platsen och färdades med hundar landvägen till det omkring 600 mil aflägsna Nome. Påföljande höst reste J. till California, men återvände till Nome på våren 1904 och arbetade för Pioneer Mining Co. till frampå hösten, då han af nämda bolag hyrde en del af en grufva, känd under namnet "Portland claim", tog Carl Anderson och Nils Peterson till kompanjoner och — gjorde det rikaste guldfynd, som dittills gjorts i Alaska. Företog så en resa till Sverige och återkom till Seattle på våren 1906. J. är tillsamman med Carl Anderson egare af Dresden Hotel. Har del i Five Friends M. & L. Co. i Goldfield, Nevada; är kompanjon med N. Chilberg i fastighetsaffär, för att nu nämna några af de företag, han är intresserad uti. Han är medlem af frimurareorden, Svenska Klubben, Arctic Club och Seattle Athletic Club. Gift sedan 1907 med Agnes E. Larson, dotter till N. N. Larson i Seattle, och har en dotter.

J. G. Johnson.

Johnson, John L., fotograf — Seattle — född i Knäröd, Halland, den 27 mars 1871. Genomgick folkskolan och reste

1893 till Amerika, der han först stannade i Cadillac, Mich. Efter tre års vistelse der flyttade han till Cheboygan, Mich., och började der arbeta i fotograferingsyrket. Efter att senare ha uppehållit sig i Duluth, Minn., flyttade han till Seattle, Wash., och begaf sig någon tid derefter till Alaska. Efter ett års vistelse der återvände han 1905 till Seattle och öppnade egen fotografiateliér i no. 1516½ First ave. J. är den ende svenske fotografen i Seattle. Men ej blott som fotograf är han framstående. Han eger äfven utomordentlig begåfning som ritare och mekaniker. Han har genomgått en kurs i den internationella korrespondens-skolan, och de maskinritningar, han under denna lärotid utförde, belönades alla med de allra högsta betygen och betraktas som sådana mästerverk, att de gång på gång eftersändts af den nämda läroanstaltens representation i Seattle och förevisats för besökande. J. har sitt hem i 713 Summit ave. Gift sedan 1905 med Anna Johnson.

J. L. Johnson.

Johnson, John Wilhelm, farmare, arbetsförman — Vancouver — född på Åland den 9 aug. 1846. Gick till sjös 1860 och flackade i många år omkring på alla jordens haf. Led skeppsbrott i Biscaya-bugten 1869. Reste efter ett besök i hembygden 1871 till California och seglade under ett par års tid på Amerikas vestkust. Tog 1875 80 acres land i Hockinson, 15 mil från Vancouver, Wash. Tillbragte somrarne 1873—9 på laxfiske i Columbia-floden. Farmen upparbetade han till en af de vackraste i trakten. 1890 sålde han den och flyttade till Vancouver, der han alltsedan varit bosatt och innehaft anställningar som förman vid olika arbeten. Han eger en fruktfarm i stadens närhet, hus och hem i staden. Gift två gånger och har två döttrar ur första giftet.

Johnson, J. P., farmare — Silverdale — född i Ångermanland 1859. Blef föräldralös i unga år och uppfostrades af barmhertiga menniskor. Började vid 16 års ålder arbeta i sågverk i Sundsvall. Kom till Amerika 1888. Tog samma år ett homestead nära Silverdale. Sände året derpå efter sin familj. Kämpade sig tappert igenom de hårda tiderna. Han har på sin svårrödjade farm uppfödt en stor familj (9 barn) och eger i dag den kanske största hönsranch, som finnes i Kitsap co., ett fint boningshus, trädgård och äng m. m., förträffligt bevattnade medelst vattenledning från en närbelägen bäck. Han har äfven tidtals sysslat med timmerafverkning.

Louis Johnson.

Johnson, Louis, affärsbiträde — Seattle — född i Frändefors, Dalsland, den 6 juli 1860. Antog vid 16 års ålder anställning i klädeshandel och stannade der ett års tid, hvarefter han hade anställning i speceri- och diversehandel till år 1887, då han utvandrade till Amerika, för att träffa sina derstädes sedan 8 år förut bosatta föräldrar. Uppehöll sig i Michigan ett år och flyttade derifrån till Seattle, Wash., hvarest han alltsedan varit oafbrutet bosatt. Under de sista 13 åren har han varit anställd hos firman Frederick & Nelson som "general salesman." Dessförinnan hade han anställning hos The Pacific Carpet Co. Han har i 12 år varit medlem af A. O. U. W. och i 13 år af Svenska Klubben. Gift sedan 1896 med Hanna Johnson från Boden, Norrland, och har tre barn.

Johnson, Oscar A., bankpresident — Spokane — född på en farm vid Waseca, Minn., den 16 okt. 1864 af svenska föräldrar, som redan 1855 utvandrat från Småland och varit bland de första nybyggarne. J. genomgick folkskolan och stannade

Oscar A. Johnson.

i sitt hem, tills han nått 18 års ålder. Var så i 5 år bodbiträde i Waseca. Reste 1889 till Moscow, I., och öppnade tillsamman med Oscar Larson från Waseca diversehandel och fortsatte dermed i tre år, hvarefter han började samma slags affär i Troy, Idaho. Den blef snart den största i staden. 1903 sålde J. sin affär och flyttade tillbaka till Moscow. Efter att ha tagit sig ett par års ledighet och hvila från affärer började han tillsamman med S. A. Anderson bankaffär. Banken fick namnet First Bank of Troy, och J. är dess president. I jan. 1907 kom han till Spokane, Wash., och köpte Central Spokane Co. Savings Bank med tanke att göra den till en skandinavisk-amerikansk bank, hvilket också skedde i april 1908, då bankens namn ändrades till Scandinavian-American Bank. Dess grundkapital utgöres af $100,000 och är till fullo inbetaldt. J. är denna banks president. Han är medlem af Scandinavian-American Brotherhood och af sv. luth. Salemsförsamlingen. Gift sedan den 27 aug. 1890 med Emely Anderson från Waseca, Minn.

Johnson, Otto, affärsman — Seattle — född i Lurs socken, Bohuslän, den 7 mars 1862. Utvandrade 1884 till Amerika och gick efter sin ankomst till Seattle, Wash., ut på jernvägsarbete, dels på Canadian Pacific-, dels på Northern Pacific-banan samt höll på dermed till på hösten 1887. Under åren 1889-90 var han ingeniörsbiträde vid jernvägsanläggningar. Har sedan 1891 varit bosatt i Seattle och är tillsamman med N. A. Wedeen egare af Seneca Saloon. Gift sedan 1895 med Alfrida Johnson från Vestergötland och har tre barn.

Johnson, Peter Elof, farmare — La Conner — född i Hjernarps socken, Kristianstads län, der fadern var hemmansegare, den 29 nov. 1861. Stannade hemma till 14 års ålder, arbetade derefter som dräng och i 5 år som toffelmakare hos en svåger i Helsingborg. Reste 1887 till Amerika, der han hade en morbroder, Peter Downey, bosatt i La Conner. Efter en kort vistelse der reste J. till California och arbetade i 1½ års tid ömsom på farm, jernväg och som stenhuggare. Återvände derpå till La Conner, der han, efter att i 3 å ha arbetat för andra, arrenderade morbroderns vackra 160-acres farm och alltsedan innehaft detta arrende. 1908 köpte han sig en egen farm nära Burlington och ämnar flytta på den innan kort. Medlem af sv. luth. församlingen. Gift sedan

den 5 jan. 1894 med Selma Morton från Kyrkhults socken, Bleking, och har två döttrar.

Johnson, Peter J., fabrikör, mekaniker—Tacoma—född i Stockholm, Sverige, den 9 maj 1864, son till verkmästaren John Person vid Hargs bruk. Flyttade vid 10 års ålder till Hargs bruk, som är beläget i Stockholms län, och började vid 11 års ålder lära smedyrket. Utvandrade 1880 till Amerika. Var anställd i John Estergrens vagnfabrik i Hastings, Minn., till 1887, då han flyttade till Tacoma, Wash. Har sedan 1890 haft egen affär och är sedan 1902 en af fyra delegare i Fawcett Wagon Co. En annan delegare är B. Anderson. J. är bolagets generalmanager. Bolaget sysselsätter mellan 20 och 30 man och har en omsättning på mellan 75,000 och 100,000 dollars om året. Dess specialitet är vagnmakeri och reparationer af automobiler, men den utför dessutom alla andra sorters mekaniska arbeten. J. var medlem af stadsstyrelsen 1902 och 1903. Han är medlem af sv. luth. församlingen.

P. E. Johnson.

P. J. Johnson.

har varit dess sångledare i 14 år och varit diakon 15 år. Gift sedan den 21 jan. 1891 med Hulda Mary Nelson, född i Småland, och har en son och två döttrar.

Johnson, P. P., kontraktör — Spokane — född i Eggelstad, Tolånga socken, Skåne, den 25 juli 1846. Hjelpte under uppväxtåren sin fader, som var landtbrukare, med gårdens arbeten. Lärde 1867—9 snickeriyrket och reste sistnämda år till Amerika och fick under vintern arbete i en butik i Litchfield, Minn. Under de följande 10 åren var han snickare i Minnesota, Michigan och Canada, deraf fem år i Winnipeg, Man. 1880 började han tillsamman med sin broder John P. Johnson (afliden i Waverly, Ia., 1894) att taga jernvägsarbeten på kontrakt, först på banleden Glendive—Miles City och sedan på Canadian Pacific-jernvägen. Utförde äfven kontraktarbeten under Foley Bros. & Guthrie. Var i 5 år farmare nära Brainerd, N. D., och flyttade derifrån till St. Paul, Minn., och sysslade under några år dels med gatu-utjemningsarbeten, dels med jernvägsbygge i Minnesota och Iowa. 1898 flyttade J. till Washington och började arbeta för Oregon R. R. & Navigation Co., som då byggde banlinien mellan Wallula och Riparia. Han har sedan tillsamman med sin kompanjon Martin Nelson byggt jernväg för Great Northern-bolaget vid Curlay m. fl. platser samt äfven för andra bolag. Han har sålunda för Spokane, Portland & Seattle-banan byggt jernväg och utfört ofantliga utschaktningsarbeten. Ett kontrakt upptog en tunnel af en half mils längd vid Devils Canyon. Den blef också byggd, utan användande af något som helst maskineri, och utan att någon olyckshändelse inträffade, någonting enastående vid

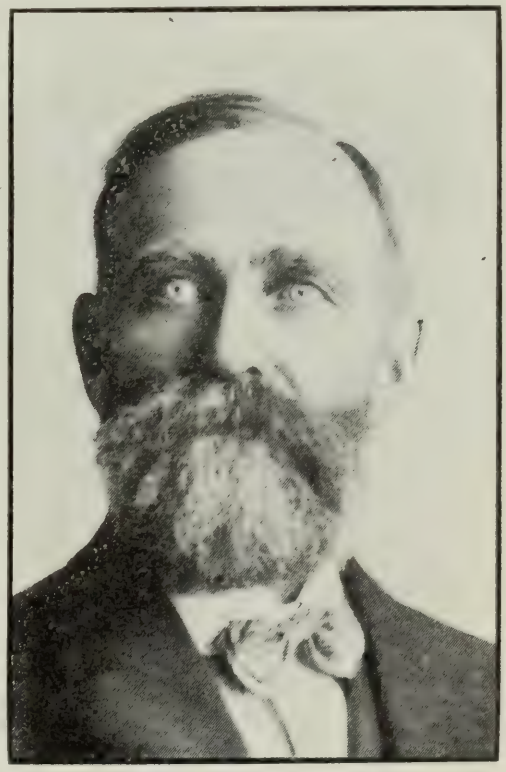

P. P. Johnson.

jernvägsanläggningar. J. är trustee i den sv. luth. Salemsförsamlingen, tager liflig del i kyrklig verksamhet och intresserar sig mycket för både skola och mission. Han har

Tunneln vid Devil's Canyon

nyligen skänkt till missionsverksamheten $2,000 och $1,200 till understöd åt det kyrkliga arbetet i Union Park, Spokane. Gift sedan 1876 med Mathilda Beck från Bäcka socken, Dalsland, och har en son och 4 döttrar, af hvilka två äro gifta.

Johnson, Robert J., handelsbiträde och sångledare — Seattle — född i Chicago, Ill., den 28 aug. 1882. Uppväxte i Brainerd, Minn., dit föräldrarne flyttade, då han var blott ett år gammal. Efter fullbordade studier vid folk- och högskola äfvensom vid affärsinstitut tog han plats som kassör i en klädesbutik. 1901 reste han till Chicago och erhöll anställning hos den välkända firman Marshall Field & Co. som biträde i klädesafdelningen. 1903 återvände J. till Brainerd och var derpå anställd hos sin förre principal till 1905, då J. flyttade till Seattle, Wash. Här har han haft anställning hos de välkända firmorna John Lindh & Co. samt Shafer Bros. och är ännu qvar hos den senare. Redan som gosse började J. studera musik och tjenade som helt ung svenska baptistförsamlingen i Brainerd som organist och sångledare. I Chicago utvidgade han sina musikaliska insigter under ledning

af sådana män som T. Astenius, J. E. Spann m. fl. och såsom medlem af Mozartoktetten. Sedan sin ankomst till Seattle har han tjenat härvarande svenska baptistförsamling som dess sångledare, och kören har under hans ledning gjort goda framsteg. J. är desslikes en gerna hörd solosångare.

Juhlin, Johan Gottfrid, målare—Seattle — född i Svenvads socken, Nerike, den 4 feb. 1862. Uppfostrades i Hallsberg och kom vid 13 års ålder i målarlära. For på våren 1877 till Helsingland och fortsatte med sitt yrke i Lingbo och Söderhamn till hösten 1880, då han blef gesäll. Arbetade sedan omvexlanle i Stockholm och Östersund m. fl. platser under flera års tid. 1882 blef han goodtemplare. Sommaren 1886 hade han arbete vid den natursköna badorten Ytterån i Norrland och besteg den 27 juni Åreskutan. I juli 1887 reste J. till Amerika och stannade till i oktober 1888 hos en tysk målare i Omaha, Neb., hvarest han äfven tjenstgjorde som ordförande i en goodtemplarlo-

J. G. Juhlin.

Robert J. Johnson.

ge. Från Omaha reste han till Seattle och anlände dit, bestulen på sin koffert med hela dess innehåll af kläder, fotografier m. m. Sommaren 1890 hade han tillsamman med en ung finsk student och sångare Sundman en måleributik i Ballard. På hösten tog han 140 acres jord nära Duckabush vid Hoods Canal enligt förköpslagen och flyttade dit 1892, efter att ha sedan våren 1891 uppehållit sig i Seattle. Han bodde nu på sin farm till våren 1900, rödjande skog och drifvande hönsafvel i efter härvarande förhållanden rätt stor skala. Ett par år senare sålde han farmen. 1901 köpte han vid Lake Washington, öster om Hillman City, 5 acres jord, hvaraf han dock senare åter sålt 2 acres. Sedan våren 1900 har han mestadels arbetat i sitt yrke på egen hand och gjort goda affärer. Goodtemplarismen har han utbytt mot socialism. Han är f. ö. en äkta Stockholmstyp, glad och munter, trots det att hans ena öga i barndomen blef utstunget under en lek. Vid stadsvalet i Seattle våren 1908 var han af socialistpartiet uppsatt som kandidat till councilman-at-large. Är medlem af Knights of Maccabees och Svenska Klubben. Han har uppträdt som skådespelare vid flera tillfällen och bland andra roller innehaft Stor-Sven i Vermländingarne och Hokus Pokus i Anderson, Petterson och Lundström. Gift sedan 1894 med Hilda Anderson från Kristdala, Småland, och har en son och två döttrar.

F. O. Kalberg.

Kalberg, Frank O., mjölkhandlare — Seattle — född i Sandsjö församling, Kronobergs län, den 5 sept. 1863. Fadern var landtbrukare. K. stannade i hemmet, sysselsatt med landtbruk, bl. a. vid Öremo bruk, till 1886, då han efter fullgjord beväringsskyldighet utvandrade till Amerika. Han begaf sig först till Skagit co., Wash., och arbetade der i två

år med uppbyggande af s. k. "dykes" eller skyddsvallar mot öfversvämningar, hvarefter han flyttade till Seattle. Här sysslade han de första åren med gatuförbättringsarbeten, dels för andra, dels på egen hand tillsamman med sina bröder. 1897 började han mjölkaffär och höll på dermed till 1900, då han reste till Alaska. Efter en kort tids vistelse der återvände han till Seattle och började i stadens närhet en mjölkaffär, kallad Pleasant Valley Dairy, hvarmed han fortsatte i tre år. Efter att ha sålt sina kor, flyttade han in till staden och blef ensam egare af mjölkaffären Independent Dairy, hvars lokal är i no. 1001 Howell st. Sålde affären 1908 och for på besök till Sverige. K. är medlem af Woodmen of the World, Oddfellows (Anchor logen) samt Buffalo-orden. Han gifte sig 1892 med Annie Olson från Bohuslän. Hon afled i april 1905, efterlemnande två döttrar och en son.

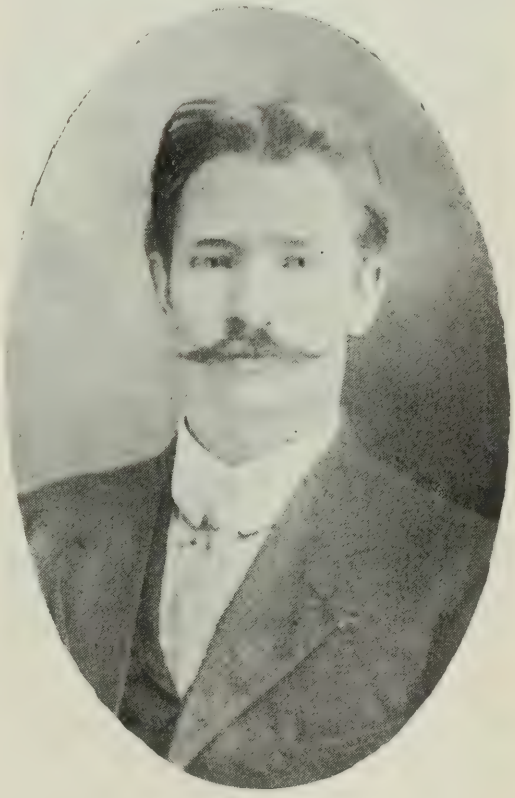

Gust Kalberg.

Kalberg, Gust., hotellegare — Seattle — född på egendomen Toftaholm i Tånnö socken, Småland, den 22 aug. 1877. Stannade i hemmet till sitt 18de år, hvarefter han sysselsatte sig med byggnadssnickeri i Jönköping till 1898. Efter fullgjord beväringsskyldighet reste han på våren 1899 till Amerika och stannade först i Preston, Wash. Här arbetade han för sågverksegaren Aug. Lovegren 9 månader; flyttade derpå till Seattle och arbetade ett år som snickare för kontraktören Alex. Pearson. Ingick derpå i hotellaffär och har under de följande åren haft hand om ej färre än ett dussin hotell. Är för närvarande delegare i och föreståndare för California-hotellet, 218 S. 4th ave. Under år 1907 var K. kompanjon med Carl Ericson i fastighetsfirman Ericson & Kalberg. Tillhör sv. missionskyrkan och har varit vice

ordf. i församlingens ungdomsförening i Seattle. Gift sedan 1902 med Hulda Olson från Törnamåla, Tingsryds socken, Småland, och har tre döttrar.

Kalberg, John, kontraktör — Seattle — född i Elmeboda socken, Småland, der fadern var hemmansegare, den 28 dec. 1856. Flyttade med föräldrarne vid 16 års ålder till S. Sandsjö. Arbetade vid Öremo bruk och vid jernvägar samt utvandrade i sept. 1883 till Amerika. Anlände den 9 okt. till Minneapolis, Minn., der han stannade ett par år, mestadels anställd hos spårvägsbolaget. 1885 reste han till Seattle, Wash. Hade under de tre första åren efter sin ankomst till Washington kontrakt på fördämningsarbeten vid Skagit-floden. 1888—1892 sysslade han som kontraktör med gatuförbättringsarbeten. Det sistnämda året köpte han en farm vid Falls City. Han stannade på farmen i 5 år, men tröttnade på det föga vinstgifvande arbetet och de låga priserna på farmprodukter samt flyttade 1897 åter till Seattle, hvarest han alltsedan varit bosatt, sysslande med gatuförbättrings-arbeten. Han har haft flera dylika kontrakt uppgående till $60- och $70,000 dollars. Tillhör Woodmen of the World, Oddfellows (Anchor-logen) och sv. metodistförsamlingen, i hvilken han varit trustee och kassör. Gift sedan 1889 med Mary Nelson från Malmö, Skåne, och har 2 söner och 4 döttrar.

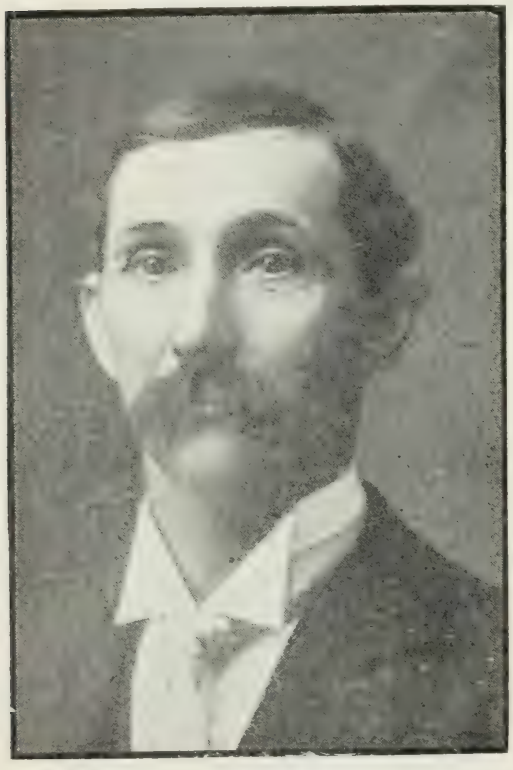

John Kalberg.

Karlsten, Henning, restauratör — Spokane — född i Köping, Sverige, den 21 juni 1864. Genomgick tre klasser af elementarläroverket och blef vid 15 års ålder biträde i butik i Linköping. Lärde sedan under 4 års tid bageriyrket i Stockholm och utvandrade vid 23 års ålder till Amerika. Arbetade

i sitt yrke i 6 års tid i New York, Boston, Worcester, Mass., samt i Rockford, Ill., och började 1894 i Chicago egen affär: bageri- och groceryhandel. Efter att ha innehaft denna affär 4 år reste han till Dawson, Alaska. Stannade der 4 år. Lyckades temligen väl med sina gruffynd. Reste till Sverige på besök och öppnade efter sin återkomst till Amerika bageri i Spokane, Wash., samt höll på med denna affär i två år, hvarefter han köpte ett kafé, Chicago Coffee House, och hade det i 3½ år. På hösten 1907 började han, efter att ha sålt kafét, restaurantrörelse i no. 337 Front ave. Restaurantens namn är Queen Coffee House, och den är lifligt besökt. K. är medlem af Oddfellow-orden. Gift sedan 1905 med Ida Erikson från Kristianstad, Finland, och har en son och en dotter.

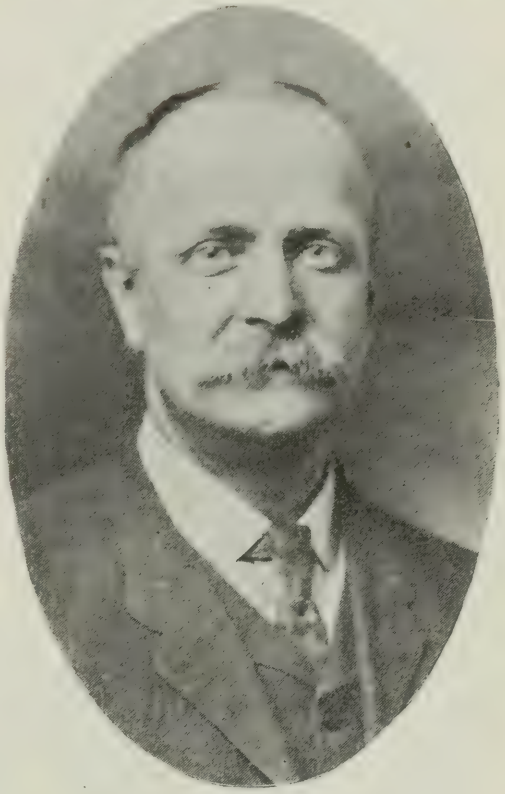

H. Karlsten.

Kastengren, G. E., kartritare — Seattle — född i Malmö den 3 mars 1869. Fader- och moderlös sedan sitt tionde år, kom han 11-årig i skomakarelära. Inskrefs vid 17 års ålder i 24de svenska infanteri-regementet och qvarstod der tre år. Reste 1889 till Amerika och arbetade till en början i Chicago i 4 månaders tid som skomakare, hvarefter han lemnade yrket för alltid. Fick derpå anställning hos Armour & Co., arbetade så vid jernvägar i Utah och Nevada och kom omsider till San Francisco, der han arbetade dels vid dockorna, dels i en ståltrådsfabrik. 1891 tog han arbete i sågverk i Eureka, Cal., genomgick derpå en kurs i affärsskola och återvände 1894 till San Francisco. Efter att ha haft plats som eldare i lådfabrik, genomgick han en kurs i spanska språket och fick plats som spansk korrespondent och senare som teknisk reporter och öfversättare. Efter någon tids vistelse år 1897 i British Columbia som skylt- och teatermålare deltog han under den med

anledning af guldfynden i Coffee Creek framkallade upphetsningen i en expedition med uppgift att fotografera och att göra kemiska analyser och malmundersökningar. Arrenderade en grufva nära Placerville, Cal., och arbetade der, tills spanska kriget utbröt, då han tog värfning vid Förenta Staternas 14de infanteriregemente och gjorde krigstjenst på Filippinerna. Efter sitt utträde ur krigstjensten tog han hand om en dörrlås-fabrik och arbetade äfven under 1½ år som qvarnbyggare och elektriker. Fick derefter anställning hos Sanborn Map Co. som brandförsäkrings-landtmätare och bereste i denna egenskap hela vestern och nordvestern, uppgörande kartor öfver snart sagdt hvarje byggnad i de städer, som besöktes, på ett fält, som sträckte sig från Glasgow, Mont., till Vera Cruz, Mexico, och upptog bl. a. städerna City of Mexico, Pueblo, Jalapa, Aguas Calientes, Juarez, El Paso m. fl. Efter att ha innehaft denna befattning i 6 år ingick han i mars 1907 som delegare i groceryfirman Anderson & Kastengren, 503 Pike st., Seattle. Utträdde ur affären i maj 1908 och återgick till sin förra sysselsättning som kartograf för Sanborn Map Co. Gift sedan 1907.

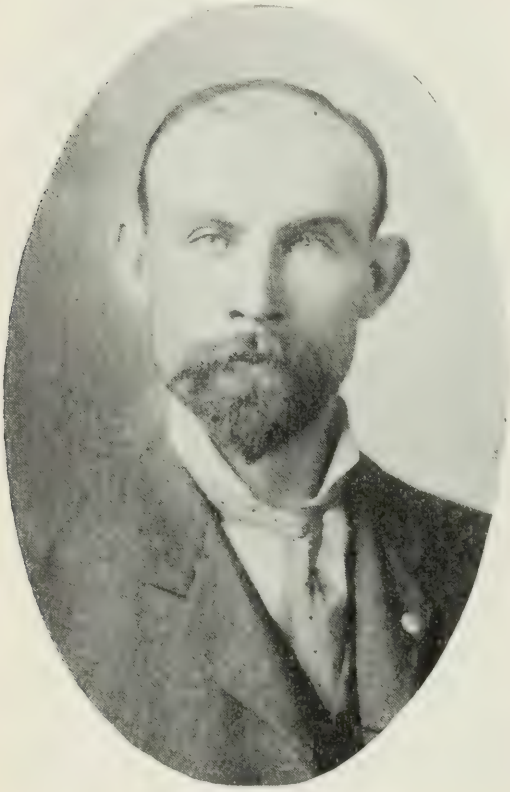

G. E. Kastengren.

Kjellman, Alexander, kostymskräddare — Spokane — född i Vånga socken, Vestergötland, den 9 dec. 1849. Kom vid 17 års ålder i skräddarelära i Göteborg samt arbetade i yrket der och i Kristiania till 1875, då han reste till Amerika. Efter att ha arbettat i Minneapolis och St. Paul, Minn., i 4 år, i Chicago, Ill., ett år, samt åter ett år i Minneapolis, öppnade han egen skrädderiverkstad i Fargo, N. Dak., 1879 samt stannade der till 1904, då han flyttade till Spokane, Wash., och började

egen skrädderirörelse i no. 508 1st ave., hvilken han allt fortfarande bedrifver. K. tillhör Tabernakelförsamlingen och är en af dess äldsta. Gift sedan 1882 med Malinda Chally från Illinois och har 2 söner och 2 döttrar. En af de förra är stenograf hos Great Northern-bolaget.

Klasell, Nils Anderson, fastighetsmäklare—Pt. Townsend — född i Kläsinge (deraf namnet Klasell bildats), Zireköpings förs., Malmöhus län, den 24 okt. 1854. Genomgick folkskola, deltog i alla på en landtgård före-

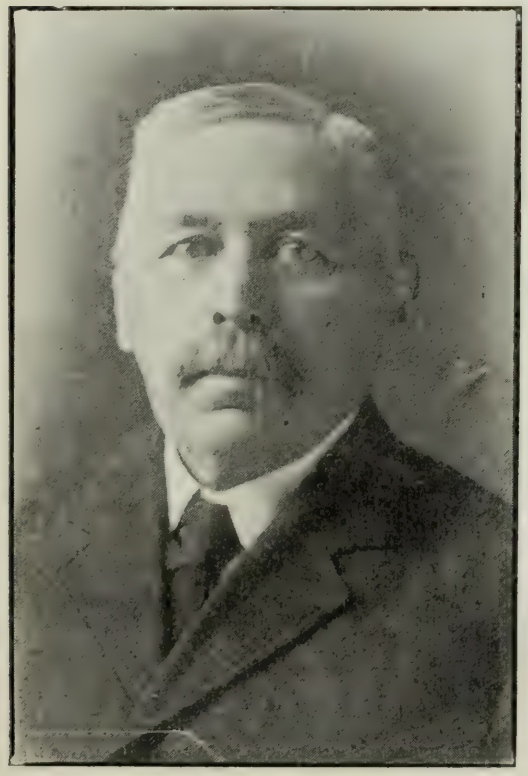

N. A. Klasell.

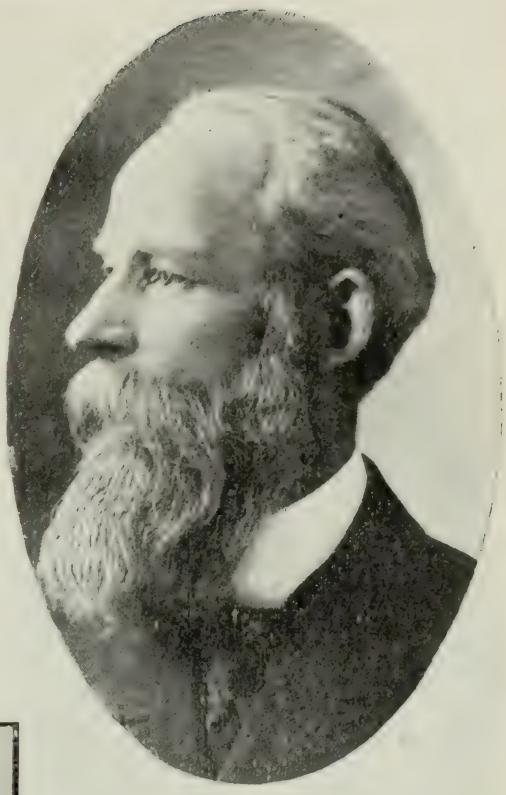

Alex. Kjellman.

kommande göromål och genomgick 1876-7 Trelleborgs landtbruksskola. Var därefter landtbruksbokhållare på egendomar i Vestergötland. Reste i april 1881 till Amerika. Arbetade hos en amerikansk farmare i Minnesota under sommaren. Studerade under vintern vid G. A.-College i St. Peter och återtog följande sommar arbetet på farmen. Arrenderade en farm och skötte den till hösten 1885, då han flyttade till St. Paul och började boarding-affär. Sålde affären på våren 1888 och reste till Tacoma, Wash. Flytta-

de i juni 1889 till Port Townsend och har alltsedan varit bosatt der och drifvit fastighetsmäklare-, biljett- och försäkringsaffär, men äfven varit anlitad i allmänna göromål för staden. Har varit och är fortfarande medlem af stadsstyrelsen. Han är frimurare, oddfellow, medlem af A. O. U. W. m. m. samt tillhör styrelsen i presbyterianförsamlingen i Port Townsend. Har varit gift två gånger — första hustrun dog för flera år sedan — och har 7 barn.

O. A. Klasell.

Klasell (Clasell), Olof A., organist, politisk embetsman — Seattle — född i Kläsinge, Zireköpings församling, Skåne, den 6 dec. 1858. Genomgick folkskolan, blef biträde i bank och undervisade i en småbarnsskola. Tog en 4-årig kurs vid folkskollärareseminariet i Lund och aflade organistexamen. Reste 1885 till Amerika och blef organist vid sv. luth. församlingen i Stillwater, Minn. Genomgick en studiekurs vid G. A. College i St. Peter. Efter att derpå ha varit organist och sånglärare i Minneapolis erhöll han 1887 anställning i recordern's kontor i rådhuset i St. Paul. Flyttade på hösten 1887 till San Francisco, Cal., och blef organist och sångledare i sv. luth. kyrkan derstädes. Denna befattning innehade han i nära 10 år. Under tiden sysslade han äfven med annat. Tog 1888 en kurs vid ett handelsinstitut. Var flera gånger anställd i rådhuset, senast som assessors-deputerad. Verkade äfven som försäkringsagent och egde 1893—4 en bok- och pappershandel. På hösten 1897 reste han till Alaska och ankom, efter att ha legat infrusen hela vintern på en plats vid Yukonfloden, till Dawson i juni 1898. Arrenderade grufvor, arbetade i grufvor och med trädfällning, timmerflottning m. m. och reste 1900 till Nome. Fortsatte med grufarbete och blef derpå först Pioneer Mining Co:s agent å Rock Creek och

sedan manager för E. O. Lindbloms affärsintressen i Nome och på andra platser i Alaska. Ingick i kompanjonskap med honom 1902 i ett grufföretag vid Kobuk-floden. Undersökte gruftrakter å Unalaska-ön m. m. och företog på Lindbloms inrådan sommaren 1903 en färd till Kobuk. Under en resa i sitt och L:s gemensamma intresse på vintern råkade K. ut för ett förskräckligt missöde, i det han under natten den 4 jan. 1904 gick vilse i snöoknen i en hemsk köld och blef illa förfrusen. Han gick 50 mil på 27 timmar utan något att äta. Blef omhändertagen af eskimåer, som i all sin fattigdom visade större hjelpsamhet än de flesta vällottade hvita. Han forslades med hundskjuts till närmaste läkare, en färd på 125 mil. Den 2 feb. fick K. fyra fingrar och hälften af venstra foten amputerade, och 12 dagar derefter begaf han sig med hundskjuts öfver den nakna Seward-halfön till Nome, dit han anlände den 27 februari. Han hade då under vintern färdats nära 900 mil efter hundar och renar och i sitt beklagliga tillstånd under sista färden måst tillbringa en hel natt sofvande i en skinnsäck i snön, med termometern visande mellan 30 och 40 grader under 0. Efter någon tids vistelse på hospitalet i Nome reste han till Port Townsend, Wash., och stannade der från sept. 1904 till maj 1905. I nära 2 år efter förfrysningen var han oduglig till arbete. Sommaren 1906 gjorde han en resa till Nome och Kotzebue Sund. K. är nu anställd i assessorns kontor i rådhuset i Seattle. Han är medlem af Royal Arcanum, Arctic Brotherhood, Alaska-klubben och Sv. Republ. Klubben.

Alfred Kristoferson.

Kristoferson, Alfred, mjölkhandlare — Seattle — född i Glanshammar socken, Nerike, den 30 dec. 1856. Fadern var jordbrukare och mejerist. Sonen lärde hans yrke och genom-

gick senare en tvåårig kurs vid Claestorps landtbruks- och mejeriskóla. Vid 25 års ålder reste han till Amerika och arbetade de två första somrarne för farmare i Illinois. Gick i skola om vintern. Köpte på våren 1885 andel i en handelsbutik i Momence, Ill. Sålde den 1889 och for till Sverige på besök. I början af 1890 flyttade han till Seattle, Wash. Under de hårda åren i början af 1890-talet förlorade han, hvad han dittills hopsamlat, och måste börja på nytt. Som naturligt var, slog han sig på mjölkaffär och har haft sådan framgång, att han nu eger den största minuthandel med mjölk, som finnes i Washington. K. tillhör Royal Arcanum. Gift sedan sept. 1886 med Marcia A. Clark och har tre söner och en dotter.

F. C. Lambert.

Lambert, F. C., boktryckare — Seattle — född i Red Wing, Minn., den 28 maj 1879 af svenska föräldrar, hvilka kommit till Amerika redan på 1860-talet. Gick i skola i Red Wing, kom i tryckerilära 1897. Arbetade för Red Wing Advertising Co., flyttade till Minneapolis och innehade der åtskilliga anställningar — bl. a. som pressman hos Swinburne & Co., förman hos Cootey Lithograph Co., Minneapolis Printing Co. och Leighton Bros. Printing Co. — innan han i sept. 1907 flyttade till Seattle, Wash., och antog anställning som förman i Coast Advertising Co:s pressrum. Den 12 feb. 1908 började han tillsamman med P. J. Adamson och John Litonius tryckeriaffär under namnet Washington Printing Co. L. är bolagets vice-president.

Landquist, Emil J., nykterhetsifrare — Seattle — född nära Varberg i Halland, den 22 sept. 1881. Reste 1899 till Amerika och har alltsedan varit bosatt i Washington, de sista 7 åren

i Seattle. Har hela tiden varit ständigt verksam i goodtemplarordens intresse. Blef 1904 vald till distrikt-skattmästare, i juli 1905 till storloge-skattmästare samt vid organiserandet af special-distriktet no. 7 till distrikt-templar. Tjenstgör för närvarande som förre distrikt-templar.

Landström, John A., köpman — Seattle— född i Kinnekulle-trakten, Vestergötland, den 8 mars 1855. Fadern hade landtgård med sågverk, stenhuggeri m. m., hvadan unge L. hade de bästa tillfällen att sätta sig in i litet af hvarje och bli praktiskt duglig. I mars 1880 reste han till Amerika. Under de första åren arbetade han i grufvorna i trakten af Iron Mountain, Mich., men begaf sig redan 1883 till Seattle, Wn. Efter två års vistelse här, hvarunder han försörjde sig med vedsågning, arbete i skogsläger o. s. v., reste L. till California och arbetade en sommar i skogslägren i Humboldt co. Återvände så till Seattle och utsträckte färden till British Columbia, der han bl. a. var med om att rödja den plats, der staden Vancouver nu är belägen, och hade tillfälle, om han endast anat, hvilken framtid som väntade detta ställe, att lägga sig till med de allra dyrbaraste stadstomterna. Han arbetade sedan på Canadian Pacific-banan, blef sjuk och återvände till Seattle. Efter någon tids tunnelarbete på Northern Pacific-banan och annat jernvägsarbete längre inåt landet i Palouse co. kom han tillbaka till Seattle 1897. I tre års tid sysslade han med arbete på varfbyggnader och annat, var med om att lägga grunden till Taylors Mill, råkade i en olycksstund bryta ena benet, fick $600 i skadestånd och köpte en cigarrbutik i hörnet af King st. och 1st ave. Hade kompanjon under första året,

J. A. Landström.

men tillhandlade sig derpå hans andel. L. har egt ända till tre cigarrbutiker på en och samma gång, har gjort lyckliga fastighetsspekulationer. Den första tomt han egt, köpte han i Ballard 1890; den, hvarpå han byggt sitt hem, i hvilket han ännu bor, — 510 Terrace st. — köpte han 1897. Han besökte Sverige 1902. Gift sedan den 10 jan. 1903.

Larson, Andrew, sågverksegare — Tacoma — född i Tibble by, Leksands socken, Dalarne, den 6 april 1884. Stannade hos sina föräldrar till den 4 feb. 1903, då han reste till Tacoma, Wash. I Sverige hade han lärt snickareyrket. De två första åren i Amerika voro besvärliga nog, och han måste genomgå många svårigheter, än arbetande i sågverk, än med hacka och spade eller med skogshuggning. Längre fram fick han anställning i en snickerifabrik och besökte samtidigt aftonskolan i de unga männens kristliga förening, studerande engelska språket och byggnadsritning. Emellertid har allt artat sig väl för honom, och nu är han tillsammans med en amerikan vid namn D. Dominy egare af en snickerifabrik under firmanamnet Dominy & Larson Mill Co., med verkstad och kontor i no. 1211 S. 11th st., Tacoma. Firman, i hvilken L. är president, tillverkar och försäljer fönsterramar, trappor, butiksdiskar, kontorstillbehör, "show cases" o. s. v. L. har under de tre sista åren varit ledare och lärare för Nationaldansarnes vänner i Tacoma. Han tillhör Oddfellow-orden, Svenska Glee-klubben, Valhalla och goodtemplarorden. Den sistnämda tillhörde han äfven i Sverige.

Andrew Larson.

Larson, Elizabeth, lärarinna — Spokane — född i Osceola, Neb., af svenska föräldrar, som utvandrat i början på 1870-

talet. Genomgick högskola i Stromsburg, Neb., studerade sedan ett år vid Stromsburg Normal Bryant University och har besökt sommarskolan vid Minnesota Stats-universitet. Har varit lärarinna ett år i Nebraska, 10 år vid skolorna i Superior, Wis., och är nu anställd som lärarinna vid Grant-skolan i Spokane.

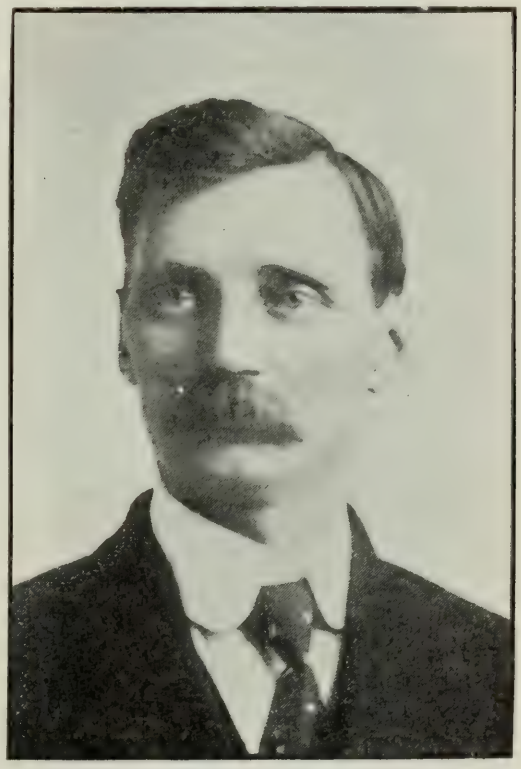

John Larson.

Larson, John, modellsnickare — Spokane — född i Brattfors socken, Vermland, den 26 juni 1866. Började vid 17 års ålder lära sig snickeri och fick ett par år senare plats vid Finshyttans mekaniska verkstad nära Filipstad. Stannade der 1½ år och for 1888 till Amerika. Arbetade på snickerifabrik i Minneapolis, Minn., 1½ år och tillbragte sedan 11 år i Duluth, arbetande dels för Duluths spårvägsbolag 5 år, dels på olika verkstäder. Kom 1900 till Spokane, Wn. Arbetade i 4 år i Union Iron Works såsom modellsnickare och öppnade derpå eget modellsnickeri i no. 1812 Division st. Är trustee i sv. missionskyrkan och president i Bethesda sjukhjelpförening. Gift sedan 1894 med Lydia Maria Larson från Sörbygden nära Sundsvall och har 3 söner och 2 döttrar.

Larson, John Henry, farmare — Ostrander — född på Gotland 1851. Gick till sjös 1869 och besökte många länder. Förliste vid England. Bodde i San Francisco, Cal., 1871—6 och derpå i Portland, Or., 9 år, arbetande vid sågverk. 1887 flyttade han ut på en 160-acres farm, som han 5 år förut köpt nära det dåvarande Stockport, mellan Castle Rock och Ostrander i Cowlitz co., Wash. Gift sedan 1877 och har 6 barn.

Larson, Martin L., prest — Seattle — född i Massebo församling, Elfsborgs län, den 15 maj 1864. Fadern, Swan Swan-

son, reste några år derefter till Amerika och skickade derifrån penningar nog till hustrun att köpa sig ett hemman för i Bårarydsförsamling, Jönköpings län. Hon flyttade dit med sina tre söner 1871. År 1878 utvandrade hela familjen till Amerika och slog sig ned i Galesburg, Ill., der fadern vistades. L. besökte allmänna skolan, arbetade på farm, i butik o. s. v. till 1883, då han vann inträde vid Augustana College. Under ferierna de följande åren höll han församlingsskola på olika platser i Illinois samt i Denver. Han tog studentexamen 1890, prestexamen 1892, prestvigdes samma år och flyttade i juni till Seattle, Wash., och blef pastor för dervarande sv. luth. församling, hvilken befattning han allt sedan innehaft. Från sitt tillträde till pastoratet den 2 juli 1892 och till den 9 juni 1908 tog han in 559 kommunikanter i församlingen, döpte 984 barn, vigde 583 par och förrättade 237 begrafningar. Under åren 1892—1906 var han Columbia-konferensens president. Gift sedan den 28 juni 1892 med Clara Maria Wahlberg från Furingstad, Östergötland.

Martin L. Larson.

Larson, N. N., smedmästare och hästkännare — Seattle — född i Färlöf, Skåne, den 19 aug. 1860. Reste till Amerika våren 1880 och fick arbete i plogfabrik i Moline, Ill. Under sommaren arbetade han på farm i Minnesota och var sedan smed i timmerskogarne i Wisconsin till 1884, då han erhöll sysselsättning med att sko hästar hos firman Slater & Riely i St. Paul, Minn., berömd öfver hela vestern för erfarenhet och skicklighet i denna konst. L. blef med tiden förman hos nämda firma samt började 1893 på egen hand samma slags affär i St. Paul och bedref den med framgång till vintern 1898,

då han greps af den då härjande Alaska-febern och tillsammans med ett halft dussin vänner begaf sig till Valdez, Alaska. Efter ett års fåfänga försök att finna guld slog han sig i april 1899 ned i Seattle, Wash., med affärsplats i no. 1016 3rd ave., der han med stor framgång under flera års tid utöfvade sitt yrke — att sko hästar. På hösten 1906 tvangs han af de då pågående gatuförbättringarne att lemna denna lokal. Han ingick då i den under namnet "Pacific Wagon & Carriage Co." kända firman i no. 2224 Western ave. och har der genom sina grundliga kunskaper om hästens anatomi, lynne och natur samt sin skicklighet i behandlingen af detta ädla djur, särskildt hvad beträffar fötternas skötsel och vård, vunnit stort anseende och framgång. Genom L—ns åtgörande har en lag kommit till stånd, som tvingar hvar och en, som vill syssla med att sko hästar i Seattle, att underkasta sig examen inför en examineringsnämd, och han har också gifvit uppslag till stiftandet af "The State Mechanical Association", inom hvilken förening han beklädt sysslor såsom vice-president och sekreterare. Han tillhör Oddfellows (Anchor-logen), Knights of Pythias, frimurarne och Svenska Klubben. Gift sedan 1886 med Anna Person från Skåne och har en dotter, Agnes, gift med J. G. Johnson, medlem af fastighetsfirman N. Chilberg & Co.

N. N. Larson.

Larson, Olof F., byggmästare — Tacoma — född i Fryksände socken, Vermland, den 8 okt. 1858. Reste 1879 till Amerika. Lärde sig snickeri i Minneapolis, Minn., och arbetade som snickare till 1891, då han flyttade till Tacoma, Wash. Han har alltsedan varit här bosatt som sjelfständig byggmästare och har uppfört minst 50 hus i Tacoma, bland

dem Horace Mann-skolan, och flera affärsbyggnader. Tillhör sv. missionsförsamlingen och är dess ordförande. Eger ett mycket vackert hem med 3½ acres omgifvande, värdefull jord inom stadsgränsen. Gift sedan den 7 dec. 1893 med Mathilda Johnson från Hellestad, Östergötland, och har tre söner.

O. F. Larson.

Leksell, Sigrid Augusta Carolina, sjuksköterska — Seattle — född i Amsbergs annex till St. Tuna församling i Dalarne den 31 dec. 1877. Dotter till kyrkoherden L. J. Z. Leksell och hans maka Charlotta Cederberg, prestdotter från Röddinge, Skåne, och afliden den 12 april 1889. År 1889 flyttade familjen Leksell från Dalarne till Björskog, Vestmanland. Efter slutad skolgång öfvertog miss Leksell vården af sin fader och sina syskon och efterträddes 5 år senare häri af en yngre syster. Våren 1900 började miss L. sjukvård på Köpings lasarett, fortsatte i samma kall på hösten vid Sabbatsbergs sjukhus i Stockholm och derefter vid Södra Barnbördshuset. Efter fullbor-

Sigrid A. C. Leksell.

dade kurser erhöll hon plats som ackuschörska vid Skutskärs sågverk, Upland, och stannade der till i sept. 1905, då hon reste till Amerika. Den 12 okt. ankom hon till Seattle och har här fortsatt sin verksamhet som sjukvårdinna. I Sverige lefva ännu hennes fader samt två bröder och tre systrar.

Levin, J. A., prest — Aberdeen — född i Köpinge församling, Kristianstads län. Utvandrade 1869 och bosatte sig i Des Moines, Ia. Studerade någon tid vid skolan i Paxton, Ill., vistades senare i Denver, Colo., och under många år i California. Tjenstgjorde som kateket inom California-konferensen 1888—1896, hvarefter han förestått sv. luth. församlingen i Tacoma ett år, missionspastoratet i Portland-distriktet 4 år, sv. luth. förs. i Everett en tid och, efter att år 1905 ha blifvit prestvigd, verkat på missionsfältet i Alaska. I okt. 1907 tillträdde han pastoratet i Hoquiam och Aberdeen.

J. Levin med familj.

Levin, John, mekaniker, byggmästare — Silver Lake — född i Hvalstads församling, Skaraborgs län, den 8 juli 1864. Erhöll en god uppfostran. Genomgick åren 1883-4 folkhögskolan i Stentorp och senare Jönsonska handelsinstitutet i Stockholm. Fastän han erhöll goda betyg, anser han dock den tiden förspilld, eftersom han aldrig haft någon lust för handel. På hösten 1887 reste L. till Amerika. Hans erfarenheter här ha varit mångskiftande, för det mesta dock för hans optimistiska sinnelag angenäma och ljusa. 1897 köpte han en liten ö i Silver Lake, Cowlitz co., Wn., och har ömsom egnat sig åt jordbruk, skogsarbete, mureri, husbygge och annat, der hans utmärkta mekaniska talanger och praktiska beräkningskonst kunnat finna lämplig användning. Bl. a. hjelpte han under sommaren 1898 denna boks författare med upp-

förandet af en större ladubyggnad och stenkällare på hans dåvarande farm vid Castle Rock, hvilka i gedigenhet och utmärkt inredning äro oöfverträffade i hela trakten. L. är sedan 1899 gift med Clara Cass från Oregon och har en son och en dotter.

Lewis, Nils, fastighetsmäklare, hotellegare — Seattle — född i Stora Byrönne, Villands härad, Skåne, den 12 juni 1867. År 1868 medföljde han sina föräldrar och sin äldre broder Swan till Amerika, der de den 2 juni anlände till Moline, Ill. Nio månader derefter flyttade familjen till Fort Dodge, Iowa, och stannade der fem år. Derifrån företogs flyttning till Portland, Oreg., der familjen bedref hotellrörelse i 3½ år. I april 1876 kom familjen Lewis till Seattle, Wash. Fadern, Nils Lewis senior, började här hotellaffär på 2nd ave., nära Cherry st., der Downs Bldg. nu är belägen. Detta hotell var det första affärshus på 2nd ave. och betraktades såsom beläget i vildmarken. Det brann ned år 1880, och kort derefter, den 25 nov. 1880, afled Nils Lewis senior. Familjen byggde nu ett nytt hotell på samma plats. Det ödelades i den stora branden 1889, hvarefter modern och sönerna år 1890 företogo en resa till Sverige och stannade der ett år. Vid återkomsten till Seattle sålde familjen hotelltomten, köpte en annan tomt, 120 fot i fyrkant, i hörnet af 3rd ave. och Marion st., samt uppförde derpå en 4-våningars hotellbyggnad af tegel, det nuvarande New Western Hotel, och hade samtidigt två andra hotell, nämligen St. Charles och Seattle Central, f. d. Russ Hotel. Under Klondike-rusningen i slutet af 1890-talet sålde familjen de två sistnämda hotellen, men behöll hotellegendomen vid 3rd ave. och Marion st. till 1907, då den såldes för $235,000. Bröderna Swan och Nils Lewis hade under de förflutna åren gemensamt skött hotellrörelsen. Efter försäljningen af hotellet organiserade de med ett inbetaldt grundkapital af $100,000 fastighetsfirman Lewis Bros. Realty Co. Deras moder, mrs Nellie Lewis, är fortfarande bosatt i Seattle. L. är medlem af Elks och Seattle Athletic Club, lifstidsmedlem af Svenska Klubben (var en af dess första medlemmar) och president i ungkarlsklubben Jolly Bachelors.

Lewis, Swan, fastighetsmäklare, hotellegare — Seattle — född i Torseke, Villands härad, Skåne, den 28 juni 1862. Medföljde sina föräldrar, då de 1869 utvandrade till Amerika, såsom omtalats här ofvan i broderns biografi, i hvilken likaledes

Nils Lewis.

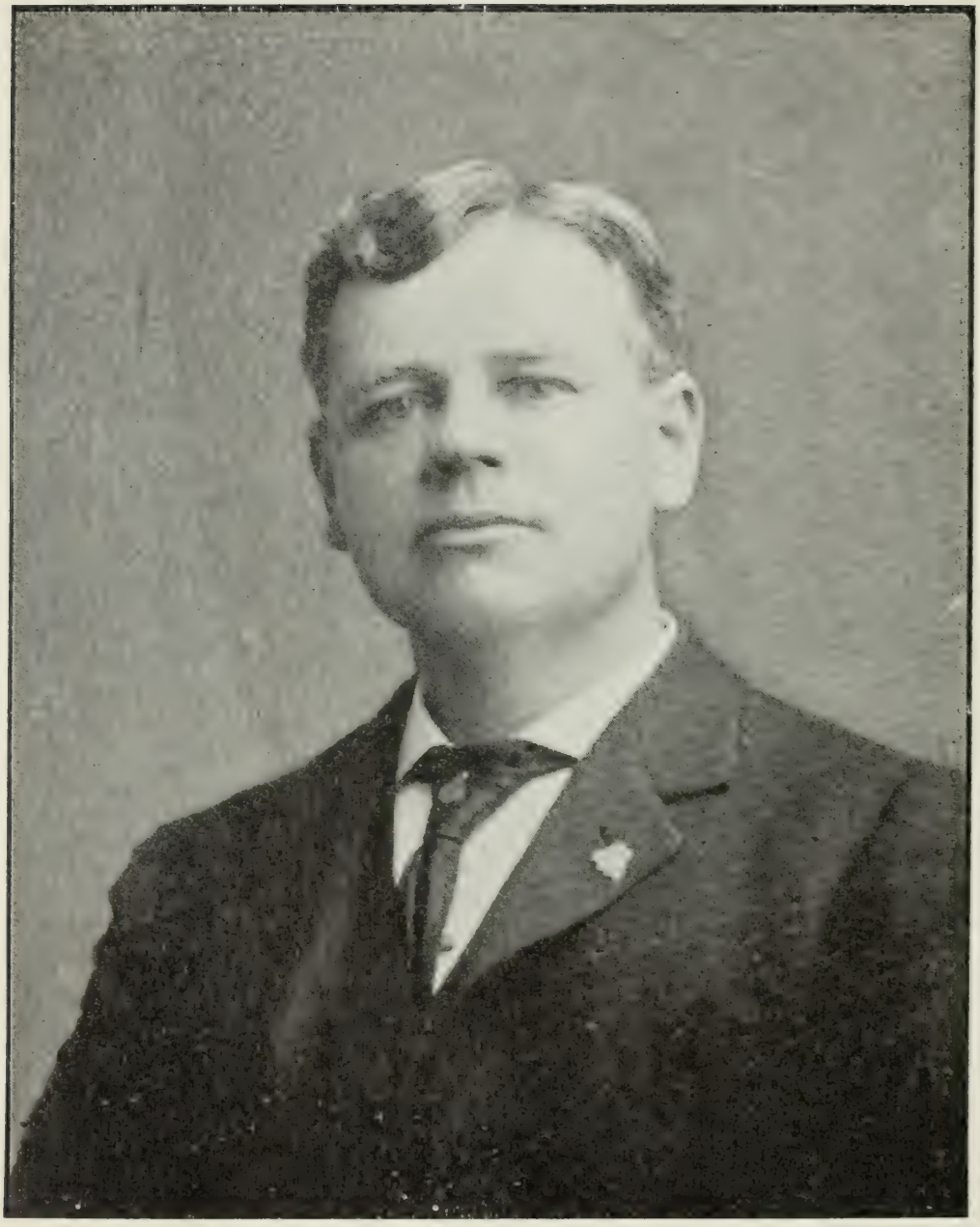

Swan Lewis.

återfinnas de hufvudsakliga dragen af Swan Lewis' lefnadshistoria. I slutet af april 1908 lemnade han, åtföljd af sin familj, Seattle, för att företaga en längre resa genom Amerika och Europa. Det var hans mening att tillbringa vintern vid Medelhafvet. Ett första uppehåll gjordes i Portland, Oregon, hos nära slägtingar, och här fick den påbörjade lustresan ett lika sorgligt som oväntadt slut, i det att L. helt oförmodadt den 29 april träffades af hjertförlamning och afled. L. var liksom brodern en särdeles framgångsfull affärsman och intresserade sig dessutom lifligt för politik. Han var en af den sv.-am. republikanska klubbens stiftare och mest verksamma medlemmar. Han var derjemte frimurare, medlem af Knights of Pythias och af den svenska Anchor-logen af Oddfellows samt en af Svenska Klubbens äldsta medlemmar. Han var gift sedan den 23 maj 1889 med Hanna Johnson från Sunde, Vermland, och hade en son och en dotter, hvilka jemte brodern och den åldriga modern närmast sörja honom. Men — skref Pacific Tribune i sin dödsruna öfver den bortgångne — "med dessa, som närmast drabbas af sorgen, deltaga ett stort antal personliga vänner, ordens- och klubb-bröder. Ty Swan Lewis var en fryntlig man, af ett lifligt ingenium och hade lätt att förvärfva sig vänner, som nu med saknad och sorg erfara hans efter menskligt omdöme allt för tidiga bortgång."

Liedberg, C. V. redaktör — Seattle — född i Gamleby, Småland, den 28 dec. 1856, son till handl. Carl Liedberg. Efter fullbordad konfirmation var L. ett år anställd i handel, tillbragte derpå tre år vid landtbruksskola, var så någon tid militär, men slog — som han sjelf uttryckte det — "sabelskramlet ur hågen och ingick som elev vid postverket", der han befordrades till e. o. postexpeditör och stannade i 9 års tid. 1886 reste han till Amerika. Efter att i Chicago ha egnat sig åt olika sysselsättningar, bl. a. arbete i mekanisk verkstad, kom han till Minnesota och blef redaktör för Minnesota-Posten, hvilken befattning han lemnade den 6 dec. 1890, för att öfvertaga redigeringen af Vestra Posten i Seattle, Wash. 1892 köpte han 12½ acres land vid Duckabush och bodde sedan der från juli 1892 till sept. 1894, då han åter blef redaktör för tidningen. I okt. 1897, sedan han någon tid äfven varit delegare i tidningen, sålde han sin andel och lemnade redaktörsbefattningen. Under de följande åren bidrog han dock emellanåt med krönikor m. m. till tidningen. 1900 sålde han sitt landstycke vid Duckabush och köpte 10 acres vid Brownsville

samt tillbragte sommaren och hösten der, hvarefter han tog plats som medredaktör vid Tacoma-Tribunen i Tacoma. Han stannade der 5 månader, men måste på grund af sjukdom lemna sin plats. Han flyttade till Seattle och afled der den 1 juli 1901 af pulsåderbråck. L. hade varit gift en kortare tid under sin vistelse i östern. Hustrun dog i Minneapolis, strax efter det hon gifvit lifvet åt en dotter, som afled samtidigt med modern. L. var en af den sv.-amer. pressens förnämsta förmågor och förvärfvade sig genom sina under signaturen "Kalle Peterson" publicerade kåserier och småberättelser ett berömdt namn som humorist. Hans karaktär var en af de älskligaste. Träffande skref Tacoma-Tribunen om honom: "Som skriftställare har han vunnit ett bestående namn i den sv.-am. literaturen. För det praktiska egde han föga blick, och hans lif var derför äfven fullt af bittra missräkningar. Men han log i smärtan, och midt under den spred han med sin hjertegoda humor glädjestrålar bland hundratals efter glädje hungrande medmenniskor." Ett porträtt af Liedberg i den för honom karaktäristiska ställningen, då han skref sina "Syster Lotta-bref" för Vestra Posten, återfinnes på sidan 196 i denna bok.

Lilliequist, Olof M., byggmästare, kontraktör — Spokane — född i Jufvansmåla i Sillhöfda socken, Bleking, den 11 aug. 1861. Stannade i hemmet till 1882 och lärde under tiden snickareyrket. Utvandrade i feb. 1882 till Amerika. Var bosatt i Minneapolis, Minn., de första 8 åren och försörjde sig, dels som snickare, dels som sjelfständig byggmästare. Flyttade 1890 till Spokane, Wash., och arbetade der först som snickare, men började i slutet af 1890-talet verksamhet som byggmästare på egen hand och har sedan dess uppfört öfver 50 boningshus, bland dem några af de vackraste i staden, såsom A. L. Whites, Jim Leonards, Charles Betts, Frank Johnsons, D. H. Klussmans, dr Arthur C. Cunninghams, W. J. Thayers m. fl:s boningshus. Han bygger hus och säljer dem och har äfven uppfört och sålt flera tenementhus. Han eger sjelf ett synnerligen vackert hem vid Mansfield ave. Han är sedan många år tillbaka trustee i sv. luth. Salemsförsamlingen. Han är särdeles road af fiske och håller, när detta skrifves, på med uppförandet af ett sommarhem åt sig vid Newman Lake, dit han efter veckans arbete begifver sig för att förströ sig med fiske. Gift sedan den 27 okt. 1888 med Agnes A. Malmberg från Vasa, Minn., dotter till svenska föräldrar, hvilka voro

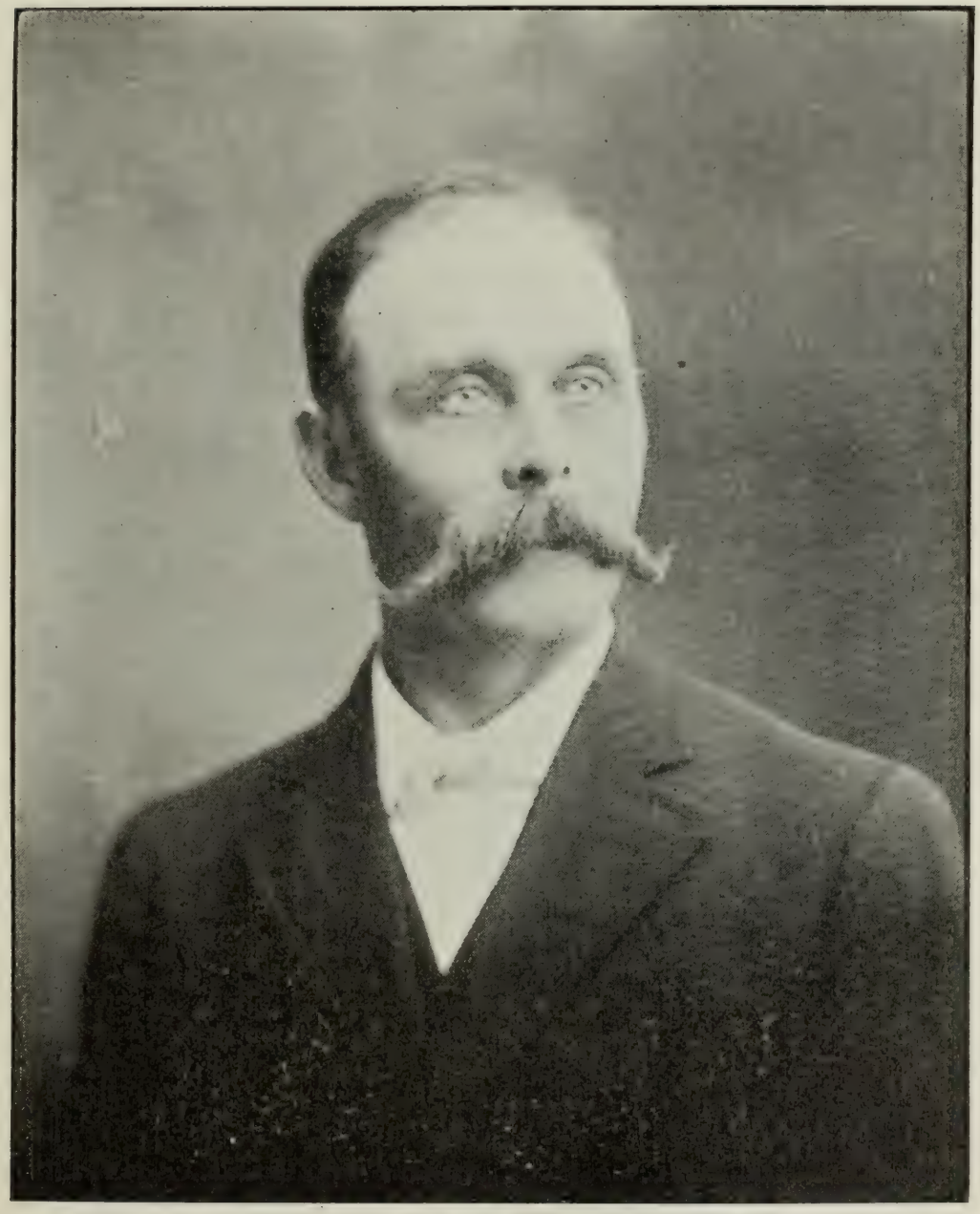

O. M. Lilliequist.

bland de första nybyggarne i den trakten. Han har tre döttrar och en son.

Lind, C. O., läkare — Seattle — född i Ljungby, Kristianstads län, den 16 mars 1871. Tillbragte sina uppväxtår dels i Tostarp, dit hans föräldrar flyttade 1873, dels i Bjuf och for 1891 till Amerika, der han tillbragte första året i Youngstown, O. I aug. 1892 for han till Chicago. Hade der anställning hos Marshall Field & Co. till hösten 1894, användande aftnarne under vintern 1892—3 till studier i de allmänna aftonskolorna. Ingick 1894 i missionsvännernas skola i North Park och tog 1897 afgångsexamen från dess akademiska afdelning. En moster, bosatt i Youngstown, hade under det första skolåret bidragit till hans underhåll, men f. ö. drog han sig fram på hvad han kunde förtjena under somrarne med arbete af hvarjehanda slag. I sept. 1897 erhöll L. inträde i Rush Medical College, och på våren 1901 aflade han läkareexamen, efter att under hela studietiden ha förtjenat sitt uppehälle och pengar till terminafgifterna medelst arbete inom och utanför läroverket. Den 16 april gifte han sig med Ida Abrahamson och företog med henne en resa till Sverige. I juni återvände de till Amerika och foro i juli till Alaska, der L. fått anställning som läkare och missionär vid Svenska Missionsförbundets station i Golovin. Sommaren 1902 förflyttades L. till förbundets andra station, Unalak, hvarest fans ett större samhälle af eskimåer och L. fick i uppdrag att sköta läraretjenst i skolan. Sommaren 1903 utnämdes han af För. Stat:s undervisningskommissarie till superintendent för ren-industrien i Alaska, hvilken befattning han behöll i 2 år, samtidigt med att han skötte sitt

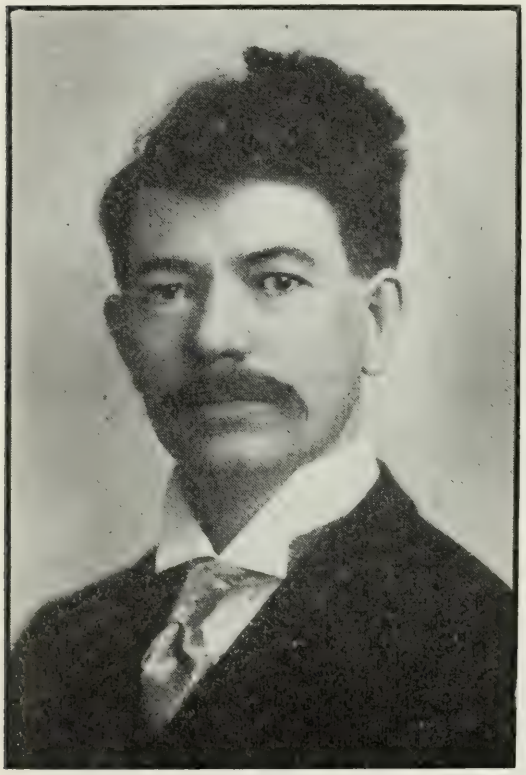

C. O. Lind.

läkare- och missionärskall. På hösten 1905 flyttade han med sin familj (två barn hade födts åt honom i Alaska) till den civiliserade verlden. Efter aflagd examen inför statens läkarenämd slog han sig ned som praktiserande läkare i Seattle. Doktor Lind har sitt läkarekontor i rum 211-2 Eitel Bldg., nordvestra hörnet af Pike st. och 2nd ave.

Lind, Nils Peter, redaktör — Seattle — född på Öland den 11 mars 1840. Efter någon tids skolgång i Kalmar kom han på apotek i Stockholm, men återtog snart studierna och aflade studentexamen 1861. Han studerade några år teologi vid Upsala universitet. Predikade 1866—7 i Brännkyrka, efter att i ett par års tid ha af och till tjenstgjort som otte- och aftonsångspredikant i Stockholm. Vid denna tid intresserade han sig mycket för arbetarerörelsen, och ett tal, som han höll i Stora Börssalen om arbetarnes ställning, väckte ofantlig förbittring i Upsala. Efter att ha tillbragt ett par år i Gärlåsa, Upland, återvände L. till Upsala och meddelade under en följd af år enskild undervisning åt studenter. 1879 utvandrade han till Amerika. Tjenstgjorde som predikant vid församlingar i Michigan. Var redaktör för Svenska Folkets Allehanda i St. Paul, Minn., från maj till okt. 1884 och för Sv. Am. Posten i Minneapolis, Minn., från mars 1885 till hösten 1888, då han for till Seattle, Wash., och organiserade ett bolag för utgifvande af Vestra Posten samt redigerade denna tidning till dec. 1890. I maj 1891 började han utgifva Svenska Arbetarens Vän i San Francisco, Cal., af hvilken utkommo 10 nummer. I aug. 1892 fick han till stånd en ny tidning, Nya Tiden, i Seattle, af hvilken några nummer utkommo. Med undantag af någon tids vistelse på en skogsfarm, som han egde vid Hoods Canal, har han alltsedan varit bosatt i Seattle och hvarje jul utgifvit en jultidning kallad Jultomten samt 1907 och 1908 äfven en påsktidning, Påskliljan. Före sin ankomst till Washington hade han utgifvit flera böcker, såsom "Waldenström och Rosenius", "Mästaren är kommen och kallar dig" och en nykterhetssångbok. L. är gift och har en son. Porträtt af N. P. Lind finnes på sidan 195 i denna bok.

Lind, Norman George, fabrikör — Everett — född i New Ulm, Minn., den 14 aug. 1880, son till guvernören John Lind. Graduerade från Minnesotas statsuniversitet 1902. Studerade derpå i 1½ år vid universitetet i München, Tyskland. Reste sedan till Everett, Wash., och tog plats hos Clark-Nixon

Lumber Co. som arbetare för att i grund lära sig allt till en timmeraffär hörande. Började sedan med timmeraffär på egen hand och organiserade 1904 Pacific Timber Co. Han är dess general manager och är äfven delegare i Nelson-Neil Lumber Co. i Montborne, Wash. Tillhör studentföreningen Alfa Delta.

Lindberg, Albert, kloakledningskontraktör — Seattle — född i Nyköping, Sverige, den 1 maj 1851, der fadern var garfvare. L. stannade i hemmet till sitt femtonde år, genomgick folkskolan och blef vid 14 års ålder antagen till betjent hos fabrikör Bagge i Harg, Södermanland. Stannade der 4 år. Var sedan anställd hos baron Adelsvärd i Stäringe, Södermanland, och blef vid 22 års ålder bokhållare i en specerihandel i Norrköpingstrakten. Två år derefter flyttade han till Norrköping och öppnade egen specerihandel, hvarmed han fortsatte i 7 år. Hade sedan egen specerihandel i Stockholm några år och reste 1885 till Amerika. Lärde murareyrket i Minneapolis, Minn., och arbetade som murare 4 år. Kom till Seattle, Wash., strax efter branden år 1889 och började taga smärre kontrakt, hufvudsakligen på uppförandet af skorstenar och eldstäder samt grundläggningsarbeten. Härmed fortsatte han under en lång följd af år. Sedan 1901 har han hufvudsakligen sysselsatt sig med anläggning af kloakledningar i Seattle och är en af de största kontraktörerna i den branchen. Han är medlem af Första Svenska Baptistförsamlingen och har varit diakon 12 år. Gift sedan den 26 juli 1879 med Anna Queflander från Stockholm, Sverige, och har en son Edwin och två döttrar, Gertrud och Elsie. En tredje dotter, Olivia, född i Norrkö-

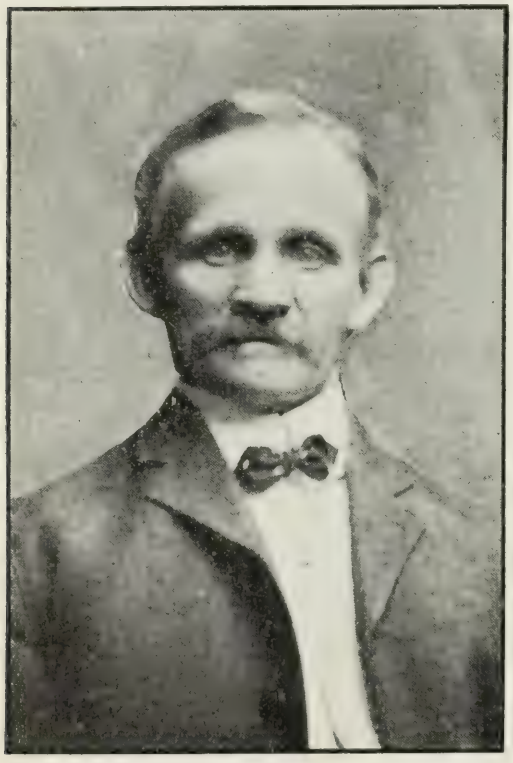

Albert Lindberg.

ping den 17 dec. 1881, och sedan den 20 aug. 1907 gift med lokomotivföraren på Northern Pacific-banan, William Dahlberg, afled i Seattle efter en kort sjukdom den 8 juni 1908, djupt sörjd och saknad af ej blott sin man, sina föräldrar och syskon, utan äfven af en talrik krets af vänner, särskildt inom den svenska baptistförsamlingens ungdomsförening, söndagsskola och sångkör, af hvilka hon i många år varit en särdeles verksam medlem.

Lindblom, John O., farmare — La Centre — född i Attmar, Medelpad, 1834. Reste 1862 till Amerika. Stannade först i Cambridge, Minn. Deltog i inbördeskriget, blef sårad och har alltsedan i följd deraf åtnjutit pension. Bosatte sig i Iowa 1868. Köpte 1883 160 acres jord vid La Centre, Wash., och har sedan dess varit der bosatt och upparbetat en präktig farm. 1888 led han stor förlust genom eldsvåda. Gift sedan 1860 och har haft 11 barn, af hvilka 7 lefva.

Lindberg, Gustaf, grosshandlare — Tacoma — född på Mölnbacka bruk, Vermland, den 22 nov. 1865. Fadern var smedmästare. Efter att vid 10 års ålder ha flyttat till Åmots bruk, Vermland, genomgick unge L. der skola, blef konfirmerad och erhöll anställning i handelsbod. På hösten 1881 kom han till Stockholm och fick plats hos handl. C. A. Schweder vid Drottninggatan. Stannade der 7 år, under sista året föreståend en filial för samma firma på Drottninggatan. Under tiden hade L. bevistat borgareskolan, lärt bokföring m. m. 1888 hyrde han en lokal för att börja egen affär, men hyrde — på sina bröders enträgna begäran att flytta till Amerika — åter ut den och reste i sällskap med sina föräldrar och en syster på våren 1889 till Amerika, ankommande till Tacoma, Wash., den 24 maj. L. fick här strax anställning i en speceriaffär. År 1891 öppnade han i förening med sin broder Johan egen affär. Bröderna hade stor framgång, och år 1900 delade de upp affären, hvarefter brodern Johan fortsatte den under namnet John Lindberg och Gustaf började i no. 1922 Pacific ave. grosshandelsaffär under namnet Lindberg Grocery Co. Tre år senare sålde han en tredjedel deri till E. A. Younglove och den 1 feb. 1906 de öfriga två tredjedelarne till samme man, hvarefter L. med sin familj (hustru och tre barn) företog en 6 månaders lustresa till Sverige. Den 1 mars 1907 etablerade L. sig ånyo under sitt gamla firmanamn Lindberg Grocery Co. i egen lokal, hörnet af 23rd och C sts. och fortsätter

Gustaf Lindberg.

der en framgångsrik grosshandelsaffär. Han är äfven intresserad i andra företag, såsom Mountain Road Mill Co. i Mineral, Wash., i hvilket han är president; Lindberg-Schuh Logging Co. i Curby, Wash., hvari han äfven är president. Han är direktör i Scandinavian-American Bank, direktör i Y. M. C. A., medlem af handelskammaren och trustee i sv. luth. kyrkan. Gift sedan den 12 juli 1894 med Carolina Johnson från Hallaryd, Småland, till hvars råd och bistånd han anser sig stå i stor tacksamhetsskuld för sin lycka och framgång. L. har tre barn och ett storartadt fint hem i No. 222 G st.

Lindén, Fredrik. prest — Seattle — född i Östra Tollstad, Östergötland, den 18 febr. 1860, den femte i ordningen af åtta syskon. Som föräldrarne voro fattigt arbetsfolk, tvangs han af omständigheterna att redan som ung gosse med arbete bidraga till familjens timliga behof. Om sin ungdom har han sjelf meddelat följande: "Redan vid 10 års ålder lemnade jag skolan och hade från denna tid till konfirmationen vid 14 års ålder endast på kortare mellantider förmånen att bevista den i många afseenden ofullkomliga folkskolan. Lust att läsa och inhemta kunskap saknades ej, men som den tiden både böcker och tidningar voro dyra och dertill på landsbygden nästan oåtkomliga, var det tillgängliga förrådet snart genomläst flera gånger. Sedan jag vid 17 års ålder blifvit omvänd till Gud, framstod ofta för tanken predikokallet som ett önskemål. Men som hvarje möjlighet för dess uppnående syntes stängd, lemnades denna tanke flera år nästan helt och hållet. En åstundan att se något af verlden samt om möjligt vinna en bättre ekonomisk ställning för framtiden var den förnämsta orsaken, hvarför jag vid 22 års ålder våren 1882 sade farväl till fäderneslandet med Amerika som mål. Redan i Sverige hade jag genom bibelstudium kommit till öfvertygelse om, att den troende bör döpas, hvarför jag efter ankomsten till Des Moines, Ia., ofta besökte den svenska baptistförsamlingen och genom dop förenades med den i nov. 1885." L. valdes till diakon i församlingen, erhöll på hösten 1890 inträde i den svenska afdelningen vid baptisternas teologiska seminarium i Chicago, Ill., och genomgick på tre år en fullständig kurs. Han hade betjenat de svenska baptistförsamlingarne i Ogema, Wis., och Duluth, Minn., då han den 1 maj 1903 tillträdde pastorsbefattningen vid Första svenska baptistförsamlingen i Seattle. Gift sedan 1884 med Kristina Svenson från Söderhamn och har tre barn. Sonen Adolf, född 1889, blef efter

Fredrik Lindén.

genomgången kurs i Seattles högskola år 1907 anställd vid sparbanksafdelningen af Scandinavian-American-banken i Seattle.

Linder, C. O., läkare — Spokane — född i Örebro den 7 feb. 1868. Aflade examen vid Upsala universitet och reste till Amerika på 1880-talet. Var praktiserande läkare i Duluth, Minn., när spanska kriget utbröt. Han inskref sig då i volontärkåren och tjenstgjorde i 14de Minnesota-regementet sommaren och hösten 1898 och inträdde, när detta regemente afmönstrades, i lasarettskåren i För. Stat:s tredje infanteriregemente samt åtföljde det till Filippinerna i jan. 1899. Blef der anvisad tjenstgöring på kanonbåten Laguna de Bay och erhöll senare uppdraget att föreståå ledningen af lasarettsarbetet och behöll denna befattning till hösten 1902, då han fick order att återvända till Förenta Staterna och tjenstgöra först i San Francisco och sedan vid militärsjukhuset i Fort Leavenworth, Kans. Då hans kontrakt med regeringen 1903 gick till ända, började han studera osteopati i Kansas City. Han fortsatte detta studium i Chicago och kom i sept. 1904 till Spokane, Wash., samt har sedan dess praktiserat här, med kontor i Jamieson-byggnaden. I sin praktik som läkare använder han ett system af modern fysiologisk terapi, en förening af olika andra moderna läkemetoder, såsom "photo-therapeutics", "vibratory stimulation", kroppens förseende med felande väfnadsämnen (tissue elements), X-strålar, elektrisk terapi o. s. v. Vid sitt afsked från För. Stat:s armé erhöll han för sina tjenster under kriget vitsordet "Excellent." L. har besökt de flesta länder på jor-

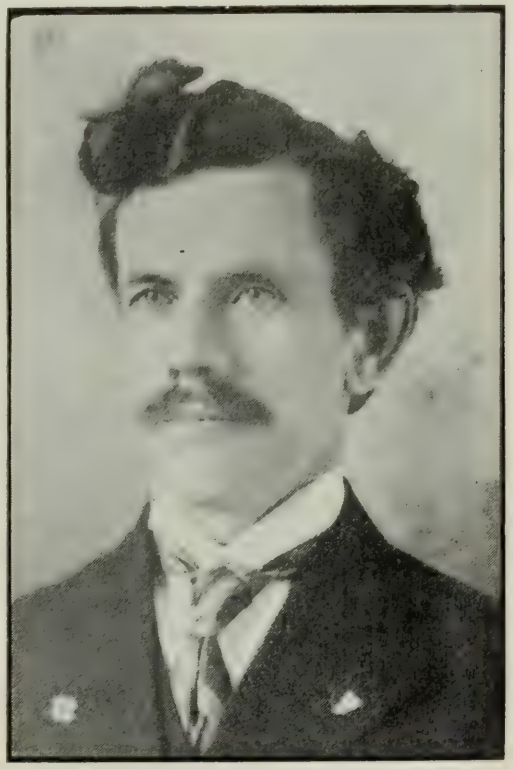

C. O. Linder.

den, såsom Spanien, Italien, Egypten, Indien, Kina, Japan m. fl. och talar flera språk. Han är medlem af National Business & Professional Men's Association, United Physicians' Association, Spanish-American War Veterans m. fl.

Lindgren, N. P., kostymskräddare — Everett — född i Umeå, Sverige, den 22 nov. 1861. Lärde sitt yrke i Umeå. 1879 begaf han sig ut på vandringar och besökte en mängd platser, förnämligast Sundsvall, Östersund och Stockholm. 1891 utvandrade L. till Amerika. Efter ett års vistelse i Iowa, der han äfven någon tid hade egen affär, reste han till Colorado och stannade der 4 år. En kort tid deraf tillbragte han i Pueblo, resten i Salida. 1897 reste han till Sverige, hufvudsakligen för att öfvervara utställningen i Stockholm. Han kom emellertid att stanna längre, än ämnadt var, och hade skrädderiaffär i Sundsvall till 1901, då han återvände till Amerika, utsträckande färden till Seattle, Wash. 1902 flyttade L. till Everett, hvarest han alltsedan varit bosatt och har egen skrädderiaffär i no. 2920 Wetmore ave. Han är lifligt intresserad i svenskarnes sammanhållning och föreningsväsen och har egnat mycket arbete åt befrämjandet af dessa intressen. Sjelf är han medlem af både sångföreningen och goodtemplarlogen. Gift sedan 1889 med Laura Landqvist från Nordmaling, Norrland.

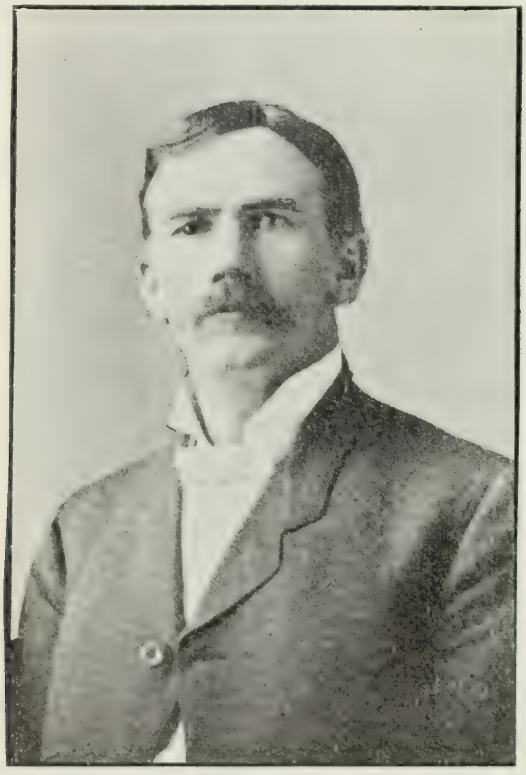

N. P. Lindgren.

Lindgren, Peter, byggmästare — Felida — född i Småland, Sverige, 1855. Var i sin ungdom sjöman. Kom på 1870-talet till Amerika. Hade redan före 1880 varit bosatt i Nebraska, Illinois, Florida och McPherson, Kansas. Flyttade sedan till Phoenix, Arizona och längre fram till Little Rock,

Ark. År 1900 flyttade han till vestkusten och köpte 4 acres jord i Felida, 7 mil vester om Vancouver. Gift sedan 1875 och har två söner och fyra döttrar, två af de senare gifta.

Lindh, John, affärsman — Seattle — född i Norberg, Vestmanland, den 1 nov. 1862. Erhöll skolundervisning i de allmänna skolorna i Sverige, arbetade som biträde i butik i Norberg och utvandrade sedan till Amerika, der han först stannade i Boone, Ia., och arbetade i handelsaffär. 1887 flyttade han till Fremont, Neb., och påföljande år till Roslyn, Wash., hvarest han öppnade egen affär och fortsatte med den till 1898. Derefter flyttade han till Seattle och började här egen affär 1900, den välkända klädesaffären i no. 1432 2nd ave. Medlem af Oddfellows (Anchor-logen) och Knights of Pythias. Gifte sig 1891 med Annie Wilmot. Hon afled den 7 maj 1908, efterlemnande make och två barn.

John Lindh.

Lindh, L. O., prest — Hockinson — född i Hvena, Småland, den 21 maj 1838. Ankom till Amerika 1865 och prestvigdes i Moline, Ill., 1869. Förestod församlingar i Minnesota till hösten 1883, då han flyttade till dåvarande Washington-territoriet. Stiftade sv. luth. församlingen i Hockinson 1884 och förestod den till 1891 samt predikade derjemte i de vakanta församlingarne i Portland-distriktet. Han förestod församlingen i Tacoma 1899—1900.

Lindros, Magnus P., köpman — Seattle — född i Sandby församling, Malmöhus län, den 3 juli 1871. Utvandrade till Amerika 1892. Vistades de första två åren i Minneapolis, Minn., och flyttade derifrån till Chicago, hvarest han erhöll

en förmånlig anställning hos en pianofirma och behöll den i hela 12 år. Sommaren 1906 begaf han sig till Seattle och i april 1907 köpte han i bolag med John Nelson den af P. Benson egda groceryaffären i no. 432-4 N. Broadway. L. är medlem af den sv. baptistförsamlingen. Gift med Carrie Björnson från Chicago och har 3 barn.

M. P. Lindros.

Lindstrom, Albert, affärsman — Seattle — född i St. Peter, Minn., den 31 aug. 1863 af svenska föräldrar. Efter att ha genomgått Gustavus Adolphus College i St. Peter var han under 5 års tid skollärare, hvarefter han valdes till register of deeds i Nicollet co. och qvarstod i denna befattning i 12 år. Blef derefter biträdande kassör i Första Nationalbanken i St. Peter och innehade denna befattning till 1906, då han for till Seattle. Här har han tillsamman med C. Bennett, W. A. Lundin och G. Norlin bildat City Ice & Cold Storage Co. i Ballard med ett inbetaldt kapital af $50,000 och är bolagets sekreterare och kassör. Gift och har en son.

Lindstrom, Charles W., fabrikör — Tacoma — född i Klintehamn på Gotland den 21 okt. 1869. Besökte skolan i Visby och utvandrade vid 15 års ålder till Amerika. Gick i skola i Minneapolis, Minn., ett år; for derpå till Tacoma, Wn., och ett år senare till San Francisco. Bevistade en läroanstalt der och återvände efter ett års vistelse i San Francisco till Tacoma. Började på egen hand som byggnadskontraktör. 1901 började han i bolag med G. Berg den under namnet Lindstrom-Berg Cabinet Works kända finsnickeriaffären, som nu har sin lokal i hörnet af 21st och Commerce sts. Fabriken brann ned 1907, men återuppbyggdes 1908 och är nu den stör-

sta i sitt slag i Tacoma. Gift sedan 1892 med Ida Olson från Tacoma.

Lindstrom, John, skeppsbyggare — Aberdeen. Ur en längre intressant artikel i tidskriften Pacific Monthly hemta vi följande uppgifter om denne framgångsrike landsman: L. är en svensk. För tio år sedan arbetade han för andra. I dag arbeta 100 man för honom. För tio år sedan hade han $250 i banken. I dag är Lindstroms skeppsbyggeri värdt $250,000. L. kom från Sverige för omkring 20 år sedan (detta skrefs 1907). När han landade i Eureka, Cal., kunde han icke tala ett ord engelska. Han fick arbete vid ett skeppsvarf med en lön af $35 i månaden och sin "board." Han höll på dermed i 12 år, och när han slutade, kände han till alla detaljer i affären och kunde göra hvilket arbete som helst, som förekom vid skeppsbyggeriet. Han reste till Grays Harbor, Wn., och tog arbete på ett skeppsvarf. När fartyget, som han hjelpt till att bygga, var färdigt, hade han $250 qvar af sin lön. Han fick höra, att en person ämnade bygga ett fartyg. Han gick till honom och erbjöd sig utföra arbetet. L. förmådde mannen att gå in på vilkor, som gjorde det möjligt för L. att åtaga sig arbetet. En del af betalningen skulle erläggas, när stommen var rest, en annan när plankfodringen var gjord, en tredje när däcket var färdigt o. s. v. L. fick kredit på materialierna och lånade pengar att betala sina arbetare med. När fartyget var färdigt, betalte han alla sina skulder och hade några tusen dollars öfver. Han fick två andra kontrakt. Han visade dem för en kapitalist vid namn Green och förklarade, hur affären kunde göras vinstbringande. Green betalte honom $20,000 för halfdelen i en af L. föreslagen skeppsbyggeriaffär. L. satte dessa pengar i affären, Green släppte till lika mycket, och inom några månader hade de ett skeppsvarf i ordning och mottogo beställningar. De ha nu byggt ett 30-tal fartyg, flera pråmar m. m. och reparerat öfver 100 fartyg.

Linné, Frank J., fabrikör — Seattle — född i Ränte, Torpa socken, den 14 nov. 1848. Genomgick 5 klasser af Vexjö högre elementarläroverk. Egnade sig derpå några år åt handel och reste till Amerika 1869. Anlände midsommarafton till Red Wing, Minn. Hade de första åren plats som handelsbiträde och öppnade 1875 egen groceryaffär samt bedref den samt vid sidan derom kalkfabriks- och stenbrottsaffärer med

filial i St. Paul och Minneapolis till 1904. Under sin vistelse i Red Wing tog L. liflig del i kommunala och politiska angelägenheter. Han tjenstgjorde sålunda under fyra års tid såsom county commissioner. Han var städse också högeligen intresserad af skolväsendets utveckling och tjenstgjorde i hela sex år såsom ledamot af skolstyrelsen. Ej heller var han främmande för den kyrkliga verksamheten. Under en följd af år var han sålunda trustee vid den svenska lutherska församlingen i Red Wing. År 1904 flyttade han med sin familj till Seattle, Wash. Kort efter sin ankomst dit köpte han den under namnet Union Ice & Fuel Co. bekanta affären. Han inkorporerade den under namnet Standard Ice Co. Under hans skickliga och dugtiga ledning utvidgades affären så, att den blef i stånd att tillverka fyra gånger så mycket is som förut på en gifven tid. Standard Ice Co. är grundadt på ett inbetaldt kapital af $100,000, men affärens värde anslås nu till nära $200,000. Under 1907 tillverkade bolaget 18,000 tons is. Dess årliga penningomsättning utgör öfver $100,000. Det sysselsätter 40 personer och har 12 isvagnar i dagligt bruk. L. är bolagets president och general manager. Hans son Bernard F. Linné är sekreterare och kassör. Båda äro medlemmar af frimurareorden och Elks. L. är dessutom medlem af Svenska Klubben och hedersledamot af föreningen Svea i Red Wing. Gift sedan 1877 med Anna L. Skoglund, född i Sverige, och har sex barn, näml. tre söner och tre döttrar. Af sönerna är en, såsom ofvan nämdt, sekreterare och kassör i Standard Ice Co. En annan, Alvin, är tandläkare. Alla tre döttrarna ha erhållit college-uppfostran. L. ämnar i en nära framtid flytta in i ett eget vackert residens i Madronadistriktet.

Linquist, Gustave F., krigsveteran och tältmakare — Tacoma — född i Göteborg den 14 aug. 1828. Gick vid 14 års ålder till sjös och fortfor som sjöman till 1850. Han var med om flera skeppsbrott. Först förliste han på norska kusten, hvarvid blott 3 man af 9 blefvo räddade; sedan i Engelska kanalen och sist, den 4 april 1849, på ett korallref i Ostindiska hafvet, dervid af 22 man 13 omkommo. De räddade funno en tillflykt på en sandö och lifnärde sig i 20 dagar på rått vildfogelskött. Den 24 april upptogos de af en skotsk bark, hvars proviantförråd tog slut 6 veckor senare. Fartyget hade blifvit

vinddrifvet, och de utsvultna sjömännen hade just beslutat sig för lottkastning om, hvem som skulle uppoffra sig för de andra, då ett hvalfångstfartyg kom till deras undsättning. I följd af de utståndna vedermödorna insjuknade L. efter sin ankomst

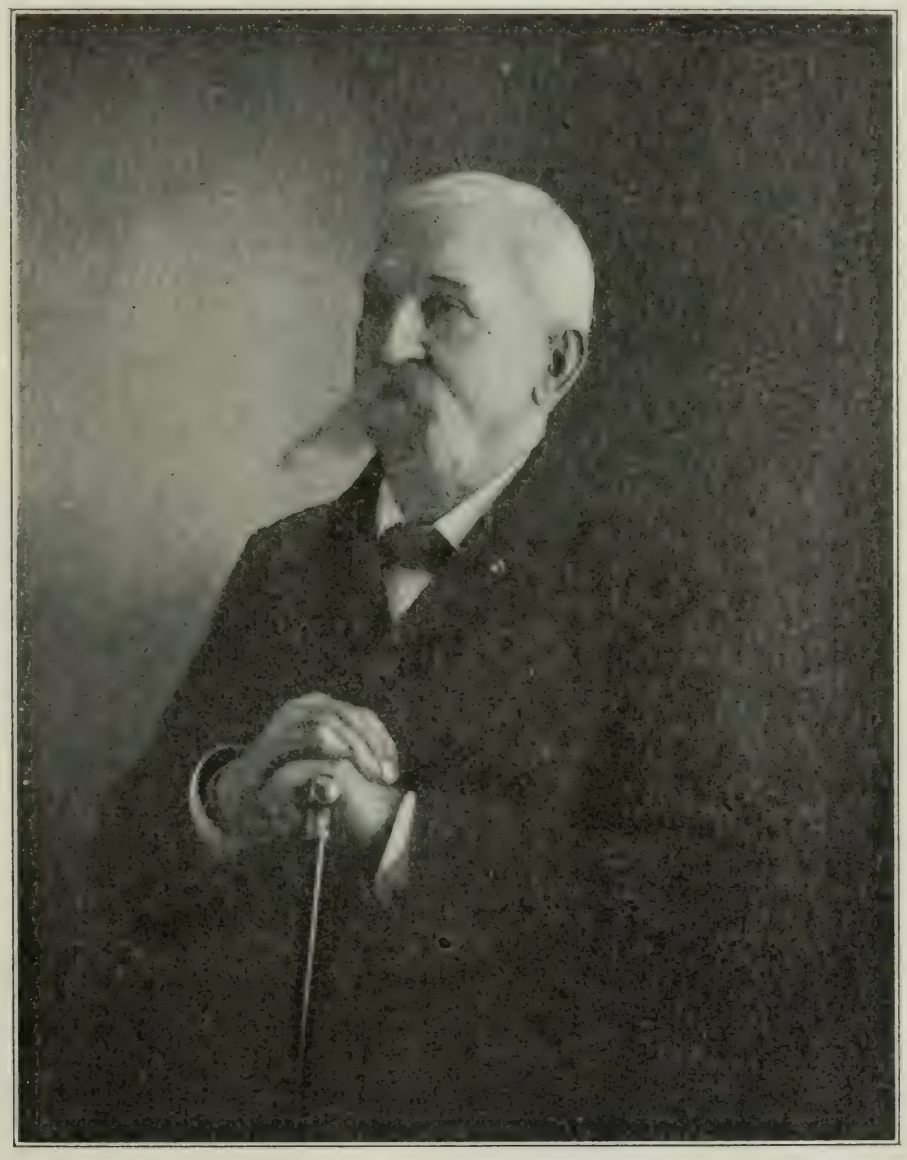

G. F. Linquist.

till Hongkong. Han for derifrån till New York och San Francisco, Cal., arbetade i grufvor i California med skiftande lycka åren 1850-1857, då han återvände till New York och ingick i grocery- och restaurantaffärer. Efter inbördeskrigets

utbrott inskref han sig i armén som soldat vid 5te regementet af staten New Yorks frivilliga och deltog under de följande åren i öfver 30 slagtningar i Louisiana och Virginia, af hvilka den första utkämpades vid New Market Bridge, Va., den 31 dec. 1861, och den sista vid Cedar Creek, Va., den 19 okt. 1864. Under en strid vid Pleasant Hill, La., den 16 april 1864 blef hästen skjuten under L., och han sjelf upptagen såsom död och förd till lasarettet, der han ej tillfrisknade förrän efter 4 månader. I en drabbning vid Port Hudson, La., den 27 maj 1863 hade L. (som då var löjtnant) 4 svenskar och en norrman i sitt kompani. En af de förra, fanjunkaren Nils Rosenstjerna, blef sårad och svarade på L:s uppmaning till honom att lemna fanan till närmaste man och "falla ur ledet": "Inte så länge jag kan stå." Knappt hade han yttrat dessa ord, förrän en granatskärfva tog halfva hufvudet af honom och beständte fanan med hans hjerna. L., som visat stor tapperhet, blef för "gallant meritorious service" befordrad till kapten. Efter krigets slut lade han ned sina besparingar i hotell- och oljeaffärer i och omkring Parkersburg, Va., men återvände 1869 till New York och blef restauratör. Sedan hade han anställning vid postverket i Brooklyn, men lemnade den 1880, för att taga hand om en kooperativ koloni, som skulle anläggas i Washington-territoriet. Detta företag misslyckades, som alla andra dylika, och hvar och en gick åt sitt håll. L. kom till Tacoma och fick plats å N. P.-banans kontor. Sedan dess har han innehaft anställningar som "deputy marshal", verkställande polisdirektör, biträdande embetsman vid sundhetsnämden samt hamnkapten och har sedan 1886 varit egare af Pioneer Tent, Flag & Awning Factory, som har sin lokal i no. 1113 Tacoma ave., der det upptager två våningar. L. var president i det svenska landbolaget i Tacoma, är medlem af Military Order of the Loyal Legion, Knight Templars, Grand Army of the Republic, frimurareorden och Valhalla, hvars förste ordförande han var. Han talar sitt modersmål lika flytande och rent, som om han aldrig varit utom Sveriges gränser. Han gifte sig kort efter krigets slut med Karin Lundborg från Stockholm och har 4 barn.

Litonius, John A., boktryckare — Seattle — född i Göteborg den 9 okt. 1873. Kom vid 12 års ålder till Amerika. Började att arbeta som sättare 1893 på tidningen Nya Verlden i Story City, Iowa, då den först utkom, och har sedan arbetat vid de flesta svenska tidningar i nordvestern. I flera år var

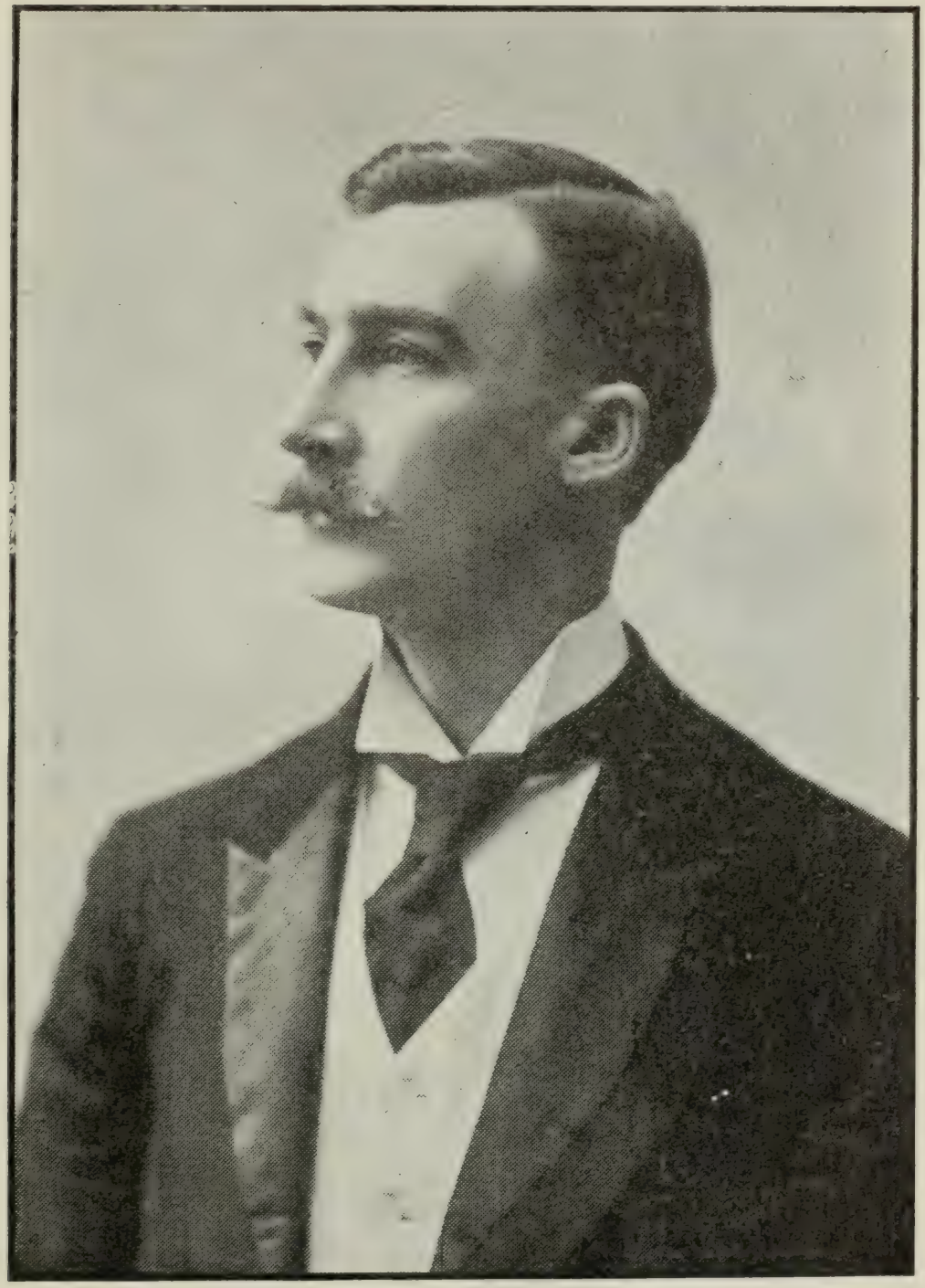

John Litonius.

han förman vid Ashland Daily News i Ashland, Wis., och utgaf 1898 dersammastädes Svenska Dagbladet Förposten, som dock af brist på tillräckligt understöd ganska snart måste nedläggas. År 1903 kom L. till Seattle, Wash., och fick anställning vid tidningen Pacific Tribune, f. d. Vestra Posten, då den inköptes af John Erikson. En tid var han tidningens annonsmanager. Den 12 feb. 1908 bildade han tillsamman med P. J. Adamson och F. C. Lambert tryckeribolaget Washington Printing Co., som har sin lokal i jordvåningen till Erikson-byggnaden, hörnet af 1st ave: och University st. L. är bolagets president. Medlem af Svenska Klubben. Gift sedan 1897 med Hanna Julia Johanson från Norrköpingstrakten.

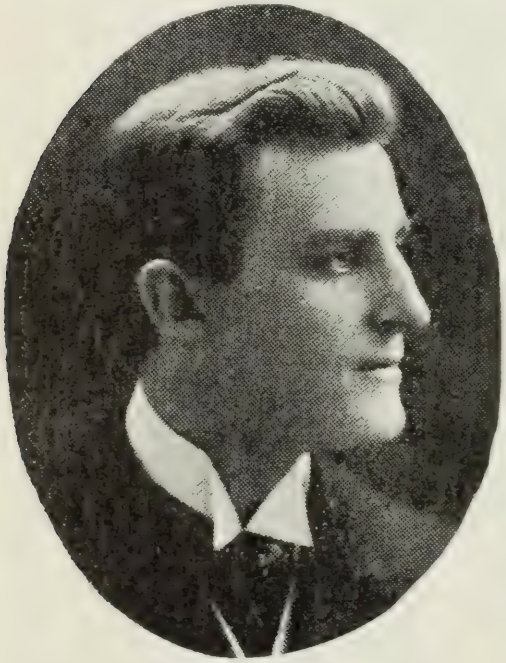

J. M. Litonius.

Litonius, J. M. — Seattle — född i Göteborg den 16 juli 1878. Utvandrade 1886 med sina föräldrar, som slogo sig ned i Lindstrom, Minn. 1893 for L. till Story City, Ia., och lärde sätteriyrket på tidningen "Nya Verlden." Flyttade 1894 till Minneapolis, der han dels gick i skola, dels arbetade på olika tryckerier till 1898, då han begaf sig till Ashland, Wis., och antog plats vid den af brodern John utgifna "Förposten." L. öfvertog den och egde den någon tid. 1899 flyttade han till Lindstrom, Minn., och arbetade på tidningen "Medborgaren." I slutet af året inskref han sig i Förenta Staternas armé i St. Paul och for till Filippinerna, hvarifrån han 1901 återvände till San Francisco. Efter att ha afmönstrat, tillbragte han ett års tid på resor i Californien, hvilka slutligen utsträcktes ända till Canada. Derifrån begaf han sig till Minneapolis, Minn., der han anställdes som förman vid tidningen Minneapolis Veckoblad. I jan. 1904 kom L. till Seattle. Här var han först annonsagent vid "Pacific Tribune" och arbetade derefter för "Post-Intelligencer." 1905 fick han anställning på A. E. Johnsons ångbåtskontor och blef i sept. 1906 föreståndare för affären. Började i mars 1908 bil-

jettaffär i kompanjonskap med E. E. Ullberg. L. är medlem af Svenska Klubben, Svenska Oddfellow-logen Anchor, The Seattle Club samt Seattle Commercial Club.

Ljungström, H., redaktör — Seattle — född i Bjuf, Skåne, den 7 sept. 1877. Blef telegrafist och stationsskrifvare vid jernvägen och var samtidigt korrespondent till Öresunds-Posten och Helsingborgs Dagblad. Hade derefter anställning i ett bokförlag i Stockholm och reste 1901 till Amerika. Försökte en mängd olika saker såsom ostronfångst vid Baltimore, Md., grufarbete i Colorado, farmarbete i Minnesota, Dakota och Illinois och hade äfven bl. a. uppehållit sig 10 månader i New York samt någon tid i Chicago, då han på våren 1907 begaf sig till vestkusten. Han sysslade först med skogs- och jernvägsarbete i Oregon. Kom i dec. till Seattle och erhöll anställning som redaktör vid tidningen Väktaren. Har skrifvit flera små skizzer och äfven poesi.

A. Lofquist.

Lofquist, Abraham, byggmästare — Seattle — född i Oravais by nära Vasa, Finland, den 2 juni 1871. Reste till Amerika 1893. Arbetade i Gladstone, Mich., vid sågverk, senast såsom sågställare, samt reste 1899 till Finland på ett halft års besök. På våren 1900 ankom han till Seattle. Han arbetade här länge som snickare, men började 1907 göra affärer som sjelfständig byggmästare och har efter egna planritningar uppfört byggnader, värda ända till $50,000. L. har icke besökt folkskola, men har genom sjelfstudier skaffat sig omfångsrika kunskaper och särskildt på ritningens område gjort stora framsteg. Han är ordförande i svensk-finska arbetareklubben, medlem af Seattle Commercial Club och sv. luth. kyrkan. Gift sedan 1899 med Brita Lisa Sandberg från Oravais, Finland.

Lonegren (Lönegren), Fredrik Wilhelm, tidningsman, fastighetsmäklare — Seattle. L. tillhör den gamla Wieselska smålandsslägten och föddes i Wederslöfs s:n, Kronobergs län, den 13 aug. 1860. Föräldrarne voro dåvarande komministern, sedermera kyrkoherden i Myresjö och Lannaskeda församlingar i Jönköpings län Samuel Enevald Lönegren och Caroline Wettergrund, dotter till kontraktsprosten i Ronneby, filosofie jubeldoktorn Jonas Wettergrund, hvilken i yngre år varit universitetslärare i Lund. L. intogs vid nyss fyllda 8 år i Wexjö högre elementarläroverk och aflade studentexamen vid Jönköpings högre elementarläroverk den 24 maj 1879. Vistades vid universiteten i Lund och Upsala 1879-1884, der han särskildt med ifver hängaf sig åt naturvetenskapliga och språkliga studier. Förestod 1884-1885 en privat elementarskola för gossar och flickor i Säfsjö och var 1885-1889 dels lärare, dels föreståndare för den 5-klassiga Franzénska elementarskolan i Jönköping. Var 1885-1888 äfven lärare i matematik vid Jönköpings elementarläroverk för flickor och 1886-1889 lärare i matematik samt svenska språket och literaturen i de två högsta afdelningarna af Jönköpings högre skola för qvinlig ungdom. Emigrerade 1889 till St. Paul, Minn., der två äldre bröder förut voro bosatta. Sysselsatte sig under de två första åren med lärareverksamhet i Minneapolis, Minn., blef i juni 1891 utsedd till redaktör för Duluth Posten i Duluth, Minn., och upparbetade denna till en i hög grad spridd och i politiskt hänseende synnerligen inflytelserik tidning. Qvarstod såsom redaktör till feb. 1896, hvarefter han ungefär ett års tid egnade sig åt enskild tidningsverksamhet. Utgaf bl. a. Bimetallisten under nationalkampanjen 1896, och under ett vigtigt lokalt val, der frågan gällde huruvida Duluth skulle bygga sitt eget vattenverk eller vara beroende af en mäktig korporations godtycke, utgaf han Duluth Journalen samt hade glädjen att vid valet se den rättvisa sak han så varmt förfäktade vinna en lysande seger. I april 1897 utnämdes L. till styrelseledamot för Duluths allmänna bibliotek, och genom hans inflytande inköptes för bibliotekets räkning en mängd arbeten, som rörde Sverige, dess historia och literatur. Utsågs på hösten 1897 till manager och redaktör för Svenska Amerikanska Postens filialafdelning i Duluth och skötte dessa befattningar till feb. 1901, då han ingick i Svenska Amerikanska Postens redaktion i Minneapolis. Under sin vistelse i Duluth deltog L. med stort intresse i det politiska lifvet och var bl. a. delegat till politiska statskonventioner 1894, 1896, 1898 och 1900, och dessutom

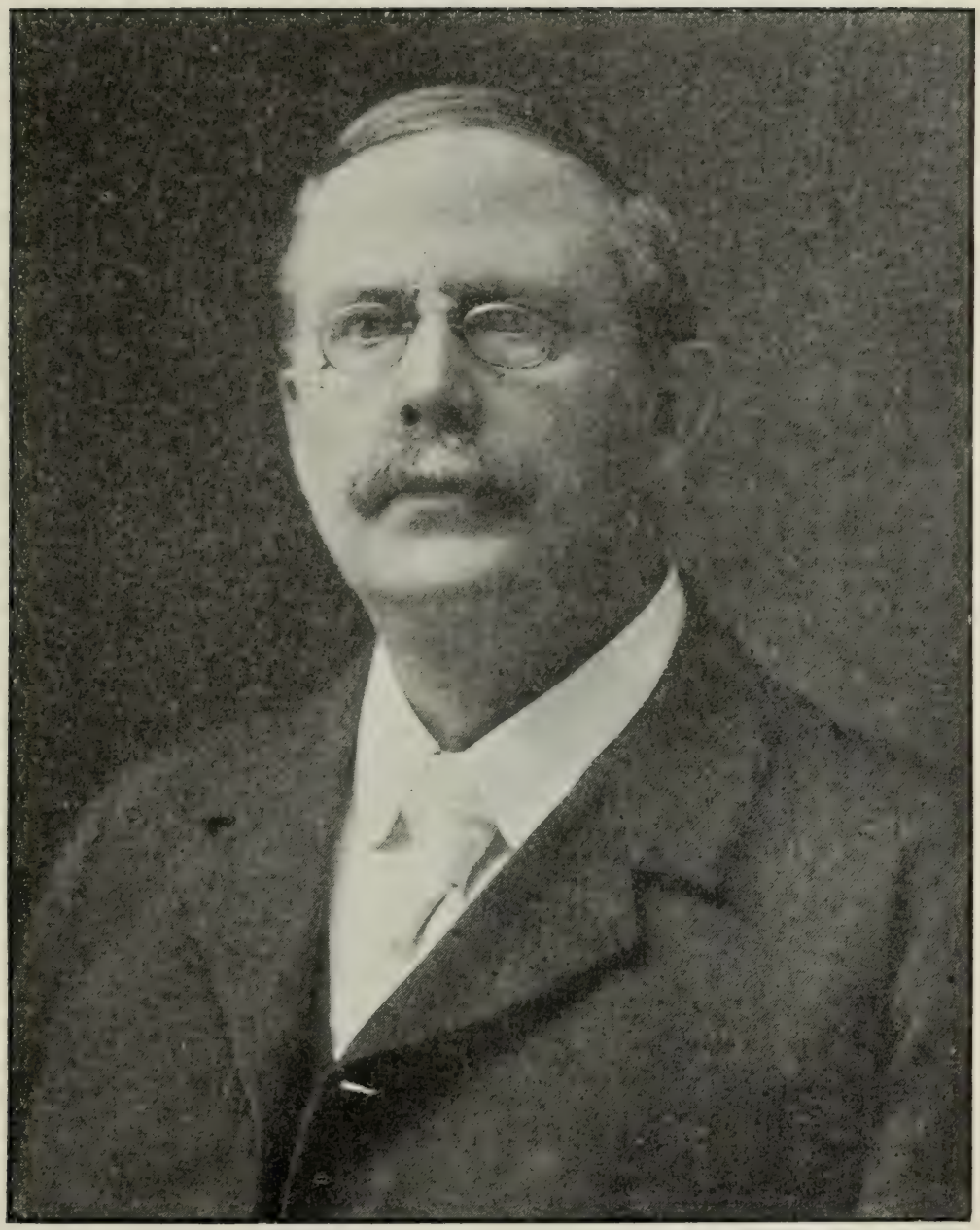

F. W. Lonegren.

till många stads-, county-, legislativa och kongressionela konventioner. Under John Linds tre guvernörskampanjer höll L. öfver 100 politiska tal inom staten, och han var under flera år ordförande för den stora skandinaviska Lindklubben i Duluth. Tjenstgjorde från jan. 1899 till feb. 1901 såsom chief clerk vid statens spanmålsbyrå i Duluth. I Svenska Am. Postens redaktion qvarstod L. till i sept. 1902, hvarefter han under ett par år egnade sig åt landaffärer i Little Falls, Minn. Utnämdes derunder af guvernör Van Sant såsom delegat till det stora immigrationskonventet i Minneapolis 1904. Flyttade åter till Duluth på hösten 1904 såsom manager och redaktör för Nordvesterns Handelstidning och i feb. 1906 till Seattle, Wash., såsom business manager för Pacific Tribune. Har under senaste tiden egnat sig åt fastighetsaffärer i kompanjonskap med sin svåger O. T. Wedmark med kontor i 403 Arcade Bldg. Sedan dec. 1907 har L. äfven biträdt Ernst Skarstedt vid utgifvandet af "Washington och dess svenska befolkning" och har samlat största delen af den biografiska afdelningen för detta arbete. I samband härmed har L. gjort vidsträckta resor inom staten och har härunder gjort sig väl förtrogen med de olika åkerbruks- och irrigationsdistrikten och ämnar att hädanefter i rätt vidsträckt mån egna sig åt kolonisation och försäljning af irrigeradt land. Vid sidan häraf har L. beslutat att äfven idka publicistisk verksamhet. Under sin mångåriga tidningsmannabana har L. skrifvit en massa specialartiklar för den svensk-amerikanska pressen och bidrager ännu ofta med reseskildringar, berättelser o. d. Bland de signaturer L. mest begagnat äro "Onkel Göran" och "Anna-Lovisa" (den senare i förbindelse med sin hustru) de mest bekanta. Såsom talare har L. ofta uppträdt vid större fester. L. är medlem af Seattle Chamber of Commerce (tillhör dess immigrationskomité och var dess delegat till den stora fyrstatliga immigrationskonventionen i Spokane i sept. 1906), Seattle Commercial Club, Svenska Historiska Sällskapet af Amerika, Svenska Klubben, Knights of Pythias, Modern Woodmen of America, Modern Samaritans och är hedersledamot af Orpheus sångförening i Duluth. L. ingick den 29 sept. 1892 i äktenskap med dåvarande lärarinnan i de publika skolorna i Superior, Wis., Catherine L. Wedmark, hvilkens föräldrar i början af 1850-talet invandrade från Sverige till Förenta Staterna, och har en dotter, Irma, hvilken besöker högskolan. Mrs L. är äfven medlem af Svenska Historiska Sällskapet af Amerika.

Loranson, Jonas, fotograf — Seattle — född i Elghult socken, Kronobergs län, den 13 mars 1860. Reste till Amerika på hösten 1880. Uppehöll sig de första åren i Wisconsin. Lärde fotografiyrket i Ashland, Wis., 1886 och besökte derefter som fotograf olika platser i Minnesota och östra Wisconsin. Begaf sig i slutet af 1880-talet till Sverige och verkade som fotograf på en mängd platser i Småland, såsom L e n h o f d a, Fagerhult, Kråkmåla m. fl., äfvensom på Öland. Köpte en fotografiaffär i Nybro. Återvände till Amerika 1890 efter 1½ års vistelse i Sverige och återupptog den fotografiska verksamheten på de förut besökta platserna, äfvensom på nya fält. Tillbragte sålunda 4 år i Merrit och Virginia m. fl. platser i Minnesota. Kom på sommaren 1897 till Rush City, Minn., och hade under 3 års tid stor framgång der och i Pine City, Chisago City och Spring Lake, Minn., samt i Grantsburg, Wis. Fortsatte sedan söderut och stannade i Oklahoma. Derifrån anträddes längre fram en sedan många år påtänkt resa till vestkusten. Efter ett kortare besök i Chicago gjordes ett 3—4 månaders uppehåll i McPherson, Kans., hvarunder tillfället begagnades att deltaga i en kurs vid den akademiska afdelningen af det der belägna Walden College. L. ankom till Seattle, Wash., i juni 1908 och ämnar snarast möjligt börja fotografisk verksamhet här eller på någon annan lämplig plats i staten Washington.

J. Loranson.

Lottsfeldt, Carl W., fastighetsmäklare, försäkringsagent — Seattle — född i Grinstads församling, Elfsborgs län, den 19 april 1868. Genomgick folkskolan. Inträdde 1886 som volontär vid Kongl. Vestgöta—Dals regemente och genomgick under åren 1886—8 infanteri-volontär-skolan i Karlsborg. Tjenstgjorde äfven som instruktör. Erhöll kongl. maj:ts tillstånd att mellan tjenstgöringstiderna vistas utom rikets gränser, och begaf sig i juli 1892 till Amerika. Fick anställning i Bridgeport, Conn., i en affär för tillverkning af värmeledningsapparater. Erhöll på begäran afsked från Vestgöta —Dals regemente och fortsatte färden vesterut till Chicago, Ill., våren 1893. Från midten af maj till den 8 nov. var han anställd vid verldsutställningen i Chicago och blef derefter handelsbiträde i Joliet, Ill. For till Sverige 1895. Återvände till Joliet våren 1896 och inträdde i sin förra befattning samt stannade der till 1900, då han antog en plats hos Illinois Steel Co. i Chicago som cementundersökare. 1902 utbytte han den mot en liknande befattning hos Aetna Portland Cement Co. i Fenton, Mich., och stannade der till 1904, då han ingick i försäkringsaffärer för Mutual Benefit Lifebolaget. Var anställd i dess Chicago-kontor till hösten 1905, då han flyttade till Seattle, Wash. Här har L. sysslat med försäkrings- och fastighetsaffärer, med förkärlek egnande sig åt försäljningen af tomter i Mount Baker Park, samt sedan april 1908 innehaft anställning i stadskassörens kontor. Medlem af sv. luth. kyrkan i Joliet, Ill., samt Svenska Klubben i Seattle.

Carl W. Lottsfeldt.

Lottsfeldt, J. Fred., politisk embetsman — Seattle — född i Råskog, Dalsland, der fadern var jordegare och kommunal-

ordförande, den 1 juni 1866. Reste till Amerika i okt. 1883. Uppehöll sig i Des Moines, Ia., och omnejd 4 år, sysselsatt med farmarbete och skötande af privata hem. Flyttade 1887 till St. Paul, Minn., och fick anställning hos apoteksfirman Noyes Bros. & Cutler. Bevistade år 1888 läroverket i St. Peter. Flyttade 1890 till Washington samt var under ett halft år anställd som kassör hos restauratören Chilberg i Tacoma och lika länge som biträde i Grand Hotel i Seattle. Fick 1891 en förmånlig anställning i Pacific Union-klubben i San Francisco, Cal., och behöll den 2 år, hvarefter han var anställd hos spårvägsbolaget till 1899, då han återvände till Seattle. Under de första två åren arbetade han för restauratören Hallberg m. fl., men har sedan 1901 haft stadig anställning i rådhuset i countyclerkens departement. Gift sedan 1897 med Signe Kinnander från Motala och har tre söner.

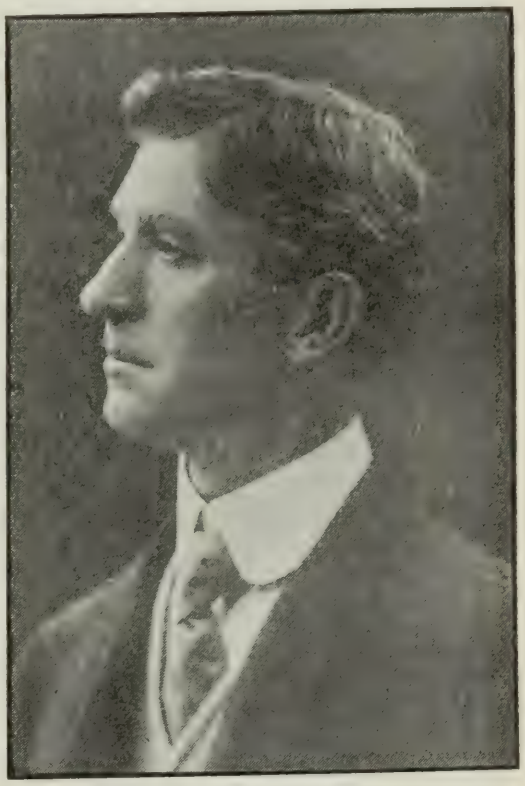

J. F. Lottsfeldt.

Lovegren, August, sågverksegare — Preston — född i Nor socken, Vermland, den 1 juni 1861. Flyttade vid 2 års ålder med föräldrarne till Hannäs i Stora Kils socken. Från sin barndomstid erinrar han sig ännu med djupt vemod, huru han och hans syskon under missväxtåren 1868—9 fingo gå hungriga, och huru deras moder grät, när hon ej kunde gifva sina barn nog bröd att mättas med, ehuru det var bakadt af sågmjöl från hafre. Vid 9 års ålder började L. göra dagsverksarbete vid en stafsåg på Utterud, och 10-årig blef han handtlangare för murare och sedan för kakelugnsmakare. Utom det att han morgon och qväll måste gå en fjerdedels svensk mil, måste han från kl. 5 på morgonen till 8 på qvällen bära tegel och murbruk. Vid 13 års ålder arbetade han vid ett sågverk såsom hjelpfilare och senare som hjelpsågare. Vid 15 års ålder

blef han af sin fader sänd till en landsmedja för att lära smedyrket, emedan han var stor och stark och hade fallenhet för handtverk. Återigen måste han arbeta från kl. 5 på morgonen till sent på natten, svälta, frysa och på allt sätt pinas. Efter en tid rymde han och gaf sig i snickarelära, äfven en tid möbelsnickeri. 1879 reste han till Sundsvall som så många andra vermländingar. Det var året efter den stora strejken. Som intet arbete kunde fås, fortsatte han till Jemtland och försökte sig der på rallebuselifvet i Undersåker och Åre samt arbetade på vintern med timmerhuggning och snickeri vid Mörsils snickerifabrik. På våren 1882 reste L. öfver Trondhjem, Norge, till Amerika, der han först arbetade i jerngrufvor i Crystal Falls, Mich., men på hösten flyttade till Rush City, Minn., och återtog sitt älsklingsarbete, snickeri. 1883 flyttade han till St. Paul och blef der mästare i sitt yrke samt tog under någon tid arbeten på kontrakt. I jan. 1886 började han i Walsh, 3 mil från Vasa, Goodhue co., Minn., diversehandel under firmanamnet Nelson Bros. & Lovegren. På våren 1888 flyttade han till Seattle, Wash., och inlät sig åter i byggnadsverksamhet. Han genomlefde den stora eldsvådan, som 1889 ödelade en stor del af staden, men led ingen nämnvärd skada, utom förlusten af en del materialier samt den minskade inkomst, som uppstod genom de af branden orsakade högre prisen på byggnadsämnen samt stegrade arbetslöner under fullbordandet af de byggnader, som han då hade under uppförande. 1892 flyttade L. med familj och vänner till Preston och uppsatte i bolag med sin svåger E. Edwin och andra en takspånsfabrik, hvarur sedan det nuvarande vidtbekanta Preston Mill-bolagets stora sågverksaffär utvecklat sig. Preston Mill Co. eger nu två takspånsfabriker, ett stort, med alla nutida förbättringar försedt sågverk och hyfvelfabrik samt afverkar sitt eget timmer. Bolaget eger näml. 5,000 acres skogsland. En illustration öfver dess brädgård m. m., beledsagad af några förklarande rader, finnes införd på sidan 76 i kapitlet om skog och skogsafverkning. L. är störste delegaren i Preston Mill Co. och har från början varit dess president. Han har dessutom egendom i Seattle och eger 7,000 acres skogsland med 225,000,000 fot virke samt 500 acres odlad jord i Washington co., Oregon, i den för sin skönhet och bördighet berömda Willamettedalen, endast 30—40 mil från Portland. Af den på 1860-talet fattige, nödlidande och all skolbildning förnekade gossen i Vermland har alltså, tack vare goda anlag, stark viljekraft och ihärdig arbetsamhet, blifvit en

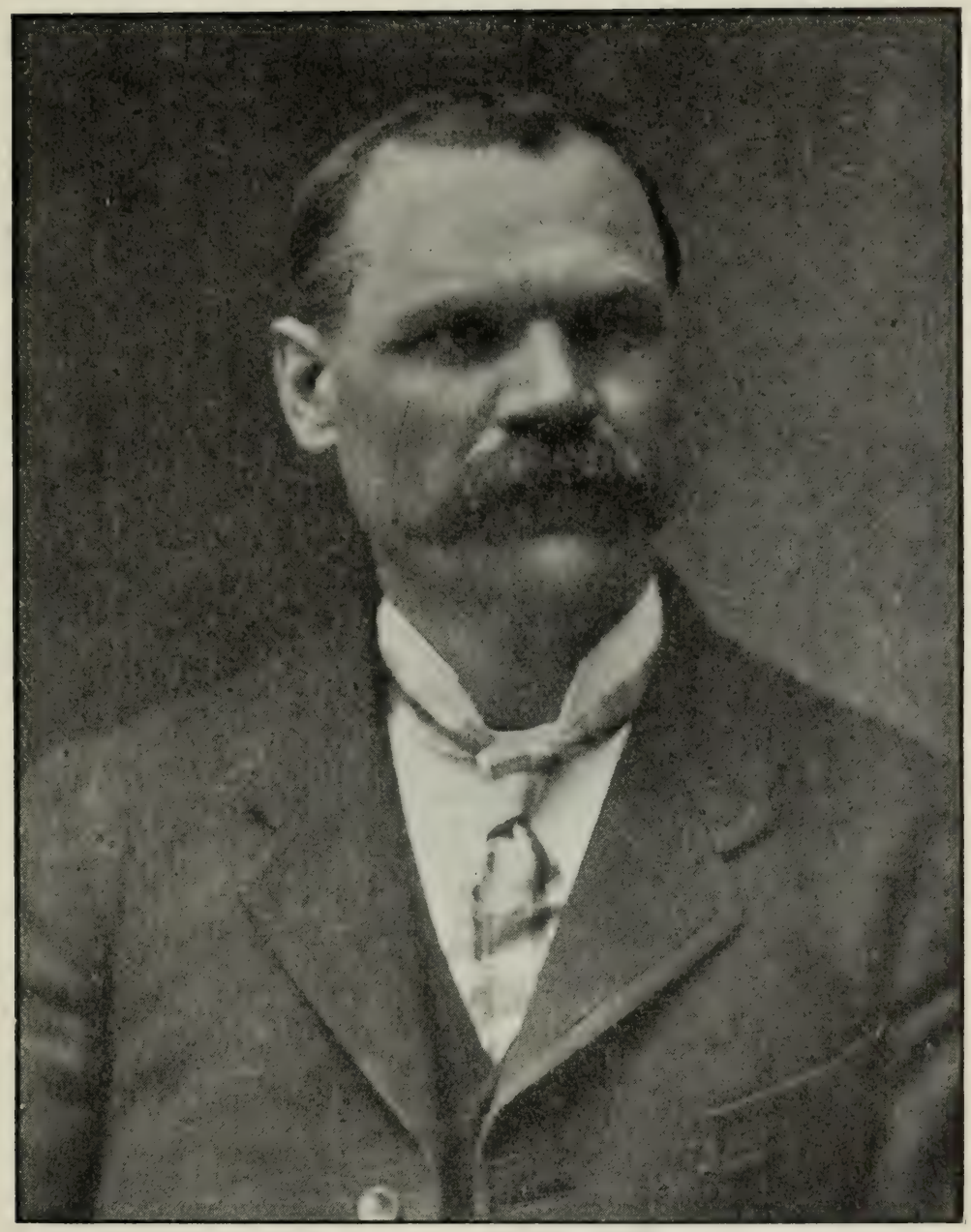

August Lovegren.

ansedd och förmögen man, en af de rikaste svenskar i hela staten Washington, till hvilken både landsmän och amerikaner blicka upp med aktning och förtroende. L. har alltid tagit djupt intresse i den religiösa verksamheten. Vid 16 års ålder omvänd och döpt till medlem af Grava baptistförsamling i Vermland, har han sedermera ständigt innehaft olika förtroendeposter i de församlingar, han tillhört. Han har i 22 år varit söndagsskoleföreståndare, i 15 år varit kassör för svenska baptistkonferensen i vestra Washington och var med om dess organiserande. Han var äfven den, som inlade mesta förtjensten om organiserandet af svenska baptist-söndagsskolföreningen i vestra Washington. Han var dess förste ordförande och betalade med egna medel halfva lönen till söndagsskolmissionären under många år. Han var äfven grundläggaren till Adelphia College, baptisternas första svenska akademiska skola. Han skänkte för detta ändamål 10 acres värdefull jord i Seattle, der skolan nu är byggd, samt $7,000 i penningar. Han är ordförande i skolans styrelse, medlem af den amerikanska "Baptist Convention Board" af vestra Washington samt har under 16 år representerat de svenska baptisterna i denna styrelse och är dess äldste medlem. Äfven amerikanerna rätta sig gerna efter hans råd, och detta har i sin mån bidragit till att skaffa de svenska baptisterna i Washington så stora kontanta bidrag från den amerikanska konventionen. L. gifte sig nyårsafton 1885 med Hilma Nelson från Spring Garden, Goodhue co., Minn., en dotter till den i den svenska baptismens historia så ryktbare C. S. Nelson, hvilken var en af de sju, som först döptes till baptismen på Hallen i Sverige. L. säger, att inga ord kunna nog prisa denna qvinna för all den sällhet, hon beredt honom. Hon har födt honom tio barn, af hvilka åtta (4 gossar och 4 flickor) lefva.

Lovegren, Emil, sågverksföreståndare — Seattle — född i Kils socken, Vermland, 1873. Utvandrade på våren 1891 till Amerika och begaf sig direkt till Seattle, Wash. Hans åtrå var att få studera, och ehuru det vid hans ankomst till vestern var så dåliga tider, att hans daglön vid sågverken var endast från 1 dollar till $1.75, sparade han dock på tre år ihop tillräckligt att återbetala reseomkostnaderna och låta inskrifva sig vid Pacific Lutheran University i Parkland. Vid sitt inträde i skolan visste han ej, hvad som menades med grammatika. Vid slutet af året fick han i det ämnet högre

betyg än någon af kamraterna. Som kassan nu var slut, måste han återgå till sågverksarbetet. Redan ett år derefter hade han sparat nog att kunna genomgå en kurs vid Wilsons affärsinstitut i Seattle. Vid denna tid hade brodern August Lovegren uppsatt en takspånsfabrik i Preston, och för att få sin broder Emil till hjelp i affären, skänkte han honom i julklapp ett kuvert, innehållande ett antal aktier i Preston Mill Co. De båda bröderna ha allt sedan skött affären tillsamman i sämja och med stor framgång. Emil Lovegren är nu bosatt i Seattle, der han ombesörjer försäljningen af Preston Mill-bolagets virke och takspån. Kontoret är i Lumber Exchange och brädgården är belägen nära universitetet. Under sin vistelse här i landet har L. innehaft flera förtroendeposter, såsom fredsdomare, skoldirektör, biträdande postmästare, trustee och kassör i den baptistförsamling, som han tillhör, samt dylika befattningar inom flera föreningar. Han gifte sig våren 1903 med äldsta dottern till aflidne pastorn N. Hayland i Tacoma och anträdde med henne veckan efter vigseln en bröllopsresa genom Amerika och Europa till sitt föräldrahem i Vermland. L. säger sjelf, att det var konsul A. Chilbergs annonsering om en af honom personligen ledd exkursion, som lockade L. att påskynda sitt frieri och att som äkta man deltaga i exkursionen. L. har en son.

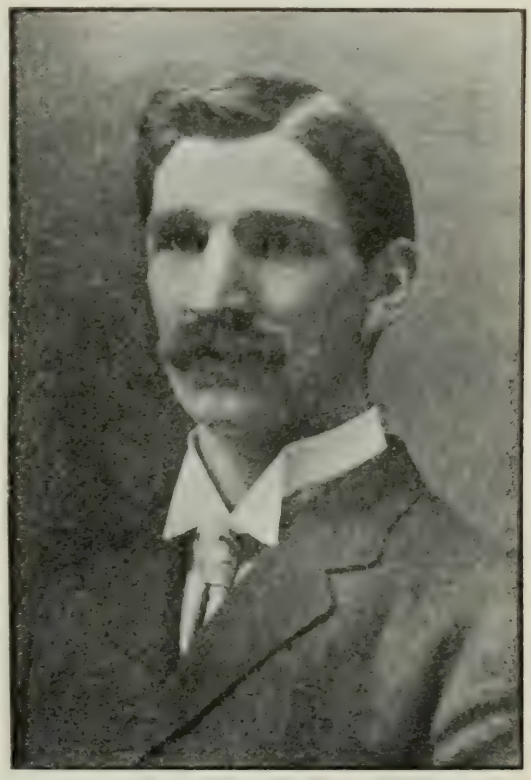

Emil Lovegren.

Lovegren, John, fabrikör — Issaquah — född i Nors församling, Vermland, den 14 mars 1863. Familjen flyttade derifrån till Hannäs, St. Kil. Om sin barndom berättar L.: "Mina första intryck från hemmet äro minnet af ömma för-

äldrar med till det yttersta utpräglad rättskaffenhet, hvilka fordrade och merendels utan vidare erhöllo ögonblicklig lydnad från barnens sida. Vid 14 års ålder blef jag omvänd till Gud och har alltsedan ansett mitt religiösa lif som min lyckligaste förmån." Började som ung arbeta vid ett sågverk. Begaf sig vid 20 års ålder, med en kantsågares betyg på fickan, till Sundsvall. Arbetade vid Svartviks sågverk sommaren 1883 och med timmerhuggning upp i landet påföljande vinter. Efter att vidare ha varit kantsågare vid Norrviks sågverk i 5 år och under tiden äfven deltagit i andra angelägenheter, varit sekreterare i en nykterhetsförening, söndagsskollärare samt kassör i en sjukhjelpförening och julen 1886 aflagt besök i sitt fädernehem, reste han 1889 via Norge till Amerika, direkt till Seattle, Wash., der hans syskon redan befunno sig. L. arbetade nu i 17 månader för sin broder August, som då var byggnadskontraktör, köpte så 20 acres land i Cedarhome samt flyttade dit i jan. 1891 och stannade der i öfver 11 år, sysslande dels med husbygge i trakten, dels med att bryta stubbar och odla jord. Sommaren 1902 flyttade han till Preston och antog ledningen af återuppbyggandet af ett Preston Mill Co. tillhörigt sågverk. Han stannade der 2½ år som förman och sågställare. Uppmuntrad och understödd af sina framgångsfulla bröder i Preston, utsåg han en plats vid N. P.-banan i skogen mellan Preston och Issaquah och slog sig i bolag med sin svåger Chas. Edeen ned der och bildade i jan. 1905 High Point Mill Co. och blef detta bolags president och manager. Vid High Point eger denna firma nu en af de förträffligaste takspånsfabriker, torkhus samt mellan 15 och 20 bostäder, uppförda under L:s ledning. Dessutom eger firman ett skolhus,

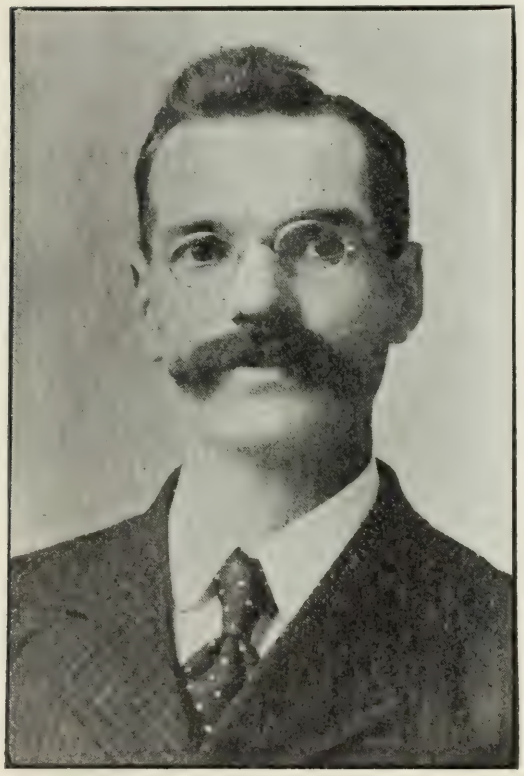

John Lovegren.

640 acres timmerskog och afverkningsrätten till ytterligare 480 acres. Firman ämnar i en snar framtid äfven uppföra sågverk med hyfleri. L. har städse tagit verksam del i kyrkligt arbete, förnämligast som söndagsskollärare, och har de sista 5 åren varit söndagsskolföreståndare. Gift sedan den 6 jan. 1887 med Maria Edeen från Ransäter, Vermland, syster till L:s kompanjon, och har 5 barn.

B. G. Lovegren.

Lovegren, Bernard G., affärsbiträde—Seattle — född i Finnerödja, Vestergötland, den 8 juni 1879. Efter genomgången folkskolekurs tog han anställning i diversehandel. Lärde sedan måleri, särskildt dekorationsmåleri och reste senare omkring i landsorten, mottagande beställningar på att måla hus och bohag. Reste 1897 till Amerika. Ankom till Chicago den 1 maj och tog anställning som biträde i en tapet- och färgaffär. Hade äfven en längre tid plats i en af de större department-affärerna. Besökte under vintrarne affärsskola och tog under ett par års tid privatlektioner i handelsvetenskap. I nov. 1902 kom han till Seattle. Här har han sedan i mars 1906 haft anställning hos försäkrings- och biljettfirman Chilberg Agency, 702 2nd ave., som föreståndare först för brandförsäkrings- och sedan för biljettaffären.

Ludberg, Charles H., byggnadskontraktör — Spokane — född i Höla, Hallen, Östersunds län, den 11 nov. 1880. Genomgick folkskola. Medföljde i april 1893 sina föräldrar till Amerika. Bosatte sig i Joel, Polk co., Wis. Arbetade under första tiden på föräldrarnes farm och bevistade allmänskolan samt lärde snickareyrket. Utexaminerades från Northwestern College i Minneapolis på våren 1900 och reste på hösten

Chas. H. Ludberg.

till Spokane, Wash. Begaf sig derifrån till Ritzville och blef delegare i och styresman för ett entreprenörbolag, James Schieve & Co., som äfven egde snickerifabrik. Detta bolag uppförde flera af de förnämsta affärsbyggnaderna i Ritzville. L. flyttade på hösten 1901 till Moscow, Idaho, och idkade studier vid statsuniversitetet. Verkade äfven som kontraktör, sysselsättande sig under fritiderna med att göra ritningar, samt byggde många hus i Moscow, tre af dem tegelbyggnader. En af dem var First Bank of Troy-byggnaden. Han uppförde äfven en större affärsbyggnad i Endicott, Wash. Den 12 jan. 1906 flyttade han till Spokane och ingick i kompanjonskap med Carl Wilhelm Anderson samt byggde hus på kontrakt och äfven på egen hand till försäljning. Den 1 mars 1907 upplöstes firman och L. började egen fastighets-, assurans- och byggnadsaffär med kontor i rummen 319-20 Lindelle Block. Han byggde hus och sålde dem på lindriga, månadtliga afbetalningar. I juli 1907 organiserades det stora svenska bolaget Colonial Building Co., med L. i spetsen. Detta bolag är grundadt på ett inbetalt kapital af $50,000 och afser att hjelpa den mindre bemedlade klassen till egna hem genom att bygga hus och sälja dem på lätta betalningsvilkor. L. är bolagets president och general manager. Han är medlem af Bethesda Sjukhjelpförening och Svenska Tabernakelförsamlingen. Är trustee och finanssekreterare inom trusteenämden samt representerar församlingen i Svenska Nationalförbundets styrelse. Gift sedan den 30 maj 1903 med Sophie Magnuson och har tre söner.

Lundberg, A., ortoped — Seattle — född i Karlstad, Vermland, 1847. Lärde tillverkning af konstgjorda lemmar. Reste vid 21 års ålder till Amerika och uppehöll sig i Minneapolis, Minn., till 1888, arbetande i sitt yrke. Var derpå bosatt i Spokane, Wash., 8 år och flyttade till Seattle 1896. Vid utställningen i Portland, Or., 1905 vann han guldmedalj och första priset för sina tillverkningar. Gift sedan 1877 med Anna Dahlgren från Minneapolis och har tre döttrar, af hvilka en är gift med den bekante chokladfabrikanten Cloetta i Malmö, Sverige.

Lundberg, Axel Thure, bokhandlare, farmare — Seattle — född i Näsby, Södermanland, den 22 maj 1846. Lärde landtbruk och begaf sig 1865 till Amerika. Genomgick en kurs i engelska och bokföring i New Haven, Conn., och hade der-

på i 13 år anställning i sin faders frö- och blomsterhandel. Egnade sig 1878-89 åt kol- och biljettaffär. Reste 1889 till Europa och på hösten tillbaka till Amerika och öppnade bok- och pappershandel vid Pike st. i Seattle, Wash. Efter att ha bedrifvit denna med stor framgång ett dussin år, sålde han den och flyttade ut på en liten farm vid Hoods Canal.

Lundgren, Håkan, fabrikör — Everett — född i Anderums socken, Malmöhus län, den 1 sept. 1850. Fadern bodde på landet och sysselsatte sig med husbygge. Sonen lärde sig byggmästareyrket hos honom och var honom behjelplig till sitt 24de år, hvarpå han flyttade till Småland, köpte timmer och idkade sågverksrörelse mellan 1875—80. Mellan 1882 och 1889 var han anställd som resepredikant för Sunnerbo härads missionsförening. Reste derpå till Amerika. Blef anställd såsom Pacific-konferensens af Augustana-synoden kateket och hade församling ett par år i Marshfield, Oregon. Mellan 1892 och 1899 var han byggmästare i Tacoma, Wash., hvarefter han slog sig på tillverkning af takspån och hade sågverk der till 1905. Under de två sista åren var han medlem af McNeilly-bolaget och dess superintendent samt byggde dess nuvarande sågverk i Tacoma. Öfvertog firmans takspånfabrik i Everett med Frank Swanson m. fl. och har sedan köpt deras andelar och är ensam egare af sågverket under firmanamn Lundgren Mill Co. Fabriken kan tillverka 250,000 takspån om dagen och har en omsättning af omkring $75,000 om året. 30 personer äro anställda i affären, som har sitt kontor å varfvet vid 14th street. Öfver $100 om dagen utbetalas i löner. L. tillhör missionsvännerna sedan 1892 och är medlem af sv. missions-

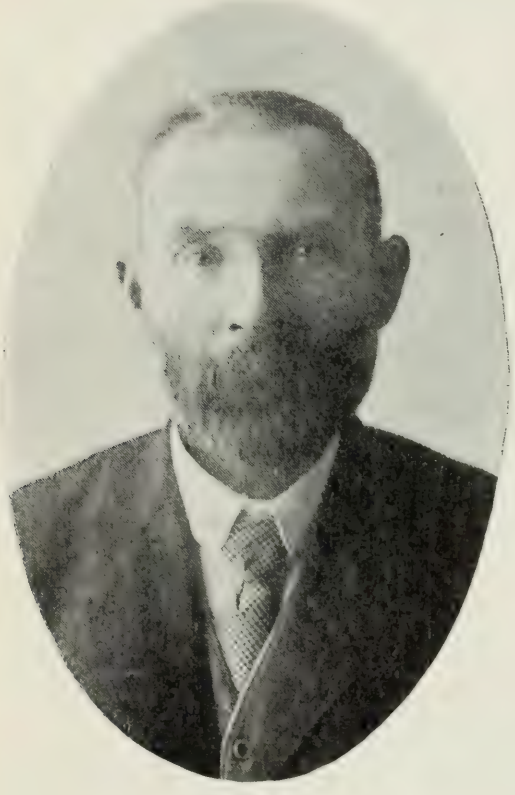

H. Lundgren.

församlingen. Han är trustee, diakon och kassör i densamma och predikar understundom också. Gift sedan 1876 med Elsa Johnson från Huaröd, Skåne, och har 6 barn (en son och 5 döttrar), af hvilka två äro gifta. En dotter är sekreterare i faderns affär. En annan utbildar sig till musiklärarinna och är organist i missionsförsamlingen.

Lundin, Alfred H., lagkarl — Seattle — född i Lead, S. Dakota, den 17 mars 1884, son till svensken Andrew H. Lundin och hans maka Helen Brakke, af norsk härkomst. L. tog afgångsexamen från högskolan i Lead i juni 1901 och inskrefs hösten samma år vid universitetet i Nebraska, hvarest han på 5 år genom otrolig flit och ihärdighet eröfrade två lärdomsgrader, som det i vanliga fall tager 7 år att vinna, näml. Bachelor of Arts och Bachelor of Laws. På sommaren 1906 kom L. till Seattle och började sin verksamhet som lagkarl hos firman Wilson & Thorgrimson. Den 1 sept. 1907 flyttade han till American Bank Bldg. och började på egen hand som advokat, med kontor i rummet no. 1201. L. är, ehuru född här i landet, starkt svensksinnad och tager ifrig del i vår nations sträfvanden. Han är en god talare och har redan rönt mycken framgång i sitt kall. Han är medlem af Svenska Klubben, svenska Oddfellow logen Anchor, Svenska Republikanska Klubben samt af Pilgrim Congregational church och är manager för dess bollspelsklubb (baseball team).

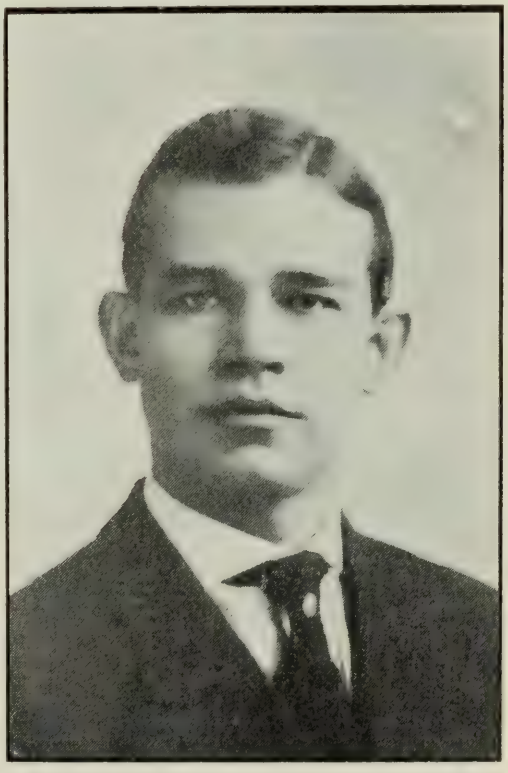

A. H. Lundin.

Lundin, Karl A., prest — Spokane — född i Melby socken, Jönköpings län. Lärde som gosse korgmakeriyrket och kom derpå i skomakarelära. 1883 lät han döpa sig. I sept. 1886

höll han en predikan i Björkö socken samt begaf sig derefter stundom ut på små missionsresor. På våren 1888 reste han till Amerika och fick plats i en skofabrik i Brockton, Mass. På hösten 1889 vann han inträde i baptistskolan i Morgan Park, Chicago. Utexaminerades derifrån i april 1892 och blef pastor vid baptistförsamlingarne i Grass Lake och Brunswick, Minn. Blef i okt. 1893 missionär i nordöstra Minnesota och var den 1 sept. 1894 med i den stora branden i Hinckley. I jan. 1896 blef han pastor för Första svenska baptistförsamlingen i Duluth och 1902 för baptistförsamlingen i Iron Mountain, Mich. Der stannade han till i mars 1904, då han antog kallelse till baptistförsamlingen i Spokane, Wash. Gift sedan den 5 april 1899 med Alice Morner från Prentice, Wis., och har två döttrar.

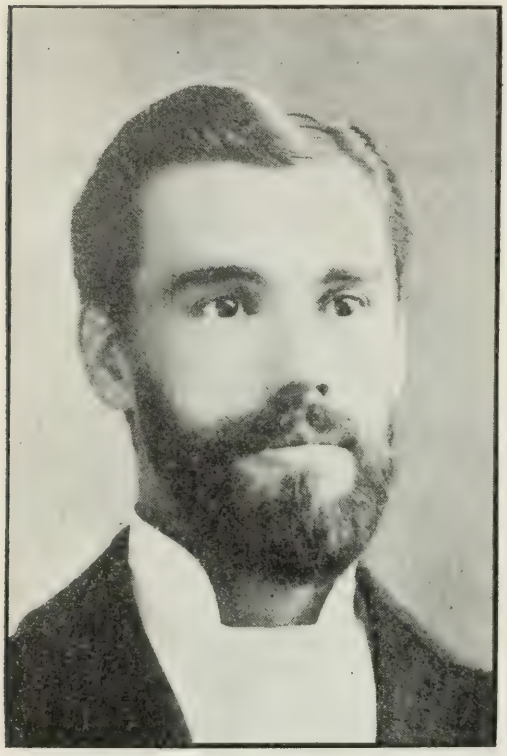

K. A. Lundin.

Lundquist, Andrew, skogsafverkare — Scandia — född på Rödön, Alnö socken, Medelpad, 1866. Idkade liksom sina bröder fiske till sitt 18de år, då han förenade sig med sina bröder i Michigan, hvarifrån han senare reste till California. Derifrån for han 1887 till Dogfish Bay, Wash., och slog der ned sina bopålar. Han har varit sysselsatt med skogsafverkning alltsedan sin ankomst till Washington. Likt sina bröder är han stark nykterhetsvän och medlem af sv. baptistkyrkan i Pierson. Gift sedan 1892 med Hanna Hallman och har 7 barn.

Lundquist, John F., affärsman — Scandia — född i Stornäset, Alnön, Medelpad, den 14 mars 1859. Sysselsatte sig med jordbruk och fiske, tills han 1882 i sällskap med sin broder Peter L. utvandrade till Amerika. Efter 5 års vistelse i Manistee, Mich., der han sysslade med skogsarbete, reste

han tillbaka till Sverige, men stannade blott 1½ år, hvarefter han återvände till Manistee och efter 3 månaders vistelse der begaf sig till det nuvarande Liberty Bay, f. d. Dogfish Bay, Wash. Han köpte land och egnade sig åt farmning och skogsarbete till 1898, då han började grocery-affär. Han höll på med den i 8 år, hvarefter han sålde den till John Frykholm och började affär med fastighetsförsäljning och skogsafverkning. L. har under hela sin vistelse vid Dogfish Bay tagit liflig del i kommunala och politiska angelägenheter och särskildt intresserat sig för skolverksamheten och nykterhetsrörelsen. Han har i många år varit ordförande och är nu clerk i skolstyrelsen.

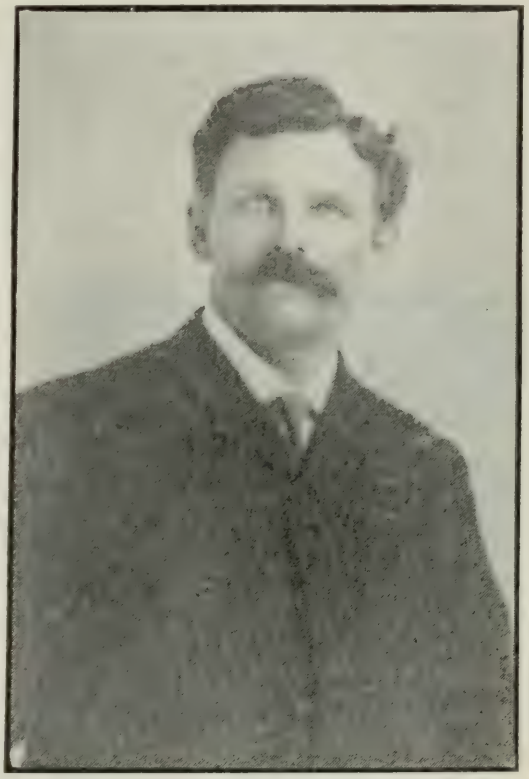

J. F. Lundquist.

Lundquist, Peter, farmare — Scandia — född på Stornäset, Medelpad, den 29 april 1860. Utvandrade 1882 till Amerika. Arbetade i Manistee, Mich., till 1886, då han reste till Los Angeles, Cal. Tog 1887 ett homestead vid Dogfish Bay och har alltsedan idkat jordbruk samt eger i dag ett af de präktigaste hem i Kitsap co. Gift sedan 1889 med Anna Anderson och har en son.

Lunn, Andrew, pioniär och guldgräfvare — Sumas — född på Öland 1837. Begaf sig vid unga år till sjös och kom som sjöman till Puget Sound i början på 1870-talet. 1874 befann han sig i Port Ludlow. 1898 reste han till Dawson i Alaska och senare till Nome, dit han kom bland de allra första, som styrde kosan dit. Han sysslade till det sista med gruffaffärer. Afled i Sumas, Wash., 1908, efterlemnande enka och 6 barn.

Lunn, Axel, affärsman, sportsman — Seattle — född i Kastlösa på Öland den 6 feb. 1867. Lärde skomakeriyrket af

fadern, som var skomakare, jordbrukare och äfven hade handel samt ännu arbetar i sitt yrke. Arbetade som gesäll i två år och reste till Amerika 1887. Kom till Seattle i maj. Arbetade under det första året i sågverk, på farm m. m. Lärde fotografiyrket af Magnus Möller, som då var fotograf i Seattle. Köpte tält och full uppsättning af honom och började fotografera på egen hand. Uppsatte sitt tält under år 1890 på olika platser vid Lake Washington och hade sedan fotografiatelier i något öfver ett års tid vid First ave. Under 1895 arbetade han någon tid som sättare på Vestra Posten.

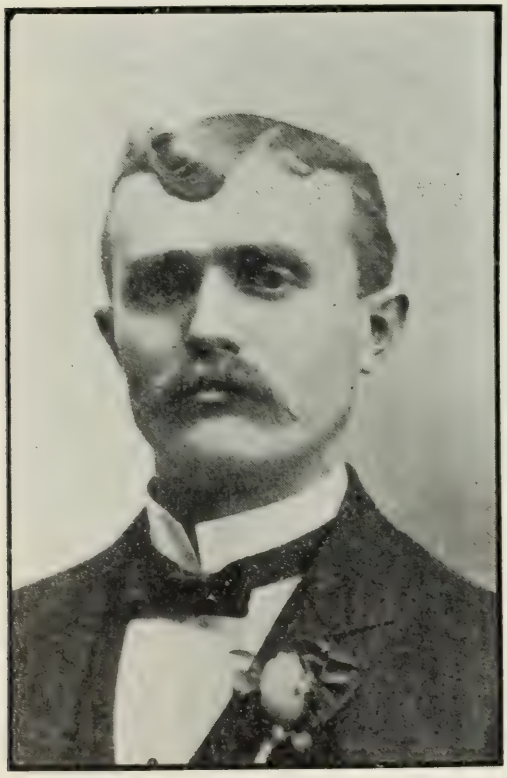

Axel Lunn.

1897 tog han plats på en ångbåt som uppassare och blef inom två veckor befordrad till steward samt innehade denna syssla på tre olika ångbåtar mellan Olympia, Seattle, La Conner och Vancouver, B. C. 1898 företog han en resa till Alaska. L. är nu jemte sin broder John egare af U & I-saloonen. Han eger ett fint hem med 5 acres mycket värdefull jord vid Orchard Beach; eger dessutom både automobil och gasolinbåt. Han är en ifrig fiskare och jägare. Under 1893 tillbragte han 8 månader hos sin vän Magnus Möller, på hans skogsfarm i Clallam co., egnande en del af tiden åt jagt. Han är derjemte en skicklig mekaniker. Medlem af Eagles och Svenska Klubben. Gift sedan 1899 med Alfrida Fagerquist och har två döttrar.

Lunn, John Hugo, affärsman — Seattle — född i Kastlösa församling, Öland, långfredagen den 29 mars 1872. Lärde skomakeriyrket af fadern. Utvandrade 1890 till Amerika och for, liksom brodern Axel gjort tre år förut, direkt till Seattle, Wash. Lärde snickeri och arbetade dels som snickare i Seattle, dels på farm hos farbrodern Andrew Lunn. Begaf sig

derpå söderut och arbetade i Willamette-dalen i Oregon äfvensom i California, der han äfven besökte Los Angeles. For på hösten 1892 till Honolulu på Sandwich-öarne och arbetade som snickare, samtidigt tagande upp 200 acres regeringsjord, hvarpå han rödjade undan skogen och planterade kaffebuskar på 70 acres. Han var medlem af Citizens Guard och upplefde tre revolutioner samt var med om att invälja den nye presidenten Dole. Vid sidan om L—s farm hade hans svåger E. Bashow tagit upp lika mycket land. De hade hvardera 70 acres i bärande kaffeplantering och fina hem, då de 1897 sålde planteringarne till en mr Eagan från San Francisco för $10,000 hvardera. L. hade 50 acres odlad jord qvar, som han senare sålde för $35 pr acre. 1898 återvände han till Seattle och for med sin broder och tre andra till Alaska. De lemnade Seattle den 4 feb. och kommo tillbaka på hösten. Denna expedition var i finansielt afseende mindre lyckad, men dock lärorik. L. tillbragte vintern på Hawaii-öarne och kom till Seattle igen på våren 1899. Kort derefter gick han med brodern i saloonaffär. N. A. Wedeen var en tid äfven delegare i affären. 1903 köpte L. tillsamman med August Dehlen och B. C. Clark sågverk och takspånsfabrik i Alder, den största affär i sitt slag vid Tacoma--Eastern-banan. L. var bolagets president. 1906 sålde bolaget affären med stor vinst. L. uppför nu en större hotellbyggnad vid 12th ave. Han har sitt hem vid Summit ave. Gift sedan 1899 med Selma Engdahl och har haft fyra döttrar, af hvilka tre lefva.

J. H. Lunn.

Lynell, Gustaf, boktryckare — Seattle — född i Kristianstad, der fadern var boktryckare, den 23 juni 1870. Efter af-

lagd mogenhetsexamen dersammastädes 1889 uppehöll han sig under 2 terminer i Lund, men måste vid faderns död afbryta studierna. Han egnade sig nu någon tid åt tidningsmannaverksamhet och var anställd vid åtskilliga svenska tidningar, bl. a. som redaktör vid Norrbottens Läns Tidning. Öfvergifvande tidningsmannabanan egnade han sig åt den sceniska konsten och hade anställning vid flera af de kringresande teatersällskapen, bl. a. som ekonomidirektör och skådespelare vid E. v. d. Ostens sällskap. Kom den 1 april 1906 till Amerika. Hade under 7 månader anställning som bitr. redaktör m. m. vid Vestkusten i San Francisco, Cal., senare vid Väktaren i Seattle och är nu jemte Alex. Engström egare af boktryckeriaffären Liberal Printing Co. i no. 602 Pike st.

G. Lynell.

Lynn, Clarence O., begrafningsdirektör — Tacoma — född i Wyanette, Ills., af svenska föräldrar, som långt förut invandrat till Amerika, den 20 sept. 1878. Vid 9 års ålder flyttade han med föräldrarne till Aurora, Neb., der fadern köpte en farm. Arbetade på sin faders farm till 1897, då han begaf sig till Omaha, Neb., och genom en kurs i affärsinstitut fullbordade sina förut i allmänna skolorna påbörjade studier. Hade under tre års tid anställning hos en grosshandlare. Flyttade i maj 1901 till Tacoma, Wash. Uppehöll sig ett halft år i Seattle, men har sedan dess varit bosatt i Tacoma. Efter att i något öfver 4 år ha arbetat för andra likbesörjare började han den 1 feb. 1906 affär för egen räkning i bolag med mr Gaffney under firmanamn Gaffney & Lynn. Firman har sin affärslokal i 945 Tacoma ave. L. är medlem af flera föreningar, såsom Oddfellows (han är, då detta skrifves, Noble Grand inom detta sällskap), Modern Woodmen of America,

Royal Highlanders, Valhalla. Han tillhör också sv. luth. kyrkan. Gift sedan juni 1905 med Hilma Johnson från Tacoma, en musikaliskt begåfvad dam, välkänd såsom f. d. organist i sv. luth. kyrkan och en gerna hörd pianist vid kyrkliga och andra tillställningar. Har en son.

Magney, Charles A., grufegare — Spokane — född nära Detroit, Becker co., Minn., den 29 nov. 1875. Föräldrarne egde en farm, och M. stannade på den, tills han var 17 år gammal, och erhöll en god underbyggnad i de

C. A. Magney.

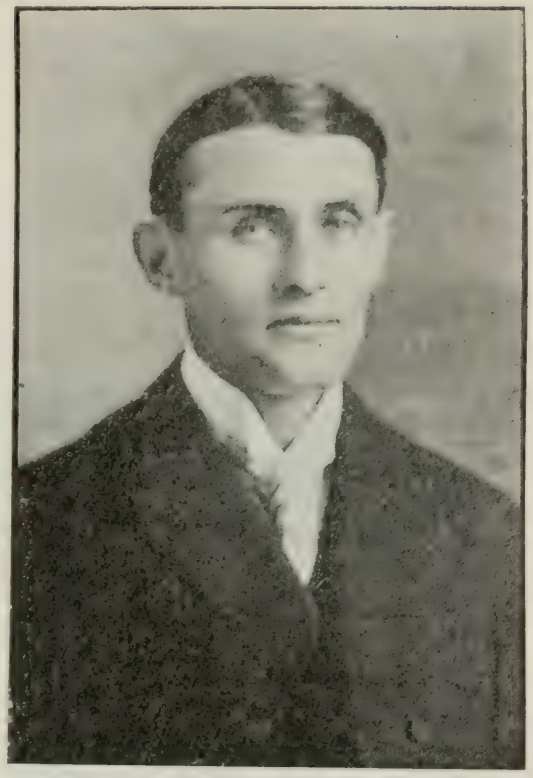

C. O. Lynn.

allmänna skolorna. Ända från barndomen hade hans håg legat åt det mekaniska, och när han lemnade hemmet, var det för att erhålla praktisk erfarenhet och kunskap inom olika mekaniska grenar. Han arbetade under de följande 12 åren än som smed, än som snickare, än som maskinist och mekaniker vid flera större mjölqvarnar. Han genomgick derjemte en ingeniörskurs vid N. Dakota Agricultural College och tjenstgjorde en tid som superintendent vid Fargo Linseed Oil Co:s fabrik, tills denna inköptes af

oljetrusten. 1902 företog han en resa till vestkusten, och efter att ha besökt alla de större städerna på kusten, slog han sig ned i Spokane, Wash., och har här haft god framgång. Efter att under de första åren ha egnat sig åt byggnadsverksamhet, blef han intresserad i grufvor i Coeur d'Alene- och Metaline-distrikten. Han är en af de förnämsta delegarne i en grufva i det sistnämda distriktet samt bolagets sekreterare och kassör. Vid densamma är en koncentrerings-"plant" under anläggning, och grufvan väntas inom kort lemna lika godt resultat som Bunker Hill- och Sullivan-grufvorna. M. tillhör den sv. luth. församlingen och är medlem af Modern Woodmen of America, Stokers of America, Minnesota Club, Scandinavian Brotherhood m. fl.

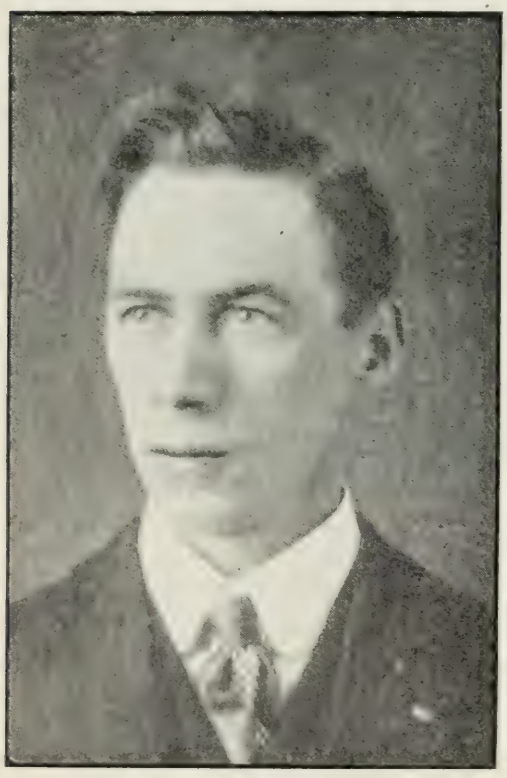

J. L. Magney.

Magney, John L., ingeniör, grufegare — Spokane — född nära Borås, Sverige, den 16 april 1872 och medföljde som barn sina föräldrar till Amerika, der de slogo sig ned på en farm i Becker co., Minn. Genomgick allmänna skolan i Detroit, Minn., och Concordia College i Moorhead, Minn. Var skollärare från sitt 18de år till sitt 26te. År 1897 tog han anställning som bokhållare och biträdande manager för ett sällskap i Chicago, som organiserats för att företaga en forskningsfärd till Alaska. Missbelåten med anställningen, återvände han snart till Vancouver, B. C., hvarest han slog sig på geologiska och mineralogiska studier under en professor, som stod i spetsen för en geologisk expedition till Canada. 1899 öppnade han handelsaffär i Brooklyn, B. C., och utnämdes af generalpostmästaren i Canada till postmästare i nämda stad. 1900 flyttade han till Spokane, Wash., och har sedan dess varit bosatt här, sysslande med grufföretag såsom superintendent och general

manager för flera framgångsrika grufbolag. Han är vice president och general manager samt stor aktieegare i Aladdin Morning Co. och vice president i Scandinavian-American Investment Co. Han är medlem af Oddfellows, Scandinavian Brotherhood, frimurareorden och presbyterianska kyrkan. Gift sedan 1902 med Lenora Irby från Springfield, Mo., och har tre söner.

Magnusson, Carl Edward, filosofie doktor, vetenskapsman — Seattle — född i Harris, Minn., den 29 sept. 1872, der föräldrarne, som utvandrat från Vexjö-trakten redan på 1860-talet, hade farm. Studerade 1890—1 vid Gustavus Adolphus College i St. Peter, var under ett år lärare i folkskolor i Chisago co. och 6 månader i svensk luthersk församlingsskola i Chisago City, Minn. Inträdde vid Minnesotas universitet 1892 och utexaminerades från dess ingeniörsafdelning 1896 med graden Bachelor of Electrical Engineering. Hans gradualafhandling belönades med $30 och en guldmedalj. Besökte Sverige 1895. Vann graden Master of Science 1897. Undervisade i fysik och kemi i högskolan i St. Peter 1897—8. Idkade högre studier vid universitetet i Wisconsin 1897—1900 och promoverades på våren 1900 till filosofie doktor. Hans afhandling öfver ämnet "Anomalous dispersion of cyanin" infördes i en af universitetets bulletiner. M. var under åren 1901—4 professor i fysik vid universitetet i New Mexico och lärde sig under tiden spanska språket samt offentliggjorde flera vetenskapliga uppsatser. 1904 blef han biträdande och 1906 ordinarie professor i elektrisk ingeniörsvetenskap vid Washingtons statsuniversitet och bekläder fortfarande denna befattning. Han var medlem af den jury, som tillsattes att bestämma belöningarne vid den elektriska utställningen vid Lewis & Clark-expositionen i Portland 1905. Universitetet i Minnesota tilldelade honom 1906 graden E. E. Han är ledamot af en mängd lärda samfund, såsom American Institute of Electrical Engineers, National Electric Light Association, Pacific Northwest Society of Engineers, American Association for the Advancement of Science m. fl., och har innehaft flera förtroendeposter inom dem, såsom t. ex. ordförande för Seattle-afdelningen af det förstnämda under åren 1906—7, delegat från Washington till nationalkonventionen i Niagara Falls i juni 1907 o. s. v. Han är i år styrelseledamot af Pacific Northwest Society of Engineers. Har företagit sjelfständiga forskningar beträffande olika problem på ljusets och

C. E. Magnusson.

elektricitetens områden och är upptäckare af vissa processer och medel, hvarigenom vissa arter af alger och tång kunna förvandlas till värdefulla ingredienser vid matlagning, såsom ersättningsmedel för citronsaft och annat. Detta är utan tvifvel en af de vigtigaste upptäckter i sitt slag, som gjorts under de senare åren. M. är broder till prof. och fil. doktorn P. M. Magnusson i St. Cloud, Minn., hvilken 1906 var demokratpartiets kandidat för statssekreterare-befattningen i Minnesota, samt till doktorerna Herman och Gustaf Magnusson.

Malmgren, Karl Gunnar, arkitekt — Spokane — född i Söderbärke församling, Stora Kopparbergs län, den 2 sept. 1862. Erhöll sin utbildning i Elementarskolan och Tekniska läroverket i Örebro samt undervisades i arkitektur och praktisk byggnadskonst af arkitekten P. L. Anderson, elev af professorerna Scholander och Byström i Stockholm. Efter att ha genomgått en 4-årig kurs såväl i den kemiska som den mekaniska afdelningen och aflagt examen, deltog han under 7 års tid i arkitekten Andersons verksamhet. Afreste, för att vinna större erfarenhet, till Amerika och kom på våren 1889 till Spokane, Wash., på anmodan af Kirtland K. Cutter, med hvilken han nu är kompanjon. Firman Cutter & Malmgren är representerad äfven i Seattle med kontor i rum 500 Arcade-byggnaden. Firman har konstruerat en mängd byggnader både i Spokane och Seattle, såsom t. ex. bland andra i Spokane: Exchange National Bank-byggnaden, Spokane National Bank-byggnaden, Lang- och Rookery-byggnaderna, Spokane-, Ridpath-, Armstrong-, Madison-, Chicago-, Pedicord- och Kaiser-hotellen, Elks Temple, boningshus åt Patrick Clark, J. A. Finell, A. B. Campbell, R. E. Strahorn, D. C. Corbin, F. L. Clark, Clyde Graves, Jay P. Graves, W. J. C. Wakefield, J. D. Sherwood, dr C. P. Thomas, dr W. O. Dutton, D. L. Huntington, L. M. Davenport m. fl., Washington-, Spokane- och Pantagesteatrarne; i Seattle: Rainier Club, Seattle New Gulf & Country Club, boningshus åt C. D. Stimson, Samuel Hill, H. Lindley, J. D. Farrell, L. B. Peoples, Thomas Burke m. fl. I Lewiston, Idaho, har sagda firma konstruerat Idaho Trust Co:s och Weisgerbers byggnader och statens normalskolas byggnad och Dormitory. Den konstruerade staten Idahos byggnad vid verldsutställningen i Chicago, en stor stockbyggnad, som sedermera reproducerades i Lake Geneva, Wis., och i Ringwood, England, dit stockarne skeppades från Seattle rundt Cape Horn till Southampton, England. Äfven i Amerikas

K. G. Malmgren.

östra och södra stater finnas byggnader, som uppförts efter ritningar af nämda Spokane-firma, såsom mrs Carnegies palats i Adirondacks och i Fernandino, Florida. M. är frimurare och medlem af Elks samt af Scand-Am. Brotherhood. Gift med Mary Anderson från Kansas och har tre söner och tre döttrar.

Martinson, Joseph, Emanuel, lagkarl — Seattle — född i Östra Sallerups socken, Skåne, den 22 juni 1863, der hans fader var folkskollärare under en tidrymd af 18 år. Hela familjen utvandrade till Amerika i början af 1880 och slog sig ned på landet nära Montevideo, Minn. M. hade under 9 års tid besökt folkskolan i sin hembygd i Sverige och fortsatte här sin skolgång i städerna Montevideo och Ada under tre års tid, hvarefter han lärde boktryckeri och efter 4 års verksamhet på tryckerier i Ada, Minn., och Grand Forks, N. Dak., flyttade till St. Paul och blef medlem af dervarande typografförening. Som sättare arbetade han sedan vid dagtidningarne i de flesta af de större städerna här i landet, tills han 1894 erhöll anställning vid regeringens tryckeri i Washington, D. C. Här fick han tillfälle att förverkliga en länge närd önskan att egna sig åt lagstudier. Han bevistade Georgetown University Law School i Washington och förvärfvade graden Bachelor of Laws samt efter ännu ett års studier graden Master of Laws. Aflade examen för rättighet att praktisera lag vid högsta domstolen i District of Columbia. Erhöll sagda rättighet 1898 och har sedan erhållit motsvarande rättighet i staterna Illinois (1899), North Dakota (1900), hvarest han var praktiserande lagkarl i Fargo i nära 2 år, samt Washington (1902). I jan. 1902

J. E. Martinson.

flyttade M. nämligen från N. Dakota till Seattle, för att finna ett mildare klimat, och här öppnade han lagkontor den 12 feb. i Washington-byggnaden, rum 503. Gift med Hilda Magnuson och har två söner, Joseph Maynard och Emil Emanuel, resp. 3 och 1 år, när detta skrifves.

Mattson, Nels, restauratör — Tacoma — född i Kärrstorps socken, Malmöhus län, den 6 april 1858. Kom vid 14 års ålder i snickarelära och stannade der 5 år. Gick derpå till sjös som skeppstimmerman och var borta ett år. Återkommen, stannade han ett par år i hembygden. Utvandrade derpå i slutet af mars 1881 till Amerika. Efter någon tids vistelse i Chicago tillbragte han 1½ år i Iowa, der han hade anställning hos Sioux City Bridge Co. Flyttade så till Minnesota och stannade der åtskilliga år, arbetande bl. a. med husbygge, dels tre år i Minneapolis, dels i Sibley co. 1889 reste han till Spokane, Wn. Arbetade der också som husbyggare. Flyttade på hösten 1890 till Tacoma och har alltsedan varit bosatt der. Sedan han under några års tid haft anställning i restauranter började han i nov. 1897 egen restaurantaffär. Han hade sin restaurant först vid Commerce st., derpå vid Pacific ave., der han egde Grand Central-restauranten. 1908 flyttade han tillbaka till Commerce st. och eger der den under namnet Kentucky Grill bekanta restauranten. M. är medlem af Woodmen of the World och Valhalla. Gift sedan den 6 aug. 1898 med Mary Swanson från Torsby, Vermland.

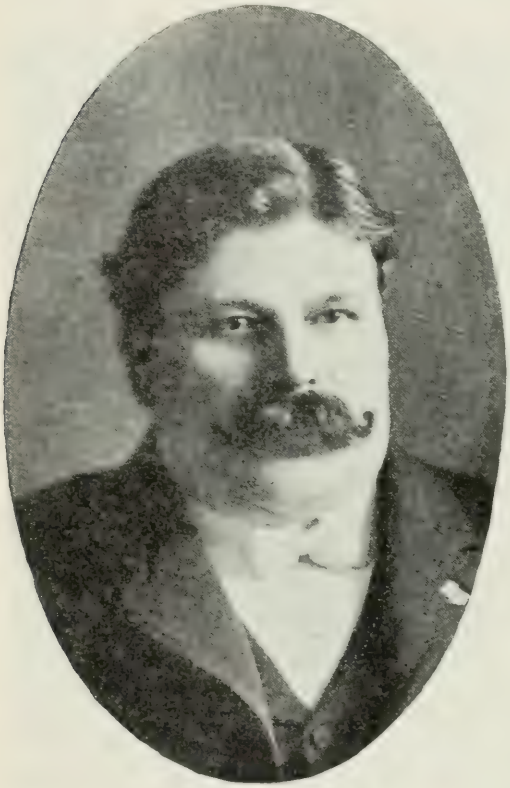

Nels Mattson.

Melin, Peter J., dekorationsmålare — Seattle — född i Undersåker, Jemtland, den 16 juli 1866. Kom 1880 i målarelära och arbetade i detta yrke till 1888, då han reste till Amerika.

Efter tre månaders vistelse hos en morbroder i Worthington, Minn., arbetade han 15 månader i sitt yrke i Omaha, Neb., och for på hösten 1889 till Seattle, Wash. Här började han egen måleriaffär i bolag med John Hellström under firmanamn Melin & Co. Vid sidan derom innehade han Cayuga House, der han höll rum till uthyrning. 1902 sålde han sin affär till mr Sallberg (Hellström hade varit förenad dermed endast några få år) samt företog för sin helsas skull en resa till El Paso,

P. J. Melin.

Texas. Han afled der af lungsot den 24 nov. 1904. M. var en af Svenska Klubbens stiftare. Han gifte sig den 16 jan. 1900 i Glanshammar, Nerike, med Selma Peterson, som öfverlefver honom och är bosatt i Seattle.

F. A. F. von Mickwitz.

Mickwitz, Felix Andreas Fürchtegott von, bankir, affärsman — Spokane — född i Helsingfors, Finland, den 26 april 1865, son till generallöjtnant Paul Joachim von Mickwitz. Blef student 1885 och idkade juridiska studier vid universitetet i Helsingfors till 1888, då han

öppnade import- och exportaffär i Hangö. Flyttade 1891, kort innan det bobrikoffska regementet började, till Sverige och öppnade i Stockholm agenturaffär med in- och utländska varor, hufvudsakligen i jern-, glas- och tobaksvarubranchen, hvarjemte han blef agent för en del transatlantiska ångbåtsbolag, såsom Dominion-, Anchor-, Scandinavian American-linien m. fl. Blef svensk medborgare 1898. Utvandrade till Amerika i juli 1905 och kom efter någon tids vistelse i Chicago, Ill., i mars 1906 till Spokane, Wash., för att bli bokförare och kassör hos firman Broberg & Schuler. Qvarstod i denna befattning till den 1 sept. 1907, då han anslöt sig till Scandinavian American Investment Co., hvilken firma är grundad på ett kapital af $10,000 och drifver affärer med jordegendom, gruf-vor, biljetter m. m. M. är sedan den 1 jan. 1908 dess sekreterare och kassör och är jemte Peter P. Swanson innehafvare af bankirfirman Swanson & Mickwitz. M. är medlem af Scandinavian-American Brotherhood och Svenska Bröderna. Gift sedan 1895 med Gurli Anderson, dotter till förste faktorn i Albert Bonniers bok- och tryckeriförlag i Stockholm, Nils Anderson, och hans maka, född Carlson.

A. E. Moberg.

Moberg, Andrew E., köpman — Mount Vernon — född i Gefle, Sverige, den 14 okt. 1860. Medföljde 1869 sina föräldrar till Amerika, der de slogo sig ned i Delano, Minn. M. bodde i 10 år i Wright co., arbetande på faderns farm, och flyttade sedan till Minneapolis, der han dels gick i skola och tog en kurs i Wrights affärsinstitut, dels under några år var butiksbiträde och efteråt blef föreståndare för New York Mercantile Co:s department-butik. 1887 flyttade han till Fergus Falls, Minn., och öppnade "dry goods"-affär samt äfven diversehandel i Battle Lake. Han gjorde goda affärer och

köpte längre fram Campbell & Smiths stora departmentbutik i Brainerd, Minn., samt skötte denna affär i 12 år, samtidigt egande branchaffärer i Cass Lake, Minn., Lisbon, N. D., och Brookings, S. D. År 1907 kom han till Washington och köpte Mount Vernon Mercantile Company Department Store i Mount Vernon, en affär som egt bestånd sedan flera år tillbaka. M. eger vid sidan om sina köpmannaintressen både jordbruksland och jernbärande jordegendom i norra Minnesota. Han har ständigt varit en stark republikan, men alltid vägrat att låta uppställa sig som kandidat till något embete. 1897 förenade han sig med Första Kongregationalistkyrkan i Brainerd och var flera år president i dess trustee-nämd, äfvensom i flera år direktör för Y .M. C. A. och 1905 vald till detta samfunds president. Gift sedan 1885 med Jennie Sedgerblom, dotter till baptistpresten Sedgerblom i Jamestown, N. Y., och har en son, som genomgått högskola och ämnar fortsätta studierna vid universitetet, samt två döttrar, af hvilka den ena studerar musik.

Oscar Moline.

Moline, Oscar, musiklärare — Everett — född i Sioux City, Ia., den 25 juli 1871 af svenska föräldrar, som kommit till Amerika 1868. Började vid 7 års ålder studera musik under ledning af fadern, som var en fint bildad musiker. Efter fullbordade skolstudier vann han inträde vid musikakademien i Augustana College i Rock Island, Ill., och gjorde snabba framsteg i den musikaliska vetenskapen och såsom pianist under den berömde svenske kompositören och pianisten dr Gustav Stolpe. Efter genomgången kurs blef han organist och musiklärare i Sioux City. Han gaf desslikes åtskilliga konserter, som vunno högt beröm af kritiken. I juni 1897 slog han sig ned i Seattle,

Wash., och blef organist i Första presbyteriankyrkan samt vann en bemärkt ställning inom stadens musikaliska kretsar. Han är nu bosatt i Everett, der han har en talrik skara pianoelever, hvarjemte han är direktör för svenska sångsällskapet Orpheus och Everett Liedercranz samt musiker i föreningen Elk's Everett-loge och föreståndare för dess årliga teaterföreställningar. Medlem af Elks, Knights of Pythias och Redmen.

Moody, S., prest — Seattle — född i Tunhems socken, Elfsborgs län, den 27 april 1864. Ankom till Amerika den 29 maj 1886. Har verkat såsom predikant inom metodistsamfundet i Monson, Me., Pontiac, R. I., Gardner, Mass., Brockton, Mass., Portland, Or., och är nu pastor för Första svenska metodistförsamlingen i Seattle.

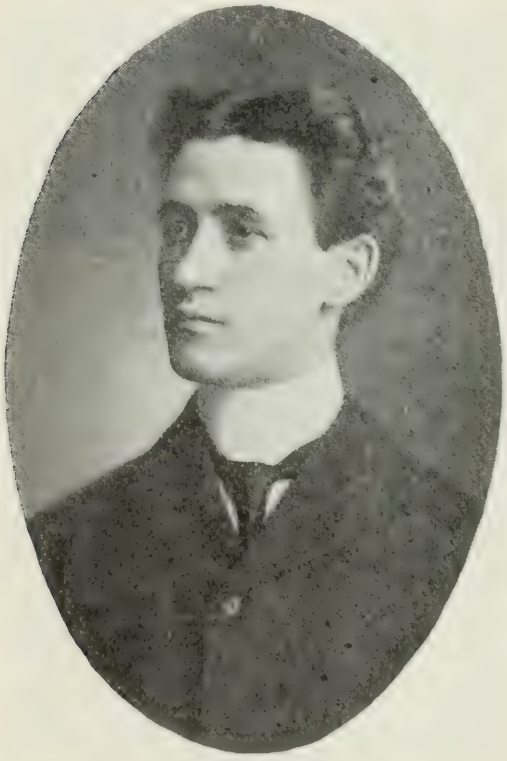

A. B. Morris.

Morris, Axel B., affärsbiträde — Seattle — född i Harplinge socken, Halland, der fadern var jordbrukare, den 16 okt. 1878. Familjen utvandrade 1888 till Amerika. M. studerade ej blott i allmänskolan, utan äfven vid aftonskolorna och genomgick 1898 affärsinstitut i Minneapolis, Minn. Redan vid 13 års ålder antog han plats som biträde i Knoblauchs skoaffär i Minneapolis och stannade hos denna firma i 13 år, under de senare åren såsom föreståndare för ett af affärens olika departement. År 1904 flyttade han till Seattle, Wash., och har alltsedan varit anställd hos Wallin & Nordstrom i deras stora skoaffär, 1327 2nd ave. M. är känd för att vara en af de bästa försäljningsmän inom skohandelsverlden i Seattle och är särskildt populär bland svenskarne. Han är medlem af Oddfellows (Anchor-logen) och har innehaft flera befattningar inom den samma. Är likaledes medlem af Svenska Klubben.

Naslund, Nils T., målare och tapetserare — Everett — född i Thegs by, Sidensjö socken, Ångermanland, den 24 okt. 1855. Lemnade vid 7 års ålder sitt hem och började förtjena sitt bröd såsom vallgosse o. d. Kom 11-årig till Hernösand och lärde läsa för pastor Sundelin. Gick vid 13 års ålder till sjös. Höll på dermed i 2½ år. Var sedan bonddräng, jernvägs-, skogs- och sågverksarbetare. Reste till Amerika 1887 i sept. och arbetade vid Santa Fé-banans verkstad i Topeka, Kansas, till 1902, hvarefter han flyttade till Everett, Wash., och öppnade egen måleri- och tapetaffär, Hub Wall Paper Co. i 2829 Rockefeller ave., hvilken han allt fortfarande eger. Medlem af baptistkyrkan, i hvilken han varit trustee, diakon och kassör både i Topeka och här. Gifte sig 1880 i Sundsvall med Anna Anderson från Orovais, Finland, och har 4 söner och 4 döttrar. Fyra af barnen äro gifta, alla bosatta i Everett.

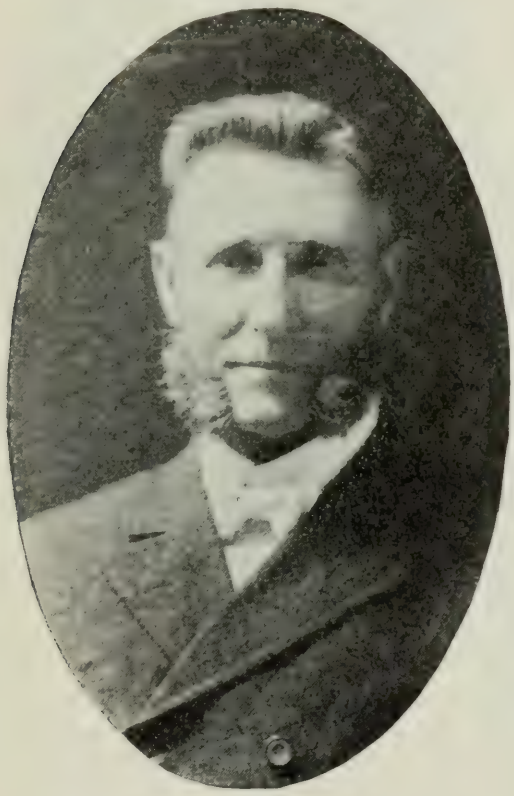

N. T. Naslund.

Neil, Oscar H., redaktör — Bellingham — född i staten New York den 23 april 1862 af svenska föräldrar, som redan 1852 invandrat från Småland och bosatt sig vid Chautauquasjön. I juni 1862 flyttade familjen till Meeker co., Minn., och slog sig ned på en farm, men måste redan efter några månader fly från hus och hem under då rådande indianuppror. Familjen bosatte sig nu i Vasa, Minn. N. uppfostrades på en farm. 1880 började han studera vid Augustana College i Rock Island, Ill., men måste 1883 afbryta sina studier och sjelf börja hålla skola, för att förtjena sitt uppehälle och betala skulder. Han fortfor som skollärare till 1892, då han köpte tidningen Kenyon Ledger och blef redaktör. Sålde den 1898. Började 1900 i samma stad (Kenyon i Minn.) utgifva tidningen Minnesota Signal. Uthyrde den på hösten 1902 och

flyttade till Seattle, Wash., der han tillsamman med Magnus Turnblad en kort tid var egare af Vesterns Tribun. Sålde i jan. 1903 sin andel i tidningen. Flyttade i juni till trakten af La Conner och i april 1904 till Bellingham, der han den 1 aug. köpte tidningen Times samt i okt. Blade och slog de begge tidningarne tillsamman under namnet Whatcom County Tribune. Han tvangs dock snart af mäktiga konkurrenter att upphöra med sin tidning och började i stället den 23 dec. 1904 utgifva den svenska

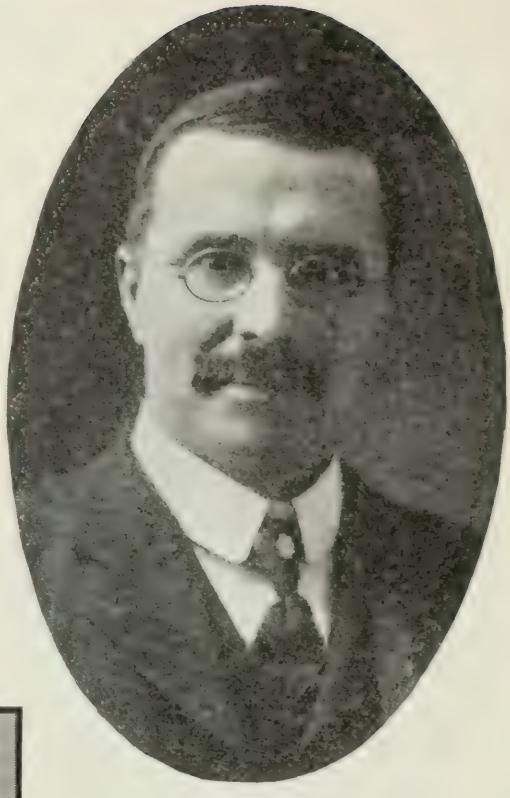

O. H. Neil.

veckotidningen Nya Verlden. Gift sedan 1888 med Jennie S. Johnson, som afled i april 1904, och har två söner och en dotter.

A. A. Nelson.

Nelson, A. A., byggnadskontraktör — Seattle — född i Skurups socken, Skåne, den 27 maj 1865. Flyttade som barn först till Staffanstorp och derpå till Uppåkra. Stannade hemma till 1883, då han begaf sig till Vimmerby och lärde snickeri. 1886 reste han till Amerika. Arbetade i sitt yrke först i Helena, Montana, 4 år, derpå 1½ år i Kansas City, Mo.,

och så i Great Falls, Mont., från 1892 till 1903, då han flyttade till Seattle, Wash. Här har han arbetat som byggnadskontraktör och uppfört en mängd boningshus, bland dem kapten Milners hus på Queen Anne Hill, R. E. Herricks på Madrona Place m. fl. N. har eget hem i no. 2337 N. Broadway. Han är medlem af Modern Woodmen, Modern Brotherhood och adventistförsamlingen. Gift sedan 1891 med Gustava Åberg från Helsingborg och har tre söner och två döttrar.

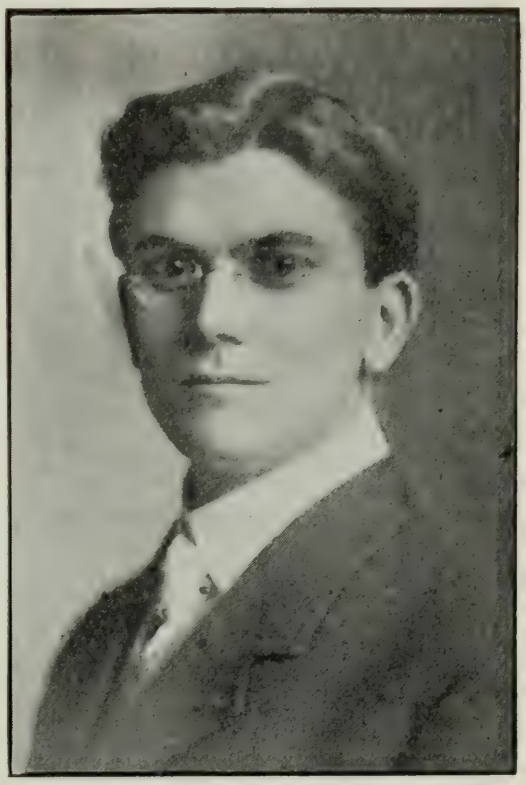

C. A. Nelson.

Nelson, Charles Alfred, banktjensteman — Seattle— född i Evanston, Ill., 1875. Flyttade vid 9 års ålder med sin föräldrar till York co., Neb., der de senare ännu bo. Så snart han blef stor nog att vara till någon hjelp, arbetade han på faderns farm under sommaren. Under vintern gick han i skola. Vid 21 års ålder erhöll han anställning vid Statsbanken i Evanston, Ill., och stannade der till 1904, då han begaf sig vesterut och fick plats vid Scandinavian-American-banken i Seattle. Han är nu föreståndare för dess sparbanksafdelning. N. är medlem af svenska Oddfellow-logen Anchor och svenska metodistkyrkan. Gift sedan 1902 med Inez May Downing från Gresham, Neb., och har en dotter.

Nelson, Israel, lagkarl — Seattle — född i Lindsborg, Kansas, den 17 aug. 1880 af svenska föräldrar — fadern från Vermland, modern från Småland, den förre en af de svenska pioniärerna, som kommo till Kansas 1868. Efter att ha genomgått Bethany College, både den akademiska och College-afdelningen, aflade N. studentexamen (Bachelor of Arts) år 1899 och var derpå anställd hos sin fader i jernvaruaffär till hösten 1900, då han inträdde i den juridiska fakulteten vid Yale-universite-

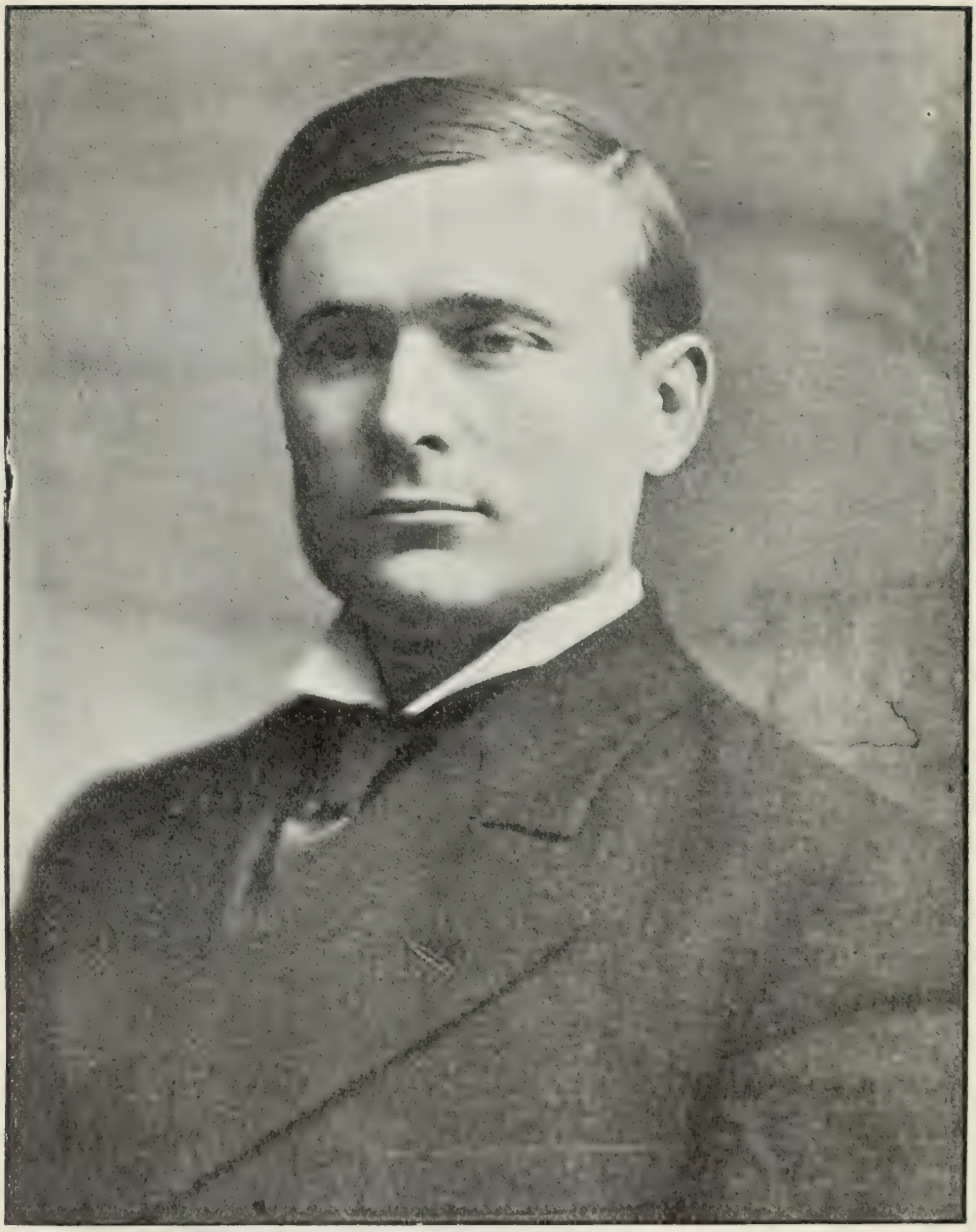

Israel Nelson.

tet i New Haven, Conn. Han studerade der ett år, arbetade så åter ett år hos sin fader och fortsatte derpå sina juridiska studier vid Yale-universitetet och aflade efter fullbordad treårig kurs examen som "Bachelor of law" år 1904, belönad med juridiska fakultetens högsta pris för sin gradualafhandling öfver "Emphyteusis and Feudum", en jemförande studie i romersk och engelsk lagrätt. Hösten 1904 började han praktisera lag i New York under J. E. Swanstrom, undergick på våren 1905 juridisk examen inför högsta domstolen i Kansas och kom i maj samma år till Seattle, Wash., hvarest han erhöll rättighet att uppträda som praktiserande lagkarl i staten Washington. N. är en af stiftarne af den svenska republikanska klubben och är dess sekreterare. Han har sin advokatbyrå i rummen 26-27 Scheuerman Block, nordöstra hörnet af First ave. och Cherry st. i Seattle och eger ett fint hem i 4221 Phinney ave. Gift sedan den 15 aug. 1906 med Esther Swenson, dotter till presidenten vid Första nationalbanken i Lindsborg, Kans., John Swenson, hvilken i unga år medföljde sina föräldrar, då de utvandrade från Dalarne och år 1865 slogo sig ned på den då öde prärien, der det blomstrande Lindsborg nu är beläget.

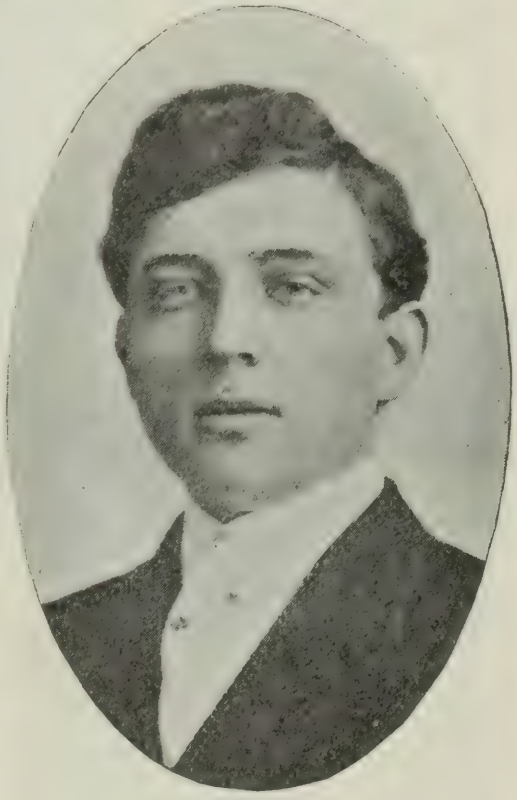

H. E. Nelson.

Nelson, Harry E., fastighetsmäklare — Seattle — född i Lewisburg, Pa., af svenska föräldrar den 1 aug. 1883. Begaf sig 1898 till New York och hade der under 8 års tid anställning i möbel- och mattaffärer. Flyttade 1906 till Seattle, Wash., och öppnade på hösten, efter att under några månader ha sysslat med möbelaffär, fastighetsmäklarekontor. Han har nu sitt kontor i no. 602 Pike st. och har till specialitet försäljning af stadsegendom, hustomter, acrestrakter o. d. Medlem af Svenska Klubben.

Nelson, John, köpman — Seattle — född i Vermland och kom 1889 till St. Paul, Minn., der han stannade 8 år, anställd i grocery-affär. Efter ett par års vistelse i Minneapolis flyttade han på våren 1899 till Seattle, Wn., och fick plats som biträde hos Electric Laundry Co. Denna anställning behöll han två år, hvarefter han under 6 års tid var anställd som försäljare (salesman) hos groceryhandlanden P. Benson i 1522 5th ave. I början af april 1907 köpte N. affären och drifver den nu i kompanjonskap med M. P. Lind-

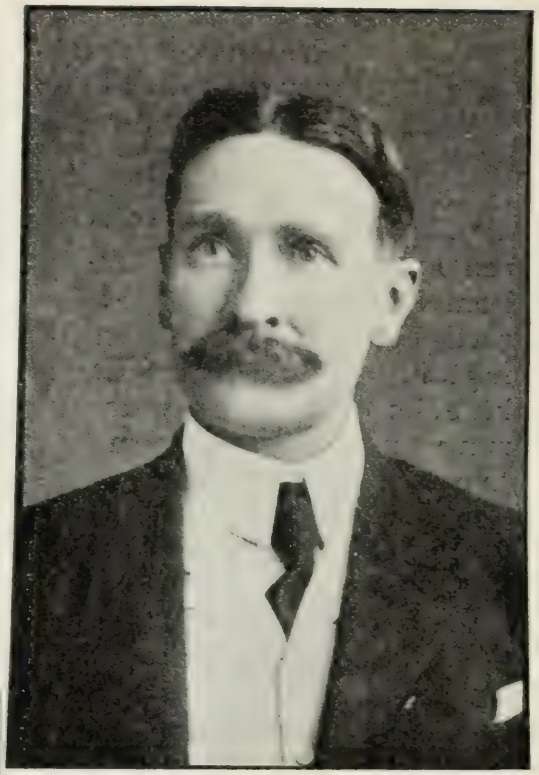

John Nelson.

ros i no. 432—4 N. Broadway under namnet Queen City Grocery Co.

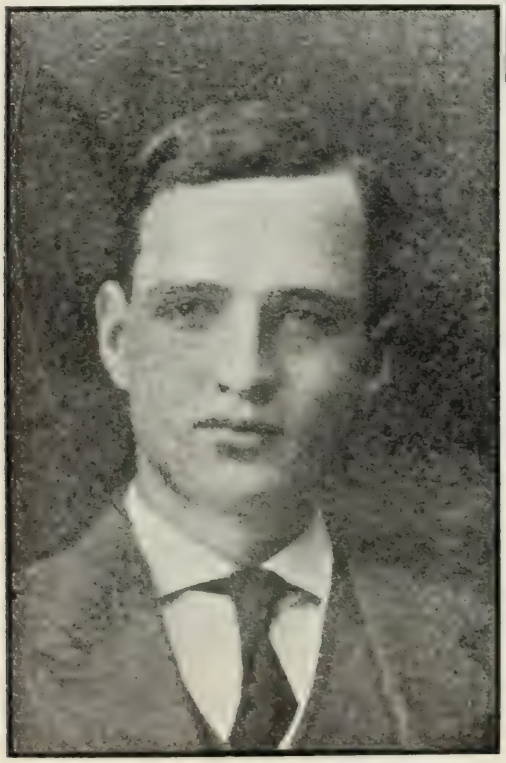

J. W. Nelson.

Nelson, J. Wesley, affärsbiträde — Spokane — född i Ishpeming, Mich., den 2 jan. 1887, son till den inom svenska metodismen framstående pastorn, teol. doktor C. G. Nelson, hvilken varit presiderande äldste inom åtskilliga församlingsdistrikt och nu är finansagent för det svenska teologiska seminariet i Evanston, Ill. N. gick i skola i St. Paul, Minn., och derpå i Evanston, Ill., från hvars högskola han tog af-

gångsexamen 1906. Han var president i den klass, han tillhörde, och var medlem af den debattklubb, som 1906 vann mästerskapspriset i Cook co., Ill. Han var anställd vid State Bank i Evanston, flyttade till Spokane, Wash., i juli 1907 och erhöll anställning hos fastighetsmäklare-firman J. L. Drumheller & Co. Medlem af Scandinavian Brotherhood, Svea-logen i Spokane, United Artisans och är biträdande sekreterare i Skandinaviska Republ. Klubben.

N. A. Nelson.

Nelson, Nels A., köpman — La Conner — född i Brattfors församling, Vermland, den 6 feb. 1864. Stannade i sitt hem på landet, tills han var omkring 20 år, då han ingick i handel. Efter att ha arbetat för sin svåger i 8 år, reste han till Amerika, utsträckande färden till La Conner, Wash., der kusiner till honom voro bosatta. Arbetade under 5 års tid för farmare. Började i feb. 1898 handel i La Conner tillsamman med Gust. Pearson. De två kompanjonerna ha nu den största affären i sitt slag i staden. De uppköpa farmprodukter, såsom ägg, smör, hö och hafre och skeppa dem till Seattle. N. tillhör sv. luth. kyrkan, deri han sedan flera år tillbaka är trustee. Han är medlem af United Workmen och har innehaft alla graderna i denna orden. Gift sedan maj 1900 med Pauline Polson, dotter till banbrytaren Olof Polson, och har en son och en dotter.

Nelson, Nels B., köpman, välgörare — Seattle — född i Östra Vram, 1½ mil från Kristianstad, Skåne, den 31 juli 1854. Genomgick 6 klasser af Elementarläroverket i Kristianstad och reste 1873 till Amerika. Tog först anställning i ett hotell i Chicago, Ill., och stannade der till 1874, då han tog plats på

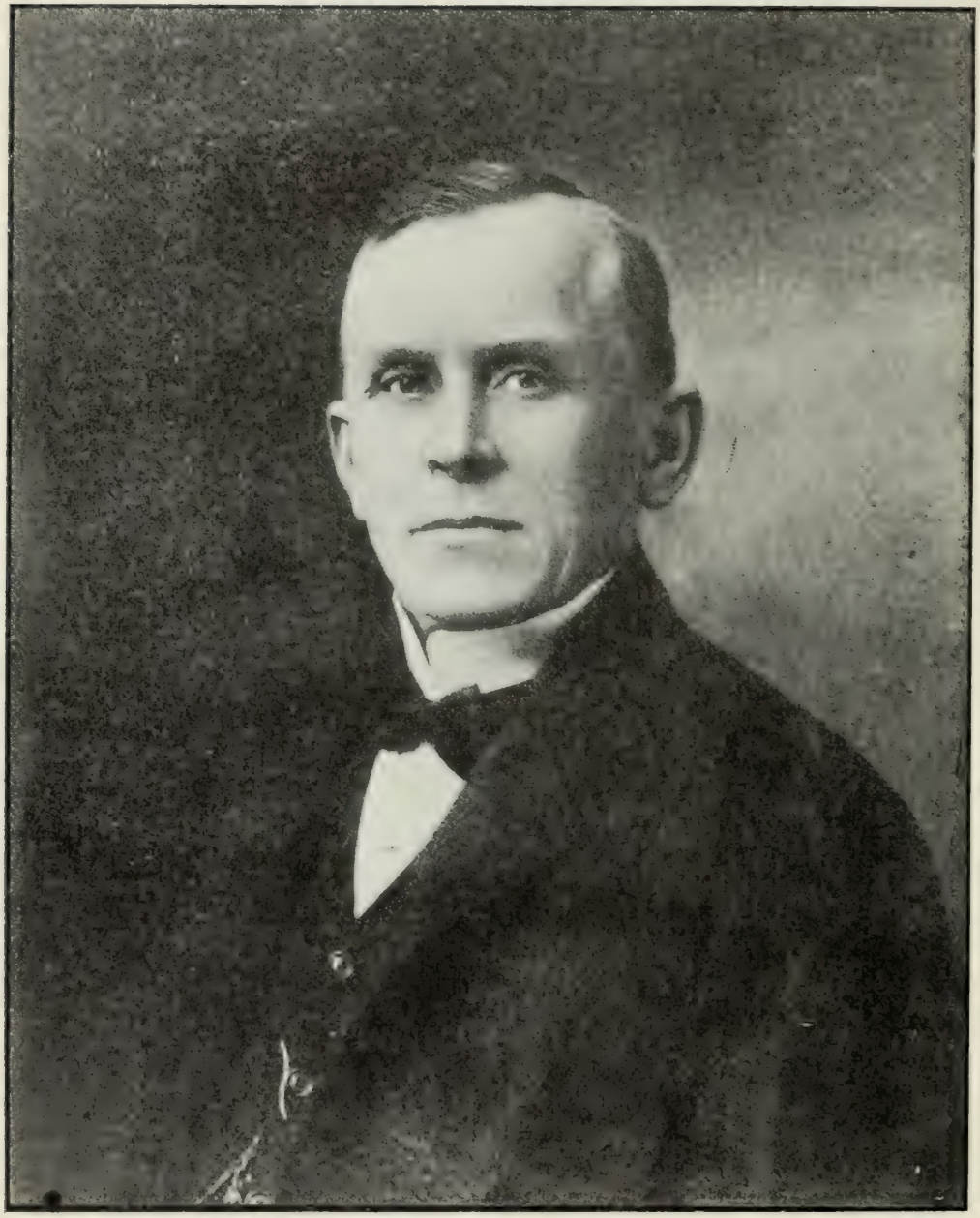

N. B. Nelson.

en farm. På senhösten 1874 reste han till Colorado och försökte sig der på många saker, arbetande än i hotell, än i gruf-vor, än på farm. En hel vinter arbetade han 18 timmar om dygnet för $10 i månaden. Så försökte han sig på guldgräfveri, hade tur och fick ihop ett litet kapital, som han insatte i en boskapsfarm i Garfield co. Han stannade på farmen i många år och hade till kompanjon en Charles Peterson. Farmen innehöll 2,100 acres, allt konstbevattnadt. N. sade sig aldrig ha arbetat så hårdt som på denna farm och kände det, som om hans hjerta ville brista, när han på grund af låga kreaturspriser och andra missöden till sist blef nödsakad att med så godt som tomma händer gå ifrån farmen, som var en af de mest romantiska och härliga platser, som han någonsin sett. Han hade äfven under två terminer tjenstgjort som county-commissioner. 1891 kom han till Seattle och började tillsammans med en tysk, D. E. Frederick, som han kände från Colorado, en liten möbelaffär. Den växte snabbt och utvidgades under årens lopp till en af de största i sitt slag i hela Amerika. Den intager i dag tredje rummet bland alla de stora möbelaffärerna i Amerika, grosshandelshusen icke inberäknade, och omfattar ej blott möbler, men allt annat, som tillhör utrustningen af ett hem. Dess omsättning har ett år uppgått till omkring 2½ millioner dollars, och den sysselsätter 4—500 personer. N. egde ett storartadt hem vid Boylston ave. och ett trefligt sommarhem, idylliskt beläget vid en vik af Lake Washington, en mil öster om Hillman City. År 1906 började N. känna sig krasslig. Läkareundersökning gaf vid handen, att han angripits af sockersjuka. Den 6 juni reste han till Europa, för att vid brunnsorter i Tyskland söka hjelp mot det onda. Han trodde sig märka förbättring och anträdde, efter ett besök i Sverige, återresan till Amerika med ångbåt från Kristiania den 26 sept. Under färden öfver oceanen förvärrades hans tillstånd plötsligt, och den 4 okt., några få dagsresor från New York, afled han. Liket fördes till Seattle och begrofs der den 18 okt. 1907 under stora högtidligheter. Ett par tusen personer närvoro vid jordfästningen, och blomstergärden var öfverdådig. Det var troligen den största begrafning, som någonsin egt rum i Seattle. N. var sedan 1894 gift med Thekla Johnson från Ronneby, Bleking, och hade tre söner. Af det ofvanstående framgår, att han var både rik och populär. Men han var derjemte en ovanligt hjelpsam, välgörande och äkta svensksinnad personlighet. Snart sagdt otaliga äro de landsmän, som han bistått i behofvets stund. Sjelf god

sångare, var han särskildt en stor vän och främjare af svensk sång. I åratal omhuldade han med aldrig slappnande ifver Svenska Klubben och sångföreningen Svea. Ingen uppoffring syntes honom för stor, när det gällde dessa hans skötebarns välgång. Att vid deras tillställningar betala flerdubbla priset för en inträdesbiljett eller, såsom på sommaren 1907 skedde, då Svea Manskör skulle till San Francisco att deltaga i sångarfesterna, stärka dess reskassa med $500; att sticka ett guldmynt i handen på någon, som råkat göra honom en opåräknad, liten tjenst; att teckna sig för 10, 20, ja 50 dollars och

N. B. Nelsons sommarhem vid Lake Washington.

mer på allehanda subskriptionslistor, — allt detta var så vanliga utslag af Nelsons hjelpsamhet, att de flesta tycktes betrakta det som helt naturligt och ej fäste sig mycket vid, att N. emellanåt blef skamligt bedragen af ovärdiga föremål för hans välvilja. Han var, särskildt för en person i hans samhällsställning, alldeles ovanligt flärdfri och enkel i böjelser och smak. "Vänskapen led alls inte afbräck af hans växande ekonomiska och sociala framgångar," skref hans minnestecknare i Pacific Tribune; "han hade för godt hufvud för att bli hög

och för godt hjerta för att bli reserverad i sitt umgänge. Han förblef oförändradt samme hjertlige, gladlynte vän och kamrat, som han var, då kampen gällde dagligt bröd." Med tanke på hans enastående gifmildhet i det fördolda må man väl på honom tillämpa, hvad Elmblad skref i sin härliga dikt om Garibaldi:

"Nu ligger hjelten slagen, och folken klaga:
Hvem skall Eliasmanteln, den fallna, taga?"

Nelson, Victor C., köpman — Seattle — född i Norrköping, Östergötland, (der fadern, nu 84-årig, är klädesväfvare), den 3 jan. 1856. Genomgick 6 klasser af Högre Elementarläroverket derstädes och hade under 7 års tid anställning i diverse- och grosshandel. 1877 reste han till Amerika. Stannade i New York till 1886, då han for till Olympia, Wash. 1889 flyttade han till Seattle. Arbetade i 8 år för Cascade Laundry och började derefter groceryaffär i bolag med Krause under firmanamnet Krause & Nelson. 1898 for han till Alaska och stannade der, sysslande med tvätteriaffär och grufarbeten, till 1904, då han återvände till Seattle och tillsammans med Frank Anderson och Conrad Freeding startade Northwestern Grocery Co. vid 1st ave. 1905 sålde Anderson och Freeding sina andelar i affären till A. Dahlin, hvarefter firmanamnet ändrades till Nelson & Dahlin och affären flyttades till no. 2501 Eastlake ave. N. tillhör Knights of Pythias och Svenska Klubben. Gift sedan 1883 med Agnes Stumer från Stockholm, har han en dotter, Hulda, som den 18 juli 1906 gifte sig med målaren Oscar Moberg.

Newstrom, Ernst L., tvätteriegare — Seattle — född i Stockholm, Sverige, den 2 maj 1865. Genomgick 5 klasser af elementarläroverk, var sedan anställd i vinaffär och utvandrade efter fullgjord värnepligt år 1888 till Amerika, der han snart skaffade sig egen speceriaffär i Chicago. Deltog i spanskamerikanska kriget som medlem af Första Illinois' kavalleriregemente. Följde 1899 med en grufexpedition till Edmonton och begaf sig år 1900 till Nome, Alaska. Han har der dels på egen hand letat efter guld, dels varit grufingeniör för Consolidated Alaska Mining Co. under somrarne, medan han tillbragt vintrarne i Seattle. I maj 1907 ingick han i tvätteriaffär med August Henkle. Affärens namn är New York Hand Laundry, och dess läge är i 612 Ewing st., Fremont. N. gifte sig 1905 med May Marriner, dotter till prof. Marriner i Louisville, Ky., och har en dotter.

Nichols, A. P., mekaniker — Seattle — född i Lund, Skåne, den 4 maj 1872. Kom under uppväxtåren i maskinlära i mekanisk verkstad. Reste 1889 till Amerika. Arbetade ett år på farm i Illinois och fick derpå plats i mekanisk verkstad i Chicago. Flyttade 1892 till St. Paul, Minn. Arbetade der ett år, i Duluth ett par år och i Minneapolis till 1900, då han flyttade till Seattle. Under 1906—7 bedref han egen mekanisk affär under namnet American Machine Works. N. har uppfunnit en maskin, Nichols perfected gasoline engine, som förträffligt lämpar sig för fiskefartyg, konstbevattningspumpar m. m. Han har äfven uppfunnit en förbättrad spårläggningsmaskin. Gift sedan 1893 med Ida Nilson från Glimåkra, Skåne, och har 4 barn.

Nilson, John, farmare — Kent — född i Grydts församling, Kristianstads län, den 23 nov. 1842. Måste från tidiga år försörja sig sjelf. Arbetade efter sitt 15de år som dräng och efter förrättad beväringstjenst på jernvägsbyggen i Skåne och Vermland. Reste 1868 till Tyskland och var der kusk ett par års tid. Utvandrade på våren 1870 till Amerika och stannade i 14 år i Colusa co., Cal., och förvärfvade sig farm m. m. På våren 1884 sålde han alltsamman för $16,000 och flyttade till Washington, hvarest han för $6,000 köpte 144 acres jord vid O'Brien i White River-dalen, 14 mil söder om Seattle. Detta landstycke förvandlade han under årens lopp till en af de vackraste farmar i hela dalen. Redan 1890 hade han 80 acres under odling, utmärkta trädgårdar och ängar, byggnader värda $6,000. Några år senare köpte han för $8,000 en vanvårdad farm vid Thomas, försåg den med nya byggnader och satte den i ypperligt skick. 1904 köpte han en tredje farm vid Chehalis. Åren 1882 och 1900 gjorde han resor till Sverige och besökte under den sista resan äfven Paris-utställningen m. m. Han har ett fint hem i staden Kent och bor der med sin hustru. Deras tre söner, Charles, Emil och Nils, arrendera hvar sin af de tre farmarne. På sidan 96 i denna bok finnes ett porträtt af farmen vid Thomas, med John Nilson stående i förgrunden.

Nilsson, Kjel, farmare — Palouse — född i Hallens socken, Jemtland, den 11 juli 1849. Stannade hemma hos fadern, som var bonde, till 1873. Från den tiden till våren 1899 var han hemmansegare i samma socken, men råkade till sist genom sin allt för stora beredvillighet att "skrifva på" sina "vänners"

vexlar i finansielt bryderi och reste, efter att ha sålt sin egendom, i april 1899 till Amerika, medtagande en af sina söner. Han kom till Troy, Idaho, den 19 maj, medhafvande vid pass 10 kr. i pengar. Några dagar derefter inlade han ansökan om fritt regeringsland, och 1½ år senare köpte han en liten farm nära Troy. Han eftersände sina i Sverige qvarlemnade barn och stannade på farmen till våren 1907, då han flyttade till Palouse, Wash. Han eger nu öfver 500 acres jord i Idaho och Washington, representerande ett värde af mellan 8- och 10,000 dollars. Sommaren 1907 aflade han ett några månaders besök i sin födelseort. N. gifte sig 1873 med Anna Erikson och har haft 9 barn, af hvilka 7 lefva. Hustrun dog 1893.

J. P. Noorlin.

Noorlin, John P., fabrikör och sågverksegare — Bellingham — född i Frykeruds församling, Vermland, den 6 juli 1858. Lärde snickeri af fadern, som var hemmansegare och skicklig snickare. Reste 1882 till Amerika och var till 1904 bosatt i Holdredge, Neb. Arbetade de första tre åren som snickare, sedan som egen byggnadskontraktör, sysselsättande ända till 20 man. Ett år innehade han en möbelaffär och de sista 4 åren timmer- och kolaffär, den största på platsen. Han eger äfven en vacker farm nära Holdredge. 1904 flyttade han till Bellingham, Wash., och blef i maj 1905 kompanjon med J. P. Asplund i en takspånsfabrik i Maple Falls. Är också sedan hösten 1907 jemte Asplund intresserad i Bay City Manufacturing Co. i Bellingham och eger äfven en större brädgård. Tillhör svenska baptistkyrkan sedan 1891 och är trustee i församlingen i Bellingham. Gift sedan den 14 sept. 1889 med Ida Olson från Frykeruds socken, Vermland, och har en son och en dotter.

Nordeen, Erik A., fabrikör — Spokane — född i Trehörningsjö socken, Ångermanland, den 17 feb. 1859. Stannade hemma hos fadern, som var landtbrukare, till 1875, då han flyttade till Sundsvall. Han sysslade der med olika göromål och reste 1880 till Amerika. Efter ett års vistelse i South Bend, Ind., der han hade plats i Olivers plogfabrik, kom han till Minneapolis, Minn., och var der i 1 år anställd i gjuteri, först såsom arbetare, sedan som förman. 1895 flyttade han till Spokane, Wn. Han hade anställning som förman i Union och National Iron Works till 1907, då han tillsamman med A. Björk började egen gjuteriaffär under namn af North Star Foundry. N. är detta företags president. Han är medlem af Tabernakelförsamlingen och har i flera år tjenstgjort som diakon. Gift sedan den 19 juni 1882 med Lovisa Larson från Frykerud, Vermland, och har en son och fem döttrar. Sonen arbetar i faderns affär.

E. A. Nordeen.

Norden, Herman J., f. d. möbelhandlare — Seattle — född i Skeda socken den 10 feb. 1842 och reste våren 1868 till Amerika. Arbetade först hos en broder, som var möbelfabrikant i San Francisco, hade sedan anställning hos olika möbelfirmor och kom 1883 till Seattle, der han tillsamman med A. J. Charleston, W. Koch och M. Hedin grundade "Lake Union Furniture Co.", som på några år, i trots af stora motgångar, utvecklades till Seattles förnämsta möbelaffär. 1895 såldes affären, och firman upplöstes. N. är fortfarande bosatt i Seattle. Ett försök att börja en affär på egen hand med försäljande af sand och grus utföll icke efter förväntan. S. drog sig då ur affärslifvet. Han är en af Svenska Klubbens äldsta medlemmar.

Norden, John G., mekaniker — Everett — född i Lesjöfors bruk i Vermland den 13 mars 1855. Lärde till mekaniker och utvandrade 1880 till Amerika, der han stannade i Kansas City, Mo., och arbetade i sitt yrke till 1906, då han flyttade till Everett, Wash. Han har der uppfört en mekanisk verkstad under namn Norden Iron Works. Gift med Augusta Stenson från Karlstad och har 4 barn.

Herman Nordin.

Nordin, Herman, sadelmakare, köpman — Spokane — född i Östervåla församling, Vestmanland, den 21 maj 1875. Utvandrade till Amerika 1901 och anlände till Spokane, Wash., den 25 april. Efter att ha derefter besökt olika platser här i landet, återvände han 1903 till Spokane. Arbetade någon tid för A. A. Kraft Co. och började den 28 jan. 1907 egen affär i no. 222 Washington st. N. är dessutom egare af hus och tomt no. 1128 Mansfield ave. Medlem af Svenska Bröderna. Gifte sig den 5 aug. 1904. Hustrun, som var bördig från Kronobergs län och vistats i Amerika endast sedan dec. 1903, afled den 23 maj 1908, endast 28 år gammal.

Nordström, J. W., köpman — Seattle — född i Neder-Luleå, Norrbottens län, den 15 feb. 1871. Utvandrade till Amerika och arbetade i något öfver ett år i grufvor i trakten af Iron River, Mich. Arbetade derpå i kolgrufvor i Leehigh, Ia., och reste 1889 till San Francisco, Cal. Efter att ha arbetat dels i San Francisco, dels i skogarne vid Point Arena, Mendocino co., reste han till Seattle, Wash., och anlände dit kort efter branden. 1891 återvände han till California och sysslade med skogsarbete i Mendocino co. till 1893, då han

flyttade till Washington och under 4 års tid egnade sig åt skogsarbete i Snohomish co. Sommaren 1897 reste han till Alaska och idkade under två år guldgräfning med god lycka. Han hade egen grufva i Dawson. Återvände 1899 till Seattle. Reste påföljande år till Sverige på besök. Efter sin återkomst till Seattle i maj 1901 ingick han i skoaffär med C. F. Wallin. Affären, som då var belägen vid Pike st., flyttades 1903 till 2nd ave., nära Pike st. I jan. 1907 köpte de begge kompanjonerna en annan skobutik och förenade i april samma år de båda affärerna med hvaranda i lokalen no. 1327 2nd ave. N. eger ett fint hem i Columbia City. Han är medlem af Oddfellows (Anchor logen), Eagles och Svenska Klubben. Gift sedan 1900 med Hilda Carlson från Seattle och har 4 barn.

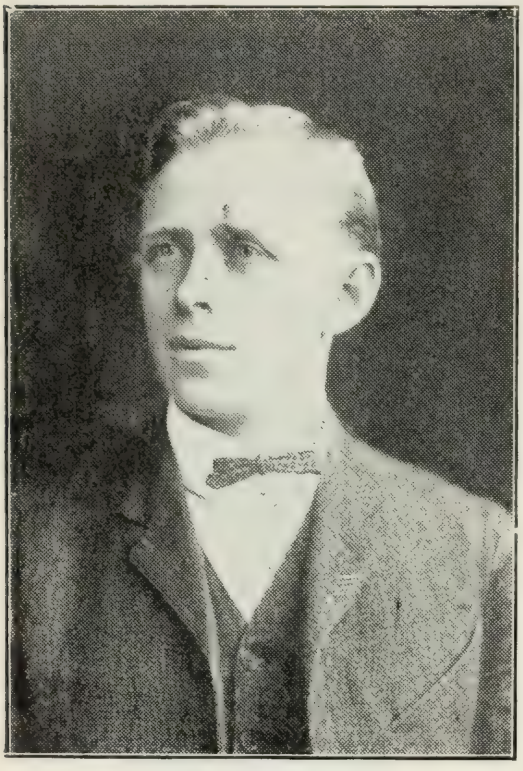

J. W. Nordström.

Norgreen, Ole P., fruktodlare — Seattle — född i Nafvestad, Bohuslän, den 24 nov. 1852. Sysselsatte sig med snickeri och jordbruk till 1881, då han reste till Amerika och stannade i Fargo, N. D. Efter två års vistelse der tog han arbete som timmerman för Northern Pacific-banan och uppehöll sig först i Yellowstone-parken och derpå i Livingston, Mont. Derifrån kom han till Kennewick, Wash. 1887 flyttade han till Seattle som snickare. Tog 1892 40 acres jord nära Green Lake som homestead, till hvilka han nu efter flerårig tvist med personer, som sökt frånröfva honom landstycket, erhållit fastighetspapper från staten. Han ämnar utlägga jordstycket i tomter och sälja dem. 1906 köpte han en särdeles vacker 60-acres-fruktfarm på Neal Island och har der omkring 2,000 bärande fruktträd. Gift sedan 1886 med Ida Lind från Kristianstad, Skåne, och har 7 barn (5 söner, 2 döttrar).

Norman, Nickanor, byggmästare — Spokane — född i Skellefteå den 14 juni 1868. Stannade hemma hos fadern, som var jordbrukare, till 1888. Lärde under tiden snickareyrket. Reste 1888 till Amerika. Arbetade de första två åren af sin härvaro som snickare i St. Paul, Minn., och flyttade 1890 till Spokane, Wash., hvarest han genast började på egen hand utföra byggnadsarbeten. Han har alltsedan varit en af stadens mer framstående byggnadskontraktörer. Bland byggnader, som han uppfört, märkas Emerson-skolan, Michael Long- och Slidell-byggnaderna, Union Gas Works, Websterskolan, Carlin-qvarteret, Hotel Pedicord m. fl. samt närmare ett 100-tal boningshus. Han är medlem af styrelsen i Skand. amerikanska banken. Tillhör Elks, Scand. Brotherhood, Svenska Bröderna, hvilken förening han var med om att stifta, och i hvilken han varit president och kassör. Gift sedan den 18 dec. 1897 med Sophie Bergman från Dalsland och har en dotter.

N. Norman.

Nyman, Hjalmar, affärsman — Tacoma — född i Skepparstads församling, Småland, den 15 sept. 1854. Uppfostrades i närheten af Stockholm, hvarest han vid 14 års ålder erhöll plats i en vinhandel. Stannade der i 7 år och började sedan, under firma Hj. Nyman & Co., landthandel och gästgifveri i Traheryd, Småland. Sålde affären 1879 och flyttade till Stockholm samt reste i april 1880 till Amerika. Efter några dagars vistelse i St. Paul, Minn., for han till Dakota på jernvägsarbete, men tröttnade derpå och tog tjenst hos en farmare. På hösten återvände han till St. Paul, der han under vintern dels arbetade, dels tog lektioner i engelska. På våren 1881 reste han till Montana. Arbetade först med skenläggning på N. P.-banan och var sedan 2½ år anställd vid Western Union-

telegrafbolagets konstruktionsafdelning. Lemnade platsen i Missoula och for till Spokane Falls och Portland samt kom till Tacoma den 1 dec. 1883. På en nyårstillställning blef han bekant med W. P. Sundberg och hyrde tillsamman med honom den 10 jan. 1884 hus och tomt samt gjorde tillbyggen och började hotellrörelse. Så tillkom hotellet Svea, som sedan under en lång följd af år var ett af "landmärkena" inom den svenska verlden i Tacoma. Firman Sundberg & Nyman gjorde länge lysande affärer. Det var Nyman och Sundberg, som grundade tidningen Tacoma-Tribunen. Dels ensam, dels tillsamman med sin kompanjon egde N. en mängd fastighet, men förlorade under de hårda tiderna i början af 1890-talet hela sin förmögenhet. Genom en lycklig tillfällighet kom han i besittning af en egendom, som ett jernvägsbolag ovilkorligen ville ha, och för hvilken han erhöll ett högt pris. Genom denna lyckade affär återvann N. en del af sin förlorade förmögenhet och eger nu åter egendom både i staden och på landet. Med synnerlig förkärlek egnar han sig åt en farm, som han köpt ej långt från Tacoma. Under åren 1894-1905 egde han en saloon, som han gaf det uppseendeväckande namnet Nordpolen, och sedan jan. 1907 eger han Baltic (Östersjö) saloonen vid Pacific ave. N. är medlem af stadens handelskammare, Knights of Pythias, Valhalla, bland hvars stiftare han var en. I 6 år tillhörde han frivilliga brandkåren och är hedersledamot deraf. Han var delegat till den minnesvärda anti-kineskongressen i Seattle i sept. 1885 och var 1888 kandidat på demokratiska valsedeln för assessorsembetet i Pierce co. N. är stor literaturvän och starkt svensksinnad. Gift sedan 1888 med Della Mercer och har 2 söner och 2 döttrar.

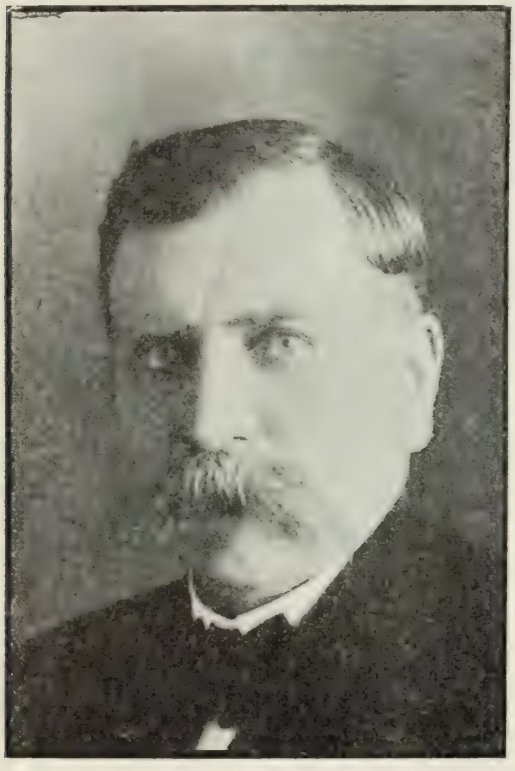

H. Nyman.

Nyren, C. August, prest och redaktör — Seattle — född i närheten af Jönköping, Småland, den 18 feb. 1866. Genomgick Kristinehamns missionsskola under åren 1885-1887. Sedan han derefter innehaft predikantbefattning vid Boxholms missionsförsamling i Östergötland en kortare tid, reste han till Amerika och ankom till Chicago, Ill., i slutet af maj 1888. N. har betjenat missionsförsamlingarne i Grand Rapids, Mich., Oakland, Cal., Cleveland, Ohio, Betaniaförsamlingen i Chicago, Ill., samt är för närvarande pastor vid missionsförsamlingen i Seattle och redaktör för tidningen Ledstjernan. Gift sedan 1892 med Judith Ström från Kalmar, Sverige, och har två barn.

C. Aug. Nyren.

Oscar Odin.

Odin, Oscar, köpman — Seattle — född i Våthults församling, Jönköpings län, den 10 juni 1870. Han uppföddes på en landtgård — fadern var nämligen jordbrukare — och stannade hemma till 1887, då han reste till Amerika och fick arbete hos Cabinet Lock Co. i New Bri-

tain, Conn. Begaf sig 1889 till Seattle, Wash., der han under de fyra första åren hade arbete i en dörrfabrik. Derefter arbetade han som butiksbiträde till 1898, då han reste till Alaska. Påföljande året gjorde han åtskilliga rika guldfynd och reste på hösten till Seattle samt år 1900 till Sverige, der han köpte det vackra godset Stora Segerstad i Refteleds socken. 1904 sålde han egendomen igen och återvände till Seattle samt började i bolag med Adolf Anderson tvätteriaffär (United States Laundry), hvarmed de fortsatte till hösten 1905. De sålde då affären, och A. började den under namnet Jersey Butter Store kända groceryaffären i no. 503 Pike st. O. ingick som delegare deri i nov. 1905. I april 1907 sålde han sin andel till G. E. Kastengren. O. är medlem af Svenska Klubben. Gift sedan 1899 med Helga Carlson från Karlshamn, Bleking, och har en son och två döttrar.

Anna Olson.

Olson, Anna, sjuksköterska — Spokane — född i Sunna socken, Jemtland, den 29 april 1876. Fadern var hemmansegare. Med undantag af en kortare tid, som hon tillbragte i Östersund, stannade miss O. hemma till 1898, då familjen flyttade till Ås socken, Jemtland. Hon egnade sig mycket åt privat sjukvård och ingick den 1 april 1906 som elev vid barnbördshuset i Göteborg. Efter aflagd afgångsexamen i mars 1907 praktiserade hon några månader i trakten af Östersund och medföljde i dec. sin broder Oscar till Amerika och slog sig ned i Spokane som praktiserande sjuksköterska och ackuschörska.

Olson, Fred J., kol- och vedhandlare — Spokane — född i Kils socken, Vermland, den 2 juni 1868. Stannade hemma hos fadern, som var hemmansegare, till 1881, då han reste till

Amerika till en i Ogema, Wis., bosatt broder. Föräldrarne anlände året derpå. O. uppehöll sig i Ogema, Prentice, Worcester och Phillips, Wis., än hjelpande sina föräldrar, än arbetande vid skogsafverkning m. m., i 16 år. 1897 flyttade han till Spokane, Wash. Arbetade till en början med litet af hvarje och var derpå i 8—9 års tid janitor i Peyton-byggnaden. Den 1 aug. 1907 började han egen ved- och kolaffär i no. 1826 Monroe st. Medlem af svenska baptistförsamlingen, hvari han tjenstgjort som kassör 6 år och nu är en af trustees. Tillhör vidare Modern Woodmen of America och är en af styrelsemedlemmarne i Svenska Nationalförbundet. Gift sedan den 19 maj 1897 med Hanna Larson från Ångshult, Skåne.

F. J. Olson.

Olson, Henry, pioniär, farmare — Silver Lake — född i Kronobergs län 1846. Utvandrade 1870 till Amerika och kom efter tre års vistelse i Jamestown, N. Y., till Minnesota. Derifrån flyttade han till Michigan och reste 1880 till Washington jemte sin äldre broder Frank och slog sig ned på en skogsfarm mellan Castle Rock och Silver Lake. Under de följande 25 åren nedlade han ett oerhördt arbete på rödjande af skogsland och blef under tiden egare till flera farmar. En sålde han 1896 till denna boks förf., en annan 1905 till en farmare Anderson från Kansas. O. tog liflig del i kommunala angelägenheter. Var länge skolrådsledamot. Han afled den 7 maj 1906, efterlemnande hustru (en dotter till pioniären och filosofen F. R. Wahlberg) samt en son och en dotter.

Olson, Swan Peter, farmare — La Conner — född i Håslöfs socken, Halland, den 1 jan. 1849. Reste 1870 till Amerika. Uppehöll sig ett par år som jernvägs- och farmarbetare m. m.

i närheten af Ottumwa, Ia. Begaf sig 1872 till Skagit-dalen i Washington och arbetade dels der, dels på andra platser samt köpte 1874, ehuru obemedlad, 160 acres jord 7 mil från La Conner. Lyckan stod honom bi och redan 1890 hade han genom ytterligare köp ökat sin egendom med 50 acres och bragt hela farmen under odling. 1903 köpte han åter en farm på 210 acres. O. är trustee i sv. luth. församlingen. Gift sedan dec. 1879 med Carolina Johnson från Jemshög, Bleking, och har 5 söner och 6 döttrar. Två af sönerna sköta den senast inköpta farmen.

S. P. Olson.

Onsdorff, Peter, affärsman, kyrklig organisatör — Battle Ground — född i Remmarlöf, Skåne, den 23 maj 1857. Tillbragte läsåret 1868—9 vid Lunds skola och följde 1869 med sina föräldrar till Amerika, der de slogo sig ned i Missouri. 1883 for O. till Washington och tog land i trakten af Battle Ground. 1888 förlorade han genom skogseld hus, lada, alla sina böcker m. m. På hösten 1891 började han landthandel i Hockinson och höll på dermed till våren 1901, då han sålde affären och företog en längre resa genom Förenta Staterna. I okt. samma år slog han sig ned i Battle Ground som handlande. Han uppförde sin butik så godt som midt i skogen, men vann snart en stor tillströmning af kunder och hade inom 6 år derefter en årlig omsättning af $50,000. Han lade ut tomter och arbetade på platsens förkofran med det resultat, att af en oansenlig nybyggarkoloni blifvit en framåtskridande liten stad. Som kyrklig organisatör har han inlagt ett berömvärdt arbete. Sedan 1884 medlem af Campbellit-samfundet deltog han i grundandet af församlingar: 1902 i Hockinson och 1907 i Battle Ground. På båda platserna ha kyrkor uppförts, tack vare hufvudsakligen O:s energi

och understöd. I öfver 21 år har han innehaft sysslor i kyrkan och söndagsskola, är "elder" i kyrkan, president för söndagsskolan samt kassör för Clarke countys söndagsskole-förening. Som affärsman ett föredöme och enhälligt ansedd som den

P. Onsdorffs hem samt butik i Battle Ground.

tongifvande inom alla landtstäderna i Clarke co., är han dessutom en beläst och kunskapsrik man och utmärkt stilist. Gift sedan 1896 med Ida Sofia Brown, dotter till Charles Brown i Hockinson, och har tre barn.

Osberg-Stanton, mrs Hilda, sångerska — Spokane — född i Auburn, Wis., den 19 okt. 1880. Fadern, Ernst J. Osberg, var apotekare. 1890 flyttade familjen till Superior, Wis. Hon erhöll god uppfostran och började 1897 taga sånglektioner för Frances E. Woodward. Efter att derpå ha studerat vid Chicago Musical College fullbordade hon sin utbildning som sångerska genom en studieresa i Europa, der hon bl. a. tog lektioner för Dagmar Möller i Stockholm. Hon slog sig i början af 1908 ned i Spokane, Wash., som sånglärarinna. Hon uppträder ofta vid större musikaliska tillställningar. Hon gifte sig 1906 med E. Stanton i Chicago, men hade den stora olyckan att redan efter tre månaders äktenskap mista sin man.

Oslund, John E., prest — Spokane — född i Cokato, Minn., den 1 jan. 1873 af svenska föräldrar, som utvandrat 1868. O. tillbragte barndomsåren på faderns farm och en del af sina ynglingaår som arbetare, dels på farm, dels på jernvägar, i skogsläger, vid sågverk o. s. v. Inskrefs på våren 1896 vid Hope Academy i Moorhead och på hösten vid G. A. College i St. Peter, Minn. Tog afgångsexamen från det sistnämda läroverket våren 1903 med graden B. A. Tillbragte derpå 1½ år vid Augustana College, 2 år vid Chicago Lutheran Theol. Seminary och afslutade de teologiska studierna vid Augustana College 1906 med eröfrande af graden B. D. Prestvigdes den 17 juni 1906 i Denver, Colo., och antog kallelse till missionsfältet i norra Idaho med Wallace till hufvudstation. Antog 1907 kallelse till församlingen i Brainerd, Minn., och 1908 till Salemsförsamlingen i Spokane, Wash., dit han flyttade i maj. Gift sedan den 16 oktober 1907 med Lillie H. V. Anderson från Argusville, N. Dakota.

J. E. Oslund.

Ostrom, John E., bankpresident — Seattle — född på en landtgård i Åby, Kolbäcks församling, Vestmanland, den 31 juli 1858. Reste i okt. 1879 till Amerika och stannade först någon tid i Henry co., Ill., hvarefter han besökte olika stater, försökande sig på olika sysslor till sommaren 1880, då han arbetade i jerngrufvorna i norra Michigan. Den 25 juni 1881 slog han sig ned i Warren, Minn. Han tog ett homestead och började farma, men fann denna sysselsättning för enformig och flyttade till Warren samt började uppköpa hvete. En tid var han bodbiträde, en annan tid biträdande postmästare. Efter att ha innehaft denna syssla 3 år, slog han sig på land- och låneaffär och hade stor framgång. 1891 hjelpte

han till att organisera en bank. Tjenstgjorde i den som kassör till 1894, då han sålde sitt intresse i banken och företog en lustresa till Sverige. Efter sin återkomst till Warren organiserade han Peoples Trading Co., en departmentbutik, hvilken han förestod i 8 år, tills hans helsa, som undergräfts genom det öfveransträngande arbetet, tvang honom att söka annan sysselsättning. Han egnade sig nu, utan att sälja sin andel i butiken, åt jordbruk och kontraktsarbeten. Under hela sin långa vistelse i Warren tog han liflig del i alla offentliga angelägenheter. Ehuru demokrat till sin politiska trosbekännelse, hedrades han af sina republikanska grannar med många förtroendeposter. Han var sålunda än stadsclerk, än county commissioner, än stadsfullmäktig. Han har t. o. m. varit borgmästare. I en eller annan kapacitet tjenade han samhället oafbrutet under 20 års tid. 1904 var han en af presidentelektorerna från Minnesota. I dec. 1904 flyttade han till Washington, och i febr. 1905 organiserade han Statsbanken i Ballard, nu en del af Seattle. Han är denna banks president. Gift sedan den 7 maj 1887 med Mathilda Lundgren från Nolgården, Sverige, och har tre söner och en dotter.

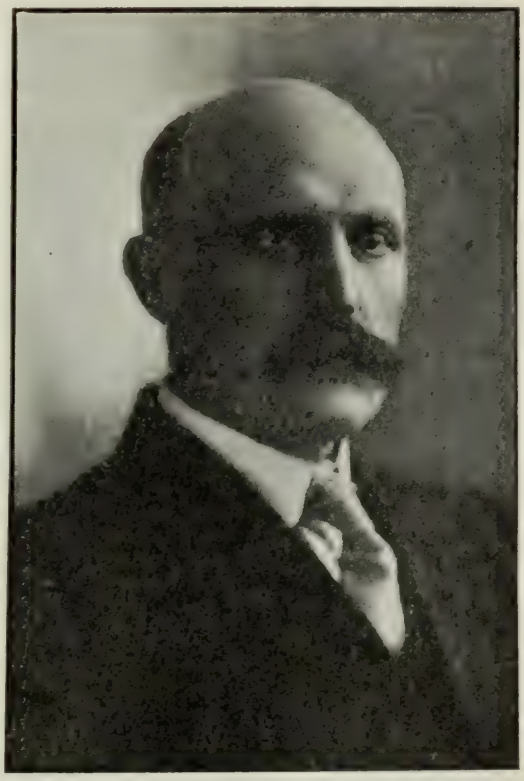

J. E. Ostrom.

Pahrson, Gustave, kostymskräddare — Tacoma — född i Gräfsta, Edsbergs församling, Örebro län, den 28 sept. 1859. Fadern var hemmansegare. Vid 13 års ålder blef unge P. satt i skrädderilära. Han lärde ut i Norrköping 1878, arbetade ett år i Örebro och reste till Amerika i mars 1880. Ankom till Des Moines, Ia., den 25 mars. Blef amerikansk medborgare den 19 okt. 1885. År 1886 reste P. till Sverige i afsigt att ingå som kompanjon i en broders klädes- och manufakturaffär, men

återvände redan 1887 till Amerika och flyttade efter ett halft års vistelse i Des Moines till Tacoma, Wash., dit han anlände den 13 feb. 1888, och hvarest han allt sedan varit bosatt. Efter att ha arbetat som tillskärare och förman hos A. McKinzie ett år, inträdde han i kompanjonskap med P. Holmgren i aug. 1889. P. har nu egen affär i California-byggnaden, 1115 Commerce st. Han har alltid tagit stort intresse i föreningsverksamhet och uppoffrat mycken tid och mycket arbete för svenskhetens och det svenska föreningsväsendets framgång. Under sin vistelse i Des Moines var han sålunda samtidigt sekreterare i tre svenska föreningar och kassör i en fjerde. Under den literära föreningen Linneas i Tacoma blomstringstid var han dess ordförande och i början af 1890-talet trustee i sv. luth. kyrkan och medlem af dess byggnadskomité. I föreningen Valhalla, som han tillhört sedan 1894, har han varit finanssekreterare 2 år, kassör 3 år, president ett år, trustee 3 år och är nu ordförande inom "the board of trustees" för femte terminen. Är vidare ordf. i den sv.-am. republikanska klubben, i Svenska Glee-klubben och i Puget Sound Printing Co., som utgifver Puget Sound-Posten. Han var sekreterare i den komité, som hade till uppgift att inom Tacoma anskaffa hjelp åt de nödlidande i Norrland 1903. Han tillhör Odin-logen af Oddfellows och är likaledes medlem af Forrester-orden. P. är gift sedan den 28 sept. 1880 med Anna Engvall från Hasselfors, Örebro län. Makarne Pahrson ha ej haft något eget barn, men de hade adopterat en fosterdotter. Hon omkom vid den förfärliga olyckan vid Stones Landing under Valhalla-föreningens utflykt midsommaraftonen 1907.

G. Pahrson.

Pearson, Alexander, kontraktör och byggmästare — Seattle — född i Häfverö socken, Stockholms län, den 12 dec. 1866. Fadern, som var skeppsredare och landtbrukare samt äfven egare af tegelbruk, lefver ännu och är fortfarande bosatt i Häfverö. P. genomgick en fullständig kurs i länets folkhögskola, i hvilken brodern var styrelseledamot. Bland läroämnena intresserade honom intet så mycket som ritningen. Han började redan här uppdraga planer till byggnader och afhölls

Y. M. C. A.-byggnaden, uppförd af Alex. Pearson.

endast af brist på erforderligt kapital från att slå in på byggmästarebanan. 1888 utvandrade han till Amerika och började kort efter sin ankomst byggnadsverksamhet i Duluth, Minn. Han vann här stort anseende, men beslöt dock på grund af helsoskäl å hustruns sida att söka ett blidare klimat och flyttade derför 1899 till Seattle, Wash. "Han hade knappast etablerat sig här" — skref en af hans vänner i en tidnings-

Alexander Pearson.

uppsats — "innan han erhöll det ena stora byggnadskontraktet efter det andra. Hans verksamhet är dock icke inskränkt till denna stad, utan har äfven gjort sig märkbar i Tacoma, Portland m. fl. städer. I Portland bygger han f. n. flera mil jernväg för Portland-banan, hvilket arbete åt honom anförtrotts på percentage-planen. Att uppräkna alla de byggnader, som stå som minnesmärken af P—s skicklighet, tillåter icke utrymmet. Vi vilja här endast nämna några få, såsom Young Men's Christian Association-byggnaden, Första Presbyterianska församlingens nya tempel, hvilket uppförts för en kostnad af en half million dollars, Seattle General Hospital, Bon Marchés, Schwabacker Co:s, Polson Implement Co:s,

Första Presbyterian-kyrkan. Byggnad uppförd af Alex. Pearson.

Stewart & Holmes m. fl:s affärsbyggnader, E. Hambach & Co:s 5-våningsbyggnad, Temple de Hirsch, Pythian Bldg., Columbia- och Interbay-skolorna, en mängd af de vackraste residensen, bl. a. Col. A. J. Blethens ståtliga hem å Highland Drive, Grondahls och Soelbergs, Chadwicks m. fl:s boningshus." P. är president för West Coast Tanning Co., ett af de största garfveribolagen i staten, samt medlem af styrelsen för State Bank of Seattle. Han har länge tagit verksam del i den religiösa rörelsen och är medlem af den svenska missionsför-

samlingen i Seattle. Han eger ett vackert hem vid Belmont ave. Han vigdes i Stockholm af pastor L. Rosenius den 7 juli

Alex. Pearsons hem vid Belmont Ave.

1888 vid Hulda Josefina Otteson från Gamleby socken i Kalmar län och har två söner och två döttrar.

Pearson, C. A., fastighetsmäklare — Spokane — född nära Jönköping, Småland, den 6 sept. 1860. Utvandrade till Amerika på hösten 1882 och stannade i North Dakota fyra år, hvarunder han tjenstgjorde som landtmätare för Northern Pacific-banbolaget, då det byggde sin bana fram genom dessa trakter. Från Dakota flyttade P. till Superior, Wis., och egnade sig der åt hotellaffär. Sedan 1901 har han varit fastig-

hetsmäklare i Spokane, Wn., och inlagt stor förtjenst om bekantgörandet af platsens och nordvesterns i allmänhet fördelar och resurser. Han är delegare i Surety Investment Co., som han i bolag med F. M. Hill grundade 1904, och som har sin affärslokal i no. 236 Riverside ave. Under sin vistelse i Superior, Wis., gifte han sig med Hilda Svärd från Målilla, Småland. Han har en dotter.

C. A. Pearson.

Pearson, Erick, fabrikör— Spokane — född i Degerfors socken, Vesterbottens län, den 17 april 1863. Stannade hemma hos fadern, som var landtbrukare, till 1881. Reste då till Amerika. Arbetade i sågverk i Michigan, mestadels i Cadillac, till 1890, då han begaf sig till Helena, Montana. Under största delen af sin vistelse der arbetade han i snickerifabrik. Kom 1892 till Spokane, Wash., der han först fick arbete i Great Northernbanans verkstad, i vagndepartementet. Han var förman i denna afdelning sju år. I nov. 1907 började han tillsamman med O. Sandstrom en vagnfabrik, Inland Carriage Co., i no. 0620 Ha-

Erick Pearson.

milton st. Fabriken sysselsätter 5 man. P. är medlem af United Workmen, Royal Highlanders och Oddfellows. Gift sedan den 27 sept. 1890 med Lina Johnson från Långviken vid Umeå och har två söner och två döttrar, äldsta dottern elev i Högskolan.

Pearson, Gust, köpman — La Conner — född i Hasslöfs socken, Halland, den 6 nov. 1869. Stannade hemma hos fadern, som var hemmansegare, till 1889. Reste då till Amerika, direkt till La Conner, Wash., der en kusin N. P. Swanson var bo-

Gust Pearson.

satt. Arbetade under några år för farmare, tills han i feb. 1898 tillsamman med Nels A. Nelson öppnade butik (general merchandise) i La Conner, hvilken affär, en af de största i sitt slag, de begge kompanjonerna fortfarande innehafva. P. tillhör Oddfellows och Rebekahorden. Gift sedan 1900 med Ida Martin från Kyrkhults socken i Bleking.

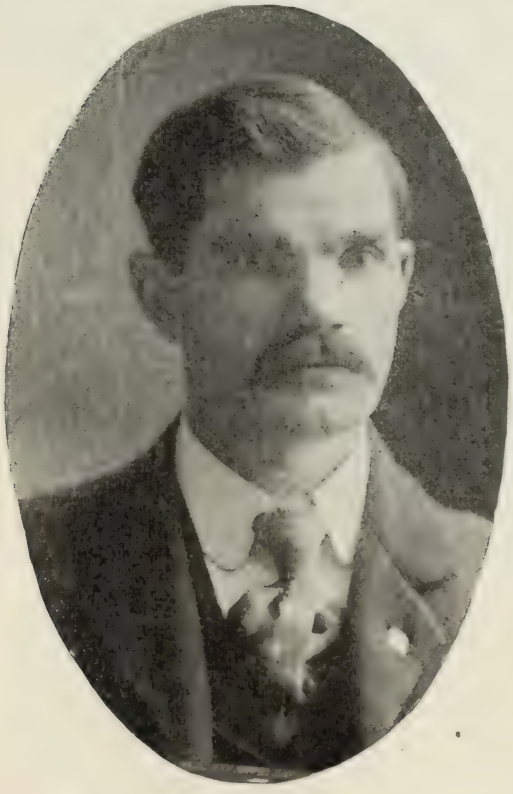

C. L. Peirson.

Peirson, Charles Ludvig, kontraktör — Spokane — född i Bengtsgården, Nya Lerdala socken, Östergötland, den 28 feb. 1865. Reste till Amerika 1888. Stannade en tid i de östra stater-

Alfred Peterson.
Lefnadsteckning å nästföljande sida.

na och arbetade i olika sysselsättningar. Kom 1889 till Spokane, Wash. Försökte sig på hvarjehanda till en början. Blef längre fram kontraktör och är det fortfarande. Han har rönt stor framgång och är egare till åtskillig värdefull fastighet, såsom ett vackert hem vid E. Mission ave.; en präktig landtegendom i Palouse-distriktet 4 mil från Tekoa; land å Pleasant Prairie m. m. Han är medlem af Frimurare-orden, Svenska Bröderna och Scandinavian Brotherhood. Gift sedan dec. 1898 med Anna Kristina Peterson från Nafvestad socken i Bohuslän och har en dotter, Helen Betina, och en son, Carl William.

Peterson, Alfred, trädgårdsmästare — Sumner och Seattle — född i Vesterås, Vestmanland, 1857. Fadern var fånggevaldiger. Efter att ha genomgått folkhögskolan blef P. intagen som trädgårdselev vid Ståthöga i Östergötland och derefter i trädgårdsskolan i Stockholm, hvarefter han hade anställning som trädgårdsmästare hos herr Barlow på Gustafsbergs porslinsbruk. År 1883 utvandrade P. till Amerika och stannade först i Minneapolis, Minn. Han hade anställning i L. L. Mays växthus till 1891, då han beslöt flytta till Stilla hafskusten. Här valde han Seattle, Wash., såsom den i hans tycke vackraste och mest framåtskridande staden till vistelseort. Här blef han bekant med Ed. Marriott, och bekantskapen utvecklades snart till den varmaste vänskap. M. gifte sig med P—s enda syster och ingick kompanjonskap med P., hvarigenom bildades Woodland Park Floral Co., en affär som nu är välkänd öfver hela landet. P. är dess president. Detta bolag anlade växthusen i Woodland Park och affären har under årens lopp utvidgats, tills den nu är den största i sitt slag i staten Washington. Om firmans företagsamhet vittna de storartade anläggningarne på dess egendom vid Sumner, der nu på 25 acres 25 växthus uppföras, som uppvärmas medelst tre ångpannor om 60 hästkrafter hvardera. Firman har butik i no. 810 2nd ave., Seattle, och drifver der en betydlig handel med frön, fruktträd, lösa blommor och växter af alla slag. P. är medlem af Woodmen of the World, Red Men och Svenska Klubben. Han är gift och har 2 barn. Porträtt af P. finnes å föregående sida.

Peterson, Andrew, kontraktör, Seattle — född i Södraby socken, Kronobergs län, den 2 mars 1866. Stannade under sin uppväxt hemma hos fadern, som var landtbrukare. Utvandrade 1888 till Amerika och arbetade som snickare i St. Paul, Minn., till 1889, då han flyttade till Seattle, Wash. Efter att under första året ha arbetat som snickare, började han taga

Andrew Peterson.

byggnadskontrakt. Under åren 1891—6 hade han farm i Mason co. Han sålde den 1896 och flyttade tillbaka till Seattle, der han under ett års tid egnade sig åt kontraktsarbeten. På hösten 1897 begaf han sig till Grays Harbor och fick uppsigt öfver uppförandet af ett fyrtorn. Under det följande året var han brobyggare i östra Washington för Oregon Railroad & Navigation Co. År 1899 öfvertog han anläggningen af Grays Harbor-jettyn, som blef färdig i sept. 1902. Under vintern 1902—3 hade han om hand uppförandet af vågbrytare (seawall) vid Bremerton, och på våren 1903 blef han superintendent i regeringens tjenst öfver byggandet af jettyn vid Fort Stevens och qvarstod i denna befattning till våren 1904. Derpå slog han sig ner som kontraktör i Seattle och har hållit på dermed alltsedan. Han har hufvudsakligen sysslat med utjemning af gator och har haft om hand åtskilliga betydande kontrakt, bland andra ett på $300,000. Under senare hälften af 1907 och de första månaderna af 1908 kräfde hans arbete en omsättning af $400,000. Han sysselsätter omkr. 150 man och har en uppsättning af 40 par hästar. Han anslår den sammanlagda längden af de gator, som han jemnat, till öfver 40 mil. P. är medlem af Oddfellows och af Svenska Klubben.

A. S. Peterson.

Peterson, August S., kontraktör — Seattle — född i Villstad församling, Jönköpings län, den 27 jan. 1868. Stannade hemma i 18 år, hvarefter han utvandrade till Amerika. Uppehöll sig tre år i New Britain, Conn., arbetande dels på farm, dels och mest i fabriker. Reste i maj 1889 till Seattle, Wash. Arbetade som snickare till 1897, då han begaf sig till Dawson i Alaska och slog sig på grufarbete, men äfven på egen hand letade efter guld samt åtog sig kon-

traktsarbeten inom sitt fack. På hösten 1901 återvände han till Seattle och blef byggnadskontraktör. De flesta af de byggnader, han här uppfört, ha varit boningshus. P. är medlem af Oddfellows (Anchor-logen), Workmen of the World och Svenska Klubben, i hvilken sistnämda förening han äfven tjenstgjort som president. Gift sedan 1897 med Mamie Anderson från Öland och har ett barn.

Peterson, Carl A., fastighetsmäklare — Seattle — född på bergmanshemmanet Herrnäs i Bjurkärns socken, Vermland, och kom i unga år våren 1880 till Amerika, der han först arbetade i kolgrufvorna i Osage City, Kansas, och sedan vistades i Texas åren 1883—1889. I jan. 1890 gjorde han en resa till Sverige och fortsatte vid återkomsten sin färd ända till Washington. Anställd från hösten 1892 till sommaren 1906 hos firman Fischer Bros. i Seattle, är han nu medlem af fastighetsmäklarefirman Ericson & Peterson, som har sitt kontor i 1260 Empire Bldg. och egnar särskild uppmärksamhet åt grundandet af svenska kolonier i östra Washington.

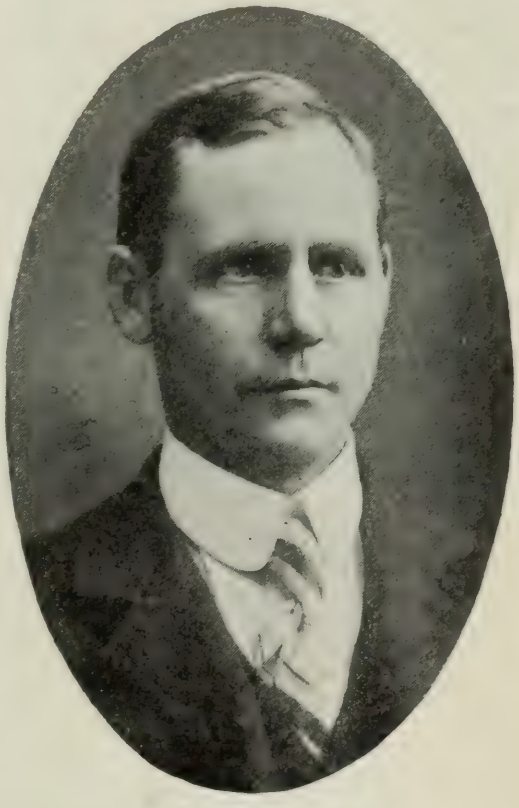

E. R. Peterson.

Peterson, Edwin R., grufegare och affärsman — Seattle — född i New Boston, Ill., den 21 juli 1861. Flyttade 1864 med sina föräldrar till Moline, hvarest han erhöll sin utbildning i de allmänna skolorna. Föräldrarne afledo, medan P. var barn, och han måste redan vid tidiga år börja att förtjena sitt eget uppehälle, samtidigt med att han besökte skolan. 1884 flyttade han till Cable, Ill., och idkade der under 9 års tid tillsamman med en broder handelsrörelse. Från Cable flyttade P. till Seattle, Wash., och egnade sig efter sin hitkomst, till att börja med, dels åt jordbruk, dels åt handels-

affärer. Under de senaste 6 åren har han egnat sin mesta tid åt gruf- och fastighets-affärer och eger stora grufintressen i Cle-Elums grufdistrikt. Han är president för Black Hawk Mining Co. och Seattle Copper & Asbestos Co. samt manager för Seattle Mining Exchange. De asbestos-lager, som det ofvannämda koppar- och asbestos-bolaget eger, anses såsom ett af de största och rikaste fynd i sitt slag, som hittills upptäckts i Amerika. P. är medlem af svenska baptistkyrkan. Gift sedan 1889 med Ellen C. Larson, dotter till C. M. Larson i Seattle, och har 4 barn. Han har kontor i 531 Peoples Bank Bldg.

Ernst Peterson.

Peterson, Ernst, fotograf — Tacoma — född i Stockholm, Sverige, den 25 feb. 1885. Medföljde de sina i slutet af 1894 till Tacoma, Wash., dit fadern rest i förväg. Han har lärt fotografiyrket både i Tacoma och i Seattle och arbetat hos flera af de mest ansedda fotograferna i flera år. I mars 1907 började han egen affär i no. 903½ Tacoma ave., hörnet af 9th st., — samma atelier som förut innehafts af fotografen Conrad Lindahl.

Peterson, Frank E., byggmästare och kontraktör — Spokane — född i Småland, Sverige, den 1 okt. 1874. Medföljde fem år senare sina föräldrar, då de utvandrade till Amerika och slogo sig ned i Minnesota. Erhöll vanlig skolundervisning och bevistade äfven några månader en högre lärdomsanstalt. Begaf sig 1897 till Fargo, N. D., och arbetade der som snickare till årets slut, då han återvände till sitt hem i Red Wing, Minn. Ingick i kompanjonskap med en byggnadskontraktör G. L. Webber och en snickare J. A. Creutzer och flyttade på våren 1898 till Spokane, Wash., och slog sig på byggnadsaffärer. Ett år senare utträdde Webber ur

firman, och efter ännu ett år Creutzer, hvarefter P. ensam fortsatte affären. Han har uppfört åtskilliga af de största byggnaderna i Spokane, såsom Dessert Block, Ribblet Block, Home of the Good Shepherd och flera af stadens skolhus. Han eger ett fint hem i hörnet af Maxwell och Lincoln sts. och åtskillig annan egendom. Han är en af de ursprungliga stiftarne af Scandinavian-American-banken och medlem af dess styrelse. Tillhör Oddfellows och Scand.-Am. Brotherhood. Gift sedan 1907 med Ida May McClure.

O. H. Peterson.

F. E. Peterson.

Peterson, Oscar H., kostymskräddare — Seattle — född i Lund, Sverige, den 21 okt. 1865. Flyttade kort efteråt med föräldrarne till Hessleholm. Gick der i skola; lärde skräddareyrket och flyttade vid 16 års ålder till Vittsjö. Två år senare utvandrade han till Amerika. Efter att i 1½ års tid ha arbetat i sitt yrke i New York, arbetade han i något öfver ett år i Worcester, Mass., hvarifrån han flyttade till Los Angeles, Cal. Här stannade han nära 16 år och hade egen affär. År 1904 kom han till Seattle, Wash., och

öppnade skrädderiaffär vid Pike st. Hans verkstad och affärslokal är nu i no. 702 Pike st. Medlem af den svenska missionsförsamlingen. Redan i Los Angeles deltog han med ifver i den kyrkliga verksamheten och beklädde flera embeten inom dervarande sv. missionsförsamling. I Seattle-församlingen har han varit vice ordf. och är nu v. sekreterare samt medlem af kyrkans sångförening. Han är vice president i Snoqualmie Mining Co. Gift sedan 1887 med Erika Hammarström från Helsingland och har tre barn. Dottern Olga är gift med snickaren John Carlson, och sonen Arthur är anställd som bokförare hos kontraktören Alexander Pearson.

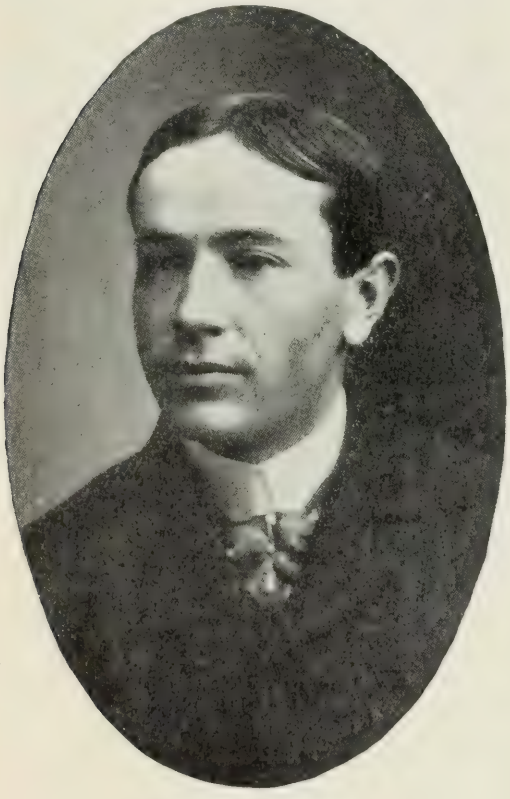

Wm. Peterson.

Peterson, William, möbelhandlare — Everett — född i Nysunds socken, Vermland, den 7 mars 1873. Fadern var hemmansegare. P. stannade hemma, tills han var 20 år, då han for till Amerika. Han tillbragte 9 år i St. Paul, Minn., dels arbetande på farm, dels som janitor, men äfven egnande mycken tid åt skolstudier. 1902 flyttade han till Everett, Wash., och öppnade genast möbelaffär. Han har nu en stor möbelhandel i no. 2002 Hewitt ave. Medlem af den svenska baptistförsamlingen. Är trustee der och har varit dess finanssekreterare. Gift sedan 1902 med Blenda Gustafson från Småland och har 2 söner och 1 dotter.

Peterson, Peter L., kontraktör, Spokane — född i Öfre Ullerud, Vermland, den 7 nov. 1863. Började vid 10 års ålder förtjena sitt bröd. Utvandrade vid 18 års ålder till Amerika, der han den 7 nov. 1881 anlände till Ogema, Wis. Flyttade på våren 1882 till Duluth, Minn. Under de första två åren af sin vistelse i Amerika arbetade P. vid sågverk och i skogen, lärde sig 1883 snickeriyrket och började 1887 taga byggnads-

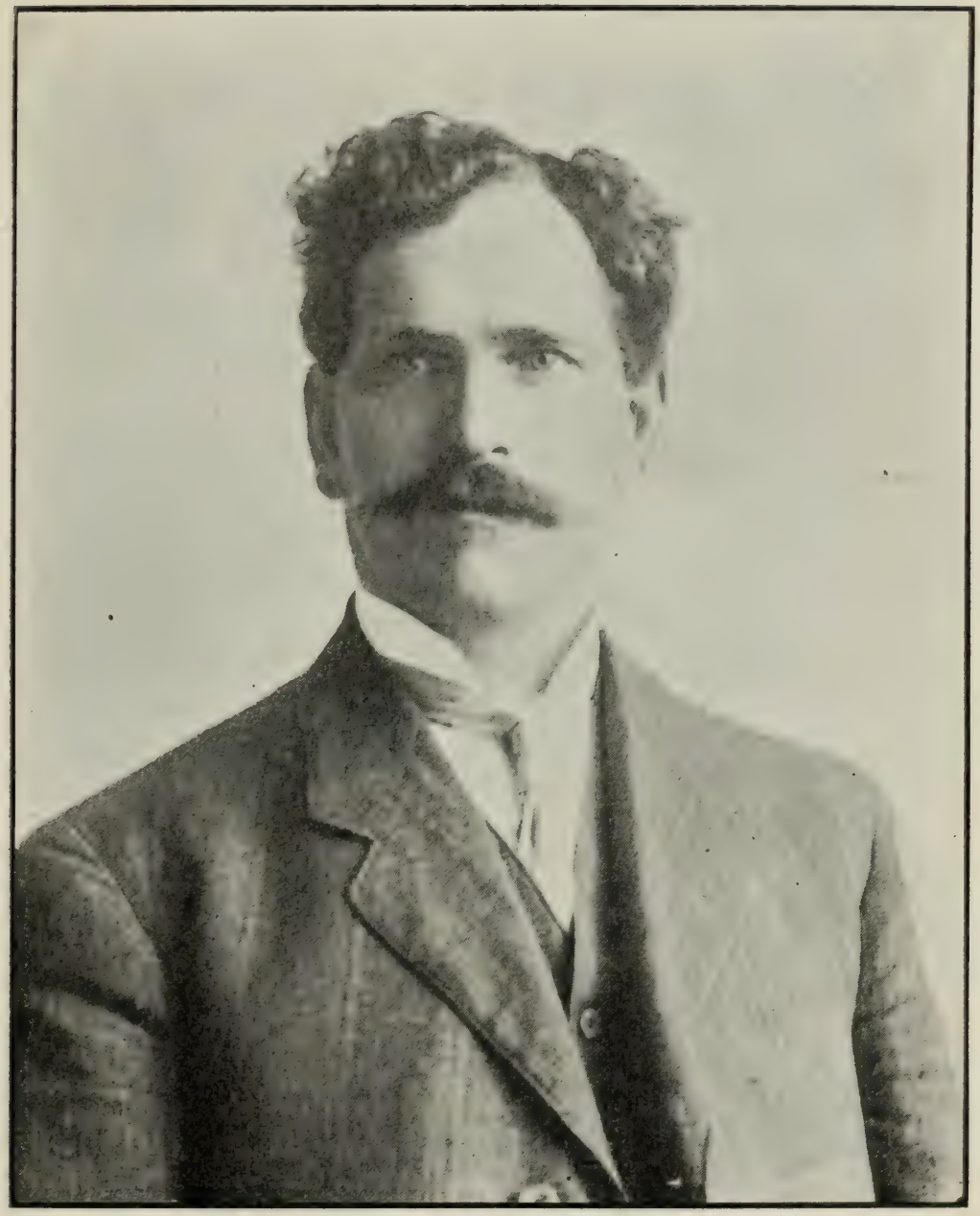

P. L. Peterson.

arbeten på kontrakt. Under de 10 år han verkade som kontraktör i Duluth var han flitigt anlitad vid uppförandet af både kontorsbyggnader och boningshus. På grund af de tryckta konjunkturerna flyttade han i mars 1897 till Spokane, Wn. Han har under sin vistelse här förvärfvat stort anseende som skicklig byggmästare. Bland de större byggnader han uppfört må nämnas: Spokane Club-, Empire State- och Palacebyggnaderna, fyra stora kontorsbyggnader för Spokane Realty Co., Terminal-stationen, vagnsskjul och verkstäder för Spokane Inland-jernvägen, stationshus, magasin och andra byggnader för Idaho, Washington & Northern-banan, F. Louis Plarks, A. B. Campbells, Patsey Clarks, F. T. Posts samt en mängd andra af de vackraste boningshus i Spokane. Åt sig sjelf har han byggt ett särdeles vackert och väl inredt hem vid Dean ave. Han har tagit liflig del i kyrklig verksamhet och är sedan många år trustee i den första svenska baptistförsamlingen. Han är församlingens delegat till Svenska Nationalförbundet. Gift sedan den 20 april 1888 med Minnie L. Nelson från Grums socken, Vermland, och har två söner och två döttrar.

Pfeil, Carl, skådespelare — Seattle — född på Fittja herregård, Södermanland, den 14 juli 1853. Genomgick 6 klasser af Nya Elementarskolan i Stockholm och var under ferierna elev i Edesta landtbruksskola. Reste 1869 till Amerika. Återkom efter några månader till Sverige och fullbordade kursen i Edesta. Reste i maj 1871 till Amerika. Vistades mestadels i New York och Brooklyn, der han 1873 för första gången uppträdde som skådespelare, i "Vermländingarne." Reste 1874 till Sverige, 1875 till Amerika och 1876 åter till Sverige och blef skådespelare på allvar. Reste ett par år som aktör med Magda v. Dolckes sällskap, äfvensom med Albert Alberg m. fl. 1879 uppträdde han på varietéteater i Göteborg och var den förste svensk, som sjungit på varieté i Sverige. Han gifte sig den 10 nov. 1883 med Anna Åkerblom från Åbo, Finland, som redan 11 år förut, då hon var 12 år gammal, ingått vid scenen och sedermera skapat sig ett vida berömdt namn som utmärkt sångerska och skådespelerska. Med henne företog han 1885 en konsertresa, och var konstnärsparet Pfeil de första svenskar, som gifvit soareer i Sverige. Samma år reste mr och mrs P. till Amerika. 1887 kommo de till Chicago och på våren 1906 till Seattle. P. har varit tidningsman i Chicago, Ironwood, Mich., och Winnipeg, Man., haft tryckeri i

Chicago o. s. v., men hans lifsgerning har dock varit den dramatiska konstens odlande. I Chicago organiserade han Svenska Dramatiska Sällskapet 1887 och i Seattle 1906 ett liknande sällskap med samma namn. Han och hans hustru ha varit

Carl Pfeil.

Anna Pfeil.

medlemmar af Hess Opera Co. och uppträdde jemte sin dotter Anna såsom "The Pfeil Trio" i Chicago Opera House m. fl. platser. Dottern är nu gift med bokhandlaren Alex. Engström i Seattle.

Polson, Alfred, farmare — La Conner — född i trakten af Ottumwa, Iowa, den 15 juni 1870, son till Olof Polson. Medföljde sin moder 1871 till Skagit-dalen, der fadern året förut slagit sig ned. Genomgick folkskola och fortsatte sina studier i Tacoma och Seattle. Med undantag af 14 månader, som han tillbragte såsom delegare i jernhandel i La Conner, har han mestadels varit bosatt på den farm, som fadern ursprungligen tog som homestead. P. sköter den som arrendator deraf, men är äfven sjelf egare af 160 acres i trakten. Han lägger särskildt an på mejeriskötsel och har en den

vackraste kobesättning: 40 Holstein-kor. Han har varit clerk och direktör i skolstyrelsen, är medlem af W. W. och A. O. United Workmen. Tillhör svenska luth. kyrkan. Gift med Cora Hayton, född 1882 och dotter till en af de första bebyggarne af Skagit co., samt har tre barn.

Alfred Polson.

Polson, Olof, pioniär och farmare — La Conner — född i Håslöfs socken, Halland, den 23 mars 1833. Efter att ha gift sig 1853 med en dotter till Nils Mattson i Munkegård och sedan idkat jordbruk på olika platser och genom eldsvåda blifvit bragt till fattigdom, utvandrade han 1868 till Amerika, lemnande hustrun och 7 af deras 8 barn i Sverige. Han slog sig ned vid Ottumwa, Ia., och dit kom familjen 1869. År 1871 flyttade de till Washington-territoriet, och P. tog 160 acres land några mil från La Conner. Skuldsatt som han var på grund af motgångar i Iowa och de dryga flyttningskostnaderna, tappade han dock icke modet, utan arbetade friskt vid de då pågående anläggningarne af fördämningsvallar och förtjenade bra med pengar. Farmen utvidgade han genom köp af mer jord och

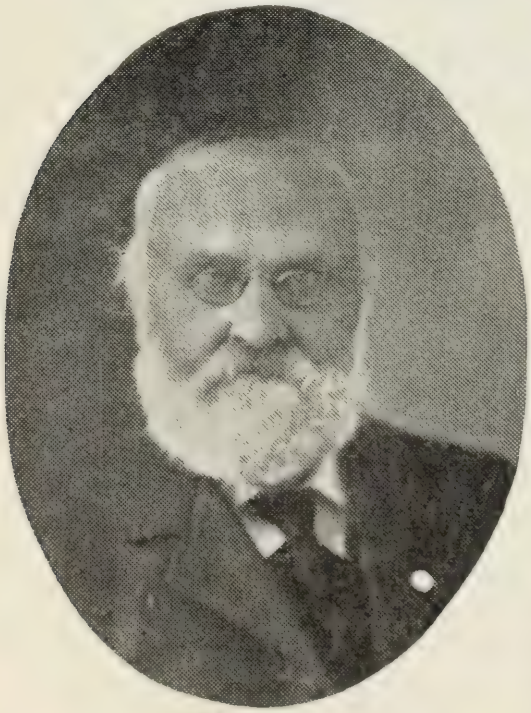

Olof Polson.

förvandlade den genom ypperlig skötsel till ett af de präktigaste och mest inkomstbringande gods i den rika Skagit-dalen. Af den fattige utvandraren blef med tiden en mäkta rik och ansedd man. Han gjorde på 1890-talet en resa till Sverige och besökte våren 1903 California. I flera år tjenstgjorde han som borgmästare i La Conner, och der afled han den 31 maj 1903, jemt 7 dagar innan han kunnat fira guldbröllop, efterlemnande enka och sju barn. En son hade några år förut aflidit. Bland de efterlefvande är en son, Perry, stor affärsman, sönerna Alfred och Nils farmare, en dotter gift med handlanden A. S. Nelson i La Conner.

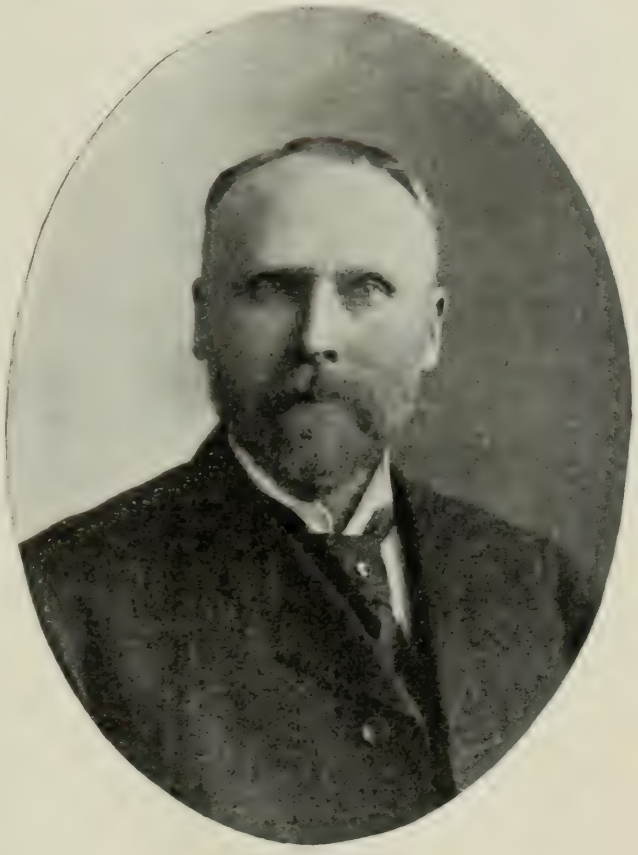

Perry Polson.

Polson, Perry, grosshandlare — Seattle — född i Halland, Sverige, i juli 1854, äldste sonen till Olof Polson. Kom 1869 till Amerika. Efter att ha varit fadern till en god hjelp under hans jordbruksföretag i Iowa och i Skagit co., Wn., till sitt 21sta år, gaf han sig ut på egen hand och arbetade i skogsläger, i guldgrufvor samt i sågverk i British Columbia. Med sina besparingar köpte han 1877 en farm i Skagit co., Wash. För att kunna betala den till fullo måste han dock låna $4,000 mot 15 procents ränta. Efter flera års hårdt arbete lyckades han klarera skulden. Började derpå i bolag med F. S. Poole handel med jordbruksredskap. Köpte Pooles andel i affären och tog sina två bröder Nils och John till kompanjoner. I flera år drefvo de affären framgångsfullt i La Conner, men upprättade senare afdelningskontor i Seattle. Affären utvidgades

snabbt. 1900 flyttade egarne in i sin stora 5-våningars lokal vid First ave. S. De ha qvar butiken i La Conner och dessutom branch-affärer i Spokane, Wash., och Portland, Oreg. Polson Implement & Hardware Co., såsom firmans namn lyder, är den förnämsta i sitt slag i Washington. P. gifte sig 1881 med Kate Hinckley och har två söner och två döttrar.

Quarnberg, A. A., politisk embetsman, fruktodlare — Vancouver — född i Bingsjö by, Rättviks socken, Dalarne, 1849. Hjelpte i sin barndom till med sysslor på faderns hemman och i en honom tillhörig mjölqvarn. Genomgick 5 klasser af Falu Högre Elementarläroverk och utvandrade 1869 i sällskap med sina föräldrar och syskon till Amerika. Familjen slog sig ned på ett homestead i Clay co., Dakota. Efter några års nybyggarlif tog J. plats som biträde i en butik i Vermillion orh blef derpå bokhållare och biträde i ett apotek. Började 1882 i bolag med sin svåger jernhandel i Vermillion. Valdes 1884 till "register of deeds" och county clerk, till hvilka embeten han återvaldes tre gånger. Han tjenstgjorde äfven som clerk i skolstyrelsen i Vermillion. Flyttade 1891 till Washington och slog sig ned på en fruktfarm nära Vancouver och har alltsedan varit bosatt der. Han är uppfinnare af och har tagit patent på en frukttorkningsapparat, som lär öfverträffa alla andra. Han har derjemte varit en ifrig förordare af planterandet af engelska valnötträd, och många dylika planteringar ha kommit till stånd genom hans åtgörande. 1902 valdes han till county commissioner, hvilken syssla han, tack vare återval, beklädt i öfver 5 år, när detta skrifves. Han är den förste och ende svenskfödde man, som någonsin erhållit

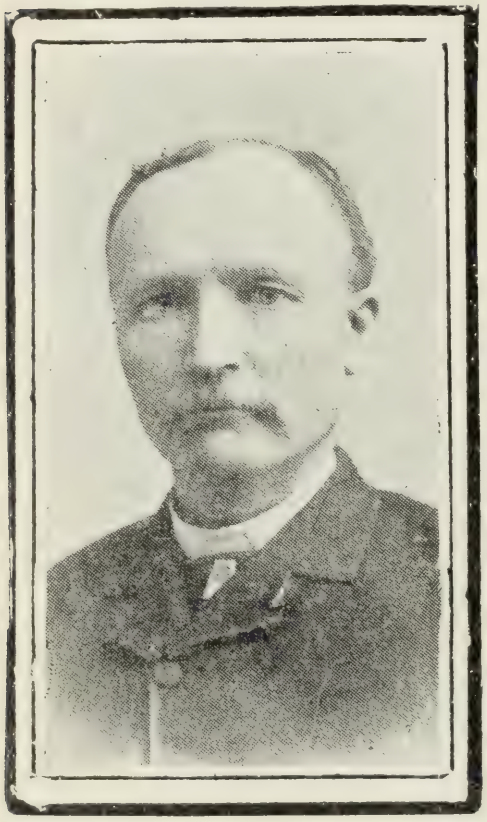

A. A. Quarnberg.

en politisk befattning i Clarke co. Gift sedan 1876 med Lydia Norelius från Gefle, Sverige, och har två söner och två döttrar. Den äldste sonen, Roland, är biträdande postmästare i Vancouver; den andre, Carl, är deputy county auditor dersammanstädes.

Rapp, Charles, byggmästare — Seattle — född i Mulseryds socken, Sverige, den 26 juli 1862. Stannade i föräldrahemmet (fadern var jordbrukare) till sitt 14de år. Begaf sig då till Jönköping för att arbeta hos sin farbroder, byggmästare Rapp. Efter att ha arbetat för honom i 5 år, arbetade han i ett års tid som byggmästare för ingeniör Oden och utvandrade derpå till Amerika. Här uppehöll han sig först i Princeton, Ill. Arbetade så i 6 år för Wisconsin Centralbanan, senaste åren som förman, och kom på våren 1889 till Seattle, Wash. 1893 for han till Los Angeles, Cal. Stannade der 2½ år, hvarpå han begaf sig till mellersta Alaska och efter 1½ års vistelse der återvände till Seattle. Här har han alltsedan varit bosatt som byggmästare, hufvudsakligen af boningshus. Medlem af Oddfellows (Anchor-logen) samt Svenska Klubben. Gift sedan juni 1907 med Emma Åhlin från Tiarp i Upland.

Chas. Rapp.

Renando, Andrew, hotellegare — Seattle — född i Foss socken, Bohuslän, den 12 aug. 1863. Förlorade vid 17 års ålder sin fader och stannade ett år hos sin äldste broder, som öfvertagit fädernegården. Reste till Norge, för att söka lyckan, men fick nog af en månads vistelse der och återvände samt erhöll arbete vid Munkedals fabrik. Blef längre fram förman. Arbetade i mekanisk verkstad och med skötandet af

den elektriska belysningen, men kände sig icke tillfredsställd. Hans håg stod till studier, men medel saknades. Med besparingarne af två års ihärdigt arbete sökte och erhöll han inträde vid Labbetorps landtbruks- och bokhålleri-institut. Slutade skolan på hösten 1887 och for till Amerika i april 1888. Landsteg i Philadelphia den 9 maj och befann sig några dagar senare i Minneapolis, Minn. Under första vintern studerade han engelska språket vid Emanuel-akademien. For 1890 till Seattle, Wash. Tog kontraktsarbete på Seattle & Montana-jernvägen, sedan på Great Northern-jernvägen. För att vinna större insigter i engelskan och i amerikanska affärsmetoder genomgick han 1895 Wilsons moderna köpmansskola. Vistades i Spokane åren 1897-1901 som bokhållare hos olika firmor. Återvände då till Seattle och var der manager för Svea Hotel och Svea Restaurant till 1903, då han for till Nome i Alaska, för att gräfva guld. Han tillbragte äfven de två följande somrarne der, utan att dock komma i besittning af särdeles mycket af den eftersökta varan. I juni 1906 köpte han Hotel Densimore, 2105½ First ave., Seattle, ett snyggt och välskött hotell. R. är medlem af svenska baptistkyrkan och har i flera år varit församlingens sekreterare. Gift sedan 1906 med Minnie Magnuson från Öland.

Andrew Renando.

Renard, Charles W., affärsman — Spokane — född i Köpenhamn, Danmark, den 13 april 1859 af tysk fader och svensk moder. Familjen flyttade 1860 till Evadahl, Skåne, och här fick R. både folkskole- och privatundervisning. Efter att ett par år ha innehaft plats i handel i Billesholm reste han till Amerika. Var först handelsbiträde i Pennsylvania och hade

derpå under några år en större handelsaffär i Bismarck, N. D. Flyttade 1890 till Duluth, Minn., och var i nära 6 år manager inom det bolag, som utgaf Duluth-Posten. Flyttade 1897 till Spokane, Wash., och grundade i bolag med Fred Lillyman en platsanskaffningsaffär, som sedermera utvecklat sig till en af de största i vestern, med kontor både i Spokane, Seattle och Portland samt flera smärre filialer. Kontoret i Spokane förestås af R., det i Seattle af hans kompanjon. R. är frimurare. Han är gift med Thilda Nelson från Skåne och har en son och 4 döttrar. Dottern Helen studerar vid statsuniversitetet i Seattle och systern Lilian vid högskolan. R. företog i maj 1908 i sällskap med sin hustru, son och yngsta dotter en resa till Sverige.

Reuterdahl, Arvid, vetenskapsman — Spokane — född nära Karlstad, Vermland, 1876. Medföljde våren 1882 sina föräldrar till Amerika, der familjen efter tre års vistelse i New York och Brooklyn slog sig ned i Providence, R. I. Här genomgick R. den tekniska högskolan och inträdde på hösten 1893 i ingeniörsafdelningen vid Brown University. Våren 1897 tog han sin afgångsexamen med graden B. S. Under det följande året tjenstgjorde han som docent i matematik vid universitetet. 1899 eröfrade han graden Master of Arts. Under sina studier för vinnande af denna grad blef han djupt intresserad i den svenske vetenskapsmannen Svante Arrhenius' elektro-kemiska teorier och anställde forskningar, hvilka ledde till uppfinnandet af ett elektriskt batteri. På detta erhöll R. en mängd patent i Förenta Staterna och i de förnämsta europeiska länderna. Ett bolag bildades för tillverkning af R—s nyuppfunna batteri. Uppfinningen visade sig lika värdefull för belysningsändamål som för kraftproduktion, och med användning af detta batteri befans det möjligt att köra en automobil ända från Providence till Boston utan förnyad laddning, hvilket aldrig förr låtit sig göra. Men just denna framstående egenskap hos den nya uppfinningen väckte mäktiga afundsmäns uppmärksamhet. Ett stort elektriskt bolag i Philadelphia, Electric Storage Battery Co., började på trusternas vanliga vis en förföljelse med den påföljd, att R. efter 3 års hårdnackad strid såg sig nödsakad att rymma fältet. Han blef nu professor i fysik vid Colby College i Waterville, Me., men tog redan efter ett år afsked från denna befattning och flyttade till Spokane, Wash., der han efter några månaders tjenstgöring vid Högskolans fysikaliska afdel-

Arvid Reuterdahl.

ning erhöll anställning i stadens ingeniörsdepartement, der han för närvarande är chef för brobyggnadsdepartementet. R. är ledamot af följande vetenskapliga samfund: American Electro-chemical Society, American Institute of Electrical Engineers, Society of Chemical Industry of London, England. Han är president i Society of Technical Industry of Spokane. Han har hållit många föredrag i vetenskapliga ämnen och bidragit till landets ingeniörstidskrifter med afhandlingar öfver sådana ämnen som "Det inbördes förhållandet mellan atomiska vigter och elektrokemiska equivalenter", "Hypotesen om elektroner och dess tillämpningar" m. fl. För närvarande har han under utgifning en afhandling, betitlad "The Theory and design of a reinforced concrete arch." Gift med Ellen Louise Morrison från Providence, R. I., och har en son, Norman Morrison Reuterdahl.

John Rignell.

Rignell, John, affärsman — Tacoma — född i Halltorps församling, Kalmar län, den 15 feb. 1877. Uppfostrades på en landtegendom. Vann vid 18 års ålder inträde vid statens landtbruksskola i Applerum, Småland, och genomgick en tvåårig kurs der. Efter att ha tagit afgångsexamen derifrån blef han föreståndare för en större egendom i Bleking och innehade denna befattning i 4 år. Ett förmånligt arrende i Skåne erbjöds honom, men till följd af en misslyckad spekulation måste han låta det gå sig ur händerna och reste i stället till Amerika i sept. 1901. Han anlände till Tacoma den 14 okt. Var den första tiden sysselsatt med olika arbeten både i skog och på jernväg. Öppnade den 19 april 1904 hotell- och saloonaffären Svea, som han fortfarande sköter. I aug. 1907 gjorde han en skogsspekulation, som vållade honom en förlust på $6,000, tack vare den oförmodadt inträffande, minnesvärda krisen.

Rockstrom, Claes August., sågverkssuperintendent — Spokane — född i Landeryds socken, Östergötland, den 26 aug. 1856. Fadern var smed. R. arbetade på bondgårdar till 1880, då han reste till Amerika. De första 12 åren här i landet tillbragte han i St. Paul, Minn. Han började som vanlig arbetare vid McGoldrick Lumber Co:s brädgård och fortsatte som sådan tre år, hvarefter han befordrades till förman i brädgården. Han flyttade med bolaget till Minneapolis och var der 7 år brädgårdsförman och 5 år "purchasing agent." Då bolaget 1905 flyttade till Spokane, Wash., följde R. med och ingick som delegare i detsamma. Han är nu medlem af dess styrelse samt superintendent för dess sågverk. Bolaget är grundadt på ett kapital af $750,000, allt inbetaldt, och har i sin tjenst 260 man vid sågverket och 300 i skogslägren. Vid sågverket utbetalas hvarje månad $30,000 i löner, och virkestillverkningen uppgår till 40 millioner fot om året. Det är i denna storartade affär R. genom mångårigt pligttroget arbete och tillgodoseende af sina förmäns intressen svingat sig upp till delegare. Det torde vara sällsynt, att en man stannar i nära 28 år oafbrutet i ett och samma bolags tjenst. R—s bana utgör ett af de vackraste exempel på den i Amerika ej så ovanliga, men alltid lika högaktade gradpassering, hvarigenom en duglig och arbetsam man stiger från lägsta till högsta trappsteget. R. gifte sig den 15 dec. 1887 med Annie Benson från Halland och har tre söner, af hvilka den äldste är anställd som "shipping clerk" hos McGoldrick Lumber Co.

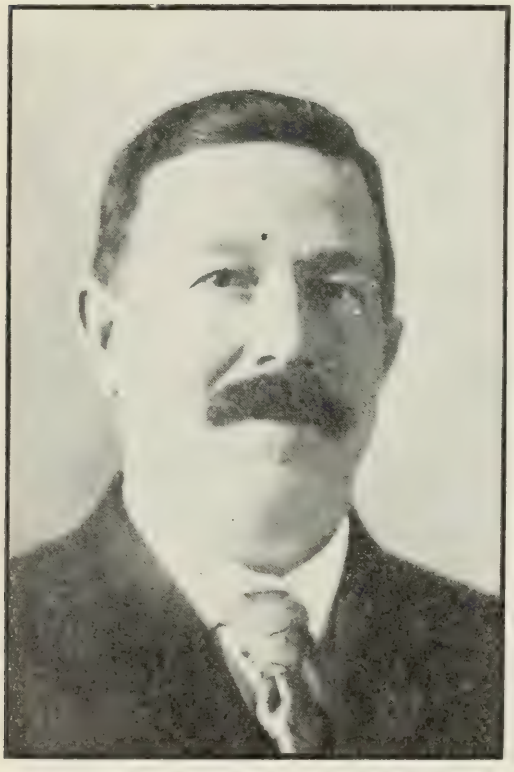

C. A. Rockstrom.

Roseleaf Olof, kontraktör — Seattle — född i Tryde, Kristianstads län, den 5 mars 1861. Fadern, som var byggmä-

O. Roseleaf.

stare, afled 1867. Unge R. kom vid 11 års ålder till Danmark och stannade der två år, hvarunder han lärde sig värdera det gemytliga danska sinnelaget och tyckte sig förnimma en större vänlighet inom den s. k. öfverklassen gent emot de fattiga, än hvad han sett i Sverige. Han arbetade på en landtgård under sommaren och erhöll i lön 25 kr. för 6 månaders arbete, men sparade hela sin inkomst. Efter sin återkomst till Sverige lärde han möbelsnickeri och vann deri stor skicklighet, hvarom ett af honom sjelf förfärdigadt bord med inläggningar och sirater, som pryder hans hem i Seattle, bär vittne. Likväl trifdes han så föga med att stanna så mycket inomhus, att han säkert kommit att öfvergifva denna sysselsättning, derest icke hans moder gått i borgen för, att han skulle stanna i läran tre år. Icke heller tilltalades hans redan då för jemlikhet och rättvisa ifrande sinne af det förakt för de fattiga, som ohöljdt framträdde t. o. m. vid sjelfva skolundervisningen, i det den gamle skolmästaren med hugg och slag inplantade hos barnen den föreställningen, att de fattiga ej behöfde lära något annat än religion. Presten i församlingen, en upplyst man, lät emellertid R. låna hvilka böcker han ville ur hans med frisinnad literatur väl försedda bibliotek. Våren 1881 reste R. till Amerika. Han tog först arbete i St. Paul, Minn. För vintern 1882 till N. Dakota och förestod uppförandet af en ångqvarn. Under de följande åren var han mestadels sysselsatt med gatuanläggningar och uppförandet af byggnader i nyanlagda städer. Sitt förnämsta tillhåll hade han i Devils Lake. Staden Langdon byggdes af honom 1888. Under hela tiden egde han dessutom tre qvadratmil land 10 mil söder om Turtle Mountain och nedlade deri större delen af hvad han förtjenade i städerna. Än förstördes grödan af frost, än af hetta. Hvarje år kostade honom platsen från 500 till 1,300 dollars. Slutligen tröttnade han på detta farmexperiment och flyttade vintern 1888-9 till Seattle. Förhållandena ha sedan dess betydligt ändrats. När R. tog upp sitt land i N. Dakota, hade han 120 mil till närmaste stad, Grafton. Genom jernvägsanläggning fick han senare blott 35 mil till stad, och året efter hans afresa från Dakota blef jernväg byggd genom hans förra land, och jernvägsstation uppförd. Sedan sin ankomst till Seattle har han förvärfvat rykte som en af de förnämsta och samvetsgrannaste byggnadskontraktörer i hela nordvestern. I flera år var han kompanjon med Söderquist och äfven i affärer förbunden med C. J. Erickson. Under de senare åren har han egnat sin mesta uppmärksamhet åt upp-

förandet af affärsbyggnader. St. Francis Hotel, Johnston-byggnaden och Trustee-bolagets tre byggnader äro uppförda af honom. Han har sitt kontor i rum 1011 Lowman Bldg. Är medlem af Svenska Klubben (har varit dess president m. m.), Oddfellows (Anchor-logen) och af Sv.-Am. Hist. Sällskapet. Har äfven inom goodtemplarorden varit bemärkt. Valdes 1896 att vid goodtemplarmötet i Zürich, Schweiz, 1897 representera storlogen i Washington, men afsade sig förtroendet. Gift sedan den 29 okt. 1892 med Anna Hjort från Vasa, Finland, och har två barn.

Rosene, John, bolagsstiftare — Seattle — kom på 1890-talet medellös till vestkusten och började sin bana som agent för mindre bolag. Blef inom kort föreståndare för ett af de stora Alaska-bolagen. Några år senare lyckades han vid ett besök i St. Petersburg, Ryssland, skaffa sig uteslutande koncessioner för grufdrift och fiske på sibiriska kusten. Han förmådde finansierer i östern att bilda Northwestern Pacific Fisheries Co. med millioner dollars kapital, och R. blef en af de största aktieegarne genom att öfverlåta sina koncessioner till bolaget. Våren 1905 inköpte han som hufvudman för bolaget alla de 13 större fiskinläggningsanstalterna i Washington och Alaska (en i Bellingham, en i Anacortes och de öfriga i Alaska) och hade till sitt förfogande en väldig flotta af fartyg, från små slupar till stora oceanångare.

Rosling, E. E., lagkarl — Tacoma — född i Stockholm den 3 mars 1865. Medföljde som barn sina föräldrar till Amerika. Uppfostrades i Boston, Mass., hvarest han, efter att ha genomgått högskolan och i 5 år haft anställning på ett assuranskontor, på två år fullbordade en treårig kurs i juridik vid universitetet. Flyttade i jan. 1890 till Tacoma och var sedan i många år medlem af advokatfirman Garretson, Parker & Rosling. Han afled i lunginflammation den 14 nov. 1905, efterlemnande hustru och tre barn.

Rudine, J. O., farmare — La Conner — född i Norra Vi socken, Östergötland, den 15 aug. 1850. Fadern var hemmansegare. R. hjelpte till hemma på gården och arbetade äfven för andra, tills han var 23 år gammal, då han utvandrade till Amerika. De första tre åren efter sin ankomst till Amerika sysslade han med farmarbete i trakten af Fairfield, Iowa. Flyttade 1876 till La Conner, Wash. Efter att ha arrenderat farmar här under 5 års tid köpte han 380 acres efter ett pris af $3,000 för 200 acres och närmare $6,000 för de återstående

180 acres. Han har senare köpt mer jord och eger nu inalles 420 acres, hvaraf han utarrenderar 160 acres. Öfver den återstående delen af farmen har han sjelf öfverinseende och är der

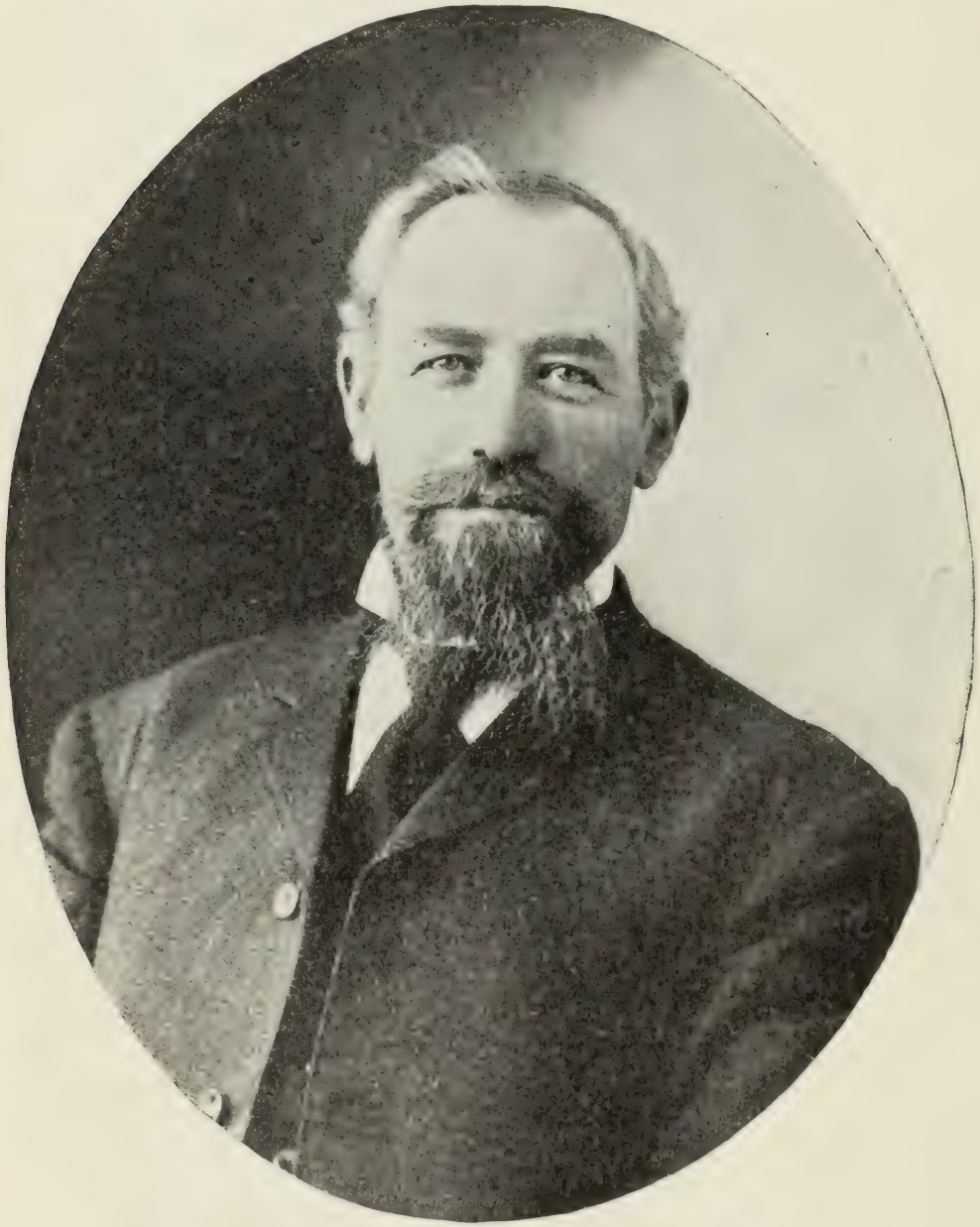

J. O. Rudine.

bosatt. Hans farm är ansedd som en af mönsteregendomarne i hela det rika La Conner-området och anses ega ett värde af öfver $75,000. Först hade han sitt boningshus på låglandet,

men uppförde år 1889 ett nytt, storartadt boningshus med 12 rum på sluttningen af Pleasant Ridge, hvarifrån han har en förträfflig utsigt öfver det omgifvande landskapet. På sidan 146 i denna bok finnes en del af farmen afbildad från fotografi efter en af landskapsmålaren F. Colling målad tafla. Utom farmen eger R. åtskillig egendom i Seattle, värderad till omkring $20,000, och i La Conner till ett värde af $6,000 och är derjemte aktieegare i olika företag. Men det är icke blott som farmare R. lagt sin stora duglighet i dagen. Snart togs hans begåfning i anspråk för allmänna värf. Allt sedan sin ankomst till det nya hemmet var R. en af de främsta bland ledarne vid de allmänna åkerbruks- och vägförbättringsföretagen. Under åren 1886-8 var han county commissioner, och 1904 blef han ordförande i en komité med uppgift att dränera Sullivan Slough, hvarigenom ett område på 9,570 acres beräknades komma att bli torrlagdt. Samma år var han uppsatt som kandidat för lagstiftande församlingen. Han har under en följd af år varit medlem af skolstyrelsen. Är likaledes en verksam medlem af metodistsamfundet och är trustee och kassör i den svenska metodistförsamlingen, äfvensom söndagsskolsuperintendent. Gift sedan 1882 med mrs Cornelius.

J. P. Ryden.

Ryden, John P., byggnadskontraktör — Seattle — född i Huaröds församling, Skåne, den 29 nov. 1862. Fadern var hemmansegare. R. stannade der till 1885, under sista tiden delvis egnande sig åt snickeri. Det sistnämda året utvandrade han till Amerika. Efter 5 års vistelse i Moorhead, Minn., kom han 1890 till Seattle, Wash., och har alltsedan dess varit bosatt här, under största delen af tiden sysselsatt som byggnadskontraktör. Han är medlem af bygg-

mästarefirman D. Dow & Co. sedan år 1900. Bland de byggnader, som R. varit med om att uppföra, märkas Western Electric Co:s 6 våningar höga byggnad på First ave. S., Strafford-hotellet å Pike st., Coliseum-teatern, Ballard-skolan m. fl. i Seattle, Great Northern-passagerare-stationen i Bellingham, Walla Walla-skolan o. s. v. R. tillhör sv. luth. kyrkan, har varit trustee der i 9 år och är sedan 1906 församlingens sekreterare. Han är likaledes sekreterare i svenska sjukhjelpföreningen. Gift sedan 1894 med Ellen Nelson från Långaröd i Skåne.

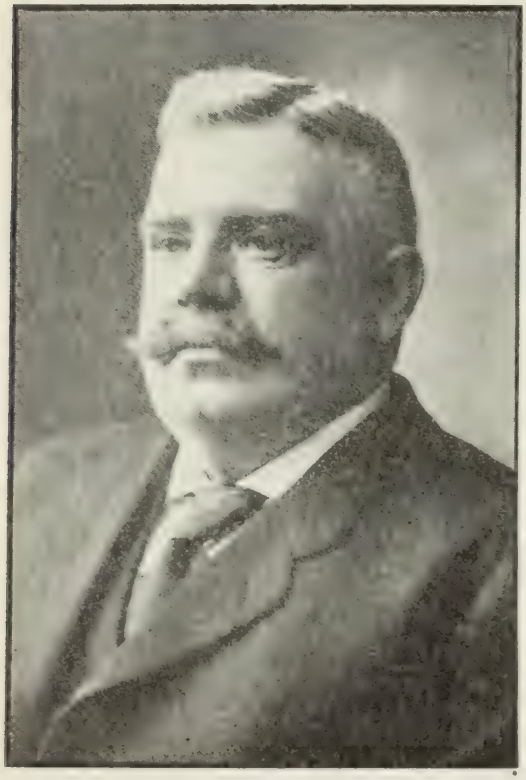

Arvid Rydstrom.

Rydstrom, Arvid, civilingeniör och kontraktör — Tacoma — född på Segersgärde egendom, nära Vestervik, Småland, den 5 maj 1857. Hans fader var brukspatronen och riddaren af Vasa- och Nordstjerneorden, riksdagsmannen Carl Rydström. Sonen genomgick 6 klasser i Vestervik och Linköpings Högre Elementarläroverk och studerade 2 år vid Norrköpings Tekniska Skola. Var ingeniörselev vid Vestervik-Åtvidaberg--Bersbo jernväg 1877-9, derefter bitr. ingeniör vid Varberg-Borås jernväg och reste till Amerika i maj 1881. Var topografisk ingeniör vid N. P.-banan i Montana och Yellowstone Park 1881-3, biträdande ingeniör vid Canadian Pacific-banan i Klippiga bergen och British Columbia 1883-5, dito vid Chicago-Burlington-, Lake Superior & Southwestern- och Montana Central-banorna 1885-6, kontorsingeniör vid Anniston--Cincinnati-banan 1886-7, jernvägskontraktör vid Great Northern-banan i Montana våren och sommaren 1887, bitr. ingeniör vid N. P.-banan aug. 1887—maj 1892. Derpå var han till juli 1897 president vid departementet för allmänna arbeten i Tacoma, hvarefter han var medlem af firman Mancy, Goerig & Rydstrom till mars 1899,

hvilken firma utförde betydande befästningsarbeten på Whidby Island på beställning af För. Staternas krigsdepartement. R. var medlem af kontraktörfirman Rydstrom & Goerig 1899-1901, under hvilken tid den hade stora kontrakt på gatu-utjemningar, brobyggen m. m. på Seattle--Tacoma-spårvägen, alla broarne på B. B. & Eastern-banan, 42 broar på B. B. & B. C.-banan samt mindre jernvägskontrakt m. m. 1902-3 var han medlem af firman Bihler & Rydstrom och hade kontrakt på uppförandet af kraftstation m. m. för Puget Sound Electric Co. vid Electron, Wash. Under åren 1904-7 tog han jernvägs- och andra smärre kontrakt, uppförde bl. a. en mjölqvarn m. m., men blef 1907 åter kompanjon med Goerig under firmanamn Rydstrom & Goerig samt har för närvarande kontraktsarbeten i Seattle. R:s hem är emellertid i Tacoma, 3102 Pacific ave. Gift sedan 1886 med Anna R. Stonefield från Cincinnati, Ohio.

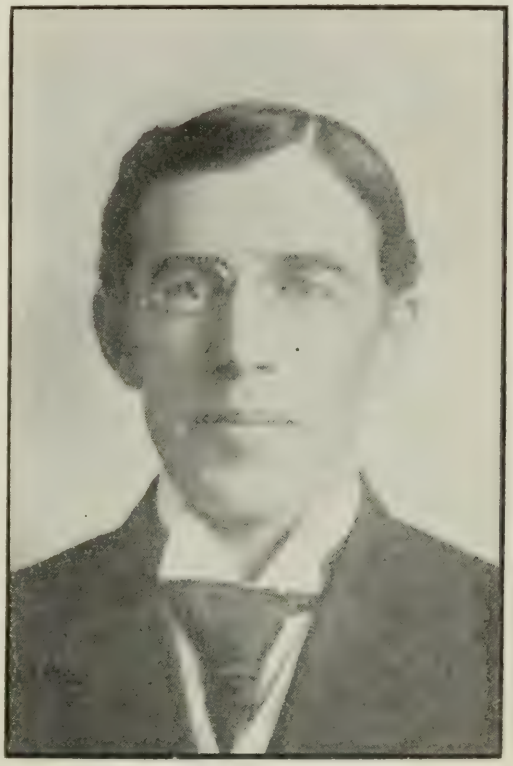

J. H. Sahlin.

Sahlin, Johan Haqvin, fastighetsmäklare — Spokane — född i Ragunda socken, Jemtland, den 15 juni 1877, son till landtbrukaren N. A. Sahlin och hans maka Anna Brita Sahlin. Efter att ha genomgått små- och folkskolan sändes han till Elementarskolan och genomgick senare en tvåårig kurs i handelsskola. Efter sin afgångsexamen derifrån arbetade han året 1901 vid jägmästeristaten, året derpå för Gustafhamns Sågverksaktiebolag samt hade under 1903 och 1904 egen affär, men drabbades af olyckan att förlora hela sin egendom genom eldsvåda. Han reste då till Amerika och ankom till Spokane, Wash., den 20 aug. 1904. Han egnar sig här åt fastighetsaffärer och har sitt kontor hos C. J. Anderson Land Co., rummen 301-2 i Hutton-byggnaden. S. har nedlagt mycket arbete och offrat mycken tid på det

svenska föreningsväsendet. Han är medlem af Svenska Nationalförbundet, goodtemplarlogen Svea, sjukhjelpföreningen Nordstjernan, Vasa-orden samt hedersledamot af Svea sångsällskap. Han är sekreterare i Svenska Nationalförbundet och L. D. i Svea. Han är medlem af svenska lutherska församlingen.

Samson, Swan, hotellegare — Tacoma — född på en landtgård i Östra Torsås, Kronobergs län, den 29 nov. 1869. Erhöll folkskolebildning och reste 1888 till Amerika och ankom den 3 juli till Tacoma, Wash. Till att börja med arbetade han i sågverk och derpå under ett par års tid i hotell, hvarefter han 1892 började hotellaffär på egen hand i Northern Pacific-hotellet i South Tacoma. Han hade det ett år, var sedan två år i restaurantaffär i Peoples Restaurant, 917 Tacoma ave., hvarefter han öppnade hotell- och restaurantrörelse (Peoples Hotel and Restaurant) i 913 Pacific ave., der Providencebyggnaden nu står, och behöll denna affär i 8 år. Han hade stor framgång och insatte sina besparingar på ett lyckosamt sätt i fastighet. Köpte bl. a. det stora hotellet i hörnet af E & 13th sts., öfvertog detsamma, gaf det namnet Samsons Hotel samt föreståt det allt fortfarande på ett erkännansvärdt sätt, vidmakthållande dess goda rykte för respektabilitet och ordentlighet. 1905 köpte han tillsamman med en broder i Seattle Wakefield-hotellet. Han är dessutom intresserad i åtskilliga andra företag, bland dem Scandinavian Commercial Bank. S. är medlem af frimurare-orden (Eastern Star), Valhalla, af exekutiva komitén af Tacoma Booster-klubben, är president i Paradise Valley-klubben, medlem af handelskammaren och Commer-

Swan Samson.

cial Club. Har tagit verksam del i politiken, är kassör i tredje wardets republikanska klubb och vice-president i Svenska Republikanska klubben i Tacoma. Gifte sig på tacksägelsedagen 1898 med Sarah E. McCullom.

Sandegren, Tobias, redaktör — Tacoma — född i Getinge, Halland, 1858. Fadern var skolmästare. S. genomgick 6 klasser af Halmstads läroverk. Var derpå redaktör för Halmstads-Bladet i 2 år, samtidigt på egen hand fortsättande sina studier. Aflade studentexamen i Lund 1879 och tillbragte tre år vid universitetet der, egnande sig åt teologiska och matematiska studier, men derjemte åt literär sysselsättning som tidningskorrespondent. Tjenstgjorde tidtals som lärare i Hallands folkhögskola. Reste 1883 till Amerika. Uppehöll sig de första åren i Minneapolis, Minn., och var någon tid lärare vid militärskolan i Fort Snelling. Reste på hösten 1888 till Seattle, Wash. Var med om grundläggandet af det skandinaviska tidningsbolaget der våren 1889. Blef Vestra Postens redaktör och tillsamman med W. Hoffstedt dess egare i sept. 1889 och flyttade tidningen till Tacoma i jan. 1890. Sålde tidningen den 22 mars och blef i april redaktör för Tacoma-Tribunen och sedermera äfven dess egare. Sammanslog i juli 1902 sin tidning med Vestra Posten i Seattle och var till okt. 1905 biträdande redaktör vid densamma, hvars namn under tiden ändrats först till Vesterns Tribun och sedan till Pacific Tribune. Började i nov. 1905 utgifva Tacoma-Posten och ändrade i sept. 1907 dess namn till Puget Sound-Posten. Var under 1906 och till sept. 1907 äfven redaktör för Väktaren. Med undantag af senare hälften af juli samt hela aug. och sept. 1905, då han bodde i Seattle, har S. ända sedan 1889 varit bosatt i Tacoma och haft eget hem der. S. är en framstående humorist. Hans stil är särdeles ledig och lättläst, och hvad han skrifver, ger alltid ett angenämt intryck af godt lynne och belåtenhet. Medlem af Valhalla. Gift två gånger — först med Maria Lovisa Thelander från Göinge, Skåne, 1883. Hon afled den 1 mars 1899. Omgift våren 1900 med Carrie Amanda Paulson. Har tre döttrar ur första giftet (en son död) och har i sitt andra haft fyra söner, af hvilka tre lefva. S:s porträtt finnes på sidorna 185 och 199 i denna bok.

Sandberg, Peter, affärsman, sportsman — Tacoma — född på Tröskefors bruk, Eks härad, Vermland, den 10 maj 1866. Blef 1877 faderlös och ingick 1890 i snickarelära. Lem-

P. Sandbergs "skyskrapare" i Tacoma.

nade påföljande år Vermland och begaf sig till norra Helsingland samt arbetade på pappersbruk der i ett års tid, hvarefter han reste till Söderhamn och arbetade som snickare. Efter att derpå en längre tid ha haft anställning i Amerikanska verkstaden i Ljusne var han under åren 1885-7 förman i Kallskär och for derifrån till Gefle samt utvandrade, efter ett kortare besök hos sin moder, till Amerika. Han arbetade i sitt yrke på flera platser, såsom Philadelphia, Pa., Willmar, St. Paul, Duluth och Cloquet, Minn., samt ankom till Tacoma, Wash. 1889. Här arbetade han först någon tid som snickare, men blef sedermera affärsman och är nu bl. a. egare af en bland de större grosshandelsaffärerna med vin m. m., Kentucky Liquor Co. Han är dessutom en af stadens största fastighetsegare. Värdet af hans fastigheter i Tacoma anslås till öfver en million dollars. Den största byggnaden i staden, "P. Sandberg Building", belägen vid Pacific ave., uppfördes af honom 1908. Den är 12 våningar hög och byggd helt och hållet af konkretmassa och stål. Kostnaden för denna byggnad, som är Tacomas första och enda s. k. "skyskrapare", och hvaraf en utmärkt afbildning förekommer å vidstående illustration, uppgår till inemot $300,000. S. har visat sitt varma intresse för svenskt samlingsarbete och svensk kultur genom vackra handräckningar åt deras representanter i Tacoma. Så skänkte han på ett bräde $500 åt föreningen Valhalla och uppoffrade inemot $10,000 på att förse stadens svenska tidning med ny sättmaskin, tryckpress och alla andra till ett modernt tryckeri hörande inventarier. Han är en skicklig och djerf automobilist, eger en af de största automobiler i staden, en af de snabbaste gasolinbåtar på Puget Sound och ett storståtligt hem i no. 406 N. Tacoma ave. Gift med Mathilda Berg och har en dotter.

Sandell, August, tidnings- och bokagent — Seattle — född i Långbanshyttan, Vermland, den 1 sept. 1854. Lärde i sin ungdom maskinistyrket och var maskinist dels i sågverk, dels på ångbåtar, senast på en dansk ångbåt till vintern 1879, då han reste till Amerika och fick anställning i Baldwins lokomotivverkstad i Philadelphia. Efter 1½ års vistelse der begaf han sig till Rock Island, Ill., och tog en 3-årig akademisk kurs vid Augustana College, hvarefter han studerade ett år vid Des Moines University och ett år vid de svenska baptisternas teologiska seminarium i St. Paul, Minn. Derefter verkade han som missionär i Iowa och Missouri. För på våren 1888

till Washington och blef butiksbiträde i Seattle och ett halft år senare maskinist först vid sågverk och derpå vid vattenverket. Efter att derpå ha verkat ett halft års tid som missionär i vestra Washington och ett år som pastor i Bellingham slog han sig på allvar ned i Seattle och har här sedan innehaft olika sysslor, mestadels dock som tidnings- och bokagent. Medlem af A. O. U. W. och Woodmen of the World. Gift sedan 1886 med Sofia Anderson från Moingona, Ia., och har 7 barn. En son är utexaminerad apotekare.

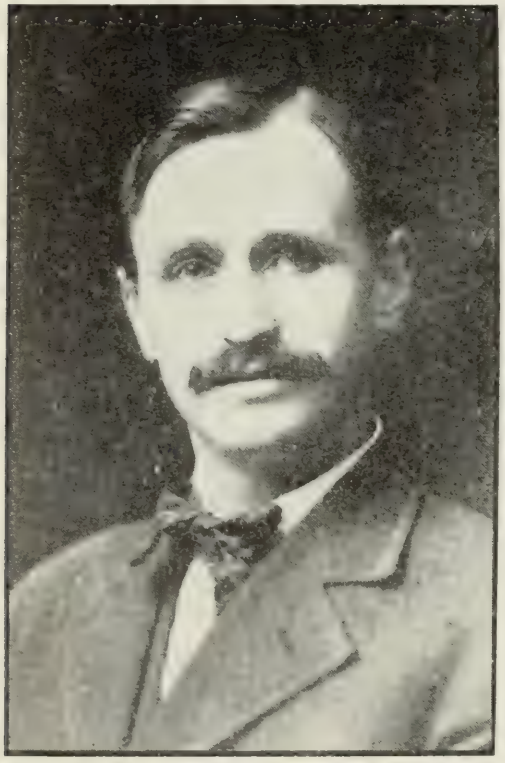

A. H. Sanden.

Sanden, Alf. H., bagare och restauratör — Spokane — född i Linköping, Östergötland, den 3 jan. 1875. Stannade i hemmet, tills han var 15 år gammal. Började arbeta som biträde i butik mellan 13 och 15 års ålder och var anställd ett år i butik i Jönköping. Reste 1892 till Amerika och tillbragte de första sex åren i St. Paul och Minneapolis, Minn., arbetande ömsom såsom butiksbiträde, trädgårdselev, i bageri, på farm. Var äfven någon tid reseagent för Sv. Am. Posten. Begaf sig från Minnesota till Montana och derifrån till olika platser i Washington, hvarest han uppehöll sig omkring ett år, för så till Oregon och Californien, arbetande hufvudsakligen som bagare. Kom 1901 till Spokane, Wash., och har alltsedan varit bosatt här med undantag af en kortare tid år 1904, då han var på besök i Sverige. I Spokane arbetade han först i klädesaffär, hade sedan bageri och är nu egare till Broadway Home Bakery, en restaurant och bageri i no. 1715 Broadway. S. är medlem af Svenska Nationalförbundet, Svenska Bröderna, Scandinavian-American Brotherhood, Modern Woodmen of America och Foresters. Gift sedan den 16 feb. 1902 med Alma Anderson från Trollhättan, Vestergötland, och har två söner.

Sanders, E. G., farmare, sågverksegare — Seattle och Thomas — född i Nordingrå, nära Hernösand, den 13 sept. 1848. Reste 1865 till Amerika och hjelpte en broder, som forut ut-

E. G. Sanders.

vandrat, att färdigbygga en skonert i San Francisco, Cal., och taga den upp till Port Orchard, Wash. Här fortsatte S. med

skeppsbyggeri, kom sedan till Port Blakely och arbetade som qvarnbyggare, sågfilare m. m. Stod i 4 år i spetsen för sågfilarne vid sågverket. Upptog tillsamman med tre andra personer 40 acres land på den s. k. "tideflat'en" vid Seattle. Byggde ett sågverk och skötte det i 4 års tid, hvarefter han sålde det och tog hand om sågverket i Madlock, Thurston co. Deref-

Ladugården på E. G. Sanders farm vid Thomas.

ter byggde han ett sågverk i Maltby samt en 4 mils jernväg till detsamma, vidare ett sågverk i Falls City, hvilket han sålde efter att ha drifvit det under ett års tid. Köpte tillsamman med en annan man 54 skogs-"claimar" i Clallam co. År 1902 köpte S. den vid Thomas belägna s. k. Alvorge-farmen, innehållande 603 acres, för $50,000 och tre år senare 520 acres mer samt uppförde ett sågverk. Denna jättefarm i den rika White River-dalen är egnad åt mjölkproduktion i stor skala. Der finnas omkring 300 kor, hvaraf vanligen 250 eller 260 mjölkas. Dagligen skeppas från denna farm, på hvars ladutak namnet Standard Dairy Co. är måladt, öfver 700 gallons mjölk till mjölkkondenserings-anstalt i Kent och öfver 200 gallons till

Seattle. S. är bosatt i Seattle och har sitt hem i no. 1404 16th ave., men tillbringar sin mesta tid i sågverket och på farmen. Han eger två tomter i Seattle, 6 i West Seattle, 8 i Ballard; är medlem af frimurare-orden (innehar 32dra graden) samt United Workmen. Gift sedan 1875 med Ella Ninemeyer från Missouri och har haft 4 barn, af hvilka två söner och en dotter lefva.

O. Sandstrom.

Sandstrom, Olof, vagnfabrikör — Spokane — född i byn Långviken, nära Umeå, Sverige, den 23 jan. 1874. Stannade hemma hos fadern, som var landtbrukare, och hjelpte honom på gården till 21 års ålder. S. utvandrade då till Amerika och stannade först i Olympia, Wash., der han hade slägtingar. Arbetade 14 månaders tid i skogen i New Chemalchie och kom sedan till Spokane, hvarest han efter att ett par år ha arbetat i olika sysslor lärde smedyrket i Diamond Carriage Co:s verkstad. Han stannade der två år, köpte derpå smedja vid Monroe st. och hade den i 6 år, hvarefter han sålde den och i två år hade smedja vid 2nd och Maple st. Han företog nu en 10 månaders resa till Sverige och organiserade efter sin återkomst till Spokane år 1907 bolaget Inland Carriage Co., hvars president han är. Medlem af Scandia sjukhjelpförening, Scandinavian-American Brotherhood och sv. luth. församlingen. Gift sedan den 22 feb. 1891 med Amalia Peterson från Öland och har en dotter.

Schell, Charles, köpman — Seattle — född i Sandsjö socken, Småland, den 11 dec. 1867. Reste vid 20 års ålder till Amerika och bosatte sig i Duluth, Minn. Var i 16 år hälftenegare i Scandinavian Bakery derstädes. Flyttade 1906 till Seattle. Idkade här till en början bageriaffär och är nu in-

tresserad i groceryaffär. Har varit söndagsskolföreståndare och är nu diakon i missionsförsamlingen. Gift med Selma Anderson från Silfverberga socken i Dalarne och har 7 barn.

Schmidt, Emanuel, läroverksrektor och filosofie doktor — Seattle — född i Hudiksvall den 28 april 1868. Fadern hade körsnärsaffär. Modern hade i unga år varit lärarinna. S. gick i Hudiksvalls allmänna läroverk och hade hunnit till 7de klassen, då finansiella skäl tvungo honom att afbryta sina studier. Han reste till Amerika i maj 1886 och fick kort efter sin ankomst anställning vid Nya Veckopostens i Chicago redaktion samt stannade der 8 månader. På hösten 1888 inskrefs han vid Colgate Academy i Hamilton, N. Y., der hans broder Nathaniel var professor. Tog 1890 afgångsexamen och ingick på hösten vid Colgate University. Erhöll 1894 A. B.-graden, började samma år studera teologi vid universitetets teologiska afdelning, Hamilton Theological Seminary. Efter 2 års studier der ingick han vid Chicago-universitetets teologiska afdelning och erhöll der år 1898 graden B. D. Under sin universitetstid hade han äfven med ifver studerat semitiska språk och valde nu hebreiska och egyptiska till specialstudium för filosofiska doktorsgraden. Den 19 mars 1902 promoverades han till filosofie doktor. Hans gradualafhandling hade till ämne "Salomons tempel i belysning af andra österländska tempel." På hösten samma år började S.

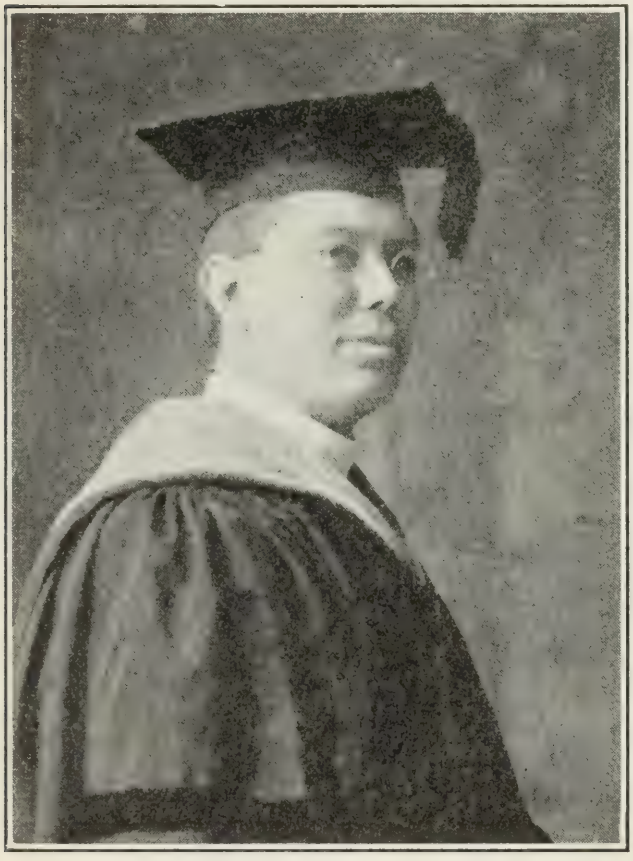

Emanuel Schmidt.

tillsamman med en studiekamrat, John Rosén, utgifva en svensk tidskrift: Hemmets Vän, som några månader senare öfvergick i Home Press Publ. Co:s ego. S. redigerade tidskriften i 2 år. I februari 1905 flyttade han till Seattle, Wn., för att biträda vid organiserandet af ett läroverk. Några månader senare var organisationen genomdrifven, och S. blef rektor för det nybildade Adelphia College, som började sin verksamhet helt blygsamt i svenska baptistkyrkans undervåning, men snart utvidgades och erhöll egen lokal, såsom omtalats på annat ställe i denna bok. S. har sedan 1885 tillhört baptistsamfundet, är medlem af Första Sv. Baptistförsamlingen i Seattle, sekreterare för Allmänna konferensens historiska komité, medlem af åtskilliga lärda samfund såsom Alpha Phi, Beta Theta Pi, Greek Letter fraternities, Chicago universitetets semitiska klubb, Geografiska Sällskapet af Amerika, Arkeologiska Institutet m. fl. Följande skrifter äro af honom utgifna: Solomons Temple in the light of other Oriental Temples, The purpose of education, Guds och menniskans andel i verldens evangelisering, Svenska baptister på 1700-talet, Kärlekens seger. Han har öfversatt och utgifvit Titus (af F. M. Kingsley), McKinleys lif, D. L. Moodys lif, Spännande tilldragelser i rysk-japanska kriget samt skrifvit åtskilliga tidskriftsartiklar, bland hvilka den mest värdefulla torde vara: The conception of God among the ancient Egyptians as compared with that of the Hebrews. Han är för närv. sysselsatt med utarbetandet af en tolkning af Longfellows Hiawatha.

Schold, A. J., pioniär och farmare — Clear Creek Valley — kom år 1869 från Elfsborgs län, Sverige, till Amerika. Han valde Mankato, Minn., till sin första vistelseort och slog sig senare ned i Eagle Lake, Minn. 1873 flyttade han till Denver, Colo., och 1882 till San Francisco, Cal. 1885 kom han till Washington och tog homestead i Kitsap co. norr om Silverdale. Han var den förste hvite man, som flyttade med familj till den delen af countyt. Han har hufvudsakligen egnat sig åt mjölkproduktion. Hans kor gåfvo honom under år 1907 14,000 gallons mjölk, och han skördade på sin farm samma år 105 tons hö. Mjölken skeppar han till Bremerton. S. är gift och har 4 söner och 4 döttrar.

Seaburg, Edw. A., politiker och banktjensteman — Seattle — född i Hultarp, Hallaröds socken, Skåne, der fadern var landtbrukare. Utvandrade vid 16 års ålder till Amerika. Uppehöll sig ett par år i Pennsylvania, der han först arbetade i

Carnegies stålverk i Braddock och derefter någon tid som bromsare på jernvägen, samt begaf sig 1884 till Minneapolis, Minn. Under de följande 6 åren flackade han omkring, mestadels sysselsatt som bromsare eller jernvägsarbetare. 1890 kom han till Seattle, Wash., och fick plats som annonsagent hos det skandinaviska tidningsbolaget Scandinavian Publ. Co. Efter dess upplösning tjenstgjorde han vid Vestra Posten, än som redaktör, än som manager. Vid det republikanska countykonventet 1898 uppställdes han som kandidat för county auditor-befattningen, men blef i den derpå följande frisilfver-kampanjen besegrad af sin motståndare på "fusion"-valsedeln, ehuru med ringa pluralitet. Han har senare tjenstgjort dels som deputy sheriff dels biträdande stadskassör. Sedan början af 1907 innehar han anställning som "paying teller" hos den stora bankfirman Dexter Horton & Co., den äldsta i staten Washington. S. är medlem af Svenska Klubben sedan dess början. Han är sedan den 11 sept. 1907 gift med Nellie Rollins från Dungeness, Wash.

E. A. Seaburg.

Seaquest, Carl Johan, pioniär — Silver Lake — född i Korsberga, Småland, 1833. Bodde på Gotland 1859-69, hvarefter han reste till Amerika. Efter en kort tids vistelse i San Francisco tog han 1870 land vid Silver Lake, Wash., och stannade der till sin död, som inträffade i dec. 1905. S. var en utomordentligt skicklig finsnickare. I hans koja funnos dyrbara mosaikarbeten, förfärdigade af honom. Flera af hans arbeten förevisades vid utställningar i Portland. S. efterlemnade hustru och två söner, samtliga bosatta i Portland, der sönerna ha jernhandel.

Seren, Gustaf Hugo, skräddaremästare — Seattle — född i Snaflunda församling, Örebro län, den 5 nov. 1885. Började vid 14 års ålder lära skrädderiyrket i Askersund och utvandrade tre år senare till Amerika. Anlände till Minneapolis, Minn., på hösten 1903. Efter två års vistelse der var han under två års tid anställd hos olika framstående firmor i Chicago. På våren 1907 kom han till Seattle och ingick kort derefter som delegare och kompanjon i skrädderifirman Young & Seren, 1107 Pike st.

G. H. Seren.

Servin, Carl Gustaf maskinist — Seattle — född i Stockholm den 1 maj 1861. Gick till sjös 1882. Efter att år 1884 ha som sjöman besökt Galveston, Tex., kom han 1886 för andra gången till Amerika, då han på resa från Kina som sjöman landade i Port Blakely, Wash. Han stannade i land denna gång, begynte arbeta i sågverken och såsom maskinist i mekaniska verkstäder, tvätterier o. s. v. Han tog 40 acres land vid det nuvarande Waterman i Kitsap co. Året 1905-6 vistades han i Nome, Alaska, arbetande i sitt yrke. S. är medlem af Maccabees och Svenska Klubben. Gifte sig 1896 med Frida Ek från Cedarhome. Hon afled 1902, efterlemnande en dotter och en son.

Seth, J. E., prest — Spokane — född i Solberga församling, Jönköpings län, den 26 april 1865, äldste sonen bland 8 barn till landtbrukaren Jonas F. Johanson. 1869 flyttade familjen till Tolg i Kronobergs län. Vid 15 års ålder kom S. i snickerilära och fortsatte med snickeri till hösten 1887, då han reste till Amerika. Han stannade först i Minneapolis, Minn. Under vintern 1888 studerade han engelska i Skogsbergs skola, inträdde hösten 1889 i Chicago Teologiska Semi-

narium och utexaminerades derifrån våren 1892. Tillbragte en tid vid Moodys Institut och fortsatte 1895-6 sina studier vid Carlton College. Har varit pastor vid följande missionsförsamlingar: Betlehem i Chicago, Ill., Superior, Wis., Duluth, Minn., Tabernaklet i Minneapolis, Minn. Var ett år superintendent för Nordvesterns missionsförening. Kom den 1 mars 1905 till Spokane och har alltsedan varit pastor för Svenska Tabernakelförsamlingen. Företog 1908 en resa till Sverige. Gift sedan den 28 okt. 1895

J. E. Seth.

med Hilma Adelia Samuelson från Vasa, Minn., och har tre barn.

John Sherman.

Sherman, John, grafstensfabrikant — Seattle — född i Ödenäs socken af Elfsborgs län, der fadern var bonde, den 15 nov. 1865. Flyttade 1887 till Norge och stannade der 6 år, hvarunder han lärde stenhuggeriyrket. 1893 utvandrade han till Amerika och stannade först i Quincy, Mass., der de största stenhuggerierna i Amerika äro tillfinnandes. Här arbetade han i 2½ år för Craigie-Richard Co. och derpå för flera andra firmor till 1897, då han reste till Seattle, Wash. Efter att först ha verkat

som byggnadskontraktör, började han egen monument- och grafstensaffär, Seattle Monument Co., hörnet af 8th ave. och Pike st. Är medlem af Svenska Klubben. Gift sedan 1899 med Anna Swenson från Dalsland och har tre barn — 2 söner och en dotter.

Silene, Christopher, prest — Preston — född i Korpåsen, Gefleborgs län, den 11 feb. 1850. Fadern var hemmansegare. S. fick sin första bildning i folkskolan samt under privatlärare i hemmet. Reste 1867 i sällskap med två bröder och deras familjer till Amerika. Tillbragte de första åren i Minnesota, der han om vintern gick i skola och om sommaren arbetade i sågverk och snickeriverkstad. Blef på hösten 1871 dr J. A. Edgrens förste elev i en af honom påbörjad predikantskola i Chicago. S. fortsatte sina studier dels under dr E., dels i Chicago-universitetet och baptisternas seminarium samt tog afgångsexamen 1875. Året förut hade han blifvit prest och han har allt sedan oafbrutet tjenat baptistsamfundet. I två år biträdde han dr E. i predikantskolan som lärare i svenska och grekiska. Var samtidigt medarbetare och en tid medredaktör i samfundets första tidning här i landet, Zions Vakt, som utgafs i Chicago af dr E. S. har som pastor betjenat församlingarne i Galesburg, Princeton och Rockford, Ill., Topeka och Kansas City, Kans., Duluth, Minn., Big Springs, S. D., och sedan 1905 Preston, Wash. Under 1880-2 gjorde han vidsträckta resor som missionär. 1900-5 verkade han som missionär i Texas. Han har beklädt en mängd förtroendeposter inom samfundet, varit ordförande vid konferenser, medlem i olika styrelser o. s. v. samt lemnat talrika bidrag till samfundets tidningar. Derjemte har han tagit verksam del i nyk-

C. Silene.

terhetssaken och andra reformrörelser. Gift två gånger. Första hustrun och de två sönerna ur första giftet äro aflidna. I sitt andra äktenskap har S. haft sex barn, af hvilka två söner och tre döttrar lefva.

Skarstedt, Ernst Teofil, pennfäktare — Seattle — född i Solberga, Bohuslän, den 14 april 1857, son till dåvarande kyrkoherden, sedermera teol. professorn i Lund C. W. Skarstedt och dotterson till domprosten P. Wieselgren i Göteborg. Genomgick katedralskolan i Lund och tog studentexamen våren 1877, efter att två år förut ha varit sjöman och blifvit ett medel till tre ryska slafvars rymning ur fångenskap vid Ishafvet. Var hösten 1877 och våren 1878 elev vid Tekniska Högskolan i Stockholm. Blef derpå informator på olika platser och reste i dec. 1878 till Amerika. Uppehöll sig dels i Litchfield, Minn., dels i Kansas och Colorado som farmarbetare, husbyggare m. m. samt utgaf under dec. 1879—feb. 1880 Kansas Stats-Tidning i Lindsborg, Kans. Var redaktör vid Sv. Amerikanaren i Chicago från juni 1880 till april 1884 och vid Sv. Tribunen från juli 1884 till mars 1885, då han flyttade till Washington-territoriet och blef nybyggare i skogarne bortom Battle Ground i Clark co. Reste i sept. till Sverige och återkom i juli 1886 till sitt skogshem. Flyttade i mars 1888 till Vancouver, Wash., och i nov. till Portland, Or., arbetande som landskapsfotograf, tidningskorrespondent o. s. v. än der, än vid Puget Sound och annorstädes. Reste äfven någon tid som biträde åt en trollkonstnär. Besteg i juni 1889 Mount Hood efter 5 dagars kringirrande i vildmarken. Var från aug. 1891 till april 1896 redaktör för Vestkusten i San Francisco, Cal., och jemväl, i kompanjonskap med Alex. Olson, tidningens egare från jan. 1894. Tillbragte somrarne på resor i vestkuststaterna och köpte i okt. 1896 en skogsfarm i Cowlitz co., Wash., mellan Castle Rock och Silver Lake, och stannade der till 1902. Bosatt i San Francisco och Oakland, Cal., 1902 och var från feb. 1903 till feb. 1906 nybyggare i Kings co., Cal., i trakten af Laton. Genomlefde branden i San Francisco i april 1906 och förlorade der det allra mesta af sina under 30 år hopbragta literära samlingar (1,200 böcker, 4,000 bref, vidlyftiga urklippssamlingar, tusentals porträtt o. s. v.) Tillbragte sommaren och hösten på resor och ströftåg och bosatte sig i dec. 1906 i Columbia Station, Seattle. Hedrades den 14 april 1907 med en genom allmän subskription i hela Svensk-Amerika åstadkommen ansenlig penninggåfva. Har utgifvit

följ. böcker: Vid hennes sida (1889), Oregon och Washington (1890), Svensk-amerikanska poeter (1890), andra delen af Magnus Elmblads dikter (1891), Rosor och törnen (1893), Från vilda vestern och Den gamle smeden (1895), Enskilda skrifter af A. A. Swärd (1895), Våra pennfäktare (1897), Under vestliga skyar (1907), Washington och dess svenska befolkning (1908). Är hedersledamot af Svenska Sångsällskapet i San Francisco. Gift år 1881 med Anna Hult från St. Foss, Bohuslän, hvilken afled 1888. Omgift 1893 med Ellen Högberg från Motala. Har haft 3 barn i första och 4 i andra giftet, af hvilka en son (studerande vid Aug. College) och 4 döttrar (en af dem gift i Battle Ground, Wash.) lefva.

Slettengren, Agnes, sjukgymnast och massös — Seattle — född i Lenhofda, Småland, den 10 sept. 1867. Tillhör den gamla Wieselska slägten. Modern dog 1868, fadern 1872. Flyttade 1874 till Säfsjö, der hon åtnjöt undervisning af guvernant och i privatskola. Reste i sept. 1885 till Amerika och slog sig ned i Brockton, Mass., till en början arbetande som sömmerska i familjer och derefter i affär med draperitillverkning. 1890 reste hon till Sverige och studerade sjukgymnastik och massage vid prof. Unmans institut i Stockholm samt tjenstgjorde som biträdande sjukgymnast och massös i Varberg, innan hon på hösten 1891 återvände till Brockton och etablerade sig som praktiserande sjukgymnast och massös. Hösten 1893 for hon till Stockholm och fullbordade sin kurs för prof. Unman samt lärde sig den gynekologiska underlifsmassagen enligt Thure Brandts system under ledning af dr Kjellberg, som sjelf studerat under Brandt. Efter att på hösten 1894 ha återvändt till Brockton och återupp-

Agnes Slettengren.

tagit sin praktik, fortsatte hon dermed i flera år med stor framgång samt reste 1899 till Seattle och 1900 till Pasadena, Cal. Här praktiserade hon framgångsfullt till sommaren 1907, då hon slog sig ned i Seattle. Bland de mer märkliga kurer hon lyckats åstadkomma medelst den svenska massagen nämnas ett par fall af svår ryggradskrökning, som fullkomligt botades. Det ena fallet var en dotter till W. L. Douglas, hvilken hon hade under behandling i Brockton, det andra en flicka från Detroit, som var hennes patient i Pasadena. Miss L:s adress är 2343 N. Broadway, Seattle.

Slettengren, Hugo, fastighetsmäklare — Seattle — född i Lenhofda, Småland, den 14 mars 1858. Reste till Amerika 1872. Kom till Boston i början af oktober och var sedan under en lång följd af år bosatt i Brockton, som på den tiden hette North Bridgewater, Mass., sysselsatt med arbete i skofabriker. I jan. 1888 råkade han ut för en jernvägsolycka på Boston Main-banan, hvari en mängd personer blefvo skadade eller dödade, och måste i följd af lidna skador tillbringa tre månader på sjukhuset i Haverill, Mass. Efter att derpå under närmare ett års tid ha blifvit behandlad af dr Borden i Brockton, reste S. för sin helsas skötande till Sverige på våren 1889 och låg under läkarebehandling dels vid Lannaskede brunn, dels under 10 månaders tid vid Ortopediska institutet i Stockholm under dr Wide. Tillrådd af honom att byta om klimat vid återkomsten till Amerika, utsträckte S. sin resa till Seattle, Wash., dit han anlände i okt. 1890, och der han inom kort började affär som landagent i kompanjonskap med Andrew Lee. Ett par år senare utträdde Lee ur firman och efterträddes af Rudolph Alm. Senare bedref S. affären ensam till 1897, då J. Arnell blef hans kompanjon. Under firmanamnet Slettengren & Arnell ha de båda kompanjonerna alltsedan bedrifvit affären med framgång, tills den blifvit en af de mest ansedda i sitt slag i Washington. Kontoret är i rummen 202-3 Boston Block. S. har eget hem i no. 2343 N. Broadway och eger en mängd fastighet på olika platser, bl. a. tillsamman med B. J. Blomskog det natursköna Manitou Park. S. var en af Svenska Klubbens stiftare. Han är en ifrig fiskare och vet icke af något angenämare sätt att tillbringa sina lediga stunder än att uppsöka någon bäck eller sjö och slå sig ned i ensamhet med metspö i handen, väntande på napp från vattnets fjälliga inbyggare. Han gifte sig den 28 nov. 1894 med Olivia Henkle från Vestergötland. Hon afled den 28 feb. 1908, efterlemnande två söner och en dotter.

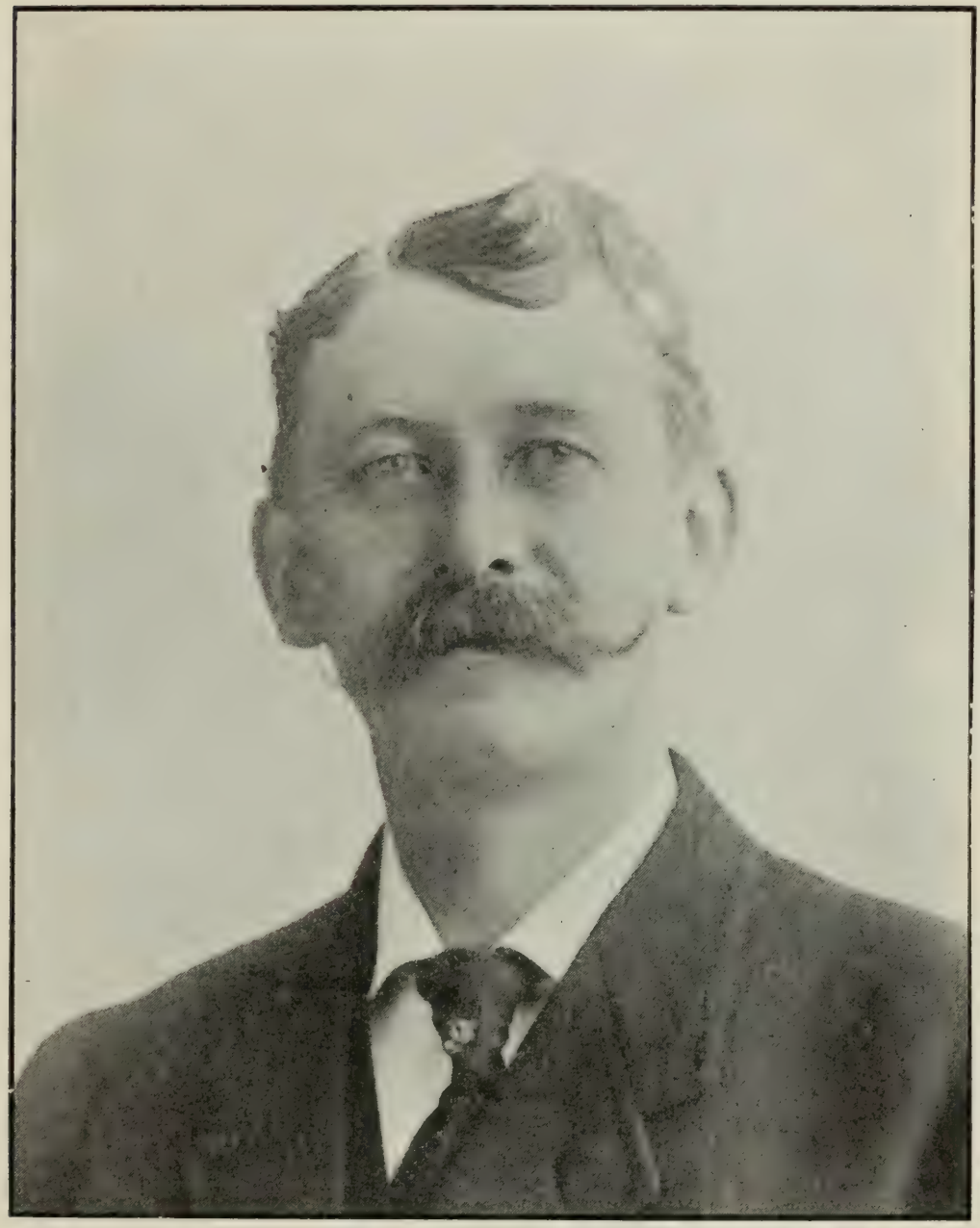

Hugo Slettengren.

Smith, Carl J., lagkarl — Seattle — född i Dalsland den 12 maj 1865. Fadern var jordegare, men sysslade äfven med synnerlig förkärlek med lagaffär och praktiserade framgångsfullt som advokat. Denna smak för juridiken synes vara ett familjedrag, som gått i arf till sönerna, af hvilka två äro advokater och en tredje idkar studier för att bli advokat. Föremålet för denna teckning berättar sjelf, att han, så långt han kan minnas tillbaka, alltid såsom den mest lockande framtidsutsigt närt hoppet att en dag också bli en af lagvetenskapens målsmän. År 1883 reste S. till Amerika. Han stannade först i Minneapolis, Minn. Under de första åren upptogs hans mesta tid af resor i mellan- och öststaterna, men omsider tillkämpade han sig, om ock under uppoffringar och ekonomiska svårigheter, det erforderliga kunskapsmåttet för förverkligandet af sin ungdomsdröm. 1892 slog han sig ned i Butte, Mont., der han på förvånande kort tid vann anseende som en af de förnämsta medlemmarne af Silver Bar county's juristkår. Han praktiserade der som advokat till i mars 1905, då han öfverflyttade sin verksamhet till Seattle, Wash. Om äfven juridiken är hans älsklingsämne, egnar han sig dock med stort intresse åt filosofiska studier och forskningar och tager verksam del i politiken. Han har sitt lagkontor i rummen 554-5 i New York Block. S. är medlem af Svenska Klubben och för närv. dess president; likaledes medlem af Sv.-Am. historiska sällskapet i Chicago. Gift sedan 1904 med Mary J. Smeeth från Oklahoma och har en styfson.

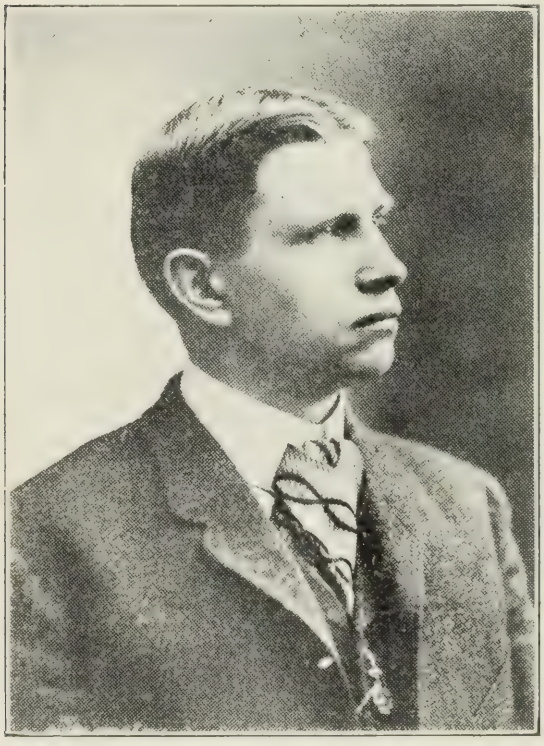

Carl J. Smith.

Soderberg, J. A., kontraktör — Seattle — född i Byske församling, Vesterbottens län, den 30 jan. 1862. Fadern var

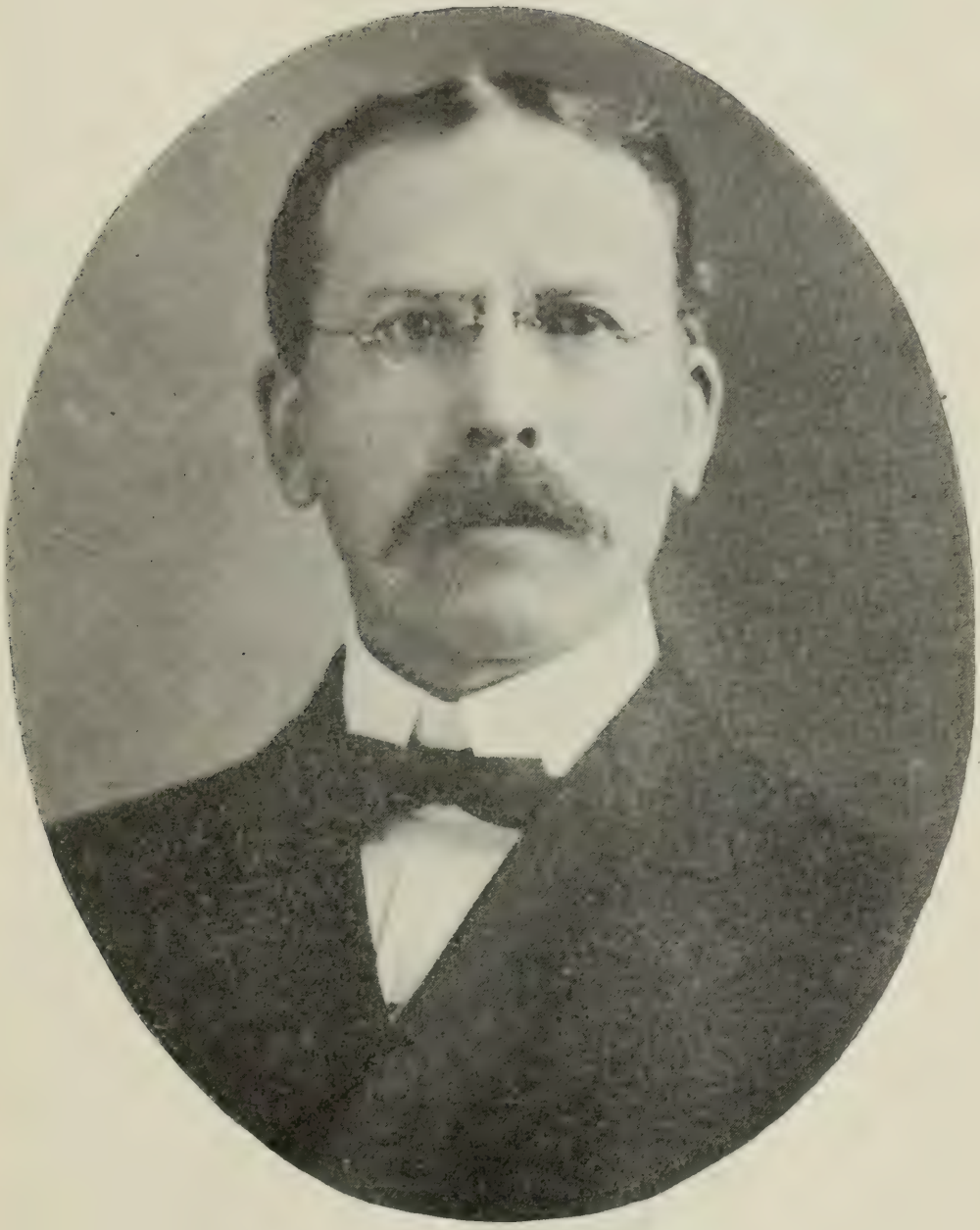

J. A. Soderberg.

landtbrukare, och redan som ung gosse deltog S. i arbete dels på gården, dels vid skogsafverkning, men föredrog att lära ett yrke och lärde som yngling stenhuggeri. Utvandrade 1882 till Amerika. Tillbragte de 6 första åren på olika platser i de östra staterna och ådagalade derunder stor skicklighet i sitt yrke. Anlände 1888 till Seattle, Wash., der han omedelbart började taga stenarbete på entreprenad. 1895 anhöll han enligt statens lagar beträffande förvärfvande af mineralland om full eganderätt till de stora granitbergen i närheten af Index. N. P.-banbolaget, som gjort anspråk på eganderätten till samma land, inledde mot S. en process, som under loppet af flera år upptogs till förnyad behandling och slutligen fördes till För. Stat:s högsta domstol, der den afgjordes till S—s fördel. Genom detta utslag förlorade bolaget eganderätten ej endast till detta land, utan till annat land af liknande art, värdt flera millioner dollars. S. har med stor framgång och erkänd redbarhet bedrifvit sin affär, och många byggnader både i Seattle, Tacoma, Bellingham och Portland m. fl. platser vittna om hans företagsamhet. Bland de större kontraktarbeten han utfört må nämnas levererandet af sten till regeringens stora torrdocka i Bremerton, granitarbetet vid den nya jernvägsstationen i Seattle samt 300,000 kubikfot huggen sten för de nya jernvägsbryggorna öfver Columbia- och Willamettefloderna. Landsmän, skickliga i sitt yrke, ha i regel företräde vid hans arbeten, och han betalar alltid sina arbetare högsta gällande betalning. Vid utställningen i St. Louis, Mo., 1904 erhöll han en silfvermedalj i belöning för den utmärkta beskaffenheten af hans Index-granit. Inom affärsverlden åtnjuter han det högsta anseende. Han är vice-president för Puget Sound Realty Association, medlem af styrelsen för Adelphia College m. m. Han har i många år varit en aktad och verksam medlem af den svenska baptistförsamlingen. Det värdefulla granitarbetet i dess nya kyrka är utfördt af honom och skänkt till församlingen. Han har under flera år varit ordförande för församlingens trustee-nämd och städse visat ett varmt intresse för all missionsverksamhet och välgörenhet såväl inom som utom församlingen både här i landet och på hednafälten. S. är gift och har två döttrar och bebor med sin familj ett trefligt hem i no. 1711 Summit ave., Seattle.

Soderquist, O. N., kontraktör — Seattle — född i Gräsmark, Vermland, 1857. Reste i början på 1880-talet till Amerika och vistades först i Lindsborg, Kans., och derpå i Minneapolis,

Minn. 1888 kom han till Seattle, Wash. Han tjenstgjorde under första tiden som superintendent vid flera af stadens förnämsta byggnader, såsom New York Block, Denny Hotel m. fl., men bildade redan 1889 med O. Roseleaf kontraktörsfirman Soderquist & Roseleaf, som egde bestånd till våren 1906, hvarefter de båda kompanjonerna idkade byggmästareverksamhet hvar för sig. 1903 angreps han af ett tärande bröstlidande, men fästade intet afseende dervid. På varningar svarade han: "Min far, som afled i fjor, hade hostat i 30 år, och ni skola få se, att jag blir så gammal som de flesta af er." Han företog emellertid 1905 en rekreationsresa till Sverige och tillbragte en del af vintern i California, der han förut under ett par år på 1890-talet uppehållit sig. Vid stadsvalet 1906 uppställdes han som kandidat för councilman från sitt ward, det nionde. Han afled den 16 sept. 1906, efterlemnande enka och 5 barn. Med honom bortgick — skref Pacific Tribune — "en sällsynt fin natur, en nobel karaktär och en god menniska, en gentleman i detta ords vidaste mening."

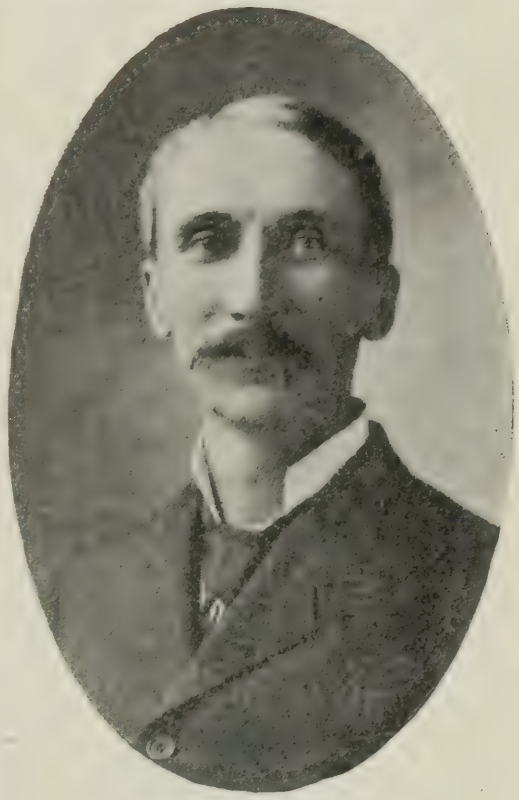

O. N. Soderquist.

Sohl, Fred E., fabrikör — Seattle — född i Ås församling på Öland den 30 jan. 1856. Flyttade 1859 med sina föräldrar till Hammarberg, der de köpte ett hemman. Kom vid 16 års ålder till en farbroder i Karlshamn och fick der lära svarfvare- och blockmakareyrket. Vistades 1876 i Stockholm och från våren 1879 till 1882 i Hamburg, Tyskland, hvarifrån han begaf sig till Amerika. Stannade i New York till den 14 aug. 1883, då han for till San Francisco, Cal., i sällskap med två bröder, af hvilka den ene, Otto Sohl, ännu bor i San Francisco. Den andre, Axel, dog 1897. År 1892 reste S. till Sverige, men

återkom i juni 1893 till San Francisco. 1896 tog han anställning vid För. Stat:s skeppsvarf i Mare Island och stannade der till i mars 1902. Efter tre veckors vistelse i San Francisco reste han till Seattle, Wash., och började egen affär som tillverkare af block, taljor, styrredskap m. m. för fartyg och ångbåtar. Han har sin affärsplats i no. 1302 Railroad ave. och är känd öfver allt vid Puget Sound bland skeppsredare, sjökaptener och skeppshandlare. S. är medlem af Oddfellow-orden och Svenska Republ. Klubben. Han

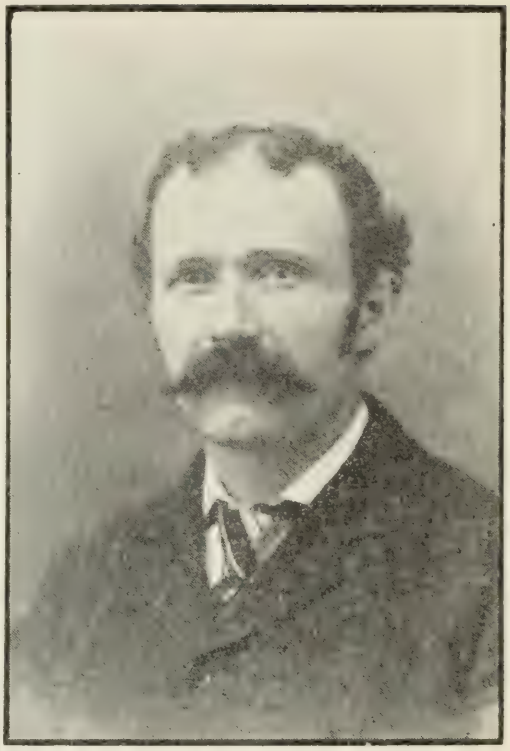

Fred E. Sohl.

har städse tagit stort intresse i kyrklig verksamhet. Han tillhör den svenska lutherska församlingen och är en verksam medlem af ungdoms- och sångföreningarne.

Aug. Stahlberg.

Stahlberg, August, apotekare — Spokane — född i Kristianstad, Skåne, den 10 maj 1859. Genomgick sex klasser af dervarande Högre Elementarläroverk och inträdde på den farmaceutiska banan som elev först på apoteket i Båstad, sedan i Mönsterås. Efter aflagda farmaceutiska examina tjenstgjorde han på apotek i följande platser: Karlsberg i

år, Sala 4 år, Umeå 8 år, Malmö 1 år och Vexjö 4 år. Från Vexjö reste han till Amerika och erhöll dagen efter sin ankomst till Dayton, Wash., anställning i apotek och stannade der nära 3 år, hvarefter han flyttade till Spokane. Han har alltsedan dess varit egare af det enda svenska apoteket i staden, beläget i no. 0723 Monroe st. Han eger ett fint hem i 01232 Monroe st. Han ansågs redan i Sverige som en af landets skickligaste farmaceuter, hvarom hans långa tjenstgöring på de olika platserna bär vittne. Han är den ende i Sverige examinerade apotekare i hela staten Washington, och under de 35 år, som han egnat åt apotekskallet, har ej en enda dag förgått, utan att han varit i tjenstgöring. T. o. m. under resan öfver Atlanten fick han tjenstgöra dels som farmaceut, dels som biträde åt skeppsläkaren, som under större delen af resan var sjösjuk. S. är gift sedan 1895 med Zelma Olin, dotter till framlidne prosten Olin i Ströfvelstorp, Skåne, och har två söner: Carl August och Ernst Wilhelm.

Stenberg, Emil U., lagkarl — Tacoma — född i Chicago, Ill., den 21 april 1874. Kom vid 5 års ålder till Dowagiac, Michigan. Vid samma tid afled fadern, och unge S. måste efter några års skolgång afbryta sina studier, för att endast 14-årig draga försorg om familjen, bestående af modern, två systrar och en broder. Han arbetade för detta ändamål först i en grocerybutik i 2 år, fick derpå plats hos Round Oak Stove Work i denna firmas verkstad och arbetade der i 7 år, hvarunder han lärde sig bleckslagareyrket. Han förtjenade under tiden pengar nog att kunna kosta på sig en kurs i en högre lärdomsskola och inträdde på hösten 1897 i lagdepartementet af Michigans universitet. Härifrån tog han afgångsexamen år 1900 och utnämdes på hösten samma år till staten Michigans landkontors juridiske rådgifvare, hvilken ställning han innehade till den 1 jan. 1905, då han ankom till Tacoma, Wash., och började verksamhet här som praktiserande advokat. Han har sitt kontor i California-byggnaden, rum 310. S. är frimurare och medlem af Valhalla-föreningen. Gift sedan den 15 jan. 1908 med Jessie Curtis.

Strandberg, Johan Erik, kostymskräddare — Bellingham — född i Mo socken, Ångermanland, den 14 nov. 1867. Stannade i 9½ år hemma hos fadern, som var hemmansegare. Började derpå förtjena sitt eget uppehälle med arbete i sågverk. Vid 23 års ålder började han lära sig skrädderi. Hade först verkstad i Mo. Efter en kortare tids vistelse i Stockholm ha-

de han sedan under 8½ års tid verkstad i Oboda socken, hvarpå han reste till Amerika och slog sig ned i Bellingham, Wn. Arbetade i 2½ år för A. G. Wickman och köpte derpå hans affär, belägen i no. 1226 Elk st. S. har i många år tillhört baptistförsamlingen och är kassör och diakon inom densamma. Gift sedan midsommardagen 1890 med Elizabeth Carolina Johnson från Björna socken, Ångermanland, och har 5 söner.

Stumer, Henry Emil, hotellegare — Union City — född i Stockholm, Sverige, den 18 feb. 1860. Reste 1873 till Amerika. Stannade i 7 års tid i New York och Brooklyn, mestadels sysselsatt som litografisk tryckare. For i juli 1880 via Panama till Olympia, Wash. Hade restaurant ett års tid, arbetade på jernväg m. m. Bosatte sig 1887 i Seattle. Började 1888 tvätteriaffär. Förlorade all sin egendom genom eld 1889. Organiserade Cascade Steam Laundry Co. och upparbetade affären så, att den redan 1890 sysselsatte 45 personer och utbetalade $550 i löner hvarje vecka. I nov. 1894 flyttade S. till Santa Cruz, Cal., men var redan 1897 åter Seattle-bo. I juli 1905 flyttade han till Union City, der han köpt ett hotell. Han var en af Svenska Klubbens stiftare, har varit ordf. flera gånger och blef 1895 hedersledamot. Gift sedan den 20 mars 1888.

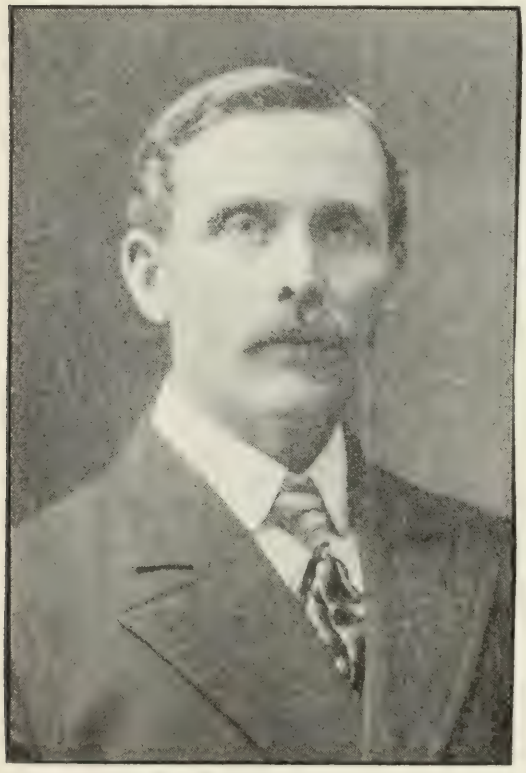

P. O. Sundberg.

Sundberg, Peter O., köpman och byggmästare — Seattle — född i Östersund, Jemtland, den 4 sept. 1860. Arbetade efter genomgången skolkurs på faderns landtgård. Gick sedan i snickarelära ett par år. Reste till Amerika 1889, arbetade i jerngrufvor i Tower, Minn., och kom i maj 1890 till Seattle. Slog sig på jernvägsbygge mellan Seattle och Everett. 1892 byggde han

jernvägen genom Soulton City, och 1893 begaf han sig till guldgrufvorna i Monte Christo samt sprängde en 500 fots tunnel åt grufbolaget. For på våren 1895 till Alaska och öfvertog, efter någon tids sysslande med grufarbete, föreståndareskapet för en jern- och möbelhandel. Reste på våren 1896 som disponent för Nelson & Jager Co. till Sum Dum, en ny grufplats. Byggde det största huset på den platsen samt skötte en groceryaffär för det nämda bolaget till hösten 1897, då han reste till Dyea och tog plats i en möbelhandel. Under vintern var det en liflig plats med öfver 10,000 invånare. Men på våren 1898 började folket flytta derifrån öfver Chilcoot-passet, och inom 5 månader var Dyea en nästan öfvergifven stad, der indianerna togo husen i besittning. De få hvita, som funnos qvar, flyttade på hösten, lockade af rykten om nya guldfynd. På senhösten bröt S. också upp med sitt lager, vägande omkring 20 tons och mestadels bestående af spisar och andra jernvaror. Det tog nästan hela vintern för två man och tre hästar att komma till Lake Bennett. Der byggde L. en pråm för den långa sjöresan till Dawson. Den 14 juli 1899 lemnade han Bennett med 24 tons jernvaror och möbler m. m. och 6 tons proviant samt åtföljd af sin familj, som utgjordes af hustru, en 8-årig dotter och en 6-årig son, samt af tre karlar. Sällskapet färdades genom Bennett-, Tagish-, Mud- och La Barge-sjöarne samt de sammanbindande floderna och anlände efter en ofta farlig och alltid fängslande och intressant resa till Dawson, 13 dagar efter affärden från Bennett. S. stannade i Dawson ett år, idkande jern- och möbelhandel, for på våren 1900 till Nome och gräfde guld på stranden, hvilket då var ett ganska lönande företag, samt återkom på hösten till Seattle. Här sysslade han med snickeri och husbygge till våren 1904, då han åter for till Alaska och slog sig på gruf- och byggnadsarbete i Candle, den nordligaste guldgrufveplatsen i Alaska, belägen 200 mil norr om Nome. På hösten 1905 flyttade S. tillbaka till Seattle och återupptog sin byggnadsverksamhet. Gift sedan 1890 med Martha Erickson från Åhs, Jemtland, och har en son och en dotter.

Sundberg, W. P., farmare — Puyallup — född i Vermland, Sverige, den 20 aug. 1854. Var på 1870-talet förman vid Voxne bolag i Ljusne, Dalarne, och reste i nov. 1879 till Amerika. Började på julafton arbeta i ett sågverk beläget mellan Negaunee och Escanaba, Mich. Arbetade sedan i skogsläger och på malmdockan i Escanaba någon tid, hvarefter han köpte

ett hotell i Escanaba och bedref hotellrörelse i tre år. I sept. 1883 reste han via California till Tacoma, Wash. På nyåret 1904 hyrde han i kompanjonskap med Hjalmar Nyman, såsom i den senares biografi redan omtalats, tomt m. m. och blef jemte honom egare af Svea Hotel. S. köpte senare Nymans andel och bedref affären ensam till våren 1904, då han köpte en 50 acres farm 2 mil från Puyallup. Han flyttade ut på farmen den 28 juni 1904 och har sedan dess varit bosatt der. Han har 35 acres i odling. S. var jemte Nyman grundläggare af Tacoma-Tribunen och en af föreningen Valhallas stiftare och har i densamma bekläd olika embeten. Han var 1884 kapten i frivilliga brandkåren. Är medlem af Knights of Pythias. Gift sedan den 6 nov. 1889 med Ida Katrina Löf från Minneapolis och har 2 döttrar och en son.

J. A. Sundwall.

Sundwall, John A., affärsman — Seattle — född i Östergötland, Sverige, den 4 juli 1854. Kom vid unga år till Amerika. Besökte de allmänna skolorna i Burlington, Iowa. Fick anställning vid jernväg och arbetade sig upp till konduktör på Burlington, Cedar Rapids & Northern-banan. 1879 flyttade han till Chicago, Ill., och fortsatte der till en början som jernvägstjensteman, men ingick snart i en "Cash Registry"-affär och stannade der till 1898, då han flyttade till Seattle, Wash. Här började han en af trusterna alldeles oberoende Cash Registry-affär i no. 609 First ave. Den kommission af 35 till 50 procent, som trusterna förut låtit komma mellanhänderna till godo, låter The Sundwall Co. i stället sina kunder få fördel af, och härigenom har firman vunnit en ovanligt stor kundkrets. Affären i fråga är den enda oberoende affär af detta slag i hela staten Washington. S. är frimurare sedan 20 år tillbaka och

tillhör Lincoln Park-logen 611 i Chicago. Han är medlem af Eagles och Alaska-klubben. Bebor med sin familj ett särdeles vackert hem i no. 3018 E. Cherry st., Seattle.

Sundell, Alfred, glasmästare — Tacoma — född i Vestmanland den 16 feb. 1861. Kom i sin barndom i bildhuggarelära. Besökte folkhögskola, skötte automobil och var malmvägare, innan han 1882 reste till Amerika. Stannade första året i Florence, Kans., och reste i mars 1883 till Tacoma, der han tog plats i ett sågverk och sedermera var förmansbiträde i en hyfvelfabrik samt i 3 år arbetade som glasmästare. 1890 öppnade han tillsamman med J. E. Larson tvätteriaffär i Seattle. 1893 återflyttade han till Tacoma och har der i många år varit en verksam medlem af Valhalla. I åratal har han innehaft olika sysslor inom föreningen. Gift.

J. E. Swanberg.

Swanberg, J. E., tandläkare — Seattle — född i Sundsvall den 14 dec. 1878. Medföljde sommaren 1886 sin moder, bröder och en syster till Förenta Staterna, dit fadern jemte tre af sina söner året förut utvandrat. Kosan styrdes till det dåvarande Washington-territoriet, der de utvandrande slogo sig ned på en farm i Skagit co. Unge Swanberg erhöll sin första undervisning i countyts folkskolor, men fortsatte senare sina studier i normalskolan i Bellingham under fyra års tid. Kort derefter började han studera tandläkare-konsten och utexaminerades den 31 maj 1907 från "North Pacific College of Dentistry" i Portland, Oreg. Idkar nu verksamhet som tandläkare tillsamman med sin broder, dr N. A. Swanberg i Seattle, der den båda kompanjonerna ha sitt mottagningskontor i Pythian Building, hörnet af 1st ave. och Pike st. Dr Swanberg är medlem af Psi Omega Dental Fraternity.

Swanberg, N. A., tandläkare — Seattle — född i Sundsvall den 24 mars 1868 och gick som gosse i skola i nämda stad. Vid 17 års ålder utvandrade han 1885 i sällskap med två yngre bröder till det dåvarande Washington-territoriet. Efter sin hitkomst genomgick han bl. a. en kurs i en affärsskola och beslöt, efter att ha försökt sig på litet af hvarje, såsom jordbruk, arbete i takspånsfabrik m. m., att bli tandläkare. För att först förvissa sig om, huruvida en sådan sysselsättning skulle komma att behaga honom, tog han plats under några månaders tid hos en praktiserande tandläkare, hvarefter han ingick vid tandläkareinstitut och efter fullbordade studier utexaminerades den 2 maj 1901. Efter att ha undergått examen inför statens tandläkarenämd, kort derefter, slog han sig ned i Seattle som praktiserande dentist och har sitt kontor i Pythian Bldg., hörnet af 1st ave. och Pike st. Gift sedan den 6 okt. 1900 med Emma Maria Sundström, som skänkt honom två döttrar — Isabel Maria, född den 4 sept. 1903, och Ruth Alexandra, född den 28 nov. 1907. Dr Swanberg är medlem af Första Svenska baptistkyrkan, trustee vid Adelphia College samt tillhör "Dental Fraternity", "Seattle Dental Club" och statens tandläkareförening (State Dental Society).

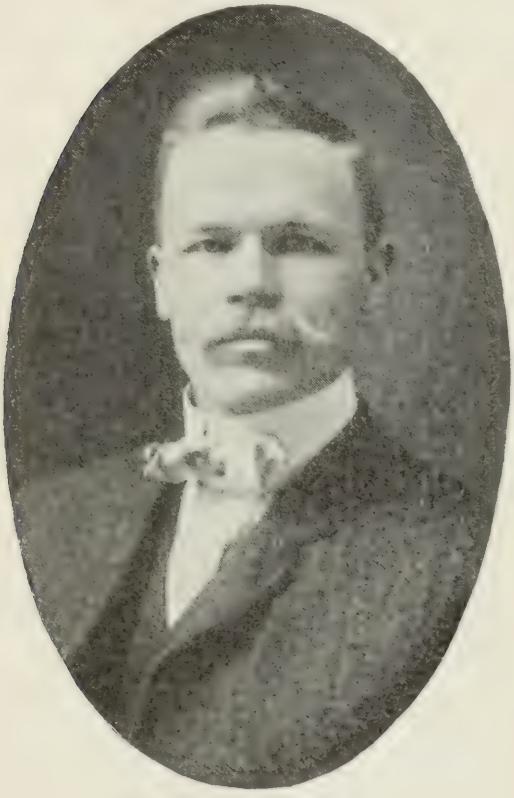

N. A. Swanberg.

Swanson, Almin Linus, bokförare — Tacoma — född i Levene församling, Skaraborgs län, der fadern var hemmansegare, den 7 sept. 1877. Genomgick folkskola, begynnande i nämda församlings och fullbordande i Salems församlings skola, hvarifrån han erhöll det högsta betyg, som dittills skänkts någon elev i nämda skola. Han fortsatte med en kurs i bokföring och utvandrade efter sin konfirmation 1892 tillsam-

man med sin moder och 4 yngre syskon till Amerika, dit fadern 4 år förut begifvit sig, "trött af gamla Sveas synbara hårdhet mot sina undersåter och lockad af vesterns ljusa hägringar." Kosan ställdes direkt till Tacoma, Wash. S. ankom dit på sin födelsedag 1892. I omkring 2 år arbetade han som sättare vid Tacoma-Tribunen. För att få nödvändig kännedom om landets språk studerade han en termin i allmänna skolan och tog derefter en fullständig kurs i Tacoma Academy under prof. Powelsons ledning. S. fick derefter anställnig hos Commonwealth Title & Trust Co., hvilken firma har till uppgift att utskrifva köpebref och gravationsbevis (abstracts of title) till all egendom inom Pierce co. På grund af ådagalagd flit, ärlighet och noggrannhet i de ansvarsfulla åligganden, som förekomma i arbetet hos en dylik firma, erhöll S. det ena förtroendeuppdraget efter det andra och stannade hos firman i 12 år, eller till 1907, då ett nytt bolag, Title Insurance & Investment Co., började affär af samma slag och erbjöd S. plats som sekreterare och kassör. Han antog anbudet och har sedermera äfven blifvit biträdande manager i affären. Vid sidan om sina andra bestyr egnar S. sig för närvarande äfven åt lagstudier. Han är medlem af Svenska missionsförsamlingen och har i densamma bekädt flera förtroendeposter. Han var under 8 år ordförande i dess ungdomsförening. Gift sedan 1905 med Jennie Martenson och har en son.

A. L. Swanson.

Swanson, Anton W., tandläkare — Spokane — född i Vasa, Minn., den 28 sept. 1875 af svenska föräldrar, som utvandrat från Kristianstad, Skåne. Genomgick allmänskola i Vasa och fortsatte sina studier vid Carlton College i Northfield,

Minn. Efter att någon tid ha verkat som lärare började han studier för sitt blifvande yrke vid Minnesotas Statsuniversitet och utexaminerades derifrån 1900. Han började derpå utöfva sitt kall i Minnesota och var en af medlemmarne af Fjerde Internationella Tandläkarekongressen i St. Louis, Mo., år 1904, samt äfven medlem af Minnesota State Dental Society. 1907 sålde han sin praktik och företog en vidsträckt studieresa genom Europa, tillbringande en stor del af tiden i Spanien och Italien samt öfriga sydeuropeiska länder, men äfven besökande Sverige, England och Skotland, der han uppsökte minnesvärda och intressanta platser, såsom Shakespeares födelsebygd o. s. v. Han hade några år förut under en resa i Amerika besökt Spokane, Wash., och dit ställde han sin färd vid återkomsten från Europa. Han är nu praktiserande tandläkare i Spokane. Medlem af frimurare-orden, Scand.-Am. Brotherhood och Spokane Dental Association.

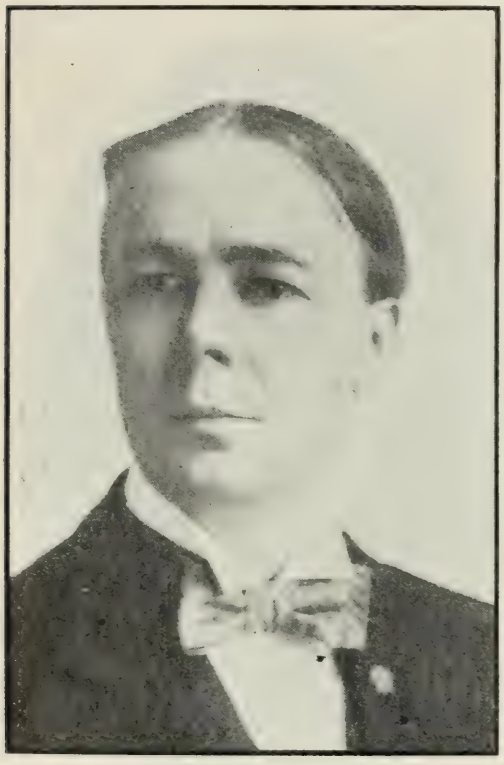

A. W. Swanson.

Swanson, Carl W., lagkarl — Spokane — född på ett hemman i Traheryds socken, Småland, den 30 jan. 1870. Utvandrade vid 19 års ålder till Amerika och arbetade i 1½ års tid i kolgrufvor och skogar i Pennsylvania, hvarefter han år 1891 begaf sig vesterut och slog sig ned i Colfax, Wash., för att förbereda sig för sitt framtida kall genom arbete och studier. Under ferierna förtjenade han med kroppsarbete nog att kunna fortsätta studierna under vintern. "Utrustad med en knyte af filtar, en nattsäck och några böcker var jag under tio somrar synlig bland backarne i Palouse, följande en tröskmaskin," berättar han sjelf och tillägger: "Om maskinen blott en timme upphörde att arbeta, kunde man finna mig bakom en halmstack, läsande i en bok. Icke ett ögonblick

förspilldes. Icke blott skördemaskinen, utan äfven hacka och skyffel, plog och harf och yxa voro mina förtrogna vänner. Jag fann, att lifvet i Amerika för en ung man utan pengar och vänner var allt annat än en dans på rosor. Men jag lät mig ej nedtryckas af motgångar eller missräkningar, utan kämpade mig fram genom alla hinder." Sedan S. fullbordat en kurs i Colfax College, studerade han lag hos advokatfirman Trimble & Pattison. Den enda ledighet han hade på 10 år var den veckan, då han for till Olympia för att inför Högsta domstolen undergå examen för att bli berättigad att utöfva advokatverksamhet. Efter att ha varit praktiserande advokat i Colfax 2 år flyttade han till Spokane och bedrifver der tillsamman med en kompanjon verksamhet som advokat under firmanamn Swanson & Ripley i rum 315 Holland Block. Medlem af Royal Highlanders, Scandinavian Brotherhood, hvari han är trustee, samt Första amerikanska metodistkyrkan. Gift sedan den 17 aug. 1894 med Mamie A. Fisher, lärarinna från Tacoma.

C. W. Swanson.

Swanson, Frank, fabrikör — Spokane — född på egendomen Krok, Hemsjö socken, Elfsborgs län, den 16 dec. 1862. Efter fullbordad beväringsexercis afreste han 1885 till Amerika och stannade öfver sommaren i Joliet, Ill., arbetande i ett stenbrott. For på hösten till Mississippi och blef jernvägsarbetare. Återvände via St. Louis, Mo., till Joliet, men fann framtidsutsigterna ogynnsamma och begaf sig vesterut för att finna något bättre. Efter resor hit och dit och någon tids uppehåll i Kansas City, Mo., kom han till Spokane, Wash., och har alltsedan haft sitt hem der. Han har för det mesta varit sysselsatt med stenhuggeri, först såsom daglönare, derpå

som förman och nu som egen mästare och affärsman. Han organiserade och inkorporerade Washington Monumental & Cut Stone Co., som har sin lokal och verkstad i 1508-30 2nd

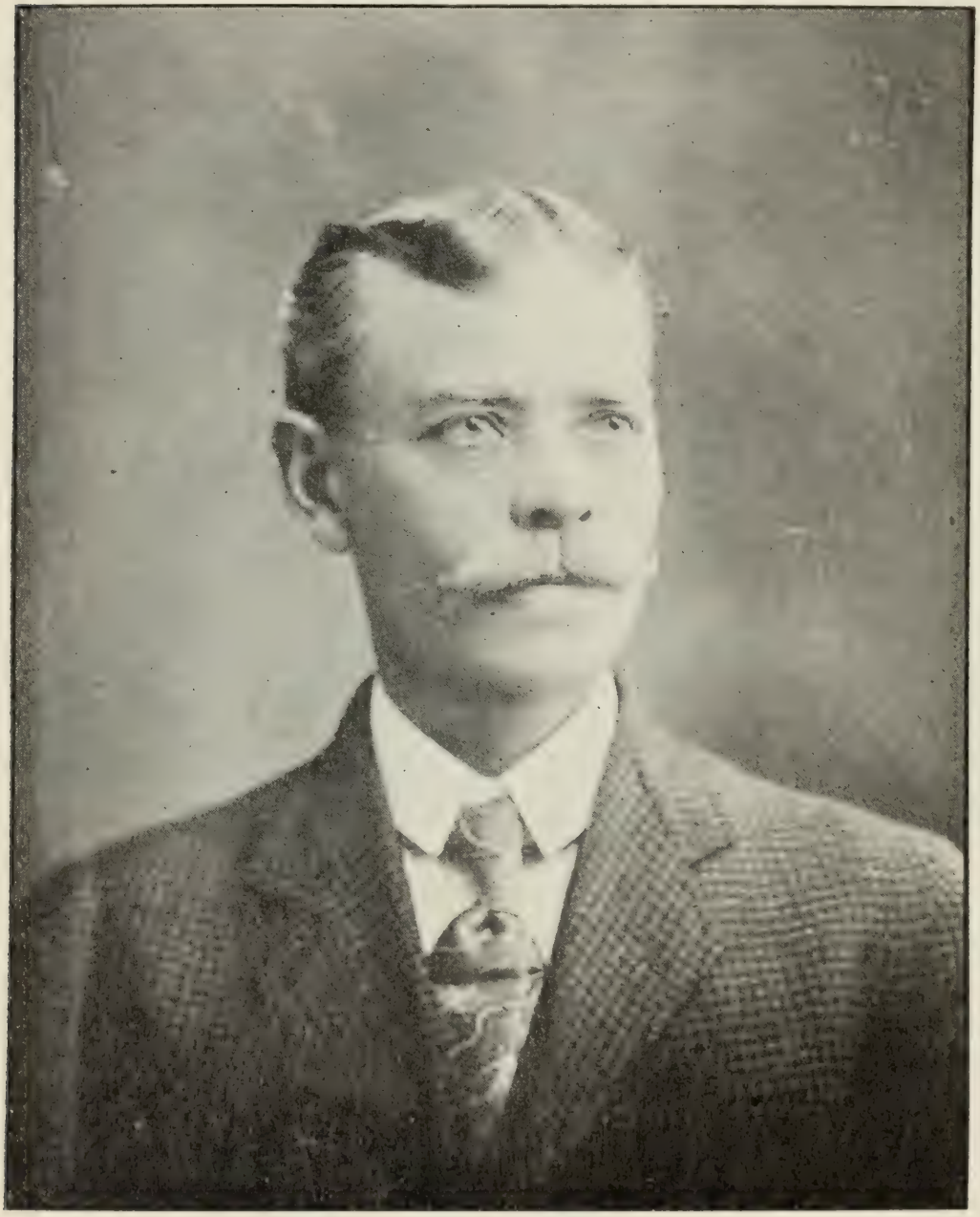

Frank Swanson.

ave., och hvilken affär eges och skötes af S. och eger sitt eget granitstenbrott, som anses för att vara ett af de bästa i vestern,

samt fastighet i Spokane. Affären, som är utrustad med de nyaste maskiner för stenhuggning m. m., sysselsätter omkring 30 man och tog i fjor in för försålda monument, grafstenar, byggnadssten och annat, som tillhör dess produkter, $65,000. På hösten 1902 företog S. en resa till kuststäderna i Washington, Oregon och California ända till Los Angeles samt köpte 200 acres i Tenino, innehållande stadstomter och äfven ett stenbrott. Han organiserade Tenino Sandstone & Townsite Co. och insatte maskinerier för bearbetande af stenbrottet. Namnet är nu ändradt till Hercules Sandstone Co., och S. har sålt sin andel. Under 1904 gjorde han med sin familj en resa till Sverige. Han var med om att organisera den sv. luth. församlingen i Spokane, är medlem af Scandinavian Brotherhood, Woodmen af the World m. m. och är direktör i Scandinavian-American-banken. Han är gift med Anna Flink från Laxareby socken, Dalsland, och har en son, S. Hubert Swanson, som är vice-president i faderns affär.

A. S. Swanson.

Swanson, August S., köpman — Seattle — född i närheten af Linköping, Östergötland, den 11 dec. 1868. Lärde skomakeriyrket vid unga år. Utvandrade till Amerika 1891 och bosatte sig först i Illinois. Några år senare flyttade han till Minneapolis, Minn., och 3 år derefter eller i feb. 1901 till Seattle, Wash. Efter omkring ett års vistelse här öppnade han egen skoaffär vid Green Lake. Sålde affären två år derefter och ingick 1905 som hälftenegare i firman Peoples Shoe Co., som har sin skobutik i no. 1337 First ave., hörnet af Union st. S—s kompanjon är Chris Gran. S. tillhör svenska baptistförsamlingen, i hvilken han nu är diakon. Han har i 4 års tid varit ordförande i dess ungdomsförening. Gift

sedan i juni 1906 med Elin Peterson från Halland, Sverige, och har två barn.

Swanson, Nels Peter, farmare — La Conner — född i Allarps by, Skummeslöfs socken, Halland, den 3 okt. 1851. Fadern Swan Polson, en broder till banbrytaren Olof Polson i La Conner, var hemmansegare. S. stannade hemma och hjelpte till på gården, tills han var 27 år gammal. Då kom en kusin Paul Polson från Amerika till Sverige på ett kortare besök, och när han i nov. 1878 återvände till Amerika, följde S. med och utsträckte färden till La Conner, Wn., der farbrodern Olof Polson då egde farm. S., som framkom i jan. 1879, arbetade för Polson till i aug. samma år och derefter på Perry Polsons 129 acres farm till i jan. 1883, då han köpte 40 acres deraf. Dessa återsålde han till Perry Polson på hösten samt reste till Sverige och stannade der ett år. Då han i sept. 1884 återkom till La Conner, arrenderade han tillsamman med John Polson den nämda farmen för en tid af två år och hade den sedan ett år under arrende i bolag med C. J. Johnson, hvarefter de begge arrendatorerna köpte den och gemensamt skötte den i tre år. Derpå delade de upp den emellan sig så, att S. fick 50 acres på sin del. Han bebyggde dem och flyttade dit. S. tillhör sv. luth. församlingen. Gift sedan 1883 med Hanna Nilson från Laholm, Halland, och har två söner.

N. P. Swanson.

Swanson, Peter P., affärsman, fastighetsmäklare — Spokane — född i Reslöfs socken, Malmöhus län, den 16 juli 1854. Tog vid 17 års ålder hyra som kajutvakt på fartyg i Sölvesborg och gaf sig till sjös. Efter någon tid landade han i Baltimore, Md., och for derifrån till Sycamore, Ill., hvarest han stannade några år. Bosatte sig sedan i North Dakota och

grundade der jemte några andra skandinaver First Bank of Harvey. 1906 bosatte han sig i Spokane, Wn., och bedrifver här i egenskap af president för Scandinavian-American Investment Co. fastighets-, försäkrings- och andra dithörande affärer. På hösten 1907 inkorporerade han Aladdin Mining Co. Han är president äfven i detta bolag. Medlem af frimurareorden, Modern Woodmen of America samt Scandinavian Brotherhood. Är likaledes medlem af presbyteriankyrkan. Gift med Elsie Nielson från Sölvesborg och har tre

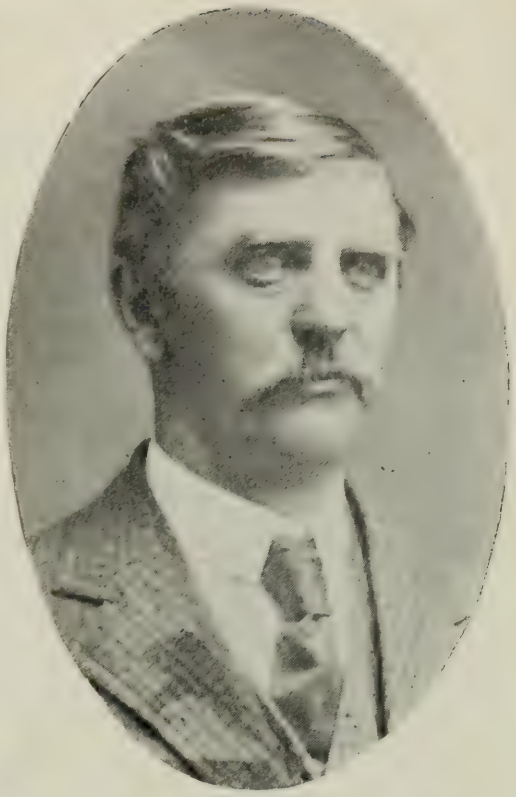

P. P. Swanson.

söner och en dotter. Sonen Arthur E. är president för Security State Bank i Barlow, N. D. En annan son, Roy P., drifver groceryaffär vid Monroe st. och Knox ave. i Spokane.

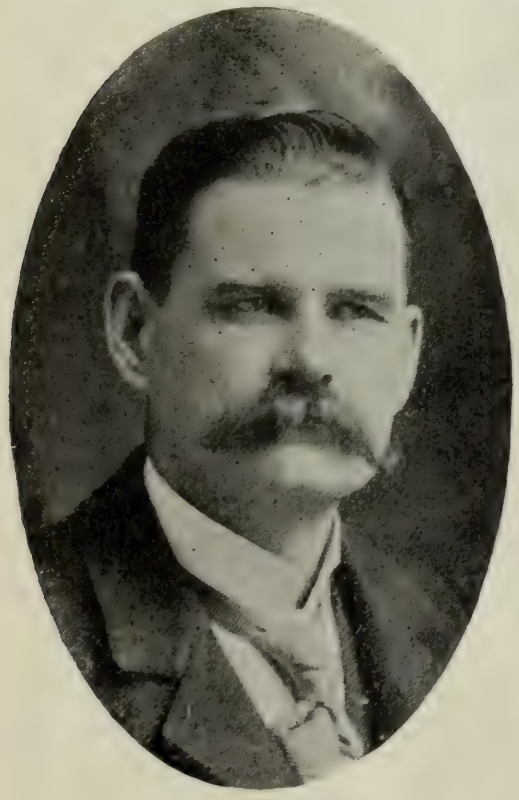

Swan Swanson.

Swanson, Swan, kostymskräddare — Seattle — född i Ytterhogdals församling, Jemtland, den 25 okt. 1850. Lärde skräddareyrket af fadern och hade längre fram skrädderiaffär tillsamman med honom. Arbetade dock äfven tidtals med timmerflottning. Reste 1882 till Amerika och blef jernvägs-

arbetare först i Rice Lake, Minn., derpå i Montana och tog vid jultiden skogsarbete vid St. Paul. Arbetade under 1883 i sågverk i Anoka, Minn., och på jernväg i Iowa samt under 1884 dels i sågverk, dels i tegelbruk i Minneapolis. På hösten började han skrädderiaffär och fortsatte dermed till hösten 1889, då han flyttade till Seattle, Wash. Här tog han arbete i sitt yrke. Besökte 1893 Sverige och 1894 Sitka, Alaska, der han hade skrädderiaffär till hösten. Under 1897 hade han tillsamman med Engqvist skrädderi i Ballard. S. sålde sin andel i affären i feb. 1898 och for till Dawson, Alaska, der han slog sig på guldsökeri o. d. På hösten 1900 återkom han till Seattle. I feb. 1907 köpte han en skrädderiaffär i no. 5229 Ballard ave. och drifver den i kompanjonskap med P. Torwick. Gift sedan 1875 med Beata Anderson från Öfverhogdal, Jemtland.

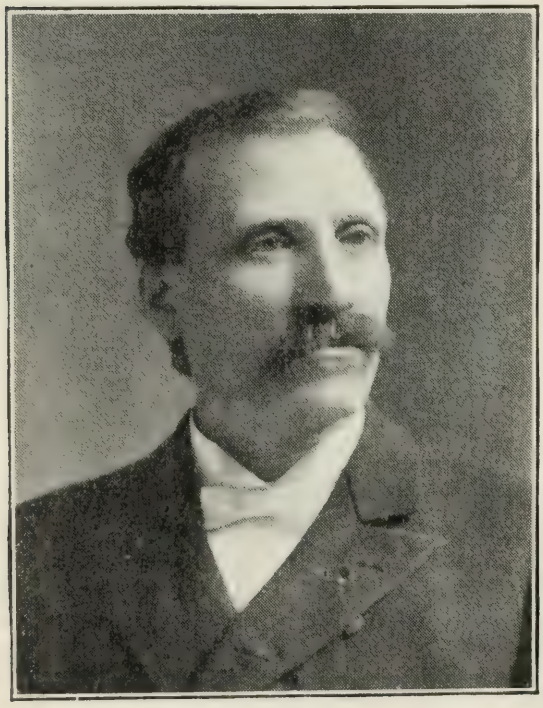

N. J. Thornquist.

Thornquist, N. J., prest —Tacoma — född i Hällesjö socken, Jemtland, den 19 april 1858. Reste 1881 till Amerika. Studerade en tid vid Gustavus Adolphus College i St. Peter, Minn. Höll skola och predikade under fritiden. Blef sedermera, som han uppgifver, "genom Gud öfvertygad om nytestamentligt dop och församlingsordning" och lät döpa sig i Minneapolis 1886. Hade som pastor betjenat flera församlingar i Minnesota, då han hösten 1894 antog kallelse till Bismarck, N. D. Var 1897-8 "chaplain" i representanthuset i N. Dakotas legislatur. Blef 1899 af baptisternas vestra Washington-konferens kallad till missionär. Var 1900-4 pastor vid sv. baptistförsamlingen i Tacoma. Återtog den 1 jan. 1907 missionsarbetet. Har varit gift 2 gånger, först från hösten 1889 med Emma Bergström från Worcester, Mass., hvilken afled efter flyttningen till Dakota; sedan med Betty

Delin från St. Paul, Minn. Har haft fem barn, af hvilka fyra lefva.

Troely, Sven, skrifmaskin-expert — Seattle — född i Göteborg, Sverige, den 12 feb. 1861. Räknar bland sina angenämaste minnen, att han "gick och läste" för den ädle menniskovännen, domprosten Wieselgren. Studerade sjukgymnastik 1878 för kapten Liedbeck från Centralinstitutet i Stockholm. Hade egen sjukgymnastikaffär i Göteborg. Uppehöll sig i Stockholm 1884-8 och for till Amerika 1889. Fick plats i mekanisk verkstad i New York och sedan hos Underwood Typewriter Co. i Washington, D. C., der han arbetade sig upp till inspektör. Gjorde resor som sakkunnig reparerare af skrifmaskiner för olika firmor, bl. a. Smith Premier i Boston. Flyttade 1905 till Seattle, Wash., och blef anställd af Stearns Visible Typewriter Co. som föreståndare för reparationsafdelningen. Han öfvertog den på egen hand 1907 och har kontor i no. 506 3rd ave. T. har i 7 år tillhört sångföreningen Lyran i New York som passiv medlem och var under ett år dess klubbmästare. Han tillhörde äfven Skandinaviska Brödraförbundet i New York från dess stiftelse, var dess vice-president under två terminer och deltog ofta i komitéer, anordningar af exkursioner o. s. v. Gifte sig 1904 i Newark, N. J. Skicklig mimiker.

Sven Troely.

Turnblad, Magnus, redaktör, affärsbiträde — Seattle — född i Vieslanda, Småland, den 28 jan. 1858. Kom 1868 med sina föräldrar till Amerika. Efter någon tids skolgång i Vasa, Minn., fortsatte han sina studier i Red Wing och St. Paul, Minn., hvarefter han hade groceryaffär i Red Wing i 10 år. Hade sedan dylik affär i Minneapolis några år. Blef 1889

redaktör för Svenska Amerikanska Posten. I juli 1902 köpte han tidningen Vesterns Tribun i Seattle och redigerade den till dec. 1903, då den inköptes af John Erikson. T. har sedan haft anställning i groceryaffär. Tillhör sv. luth. församlingen. Gift.

Turner, Henry Edward, grosshandlare — Seattle — född i Vasa, Minn., den 13 aug. 1868, son till Swan Turner, en af de tidigaste invandrarne till Minnesota och som slog sig ned i Vasa 1853. Sonen genomgick folkskolan och fullbordade sin utbildning i handelsinstitut i St. Paul. Han blef 1887 bokhållare och försäljare hos firman Cronquist & Peterson och stannade der till 1890, då han flyttade till Tacoma, Wash., och slog sig på försäkringsaffär. Han höll på dermed två år, var sedan anställd i bank i Tacoma mellan 3 och 4 år och som kassör hos en kötthandelsfirma i Seattle 8 år eller till våren 1904, då han köpte intresse i kommissionsfirman Miller-Reed-Pease Co., en af de största grosshandelsfirmor i sin branch i staden. T. är för närvarande bolagets president. Han är medlem af och kassör och trustee i Seattle Merchants Association, som inom sig räknar alla grosshandelsfirmornas föreningar, Seattles handelskammare och Alaska-klubben. Han tillhör också sv. luth. kyrkan och har under en följd af år varit kassör och trustee i densamma. Gift sedan 1893 med Edla Hedberg från Tacoma och har 6 barn.

H. E. Turner.

Valleen, E. P., målare, violinist — Seattle — född i Frösön, Jemtland, den 21 juni 1865. Lärde målareyrket i Sverige. Reste 1891 till Amerika. Arbetade som vedsågare och snickare i St. Paul, Minn., och for kort derefter till Dakota. Vi-

stades åter en tid i St. Paul och likaledes för andra gången i Dakota, allt inom samma år, och for derpå till Butte, Mont., och stannade der till i maj 1892. Kom, efter att ha uppehållit sig i Little Falls, W. Superior m. fl. platser, år 1893 till Duluth, Minn. Arbetade der i sitt yrke till 1898, då han flyttade till Butte, Mont. Har sedan 1903 varit bosatt i Seattle och är delegare i firman Hop Wall Paper Co. vid Pike st. Vid sidan om sina öfriga sysslor har han städse egnat mycken tid åt musik och har vanligen under sin ledning en orkester, hvarmed han uppträder vid förenings- och andra fester och tillställningar. Gift sedan 1897 med Anna C. Hammarström, som genomgått fullständig kurs vid Stockholms barnbördshus och varit praktiserande ackuschörska i Sverige i 17 år.

J. F. Visell.

Visell, Jacob Fredrik, bokhandlare — Tacoma — född i Ydre härad, Östergötland, den 25 juni 1855. Reste vid 18 års ålder till Amerika och fick arbete i spanmålsmagasin m. m. i Oquawka, Ill. Vintrarne tillbragtes under studier, hvilka han efter 3½ års vistelse i Amerika fullbordade i Sverige, hvarest han genomgick en fullständig affärskurs. Efter att ha bedrifvit kommissionsaffär i Norrköping, återvände han 1882 till Amerika och var i 2 år anställd i diversehandel i Orion, Ill. Reste så till Washington och blef bokförare hos en firma i Sumner. Ett år senare flyttade han till La Conner och dref i 4 års tid diversehandel i bolag med John Polson. Julen 1889 sålde V. sin andel i affären, för att uteslutande egna sig åt en bokhandelsaffär, som han i nov. börjat tillsammans med Claes Andreen i Tacoma. 1896 sålde A. sin andel. Sedan 1905 är F. Ekberg hans efterträdare. V. har i flera år varit verkställande direktör och vice-president i Tacoma Sa-

vings & Loan Association och är vice-president i Scandinavian Commercial Bank samt föreståndare för biljettaffären. Gift sedan 1887 och har fem barn.

Wahlberg, Frans Reinhold, pioniär, filosof — Silver Lake — född i Stockholm, Sverige, 1833. Lärde boktryckeriyrket och arbetade som konstförvandt till 1865, då han utvandrade till Amerika. Arbetade någon tid i sitt yrke vid norska tidnin-

F. R. Wahlbergs hem vid Silver Lake.

Det är W. som ligger på marken längst till höger. Den andre mannen är en granne. Till venster om honom sitta W:s hustru och dotter. — Fotografi tagen af E. Skarstedt.

gen Fædrelandet og Emigranten i Milwaukee, Wis., och begaf sig derefter ut på resor. Följde med en karavan från Kansas tillColorado för att söka efter silfver. Besökte Idaho, Utah, Nevada och California, arbetande än på farm, än på jernväg eller i sågverk, än som oxdrifvare. 1870 kom han till Washington och slog sig ned i vilda skogen på ett homestead vid

Silver Lake och hade der allt framgent sitt hem. 1876 företog han en resa till Alaska, hvilken slog mindre gynsamt ut i finansiellt hänseende, enär han vid afresan egde $200, men vid återkomsten endast 75 cents. Under sina första år skref han reseskildringar i Svenska Amerikanaren, hvilka aftrycktes af tidningar i Sverige. Senare framställde han i en serie artiklar i Svenska Tribunen och i skrifvelser till kongressen ett af honom uttänkt nationalekonomiskt system, som enligt hans förmenande skulle, om det omsattes i verkligheten, lösa arbetarefrågans gordiska knut och skänka hvarje producerande medlem af samhället rättvis ersättning för hans arbete. W. var alltid lifligt intresserad i arbetarefrågan och hade redan i Stockholm varit en nitisk medlem af dervarande arbetareförening och i flera år tillhört dess styrelse. Men hans program afstack genom sin välvilja mot alla, sin osjelfviskhet och vänlighet bjert från de socialistiska samhällsförbättrarnes idéer. Han erhöll många erkännande skrifvelser från kongressmän och andra. Han var en genomgod, sällsynt ädel, vänsäll och anspråkslös personlighet, full af forskningsifver och vetgirighet. I fråga om förnöjsamhet torde få menniskor kunnat mäta sig med honom, och aldrig har ett gästfriare hem funnits än hans. Han afled på sin farm den 10 april 1902, efterlemnande maka, med hvilken han varit gift sedan 1861, samt dotter, gift med farmaren Henry Olson.

S. Wahlgren.

Wahlgren, Samuel, elektriker — Everett — född i Kansas City, Mo., den 10 jan. 1876 af svenska föräldrar, som vistats i Amerika sedan 1871, och nu äro bosatta i Everett. W. gick i skola, arbetade så för sin fader, som hade kolaffär. Arbetade derpå i 6 år för Kansas Citys Electric

Light & Power Co. och i 8 år för H. N. Strait Manufacturing Co. Flyttade 1906 till Everett, Wash., och ingick i affär tillsamman med C. D. Davidson under firmanamn Model Plumbing—Electric Co. samt fortsatte dermed till mars 1908, då firman upplöstes och W. började elektrisk furneringsaffär under namnet Wahlgren Electric Co. i no. 2924 Rockefeller Ave. Medlem af sv. baptistkyrkan. Gift sedan 1901 med Rosalie Peterson från Upsala, Sverige, och har två söner och en dotter.

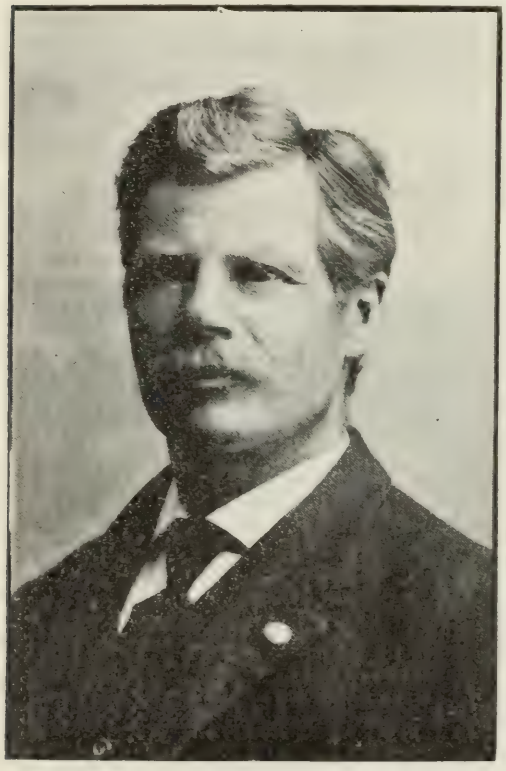

E. A. Wall.

Wall, Erik August, kopparslagare—Manette—född i Hudiksvall, Helsingland, den 29 april 1862. Lärde kopparslagareyrket i sin födelsestad. Blef, efter att sedan 1880 ha arbetat i sitt yrke på åtskilliga platser, förman för kopparslageriafdelningen i Ljusne mekaniska verkstad. Utvandrade i juni 1892 till Amerika och kom den 5 juli till New York med $1 på fickan. Fick samma dag arbete i en kopparslagareverkstad med $1.10 om dagen, men fick snart sin lön fördubblad. Lemnade dock platsen redan efter ett par månader och for till Cloquet, Minn., der han arbetade i ett sågverk ett par veckor — det värsta arbete han haft i Amerika, säger han. Han begaf sig derpå till Duluth och fick arbete i mekanisk verkstad och derifrån till W. Superior, der han efter 2 månaders arbete i verkstad blef förman. Denna plats behöll han till 1898, men var under somrarne 1896 och 1897 äfven maskinist på två stora passagerarebåtar mellan Duluth och Buffalo. I april 1898 flyttade han till Portland, Or., efterskrifven att taga hand om koppararbetet iWolff & Zwyckers stora verkstad. År 1900 kom han till Puget Sound. Efter att under ett års tid ha förestått kopparslageriet hos Moran kom han den 17 maj 1901 till Bremerton, der han allt sedan

varit förman för kopparslageriet i ångmaskindepartementet vid Förenta Staternas flottstation. Han har inredt kopparslagerierna i alla de olika arbetsdepartementena och har arbetat på alla krigsskepp, som kommit till nordvestkusten sedan 1900. W. eger ett trefligt hem i Manette och är direktör i Manette Improvement & Investment Co. Gift sedan 1884 med Marta Edlund från Stöde socken, Medelpad, och har haft 8 barn, af hvilka fyra (en son och tre döttrar) lefva.

Wallin, C. F., köpman — Seattle — född i Nyeds församling, Vermland, den 14 maj 1868. Lärde skomakareyrket först hos sin fader och fick sedan fullständigare utbildning deri i Stockholm. Efter fullbordad läro- och gesälltid började han längta ut i verlden och for på våren 1893 till Amerika. Efter en kort tids vistelse i Chicago, Ill., styrde han kurs på Seattle, Wash., och har alltsedan haft sitt hem här med undantag af somrarne 1899 och 1900, som han tillbragte i Alaska. Efter att ha en kort tid haft en liten skoaffär för sig sjelf, började han år 1901 i kompanjonskap med J. W. Nordström den skohandel, som under firmanamnet Wallin & Nordstrom utvecklats, tills den blifvit en af de största i staden och den största bland alla svenska skoaffärer på Stilla hafskusten. I jan. 1907 köpte de båda kompanjonerna firman Nickerson & Germaines skoaffär i no. 1327 2nd ave. och ditflyttade sitt lager, förenande de begge affärerna till en. W. tillhör Oddfellows (Anchor-logen) och har ända från den svenska logens stiftande varit dess kassör. Han är en stor vän af sångens konst och en ifrig medlem af svenska manskören Svea, hvars kassör han varit, liksom han äfven är både sekreterare och kassör i det Svenska Sångarförbundet på Stilla

C. F. Wallin.

hafskusten. Är vice-pres. af Svenska Klubben. Gift sedan den 10 maj 1895 med Annie Paulson och har två döttrar, Evelyn och Genevieve.

Wedeen, Nels A., affärsman, sportsman — Seattle — född i Borgsjö socken, Medelpad, den 14 april 1862. Uppfostrades i Torps socken, dit han medföljt föräldrarne redan 1863. Genomgick folkskolan och fick en god praktisk utbildning hos fadern, som var landtbrukare. Mellan 16 och 18 års ålder var W. biträde hos handlanden Albin Swenson i samma trakt och blef derpå föreståndare för uppfordringsverket i Bräcke, Jemtland, hvilken befattning han behöll i två år. Under 1882 och en del af 1883 tog han, i kompanjonskap med en Nilson, under firmanamn Wedeen och Nilson kontrakt på skogsafverkning. Efter att derpå ha tjenstgjort ett år som vice skogvaktare i Hotagen, Jemtland, och utan egen vetskap blifvit invald till föreståndare för ett i Sundsvall befintligt, Johannesbergs mejeri tillhörande mjölkmagasin, insjuknade han i lunginflammation. Efter tillfrisknandet höll han auktion öfver sina tillhörigheter, sålde sina jagthundar och gevär till patron Huss på Johannesberg och reste 1889 till Amerika i sällskap med en äldre man, Lars Larson, hvilken envist påyrkat att få honom till reskamrat och förstärkt hans kassa med ett lån på $82. Färden utsträcktes ända till Whatcom, Wash., hvarifrån W. for till Seattle och genast erhöll arbete i ett tvätteri samt en vecka senare befordrades till förman. Han stannade i denna befattning t. o. m. år 1893 och var en af dem, som efter tvätteriegarens död buro honom till grafven. I dec. 1893 köpte W. tidningen Vestra Posten och var dess egare och manager till dec. 1896, då han sålde den till C. V. Liedberg och Peters. Dessförinnan hade han köpt andel i en saloonaffär och har under de följande åren innehaft olika sådana samt är nu tillsamman med Otto Johnson egare af Seneca Bar. W. har tillhört svenska baptistkyrkan och är medlem af Knights of Pythias, Eagles, Knights of the Royal Arch och Svenska Klubben. Han har alltid varit en ifrig jägare och stor hundvän. Vid flera hundutställningar ha honom tillhöriga jagthundar vunnit höga priser. Han är en af de skickligaste i jagtkonsten och har genomströfvat alla tillgängliga jagtmarker i Puget Sound-området. Det enda vilda djur, som han ännu icke lyckats få korn på, är bergslejonet. Men björnar har han ofta fällt. Ett af hans jagtäfventyr omtalas i Pacific Tribune den 25 okt. 1905 på följande sätt: "Wedeen erfor,

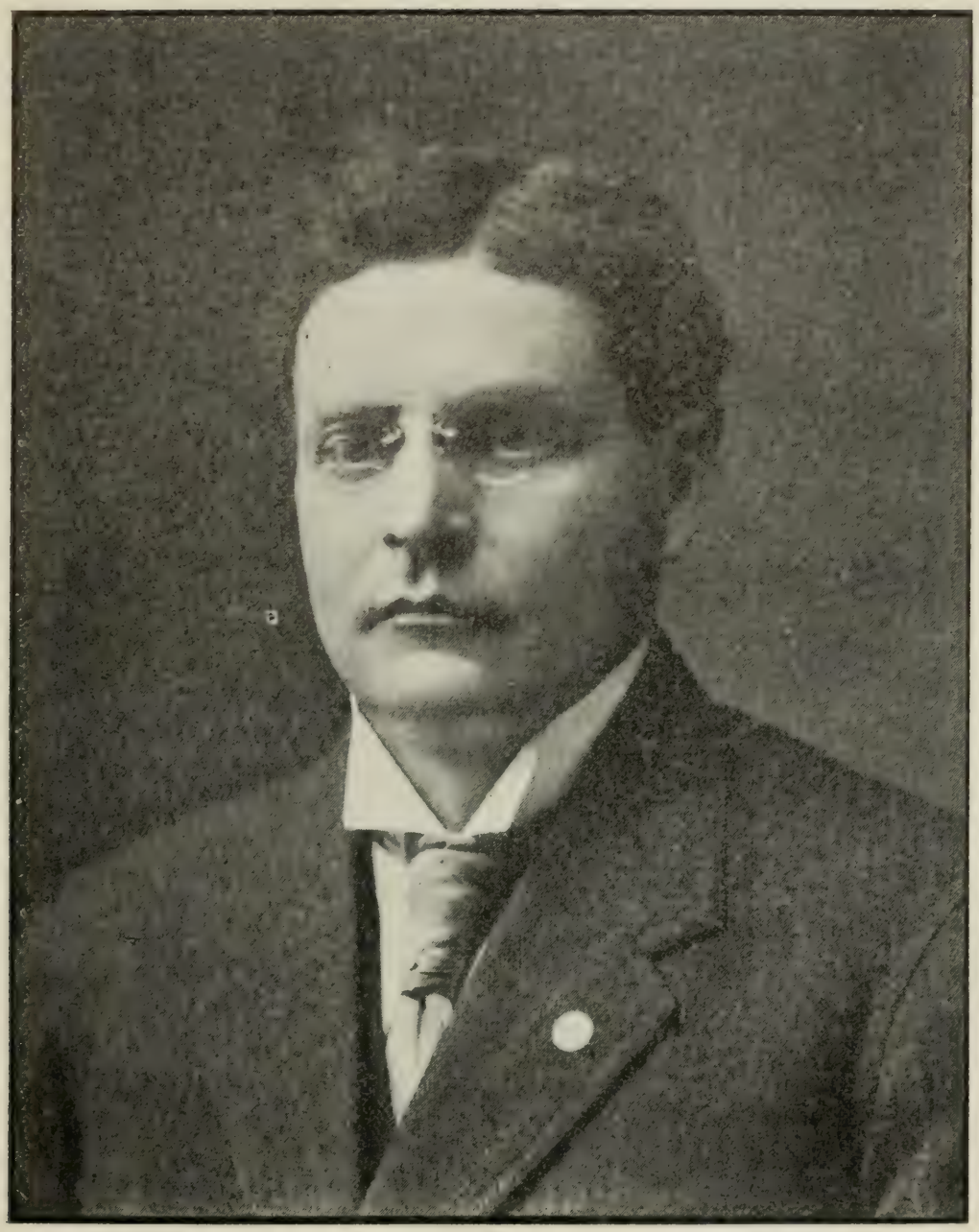

N. A. Wedeen.

att en skogsfarmare under 10 dagars tid utan framgång haft en jägare att passa på en björn, som hade sitt tillhåll nära Kenwood vid Lake Washingtons norra strand. W. begaf sig, åtföljd af en kamrat, J. H. Clark, dit ut utan att medföra några hundar. Björnen befans hålla hus i en bergsskrefva, och det fans ingen annan möjlighet att få göra ett skott än att drifva ut den ludne besten. Detta var ock, hvad W. gjorde. Oförskräckt gick han in i klyftan, då björnen rusade ut. I det samma genomborrades djurets hufvud af en kula från C:s gevär. Björnen, en alldeles svart hona vid ypperligt hull, vägde 262 lbs." W. är sedan 1896 gift med Nellie Teresa Callaghan.

O. T. Wedmark.

Wedmark, Oliver T., fastighetsmäklare — N. Yakima — född i Pierce co., Wis., den 8 nov. 1874 af svenska föräldrar, som invandrat till Amerika i början af 1850-talet. Flyttade 1880 med sina föräldrar till Red Wing, Minn., och 1884 till Minneapolis. Erhöll sin uppfostran vid de allmänna skolorna i Minneapolis samt vid Emanuel Academy och mrs Hericks privata skola dersammastädes. Afslutade sina studier vid Wisconsins normalskola i Superior, Wis. Verkade som lärare från 1896 till våren 1907 och var under de tre sista åren föreståndare för de allmänna skolorna i Knife River, Minn. Blef på våren 1907 vald till clerk för Two Harbors township, Minn.; men flyttade kort derefter till Seattle, Wash., och var här under ett års tid kompanjon i fastighetsaffär med sin svåger F. W. Lonegren under firmanamnet Lonegren & Wedmark. Tog i juni 1908 anställning hos Pleasant Valley Irrigation Co. i N. Yakima. Är medlem af Modern Woodmen och Brother-

hood of American Yoemen. Gift sedan 1905 med Anna Richard från Harris, Minn.

Wickman, A. G., kostymskräddare — Bellingham — född i Töreboda, Skaraborgs län, den 1 sept. 1860. Lärde skrädderiyrket och arbetade i detsamma ej blott i Sverige, utan äfven i Norge och Danmark. Utvandrade i sept. 1882 till Amerika och bodde i Omaha, Neb., till 1883, då han for till San Francisco, Cal. Arbetade der hos en fransman till våren 1887. Gick derefter i tillskärareskola och studerade samtidigt engelska. Efter att under en kortare tid ha haft plats som andre tillskärare hos en skräddare, begaf han sig på resor i Californien och Washington. Stannade i Tacoma på eftersommaren 1887, arbetade för en tysk och började påföljande vår affär tillsamman med P. Holmgren. Sålde sin andel i affären i aug. 1889 och flyttade till Sehome (nu Bellingham) och öppnade der i sept. egen skrädderi- och klädesaffär, hvilken rönte ovanlig framgång. W. sysselsatte stundom ända till tolf man. W. är egare till tegelbyggnaden Wickman Block i Bellingham och har, när detta skrifves, under uppförande ett nytt, i allo modernt inredt hem. Han är aktieegare i Northwestern State Bank och Northwestern National Bank i Bellingham. Åren 1895 och 1906 företog han lustresor till Sverige. W. är en man, som alltid intresserat sig för allt svenskt. Under sin vistelse i Omaha tillhörde han dervarande svenska förening, i Tacoma var han president i Valhalla. Samma befattning innehar han nu i Svenska Klubben i Bellingham. Då omkring 1890 den skandinaviska fastighetsföreningen egde bestånd, var han dess president och likaledes president i föreningen Olym-

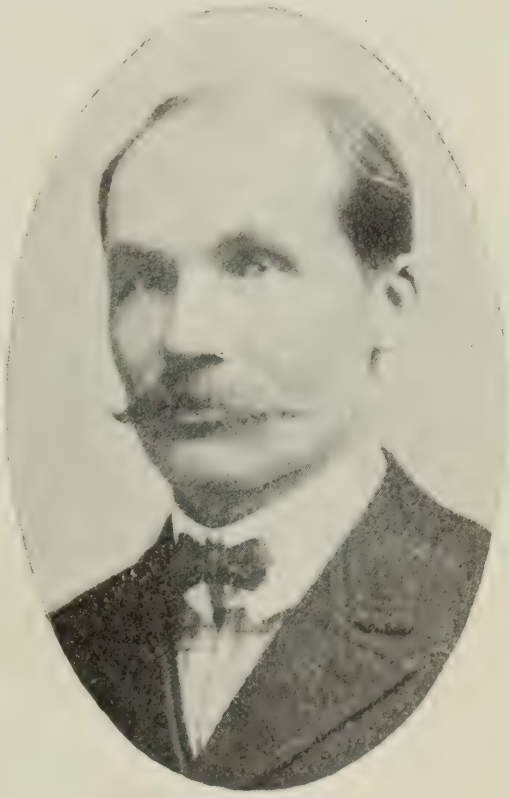

A. A. Wickman.

pen. Han var medlem af tyska turnföreningen och frivilliga brandkåren och aktieegare i tyskarnes Turner Halle. Han är medlem af Knights of Pythias, Elks, stadens handelskammare och sv. luth. kyrkan, der han äfven är kassör och trustee. Gift sedan 1896 med Hulda Martenson från Rone, Gotland.

Wersen, Gustaf Edward, köpman — La Conner — född i Skeda församling, Östergötland, den 3 okt. 1866. Kom 1878 i skomakarelära i Linköping. Flyttade två år derefter till Vestervik och år 1888 till Stockholm, der han fick anställning i postverkets expedition. Reste 1891 till Amerika i sällskap med modern (fadern hade aflidit 1877), en syster och en broder samt stannade i La Conner, Wash., der en broder och två systrar redan befunno sig. I okt. samma år började han skohandel, som han sedan tillökat med herrekiperingsaffär. Medlem af sv. luth. kyrkan. Är diakon deri. Gift sedan 1899 med Trina Stocke från Seattle.

Westberg, John A., köpman — Seattle — född i Båstad, Skåne, den 8 feb. 1867. Lärde snickareyrket hemma och utvandrade till Amerika på våren 1886. Erhöll anställning i sitt yrke i Brockton, Mass. Stannade der 16 månader och reste derpå till San Diego, Cal. Arbetade der på husbyggnader till hösten 1888, då han begaf sig till Los Angeles, Cal., och fortsatte med att arbeta i sitt yrke. Tillsamman med W. L. Childs, med hvilken han blifvit bekant sommaren 1888, afreste han i jan. 1889 till Seattle, Wash. Följande månad började de två männen en liten husgerådsaffär vid Pike st. De öfvergingo så småningom till damekiperingsaffär med lokal i no. 1312 2nd ave. Firmans namn har hela tiden varit Westberg & Childs. W. var president i firman. Han blef under ett starkt regnväder och medan han gick tvärs öfver stadens mest trafikerade gata, med paraplyet utspändt framför sig, öfverkörd af en spårvagn den 11 sept. 1907. När han drogs undan vagnen, var han ännu lefvande, men dog inom några få minuter af de skador han lidit. W. hade haft stor framgång som affärsman, och dödsboet uppvisade en behållning af omkring $200,000. Han var en allmänt omtyckt man, vänlig och anspråkslös till karaktären. Han var medlem af Knights of Pythias, Foresters och Svenska Klubben. Han var gift med Alice Johnston från Canada och hade med henne en son. Likaledes öfverlefves han af en son ur ett tidigare gifte samt af flera syskon. En broder till W. är bosatt i Fresno Cal.

J. A. Westberg.

Wickström, G. F., boktryckare — Seattle — född i Gefle den 18 feb. 1856. Vid 12 års ålder slutade han sin skolgång och blef anställd i A. P. Landins tryckeri, utgifvaren af den redan då 32-åriga tidningen Norrlands-Posten. Efter att under tre års tid ha inhemtat rätt försvarliga insigter i tryckerikonsten, begaf W. sig till sjös och tillbragte de följande 14 åren som sjöman. I april 1879 aflade han befälhafvareexamen i Gefle och seglade derefter dels från Sverige, dels från England. Var styrman på det från juli 1880 så mycket omtalade barkskeppet Excelsior, som förde gula febern öfver från Rio

G. F. Wickström och hans familj.

Janeiro till New Orleans, och hvars besättning till största delen afled vid dervarande karantänstation. Var 1881 på telegrafångaren Faraday och var med, om att nedlägga telegrafkabeln i norra Atlanten. Efter att under Englands krig i Soudan 1885, der Kartoum kapitulerade och gen. Gordon dödades, ha varit med vid trupptransportering från Indien till London, i hvilken senare stad W. under de närmaste föregående åren haft sitt hemvist, då han någon gång stannade på landbacken, reste W. i juni som passagerare till Amerika. Han vistades först några månader i Chicago. Flyttade i april

1886 till San Francisco, Cal., och arbetade dels som snickare, dels som målare under första tiden, hvarefter han återgick till sitt första yrke och tog plats som sättare vid tidningen Vestkusten, hvilken, efter att först ha ukommit såsom ett litet kyrkligt organ under namnet Ebenezer, år 1888 inköpts af A. G. Spencer och ombytt namn. Den 5 jan. 1891 uppsatte W. eget tryckeri i no. 1224 Howard st., och här trycktes under årens lopp en hel mängd olika tidningar, såsom Vestra Sändebudet, Beständig, Vesterns Missionsblad, Arbetarens Vän m. fl. Första numret af Väktaren trycktes på W:s tryckeri i San Francisco. Efter en med E. G. Falk från Seattle träffad öfverenskommelse om samarbete vid tidningens utgifning flyttade W. med familj och tryckeri till Seattle 1902, och har han här alltsedan förestått tidningen Väktarens uppsättning såväl som andra tryckeriarbeten, som förekommit i tryckeriet. W. eger ett trefligt hem vid Green Lake. Gift sedan den 9 maj 1889 med Emma Johnson från Småland.

Wickström, Peter, kapitalist — Seattle — född i Vesterbottens län den 4 maj 1837. Arbetade i Jemtland vid timmerafverkning, först som skogsfällare, sedan som bokhållare och kontraktör. Utvandrade 1869 och kom den 14 aug. till St. Paul, Minn. Arbetade första sommaren på jernväg, gick under vintern i skola och köpte påföljande vår andel i ett hotell. Reste våren 1873 till Portland, Or., och ett par månader derefter till Seattle, Wash. Begaf sig på skogsarbete i White River-dalen och for under vintern betydligt illa, särskildt under timmerflottningen, när iskallt snövatten från bergen fyllde floderna och han måste vada deri från tidigt på morgonen till sent på qvällen. Men betalningen var god: $4 om dagen och fri kost. På sommaren 1874 återkom han till Seattle, köpte land i det nuvarande West Seattle och blef senare delegare först i Oriental Hotel och derpå i Wisconsin House i Seattle. Han fortsatte som hotellman ända till feb. 1889. I nov. 1889 blef han fastighetsmäklare i bolag med E. Amunds och fortsatte dermed åtskilliga år. För några år sedan drog han sig tillbaka från affärslifvet och bosatte sig i West Seattle. Han gifte sig 1874. Hustrun afled 1877. W. gifte sig åter i dec. 1888 med en syster till den första hustrun. Blef åter enkeman 1900. Har ur första giftet en dotter, som är gift med A. H. Soelberg, vice president i State Bank of Seattle.

Wikstrom, John F., fastighetsmäklare — Spokane — född i Gunnarskog, Vermland, den 29 augusti 1868. Gick

vid 15 års ålder in vid Kongl. lifregementets husarer. Tog afgångsexamen från krigsakademien i Stockholm. Resignerade från krigstjensten och utvandrade 1888 till Amerika. Ingick i Förenta Staternas armé under indianupproret 1890. Tjenstgjorde tre år såsom sergeant i Tolfte infanteriet och två år som clerk i För. Stat:s Tredje infanteri-regemente. Var 5 år bosatt i Superior, Wis., och tjenstgjorde under två år såsom jagtuppsyningsman (game warden). Kom 1902 till Spokane, Wn., och har, med undantag af korta-

J. F. Wikstrom.

re besök i California, Seattle m. fl. platser, alltsedan varit bosatt här. För närvarande idkar han affär som fastighets- och grufmäklare. Gift sedan 1901 med Josephine Alstad från Cloquet, Minn.

Aug. Wilen.

Wilen, August, kontraktör — Seattle — född i Hofva församling, Skaraborgs län, den 14 aug. 1860. Lärde murareyrket och utvandrade till Amerika 1880. Sedan han uppehållit sig i Michigan halftannat år och i Duluth, Minn., några månader, kom han 1883 till Seattle. Han

fick anställning hos Western Union-telegrafbolaget med anläggande af telegraflinier mellan Pennington och Huntington. Slog sig sedan på mureri och började omedelbart efter branden i Seattle sommaren 1889 taga kontrakt på byggnadsarbeten. Han byggde skolhuset i Anacortes, var förman vid uppförandet af den stora skolan i Parkland, äfvensom vid flera byggnader i Seattle, både stora och små. Medan han var sysselsatt med uppförandet af det nämda skolhuset i Anacortes, blef han ett medel till infångande af ett band af svenska falskmyntare, som här ute gömt sig undan den svenska rättvisan. W. gjorde i flera månader detektivarbete, innan han kom dem riktigt på spåren. Han har under sin vistelse på vestkusten äfven varit intresserad i grufdrift. Han eger grufvor vid Swauk, ur hvilka han tagit ett par af de största guldklimpar, som påträffats i det distriktet, en värd 300, en 400 dollars. Han har besökt Alaska flera gånger. En gång begaf han sig dit i februari i en liten gasolinbåt och led skeppsbrott, i det båten dref i land och kantrade. Vid flodens inträdande lyckades dock W. och hans följeslagare åter få båten på kölen. I Alaska har han letat efter guld vid Juneau och Skagway. Han har äfven sysslat med kolgrufvearbete i Easton, Wash., och eger en kolgrufva nära Ellensburg. Tillsamman med sin broder har han haft kontrakt på anläggning af en 1,375 fot lång tunnel i Cascade-bergen vester om Ellensburg. Han sålde sin andel i detta företag och hade under de första månaderna af 1908 handelsbutik i den nyanlagda staden Taunton i nordvestra delen af Adams co.

Chas. Williams.

Williams, Chas., köpman — Tacoma — född i Norrtelge den 7 okt. 1861. Medföljde året derpå föräldrarne, då de flyttade till den natursköna badorten Furusund. Här gick han

i skola till 1871, då han fick i hufvudet, att han borde bli skomakare och kom i skomakarelära i Upsala. Här stannade han till 1873 då han återvände till sina föräldrar, hvilka under tiden flyttat till Sundsvall. Här arbetade han nu hos fadern, som var smedmästare, i hans smedja till 1875. Då reste W. till Stockholm och arbetade der i Bergsunds mekaniska verkstad ett par år. 1877 gick han till sjös. Efter att ha seglat med fartyg af olika nationalitet och besökt alla möjliga länder, deribland Amerika för första gången 1879, slutade han 1882 sitt sjömanslif och reste till St. Paul, Minn., hvarest han fick anställning som maskinist och qvarstod i den i 3 år, hvarefter han slog sig på snickeri och husbygge. Reste 1888 till Tacoma, Wash., 1896 till Cooks Inlet, Alaska, och 1898 till Dawson, Alaska, hvarifrån han återkom med guld och erfarenhet år 1899 och ingick i klädes- och skoaffär i bolag med Algot Berggren. Affärens namn är Tacoma Clothing Co. Butiken är belägen i no. 1305 Pacific ave. W. är gift sedan 1890 med Tilda Anderson från Vestergötland.

J. A. Willman.

Willman, John A., prest — Spokane — född i Enslöfs socken nära Halmstad, Halland, den 19 maj 1866. Lärde snickeriyrket. Reste till Amerika 1889 och efter 14 månaders vistelse hos syskon i Northport, Mich., åter till Sverige. Stannade der blott en kort tid. Kom derpå tillbaka till Amerika och arbetade i några år som snickare i Lowell, hvarefter han vann inträde vid det svenska metodistseminariet i Evanston, Ill. Tog afgångsexamen derifrån 1897. Var pastor för metodistförsamlingen i Greely, Minn., till 1901, i Stillwater 1901-1906, då han öfvertog församlingen

i Spokane, Wash. Gift med Augusta Anderson från Väse, Vermland, och har en son.

Winquist, Frank G., byggnadskontraktör — Seattle — född i Jähla socken, Skaraborgs län, den 10 okt. 1857. Stannade hemma hos fadern, som egde en större bondgård, till 1880. Utvandrade då till Amerika. Tillbragte första tiden i södra delen af Iowa, hade derefter farm i Nebraska och flyttade 1883 till Minneapolis, Minn., hvarest han egnade sig åt byggnadsverksamhet. 1890 kom han efter 1½ års vistelse i California till Seattle, Wash., och har alltsedan verkat här som byggnadskontraktör. Han har uppfört ett 30-tal byggnader, bland dem flera storartade apartmenthus. Han tager äfven kalkrappningsarbete och murarearbeten på kontrakt och har sysslat dermed i stor skala. Har eget hem i no. 624 E. Lynn st. och eger i Benton county nära Columbia-floden 640 acres land, som snart komma att bringas under konstbevattning. Medlem af Maccabees och United Workmen. Gifte sig den 21 april 1886 i Minneapolis med Margret Johnson från Söderhamn och har tre söner och två döttrar.

F. G. Winquist.

Young, William Mauritz, kostymskräddare — Seattle — född i Eds församling, Dalsland, den 22 jan. 1880, men tillbragte större delen af tiden till 1897 i Råggerds församling. Reste 1897 efter en kort vistelse i Norge till Amerika och uppehöll sig först i North Dakota och derpå i Minneapolis, Minn., der han arbetade som skräddare, hvilket yrke han lärt i Sverige. Anträdde på våren 1904 en resa till vestkusten. Stannade efter någon tids vistelse i Idaho och östra Oregon öfver vintern i Portland, Or., och for på våren 1905 till

Seattle. Han har här för det mesta haft egen affär och drifver nu skrädderirörelse i kompanjonskap med H. Seren under firmanamnet Young & Seren i no. 1107 Pike st.

W. M. Young.

Zaar, August, banktjensteman — Seattle — född i Småland den 27 feb. 1868. Kom vid unga år till Amerika och sysslade med jordbruksarbete i Minnesota, innan han på hösten 1889 flyttade till Seattle. Här arbetade han till en början i Stimsons brädgård och arbetade sig upp till tallyman. Besökte om qvällarne handelsskola. 1896 fick han anställning som biträde hos county-auditorn och fick, då denne 1898 omvaldes, behålla sysslan. Han lemnade den dock 1900, då han erhöll en förmånligare befattning vid Scandinavian-American-banken. Han var sedan 1891 en verksam medlem i good-templarorden Baltic och innehade der många förtroendesysslor. Han var sekreterare i Svenska Klubben i öfver 8 år. Afled af lungsot den 26 jan. 1905, efterlemnande enka och en son.

E. L. GRONDAHL,
President.

JOHN ERIKSON,
Vice President.

A. H. SOELBERG,
Vice President och kassör.

A. C. KAHLKE,
Ass't Kassör.

Att göra sina bankdepositioner per post sparar tid och är på samma gång säkert och bekvämt. En banks säkerhet och tillförlitlighet beror på dess tillgångar, dess ärofulla historia samt på de mäns skicklighet, karakter och ställning inom samhället, som sköta om dess affärer. Som vi äro i besittning af dessa förutsättningar, inbjuda vi er att blifva en af våra depositörer.

Vi betala 4 procent på alla depositioner å tid samt sparbanksinsättningar

Vi betala den högsta procent, som är förenlig med konservativ bankrörelse. Denna banks fonder äfventyras icke genom spekulation, utan placeras endast i första klassens investments, om hvilkas säkerhet intet tvifvel finnes.

State Bank of Seattle

Vid Pioneer Place, hörnet af First Ave. och Yesler Way,

SEATTLE, WASH.

Största Sparbanken i Washington

Alaska Building, Owned by the Scandinavian American Bank.

The Scandinavian American Bank
Alaska Bldg, Seattle.

Kapital och öfverskott $1,000,000

TJENSTEMÄN:

ANDREW CHILBERG, Pres.
J. E. CHILBERG, Vice Pres.
PERRY POLSON, Vice Pres.
J. F. LANE, Kassör.
WM. THAANUM, Bitr. Kassör.
L. H. WOOLFOLK, Bitr. Kassör.

STYRELSE:

ANDREW CHILBERG, Pres.
J. E. CHILBERG, Vice Pres.
PERRY POLSON, (af Polson Implement Co.)
W. H. METSON, (af Campbell, Metson & Campbell, lagfirma i San Francisco).
JAFET LINDEBERG, Kapitalist.
H. C. EWING, (af Calhoun, Denny & Ewing).

Betalar Fyra Procents Ränta

på Sparbanks-insättningar.

Vi ha det så ställdt, att vi med lätthet kunna göra inkasseringar på hvilken plats som helst i Alaska.

Vårt utländska vexeldepartement är det största i staden. Vi sälja vexlar, bank- och postkontorsanvisningar på alla städer och postkontor i de skandinaviska länderna och Finland efter högsta vexelkurs.

Vi ha direkt förbindelse med bankerna i gamla landet samt köpa och sälja alla slags utländska penningar.

The Scandinavian American Bank

Grundlagd 1892. SEATTLE, WASH.

UTSIGT ÖFVER PLEASANT VALLEY.

Pleasant Valley är en vacker liten dal belägen i Yakima County, på alla sidor omgifven af höga, vågformiga backar, skyddad af naturen mot obehaglig väderlek och erbjudande ett förträffligt område för fruktodling. Dräneringen är fullkomlig, och läget omkring 1,600 fot öfver hafvet. Afståndet från utskeppningsort är endast 8 mil, men rakt i vägen för en elektrisk bana från Columbia-floden till North Yakima.

Vårt bolag har uppköpt all jord i Pleasant Valley, som kan konstbevattnas, och upprättat ett irrigationssystem, som är bättre än något annat, som hittills försökts, för en kostnad af nära $100,000.

Vi utbjuda till salu några få hundra acres för $150 pr acre med beständig vattenrätt, medgifvande 45 hundradelar af en "miner's inch" pr acre, på lindriga betalningsvilkor af en fjerdedels kontant; nästa inbetalning att erläggas 1½ år derefter och resten i årliga afbetalningar. Räntan är 6 procent pr år. Endast 50 cents pr acre om året för tillsyn.

Den, som sätter värde på ett godt tillfälle till penningeanvändning, bör se sig om här. Besök oss eller skrif till oss för erhållande af närmare underrättelser och vår illustrerade bok.

Tio Acres Nog

Pleasant Valley Irrigation Company

No. 4 North Second St. NORTH YAKIMA, WASH.

Telefon 5901.

VI ÄRO DE ENDA FÖRSÄLJARNE AF VÅR EGENDOM.

O. T. Wedmark är firmans svenske representant på platsen.

HUGO SLETTENGREN JOHN ARNELL

Grundlagd 1888

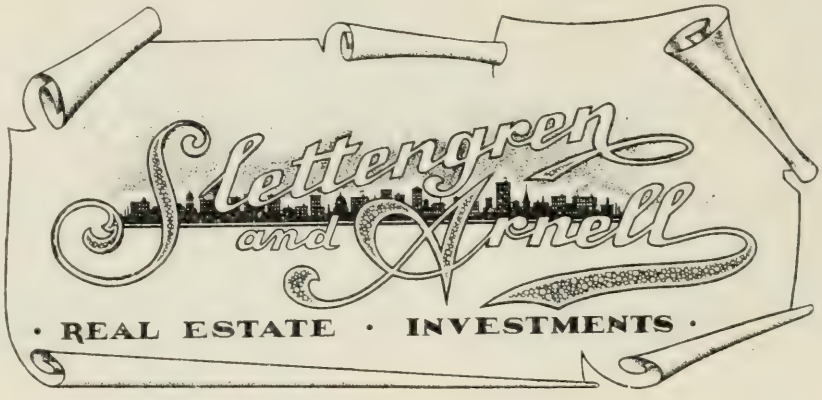

202-203 Boston Block

TELEFON: Ind. L 3714; Main 3248 SEATTLE, WASH.

Förnämsta platsen

för försäljning af farm- och skogsland i Vestra Washington såväl som stadsegendom och acre-trakter.

Vi betala skatter och öfva tillsyn öfver egendom åt personer, som icke äro bosatta i Seattle.

Vi ha den rikhaltigaste lista öfver farmar och acre-trakter som finnes i staden.

Med största nöje visa vi tilltänkta köpare salubjudna egendomar och stå gerna till tjenst med vår tjuguåriga erfarenhet i att hjelpa personer att utse ett hem åt sig eller på annat sätt fördelaktigt placera sina penningar.

Main 1197; Ind. 387 FIRE PROOF

The Pacific Safe Deposit Co.

Penninge-förvaringslådor uthyras

$4 och högre priser pr år

BURGLAR PROOF

Våra priser för tillvaratagande af saker äro resonabla.

Öppet från 8:30 f. m. till 5 e. m., undantagande lördagen, då vi stänga kl. 1 e. m. Lördags qväll från 8 till 10 e. m.

Besök oss och undersök vårt elektriska system.

JOHN ERIKSON, President.

ERIKSON BUILDING First Ave. och University St.

1885 — 23 år — 1908

Vi ha nu det största och fullständigaste lager af redskap och åkdon, som finnes i nordvestern.

Vår stora katalog skickas till hvem som helst, som sänder oss ett brefkort med begäran derom.

Allt möjligt i fråga om redskap och åkdon.

Olson Implement Co

Seattle, Wash.
Portland, Oregon.
Spokane, Wash.
La Conner, Wash.

BILJETTER

till och från

EUROPA

på alla linier
Billigaste priser

När ni önskar besöka eller skicka efter vänner från Gamla Landet köp edra biljetter af

CHILBERG AGENCY

New York Block, 702 Second Avenue. SEATTLE, WASH.

A. A. ANDERSON

Skandinavisk Advokat, Rådgifvare och Notary Public
Assisterad af dugliga medhjelpare.

Har praktiserat i Amerika öfver 30 år vid de högsta såväl som de lägre domstolar i civila, kriminala, skiftsrätt, personliga och andra skadeersättnings-rättegångar och vid U. S. Land Office. Patenter uttagas för uppfinnare. Kollekteringar utföras öfverallt. När A. A. Anderson Homeseeker's Headquarters Association har examinerat och garanterat eder "Abstract" och egendomshandlingar, då vet ni att det är rätt gjordt. Alla slags document uppsättas.

Rum 346, 347 och 350 Arcade Building (3rd floor) 1319 2nd Ave.
Telefon Independent 952. SEATTLE, WASH.

Prof. Adolf Edgren Madame Emma Edgren

Edgren School of Music

1828 9th Avenue. Seattle, Wash.

FREDERICK & NELSON

(Incorporated)

SEATTLE.

Phone, Main 6260

SEREN & BALDRIDGE

Successors to

YOUNG & SEREN

Svenska Skräddare

Kläder tillverkas på beställning

1107 Pike St., (Between Boren & Minor) SEATTLE, WASH.

DET SKANDINAVISKA APOTEKET

Hirsch Pharmacy Co. Inc.

First Ave. och Pike St., Seattle, Wash.

Alla skandinaviska mediciner finnas på lager. Expedierandet af doktorsrecepter, såväl amerikanska som skandinaviska, en specialitet.

Apotekare Hirsch är utexaminerad från universitetet i Kristiania, Norge.

Carnegies Porter

ESTABLISHED 1803

Tillverkad och buteljerad i Göteborg, Sverige.

Denna rena och närande maltdryck bör hvar och en använda som känner sig matt och svag. Dess förmåga att återuppbygga ett nedbrutet kroppssystem är enastående. Ordineras af framstående läkare såväl i Europa som Amerika.

Tag er i akt för efterapningar!

INTYG:

The Minnesota State Board of Medical Examiners, Minneapolis, C. J. Ringnell, M. D., Sec'y.

Mr. Fridolf Lysell.

Dear Sir—It gives me great pleasure to report to you that I am prescribing D. Carnegie & Co.'s Porter in my practice and find it superior to other preparations of a similar nature.

Hoping that you will have the success which your preparation deserves, I beg to remain, Very truly yours,

C. J. Ringnell, M. D.

Herr Fridolf Lysell, Chicago.

Det är mig ett nöje att härmed underrätta eder om, att jag sedan länge ordinerar Carnegies Porter för mina patienter och att jag såsom ett stärkande medel föredrager densamma framför de olika "malt tonics", som förekomma i marknaden.

Högaktningsfullt

Anders Frick, M. D.,
366 E. Division St., Chicago.

LAGER HOS FÖLJANDE FIRMOR:

J. W. Peterson, 510 Battery St., San Francisco, Calif.
Hanson & Co., 103 Pike St., Seattle, Wash.
D. Holzman & Co., Spokane, Wash.
Pither & Leiser, Victoria, B. C.

ÖNSKAR NI KÖPA

IRRIGERADT LAND, en bärande FRUKTRANCH eller en iordningställd FARM inom staten Washington, så besök eller korrespondera med

F. W. Lonegren

403 ARCADE BLDG., — — SEATTLE, WASH.

OBS.! Jag har personligen besökt de flesta åkerbruks- och irrigerade distrikt inom staten och kan gifva tillförlitliga upplysningar till dem, som önska köpa en farm, fruktland eller ouppodladt irrigeradt land.

VÄKTAREN

Nordvesterns mest lifliga och mest spridda tidning
åttasidig och sjuspaltig.

Kostar med premium endast $1.00 per år i förskott.

Premie — Kartboken öfver hela verlden — värd halfva prenumerationsafgiften — sändes portofritt till alla förskottsbetalande prenumeranter.

Tidningen står för **svenskheten** i första rummet och andlig frihet.

Förtryck och kotteri = småaktighet i hvilken form det än vara må, äro våra afsvurna fiender.

För all slags bok-, tidnings- och accidenstryckning sänd er order till **VÄKTAREN** eller

Columbia Printing Co.

214 Columbia Street, — — SEATTLE, WASH.

OM PACIFIC TRIBUNE, skrifver Ernst Skarstedt följande:

"Tidningen har under sin nuvarande redaktion ryckt upp i första ledet bland sv.-amerikanska tidningar. Dess redigering utmärker sig för måttfullhet och undvikande af öfverdrifter åt vare sig ena eller andra hållet."

Prenumerera på PACIFIC TRIBUNE

Den äldsta, största och innehållsrikaste veckotidning på Vestkusten.

Alltid vaken och Svensksinnad! Spännande följetonger. Per helt år $1.50

Adressera alla bref och kommunikationer till

PACIFIC TRIBUNE PUBL. CO.

Erikson, Bldg., First & University

Telefon: Main 1197; Ind. 387. SEATTLE, WASH.

C. W. LINDSTROM, President. GUST BERG, Vice-president

Lindstrom-Berg

Cabinet Works Inc.

Inredningar för Kontorslokaler, Butiker, Banker, Hem och Boställen. Arbeten i hårda träslag.

Hörnet af 21st och Commerce St.

TACOMA, - - - - - WASH.

UNDER VESTLIGA SKYAR

DIKTFÖRSÖK AF ERNST SKARSTEDT.

En bok på 112 sidor, bunden i vackert klotband. Innehåller 64 dikter i original och öfversättning. Pris 50 cents.

Hvad pressen säger om denna bok:

"Hvad som särskildt tilltalar anmälaren i S:s poesi är enkelheten, verkligheten och manligheten deri. Man behöfver inte få ondt i hufvudet af att sitta och fundera öfver hvad han menar. Och man har en tydlig förnimmelse, att han menar, hvad han säger. Poemen ha också det företrädet framför många "stora skalders", att de jemte rimmen äfven innehålla reson. Folk med vanligt sundt förnuft skall tycka om dem. I tillfällighetsdikterna lägger S. i dagen ett gemyt, som påminner om Sehlstedt, och en fyndighet, som mången professionel humorist kunde afundas honom."—(Svenska Kuriren).

"Man lägger först och främst märke till, att förf. verkligen menar något, och att han besitter en högst ovanlig skicklighet i att träffa hufvudet på spiken. Hvarje liten dikt lemnar sin stora behållning. Det är kärna, god och sund kärna, i dem alla. Formen är ledig och tilltalande."—(Svea).

"Det finnes dikter i denna samling, som ensamma äro värda mer än bokens pris."—(Svenska Tribunen-Nyheter).

"Boken innehåller nästan uteslutande gedigna saker. Somliga af poemen kunna försvara sin plats bredvid hvilka som helst på svenska språket, enligt vår åsigt. Hvad minnesrunorna och festpoemen beträffar, tro vi att flera af dem knappast kunna öfverträffas."—(Vestkusten).

"De, som följt hr S. på hans literära bana, veta, att denna karaktäriserats af kärlek till naturlifvet, afsky för all tillgjordhet och fåfänga samt djerfhet i framhållande af egen uppfattning; och nämda lifsåskådning uttalar sig äfven i denna diktsamling."—(Sändebudet).

"Som sjelfständig diktare synes mig S. lyckas bäst i att ge oss tankelekar och naturbilder samt godmodiga humoristiska stycken."—(J. B. i Sv. Amerikanaren).

"Okuflig längtan efter oberoende, sjelfständighet och naturfrid går som en röd tråd genom det hela. För allt det vackra, veka, barmhertiga och hjertegoda han skrifvit samt för ärligheten i hans afsigter och uppsåt tillgifva vi honom, att han ibland "kastar ut barnet med badbaljan", när det gäller frågor, som vi och tusende med oss se i en annan dager än han."—(Nya Idun).

"Der finnas flera riktiga perlor, vittnande om äkta skaldenatur och väl försvarande sin plats bland det bästa, som producerats inom den svenska poesien."—(Väktaren).

"Vi ha i boken funnit många tankar, som hvar för sig äro värda flera gånger bokens pris."—(Canada-Posten).

Adressera: **ERNST SKARSTEDT, Seattle, Columbia Sta., Wn.**

JOHN LITONIUS, President. F. C. LAMBERT, Vice-Pres. P. J. ADAMSON, Sec'y-Treas.

Washington Printing Co.

(INCORPORATED)

WASHINGTON PRINTING CO. är i besittning af de mest ändamålsenliga och solida maskinerier, som tillhöra ett välförsedt tryckeri, såsom Linotype sättmaskin, snällpress, jobpressar, viknings maskin, pappersskärare o. s. v., förutom ett välsorteradt lager af moderna stilar, och äro derför våra skickliga yrkesmän i stånd att utföra de bästa arbeten inom tryckerikonsten. Allt arbete garanteras.

WASHINGTON PRINTING CO. trycker på skandinaviska eller engelska språken: Böcker, Tidningar, Tidskrifter, Stadgar, Affärs- och Visitkort, Brefpapper, Kuvert, Bröllopsbjudningar o. s. v. samt utför "Linotype composition" på Engelska och Skandinaviska språken.

WASHINGTON PRINTING CO. har tryckt denna bok.

Washington Printing Co.

Basement Erikson Bldg.

Phone Ind. 1013 First & University Seattle, Wash.